

શ્રી જૈનકથારત્નકોષ ઝાગ વીજો.

પહેલી આવૃત્તિની પ્રસ્તાવના.

આ શ્રીજૈનકથા રત્નકોષ નામના પુસ્તકનો વીજો ઝાગ ઠાપીને પ્રસિદ્ધ-
તામાં મૂકેલો છે, જેમાં મુનિશ્રી પદ્મવિજયજી વિરચિત ધાવીશમા તીર્થંકર
શ્રીનેમીશ્વર જગવાનનો માત્ર એક રાસજ દાખલ કરેલો છે. એ રાસના જૂદા
જૂદા ચાર સ્વંક છે, તેમાં શ્રીનેમીશ્વર જગવાનના નવ જવનું વર્ણન તથા
યજ્ઞવંશની ઉત્પત્તિ. નવમા વામુદેવ શ્રીકૃષ્ણ તથા નવમા લલદેવ શ્રી
લલજીજી તેમજ શ્રીવસુદેવજી તથા શ્રીકૃષ્ણજીના અનેક તનુજો માંદેલા
મુખ્ય શાંધ પ્રયુક્તાદિક પુત્રોનાં ચરિત્રો તથા તેની માયે વીજા પણ અનેક
મહાપુરુષોનાં ચરિત્રો આવેલાં છે, તથા પ્રત્યેક સ્વંકમાં શાંતરસને પ્રદ-
શિન કરનારા મંત્રારની અમારના સૂચવનારા, માંત્રનારાને વેરાગ્યજાવની
શુદ્ધિ પમાડનારા. એવા અનેક પ્રકારના ઉપદેશો આ ગ્રંથમાં નવનવા પ્રસંગે
અનેક ઢાંસોમાં આવેલા છે. તેથી આ ગ્રંથ સમ્યગ્દૃષ્ટિ જનોને અવશ્ય
વાંચવા લાયક જાણીને આ ઝાગમાં દાખલ કર્યો છે.

એ ઉત્તમ પુરુષોનાં ચરિત્રો વાંચવાથી તથા શ્રવણ કરવાથી મંત્રાર
નિસ્તાર થાય છે. આ પુનકર્મી મહારી પાને જે પ્રતો દર્શી. પરંતુ તે વેદુ પ્રત
અધુરી દર્શી. સંપૂર્ણ ન દર્શી તેથી એક પ્રત શ્રીઅમદાવાદની વિદ્યાશાલોની
તરફથી અત્રે મુલકમાં તેમના આનર્તીયા તાદ ઠોડાલાલ ચુનાલાલની
પાનેથી લઈને તેમા કન્યા પ્રમાણે આ પુનક ગ્રાપ્યું છે. તેમાં ત્રીજા સ્વંકના
કાંઈક જાહેગ અરથા અધિકારો ગ્રાપ્યા ત્યાં મુધી ના સાદમી મેલવવા
માટે પ્રત દર્શી. પરંતુ ત્યાર પછીનો કેટલોએક ઝાગ માત્ર એકજ પ્રત ઉપ-
રથી ગ્રાપ્યો છે. માટે તેમા કાંઈ કાંઈ ઠેકાણે ચૂકો રહી ગયેલો દર્શો, તેમજ

आगला अडी खंभमां महारा दृष्टिदोषधी कोइ कोइ ठेकाणे साधारण नूको रही गइ हरो, माटे आ पुस्तकमां जे कांइ नूखो रही गयेली होय ते विषे बांचनार सज्जन जनो मने तेवी वातोथी अइ जाणीने पोतेज पोतानी मेसे सुधारी बांचरो, एवी मने संपूर्ण आशा ठे. ते सज्जनो जो के ग्रंथ शोधन करवानी निपुणतामां मने अशक्त जाणरो तोपण महारा प्रारंभेला आ ज्ञानवृद्धिरूप शुभ कार्यने उत्तेजन अभाववाना उत्साही होवथी अन्य गुणितजनोने पण आ काममां आश्रय आपया माटे अत्युत्साहित कररो.

ते शुभमोक्षम गुणने धारण करनारा सज्जनो एवुं समजरो के कोइ पण रीतें एकाए कोइ ग्रंथ नपावी प्रसिद्ध यइ जरो तो ते ग्रंथ साधु श्रावकोने परंपरा वांचनाना काममां आशरो अने तेथी ते ग्रंथ घणा जनोने रुचतो थारो. ते वारे श्रवण मेनो गण वधवथी पुनः पुनः नपातो रद्देशे, तेमां कोइ वखत बांइ विद्वाने हाथे नपाशे तो ते वखत पोतानी मेसे ते ग्रंथ शुरू यइ जाशे.

अनुविधि श्रीमंथने हुं गविनय प्रार्थना करुं तुं के धर्मवृद्धि करवानुं मूय बाण ते धर्म मंत्रंधी पुम्नकोज ठे, माटे तमे तमारा न्यायोपाजित इच्छने मुहूर्तमां मरचवानी चाहना राखता हो तो उजाणीयो अने जमण-वार करवामां जेरा ठमादथी इत्य मरचवाने उजमाख थारु गो तेवीज हांगथी प्रथम पोताना धर्ममंत्रंधी पुम्नकोनो संपद करवा माटे जेने जेटपुं इत्य मरचवानुं मामर्थ्य होय तेदपुं इत्य मरचीने घणा ग्रंथोना पंदारा करावो अने ते पत्री ते पुम्नकोने जणवा बांचवा अने सांजक्षवा उपर अनेइ जनोने अत्रिद्वि उच्यश करावो, तेमज तेना उपर तमाराथी जेटपुं इत्य मरचाय तेदपुं इत्य मद्रोटा ठमादथी मरचो. ते इत्य मर-सकं परमादथी धर्मिये तमे मरचपुं एम समजो. ए ये प्रकारे इत्य मरचाया पत्री बीजां जे जे धर्मनां कार्य मीदानां होय तेमां तमे इत्य मरचवाने उजनाउ याजो, परंतु गामग्या प्रवाहनी पेत्रे एक बीजानी देमादेयीथी जे धर्म मंत्रंधी कार्यनो कांइ पण ते समयमां न्यूनता देमादी न हांय तोपण हेरा ते कार्यमां इत्य मरचीने कोकट द्रव्य व्यर्थ ठे. शुभमस्तु.

श्रावक जीमसिंह माणाक.

વીજી આદત્તિની પ્રસ્તાવના.

આ સૃષ્ટિમાં સર્વે જિજ્ઞાસુ જિજ્ઞાસુ પદાર્થો કાલના પ્રજાવે કરી જિજ્ઞાસુ જિજ્ઞાસુ રીતે ન્યૂનાધિકતાપણે પ્રવર્તે છે, એવું શ્રી સર્વજ્ઞ કથનગ્રી અને વિદ્વાનોના અનુજવથી સિદ્ધ થાય છે. એનું ઉદાહરણ જોતાં પુરાતન જૈન પંથિતોનું પાંચત્ય અને આધુનિક જૈન પંથિતોનું પાંચત્ય સ્પષ્ટ દર્શાવી દીધું છે. જેમ પુરાતન જૈન પંથિતોએ રચેલા ગ્રંથોની ઉપર લક્ષ્ય દેતાં હરેક સુદ્ધ જનનું મન આનંદને પામે છે તેમ હાલના સમયમાં તેવા પંથિતોનો અત્યંત અજાણ જોઈને તેઓનું મન શોક પળ પામે છે, કેમકે તેવા ગ્રંથોની હાલ રચના થયેલી તો એક ઘાણુએ રહી, પણ તેઓનો યથાર્થ મર્મ સમજવો પણ હાલના સમયમાં ડુર્બલ થઈ પડ્યો છે. તે પૂર્વાચાર્ય રચિત અનેક ગ્રંથોના વિષયો તેમજ આ શ્રીનેમિનાથનો રાસ જોવાથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

આ શ્રી નેમિનાથનો રાસ મુનિ શ્રી પદ્મવિજયજીનો રચેલ છે. તેઓની કવિત્વશક્તિ ઘણીજ સારી હતી. તેઓએ પોતાની અદ્ભુત કવિત્વશક્તિથી અનેક ગ્રંથો રચેલા છે. તેઓમાંથી શ્રીસંમરાદિત્ય કેવલીનો રાસ (વેરાગ્ય-દર્શક ગ્રંથ) તથા શ્રી જૈપાનંદ કેવલીનો રાસ (યજ્ઞે ગ્રંથ અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા છે. તેઓ સમ્યક્ત્વ કૌમુદીનો રાસ વગેરે એવા ઘણા ગ્રંથો રચેલા છે. તેઓ શ્રી ૧૯મા સંક્રામાં વિદ્યમાન હતા. આ ગ્રંથમાં શ્રીનેમિનાથના રાસ મિત્રાચ અંતર્ગત શ્રી પાંડવોનું ચરિત્ર પણ આવી જાય છે. તેથી "પાંડવ રાસ" પણ કહી શકાય તેમ છે. જેમ પાંડવ ચરિત્રમાં શ્રી નેમીશ્વર જગવાન વસુજીવ. વામુદેવ જે શ્રીકૃષ્ણ, પ્રતિધિપાણ જે જરામંથ, પાંડવ, કૌરવ વગેરે અનેક વીર પુરુષોનાં ચરિત્રો

૧ શ્રી સમરાદિત્ય કેવલીનો રાસ ૩મા શ્રી સમરાદિત્ય કેવલીનું મર્મ જરૂર સ્પષ્ટ દર્શાવનારું સર્વિધ પદ્યરૂપ ચરિત્ર છે તેનો પ્રમાણમાં આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યું છે.
 વિષયક - ૧ -

૨ શ્રી જૈપાનંદ કેવલીનો રાસ પ્રવચનાશૃતિ રંગરૂપ નથી. વીજી આશ્રિત અનુષ્ટુપ અક્ષર પદ્ધતિ ઉપર.

૩ શ્રી વામુદેવ ચરિત્ર પણ સુદ્ધ પુણ્યગતી જગદાત્મા અને અનંત મહા મનારૂપ. રાસ ૩ થી ૩ માં રચેલ ગ્રંથમાં આશ્રિત ૪ =
 ૬૨૨ ૪

અતિ ઉત્તમ ગ્રંથ.

જૈનકથા રત્નકોષ જાગ આઠમો.

વીજી શ્રાવૃત્તિ વહાર પત્રી ઠે.

જેમાં.

અત્યાનંદદાયક, મનોહર અને વૈરાગ્યકારક અનેક કથાઈ સાથે સોલમાં જગવાનુ શ્રી શાંતિનાથનું પથવરુ ચરિત્ર આવેલ ઠે.

આ ગ્રંથના જૂદા જૂદા ઠે સંદો ઠે. તેમાં શ્રી શાંતિનાથ જગવાનના વારે જવની કથાઈ વિસ્તારથી આવેલ ઠે. તેની સાથે તેમના મુખ્ય ગણ-ધર જે શ્રી ચક્રાયુરુ તેમના પણ સર્વ જવની કથાઈ આવેલ ઠે. આ ગ્રંથ એવો તો રમણીય ઠે કે જેની સર્વ ઢાલો સરસ એવા નવ રસે કરી સંમિ-લિત ઠે અને તેમાં સ્થલે સ્થલે વૈરાગ્યકારક ઉપદેશો આવેલા ઠે.

વહી આ ગ્રંથમાં વીજી પણ ચિત્તચમત્કૃતિકારક મંગલકલશ કુમાર, સુમિત્રનંદાદિક તથા પુણ્યસાર વગેરેની કથાઈ આવેલી ઠે. તે ઉપરાંત પ્રસંગોપાત્ત પૃથક્ પૃથક્ કવિઈ કૃત શ્લોકો, દોહા, સિદ્ધાંતની ગાથાઈ આવેલી ઠે, તેથી વાંચનાર જનોને ઘણોજ પ્રિય લાગે ઠે અને ઠોન્વાનું મન થતું નથી.

કિંમત રૂ. ૩-૦-૦

અમારે ત્યાં તમામ જાતનાં જૈનપુસ્તકો તથા જૈનતીર્થોના રંગ વેરંગી સુશોજિત નકશાઈ મલે ઠે. ત્રણ આનાની ટીકીટો મોકલી મોટું ઘોધ-મય ચાર કથાઈવાહું સૂચીપત્ર મંગાવો.

મલવાનુ ઠેકાણું

શ્રાવક જીમસિંહ માણક.

જૈનપુસ્તક વેચનાર તથા પ્રસિદ્ધ કરનાર.

શાકગણી, માંડવી, મુંબઈ.

अस्य पुस्तकस्य संक्षिप्तानुक्रमणिका.

तत्र प्रथम खंडस्यानुक्रमणिका.

क्रमांक.	विषयनां नाम.	पृष्ठांक.
१	प्रथम अधिकारमां श्रीनेमीश्वर अने राजीमतीजीना नव जव .	
	माहेला प्रथम जवमां धनकुमर अने धनवतीनुं चरित्र.	१
२	धनकुमरने मुनिमहाराजे वैराग्योपदेश आपी समकित पमाड्युं.	१२
३	मुनिए कहेला पोताना चरित्रमां सुवनोदर नगर, मोह राजा	
	तथा असंख्यवहार नगर अने सन्यस्त दर्शनादिकनुं स्वरूप.	१९
४	वीजे जवे वेहु जण सौधर्मे देवलोके देवीपणे उपन्यां.	२५
५	वीजा अधिकारमां श्रीनेमीश्वर जगवान् अने राजीमतीजीना	
	जीव व्रीजा जवमां चित्रगति अने रत्नवतीपणे हतां तेमनुं चरित्र.	२५
६	केवली जगवानना उपदेशमां धर्मस्वरूप, निष्ठास्वरूप, मिष्याजि-	
	मान, असंनोप. रागकेशरी तथा विषयाजिज्ञासादिकनुं वर्णन.	३९
७	चोथा जवमां वेहु जण चोथा देवलोके देवपणे उपन्यां.	४६
८	व्रीजा अधिकारमां श्रीनेमीश्वर जगवान् अने राजीमतीजी	
	पांचमे जवे अपराजितकुमर अने प्रीतिमति राणी ययां तेनुं चरित्र.	४६
९	ठेठे जवे वेहु जण अर्गीआग्ने देवलोके देवपणे उपन्यां.	७२
१०	चोथा अधिकारमां मानमे जवे शंकरकुमर अने यशोमति राणीनुं	
	चरित्र ठे. एमां श्रवधिमग्ग आश्रयी घणा पुरुषांनां दृष्टांनां ठे.	७२
११	आठमे जवे वेहु जण अपराजित विमाने देव ययां.	१०७

द्वितीय खंडस्यानुक्रमणिका.

१२	पहेला अधिकारमां पादवोना पूर्वजानुं वर्णन.	१०९
१३	वसुदेवजीना पूर्व जवमां नव निपाणानुं स्वरूप.	११६
१४	कंस राजाना पूर्वज्ञा नापमना जवनुं वृत्तांत.	११७
१५	वसुदेवजीना देशांतर्गमनमां आवेसी विवित्र कथांत.	१२३
१६	वसुदेवजीना अधिकारमां चारुदत्तनुं चरित्र तथा विष्णुकुमांकथा.	१२६
१७	वीजा अधिकारमां सुप्रभा अने पवन प्रमुख हिमारूप वर्णन.	

- प्रवृत्ति चलावनाराउनी कथाउं तथा गांगा तेलीनी कथा. १४१
- १७ श्रीजा अधिकारमां वसुदेवजीए अनेक स्त्रीउनी साथे पाणिग्रहण
करुं तेमां जूदा जूदा प्रसंगमां आवेली अनेक पुरुषोनी कथा. १६६
- १९ कनकवतीना पाणिग्रहणने प्रसंगे नल राजानी कथा. १७३
- २० चोया अधिकारमां वसुदेवजी पद्मश्रीने तथा मंत्रीपुत्रीने तथा
पद्मीपतिनी पुत्री नजरा तथा रोहिणी आदिकने परण्या. २१४

तृतीय खंमस्यानुक्रमणिका

- २१ पद्मेसा अधिकारमां श्रीकृष्ण तथा बलदेवना पूर्व जव तथा बल-
देवजन्म अने वसुदेवजी देवकी राणीने परण्यानंतर कृष्णजन्म,
श्रीनेमीश्वर जगवानना जन्मनुं देवोए करेखुं महोत्सवादि वर्णन. २२०
- २२ गंसे निमित्तियाने पूठया पठी अरिष्टपजादिनुं मरण. २३५
- २३ पद्मोत्तर तथा चंपक हाथी अने चाणूर मुष्टिकमल्ल कंस मरण. २३९
- २४ जरासंध हूतागमन, यादवप्रयाण, द्वारिकास्थापन. २४२
- २५ वीजा अधिकारमां रुक्मिण्यादिक कन्याउने श्रीकृष्ण परण्या,
पांडवो डोपदीने स्वयंवरमंरुपे परण्या तथा प्रद्युम्नकुमारादि जन्म. २४७
- २६ श्रीजा अधिकारमां शांव प्रद्युम्न विवाह, जरासंध युद्ध वर्णन. २६९
- २७ चोया अधिकारमां शांव प्रद्युम्नचरित्र, श्रीकृष्णे देश साधन कथा,
कोटीशिखा ठपानी, सागरचंडोपाख्यान, उल्लाहरण बाणवधादि. २७३

चतुर्थ खंमस्यानुक्रमणिका.

- २७ प्रथम अधिकारमां श्रीअरिष्टनेमि कुमारक्रीडा, दीक्षामहण,
केवस्रज्ञानोत्पत्ति, संघस्थापनादि वर्णन. २७९
- २८ वीजा अधिकारमां डोपदीहरण, देवकी पट्पुत्र दीक्षा, श्रीकृष्णे
तथा वीरा साखवीए सावुउने बांधा, गजसुकुमास, ढंढणरूपि
प्रमुख चरित्र, राजीमतीए रहनेमिने प्रतिबोध दीधो. ३२४
- २९ श्रीजा अधिकारमां द्वारिकादाह, रामकृष्ण वनवास, कृष्णमरणादि. ३३४
- ३० चोया अधिकारमां वसुदेवदीक्षा, पांडवदीक्षा, श्रीनेमीश्वर-
निर्वास, पांडवसिद्धिगमन इत्यादि वर्णन. ३४४
- ३२ मंद समानि तथा मुमुक्षुहरण दोहा आठ. ३५६

श्री समरादित्यकवलीनारायण

पंक्ति श्री उत्तमविजय शिष्य पंक्तिप्रवर
श्री पद्मविजयजी विरचित.

आ रासना नवे खंरुमां समरादित्यनो जीव जुदा
जुदा मुनिठना समागममां आवे ठे. दरेक प्रसं-
गनां मुनिठनां घृत्तांत घणां रसिक थने वे-
राग्यमय जावनावालां होवार्थी स-
मस्त श्रीसंघने वांचवा जणवा माटे
उपयोगी जार्णाने

उगावी प्रसिद्ध करनार

श्रावक जीमसिंह माणेक

जैनपुस्तक वंचनार तथा प्रसिद्ध करनारः

भारुची, शाकगल्ली, मुंबई.

कात्रवादेवी कोठनाट खेनमा आवेळा निणयमाणर प्रेममा ग्रंथो.

आमो मुदि पूर्णीमा संवत् १९७०

सन १९४४

Printed by Ramchandra Yeshu Shedge, at the Nirnaya-sagar Press, 23, Kolbhat Lane, Bombay.

Published by Bhimsai Maneck, Mandvi, Sackgalli, Bombay.

॥ प्रस्तावना ॥

આ “સમરાદિત્ય કેવલીનો” રાસ બુદ્ધિનો વિકાસ કરનાર સુવોધક ધ્રંય છે. તેમાં વૈરાગ્ય જાવનાને પ્રધાનતા આપવામાં આવી છે. બુદ્ધિના સર્વ શ્રંગુર્થ વૈરાગ્ય ઉપર મહાન્ પ્રકાશ પામી શકે એવી ચમત્કારી યોજના-ઉંનોજ આ રાસમાં સંપ્રદ કરેલ છે. મનુષ્યની જીંદગીરૂપ નૌકા અનેક સંસારરૂપી સમુદ્રનાં તોફાનોમાંથી જીપસાવી ક્યાં પહોંચે છે અને કર્મરૂપી પવન તે નૌકાને ક્યાં લઈ જાય છે તેનાં અસરકારક દૃષ્ટાંતોનો સંપ્રદ આ ધ્રંયમાં દાખલ કરેલ છે. હૃદયની વૃત્તિ ઘડુ પ્રવલ અને વેગવાલી છે, તેને ન્યાયમાર્ગે દોરવાનાં અને તેનો વિસયકારક સંયમ કરવાનાં અનેક ઉદાદરણો આ ધ્રંયમાં આપવામાં આવ્યાં છે.

કમોંને વશ થયેલા આત્માર્થનાં હૃદય ઉપર કેવા કઠોર પ્રહાર પડે છે ! આટલું ઠતાં આત્માર્થ તેને સદ્ન કરી કેવી સ્થિતિમાં આવે છે ! એવાં ચમત્કારી ચરિત્રોથી આ ધ્રંય ઘણો અલંકૃત કરેલ છે.

આ ધ્રંયમાં શ્રી સમરાદિત્ય કેવલી કેવા પ્રકારના જીવનમાંથી કેવી જાતના ઠગ જીવનને પ્રાપ્ત થયા અને દરમીયાન તેના આગલના જવોમાં ફડ ફડ જાતના ફેરફારો થયા તેનું ચરિત્ર એટલું ઘણું રસમય પનાવ-વામાં આવ્યું છે કે તે વાંચવાથીજ વાંચકોને સ્વાસ્થી થશે. આ રાસના નવ લંકા કરવામાં આવ્યા છે અને તે દરેક લંકામાં મહાત્મા સમરાદિત્યના એક એક જવનું વર્ણન કરવામાં આવેલ છે.

પ્રથમ લંકામાં શરૂઆતથી ચે નાયકોનાં ચરિત્ર આણેલવામાં આવેલ છે. તેમાં એકનું નામ ગુણસેન છે અને ધીજાનું નામ અમિશામાં છે. આ સેનના આત્માનું ચરિત્ર નિર્મેલ છે તેથી કરી ઠગ ધ્રેણીય ચઢતો જાય છે સારે ધીજા આત્માનું ચરિત્ર મલિન અને દૂષિત છે તેથી નીચ ધ્રેણીય ઇતરતો જાય છે.

ધીજા લંકામાં ગુણસેન અને અમિશામાંના જીવ અનુક્રમે સિંદુ અને અનંદ નામે પિતા અને પુત્ર પાપ છે.

ત્રીજા લંકામાં સેઈ પંને અનુક્રમે શિશિકુમાર અને જાલિપી નામે પુત્ર અને માતા પાપ છે.

ચોથા લંકામાં તેડ ધન અને ધનથી નામે પતિ પત્ની થાય છે.
 પાંચમા લંકામાં તેડ જય અને વિજય નામે જાણ થાય છે.
 ઠાઠા લંકામાં તેડ ધરણ અને લક્ષ્મી નામે પતિ પત્ની થાય છે.
 સાતમા લંકામાં તેડ સેન અને વિષેણ નામે પિતરાઈ જાણ થાય છે.
 આઠમા લંકામાં તેડ ગુણચંદ્ર અને વાણમંતર વિદ્યાધર થાય છે.
 નવમા લંકામાં તેડ ધને અનુક્રમે સમરાદિત્ય અને ગિરિસેન થાય છે.
 આ રાસના નવે લંકામાં સમરાદિત્યનો જીવ જુદાજુદા મુનિર્ડના સ-
 માગમેમાં આવે છે. દરેક પ્રસંગનાં મુનિર્ડનાં ઘટાંત ઘણાં રસિક અને
 વૈરાગ્યમય જાવનાવાલાં હોવાથી સમરાદિત્ય મહાત્માનો જીવ વૈરાગ્યની
 ઉચ્ચ જાવનાને પ્રાપ્ત થતો જાય છે. સમરાદિત્યના જન્મમાં વાલ્યવયથીજ
 તેને વૈરાગ્ય આવે છે. સમરાદિત્યના પિતા તેને સંસારનો સ્વાદ ચલાવવા
 ઘણો પ્રયત્ન કરે છે, પણ તે મહાત્મા પોતાની વૈરાગ્યમય જાવનામાં અરુગ
 રહે છે. વિવાહિત થયેલા મહાત્મા સમરાદિત્યે પોતાની બે નવ વધૂડને
 વિષય રાગમાંથી મુક્ત કરી પોતાની અનુરાગિણી ઘનાથી એ પ્રસંગ ઉત્તમ
 સ્વપ્નેશરસથી જરૂર રહે.
 તે પછી મહાત્મા સમરાદિત્ય પ્રજ્ઞાસાચાર્ય ગુરુના હાથથી ચારિત્ર
 પ્રદર્શન કરે છે. મહાત્મા સમરાદિત્યની પ્રશંસા સાંજલીને ગિરિસેન ઈર્ષાહિ
 થાય છે. તે મહાત્મા હવે વિહાર કરતા કરતા અયોધ્યા નગરીમાં આવે છે.
 ત્યાંથી રેકવાહુપુરમાં આવીને અશોક વનમાં કાઠસ્થગધ્યાને રહ્યા છે.
 ત્યાં જવપરંપરાનો વૈરી ગિરિસેન આવી ચઢે છે. તે મહાત્માને જોઈને કો-
 પથી પ્રજ્વલિત થાય છે. પછી તે હુદ મહાત્માના શરીર પર છુગનાં વીંટા-
 લીને તેના પર તેલ રેડીને અગ્નિ લગાડે છે. ધ્યાનમાં લીન થયેલા આ મ-
 હાત્માનું આ સમયનું ચિંતનન પણું ઝંચા પ્રકારનું થતું જાય છે કે તે કપક-
 ફેણી પર આરૂઢ થઈ પોતાના આત્માને નિર્મલ કરી તેને યોગમાં સ્થા-
 પન કરે છે કે તરતજ તેને “કેવલજ્ઞાન” થાય છે અને તેથી કરી “આ
મહાત્મા સમરાદિત્ય કેવલી” કહેવાય છે. તે મહાત્માના મહિમાથી વેલંધર-
કુમારનું આસન ચલાયમાન થાય છે, તેથી તે અવધિજ્ઞાનથી જોઈને

હુંસુમ વગેરે સફને અનેક દેવ સહિત ત્યાં આવે છે અને મહાત્માના
 શરીર ઉપરથી બીંટાલેલાં લુગડાં કાઢી નાખે છે. તે જોઈને ગિરિસેન ફોજ
 પામે છે. આ અવસરે મુનિચંદ રાજા પોતાની રાણીઝં સહિત ત્યાં આવે છે
 અને વેલંધર દેવને પૂઠવાથી આ સપ્તલી હકીકત કહે છે. આ વખતે
 કેવલજ્ઞાનના મહિમા માટે સોદમદંડ પણ દેવ સહિત આવે છે અને
 કેવલીની સ્તવના કરે છે. લોકો પણ આ હકીકત સાંજલી ધંદનાયેં ત્યાં
 આવે છે. ગિરિસેનના મનમાં અકાર્ય કર્યાનું ચિંતવન થાય છે અને કુ-
 શલ પદ્ધતું ધીજ રોપાય છે અને તે ઘર જળી જાય છે. ત્યારવાદ મ-
 હાત્મા સમરાદિત્ય કેવલી ધર્મદેશના આપે છે. ત્યારવાદ દંડ પોતાને
 સ્થાનકે જાય છે. પછી મુનિચંદ રાજા સમરાદિત્ય કેવલીને ગિરિસેને કરેલા
 ઉપસર્ગનો સંવંધ પૂઠે છે, તેથી તે ગુણસેન અને અમ્નિશર્માના જવથી માં-
 નીને સપ્તલી હકીકત કહે છે. તે સાંજલીને રાજા, સામંત, વેલંધર દેવ
 વગેરેને સંવેગ આવી જાય છે. વેલંધર ગિરિસેનને આનું પરિણામ શું
 આવશે તે કેવલીને પૂઠે છે. તેથી કેવલી કહે છે કે તે નારકીમાં જશે
 અને ત્યાં તીવ્ર વેદના જોગવશે અને ત્યાંથી અનંતો સંસાર રજલશે. તે
 વખતે મુનિચંદ રાજાની રાણી નર્મદા નારકીની વેદનાનું વર્ણન, સુલન-
મંજરી દેવતાનાં વિમાનાનું વર્ણન, અને વીંજી ગણી સુલોચના સિદ્ધનાં
 સુલનું વર્ણન પૂઠે છે. આ વર્ણન અદ્ભુત અને રસિક શાળીથી કહીને કે-
 વલી શ્રોતાઝનાં હૃદયને આર્ડ થનારી દે છે. ત્યારવાદ વેલંધર કેવલીને
 સિદ્ધનું સ્વરૂપ પૂઠવાથી તેનું વર્ણન પણ એક ઉત્તમ દૃષ્ટાંતથી આપે છે.
 આ વર્ધી હકીકત સાંજલીને રાજા રાણી વગેરે પરમ આનંદ પામે
 છે, અને કેવલીની પાને ચારિત્ર પ્રદૂષ કરવા અજિજ્ઞાપા દેલાદે છે અને
 તેમના શિષ્ય ડીલદેવની પાને વ્રત પ્રદૂષ કરે છે.
 આ નમયે વેલંધર દેવ કેવલી મહારાજને પૂઠે છે કે જે ગિરિસેને
 પાને ઉપસર્ગ કરેલ છે તે જવ્ય છે કે અજવ્ય છે. તે વીંજ પામ્યો કે નથી
 જવ્ય છે પણ હજી વીંજ પામ્યો નથી. અમંચ્ય પુરુષલપરાવર્ત થયા પછી
શાઈલસેન રાજાનો અશ્વ ઘડે ત્યારે વીંજ (સમકિત) પામશે. ત્યાર-

पत्नी असंख्याता जब जमीने शंख नामे ब्राह्मण यशे अने ते जवमां ते केवलज्ञान पामशे. आ हकीकत सांजलीने वेल्धर पोताने स्थानके जाय ठे अने केवली महाराज विचरता विचरता सिद्धगिरि आवे ठे. त्यां केवली स-मुद्धात करी लोकांमे जाय ठे. आ प्रमाणे महात्मा समरादित्य केवलीनुं चरित्र संपूर्ण थाय ठे. एकंदर आध्यात्मिक रसनो उत्तेजक अने वैराग्य जावनानो दर्शविनार आ महान् ग्रंथ आदरपूर्वक वांचवा लायक ठे. दरेक प्रसंगे दर्शविला विचारो निर्दोष, गहन अने बोधक ठे. समय सम-यनां चित्रो उत्कृष्ट जावथी जरपूर ठे. केटलाएक प्रसंगोमां स्वानाविक-पणे उपजेला वैराग्यना विचारोना निर्णय धार्मिक तेमज व्यावहारिक विषयमां ग्रंथकारना उत्कृष्ट ज्ञाननी प्रतीति आवे ठे. आ ग्रंथमां वैराग्य दर्शविनारा विषयो प्रसंगोपात घणा आवे ठे. तेउं दया, प्रेम, वैराग्य अने शांतिनी उत्तमोत्तम जावनानुं दर्शन करावे ठे.

अज्ञानता के बुद्धिनी अपूर्णता झूलोनुं कारण ठे. जगतमां सद्गुणो हमेशां जय पामे ठे, कर्मोना संयोगथी स्वभाव घडाय ठे, स्वभाव प्रमाणे कायों थया करे ठे, दुर्गुणो माणसोने दुर्मागें दोरी जाय ठे, मन अने शरीरना स्वाभाविक वेगो तृप्ति पाम्या वगर विरमता नथी तेमज प्रेम, जय, काम, क्रोध, लोभ, जाव अने अज्ञाव वगेरे अंतःकरणनी स्वा-भाविक वृत्तिउंनो तेना सम्यग्योगमां उपयोग थाय ठे इत्यादि धार्मिक अने नैतिक तत्त्वोनुं स्वरूप आ ग्रंथमां आवे ठे; तेथी आ ग्रंथ जैन वि-द्वान् अज्यासी, वांचनोत्साही अने धार्मिक पुरुष के स्त्रीने संपूर्ण वांचवा योग्य ठे.

आवा उपयोगी ग्रंथोना आविर्जावथी जैनसाहित्य पूर वेगथी वृद्धि पाम्या वगर रद्देशे नहीं. आ महान् ग्रंथना रचनार महानुभाव श्रीपद्म-विजय गणिए पोतानी सुबोधक कृतिथी सकल जैन संघने जारे उप-कार करेलो ठे. आवा निःस्वार्थ परोपकारी महात्माना चारित्रजीवनने जेटलो धन्यवाद आपीए तेदलो थोमो ठे. एवा महात्माउं आ सृष्टि उपर पुनः प्रगट थाय एवीज अंतरनी प्रार्थना ठे.

विज्ञप्ति.

सुझ जेन धंधुळने जणाववानुं के था समरादित्य केवलीनो रास
 थमारा तरफयी प्रगट करवामां आव्यो हतो. तेनी तमाम
 घणा वस्तत पहेसां खपी जवाची तेमज तेनी मागणी वारंवार
 याववाची था बीजी आवृत्ति यथामति संशोधन करीने थमोए
 पदार पानी ठे.

क्षमापना.

था धंधनी अंदर मतिदोषयी कांइ पण जूसचुक रही होय अगर
 सिद्धांत विरुद्ध खायां होय तो ते सर्व वांचनार श्री संधनी समक्ष
 मिठा डुकर हो, अने वांचनारा सज्जनोए ते जूखो सुधारी वांचवी
 एवी थमारी ज्ञाप्रमाण ठे.

मुंबई, मांकवी, शाकगळी.
 थासो सुदि पूर्णिमा १९७०
 ता. ४ ऑक्टोबर १९७४

आवक श्रीमर्सिंह माणकेना
 कार्यप्रवर्तको.

जाहेरखबर.

पांरुव चरित्र. (श्री पांरु पांरु तथा नेमीश्वर जगवान् अने
 श्री कृष्णादिकनुं मखिल्लर गुजराती जापानर.) था धंधमां श्री नेमी-
 श्वर जगवान्. पञ्चजड. वानुदेव जे श्रीकृष्ण. प्रतिविष्णु जे जगमंध
 पांरुव, कौरव. जीष्मपितामह. कर्ण. डाणाचाय अने कृपाचायांदिक
 अनेक धीर पुरुषांनां परिश्रो आवेसा ठे. नेमज जिनधमां निष्ठाप
 शुरू धडाशान् सम्यग्दृष्टि विवेकी मज्जनाना मनने आनंद उत्पन्न
 करनारी कपाठ वेगव्य. नीति तथा नव्य प्रतिष्ठा प्रमुखना बाध करे ठे.
 था धंध पहेसां गुजराती छद्मनामा नवायेसा तना. ने मर्या जवायी ह-
 मपां शास्त्री छद्मनां नवायेसा ठे. अने तेनी मध्ये मन रत्नन हने ने-
 रंगीन चित्रो पण नाग्या ठे. किमन २० ५-०-०

જાદેરસ્રવર.

વૈરાગ્ય કલ્પલતા પૂર્વાર્ધ. (શ્રી યશોવિજયજી ડપાધ્યાય કૃત.)-આ ગ્રંથ ઇટલો તો રસિક તથા જૈનવર્ગના આવકો અને સાધુ સાધ્વીઝને માટે ડપયોગી છે કે તે સર્વેને આદિથી તે અંત સુધી વાંચવા જલામણ કરીઇ ટીઇ.

આ ગ્રંથની રચના કાવ્યરૂપે યુંથેલી છે અને તેમાં જીવને સંસારઢ્ર-મણથી કેવી કેવી વિટંબનાઢ જોગવવી પડે છે તેનો કથાઢ ઢારાઇ આવે-હુવ ચિતાર આવ્યો છે. તેમ આ ગ્રંથ રસિક વનાવવા માટે સાહિત્યનો સાર લઈ તેમાં રસાલંકારોને ઇણ ઘણીજ ડત્તમરીતથી પ્રદર્શિત કરેલા છે. આ ગ્રંથ જણવાથી કાવ્યોનો ઢોધ થવા સાથે જૈન ઢર્શનનાં તત્વોનો ઘણોજ ઢોધ થાય છે ઇટલુંજ નહીં, ઇણ આ ગ્રંથના અઢ્યાસથી અમારા સ્વધર્મી ઘંધુઢને જવનાટકનું સ્વરૂપ કેવું છે તેનો સ્વરેસર સ્યાલ થાય છે. વલી આ ગ્રંથ મુનિરાજો આદિકને વ્યાસ્યાનમાં ડપયોગી થઈ પડે તેવો છે, માટે ઢરેક જૈન ઘંધુ આ ગ્રંથનો સાજ સેશે. (પાનાંઆકારે.) કિમત રૂ૦ ૩-૦-૦

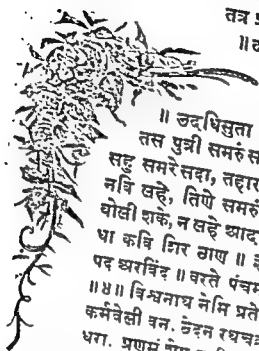
જૈન કુમારસંજવ મહાકાવ્ય. (શ્રી જયશેલસૂરિ કૃત.)-આ નામનું અતિ અદ્ભુત તથા કાવ્યચમત્કૃતિવાલું અને સાહિત્યના સારથી જરેલું રમણિક કાવ્ય અમોઇ તેના યુજરાતી અર્થ સહિત ડપાવી પ્રસિદ્ધ કીધું છે.

આ ગ્રંથનાં કાવ્યની રચના ઇટલી તો મધુર અને વિદ્વત્તા જરેલી છે કે તે વાંચવાથી ઢરેક વિદ્વાનના મનને આશ્ચર્ય થયા વિના રહેતું નથી. આ કાવ્યમાં શ્રી રૂપજઢેવ પ્રજુનું જરતકુમારના જન્મ ઇર્યંત વર્ણન આપેલું છે અને તેમ કરીને આ કાવ્યનું નામ “જૈન કુમારસંજવ” ઇવું નામ સફલ કયું છે. વલી આજ ઢિન સુધીમાં જૈન જાઈઢને તથા મુનિરાજો વગેરેને સંસ્કૃત જાપાનું વ્યાકરણ જણી અન્યઢર્શનીઢનાં જે કાવ્યો જણવાની જરૂર ઇવતી હતી, તે અમોઇ યુજરાતી અર્થ સાથે ડપાવી પ્રસિદ્ધ કરેલા આ કાવ્યગ્રંથથી ઢૂર થઈ છે. વલી આ કાવ્યગ્રંથ વીજા કાવ્યગ્રંથો કરતાં કવિત્વશક્તિમાં વનીઆતો હોવાથી જૈન ઘંધુઢને ડપયોગી છે.

કિમત રૂ૦ ૧-૧૨-૦

अथ
॥ पंक्ति श्रीपद्मविजयजी विरचित श्रीनेमीश्वर
जगवाननो रास प्रारंभः ॥

तत्र प्रथम स्कंधः
॥ दोहा ॥

॥ उदधिसुता सुत जुन करे, ते बाहन होय जास ॥
तस पुत्री समरं सदा, पूरो मुज मुखवास ॥ १ ॥ तुजने
सहु समरे सदा, तहारा गुण विख्यात ॥ तुज विण शिवपद
नबि खहे, तिणे समरं तुज मात ॥ २ ॥ तुज विण नबि
बोली शके, न खहे आदरमान ॥ शृङ्गवादी सरिखा जुवो, की-
धा कवि गिर गाण ॥ ३ ॥ चरम जिणंद चोवीशमो, प्रणमुं
पद अरविंद ॥ वरते पंचम कासमां. शासन जस सुखकंद
॥ ४ ॥ विश्वनाथ नेमि प्रते, जन्म बकी ब्रह्मचार ॥ नमीये
कर्मवेली वन. उदैन रथचक्रधार ॥ ५ ॥ गौतम प्रमुख जे गण-
धरा. प्रणमुं शेष मूनीश ॥ जस अनुकम श्री आवीयो. आगम
एह जगीश ॥ ६ ॥ श्रीगुरुपदपंकज नमुं. जे जवममुद्र जि-
हाज ॥ कृत्वाकृत्यविचारणा. जिणधी खहीये आज ॥ ७ ॥ राजुस कन्या
परहरी. लीधो नयमतार ॥ नम प्रणमीने तेहनुं. कहेगुं चरित्र उदार ॥ ८ ॥
कृष्ण बामुदेव जार्णाये. वखनड तेहना बंधु ॥ तेह प्रमंगरी आवश. जीजा
जे जरानिधु ॥ ९ ॥ अविश्वार्णी अति वुरी. नही मुज वचन सवाद ॥ १० ॥
प्रभुचरित्र सुधारशे. खेहशो अति आहाद ॥ १० ॥ जम नामाकर प्रहण-
धी, धाये जन्म कयश ॥ शुं कहीये पण तेहनुं. गुणवर्णन होय जत्र ॥ ११ ॥
जीजा पण जिनवर नणां. चरित्र अठे सुखकार ॥ वली विशपथी मुखकर,
जिनवर नेमिकुमार ॥ १२ ॥ आवनां फल महेजे दुव. नरमा केवज तेह
॥ कहेवुं शुं सरसाइनुं. साकर जेथ्यां जेह ॥ १३ ॥ केवज नेमि जिन चरिन,
सरस अठे गुणगेह ॥ कहेनां राजुस सह वली. आपे अधिको नेह ॥ १४ ॥

श्रोताजन सुणजो सह, चित्त राखी एक ठाम ॥ जिणे उद्यम ए माहरो, स-
फस होय गुणकाम ॥ १५ ॥

॥ दास पहेली ॥ देशी वीठीयानी ॥

॥ संसारसमुद्रमां तरी समो, जिनधर्म मनुज अवतार रे ॥ ते पामे पण
हुर्जन कथो, संयम आदरवो सार रे ॥ १ ॥ नवि जावना जावो जावशुं,
जिम जाये नेमिकुमार रे ॥ ज० ॥ ए आंकणी ॥ यहुक्तं आगमे ॥ चत्ता-
रि परमंगाणि, दुष्टहाणि य जंतुणो ॥ माणुसत्तं सुईसद्धा, संजमं मिय वी-
रियं ॥ १ ॥ ते पामे पण विरला मिसे, परने जे करे उपगार रे ॥ जे का-
रण जिनवर सारिगा, उपदेश करे श्रीकार रे ॥ ज० ॥ २ ॥ यहुक्तं ॥ सिद्ध
राख्या जिलासरा, यि धम्मोपसमाईहिं ॥ अग्नेसिं उवयारं, कुणंति कारुण
जलनिहिणो ॥ २ ॥ इत्य जाये परउपगार वे, इत्यवी होय अर्थ ने काम रे ॥
होय धमनुं देवुं जावशी, तेहनो विवरो सुणो आम रे ॥ ज० ॥ ३ ॥ जया-
नंदी पात्रक जीवने, होय वद्वान इत्य उपगार रे ॥ विपरीतने जाय ते प्रिय
होय, होय निर्वंदी संसार रे ॥ ज० ॥ ४ ॥ अर्थ काम ते जवरुख मूल वे,
तेहनो जो देव उपदेश रे ॥ तो रोगीने कुपय्य समुं, नवि आये गुण सुविशेष
रे ॥ ज० ॥ ५ ॥ नर सुरजव मांहे पामीया, कामार्थ तो वार अनंत रे ॥ तस
कारण दुःख पण जागव्यां, काम अमिथी जन प्रवर्तत रे ॥ ज० ॥ ६ ॥
जे इत्यना अर्थां प्राणीया, जमे मद्रियसमां लहे दुःख रे ॥ पामे तो धीक
राख्या नथी, विह् अर्थने नही कही मुख रे ॥ ज० ॥ ७ ॥ यतः ॥ अर्था-
नामजने दुःख, -मजितानां च रक्षणे ॥ आये दुःखं व्यये दुःखं, धिगर्था-
ज्जपंजाजनम् ॥ ३ ॥ गुरु पण तम दीये उपदेश जो, तो वळिमां घृतनो होम
रे ॥ ते कारणवी नवि उपदिशे, उपदेश इत्य अर्थ काम रे ॥ ज० ॥ ८ ॥
उपदेश ते देवो धर्मनो, जिनवर उपदेशवो सार रे ॥ सुर नर मुख मोक्षनां
मुख दीदां, जिणे कीवो ए उपगार रे ॥ ज० ॥ ९ ॥ यहुक्तं ॥ सुर नर मुहा-
इ मपत्रा, इ तेण दिणाइ निवुइ सुई च ॥ परमत्र यंधवेणां, दिणो जिणेस जि-
एधम्मो ॥ ४ ॥ पंनि पण ते मज्जन वधी, यंधव दितकामी तेह रे ॥ अ-
नि हुर्जन कारण मुख दीये, श्रीजिनवग्गो धर्म जेह रे ॥ ज० ॥ १० ॥ ते ध-
मेना वार प्रकार वे, दानादिक पण तेह मांहे रे ॥ जे जावना उत्तम सर्व-
वी, नवि जाय दिणु पडे क्यांहे रे ॥ ज० ॥ ११ ॥ जे जावराहन दानादि-
का, फस साधरा नही मनगत्र रे ॥ दानादिक विणु पण एकवी, जावना

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

दीये इष्टित थव रे ॥ ज० ॥ ११ ॥ वैराग्यधी जावता प्राणीया, चिहुं गि
संसारसरूप रे ॥ अनुक्रमे केवल पामीने, घाये निज गुणनो रूप रे ॥ ज०
॥ १३ ॥ संसारनी जावना चालनी, तिणे करी शोघे जवमग रे ॥ विवे-
करल वली ते लहे, वली जव्यजीव अपवग रे ॥ ज० ॥ १४ ॥ ते जव-
सरूपने जावता, श्रीनेमि जिणंद मुणींद रे ॥ मूक्यो ते संग संसारनो, तेह-
नां गाठं गुणदंद रे ॥ ज० ॥ १५ ॥ नव जव लगे जिम प्रीते वस्या, नेमि
जिनवर राजुल नारी रे ॥ नवमे जव तेहने प्रणमीये, नव जव गाथा चिहुं
धार रे ॥ ज० ॥ १६ ॥ यडुकं ॥ धण धणवइ सोहम्मे, चित्तगई खेपरो
य रयणवई ॥ माहिंदे अपराजिय, पीयमई आरणे ततो ॥ ५ ॥ संखो
जसमइ जज्ञा, ततो अपराजिए विमाणम्मि ॥ नेमी राइमई चिय, नवम
जवे दोवि बंदामि ॥ ६ ॥ गुरु उत्तमविजय कृपा चकी, थइ एहनी पहेली
दाख रे ॥ कहे पद्मविजय श्रोताधरे, होजो नित्य मंगलमाख रे ॥ ज० ॥
॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१ ॥ सर्व श्लोक तथा गाथा मली ॥ ६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ए संसार अनादि ठे, जवनी को नहीं आदि ॥ तो किम नव कहो
गे इहां, इम कोइ पूठे वारी ॥ १ ॥ तस उत्तर जे नव कदा, समकित
पास्या जठ ॥ ते जवधी लेखे गएया, बीजा नव अकयठ ॥ २ ॥ ते धनकु-
मर ने धनवनी, समकिन पास्यां कम ॥ दुखज जे संसारमां, ते कहुं सुण-
जो एम ॥ ३ ॥ यडुकं ॥ लप्रइ सुरसामिनं, लप्रइ पदुयत्तणं न संदेहो ॥
एगं नवरं न लप्रइ, दुल्लह ग्यणं च सम्मत्तं ॥ १ ॥

॥ दाख बीर्जा ॥ देशी लखनानी ॥

॥ जंवुछीप सोहामणो, लक योजन विस्तार ॥ लखना ॥ जरतक्षेत्र ते-
हमां जडुं, जिहां उत्तम अवतार ॥ ल० ॥ जंवुछीप सोहामणो ॥ ए आं-
कणी ॥ १ ॥ अचलाना शिर उपरे, रत्नोपम खइ जइ ॥ ल० ॥ नाम अ-
चलनयरी जखी. मानुं अलका एह ॥ ल० ॥ जं० ॥ २ ॥ धन धान्ये समृ-
द्ध ते, पद्यपि देश पर्यंत ॥ ल० ॥ तोपण लोक बहु परे, देवपूजा विरचंत
॥ ल० ॥ जं० ॥ ३ ॥ देश अनेकना वाणीया, सहस्र गमे आवंत ॥ ल०
॥ बाहिर सरोवर शोनतुं, वन आराम सोहंत ॥ ल० ॥ जं० ॥ ४ ॥ धर्म-
शाला जिहां अनि घणी. महोटा महोत्र आवाम ॥ ल० ॥ नपसी लोक
वसे जिहां, कीरान बहुली जाम ॥ ल० ॥ जं० ॥ ५ ॥ जिहां अति व्य-

सनी दानेना, लोक वसे धनवंत ॥ ल० ॥ महोटां आवासेः क्रोरणी, को
 रणी नहीं जसवंत ॥ ल० ॥ जं० ॥ ६ ॥ मूंगा पारका दोपने, कहेवा खे-
 या अजाण ॥ ल० ॥ अंध जे परस्त्री देखवा, इणी परे नयर मंकाण ॥ ल०
 ॥ जं० ॥ ७ ॥ जनाकीर्ण ते नयरमां, बंधन कुसुमने होय ॥ ल० ॥ निर्दयतापणं
 खड्गमां, ए जनने नहीं कोय ॥ ल० ॥ जं० ॥ ८ ॥ प्रासादशृंगनी उपरे,
 देव देखीजे त्यांहि ॥ ल० ॥ नाकारो को नवि कहे, वात देवानी ज्यांहि ॥
 ल० ॥ जं० ॥ ९ ॥ यदुक्तं ॥ यत्र निःस्तंशता खड्गे, बंधनं कुसुमेपु च ॥ वं-
 कः प्रासादशृंगेषु, जनेपु न कदाचन ॥ १ ॥ विक्रमधन तिहां राजीयो,
 जे धर्मे आसक्त ॥ ल० ॥ विक्रम धन ठे जेहने, नाम यथार्थ ठे युक्त ॥
 ल० ॥ जं० ॥ १० ॥ शत्रुने त्रास पमाकतो, यम उपम घटमान ॥ ल० ॥
 मित्रनेत्रने दाशी समो, आणंद देवा ठाण ॥ ल० ॥ जं० ॥ ११ ॥ कल्प-
 वृक्ष सम लोकने, वेरीने वज्रदंरु ॥ ल० ॥ न्यायमार्ग तिम चाखतो, दीपे
 तेज प्रचंरु ॥ ल० ॥ जं० ॥ १२ ॥ दश दिशथी आवे संपदा, जिम नई
 समुद्रमां सार ॥ ल० ॥ कीर्ति प्रगट जिम गिरि थकी, निऊरणां निरधार ॥
 ल० ॥ जं० ॥ १३ ॥ जीम कांत गुण जेहना, शत्रु मित्रने ठाम ॥ ल० ॥
 अविध रत्न मत्स्यादिके, जिम तिम नृप गुणधाम ॥ ल० ॥ जं० ॥ १४ ॥ यदु-
 क्तं ॥ जीमकांतनृपगुणैः, स वज्रूषपजीविनाम् ॥ अधृष्यश्चाजिगम्यश्च, या-
 दो रक्षेरिवार्षवः ॥ ३ ॥ धर्मचारिणी तस धारणी, धरणी परे थिर जेह
 ॥ ल० ॥ राणी निर्मल गुणधरा, शीलाचरणी देह ॥ ल० ॥ जं० ॥ १५ ॥
 सयं थंग रूप शोजतुं, पुण्य सावयनुं गेह ॥ ल० ॥ मूर्तिवंत मानुं संपदा,
 नृपतिने अति नेह ॥ ल० ॥ जं० ॥ १६ ॥ वाणी वाणी सारिखी, तस वा-
 हन गति खास ॥ ल० ॥ अधिकी इंद्राणी थकी, नहीं उपमा जग जास
 ॥ ल० ॥ जं० ॥ १७ ॥ राय राणी सुख जोगवे, वीजी ढाल रसास ॥ ल० ॥
 पद्म कहे श्रोताघरे, होजो मंगलमास ॥ ल० ॥ जं० ॥ १८ ॥ सर्व गाथा
 ॥ ५३ ॥ सर्व श्लोक तथा गाथा मली ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन राणी स्वपनमां, देखे थंय अजिराम ॥ कोयलकी टडुका
 करे, फलीयो गुणनो धाम ॥ १ ॥ कोइ पुरुष ते आग्रने, धावे थंगण
 मुरु ॥ तस अवदात उंचे स्वरे, सांजखजे कहुं तुज ॥ २ ॥ काल केतोइ-

जिम विचरे तिम एह ॥ राजकुमरखुं परवख्यो रे, जमे उद्यानमां तेह रे ॥
 ॥ रा० ॥ १५ ॥ सोक वसे जे तिहां कणे रे, गुण संजारे तास ॥ रूप
 यौवन बुद्धि प्रमुखना रे, वली लावण्य विलास रे ॥ रा० ॥ १६ ॥ हृद-
 यफलक मांहे खिखी रे, मृगश्रद्धी मन ध्याय ॥ पनीठंदो लिखे शीखवा रे,
 चित्रकरा शुजनाय रे ॥ रा० ॥ १७ ॥ ढाल त्रीजी एणी परे कही रे, धन-
 कुमर अधिकार ॥ धनवतीनी हवे वारता रे, पद्य कहे सुखकार ॥ रा० ॥
 ॥ १८ ॥ सर्व गाथा ॥ ७६ ॥ सर्व श्लोक तथा गाथा मली ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुसुमपुरे इण अवसरे, सिंह परे सिंह राय ॥ यशकीरति जस अति घ-
 णी, समरथ रण करणाय ॥ १ ॥ चंजलेखा परे निर्मली, विमला तेहनी
 नार ॥ पट्टराणी प्राणवल्लजा, देपी जूचरी अनुहार ॥ २ ॥ धहु पुत्रो-
 परि इच्छतां, पुत्री दुइ गुणधाम ॥ अनुपम आकृति जेहनी, नृपदीये धन-
 वती नाम ॥ ३ ॥ रत्नादिक रमणी जली, रूपे जींती तेह ॥ सुवती यो-
 ग्य चोसठ कला, दिन थोडे ग्रहे तेह ॥ ४ ॥ भ्रम सहु लोकने उपजे, सर-
 सती सरखी जाल ॥ मोहे ते सवि लोकने, मानुं नाखी जाल ॥ ५ ॥

॥ ढाल चोथी ॥ चतुर सनेही मोहना ॥ अथवा क्रीडा
 करी घरे आवीयो ॥ ए देशी ॥

॥ एक दिन सखीए परवरी, जोवा गइ उद्यान रे ॥ पामे शोजा अति घ-
 णी, वृक्ष ते पल्लव वान रे ॥ ए० ॥ १ ॥ सतछद फूली रह्यो, करता भ्रमर गुंजार
 रे ॥ बेसे जमता आवी तिहां, दीसे अति मनोहार रे ॥ ए० ॥ २ ॥ पंचवाण
 घाणी थइ, मूके नवलां बाण रे ॥ स्रष्टां सु सरोवर जखुं, खग क्रीडे तिण वा-
 ण रे ॥ ए० ॥ ३ ॥ सारस खगनां जोरलां, कैंकारव करे तेह रे ॥ रा-
 जहंस तिहां शोजता, दानशाला मानुं जेह रे ॥ ए० ॥ ४ ॥ ते उपवनमां वि-
 चरती, खेछाए ते नारी रे ॥ इंद्राणी नंदनवने, विचरे तिम गुणधारी रे ॥ ए० ॥
 ॥ ५ ॥ इणी परे विचरतां तेहनी, वृक्ष अशोकनी हेठ रे ॥ चित्रकार एक म-
 नुजने, नजर गइ तिहां ठेठ रे ॥ ए० ॥ ६ ॥ तस हस्ते चित्रपट्टिका, ले बल-
 थी निज हाथ रे ॥ नरनुं रूप देखी करी, चिंते कमलिनी साथ रे ॥ ए० ॥ ७ ॥
 रूपे विस्मित सा कहे, चित्रकारने एम रे ॥ केहुनुं रूप ए चितखुं, सुर अ-
 सुर के केम रे ॥ ए० ॥ ८ ॥ अद्भुत रूप ए संजवे, केहुनुं नहीं ए रूप रे ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंन पहेलो.

३० ॥ देखाववा, तैं लख्युं एह सख्य रे ॥ ए० ॥ ए ॥ लोक अनेव
 ३१ ॥ यतां, दृष्ट दुर्ल विधि आंत रे ॥ तो ए रूप उपायवा, किहां समर्थ
 ३२ ॥ पंत रे ॥ ए० ॥ १० ॥ चित्रकारक कहे तेहने, चतुराई नहीं मुझ रे ॥
 ३३ ॥ पुरुषनी वारता, कहूं ते सांजख तुझ रे ॥ ए० ॥ ११ ॥ अचखपुरा-
 ३४ ॥ पुत्रनुं, आखेख्युं में रूप रे ॥ कूटलेखक मुझने कहे, देखी तास अ-
 ३५ ॥ रे ॥ ए० ॥ १२ ॥ उत्कंठित देवांगना, गावे जास चरित्र रे ॥ शशिनि-
 ३६ ॥ जश जेहनो, जास चरित्र पवित्र रे ॥ ए० ॥ १३ ॥ गुण उत्कर्ष देखी
 ३७ ॥ री, रहत प्रछन्न अनंग रे ॥ देखी जास गंजीरता, अन्धि द्वार मानुं चंग
 ३८ ॥ रे ॥ ए० ॥ १४ ॥ निरखे एह जे पुरुषने, चित्र खहे मन तेह रे ॥ मुझने मु-
 ३९ ॥ रलमां गणे, एहमां नहीं संदेह रे ॥ ए० ॥ १५ ॥ कृपदंडरनी सारिखी,
 ४० ॥ शंसा करे ताम रे ॥ मुग्धा तुं कांइनबिखहे, दीगो नहीं ते जाम रे ॥
 ४१ ॥ रे ॥ ए० ॥ १६ ॥ इंजाणी मोही रहे, देखी तेहनुं रूप रे ॥ नेत्रविनोदने कार-
 ४२ ॥ , ए आखेख्युं स्वरूप रे ॥ ए० ॥ १७ ॥ देखी सांजखी वयणहुं, तस अनु-
 ४३ ॥ गी अत्यंत रे ॥ मनसंकल्प खही करी, कमखिनी तब धोलंत रे ॥ ए० ॥
 ४४ ॥ १० ॥ जोवा रूप आखेखीयुं, एम कही आगख जाय रे ॥ धनवती
 ४५ ॥ हृदय थकी, तेहनी साथे थाय रे ॥ ए० ॥ ११ ॥ पद्मसंकोचमुखी तदा,
 ४६ ॥ पाहुं जोती जाय रे ॥ पदे पदे खलना पामती, एह सन्मुख सा थाय रे ॥
 ४७ ॥ ए० ॥ १२ ॥ रति पण क्याही नबि खहे, नबि जुंजे न पीवंत रे ॥ निजा
 ४८ ॥ नावे रयणीमां, उसस वालस हुंन रे ॥ ए० ॥ १३ ॥ स्नान तज्युं अर्चा त-
 ४९ ॥ , अखंकार तजे सर्व रे ॥ अह निश चिंते तेहने, जिम श्रावक व्रत पर्व रे ॥
 ५० ॥ ए० ॥ १४ ॥ मोहवश चेष्टा करे, कामशास्त्र कही जेह रे ॥ तिणे तजीये
 ५१ ॥ ए मोहने, जिणथी दुःख अछेह रे ॥ ए० ॥ १५ ॥ एक दिन पूठे कमखिनी,
 ५२ ॥ धनवती कुमरीने सार रे ॥ पीडे शे दुःख करी, कहे तुज दुःखनो पार रे ॥
 ५३ ॥ ए० ॥ १६ ॥ कृतकृत्रिमकांपा कहे, धनवती तेहने वार्णी रे ॥ पूठे बाख खो-
 ५४ ॥ कनी परे, मुझने केम अजाणी रे ॥ ए० ॥ १७ ॥ बीजुं महाकं हृदय ठे,
 ५५ ॥ तुं सखीमात्र न होय रे ॥ तुज प्रश्ने खज्जित जइ, अथवा जीवित जोय
 ५६ ॥ रे ॥ ए० ॥ १८ ॥ ठंलंजो दीधो मुने, तैं साचो मुज एह रे ॥ में जाण्युं ते
 ५७ ॥ ताहरो, ठतो मनोरथ जेह रे ॥ ए० ॥ १९ ॥ धनइष्टा जाणी करी, में पू-
 ५८ ॥ ख्युं नैमित्त रे ॥ प्रत्यय दीग जेहना, ते कहे सुण शुन चित्त रे ॥ ए० ॥

॥ १० ॥ धैर्य धरे सुण तुज सखी, शीघ्र होशे वर सार रे ॥ एम कही आ
 आसी तिणे, धैर्य धरे सा उदार रे ॥ १० ॥ ११ ॥ पंक्ति उत्तम विजय-
 नी, साहे चौथी ढाल रे ॥ पद्म कहे आगल वली, सुणीये वात रसा
 रे ॥ १० ॥ ३० ॥ सर्व गाथा ॥ १११ ॥ श्लोक तथा गाथा ॥ १ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वस्त्राजरण पहेरी करी, आवे पितरनी पास ॥ वेसे अंक उत्साहशुं
 रतिरूपे सुविलास ॥ १ ॥ कुमरी विसर्जी चिंतवे, अहो मुज पुत्रीरूप रे ॥
 प. सरखो वर कुण हशे, उत्तम गुण अनुरूप ॥ २ ॥ एम चिंतामां दिन
 गयो, शयन करे नृप रात ॥ देखे सुपनुं एहवुं, सांजलो ते अवदात ॥ ३ ॥
 मनमां चिंता नवि करो, इष्टप्राप्तिमां कोय ॥ कमलिनी अर्क संयोगने, कु-
 ण करे सहेजे होय ॥ ४ ॥ राजा जाग्यो चिंतवे, सुपन अठे अनुकूल ॥
 पण जे चिंता क्रीजीये, ते ठे दुःखनुं मूल ॥ ५ ॥ जे जावी होय ते घने,
 चिंता न करे अन्य ॥ गंतचिंता राजा थइ, करे ग्रह समे पुण्य ॥ ६ ॥
 यदुक्तं ॥ जाठण कससइ चिंता, ते सुविसा नूण दुःखफला चैव ॥ हो-
 यं च महोयं च, अन्नहान कुणइ चिंता ॥ १ ॥ सहस सामंते परबख्यो, वेगो
 ते आस्थान ॥ प्रतिहारी आवी तिसे, कनकदंन जस पाण ॥ ७ ॥ चि-
 त्रमती मूक्यो हतो, पहेलां जेह अमात्य ॥ विक्रमधन पासे थकी, आ-
 व्यो तेह विख्यात ॥ ८ ॥ छारे ते उजो अठे, सुणी वात कहे राय ॥ व-
 हेखो मोकल तेहने, ते पण ततक्षण जाय ॥ ९ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ रामचंदके धाग ॥ ए देशी ॥

॥ विनये करी परणाम, थानक उचित रहे री ॥ राज काजनी वात,
 रायने सर्व कहे री ॥ १ ॥ जूपति कहे कहे कांइ, आश्चर्य जेह गह्यो री
 ॥ तेह कहे सुण राय, में जे दृष्टि लह्यो री ॥ २ ॥ दीतुं ते न कहाय, प-
 ण संक्षेपे कहुं री ॥ विक्रमधननो पुत्र, आश्चर्यकारी लहुं री ॥ ३ ॥ रूप
 तेज तस बुद्धि, विनय गंजीरपणुं री ॥ धिरता धैर्य औदार्य, तस गुण केता
 गणुं री ॥ ४ ॥ गुण एकेकनो पार, बुधपण नवियलहे री ॥ देव देखी ज-
 स रूप, मन आश्चर्य वहे री ॥ ५ ॥ कहीये शुं घणुं तास, गुण प्रत्येक स्तवे री ॥
 सहसवदन पण तास, आयु पूरे न मवे री ॥ ६ ॥ युक्तायुक्ती वात, जाणो
 राज तुमे री ॥ धनवती धन संजोग, योग्य तो लहुं अमे री ॥ ७ ॥ लखमी

करवी चारु नहीं री ॥ छुट नारी दुःखमूख, जाखुं ग्रंथे सही री ॥ २९ ॥
 यहुक्तं ॥ वाचाखा कखहप्रिया च कुटिला क्रोधान्विता निर्दया, मूर्खा मर्म-
 विज्ञापिणी च कृपणा माया यथा मित्रिमा ॥ जर्तुर्द्वेषकरी कलंककलिता
 कुहिनरी सर्वदा, कद्रूपा गुरुदेवजकिरहिता चार्या जवेत्पापतः ॥ १ ॥
 कुमार चिंतातुर एम, बेठो जव निससी री ॥ तव आढ्यो ते छूत, चिंता
 छूर यसी री ॥ ३० ॥ दीधुं आदरमान, कुमरे तास बही री ॥ पद्मवि-
 जय एम एह, पांचमी ढाख कही री ॥ ३१ ॥ सर्व गाथा ॥ १५१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चित्रगति कहे कुंवरने, सांजख हुं कहुं तेम ॥ धनवतीए ए खेख दी-
 यो, तुज्जे थाणी प्रेम ॥ १ ॥ कागख उखेली करी, बांचे कुंवर तत्र ॥
 मानुं मदननो तेह ठे, सांजखजो कहुं थत्र ॥ २ ॥ यहुक्तं ॥ हेमाचार्यविर-
 चितनेमिजिनचरित्रे ॥ विशेषितश्रीः शरदा, यौवनेनेव पद्मिनी ॥ परिष्का-
 नमुनी पांशु, -त्यादित्यकरपीडनम् ॥ ३ ॥ बांची कुंवर ते पत्रने, चित्ते चित्तमां
 एम ॥ जो पण नयी प्रत्यक्ष मुज, पण गुणयंती नेम ॥ ३ ॥ वचनविज्ञासयी
 जाणीये, जाव हृदयनो सम ॥ जाव खख्या पठी को नहीं, रूपादिकनुं काम
 ॥ ४ ॥ यहुक्तं ॥ गाथा ॥ खहइ हसियं सहस्सं, पावइ खकं सहसिसमा ख-
 एं ॥ सप्रावो सज्जनमा, -णुसस्स कोमी विसेसेइ ॥ ४ ॥ एम चिंती ते निज करे,
 खखेखेख निण बार ॥ धनवतीने जइ थापजे, वखी मुक्ताफलहार ॥ ५ ॥
 तेह जइ निज स्थानके, सिंहने कहे तुज यात ॥ मानी ठे ते सांजखी, हर-
 ख्यो साते धान ॥ ६ ॥ द्वार पत्र धनवती करे, थापीने कहे तेह ॥ धनकुमरे
 निज हाथयी, खयीयो ठे गुणगेह ॥ ७ ॥ उक्तं च ॥ हेमाचार्यविरचितने
 मिचरित्रे ॥ परममोदयते मूर्यः पद्मिनीकरपीडनात् ॥ सोऽर्थः स्वजायसंसिद्धो,
 न हि यावामपेक्षते ॥ ५ ॥ थपरं च ॥ सत्रं पगइणमु, चितपाहारं सारगुण-
 गणयविषं ॥ दोसरद्विषं धरेद्यंमु, द्वारं द्वियण पिययमं च ॥ ६ ॥ बांची मन-
 मां चिंतवे, निज करखना संकेत ॥ कंठ न्यास ए मोकख्यो, द्वार उचित गुण
 देत ॥ ७ ॥ पदेभ्यो द्वार ते ततइणे, मंतोप्यो ते छूत ॥ कुमरी परणवा मो-
 कडे, नृप सामग्री युत ॥ ८ ॥

॥ दाख ठही ॥ गग मंजानी ॥ हवे श्रीगणकुमार ॥ ए देसी ॥

॥ गुने दिवसे सिंदराए, थचखुरे योसाववा जी ॥ गृह मंत्री बहु साय,

श्रीनिमिनाथनो रास खंड पहेलो.

१

॥ १ ॥ धण धान्य हाटक रत्न, वस्त्र अमूलक बहु
 ॥ २ ॥ जातों प्रणमे पाय, ताते पण शीखावीयां जी ॥ ३ ॥ गद्गद स्त-
 ॥ ४ ॥ जो करे तपसी क्रोध, निंदित होय तस तपपणुं जी ॥ ५ ॥ परा-
 ॥ ६ ॥ निव नारी, तिणे उपशम शोभे घणुं जी ॥ ७ ॥ नीच पुरुषने संग, उत्तम
 ॥ ८ ॥ मारग तजे जी ॥ अथवा तजे कुल मग, एहमां कुण अचरिज जजे जी
 ॥ ९ ॥ यहुकं ॥ अंघस्सय निंवस्सय, दुखं विसमा गयाइ मूलाइं ॥ संसर्गेष
 ॥ १० ॥ अंघो निंवत्तणं पत्तो ॥ ११ ॥ पुत्रादिक पण जेह, अनुजाइ विण
 ॥ १२ ॥ वि गमे जी ॥ तो सुत्तरादिक आयत्त, तेह विशेष मन न विरमे जी ॥ १३ ॥
 ॥ १४ ॥ दीये तस खणी, नवि पासुं मूके कदा जी ॥ राखी पण न रहंत, नरने
 ॥ १५ ॥ होय यदा जी ॥ १६ ॥ कनक रत्नादि आचरण, ते विचूया न करे किमे
 ॥ १७ ॥ नूपित होय तब देह, शीलाचरण धरे समे जी ॥ १८ ॥ तिण का-
 ॥ १९ ॥ राखजो तुम्हे शुरू शीखता जी ॥ २० ॥ देश पिता रक्षा शीख, माता कहे
 ॥ २१ ॥ सुण दीकरी जी ॥ मासु ससरा जेठ. तेहनी म चूकजो चाकरी जी ॥ २२ ॥
 ॥ २३ ॥ जगिनी परे गणे शोक्य. देव परे पति मानजे जी ॥ पति प्रसाद अपमान,
 ॥ २४ ॥ मान विकार ते नाणजे जी ॥ २५ ॥ दीर्धी एम बहु शीख, रत्नां हियडे
 ॥ २६ ॥ जीनीने जी ॥ करी प्रमाण नम आण. दुःख आंसु तिहां रेनीने जी ॥ २७ ॥
 ॥ २८ ॥ अचलपुरी उद्यान. पहांनी अनुक्रमे धनवर्ती जी ॥ विक्रमधन दीये तास,
 ॥ २९ ॥ विपुल आवास शोभे अनि जी ॥ ३० ॥ धनवर्ती धनकुमार. पण्यां ने मन उन्मथां जी ॥ ३१ ॥
 ॥ ३२ ॥ वरधी निहां जी ॥ धनवर्ती धनकुमार. पण्यां ने मन उन्मथां जी ॥ ३३ ॥
 ॥ ३४ ॥ तडित जीमूत परे तेह. रति कंदर्प समो वन्यां जी ॥ ३५ ॥ निम धनवर्ता गुं तेह,
 ॥ ३६ ॥ काल न जाण जाय गण्यो जी ॥ ३७ ॥ तुरिय गिखावण जेन. कुवर वन
 ॥ ३८ ॥ माहि गयां जी ॥ धनरव परे अतिशब्द. ते वनमां नदना थयां जी ॥ ३९ ॥
 ॥ ४० ॥ मन चिते ते कुमार. नही धनगजगिहं जी ॥ नवि दर्शन आकाश. मेघघटा
 ॥ ४१ ॥ परिसरे किहां जी ॥ ४२ ॥ एम चितवनां जाय. बहु शास्त्रवन उद्यानमां जी ॥
 ॥ ४३ ॥ शब्दानुसार तेह. आवी देखे ते रानमां जी ॥ ४४ ॥ सुर नर खेचर मध्य,
 ॥ ४५ ॥ कनककमल उपर रहीं जी ॥ देना तिहां उपदेश. मूर्तिश्चर देखे नदी
 ॥ ४६ ॥ जी ॥ ४७ ॥ चिते गुं ए मूर्ति. नही तम दुःख दर्शन यजे जी ॥ एह

प्रशांत स्वरूप, शशी पण नहीं सकलंक ठे जी ॥ २० ॥ ए तो ठे अकलंक, इंडु पण नहीं कहीजीये जी ॥ अनिमिष दृष्टि ठे तास, एण्णे उन्मेप करीजीये जी ॥ २१ ॥ ए वर वय रूप धार, आचारिज कोइ देखीये जी ॥ हिंछा हो-
शे आज, पुण्य पूरव जव पेखीये जी ॥ २२ ॥ उत्तरे अश्वश्री तेह, पांडु-
का मूके पायथी जी ॥ तत्र तुरी ने खड्ग, अनुचित सवि तजे कायथी जी ॥ २३ ॥
जइ मुनिवरनी पास, पदकज प्रणमे मुनि तणां जी ॥ वेसी उचित प्र-
देश, कण एक सुणो सूरि देशना जी ॥ २४ ॥ ठठी ढाल रसाल, जाली
एह सोहामणी जी ॥ पद्मविजय कहे एह, सुणो ह्वे वात मुनि तणी
जी ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ १७५ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पदकज प्रणमी गुरु तणां, कुंवर कहे इण जांत ॥ अविनय नवि
होय स्वामी जी, तिम पूहुं एक वात ॥ १ ॥ तुम अवतार जे लोकमें, ते
पर निवृत्ति हेत ॥ रूप जुवनथी अधिक तुम्ह, प्रथम वये समवेत ॥ २ ॥
चढती वये व्रत आदखुं, तुम्ह सुकुमाल शरीर ॥ ए अचरिज मुज मो-
टकुं, कहो मुनिवर वरवीर ॥ ३ ॥ मदन धाण विनोद पद, तुम्ह तनु
तप करो केम ॥ तुम्ह तप करतां तास पण, तप करहुं पमे एम ॥ ४ ॥
खखमी पण तुम्हे परहरी, तेणे पण तस तप होय ॥ लक्षणधर मुनिवर
समो, व्रत केम वरीयुं तोय ॥ ५ ॥ तिणे स्वामी सुप्रसन्न थइ, कृपा करो
मुनिंसिंह ॥ कहे मुनिवर तुम्हे सांजखो, वात कहुं निर्वीह ॥ ६ ॥ पण
ए वात कहेतां थकां, परनी निंदा थाय ॥ निज गुणनो उत्कर्ष बली, ल-
घुता मूल कहाय ॥ ७ ॥ तोपण सांजख कुमर तुं, परउपगारने हेत ॥
संक्षेपे करीने कहुं, धर्म तणे संकेत ॥ ८ ॥

॥ ढाल सातमी ॥ निझमी बेरण हुइ रही ॥ ए देशी ॥

॥ मगध देश अति दीपतो, तिहां महालय हो नामे वर गांम के ॥ सिं-
ह वसंत नामे वसे, सहोदर दोइ हो वेहु प्रीतिनां धाम के ॥ कहे मुनिवर
सुणो कुंवरजी ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ वाख थकी घणी प्रीतनी, एक एक विणु
हो न रही शके कोष के ॥ पशु क्रीडा करतां थकां, यौवन वय हो साथे
तस होय के ॥ क० ॥ २ ॥ अध्यापन साथे कखुं, जमे पुहवी हो बली अर्जे
द्रव्य के ॥ जोगवे दीये शयन करे, जे देखे हो ते जाणे नव्य के ॥ क० ॥ ३ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

२

विलेपन ने बली, आहार ने हो बली कुसुम तंगोल के ॥ स्नेह वंधाण
 लीये, मांहोमांहे हो एम प्रीति अतोल के ॥ क० ॥ ४ ॥ काल जते यके
 परे, एक दिवसे हो लघु जाइ वसंत के ॥ कहे तेहनी जज्जा इश्युं,
 अवसर हो धानक एकांत के ॥ क० ॥ ५ ॥ रे मूरख जाणे नहीं, घर
 हो जे बातमी घाय के ॥ सांजली ते पण चमकीयां, कहे नारीने
 हो शी बात कहाय के ॥ क० ॥ ६ ॥ सुण तुज जाइ मोटको, मुख मी-
 गो हो धीगो अति चित्त के ॥ निज नारीने आणी दीये, कुंकुम वसन ने हो
 आचरण पवित्त के ॥ क० ॥ ७ ॥ खजुर प्रमुख बली खायने, दीये डिंजन
 हो बली करे बहु गांव के ॥ खाये पीये दीये लोकने, इणी परे तुज हो
 वृद्ध प्राता लांव के ॥ क० ॥ ८ ॥ तुजने शुं कहीये घणुं, देखीश फल हो तुं
 अते एह के ॥ तव ते कोप करी कहे, शेष घर परे हो मेखीश मुज गेह के ॥
 क० ॥ ९ ॥ जे कारण जुं कहे, जुग पखटे हो जाइ अन्य न होय के ॥ जो-
 जाइ माता सारिखी, हितवंतक हां दुःख नवि दीये कोय के ॥ क० ॥ १० ॥
 एम कहेनां मोन करी रही, अन्य दिवसे हो बली जाखे तास के ॥ एम
 दिन दिन कहेनां यकां, तस मनमां हां आख्यां कुविश्वास के ॥ क० ॥
 ११ ॥ तुं कहे माची वानरी, जे मुज हो बांधव अति धीठ के ॥
 सा कहे तुजने प्रांति ठे, रक्ते कमी हो नवि झुपण डीठ के ॥ क० ॥ १२ ॥
 यतः ॥ रत्तां दुछां मूढो, केणइ बुगाहिउं य जो पुरिमां ॥ देवेहिंवि सय-
 खेहिं, न निरए पत्तिया वंउ ॥ १ ॥ नोजाइ बांधव प्रते, थयो रक्त ते हो न वि-
 चारे कांय के ॥ क० ॥ १३ ॥ कुरु कपटनी कांयवां, नोजाइ हो तुजने दुःखदाय के ॥
 १४ ॥ वृद्ध प्राता भृन परं गणं, शठ नांगवं हो वेगो ठकुराइ के ॥ क० ॥ १५ ॥ जे-
 वाणी धाम्नी परे, मुज गणनां हां ते महीये मय के ॥ तुजने जय वसग्यां
 थमे, बेसी रहीये हो घटने निर्गर्व के ॥ क० ॥ १६ ॥ इत्यादिक वचने क-
 री, तम वर्गीयां हां निम कपट विज्ञान के ॥ जिम मवि तेह अंगीकरे,
 अनृतपणे हां दूठ नाम विश्वान के ॥ क० ॥ १७ ॥ यनः ॥ सुयंगनां ग्य-
 कृत्यानि, कुरुते प्ररित, खिया ॥ जेहखं दधि मथ्ताति, पद्य मंथानको
 न किं ॥ २ ॥ श्याम वदने कमी थन्यश, वृद्ध प्रातने हो कहे इणी
 परे वाणी के ॥ मुजने नाग वदंवां दीयां, एदमां तुम्हे हो कांइ न

करो काणी के ॥ क० ॥ १७ ॥ वचन अपूर्व सुणी करी, चिंते विस्मित
 हो केम ए कहे वात के ॥ कहे रे वत्स वहेंचे हवे, केहनी साथे हो
 वहेंची किहां जात के ॥ क० ॥ १८ ॥ तुज विणु माहारे कृण अठे, मुज
 विणु नवि हो तुज कोइ अन्य के ॥ एटला दिन लगे नवि कछुं, तुज
 अप्रिय हो में कांइ अधन्य के ॥ क० ॥ १९ ॥ में अविनय तुजने कर्यो,
 तो मुखरी हो जाखी देखाव के ॥ स्नेहवद्गु थको केम कहे, वहेंचणनो
 हो अकाले आराव के ॥ क० ॥ २० ॥ सवि खखमी बिलसो तुमे, ए
 खखमी हो सघली ठे तुज के ॥ स्नेहवचन जुगते करी, फरी ते कहे
 हो नवि वहेंचवुं मुज के ॥ क० ॥ २१ ॥ आवी कहे निज नारीने,
 मुज जाइ हो कहे एणी परे वाच के ॥ तब ते त्रटकीने कहे, एह व-
 चने हो कहुं तुं मत माच के ॥ क० ॥ २२ ॥ वचने तुज ललचा-
 बीयो, धूतारा हो बोले मीठां वयण के ॥ शाहुकार परे देखीये, ते-
 हनी गति हो नवि जाणे सयण के ॥ क० ॥ २३ ॥ यतः ॥ खलः
 सत्क्रियमाणोऽपि, ददाति कलहं सताम् ॥ दुग्धधौतोऽपि किं याति, वा-
 यसः कलहंसताम् ॥ ३ ॥ पण जाणुं तुज मति खसी, घरणीनुं हो जे न
 फरे वयण के ॥ ते अंते दुःखीया होये, ते माटे हो मानो मुज वयण
 के ॥ क० ॥ २४ ॥ तुं तो जोखो थइ रह्यो, कोण मूके हो हस्तागत जेह
 के ॥ जो न कहे तुज इणी परे, केम होवे हो विश्वासनुं गेह के ॥ क० ॥
 ॥ २५ ॥ तुं सुखे दासपणुं करे, हुं नवि करुं हो दासीपणुं कोय के ॥ पण
 जाणीश अंते यली, शिशु साथे हो पंचत्व ते जोय के ॥ क० ॥ २६ ॥
 हुं तो पीयरमां जइ, रहेशुं सुखे हो नवि कोइनी आश के ॥ ते सुणी
 दयिताने कहे, थिर थाउं हो थोका दिन खास के ॥ क० ॥ २७ ॥ एणी
 परे सातमी ढासमां, कहे मुनिवर हो निज वीतक जेह के ॥ पद्मविजय
 फहे सांजलो, आगल कहे हो वैराग्य सनेह के ॥ क० ॥ २८ ॥ सर्व गाथा
 ॥ २२१ ॥ श्लोक तथा गाथा मखी ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन मागे जाग ते, बली समजावे सोय ॥ इम नारी बांधव त-
 णे, वचने कोसित होय ॥ १ ॥ यतः ॥ सुगुण एह सहायो, अवगुण
 सिंचति द्विथय मयंमि ॥ महिखानामपि नाहो, जाणंति न जंपए जीहा

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

१५

१॥ एम करतां एक दिन हवे, नारीनो प्रेस्यो तेह ॥ जाइ जोजाइ उपरे,
 २॥ जो छेप अछेह ॥ २ ॥ हीणां वचन घणां खवे, नाणे कांही लाज ॥
 ३॥ प्रात समजावीने, कहे तैं शुं कस्यो आज ॥ ३ ॥ तोपण नवि माने
 ४॥ चन, चिंते बांधव जेठ ॥ जगमां सहु दीतुं अछे, पण नारीधी हेठ
 ५॥ नारी कपटनी कोधली, नारी नरकनुं छार ॥ नारीपाशे जे प-
 ६॥ ते न तस्या संसार ॥ ५ ॥ नारीधी मुठ मुंजनों, रावण गयां दश
 ७॥ रामजी वनवासे बस्या, नहीं कही नारी जगोश ॥ ६ ॥
 ८॥ ठाल आवमी ॥

१॥ मोरा साहिवा हो श्री शीतलनाथके, अरज सुणो एक मोरनी ॥ ए-
 २॥ री ॥ तिहां लगे रहे हो पुण्यवंत विवेक के, नारीलोचन जब नवि प-
 ३॥ ब्यां ॥ सन्मार्गे हो इंद्रिय रहे ताव के, नारीनयण जब नाथब्यां ॥ १ ॥
 ४॥ खजा विनय ते हो तिहां लगे रहे सर्व के, नारीलोचन जब नावीयां ॥ ब्रू-
 ५॥ चापे हो आकर्षिने जाम के, मूके शर तव सवि गयां ॥ २ ॥ यतः ॥ ताव-
 ६॥ देव कृतिनामपि स्फुर-त्येप निर्मलविवेकदीपकः ॥ यावदेव न कुरंगचक्षुषां
 ७॥ ताड्यते चटुललोचनांचलैः ॥ २ ॥ सन्मार्गे तावदास्ते प्रजवति पुरुषस्ता-
 ८॥ वदेवेंद्रियाणां, खजां तावद्विधत्ते विनयमपि समाश्रयते तावदेव ॥ ब्रूचापा-
 ९॥ कृष्टमुक्ताः श्रवणपथजुषां नीलपद्माण एते, यावल्लीलावतीनां न हृदि धृति-
 १०॥ मुषां दृष्टिघाणाः पतन्ति ॥ ३ ॥ धनश्रेणी हो दुःकृत वन एह के, शोक
 ११॥ कासार पाखी कही ॥ उं मगली हो जबकमलने ठाम के, पाप तोयनीकज
 १२॥ सही ॥ ३॥ पेटा कपटनी हो चेटी मोहराय के, विष विषय सापण कही ॥
 १३॥ दुःखदायक हो कही एहवी नारी के, पापिणी कामिनी तनुदही ॥ ४ ॥
 १४॥ यतः ॥ दुरिनवनचनाखी गोककासारपाखी, जबकमलमगली पापनाथप्र-
 १५॥ णाखी ॥ विकटकपटपेटा मोह नृपालचेटी, विषयविषजुर्गंगी दुःखसारा
 १६॥ कृशार्गी ॥ ४ ॥ जुतुं बांझे हो साहस अनिधेय के, माया मूर्खपणुं घणुं ॥
 १७॥ अनिजोतना हो अशुचि दयार्तीन के, सहजची दोष खीना जणुं ॥ ५ ॥
 १८॥ यतः ॥ अनृतं साहसं माया, मूर्खत्वमतिजोतना ॥ अशौचं निर्दयत्वं च,
 १९॥ स्त्रीणां दोषाः स्वभावजाः ॥ ५ ॥ रवि ग्रह ने हो नाग ने राह के, जाणे
 २०॥ चार ने पंक्ति ॥ नवि जाणे हो महिजाना चार के, नेहमां बुद्धि दोष
 २१॥ खंतिना ॥ ६ ॥ यतः ॥ रविचरियं गहचरियं, ताराचरियं च राहुचरियं

च ॥ जाणंति बुद्धिमंता, महिलाचरियं न जाणंति ॥ ६ ॥ जलमज्जे मन्नि-
 पयं, आगासे पस्तिपाण पयपंती ॥ महिलाहिययाणमग्गो, तिन्निवि विरसा
 पयंति ॥ ७ ॥ जववीजक हो दीवी नरकने मग्ग के, शोककंद कखिमूल ठे ॥
 ८ ॥ मीति हो अंगना दुःखखाण के, पंथित मन ए गूल ठे ॥ ९ ॥ यतः ॥
 जस्य चीजं नरक-छारमार्गस्य दीपिका ॥ शुचां कंदः कलेर्मूलं, दुःखानां
 गान्धिर्वना ॥ १० ॥ जाइ खेह ते हो विघटाव्यो एण के, स्त्रीसामर्थ्य अहो
 वद् ॥ थिर गांयो हो पलटाव्यो खेह के, नवि माने हवे मुकु कणु ॥ ११ ॥ यतः ॥
 भज्जम गाममे उजियाणं, यहु कवर कूम जरियाणं ॥ उम्मूलयंति चिरयद्ध,
 गृण्णमि पंथुनेहम ॥ १२ ॥ खेह खंयधुं हो तिहां खगे रहे अद्दा के, नारी-
 पयन दइ तिहां दगे ॥ तीया परगुनी हो धारा नवि लग के, सवि नर
 नारी मुंठे पगे ॥ १३ ॥ यतः ॥ तावथिय नेहतरु, सिण्णिद्ध बंधूण वट्टण निधं ॥
 नारीपयन दइ निमिष, परमुधाराउ न वदंति ॥ १४ ॥ एम चिंतयी हो धन
 गदित ते नेह के, गिरुं मांथो तेहने ॥ एकाकी हो नीकसीयो निध के,
 सण मन रुद्धि ठे जेहने ॥ १५ ॥ हवे जन सवि हो करे तास प्रशंस के,
 बखी कहे नारी बमंनने ॥ करी गांती हो नीकसीयो बाहिर के, पारंवार
 दहे केनने ॥ १६ ॥ रुद्धि वट्टसी हो एण नाती तास के, ज्येष्ठ जाइ अ-
 रग्गो नवि ॥ बखी बखगो हो कहे राखी गांठ के, तें नवि थापीजे सवि
 ॥ १७ ॥ सधु बाउने हो उच्च्य बखी दीये नेह के, ते गूटे मागे वली ॥ थापे
 एम हो वट्टवार ते रुद्धि के, खोक द्विसे खपुने मखी ॥ १८ ॥ वृद्ध ब्राता
 हो नेहो धरे खेह के, मीने वगने पोसावनो ॥ एह मनमां हो चिते इण
 दानि के, ए मुठने देखावनो ॥ १९ ॥ नवि जाणे हो पुण्ये करी होय के,
 सवनी एहने अनि पनी ॥ हूं नीरुदयो हो नारीने वयण के, पुण्यहीनमां
 तिनेनपि ॥ २० ॥ विध्वो थड हो खड्गा मन थाणी के, गाम नगर पर-
 नो करे ॥ नवि पामे हो पुणे करी गूण्य के, कोमी एक ते निज करे ॥
 २१ ॥ नेहां नर हो धरे वय ने देह के, जूण्यो दीन ते दसिदरी ॥ प्रव्रज
 ने हो वृद्ध ब्रातने नेह के, हणवाने काटे मुग ॥ २२ ॥ वृद्ध ब्राता हो वं-
 शवादी पाम के, मनमां उली पगे चितने ॥ जुशो खेदी हो बंधव दुनो एह
 के, नग्गण अग्गो केनने ॥ २३ ॥ कग्गो मुठ हो दुवहार अग्गेर के, काग्ग
 रिनु देगी यणे ॥ जेन ए यणे हो निज नवि परिवार के, मान ताव

॥ १० ॥ यह नयमां हो दुःख स्रवने देन के, परजव जान तो वे-
 ली ॥ सन दोपमां हो दिनयहि होय के, विषयांग ए मति बली ॥ १० ॥
 ॥ नृपप्रियदाता मोक्षिष, केषु धृती न्यस्तव जगत्स ॥ जं सुख नय-
 ॥ ११ ॥ शिष्टदोष लखे सुदृष्टि दुःखि ॥ ११ ॥ दाग परिजवकारा, पंचुजनों पं-
 नं रिषं विषयाः ॥ कोयं जनम्य मोहो, ये रिषयनेषु मुहदाशा ॥ ११ ॥ दुःख-
 ॥ हो वेगान्य महंग के, नीकलीयो उद्यानमां ॥ श्रीजा तिहां हो समना-
 ॥ साथ के, समता उत्तम ध्यानमां ॥ १२ ॥ नय झंते हो जिनवरनों धर्म
 ॥ सांतलीने मन आदर्यो ॥ लघु दाना हो सापमने धनिके, सापमनी
 ॥ १३ ॥ दाना हो ज्योमिद पयो देव के, जस्यो मंसार दुःख मीदन्तो ॥ १३ ॥ हनु-
 ॥ हो पदुशास उद्यान के, पदमां कृष्ण मय पयो ॥ मिह जीवो हो नो-
 ॥ १४ ॥ सुरमुख के, पूर्य पुण्यदी मुख पयुं ॥ १४ ॥ जिनवरनी हो उत्तम जे हीम
 ॥ सापमनाप ए जापजो ॥ दास आठमी हो वेगान्यो कंद के, पक्ष कहे
 ॥ १५ ॥ सपेगाया ॥ १५ ॥ श्लोक नया गाया मली ॥ १३ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ मिह जीव हचे उपनो, आगु गये करी नेह ॥ गजपुर नगरं सुरेंद्र नृप,
 वसुंधर मुन समनेह ॥ १ ॥ गुणगणना आवास मे, दाता एक दिन साथ
 ॥ जातिसमरण उपनु पास्या हचे अगाध ॥ २ ॥ मिह जनम नय सा-
 ॥ ३ ॥ उपनो निहा वेगान्य ॥ गणधर कवसाने निकट से दाता महाभाग
 ॥ ४ ॥ पुठ कवलीने निहा लघु नाद सबध ॥ साथ नगा जव साजजा,
 पयो वेगान्य प्रपध ॥ ५ ॥ अनुक्रमे चोद पुरव जण्या, ते वसुंधर मुनि-
 राय ॥ नय नपना अति आकरा सजम ध्यान मुदाय ॥ ६ ॥ अवधिनाथ
 ॥ नय उपनु, नेह मणप जीवनाण ॥ कवस वाग्य जाण ॥ उव मूरिपदे निज
 ॥ ७ ॥ विचरना आदया उदा, प्रतिपाधवा नाग ॥ नेहने धम मु-
 ॥ ८ ॥ गतकास पचम दिने, सपे समाधि मकार ॥ ९ ॥ कास कराने उ-
 ॥ १० ॥ वर सोधमं देव ॥ त वसुंधर मुनि जाणज जे कहु तुज स्वयमेव ॥
 ॥ ११ ॥ कुवर कहे धन्य स्वामाजी, दुःख बहु देखे जाक ॥ तुम्ह परे वत नवि
 आदरे, तुम पास्या फस गक ॥ १० ॥

॥ ढाल नवमी ॥ इरु आंवा आंवांली रे ॥ ए देशी ॥
 ॥ इण अवरसर तिहां सांजखे रे, विक्रमधन महीपाल ॥ पाठ धाव्या मु-
 निवर इहां रे, जीवदया प्रतिपाल ॥ सुगुण नर सुणो सुगुणानी वात ॥ सु-
 एतां होय सुखशात ॥ सु० ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ चतुरंगी सेनां सजी रे,
 बांदवा जाये राय ॥ साये राणी धारणी रे, धनवती पण सुखदाय ॥ सु० ॥ २ ॥
 पंचाजिगम साचये रे, सचित्त डव्यादिक जेह ॥ खड्गादिक मूके तथा रे,
 राजचिह्न कहां तेह ॥ सु० ॥ ३ ॥ राय राणी प्रणमी करी रे, बेसे निज
 निज स्थान ॥ सांजखे धर्मेनी देशना रे, कर्णामृत मानुं पान ॥ सु० ॥ ४ ॥
 देशना प्रांते जूपति रे, गिनये जोमी हाथ ॥ नूतादिकनी वारता रे, स्वतं
 पूठे मुनि साय ॥ सु० ॥ ५ ॥ संपूरण नवि पामीयो रे, तेह स्वपननो अठ
 ॥ कृपा करी मुक्त दागीये रे, हितकारक शिवसठ ॥ सु० ॥ ६ ॥ ज्ञानमने
 परनुंजीपुं रे, दीग केवली जाम ॥ छर थकी पूठे प्रजु रे, जाखे केवली ता-
 ग ॥ सु० ॥ ७ ॥ नेमिचरित्र कणुं सवे रे, नव जय जेह संबंध ॥ अवधिमने जा-
 खी करी रे, जाखे तेह प्रबंध ॥ सु० ॥ ८ ॥ नवमी बार वपावशे रे, उत्कृष्ट
 फल जेह ॥ नवमे जय शिव पामशे रे, धनकुमर सुणो एह ॥ सु० ॥ ९ ॥
 नवमे जय धात्रीशमो रे, नेमि निमंकर नाम ॥ यादववंशमां उपनो रे,
 होशे गुपनुं धाम ॥ सु० ॥ १० ॥ एम मुनिवचन ते सांजली रे, जूपति मन
 हरमंत ॥ जिनधर्मे प्राणी घणा रे, दृढधर्मा होवंत ॥ सु० ॥ ११ ॥ केइ ज-
 डक दावी यया रे, केइ देशविरति सहंत ॥ निज घर पड़ोतो जूपति रे
 धनकुमारादिकवंत ॥ सु० ॥ १२ ॥ जव्यांयुज पणियोहता रे, विहार करे,
 मूरिराय ॥ इतु उचिन फ्रीना करे रे, धन धनवतीय सहाय ॥ सु० ॥ १३ ॥
 ठण्ठकाठ इण अवरसरे रे, प्रगठ्यो अति दुःखदाय ॥ सरितामां पाणी घरे रे,
 रजनी परे कृश आय ॥ सु० ॥ १४ ॥ ब्रासक परे बाये बायरा रे, सूर्य
 करे अति ताव ॥ अंगारा जिम पायव्या रे, पंथीजनने संताय ॥ सु० ॥ १५ ॥
 पंथीजन पंथे जमे रे, तरु तरु तखे जइताय ॥ परय परय प्रते पसता रे, क-
 दे पारी कोइ पाय ॥ सु० ॥ १६ ॥ शरुटे जोड्या यखदीया रे, राय परोणा
 इग ॥ जिडा कटे बाट्टिरे रे, पाट मूछे उन्मग ॥ सु० ॥ १७ ॥ मयण
 अहिमंदागरी रे, निम प्रम्वेद ह्वयं ॥ ताख पखाश कंखिपग्रने रे, विजय
 वाद होवंत ॥ सु० ॥ १८ ॥ मारगवेनु फाजखे रे, यम हित होय तास ॥

श्रीनिमिनाथनो रास खंड पहेलो.

मांहे पढे पंखीयां रे, पामी अतिहि पिपास ॥ सु० ॥ १ए ॥ दण अं
सर जीलवा रे, आव्या धनवती साथ ॥ क्रीना करतां दंपती रे, देखे अ-
पाथ ॥ सु० ॥ १० ॥ तिहां अशोकतरु तले रे, दीठा मुनिय महंत ॥
शांत रस परे रे, शांत दांत गुणवंत ॥ सु० ॥ ११ ॥ धर्मनो श्रम
उपनो रे, रुपाक्रांत मुनिराज ॥ ताबु उष्ट सूकी गयां रे, मानुं जव-
कहाज ॥ सु० ॥ १२ ॥ पादांबुजयी सिंचतो रे, जूरुधरे मूर्धित ॥
पृथिवी उपरे रे, मुनि धनने दर्शित ॥ सु० ॥ १३ ॥ हर्षविपादे उता-
रे, आव्या मुनिनी पास ॥ चिते धन ए शुं थयुं रे, हा हा दैव विजा-
स ॥ सु० ॥ १४ ॥ धनवती कहे सुणो स्वामीजी रे, नहीं विलंबनुं काम ॥
करो उपगार शीघ्रज थइ रे, पुण्ये लह्या गुणधाम ॥ सु० ॥ १५ ॥ शीतल
वातादिक बहु रे, करी उपचार अनेक ॥ सज्ज करी मुनिरायने रे, वेग ध-
रीय विवेक ॥ सु० ॥ १६ ॥ नवमी ढाख एणी परे रे, जाखी अतिहि रसाख
॥ पंक्ति उत्तमविजयना रे, पद्मने मंगलमाल ॥ सु० ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कर जोमीने विनवे, जकि जराणो तेह ॥ सुरदंती किहां थकी हुवे, नी-
च मातंगने गेह ॥ १ ॥ चिंतामणि पुर्विध घरे, महारणमां सुरकंव ॥ पदम
सरोवर मरुपये, पामे घेवर जूव ॥ २ ॥ देश अंतवासी अमो, अने पाम्यो
तुम संग ॥ तुम देखी मुऊ पुण्यना. प्रगट्या अनिहि तरंग ॥ ३ ॥ पण
श्रुं तुम्हने प्रभु, किम उपनो ए खेद ॥ जो तुम खेद न उपजे, नां दाखो
तस जेद ॥ ४ ॥ मन चिंते मुनिवर नदा, थहा थहा वचन विन्याम ॥
विनय जकिथी जाणीये. योग्य जीव सुप्रकाश ॥ ५ ॥ एह पुरुष जिनवर
तणा, ठं उपदेशने योग्य ॥ एम चिंती कहे कुमरने. सांजली देउ उपयोग
॥ ६ ॥ एह कथा महोटी अठे. पण कहेयुं मंकेय ॥ नावधान थइ सांत-
खो, मृकी चित व्याक्रय ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥ कोइसो पर्वत भूधसो रे ॥ ए देखी ॥

॥ सुवनोदर नगरं वने रेखो. मांहे नगिट विग्यान रे ॥ गजेमर ॥ मुर
नर बहु थाणा वहे रेखो. मिथ्यादर्शन थमाव रे ॥ गजे ॥ सु० ॥ १ ॥
तास मित्र थज्ञान ठे रेखो. त्रिभुवनने पुःखदाय रे ॥ गजे ॥ नरक नगर
सार्धप कसो रेखो. तद्देवु पाप उपाय रे ॥ गजे ॥ सु० ॥ २ ॥ विपरीन

मति लोकनी करे रे, लो, माने देव कुदेव रे ॥ रा० ॥ धर्म कुधर्म विवे
 कहे रे लो, तत्त्व अतत्त्वे हेव रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ३ ॥ पात्र अपात्रे स-
 र्वहे रे लो, अगुणे गुणनी बुरु रे ॥ रा० ॥ जब हेतुने मानतो रे लो,
 मोक्षनुं कारण शुद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ४ ॥ नाटकक्रीडा बालही रे लो,
 नारी नेत्र कटाक्ष रे ॥ रा० ॥ हत यइ दासपणुं खद्या रे लो, एहवे
 देव अध्वक रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ५ ॥ मदनना किंकर यइ रद्या रे लो,
 मायावी नित क्रुद्ध रे ॥ रा० ॥ एहवा देव यपावता रे लो, जस हस्ते
 ध्यायुद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ६ ॥ राग द्वेष जेहने गया रे लो, जे सर्वज्ञ
 प्रसिद्ध रे ॥ रा० ॥ समता शोजित देहनी रे लो, जेह असंग शिव
 इद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ७ ॥ मित्र शत्रु सरिखा गणे रे लो, वर्ज्या नारी-
 संग रे ॥ रा० ॥ माया मत्सर मद नहीं रे लो, परजावे नहीं रंग रे ॥ रा० ॥
 ॥ जु० ॥ ८ ॥ आयुध नहीं जस हाथमां रे लो, सकल संग परिमुक्त रे ॥
 ॥ रा० ॥ त्रण्य लोक परमेसर रे लो, जैनसमयमां उक्त रे ॥ रा० ॥ जु० ॥
 ॥ ९ ॥ ढंकावे एह देवने रे लो, माने हवे एह धर्म रे ॥ रा० ॥ ज्ञान
 करे पशुवध करे रे लो, करे पंचाग्निनां कर्म रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १० ॥ क-
 न्यादान बली करे रे लो, जल जलणादि प्रवेश रे ॥ रा० ॥ जीवादिकने
 उलवे रे लो, स्त्रीमुखी तत्व निवेश रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ११ ॥ चूतघात रत
 प्राणीया रे लो, कोषघणो जस मान रे ॥ रा० ॥ लोचनी एह कुपात्रने
 रे लो, माने पात्रने ध्यान रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १२ ॥ जे शम उपशम रत
 जखो रे लो, सवि जीवने हितकार रे ॥ रा० ॥ मन वच कायने गोपवे रे
 लो, नहीं मत्सर अहंकार रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १३ ॥ माया वर्जित मुनि-
 बरा रे लो, ब्रह्मचर्य धरे नित्य रे ॥ रा० ॥ नाणघणा निःसंगता रे लो,
 निरीहता जस चित्त रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १४ ॥ लोचन गयो जस सर्वथा रे
 लो, एहवा जे महंत रे ॥ रा० ॥ द्वेष करे ते उपरे रे लो, धारे बुद्धि कु-
 पात रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १५ ॥ मंत्र यंत्र बली तंत्रने रे लो, रसकिरिया
 इंद्रजाख रे ॥ रा० ॥ शुभ अशुभ निमित्त कहे रे लो, तिम वेदक अस्-
 राख रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १६ ॥ पापशास्त्र नित्य जे जणे रे लो, जेहथी प्रा-
 णनो घात रे ॥ रा० ॥ ते गुणी करीने मनावतो रे लो, तस पूजा बली
 रूपात रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १७ ॥ जे पण जाणंता यका रे लो, मंत्र तंत्र

करंत रे ॥ रा० ॥ पाप थकी वीहीता रहे रे सो, जास निरीह ठे चित्त
 ॥ रा० ॥ सु० ॥ १० ॥ सोजादिकंधी वेगला रे सो, सयायप्यानमां
 रे ॥ रा० ॥ निगुणा माने तेहने रे सो, वसी कहे नहीं ए गुणइ रे
 ॥ रा० ॥ सु० ॥ ११ ॥ जीव वधादिकने कहे रे सो, शिवमुख कारण एह
 ॥ रा० ॥ मिथ्यादर्शन मंत्रवी रे सो, ए विपरीत करे जेह रे ॥ रा० ॥
 ॥ १० ॥ दशमी दास मांहे कथुं रे सो, मोह नरिंद चरित रे ॥ रा० ॥
 पद्मविजय कहे एहथी रे सो, रहेजो वेगला मित रे ॥ रा० ॥ ११ ॥
 गाथा ॥ ११७ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ ३३ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ असंख्यबंदार नामे अठे, अन्य नगर वंसी अत्र ॥ गोलक नामे उ-
 ॥ असंख्याते एह तत्र ॥ १ ॥ एक एक घरमां अठे, नाम निगोदे तेह
 ॥ संख्यातीता उरमा, जिनवचने सदा जेह ॥ २ ॥ एक एक ते उरहे,
 रहे अनंत कुंड ॥ संसारी जीव हुं हतो, तेहमां सहु बिन्व ॥ ३ ॥
 ॥ दास अमीयारमी ॥ सुण बहेनी पीयूषो परदेशी ॥ ए देशी ॥
 ॥ जवितव्यता नामे धणीपाणी, वखवंती मुज जाणी रे ॥ जेहने होय अ-
 नुकस राणी, तेहने ते सुख खाणी रे ॥ कहे मुनिवर सुण कुमरजी वाणी
 ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ जेहने ए प्रतिकूष खाणी, तेहनी मनि मुंजाणी रे ॥
 नंता पुगसपरियहा. अंते चिते चित्त आणी रे ॥ क० ॥ २ ॥ अहो
 जो मोह मिथ्या सहिने. मुज जरतारने रंधी रे ॥ दुःख देनां ए
 राखे, में पण नबि करी शुद्धि रे ॥ क० ॥ ३ ॥ ते कारण कोइक ।
 साहुं, चारित्र गयने संगे रे ॥ तिहांशी ठचाइयो मुज तेणे, एम बि
 मन रंगे रे ॥ क० ॥ ४ ॥ वनस्पति नगरे तिणे आणयो, कास अं
 दुःखदायो रे ॥ प्रत्येक तरुमां कास घणो रही. पृथ्वी प्रमुखमां आ
 रे ॥ क० ॥ ५ ॥ ते चठ यावर मांहे प्रत्येके, उत्तमिणी असंख्यानी रे ॥ ६
 त्येके विकलेंद्रिय मांहे. कास संख्याता दुःखदानी रे ॥ क० ॥ ६ ॥ पंचेंद्रि
 तिर्यंच मनुजमां, तिम नारक ने देव रे ॥ ए जायांए अतिय जमाइयो,
 करतां मिश्रनी सेव रे ॥ क० ॥ ७ ॥ पुगसपरियह अनंतवनी ते. यइ अ-
 नुकस ते जापे रे ॥ माहरी साह थकी हवे हण तुं. मोह मिश्रन विलासे
 रे ॥ क० ॥ ८ ॥ तेहनी साखे वहु में हणीया, तव तेणे देखाव्यो रे ॥

सम्यग्दर्शन नामे मंत्री, मुज्जे हर्ष कराव्यो रे ॥ क० ॥ ए ॥ में पण ते
 सम्यग्दर्शनने, अंगीकृत करी राख्यो रे ॥ तेहनी सान्निध्ये राग छेप बहु, ह-
 णीया सुख बहु चाख्यो रे ॥ क० ॥ १० ॥ नित्य सम्यक् आराध्यो तेहने,
 ते पण पुष्ट यइने रे ॥ चारित्र धर्म राय सुत गृहीनो, धर्म ते दीधो बहीने
 रे ॥ क० ॥ ११ ॥ पत्नीय पृथकने खंरु कख्यो तव, कर्म परिणाम ते राय
 रे ॥ अनुकरमे सागर संख्याता, वेदन कर्मनुं थाय रे ॥ क० ॥ १२ ॥ वा-
 रित्र राय सुत धर्म-यतिनो, बंधुपणें गुरु साखे रे ॥ यतिधर्म आराधन
 करतां, गुरवादिक मुज्ज जाखे रे ॥ क० ॥ १३ ॥ दृढपणें एह धर्म आराधे,
 मोहशत्रु हवे हणजे रे ॥ तुज सखाइ तुं अमो साये, नित्य आगम तुं जण-
 जे रे ॥ क० ॥ १४ ॥ नाम मुनिचंद महारुं जाणो, एक दिन गुरुनी साये
 रे ॥ साथ सहित अमे विहार करतां, करी आणा जिननाथे रे ॥ क० ॥ १५ ॥
 महा दुर्गम अटवीमां आव्या, धाम पत्नी तिहां लूंढ्यो रे ॥ लोक दशो दिश
 सरवे नाठा, हुं तो साथथी वूढ्यो रे ॥ क० ॥ १६ ॥ दिशामूढ जूढ्यो ने तरस्यो,
 जमतो हुं इहां आव्यो रे ॥ धूर्मितलोचन विगतचेतना, ते तुम्हे मुज्जे
 लठाव्यो रे ॥ क० ॥ १७ ॥ धन कहे स्वामी किरपा कीधी, निज चरित्रने क-
 हेवे रे ॥ जेम तुम्हारी वात कही तुम्हे, दुःख आतम बहु सहेवे रे ॥ क० ॥
 ॥ १८ ॥ वात अमारी पण गुरु दाखो, तव कहे गुरु सुण वाणी रे ॥ प्राये
 चरित सरव जीवनां, जाणें एणी परे प्राणी रे ॥ क० ॥ १९ ॥ पण मिथ्या-
 दर्शनथी पामे, दुःख बहुल ए जीव रे ॥ तव विनति कहे स्वामी मुज्ज, दी-
 धां दुःख अतीव रे ॥ क० ॥ २० ॥ तेहने घा करवा मुज्ज आपो, तेज प्र-
 चंरु होय जेहनो रे ॥ सम्यग्दर्शन महा मंत्रीने, देखावो शुज चेनो रे ॥
 ॥ क० ॥ २१ ॥ वचनमार्गथी सम्यग्दर्शन, देखावे मुनिचंद रे ॥ तव पुत्र-
 कित धनकुमरने थंगे, माय न मोदनो वृंद रे ॥ क० ॥ २२ ॥ त्रण उव-
 ननो सार लखो में, सम्यग्दर्शन पाम्यो रे ॥ गृहीनो धर्म कख्यो बली अं-
 गी, तेहथी दुःख बहु वाप्प्यो रे ॥ क० ॥ २३ ॥ मुनिवरने घर तेनी आ-
 व्यो, पमिजाच्या थन्न पाने रे ॥ आवश्यकदिक शीखण कामे, मुनि राखे
 बहुमाने रे ॥ क० ॥ २४ ॥ जाणी तिहां उपगार मोटको, आग्रहथी मु-
 नि रहीया रे ॥ कास केतोइक तिहां मुनि रहीने, गुरुगठमां जइमलीया
 रे ॥ क० ॥ २५ ॥ धनवती ने धनकुमर परस्पर, पहेलां पण हती प्रीत रे ॥

धेकी थइ तस धर्म लछाची, युवराजे करी नित रे ॥ क० ॥ २६ ॥ एका-
मी ढालमां पाम्या, समकित जगमां सारो रे ॥ पद्मविजय कहे ते का-
जवि, करो श्रद्धा-निरधारो रे ॥ क० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ ३४७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परलोके पढोतो पिता, तब सामंत थमाव ॥ करे अजिपेक भूपति-
दिशदिश तेह विख्यांत ॥ १ ॥ राज्य तिहां धनकुंवरहवे, पाखे नी-
उदार ॥ बंधन ठे तिहां काव्यने, सोगठीने कहे मार ॥ २ ॥ दंभठ-
जाणीये, पनवुं खगने बन्न ॥ तुहियां मंदिर दीसतां, तुष्टपणुं स्त्री मन्न
॥ जानपणुं ठे तरुवरे, कसह थठे गजवृंद ॥ पण नहीं तेहना राजमां,
क विपे दुःखहृंद ॥ ४ ॥ जीर्णोद्धार करावतो, तिम रहजत्त विचित्त ॥
हमीवछल तिम करे, दीये दान शुज पत्त ॥ ५ ॥ पर्यंतिये पोसह
॥ तिम सामांयिक सार ॥ वनपालक तस एकदा, दीये वधाइ उदार
॥ ३ ॥ स्वामी तुम मन बासहा, पहेला बांधा जेह ॥ ते बहु शाखियने
॥ पांठ धारया गुणगेह ॥ ७ ॥

॥ चारमी ॥ हारिं मारे जोचनीयानो छटको दहामाचार जो ॥ पदेशी ॥

॥ हारिं मारे वनपालक सुखदायकनी सुणी बाण जो, राजा ज्युं चिंतामणि
म्यानी परे रेखो ॥ हारिं मारे माय न देहे न गेहे पुरवर मांदि जो, त्रिजु-
मांहे थाणंद ते इणी परे विस्तरे रेखो ॥ १ ॥ हां० ॥ देइ दान थने य-
मान थत्पंत जो, उठीने परणाम करे नृप जावची रेखो ॥ हां० ॥ करे म-
न सूरिसर घंदन काम जो, हार विराजित बहा बस्त्र निष्पावची रेखो
॥ २ ॥ हां० ॥ चउदंतो गजसंभगतो नरराय जो, थनि शोचंतो नागघटाची
रेख्यो रेखो ॥ हां० ॥ वरघोना जूझ फोड्याची होये रेत जो, उठसती दिग्-
ततेणे पूरो जख्यो रेखो ॥ ३ ॥ हां० ॥ मखिकिंकिपी खण खण कर रथवर
मांदि जो, जडे विस्तार विफार ते संकम मग्गने रेखो ॥ हां० ॥ चेता
ज प्रासादे सेठा सार जो, देखाहे मांदोमांदे थंगुसि थग्गने रेखो
॥ ४ ॥ हां० ॥ अनुक्रमे पढोतो गद्गदतो मुनिपाय जो, देइ प्रदक्षिणा
किचो प्रपमी उपविशे रेखो ॥ हां० ॥ कहे उपगार कर्यो सहकारनी पठ
तो, एतो काख किहां रत्ता तब मुनि उपदिशे रेखो ॥ ५ ॥ हां० ॥ विप्रह दे-
मां शप्रनिप्रद काम जो, एटखो रे थने काख गमाव्यो बाहिर रेखो ॥

हां० ॥ राजा पूठे रण शुं ठे तुम स्वामी जो, अम सरिखाने युद्ध होये किम
 ताहरे रे खो ॥ ६ ॥ हां० ॥ मुनि कहे जिम ताहरे तिम माहरे युद्ध जो, रात
 दिवस नवि फीदे नित्य करवो पडे रे खो ॥ हां० ॥ कुतूहल राय बहुल
 धरी मनमां हपे जो, कहे किम युद्ध करीजे जिम वयरी रडे रे खो ॥ ७ ॥
 हां० ॥ करी प्रसादने द्यो आखाद मुऊ नाथ जो, कहे मुनिवर सुण नर-
 वर मोह ठे जूपति रे खो ॥ हां० ॥ सवि प्राणीने जाणीने दीये दुःख जो,
 कोहलोहमय जोह परिवृत नरपति रे खो ॥ ८ ॥ हां० ॥ जग जीतीने क-
 रीय विदीती वात जो, तिणे अवसर हुं चारित्र नृप शरणे गयो रे खो ॥
 हां० ॥ जिनशासननो जासन वप्र आधार जो, सेनापति सदागम माहारे
 धिर थयो रे खो ॥ ९ ॥ हां० ॥ शम दम संयम सम्यग ने संतोष जो, कोनि
 गमे सुजटे करी हुं पण परिवृत्यो रे खो ॥ हां० ॥ अमरपथी करुं तेह सरिस
 हवे युद्ध जो, महारा रे ए शिष्य थकी पण घरहृत्यो रे खो ॥ १० ॥ हां० ॥ का-
 ढी तप करवाल कराख ले दाय जो, खंतिफलक विवेककवच अंगे धरे रे खो ॥
 हां० ॥ जे संतोषनो पोष ते तुरगारूढ जो, ज्ञानादिक त्रिक तीखां शत्र धरे
 करे रे खो ॥ ११ ॥ हां० ॥ मद्भव महोटी नहीं ठोटो गजराज जो, अज्जव कुं-
 ताप्रे जेदे रिपुवर्गने रे खो ॥ अध्यवसाय शुज थाय ते रथवर जाणी जो, जा-
 वधनु पट्टि ग्रही हणता गर्गने रे खो ॥ १२ ॥ हां० ॥ बाण ते जाणी सुदेशना-
 रूप महंत जो, शुज साधनना योग सुजट समवायशुं रे खो ॥ हां० ॥ ठंडेरो सद्-
 आगमनो तिहां वाय जो, बंदीपोस थकी होय तोस सजायशुं रे खो ॥ १३ ॥
 हां० ॥ शत्रु हणीया नवि गणीया कोइ रीत जो, बीजा पण बहु शत्रुथी मूका-
 यीया रे खो ॥ हां० ॥ ए मुनिवर हुं सूरीश्वर मध्य गाय जो, विचरंतो इहां
 तुऊ मूकाववा आवीयो रे खो ॥ १४ ॥ हां० ॥ कहे राजा महाराजा रण
 शुज तुज्ज जो, करी उपगारने स्वामी जले पाठ धारीया रे खो ॥ हां० ॥ घर
 पुर देश तथा बली परिजन सहित जो, पीना रे पामंता अमने तारीया रे
 खो ॥ १५ ॥ हां० ॥ ए वयरीथी नयरीओक अशेष जो, पीद्यो ते मूकावी
 बीजो नवि शके रे खो ॥ हां० ॥ हे मुनिनाह अथाह करुणजंनार जो,
 मूकावो ए वयरी जिम मुऊ नवि टके रे खो ॥ १६ ॥ हां० ॥ सेइ दीक्षा
 ने ग्रही शिक्षा तुम्हे राय जो, न करो ए प्रतिबंध तथा वयरी ग्रहो रे खो
 ॥ हां० ॥ धनवती पूत जयंत ठवे निज गण जो, धन धनवती केइ मंत्री

श्रीनिमिनाथनो रास खंम पहेलो.

करी मद्दा मद्दो रे खो ॥१॥ हां॥ सूरि सकाशे शुभ आशे प्रदी दी-
धन राजपि तिहां संयम डुकर पाखता रे खो ॥ हां॥ घड़ गियछ गय
होय जो, प्रव्यावुज सूरजनी परे अजुवाखता रे खो ॥ १७ ॥ हां॥
नरिंद वरिंदने देइ दीख जो, मात्तगमणनुं अणसण पाखीने थया रे
॥ हां॥ धनवती पण सती पाखी अणसण शुरू जो, सामानिक सुर
ते विहुं गयां रे खो ॥ १९ ॥ हां॥ ब्राता दोय तस गुणझाता गु-
धनदेव ने धनदत्त पण भेखा उपना रे खो ॥ हां॥ गुण आगर
तिसागरमां अरवगाढ जो, एह प्रजाव जनमांतर संवित पुखना रे खो
॥ हां॥ धन धनवती नेमि राजीमतीना जीव जो, सुरजव सहित
कहो ए पहिखो जव जलो रे खो ॥ हां॥ वारमी ढाख रसाख ए पहिखे खंम
जो, पहिखो ए अधिकार थयो अति गुणनिखो रे खो ॥ २१ ॥ हां॥ वैरागी
वमजागी जेह जो, पंक्ति श्रीजिनविजय गुरु शुभ संयमी रे खो ॥
हां॥ उत्तमविजय विनेय अठे गुणवंत जो, पद्मविजय कहे वात ए मुज म-
नमां रमी रे खो ॥ २२ ॥ हां॥ सव गाय ॥ ३७ ॥ श्लोका ॥ ३३ ॥ इति श्रीमन्नेमिरा-
जीमल्योः सुरसहितः प्रथमो जवः समाप्तः ॥ इति प्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ प्रणमी पास जिणंठने. जाम महिम विख्यान ॥ श्रीजो जव हवे दा-
खुं, ते सुणजो अवरदान ॥ १ ॥ जग खंम मांहे अठे, गिरि वैनाथ मद्द-
त ॥ रूपमयी लवणाधिगत. पूवां पर जम अंन ॥ २ ॥ उंचो पणविस जो-
पणा. पहोखो मूल पचास ॥ दश जोयण तिहां श्री जेह. एहवा तिहां वि-
खास ॥ ३ ॥ दक्षिण उत्तर श्रेणं तिहां. खचरनां रदंगाण ॥ दश योज-
न पहोखां अठे. तिहां सुणजो मंकाण ॥ ४ ॥ नगर पंचाम दक्षिण दिशे,
उत्तर दिशिमां साठ ॥ रतन कनकमय कूट नव. जिहां दीने बहु नाठ
॥ ५ ॥ सिद्ध कूट तेहमां अठे. कोश साठेगो उंच ॥ कोश आयाम अथ
कोश पृथु. जंवनदमइ मंच ॥ ६ ॥ जिनवर चेत ते वर्णवुं. प्रतिमा एक-
सो आठ ॥ देवचुवन सम दीपनुं. इर्णा परे मूत्रे पाठ ॥ ७ ॥ अंन वकुल
चंपक खजुर, झाख चंदनवन ज्यांहि ॥ जे मुनिवर पण देखीने, विस्मय

पामे त्यांहि ॥ ७ ॥ देव देवी आवी करे, क्रीणा वनमां सार ॥ गावे तीर्थ-
कर चरित्र, चंद्र उज्ज्वल अनुहार ॥ ८ ॥ रूपजदेव जिनतुं चरित्र, वि-
द्याधर तिहां गाय ॥ कृतप्रसाद नमि विनमिने, संजारी मुखदाय ॥ ९ ॥
चारण मुनिवर तिहां कण्ठे, धरता निर्मल ध्यान ॥ सुर खेचर तिरि जेह-
ने, सेवे धरी बहुमान ॥ १० ॥ इणी परे ते वेताढ्य गिरि, शोजे अति मनो-
हार ॥ धनकुमार सुर उपजे, ते सुणजो अधिकार ॥ ११ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ जांजरीया मुनिवर ॥ १ ॥ देशी ॥ उत्तर श्रेणी तिहां अठे जी, सूरतेजपुर
सार ॥ सूरतेज राजा तिहां जी, खेचरचक्री श्रीकार ॥ १ ॥ नवि चित्त ध-
रीने, सांजलो अचरिज वात ॥ २ ॥ आंकणी ॥ घरमां ने संग्राममां जी, हा-
थी मूके न वाण ॥ विद्युन्मती राणी अठे जी, अंतेउर शिर ठाण ॥ ३ ॥
॥ ४ ॥ चपल नहीं विद्युत परे जी, पण पयोधर उरकप ॥ तांस गर्जमां
उपनो जी, धनजीव हवो राय हर्ष ॥ ५ ॥ ॥ ६ ॥ लक्षणलक्षित देहनी जी,
प्रसवे पुत्र रतन ॥ चित्रगति अजिधा ठवे जी, करे पंच धाव जतन ॥ ७ ॥
॥ ८ ॥ सितपद्मनो चंद्रमा जी, जिम वधे रूप अनंग ॥ यौवन पाम्यो अ-
नुक्रमे जी, प्रह्वीय कला मन रंग ॥ ९ ॥ ॥ १० ॥ सुरगुरु जो तस वर्णवे जी,
रूप तणो प्रागुत्तार ॥ पण ते नवि वर्णवी शके जी, पुण्य जन्मांतर कार ॥
॥ ११ ॥ ॥ १२ ॥ दक्षिण श्रेणी पुर अठे जी, सीयमंदिर अजिधान ॥ अनंग-
सिंह तिहां जूपति जी, अनंग परे रूपवान् ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ सिंह परे ते परा-
क्रमी जी, शशिप्रजा तेहने नार ॥ पुत्रीपणे तस गर्जमां जी, धनवती ली-
ये अवतार ॥ १५ ॥ ॥ १६ ॥ बहु पुत्रोपरि पुत्रिका जी, प्रसवे गुणजंनार ॥
पुत्रजन्म महोत्सव परे जी, महोत्सव अति हे उदार ॥ १७ ॥ ॥ १८ ॥ रतन-
वती नामे थइ जी, कल्पवृक्षनी वेली ॥ महिला योग कला जणे जी, पू-
रव पुण्यने जेळी ॥ १९ ॥ ॥ २० ॥ यौवन वय आवो तदा जी, मदन जे-
दाणां खोग ॥ जोवे पण ते कुंवरी जी, नवि वांठे मन जोग ॥ २१ ॥
शास्त्र जणे शमता धरे जी, नित्य करे धर्मविचार ॥ पूठे राय निमित्ति
जी, कुण पुत्री जरतार ॥ २२ ॥ ॥ २३ ॥ निमित्ति कहे रायने जी, जीती
खेसो तुज खगे ॥ तेह पुरुष तुं जाणजे जी, रतनवती वर मग ॥ २४ ॥
॥ २५ ॥ सिद्धायतने शाश्वते जी, जिनवर वंदता जास ॥ कुसुमवृष्टि शिर

श्रीनिमिनायनो रास खंड पहेलो.

२७

१. जे जी, चाशे ते परणशे तास ॥ ज० ॥ १४ ॥ राजा मन हर्षित थयो
 २. विस्मित चितवे एम ॥ क्रम आगत देवी दीयुं जी, खड्ग ते खेशे केम
 ३. ज० ॥ १५ ॥ संग्रामे संकट पडे जी, काम करे मुज तेह ॥ तेहने पण
 ४. जायशे जी, वखवंतो नर जेह ॥ ज० ॥ १६ ॥ बोखान्यो निमित्तिउ जी,
 ५. जी करी सत्कार ॥ इण अवसर एह चरतमां जी, नगर चक्रपुर धार ॥
 ६. ज० ॥ १७ ॥ सुग्रीव नामे राजीयो जी, जडा ने यशमती नार ॥ जडा कूले
 ७. यनो जी, लघु तस पद्मकुमार ॥ ज० ॥ १८ ॥ यशमतीनो पुत्रज बनो जी,
 ८. ने सुमित्रकुमार ॥ विनयी शांत गंजीर ते जी, करे परने उपगार ॥ ज० ॥
 ९. १९ ॥ गुण जाणे परनो कत्यो जी, न्यायवत्सल जसवंत ॥ वासितमति
 १०. जाणने जी, नित नित सुमति धरंत ॥ ज० ॥ २० ॥ जाण्यो विपरीत
 ११. ने जी, राज्य वंते तस मात ॥ छेप धरे सुमित्रजी जी, मारणनी करे
 १२. ॥ ज० ॥ २१ ॥ मन चिते ए जीवतां जी, पन्नने नवि होय राज ॥ वि-
 १३. गवेपे तेहनां जी, पुत्र तणे तेह काज ॥ ज० ॥ २२ ॥ एक दिन विप मि-
 १४. त्त करी जी, रसवती दीधी तास ॥ विप तेहने तिम परिणम्युं जी, जिम
 १५. ने गले पास ॥ ॥ ज० ॥ २३ ॥ मूर्छा खही धरणी दृढ्यो जी, आवे विपना
 १६. ॥ नीला दांत घइ गया जी. उपजे दाघ अनेक ॥ ज० ॥ २४ ॥ दारुण
 १७. उपजे वेदना जी, जे करे जीवनो अंत ॥ बोखे चाले ते नहीं जी, जाणे न
 १८. चेष्टा करंत ॥ ज० ॥ २५ ॥ हुंकारो पण नवि दीये जी. काष्ट परे रहे ते-
 १९. ह ॥ नांजली राजा आत्रीयो जी. पुत्र उपर धरी नेह ॥ ज० ॥ २६ ॥ मं-
 २०. लाधिप मंत्री घणा जी. सामंन नगरनां लोक ॥ माना प्रमुख रुदन करे
 २१. जी, अंतोग धरे शोक ॥ ज० ॥ २७ ॥ कोझाहस निहां उठ्यो जी, नगर
 २२. करे आक्रंद ॥ प्रगटपणे कहे ए कथुं जी, शोक्य मानाए मतिमंद ॥ ज० ॥
 २३. ॥ जडा नात्री तेहने जी. मांजली लोकनी वार्णी ॥ विद्यामंत्र औपध घ-
 २४. णां जी. राय करावे जाणी ॥ ज० ॥ २९ ॥ मणि रत्न प्रमुख तणां जी, पाणी
 २५. पाड करे वल ॥ देव तर्णां पुजा करे जी. शांति करमना प्रयत्न ॥ ज० ॥ ३० ॥
 २६. शाना नवि तेहने घइ जी. एक खगारेक मात्र ॥ तेहना गुण संचारनां जी,
 २७. लोक करे विलापात ॥ ज० ॥ ३१ ॥ नेम ते आक्रंद उठ्यो जी, जे सांजलीने
 २८. रान ॥ पंखी तरुथर सहू रड्यां जी, करे तस गुण बहुमान ॥ ज० ॥ ३२ ॥

वीजे अधिकारे कही जी, पहेली ढाल रसाल ॥ पद्मविजय कहे आगले जी,
होशे मंगलमाल ॥ ज० ॥ ३३ ॥ सर्वे गाथा ॥ ४१४ ॥ श्लोक ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चित्रगति इण श्वसरे, बेसी प्रवर विमान ॥ बहु विद्याधरे परवखो,
जोवे नव नव याम ॥ १ ॥ ते नगरे आवी चढ्यो, अति अद्भुत ते वात ॥
देखीने तिहां मोकले, विद्याधर एक जात ॥ २ ॥ ते पण व्यतिकर सां-
जली, कहे कुमरने तेह ॥ करुणा आवी कुमरने, आवे नृपने गेह ॥ ३ ॥
देखी सुमित्रकुमरने, विद्याए तिहां वारि ॥ मंत्री ठांटे वण चडु, सज्ज थ-
यो तिण वार ॥ ४ ॥ विस्मित पूछे ए किस्थुं, लोक मळ्यां ठे केम ॥ तास
पिता सुग्रीव तिहां, वात कहे थइ जेम ॥ ५ ॥ कहे सुमित्र सुण कुंवर जी,
तुम्ह कुस जाण्युं आज ॥ परउपगार गुणे करी, पूठणनुं नहीं काज ॥ ६ ॥
पण सांजखया मुज घणी, इछा ठे तुम वंश ॥ कोण तुम्हे किम आवीया,
कहो हीसे थम्ह हंस ॥ ७ ॥ मोन धरीनेते रहा, न करे आप प्रशंस ॥
पार्श्ववर्ती तस मंत्रिमुख, जाखे तेहनो वंश ॥ ८ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ चित्रोमा राजा रे ॥ १ ॥ देशी ॥ सुणो स्वामी सुमित्त रे, वेयह गिरि चि-
च रे, सूरतेज विदित, तिहां ठे नरपति रे ॥ विद्याधर रायो रे, तस कुसमां
आयो रे, सुनट सवायो, नामे चित्रगति रे ॥ १ ॥ कुतूहल निरखंतो
रे, आयो विचरंतो रे, उपगार करंतो, तुज घर आवीयो रे ॥ एम सांजखी
चित्ते रे, दुःख श्रंगरी धीते रे, जुठं किण रीते, कुमरने पावीयो रे ॥ २ ॥
ए विष जखे दीधुं रे, मुज कारज सीधुं रे, मुज काम कीधुं, उपगारनुं मात
जी रे ॥ किम होत संयोग रे, केम जात ए रोग रे, जमरायने जोग, आ-
वत ए मान जी रे ॥ ३ ॥ बिना पञ्चखाण रे, नवकार न दाण रे, अनंत
दुःख म्वाण, सदन हुं त्यागसे रे ॥ इण मुज लग्नाखो रे, नारक दुःख वाखो
रे, नवगार उताखो, शिव दीयो करतखे रे ॥ ४ ॥ तें कखो उपगार रे, तु-
ल्लो थयतार रे, ते पर मुखकार, कहे इम कुमरने रे ॥ घन जगमां व-
रने रे, पछे तरुथर सरसे रे, थंचकारने निकरे, गुं ठे सूरने रे ॥ ५ ॥
नस थाप्रहे रहेता रे, चित्रगति दिन केता रे, दोयजण मुख वेत्ता, प्रीति
कथा करे रे ॥ दीयां दान नेमान रे, वखी बहु बहुमान रे, करे तव शा-

श्रीनेमिनाथनो रास खंम पहेलो.

हवे जावा घरे रे ॥६॥ सुमित्र तव जापे रे, सुणो बात विलासे रे
देशने पासे, विचरता केवली रे ॥ में सुणीया काने रे, सुजस अजि
रे, मुक मन एम जाणे, आवशे ए वली रे ॥७॥ घोना दिन मांदि
, आवशे जय आंही रे, आपण उछाहे, वे जण वांदशुं रे ॥ तिहां खगे
रहेबुं रे, एटबुं मुक कहेबुं रे, सुणी वली एहबुं, रक्षा खेचरबुंदशुं रे
॥ सुरपादप नामे रे, उद्यान सुगामे रे, क्रीमाने गामे, विहुं गया
रे ॥ सहकारनी गायारे, जय ते विहुं गायारे, सुरजि शीतल बापा,
तदा रे ॥९॥ शब्दादिक सार रे, बोखे निरधार रे, अमरसुखकारा,
तिणे समे रे ॥ गंधोदक फूल रे, वरसे ते अमूल रे, करे सोनानुं
, ते देखीने गमे रे ॥१०॥ कणमां ते नाणी रे, छाज बहुलो जाणी रे,
इम बाणी, कमले बेसीने रे ॥ सुर खेचर सुणता रे, हरखे गहग-
रे, शुज जावने बहेता, आवे दोय मने रे ॥११॥ तिपयाहिण दीधी रे,
कीधी रे, शुज जायगा लीधी, बेसण कारणे रे ॥ धीजे अधिकारे
, धीजी दास उदारे रे, छाखी सुप्रकारे, पद्मविजय कहे रे ॥१२॥

॥ दोहा ॥

॥ चित्रगनि सुमित्र विहुं. वेना यथोचिन गण ॥ मुनि पण तेहने देशना,
ले मधुरी बाण ॥१॥ नावधान बहने नुणे. ते पण देशना सार ॥ निज
परिहरी. आलम अंग ठनार ॥२॥ निजार्थी नवि मांतखं,
जिनवर वचन रमास ॥ कर चरणादिकने बखी. जोगम लागे नाख ॥३॥
निजार्थतो मानवी. वली मृतक ए दोय ॥ मांतखंवे मरिखा कथा. अंतर दीव
न कोय ॥४॥ जे जे ठंणे प्राणीया. ते नवि बोखे माच ॥ पुत्रे कोउ शुं
कणुं कहो. जिम निम वाखे वाच ॥५॥ नथानी परे पुणतो. दीने
बिरुठे रूप ॥ जागता हास। करे. निजानुं छटी रूप ॥६॥ पुणे आग्य
उषामीने. नूठ देखे सर्व ॥ शाय्या मान। पुणतो. उषामी गनगये
॥७॥ मांतखतां ठंणे पदा. प्राये मता मनह ॥ साज न आवे नेहने.
मूके मयसुं दह ॥८॥ आव्या परे जाय दोहिषी. नवि आवम यां
नेप ॥ बिकया प्रजां नबिजना. बिकया न करा जण ॥९॥ पांने नवि
सांतखी प्रकं. परने करे अतगाय ॥ बिकया ते बिनया करे. आनमदिन

नवि थाय ॥ १० ॥ ते माटे सज्ज थइ करो, निझा विकथा छूर ॥ केवली
कहे ते सांजलो, ध्वनि जुं गंगापूर ॥ ११ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ हस्तिनागपुरवर जलुं ॥ एदेशी ॥ चित्रगति उदेशीने, केवली कहे देशना
तासरे ॥ एह संसार थसारमां, जमतां नहीं कहीं सुखवासरे ॥ जमतां नहीं
कहीं सुखवास, सुणो जवि प्राणीया शुज योगरे ॥ शुज योग संयोग, निरोग-
पणुं थति दोहिलुं एम जाणी रे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ धर्म सामग्री थति दो-
हिखी, जे कारण काख थनंतरे ॥ जाति पंचेंद्रि तिरि नारकी, मांहि जमतां
नवि खसो अंत रे ॥ ॥ मांहि ॥ २ ॥ दुर्लजपणुं पामी करी, आर्यदेव मनुज
थपतार रे ॥ धर्म करे नहीं प्राणीया, जाणीने दुःख संसार रे ॥ जाणी ॥ ३ ॥
यजुक्तं ॥ संसारंमि थसारे, नछि सुहं वाहि वैथणा पठरे ॥ जाणंतो इह
जीवो, न कृणइ जिणदेसियं धम्मं ॥ १ ॥ पूर्ये ढाल ॥ बुरुतां पाम्यो जि-
दाजने, मूकी दीये तेह थजाण रे ॥ तिणे सामग्री खही करी, करो धर्म
उद्यम मन थाण रे ॥ करो ॥ ४ ॥ धर्म परीक्षा कीजीये, जेम कनक प-
रीक्षा पाप रे ॥ दाह ठेदन नेकसोटीए, ग्रण ठाण परखी ग्रहेवाय रे ॥ ग्रं
॥ ५ ॥ देव गुरु धर्म तत्त्व ए, ग्रण ठाण परीक्षाए धर्म रे ॥ दोष थढार
रहित सदा, मूकाणां चउ थरु कर्म रे ॥ मू० ॥ ६ ॥ श्लोक ॥ अंतरायो दान-
खाजो, धीर्यनोगोपनोगमाः ॥ हास्यरत्यरतिर्जीति, जुं गुप्ता शोक एव च
॥ २ ॥ कामो मिथ्यारवमहानं, निझा चाविरतिस्तथा ॥ रागद्वेषश्च ते दोषा-
स्तेषामष्टादशाप्यमी ॥ ३ ॥ थयवा ॥ थलाण कोह मय मा, ए खोह माया
रहं थरहं थ ॥ निहा सोग थसिथवय, ए चोरिया मठर जया य ॥ ४ ॥
पापिवह पेम क्रिया, पसंग दासाइ जस्त ए दोसा ॥ थठारस विपणछा,
एमांमि देवाहिदेयं नं ॥ ५ ॥ पूर्ये ढाल ॥ थारंजे वर्जित गुरु, ब्रह्मचर्य
गुणिना धार रे ॥ पंच महावन पाखता, मुनिवर गुण सगविस सार रे ॥
मुनि ॥ ७ ॥ यजुक्तं ॥ उवय उकापरका, पंचिंदिय खोहनिगहो संती
॥ नाव विमुद्धि पकिसे, दृष्टा य करणे विमुद्धी य ॥ ६ ॥ संजम जोए जुतो,
थकृसस मए वपण कायसंरोहो ॥ सीथाड पीडसदणं, मरणं उवसग-
सदणं च ॥ ७ ॥ सनावीस गुणेहिं, एणहिं जो विजुसियो साह ॥ तं पण-
मिक्काइ गनि, प्ररेण हियण रे जीव ॥ ८ ॥ ममत नहीं निज देहो,

बाह्य अंतर परिग्रह मुत्त रे ॥ धर्मोपगरण जे धरे, ते राखण चरण निमित्त
 रे ॥ ते० ॥ ७ ॥ यदुक्तं ॥ सत्सरीरेवि निरीहा, वयंचंतर परिग्रहविमुक्ता ॥
 धम्मोवगरणमित्तं, धरंति चारित्त रक्कहा ॥ ए० ॥ पूर्व ढाल ॥ आप तख्या परने
 तारवा, जे गुरवादिक समरथ रे ॥ दुर्गति परता जीवने, गुरवादिक आ-
 पे ह्ठ रे ॥ गु० ॥ ए ॥ नाण दंसण चरणे करी, जीवादिकनी करे शुद्धि
 रे ॥ दानादिक देतो चको, परलोक साधे इण बुद्धि रे ॥ प० ॥ १० ॥
 त्रण धानक शुद्ध धर्म ए, सर्वज्ञे जाख्यो चंग रे ॥ धर्म तणो ढगलो नहीं,
 रखो धर्म आतम अंतरंग रे ॥ १० ॥ ११ ॥ अवराणो कमें करी, ते प्रगट
 करेवा काज रे ॥ कारण सेवे बाह्यची, तस अंतर प्रगटे राज्य रे ॥ त० ॥
 ॥ १२ ॥ विषय प्रमादची धर्मनां, नवि सेवे कारण जेह रे ॥ तेणे निज
 आतमा बंचीयो, नवि पामे बंठित तेह रे ॥ न० ॥ १३ ॥ काम थरथ तो
 पामीये, जो करीये धर्मनो संच रे ॥ जो न करे धर्म प्राणीयो, तो अर्थ का-
 मपणुं बंच रे ॥ तो० ॥ १४ ॥ यतः ॥ धम्मात् अथ कामे, लघूणनआय-
 रो तंमि ॥ कुविठवयाण एसो, उहालइ अथकामेवि ॥ १० ॥ अरिहंत
 देव सुगुरु तथा, तेहनो जाख्यो ते धर्म रे ॥ करतां अंते पामीये, शाश्व-
 त अविहड शिवशर्म रे ॥ शा० ॥ १५ ॥ सांजली चित्रगति जणे, स्वामी
 मुक्त कख्यो उपकार रे ॥ अर्थ काम मांहि मूर्खीयो, में जाण्युं हवे इणी बार
 रे ॥ में० ॥ १६ ॥ धर्म करे जे प्राणीया, हांसी बली कीधी तास रे ॥ यौव-
 नमदमां नवि लघुं, कृत्याकृत्य जेह अन्यास रे ॥ कृ० ॥ १७ ॥ आत्रककु-
 लमां उपनो, पण नाम मात्र मुक्त थारु रे ॥ नय मारग कांइ नवि लह्यो,
 असमंजस करतो थगाध रे ॥ अ० ॥ १८ ॥ तात तथा गुरवादिके, नवि
 शिक्षा दीधी कांय रे ॥ दुर्जर जाणीने मुने, उवेखी मूक्यो प्राय रे ॥ उ० ॥
 ॥ १९ ॥ जाणो ठो तुमे स्वामी जी, त्रण जुवन तणा जे जाव रे ॥ ते माटे
 तुमशुं कहुं, तुम खाधा पुख प्रजाव रे ॥ तु० ॥ २० ॥ एह सुमित्रकुमा-
 र जे, ययुं नाम ययार्थते मुक्त रे ॥ पासे रहीने करावीयुं, इणे दर्शन थ-
 रुत तुज रे ॥ इ० ॥ २१ ॥ आज चकी ते कारणे, मन मान्या अरिहंत दे-
 व रे ॥ शुद्ध थारु गुरुजी करजा, तस ज्ञापित धर्मनी सेव रे ॥ त० ॥ २२ ॥
 ए समकित में आदखुं, ज्यां जीवुं त्यां खगे सीम रे ॥ आचे मुग्धीव जूप-
 ति, इण अवसरे घंदन नीम रे ॥ इ० ॥ २३ ॥ विनये केवली प्रणमीया,

सामंत मंत्री परिवार रे ॥ वेगो यथोचित स्यानके, सुणे धर्मदेशना सार रे ॥ सु० ॥ २४ ॥ अथसरे पूठे नरपति, पय प्रणमी विनय उदार रे ॥ मुक्त नंदन सुमित्रने, विप दीधुं जडा नार रे ॥ वि० ॥ २५ ॥ मुक्त उपर किरपा करी, मुक्त जाखो मुनि महंत रे ॥ एह अकारज पापिणी, केम कीधुं ते मुनि जा-
 यंत रे ॥ के० ॥ २६ ॥ जडानो नहीं दोष ए, एक सचिव ने दो सामंत रे ॥
 तेणे ए कार्य करावीयुं, तव राजा रूठो तंत रे ॥ तव० ॥ २७ ॥ मंत्री सामंतने नि-
 रलीया, तव वीहीनो मन शंकाय रे ॥ तव कहे केवली सांजलो, तुज मंत्री
 निर्दोष ठे राय रे ॥ तु० ॥ २८ ॥ अन्य रायना ते अठे, मंत्री सामंत अति
 छुठ रे ॥ तव राजा विस्मित कहे, मुकथी कोण अन्य ठे पुठ रे ॥ मु०
 ॥ २९ ॥ मुनिवर कहे सुण राजीया, राज्यस्थितिना दोष प्रकार रे ॥ बाह्य
 अच्यंतर जेदथी, नहीं बाह्यनो ए संस्कार रे ॥ न० ॥ ३० ॥ अच्यंतर दोष जेद
 ठे, प्रशस्त अग्रशस्त नाम रे ॥ आच जेद पुण्यरूप ठे, तस राजा गुणनुं धाम रे ॥
 त० ॥ ३१ ॥ चारित्रधर्म नामे जलो, तप संजम आदि सामंत रे ॥ पापस्वरूप
 अग्रशस्तनुं, तेहने हणो निर्दय हुंत रे ॥ ते० ॥ ३२ ॥ मोह नामे तस राजीयो,
 अधिवेक मदन ठल जेद रे ॥ मत्सर शोकादिक अठे, सामंत तेहथी ते अजेद
 रे ॥ सा० ॥ ३३ ॥ बाह्य लोकने ए सेवे, करे दोष प्रगट निरधार रे ॥
 तुज जार्या पण एहथी, कसुं पाप विशाल असार रे ॥ क० ॥ ३४ ॥ मि-
 थ्याजिमान नामे कसो, वली वीजो अस्तोप नाम रे ॥ मोहपुत्र राग के-
 सरी, मंत्री विपयाजिलापनां काम रे ॥ मं० ॥ ३५ ॥ मिथ्याजिमान नड्यां
 थकां, न गणे बंधव सुत बाप रे ॥ स्वजन मित्र पण नवि गणे, करता
 अकराकर पाप रे ॥ क० ॥ ३६ ॥ नायकपणुं वांठे मने, जो नायकपणुं
 मुक्त होय रे ॥ सेवक लोक माहरे होये, मुक्त आणा पाले लोय रे ॥
 मु० ॥ ३७ ॥ निज इच्छाए विचरीये, वली जोग जोगवीये सार रे ॥ धन
 धान्य राज्य लक्ष्मी वली, करी अश्व सुजट रथ वार रे ॥ क० ॥ ३८ ॥
 ग्राम देश पुर घर वली, महाजन मुख सरवे मुक्त रे ॥ एह ममत्वबुद्धि
 जिके, मिथ्या अजिमाननुं मुक्त रे ॥ मि० ॥ ३९ ॥ अजिलापा एम
 नित करे, पण पामे नहीं कोइ कास रे ॥ जेम जडा तुज जारजा, ह-
 णवा वांठ्यो तुज वाल रे ॥ ह० ॥ ४० ॥ पामे जो पुण्ये करी, तो वि-
 ठरतां नवि होय वार रे ॥ अथवा जो विठडे नहीं, तो रोग शरीरे वि-

र रे ॥ तो० ॥ ४१ ॥ पण जोगववा नवि दीये, अथवा होय आयु
नीप रे ॥ जेवुं करी एकलो मरे, स्वाय अन्य आवीने स्त्रीप रे ॥ स्वा० ॥
४२ ॥ देखे प्रत्यक्ष प्राणीया, वली कहीये युक्तिनां सद्ध रे ॥ पण प्रा-
॥ समजे नही, मिथ्याजिनिवेश एवद्ध रे ॥ मि० ॥ ४३ ॥ प्रेरे असंतो-
जीवने, एक शत दीनारने काजे रे ॥ शत मखे सहस्र दृष्टा करे, सद्धा
नी अधिक घली राज रे ॥ स० ॥ ४४ ॥ राज्य मखे चक्रीपणुं, ते
मे शकनी होश रे ॥ एम अतृता परजवे, जातां चित्तमां करे शोष
॥ जा० ॥ ४५ ॥ कैलास सम सोना तणा, परवत असंख्याता जोय
॥ लोकीने चित्त कांड नही, दृष्टा नज संस्त्री होय रे ॥ इ० ॥ ४६ ॥
छुकं ॥ सुवच रुक्स्त य पवया जवे, सया हु कैलास समा असंख्या ॥
रस्त छुळस्त न ते हुं किचि, दृष्टा हु आगाससमा अणंतपा ॥ ११ ॥
र्य दाख ॥ सेवा करे नित्य पारकी, जलमां पेसे घली तेह रे ॥ जीम सं-
गाम मांहे अडे, आरोहे गिरिवर नेह रे ॥ आ० ॥ ४७ ॥ देश विदेश जमे
जदा, करे पाप अनेक प्रकार रे ॥ करुं न घटे ते करे, पण नवि पाने
दीनार रे ॥ प० ॥ ४८ ॥ सिद्ध कार्य नवि तेहनां, केवल होय पापनुं पा-
त्र रे ॥ विण संतोपे एणी परे, जेम जडा तुळ कलत्र रे ॥ जे० ॥ ४९ ॥
शुद्ध जीवने एणी परे, मोह सैन्य करे जंजाळ रे ॥ ते कारण निग्रह करो,
अंतरंग शत्रु संजाळ रे ॥ अ० ॥ ५० ॥ यद्धुकं ॥ असस्तु मणुस्तेहिं,
मिठादंनोपजुंघए ॥ अकारिणोष्ठ वचंति, मुचश्कारगो जणो ॥ १२ ॥ ए
वीजा अधिकारनी, दाख ग्रीजी कही मनोहार रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो,
कहे पद्मविजय जपकार रे ॥ क० ॥ ५१ ॥ सर्व गाथा ॥ १२७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सांजली सुग्रीव राय तव, जल आंसु जरी नेण ॥ जेम जाल्युं तेम
ए प्रभु, पण सांजलो मुक्त वेण ॥ १ ॥ तुम्ह सरखा नियह करे, ए शत्रुने
स्वामि ॥ पण पापिणी शुं अनुजवे, अने वतें किण गम ॥ २ ॥ कहे के-
वली सुण जूपति, वाहिर गइ तव तात ॥ आचरणदिक लुंढवा, तस्कर
आव्या पास ॥ ३ ॥ आपी पल्लीपति जणी, आपे वणिकने तेह ॥ तस
घरघी नास्ती करी, गइ अटवीमां एह ॥ ४ ॥ चोक फेर खाग्यो अगनि, ते-
हमां जंपापात ॥ रोड ध्यानधी ते मरी, रत्नप्रज्ञाए जात ॥ ५ ॥ एक सा-

गरने आयुखे, पठी चंमालिणी थाय ॥ तेहने गर्ज रहे थके, जंगडो शोक्य
कराय ॥ ६ ॥ शोक्यवेध अति आकरा, जेहवां तीखां तीर ॥ जाखां शुख
तणी परे, परपर दाखे पीर ॥ ७ ॥ मारी तेहने कर्तिका, उदर विदारे
शोक ॥ मरी बीजे नरके गइ, पाप तणुं फल रोक ॥ ८ ॥ तिहांथी खइ
तिर्यंचपणुं, जशे वली नरके तेह ॥ ते संसार अनंत एम, जमशे दुःख
अठेह ॥ ९ ॥ प्राये तिरिय मनुष्यना, जव करशे ते असार ॥ कहीं
शस्त्रे कहीं विष थकी, किहां दग्धे होये मार ॥ १० ॥ सम्यग्दृष्टि जीवनो, जाव
थकी उपघात ॥ कीधा ते अनुजव्या विना, कवहीं ते नवि जात ॥ ११ ॥
यष्टुकं ॥ कृतकर्मद्वयो नास्ति, कदपकोटिशतैरपि ॥ अवश्यमेव जोक्तव्यं,
कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ १ ॥ कर्म कखां जे जे नरे, ते ते केडे धाय ॥ गाय ह-
जार मले थके, पण वछ बलगे माय ॥ १२ ॥ यष्टुकं ॥ श्लोक ॥ यथा धेनुसह-
स्रेषु, वत्सो विंदति मातरम् ॥ तथा पूर्वकृतं कर्म, कर्तारमनुगच्छति ॥ २ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ जंबुद्वीप मजार रे ॥ एदेशी ॥ सांजली एणी पेरे वाणी रे, नरपति
चितये ॥ जुठ जुठ कर्म विटंघणा ए ॥ जेहने काजे काम रे, कीध ते इहां
अठे ॥ ते तो दुःख सहे ठे घणां ए ॥ १ ॥ सांजली कुमार सुमित्र रे, जणे
नूपति प्रति ॥ करकज जोमी एणी परे ए ॥ कर्मबंधननो हेतु रे, हुं थयो
तात जी ॥ न घटे मुक रहेबुं घरे ए ॥ २ ॥ अनुमति यो मुक तात रे, खेउं
दीक्षा हवे ॥ सर्व जीवने हितकरी ए ॥ कर्म तणो दाय थाय रे, सुख खहे
शाश्वतां ॥ कारण बंधनो नवि वरी ए ॥ ३ ॥ यतः ॥ धन्ना ते सप्पुरिस्ता, जे नवर
मनुत्तरंगयामुक्कं ॥ जम्हा ते जीवाणं, न कारणं कम्मबंधस्त ॥ १ ॥
पूर्व ढाल ॥ मुख मलकावी राय रे, जाखे एणी पेरे ॥ पुत्र अम्हे तें जी-
तीया ए ॥ जेह अम्हारुं कृत्य रे, ते तुम्हे थादरो ॥ वयथी तो अम्हे बी-
तीया ए ॥ ४ ॥ धर्म ते करवो तात रे, थागलथी कह्यो ॥ पुत्र तणो
पाठस कह्यो ए ॥ सुमित्र कहे मुणो तात रे, नियम न एहमां ॥ संसार
दुःख सायर खद्यो ए ॥ ५ ॥ घर वसतुं जव होय रे, तव अनुक्रम कियो ॥
अवसर खही नासे सहु ए ॥ रणमां हणतां शत्रु रे, नहीं क्रम को कह्यो ॥
अवसर खही मारे बहु ए ॥ ६ ॥ कहे नृप सांजस पुत रे, जुक्त जोगी
अम्हो ॥ ते कारण वत अमे ग्रहुं ए ॥ जवसागरमां जाज रे, उरु

म्हे पामीया ॥ तेणे घर रहो तुम्हे अम्हे कहुं ए ॥ ७ ॥ प्रजा पावण काज
 राज करो तुमे ॥ अम्हे अंतर रिपुने हणुं ए ॥ पुत्रने चापी राज्य रे, आद-
 जो तुम्हे ॥ दीक्षा पणी पेरे अम्हे जणुं ए ॥ ८ ॥ कुमर कहे सुणो तात रे,
 विमुक्त मन रमे ॥ दुःखदायक ए जोगमां ए ॥ तोपण हुं अंतराय रे, न
 रुं तुम्ह प्रते ॥ एम कहे ते सवि लोगमां ए ॥ ए ॥ उचित करी सहु
 ज रे, हमणां ने पठे ॥ जे तुम्ह मन रुचे ते करो ए ॥ राजा हर्षित होय
 , विनय ते देखीने ॥ पुत्र विनय रयणायरो ए ॥ १० ॥ सुमित्रकुम-
 ने राज्य रे, चापे नरपति ॥ महा विज्रूति ए करी ए ॥ दान दीये करे
 जा रे, जिनप्रतिमा तणी ॥ बहु लोके नृप परवरी ए ॥ ११ ॥ केशक
 रामंत साये रे, दीक्षा पन्निजे ॥ केवली पासे विधि यकी ए ॥ रायकृपि
 मुमीव रे, विहार करे सदा ॥ पाखे दीक्षा सुखकारकी ए ॥ १२ ॥ पाखे
 राज्य सुमित्र, सधु पांधव प्रते ॥ ग्रामादि करे आपे बहु ए ॥ पण नाव्यो
 संतोष रे, बाहिर नीसव्यो ॥ निंदा करे तेहनी सहु ए ॥ १३ ॥ देश स-
 न्मान ते तास रे, वखी संतोपीयो ॥ उत्तम नीच न होय कदा ए ॥ चि-
 त्रगति कहे मित्र रे, सधुं तें कथुं ॥ जुवनमां करुं ते तदा ए ॥ १४ ॥
 स्वर्गपवर्गनो हेतु रे, जिनवर धर्मनो ॥ तुं मुक्ते कारण मय्यो ए ॥ वाट
 जुए मुक्त तात रे, तेणे अम्हे जायशुं ॥ थवसरे वखो मखशुं वड्यो ए ॥
 ॥ १५ ॥ घोखे गद्गद बाणी रे, आंसु रेकतो ॥ चित्रगति तमे शुं कहो ए
 ॥ मन चिंते महाराय रे, मागे नृपणां ॥ तेहघी कहो केम सुख सहो ए ॥ १६ ॥
 जे परदेशी लोक रे, तेहशुं प्रीतनी ॥ दुःखदायी थाये घणी ए ॥ प्रीति
 करीने जाय रे, पठे मखे दोहिसा ॥ केवस सहै वात दुःख तणी ए
 ॥ १७ ॥ आंसु पडते धार रे, पणी पेरे विनवे ॥ मित्रजी वेदखा आवजो ए ॥
 विद्यापरनी साये रे, सुखशाता तणी ॥ वात निरंतर कहावजो ए ॥ १८ ॥
 बोलाव्या एम जाखी रे, वेताड्ये गया ॥ मात पितादिकने मय्या ए ॥ म-
 नमां दुःख बहु आणी रे, सुमित्र प्रमुख जे ॥ अथनुक्रमे सहु घर जणी व-
 द्या ए ॥ १९ ॥ जिनवरनी करे पूजा रे, वंदे साधुने ॥ दान दीये अटसक-
 पणे ए ॥ जेद सिद्धांतनां शास्त्र रे, सांजखे विधि यकी ॥ थावडे ते नित नित
 गणे ए ॥ २० ॥ संश्रव करे नित तेद रे, जिनवर मंदिरे ॥ रययात्रा करे
 राजीयो ए ॥ साधर्मिक बाठव्य रे, संग तेहनो करे ॥ एम जग मांदि

गाजीयो ए ॥ २१ ॥ अति अद्भुत चरित्र रे, यौवन जर मांहि ॥ देखीने
 हर्षित थया ए ॥ स्वजन कुटुंब परिवार रे, परजा जन मली ॥ सवि परशंस
 करे सया ए ॥ २२ ॥ चोथी ढाल रसाळ रे, जाखी एखी परे ॥ एं वीजा
 अधिकारमां ए ॥ पद्मविजय कहे एम रे, धर्म करो तुम्हे ॥ धर्म सार
 संसारमां ए ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ १६२ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एहवे सुमित्र रायनी, वेहेन रूपाधिक तेह ॥ देश कळिंगनो अधिपति,
 तस परणाधी जेह ॥ १ ॥ अनंगसिंह खेचर तणो, नामे कमलकुमार ॥
 घांधव रतनवती तणो, देखे तास किवार ॥ २ ॥ अपहरीने ते खडगयो,
 सांजखे सुमित्र राय ॥ वहालपणुं ते वहेननुं, शोकसमुजे ठाय ॥ ३ ॥
 राजकाज सवि परिहसुं, थामण झूमण तेह ॥ विगतसत्त्व ते थड रणो,
 न गमे धन ने गेह ॥ ४ ॥ वात सुणे ते चित्रगति, विद्याधर तस मित्र
 ॥ कहेवराये तिहां चित्रगति, खेद म करो सुमित्र ॥ ५ ॥ थोना दिनमां
 जाणजे, शुद्धि करीने तास ॥ खेड ताहरी वहेनने, थावुं तुं तुज
 पास ॥ ६ ॥ एम आश्वासन देइने, करे गवेपणा जाम ॥ सुकूट नगना
 शिखरमां, साधी शुद्धि तिणे ताम ॥ ७ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ करेखडां घनी दे रे ॥ ए देशी ॥ चित्रगति चाव्यो हवे, देवा सुमित्रनी
 वहेन ॥ हांक्यो कमलकुमारने, थाव्यो ते अजिबेण ॥ १ ॥ सुगुण नर सु-
 णजो रे ॥ परम्वी गमनथी एह, अनर्थ तुम्हे सुणजो रे ॥ ए आंकणी ॥
 गुरू साग्युं वेहुने तिहां, सांजखे कमलनो तात ॥ अनंग सैन्य खड आ-
 वीयो, खेचरसेननो घात ॥ सु० ॥ २ ॥ पुत्र पराजव जाणीने, थमर्प धर-
 तो राय ॥ चित्रगति साथे तदा, रण करवा सज्ज थाय ॥ सु० ॥ ३ ॥ सैन्य
 परस्पर विहुं मर्यां, मूके ऊडोऊन वाण ॥ खंके केड वेरी तणां, घाण
 थाये तिण ठाण ॥ सु० ॥ ४ ॥ कोड आकाशे उठसी, करे प्रहार अ-
 नेक ॥ शस्त्र कुंत तरवारना, घा करता अतिठेक ॥ सु० ॥ ५ ॥ केड वंचावे
 घातने, केडक प्रगट थाय ॥ केड प्रगट थड युद्धता, घात करी केड जाय
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ विद्याधर विद्यावखे, करे अंधारुं घोर ॥ नासी जाये हा-
 थयी, करता महारण शोर ॥ सु० ॥ ७ ॥ वसी जेवा मली उंसरे, वडी

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेंलो.

१. तेह प्रहार ॥ नृगाए आंच्यो मखे, नृये पडे केइ ॥
 १० ॥ चेतना छही उठे वली, पडे उठडे लांहि ॥ हांके वेर
 १० थाके न ज्यांहि ॥ सु० ॥ ए ॥ कटपांत काख घननी परे,
 १० तेह ॥ चमके बीजसीपुंज ज्युं, धमके फाल करेह ॥ सु० ॥
 दुयुके युद्धता, कोइ सुजट वखवंत ॥ मुष्टि घाचे घायता, शत्रु
 घंत ॥ सु० ॥ ११ ॥ विद्याए विद्या हणी, हणीयां शस्त्रे शस्त्र ॥
 कुमरे तदा, सुखां बेरीनां अस्त्र ॥ सु० ॥ १२ ॥ अन्नंगसिंह
 वे, दुर्जय दीत्ते एह ॥ कुलकमागत खड्गने, खेळं देवे दीधुं जेह ॥
 संजाखुं ते खड्गने, आखुं पण ततकाख ॥ देखी शकीये दोहिर्य
 तहसगमे जाख ॥ सु० ॥ १४ ॥ तनयड रव करतुं थकुं, जुवन सव
 नीक ॥ आनी रणुं तस हायमां, चित्रगति निर्योक ॥ सु० ॥ १५ ॥
 अन्नंगसिंह कुमरने, कुलदेवी संजार ॥ नासी जा मुज मुख थकी, कि
 हजी इण तार ॥ सु० ॥ १६ ॥ चित्रगति हसीने कहे, हवे उग
 सैन्य ॥ सोढाना कटका थकी, रही मुज मित्रनी वहेन ॥ सु० ॥
 जेहने हेंये वज्र नहीं, शस्त्र करे तस कांइ ॥ निज शस्त्रे करीने खहे
 वख घात ते प्राड ॥ सु० ॥ १७ ॥ एम कहीने विद्यावसे, कखुं
 तेम ॥ हाथ हाथ मुजे नहीं, दष्टिण दष्टि न जेम ॥ सु० ॥ १८ ॥
 कांइ न देखता नवि जाणे को क्यांहि ॥ चित्रामण पुनस्र पंग, घिर
 जे हता ज्यांहि ॥ सु० ॥ २० ॥ बीधुं कर्था खड्गने, वली सुमित्रनी
 हेन ॥ जयनमारा माघे वरी, तार्गी गयुं तन नेन ॥ सु० ॥ २१ ॥ क
 अंतर जब देखता देखे न हाथमां खग ॥ तगिनी तेम सुमित्रनी, ते
 बेरीनां वग ॥ सु० ॥ २२ ॥ अन्नंगसिंह मन चित्रं स्वप्न केण डंडजाख
 खड्ग माहं सेड जायता, न व ज्यो कोण केडोना वाज ॥ सु० ॥ २३ ॥
 सहसगमे नशाममा देवा न शक्यो काय ॥ ते जाजाए लड गयां, जेम ग
 जवर कज होय ॥ सु० ॥ २४ ॥ अथवा देवयोगे करा, अमंताव्य पण होय
 ॥ नाने कहने हाथया, नवि हाय ते खहे जाय ॥ सु० ॥ २५ ॥ यतः ॥
 अघटिनघटितानि घटयति सुघटिनघटितानि जजगं कुनने ॥ विधिरेव
 तानि घटयति, यानि पुनास्तेव चिनयति ॥ २ ॥ वडेखां नेमिनिण कदां,
 ए अनेछ पण छ ॥ मुज पुत्रा वर थायश, पण नवि

॥ सु० ॥ २६ ॥ इम चिंती सुत सहित ते, आव्यो नृप निज वाम ॥ सुतने
 नित्रंठी कहे, दुष्ट नहीं तुज काम ॥ सु० ॥ २७ ॥ परदारा तें परहरी,
 फल पाम्युं तस एह ॥ कुलक्रमागत खड्गे करी, जयसीरी होये जेह ॥
 ॥ सु० ॥ २८ ॥ तेह खड्ग कोइ खड्ग ग्युं, अपजस पाम्या आज ॥ परशुवती
 शील खंरुणो, रण जंग थयो ए थकाज ॥ सु० ॥ २९ ॥ परदारा हरतां
 यकां, पापपरुख होय पुष्ट ॥ तेहने तो ए केटखुं, दुःख आगल लहे दुष्ट ॥
 ॥ सु० ॥ ३० ॥ पण जो हवे ए उलखुं, तो होवे मुक्त शांति ॥ कोण जाणे
 ए थापशे, के नहीं थाये ए खांत ॥ सु० ॥ ३१ ॥ पण नेमिसिण जा-
 खीयुं, वीजुं कारण एक ॥ सिद्धायतने फूसनी, वृष्टि थशे सुधिवेक ॥ सु० ॥
 ॥ ३२ ॥ वृष्टि घतां तो देखुं, उलखुं तव तेह ॥ रत्नवती कुंवरी तणो,
 सही जरतार ठे एह ॥ सु० ॥ ३३ ॥ जगिनी सुमित्र जूपनी, सोंपे
 शील थखंरु ॥ चित्रगति सुमित्रने, प्रीति बधी प्रचंड ॥ सु० ॥ ३४ ॥
 ए बीजा अधिकारनी, कही पांचमी ढाल ॥ पद्मविजय कहे नारीना,
 संगथी दुःख थसराल ॥ सु० ॥ ३५ ॥ सर्व गाथा ॥ २०४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मंत्रिसुत कहे रायने, संग्रामादिक बात ॥ सांजलीने मन चिंतवे,
 मन धरी शमता शांत ॥ १ ॥ अधिकरण जगिनी थइ, जव सघलो गयो आल ॥
 धर्म कल्या विण माहरो, जनम थकी ए काल ॥ २ ॥ यतः ॥ जा जा वचइ
 रयणी, न सापनिनेथत्तइ ॥ थहम्मे कुणमाणस्स, थहसा जंति राइठ
 ॥ २ ॥ जा जा वचइ रयणी नसापनिनेथत्तइ ॥ धम्मं च कुणमाणस्स,
 सहसा जंति राइठ ॥ ३ ॥ कोण जाइ कोण वहेनरी, कोण सज्जन परिवार
 ॥ स्थिति परिपाके जेटसे, तव न करे कोइ सार ॥ ३ ॥ सुजस मुनिवर
 केवसी, पाठ धाखा गुणवंत ॥ वैराग्ये निज पुत्रने, राज्यजार सोंपंत ॥
 ॥ ४ ॥ चित्रगति विद्याधरु, आवे थवसर जाण ॥ दीहा सुमित्र थादरे, करी
 मोठव मंडाप ॥ ५ ॥ चित्रगति निज घर गयो, धिहार करे मुनिराय ॥
 सुत थज्यास धणो करे, विनय करे गुरु पाय ॥ ६ ॥

॥ दास ठही ॥

॥ थासपरा हो योगी ॥ ए देशी ॥ पूरव नव कांइ ऊणा पत्रणे, गीतारय
 गुरु चरणे रे ॥ समतारस कंदा ॥ केवलीनी थाणा सही विचरे, देश विदेश

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो

१ ॥ एकला गीतारथने आणा, तस प्रणमे राय ने राणा
 स० ॥ एकलो विचरे अखंनित साध, आचारे होय तस वाध रे ॥ स०
 २ ॥ यतः ॥ गीयछो अविहारो, पढमो वीज्य मीसिउं जणीउं ॥ इत्तोतः
 विहारो, नाणुनाउं जिणवरेहिं ॥ ४ ॥ एम विचरंता मागध देशे,
 वे अतिहि शुज खेशे रे ॥ स० ॥ कोइक गामनी वाहेर रहीया, काउस्स-
 मांदि गहगहीया रे ॥ स० ॥ ३ ॥ पद्मकुंवर तिहां जमतो जमतो, आवे ते
 बहु बहु खमतो रे ॥ स० ॥ सुमित्र प्रचुनुं ध्यान धरंतो, सवि जीवने
 हितवंतो रे ॥ स० ॥ ४ ॥ मेरु परे निश्चल रखा जेहये, दीडा तैणे पापीए
 रे रे ॥ स० ॥ धनुष ते कान खगे ताणीने, मूके वाण क्रोध आणीने रे ॥
 स० ॥ ५ ॥ मुनिवरने कथ्यो उरमां घात, थयो घुस्मित पृथ्वी पात रे ॥
 स० ॥ निज माताने मलवा कामे, मानुं उद्यम एणे ठामे रे ॥ स० ॥ ६ ॥ पकतां
 पांडाडुकुन पजणे, मिश्रित जीवने मरणे रे ॥ स० ॥ ध्यान रसायण पा-
 तुं जेहने, व्याधि नवि दुःख दीये तेहने रे ॥ स० ॥ ७ ॥ यतः ॥ वहिरंत-
 जेया, विवहाराही न दिति तस्स दुहं ॥ गुरुवयणाउं जेणं, सुहजाण र-
 पत्तं ॥ ५ ॥ चिंतवे ते मुनिवर निज चित्ते, तुं रीस म कर कोइ रीते रे ॥
 ॥ निज हाथे रोपित नरु फळीयो, ते तो जोगवे यइ तुं वळीयो रे ॥ स० ॥
 परकृत कर्म न जोगवे कोइ, आवे उदये निज हांइ रे ॥ स० ॥ ६ ॥ यतः ॥
 सयमेव कुणसि कम्पं, तेणय वाहिज्जसि तुम्हं चेव ॥ रे जीव अप्प वेरिय,
 अन्नस्स य देमि किं टोमं ॥ ६ ॥ सवो पुव्वकयाणं, कम्माणं पावए फलवि-
 वागं ॥ अवरह्हे सुगुणं सुय. निमित्तं मित्तं परो टोइ ॥ ७ ॥ आगस पण कोइ अ-
 न्य प्रकारे, वेदन ए कर्म तिवां रे ॥ स० ॥ उदयागत वेदना शुज जावे,
 तुज हाण न कांइ थावे रे ॥ स० ॥ १० ॥ अज्ञानी धर्मत्रंश करावे, ए तो
 समता वधरावे रे ॥ स० ॥ निज वशर्थी मदेवुं अति बोहियुं, जोगव तुं
 ए कर्म वहेवुं रे ॥ स० ॥ ११ ॥ यतः ॥ सह कसेवरखेदमचित्तय, स्ववशता
 हि पुनस्तव दुर्लभा ॥ बहुतरं च सहिष्यसि जीव हं. परवशान्न च तत्र गुणोऽ-
 स्ति ते ॥ ७ ॥ खान थयो तुजने अधिकरां. ए धर्म सत्कार्यी तेरो रे ॥ स० ॥
 पोते राज्य प्रभुं नवि वीवुं. ए हृपणने शिर वीवु रे ॥ स० ॥ १२ ॥ नाहरो उ-
 पगारी ए मद्दो, नही एहमां तुज त्रां रे ॥ स० ॥ बहु काखे जे कर्म

वेदुं, ते थोडे काले क्षय करुं रे ॥ स० ॥ १३ ॥ सर्व जीवुं मेत्री राखे,
 खामजे सहने जिनसाखे रे ॥ स० ॥ मत करजे कोइ उपर रोप, वली प-
 दमकुमर विशेष रे ॥ स० ॥ १४ ॥ एम शुज जावे पचस्के आहार, तत्पर
 वली ते नमुकार रे ॥ स० ॥ तेह काल करीने समाधि, पंचम कदपे निरा-
 वाध रे ॥ स० ॥ १५ ॥ सामानिक सुर तेह उत्पन्न, रिद्धि महा तास
 निष्पन्न रे ॥ स० ॥ बीजो पण वीहीतो तिहां नाओ, जाणो पुण्य तस हवे
 घाओ रे ॥ स० ॥ १६ ॥ राते काले सापे कंस्यो, वेदन समुद्घाते शंस्यो
 रे ॥ क्रोधानल वलीउ ॥ सातमी नरके नारकी जायो, मुनि आशातन फल
 पायो रे ॥ क्रो० ॥ १७ ॥ सुमित्र रुपितुं मरण सुणीने, शुं थयुं एह गुणी-
 ने रे ॥ उत्सुकता जागी ॥ शोक बहु थयो चित्रगतिने, विरह थयो महाम-
 तिने रे ॥ उ० ॥ १८ ॥ शोक मूकीने एक दिन जावे, सिद्धायतने मन जा-
 वे रे ॥ उत्सुकता जागी ॥ विद्याधर तिण समे बहु मलीया, जिन ज्ञानध्यानमां
 जलीया रे ॥ उ० ॥ १९ ॥ न्हवण त्रिलेपण नूपण पूजा, कुंडुहि तिहां वाजे वाजां
 रे ॥ उ० ॥ विद्याधर विद्याधरी गावे, मधुर अति गीत सुहावे रे ॥ उ० ॥
 ॥ २० ॥ हर्ष जरे तिहां नाटक करता, एम यात्रा महोत्सव मन थिरता रे
 ॥ उ० ॥ तिहां फिणे मलीयो बहु समुदाय, सह जीवने हर्ष ते थाय रे ॥
 ॥ उ० ॥ २१ ॥ बीजे अधिकारे ए जाली, गुरु उत्तमविजय ते साली रे ॥ उ० ॥
 पद्मविजय कहे ठही ढाले, पूजा करवा उजमाले रे ॥ उ० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥

॥ दोहा ॥

॥ देव सुमित्र जे उपनो, यात्रा आवे त्यांहि ॥ देव बहु तिहां परि-
 वर्या, धरी मन अधिक उठांहि ॥ १ ॥ अनंगसिंह मन चिंतवे, बहु खेवर
 मढ्या आज ॥ रतनवती वर जाणीये, आवे जो जाग्राने वाज ॥ २ ॥
 इणी अवसरे पूजा रची, जिननी विचित्र प्रकार ॥ जोवा योग्य तिहां थयुं,
 जकिथी अतिहि उदार ॥ ३ ॥ चैत्यवंदन तिहां चित्रगति, करे कोलाहल
 रोध ॥ रोमांचित स्तवना करे, जिणथी जवि लहे घोध ॥ ४ ॥

॥ दास सातमी ॥

॥ थारे माथे पचरंगी पाध, सोनारो ठोगलो मारुजी ॥ ए देशी ॥ तुं
 जग परमेसर, अर्चित केसर, विश्वनो तारु जी ॥ सोहे मन मोहे, जवि प-
 डिवोहे, वयणथी वारु जी ॥ जगतारक स्वामी, शिवगति गामी ॥ वि० ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

४२

ऊ दर्शन पामी, निज गुण कामी, निस्तग्या ॥ वा० ॥ १ ॥ जवजलनिधितरता,
र उतरता ॥ वि० ॥ निर्यामक कहीये, पार न लहीये, गुण तणो ॥ वा० ॥
ट जीठ रखवालो, महा गोपालो ॥ वि० ॥ जातां शिवनगरे, सार्धपनी
रे, तुं जयो ॥ वा० ॥ २ ॥ महा ब्राह्मण रुडो, नही कांय कूनो ॥ वि० ॥
री खय चठ घाती, कर्म थपाती, मूलथी ॥ वा० ॥ तव तुळ थनुकरमे, अं-
र हम्मै ॥ वि० ॥ गुण प्रगट अनंता, कार्य करता, निज तणुं ॥ वा० ॥ ३ ॥
ग छेय उवेदी, तुंही थवेदी ॥ वि० ॥ हास्यादिक जोहा, गय कोह खोहा,
गोहना ॥ वा० ॥ तेम खय अंतराया, धीरज पाया ॥ वि० ॥ खायकने
तावे, थहान थजावे, केवली ॥ वा० ॥ ४ ॥ तिम वली थकाय स्थित, तुंही
अनूरत ॥ वि० ॥ अगुरु छहु थव्या, बाध पमुह बहु, गुणधरा ॥ वा० ॥
अकष्टा चिंतामणि, रल ने दिनमणि ॥ वि० ॥ काम कुंजकाम गवी, सुख ते
अणमवी, आदिये ॥ वा० ॥ ५ ॥ पण पुद्गल पूरे, नवि डुःख चूरे ॥
वि० ॥ मूल कर्म थजावे, महा सुख पावे, तुळथी ॥ वा० ॥ तुं थज थवि-
नाशी, सहज विखाती ॥ वि० ॥ अजरामर वेदी, तुंज थखेदी, सयथा ॥
वा० ॥ ६ ॥ सुर गुरु सम शक्ते, चित्त बहु जक्ते ॥ वि० ॥ जो सहस
वदन होय, उदधि थायु तोय, नवि कहे ॥ वा० ॥ तुळ गुण अनंता, केम
कहंता ॥ वि० ॥ तो हुं मतिमंदो, तुं गुण कंदो, केम स्तवुं ॥ वा० ॥ ७ ॥
तिणे पटसुं मायुं, तुम पाय लायुं ॥ वि० ॥ जवमायर तारो, पार उतारो.
मुळ जणी ॥ वा० ॥ गंजीर स्वरे एम, स्तवना करे तेम ॥ वि० ॥ देखी मुमि-
प्रसुर, थाणंद पूरे, मोहीयां ॥ वा० ॥ ८ ॥ कहे तुळ चतुगाड, महा गिरुआइ
॥ वि० ॥ नव बीजे दीने, अम मन हीने, एम कही ॥ वा० ॥ करे कुमु-
मनी बुद्धि, महण डीडी ॥ वि० ॥ बीजे अधिकारे, जय जयकारे, ए कही ॥
वा० ॥ ९ ॥ जखी मानमी हावे, रंग रमाजे ॥ वि० ॥ उत्तम गुण था-
गर, प्रणमन नागर, नियमथी ॥ वा० ॥ कहे पद्मविजय जिन-वरनुं
दर्शन ॥ वि० ॥ वली प्रजुजी पुज्या, कुमति ते भज्या, देखीने ॥ वा०
जी ॥ १० ॥ सर्व गाथा ॥ २४६ ॥ श्लोक तथा गाथा ॥ २३ ॥
॥ दोहा ॥
॥ कुमति नवि माने किमे, देखी आगम पाठ ॥ गयपसेणी मूत्रमां पू-
जाना बहु पाठ ॥ १ ॥ तेम ज्ञानामां झोपदी, पूजे अति विस्तार ॥ जीवाजि

गम मांहे कखो, विजयदेव अधिकार ॥२॥ जगवती अंगे चारणा, प्रतिमा
चंदे सार ॥ तेम बली जिनदाढा तणी, आशातन पण वार ॥३॥ हेमसूरि
वहेला थया, दुंदक मतथी तेह ॥ आगमसागर स्तव करे, प्रतिमाना
गुणगेह ॥ ४ ॥ आगम मांहि तो बहु, पूजाना अधिकार ॥ पण कहेतां
हमणां होये, ग्रंथ तणो विस्तार ॥ ५ ॥ पण संक्षेपे जाणजो, सम नहीं
करजनुं कांइ ॥ प्रतिमां एक उठापतां, सवि आगम उथपाय ॥६॥ चित्रगति
पूजा करी, सुमित्र करी फूस वृष्टि ॥ हंप जरे ते खेचरे, सघझे नयणे दीउ ॥७॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ मुकरो व्योने जाखिम जाटणी ॥ ए देशी ॥ तिहां बजावे खेचर डुंडुहि,
गाये सुमित्रकुमार ॥ पुण्ये पाम्या रे दर्शन तुम तणुं ॥ ए आंकणी ॥ रत्न-
सीनो तात कहे सदा, ए मुऊ पुत्री जरतार ॥ पु० ॥ १ ॥ निमित्तिप-
देलां मुजने कखुं, खड्ड हर्ता पण एह ॥ पु० ॥ इणी अयसर ते देव प्रगट
थयो, रूप अनोपम देह ॥ पु० ॥ २ ॥ देव कहे मुऊ जाणे के नहीं, चित्रगति
कहे घेण ॥ पु० ॥ तुम्हे महोटा मुरवरमां दीपता, कोण नवि उंसखे सेण ॥
पु० ॥ ३ ॥ एम कही रूप कखुं सुमित्रनुं, ते देखीने रे तास ॥ पु० ॥ चित्रग-
तिने आनंद उपनो, करे एम वचन विनास ॥ पु० ॥ ४ ॥ तुम्ह प्रसादथी
में पामी जली, धर्मनी सामग्री एह ॥ पु० ॥ आ उठवमां इहां पधारीया,
आली अविह्वल नेह ॥ पु० ॥ ५ ॥ तेह घणुं सुंदर कारज कखुं, कीधो मुऊ
प्रसाद ॥ पु० ॥ कहे सुमित्रदेव तिहां एणी पेरे, वचन तणो जे विवाद ॥
पु० ॥ ६ ॥ आ मुररिखिखही में तुऊ बकी, कीधो तें उपगार ॥ पु० ॥ जो
नवि आठयो होत तुं तेणे समे, विष दीधुं जेणी वार ॥ पु० ॥ ७ ॥
सूरतेज विद्याधर प्रमुख जे, पाम्या हंपे अथार ॥ पु० ॥ रत्नवती देखी कुं-
वर प्रत्ये, उपनो अति तस तार ॥ पु० ॥ ८ ॥ उण्णकासमां अमृत नां-
टीयुं, चंद्रनरमनो रे खेप ॥ पु० ॥ परम निवृत्ति तस उपनी एणी पेरे,
राग तणो एह चेप ॥ पु० ॥ ९ ॥ आस्ये तस रूप चरित्र सुणे, गुणगण
गाये ते नारी ॥ पु० ॥ शस्य सहित तस हृदय थयुं घणुं, तीखां बाणने
जार ॥ पु० ॥ १० ॥ आतमने पण आनम वश नहीं, देखी जीत ते मात ॥
पु० ॥ तेन सखीउं पण बीडीनी अति चणुं, ए गुं वात कहे वात ॥ पु०
॥ ११ ॥ दीतख एक उद्याननां खेइ गया, दीतख वृद्धनी हेठ ॥ पु० ॥

श्रीनिमिनाथनो रास खंम पहेलो.

४

१. शय्या शीत वायु करे, पण को अगनि उक्लिष्ठ ॥ पु० ॥ १२ ॥ कदल
 २. यी विजे वायरा, वीटी नखिनीना तंतु ॥ पु० ॥ हाथ प्रमुख सवि क्लिप्त
 ३. ये तदा, दाह करे तोहि जंतु ॥ पु० ॥ १३ ॥ जाव जाणंती सखीउं पू-
 ४. न, आग्रह करीने अत्यंत ॥ पु० ॥ तव तेहने अतिप्राय कसो सवे, सु-
 ५. ने अति हरखंत ॥ पु० ॥ १४ ॥ शशिप्रजाने सखीउं जइ कहे, ते पण
 ६. हे निज स्वाम ॥ पु० ॥ ते कहे ए अणघटतुं को नहीं, प्रभ मढ्युं
 ७. जो वाम ॥ पु० ॥ १५ ॥ वर नवि होत जो रत्नावती तणो, तो विधि होत
 ८. ॥ पु० ॥ पण हमणां ए देवस्थानक अठे, करवी वात न मुज ॥
 ९. ॥ १६ ॥ तो विवाह संबंधनी वारता, करवी नवि घटे कोय ॥ पु० ॥
 १०. ॥ केजने कहेणुं ए सवे, इहां आशातना होय ॥ पु० ॥ १७ ॥ देव
 ११. ॥ निजने चित्रगति तदा, देइ सन्मान अशेष ॥ पु० ॥ तेम खेचरना वृंदने
 १२. ॥ जावरे, विसर्जे शुजवेश ॥ पु० ॥ १८ ॥ सूरतेज विद्याधर आवीयो, निज
 १३. ॥ वारंवार संयुत ॥ पु० ॥ घर आस्थान सजाए उपविशे, तव पन्हिहारे रे उत्त
 १४. ॥ पु० ॥ १९ ॥ अनंगसिंह राजानो मंत्रवी, आव्यो ठे दरवार ॥ पु० ॥ नाम
 १५. ॥ मृगांक अठे तम शोजतुं. श्यो आदेश ए वार ॥ पु० ॥ २० ॥ कहे राजा
 १६. ॥ मोक्ष बहेसो इहां. आवी करे रे प्रणाम ॥ पु० ॥ न्यानक वेंसीने एणी
 १७. ॥ पें कहे. दक्षिण श्रेणी सुनाम ॥ पु० ॥ २१ ॥ शिवमंदिर नामे नगरी
 १८. ॥ वसे, अनंगसिंह जनाह ॥ पु० ॥ तेहने ग्लवती नामे भूआ. ते नृप मां-
 १९. ॥ कस्यो आंही ॥ पु० ॥ २२ ॥ तेहने रूप देखो अनिमिर जुण दर वि-
 २०. ॥ घाधर झोक ॥ पु० ॥ तेहना संग विना सवि मानना. निज जनमारा ते
 २१. ॥ फोक ॥ पु० ॥ २३ ॥ तेहने योग्य न वर को देखीये. विधि पण मानुं म-
 २२. ॥ चिंत ॥ पु० ॥ ताहरो मृत ते मंत्रियां तेहने. तव मन उली हरखंत ॥ पु०
 २३. ॥ २४ ॥ जो तुम्हे माना पाणिग्रहणने. तो सवि सरस ते आय ॥ पु० ॥
 २४. ॥ वचन विन्याम सुणी राय रंजायो. कहे निज मंत्राने राय ॥ पु० ॥ २५ ॥
 २५. ॥ तय मंत्रा कहे रायने कानम. द्या ए वचन विन्याम ॥ पु० ॥ तेहना पण
 २६. ॥ वर्णन करी नरि शक. अथवा काण करे नाम ॥ पु० ॥ २६ ॥ ज जिनरनी
 २७. ॥ पूजा विरचनी. ते पण अनेक प्रकार ॥ पु० ॥ जात्रा समये द ते नरने,
 २८. ॥ चित्रगति ते कुमार ॥ पु० ॥ २७ ॥ तकि वनय द्या. त वदना दहे
 २९. ॥ रीज्या तेणे नाथ ॥ पु० ॥ एह सुखे अनाकरा नाम ॥ पु० ॥ २८ ॥

कोइ हाण ॥ पु० ॥ २७ ॥ जूपति ए तस मानी वातमी, तेहने दीधुं सन्मान ॥
 पु० ॥ तेह जइ अन्नंगसिंहेने कहे, हरयो नृप तिणे थान ॥ पु० ॥ २८ ॥ एक
 दिन रत्नवतीने मोकली, पाणिग्रहणेने काज ॥ पु० ॥ महा आनंदरे प-
 रण्यां ते बेहु, शोने घणुं युवराज ॥ पु० ॥ ३० ॥ सुख जोगवे ते सं-
 सारनां, जेम महर्द्धिक देव ॥ पु० ॥ पुण्य कस्यां ते कहीं जाये नहीं, करे वली
 धर्मनी सेव ॥ पु० ॥ ३१ ॥ लोक प्रशंसा करता अति घणी, दे आणंद मन
 नयण ॥ पु० ॥ बंदी वृंद पढे गुण जेहना, संतोपे बहु सयण ॥ पु० ॥ ३२ ॥
 रत्नवतीं गुं करे जिनजकिने, बंदे नित्य गुरुपाय ॥ पु० ॥ शास्त्र सुणे
 ते अति सोहामणां, दानी ज्ञानी ते थाय ॥ ३३ ॥ बीजे अधिकारे
 सोहामणी, जाम्बी आठमी हास ॥ पु० ॥ पद्मविजय कहे पुण्यसंचय
 पकी, नित्य होय मंगलमास ॥ पु० ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा ॥ २७७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ धनदेय ने धनदत्त बेहु, लघु ब्राता थया तास ॥ देवलोकमांथी
 घरी, पुण्य प्रयत्न ठे जास ॥ १ ॥ मनोगति ने चपलगति, नाम अठे सुखकार ॥
 नंदीश्वर प्रमुखे नमे, चेल घणां जण चार ॥ २ ॥ विहरमान जिनवर
 कने, सुणे हर्ष उपदेश ॥ पदकज सेवे रूपि तणां, जमतो देश विदेश
 ॥ ३ ॥ काज एणी पेरे निर्गमे, लही एक दिन संवेग ॥ वय परिपाक
 जार्पी करी, धरे नृप मन उठेग ॥ ४ ॥ राज्य ठरी तव कुंवरने, आप
 ययो मुनिनृप ॥ घाती अघाती हय करी, पाम्यो सिद्ध स्वरूप ॥ ५ ॥

॥ हास नवमी ॥

॥ धरारा दोहा ॥ एदेशी ॥ चित्रगति विद्याधर रे, पासे राज्य उदार ॥
 गुणना जोगी ॥ पवित्र मात्र थावे कला रे, विद्या सिद्ध श्रीकार ॥ गु०
 ॥ १ ॥ थाए वहे विद्याधर रे, पुण्य प्रयत्न जग जास ॥ गु० ॥ रत्नवती
 करे पाटवी रे, अंतैठरमां सास ॥ गु० ॥ २ ॥ खेचर एक एणी अयसर
 रे, मणिचूक जम नाम ॥ गु० ॥ एक दिन ते परजव गयो रे, दोय पुत्र तस गाम
 ॥ गु० ॥ ३ ॥ शरी मूर नामे अठे रे, राजनिमित्त करे युद्ध ॥ गु० ॥ चित्रगति
 बहेची दीपे रे, राज्य नाम अविच्छ ॥ गु० ॥ ४ ॥ युक्ति वचने समजावीया रे,
 नहि समजे पर मूढ ॥ गु० ॥ कसद करे अनियाकरो रे, धर ययां अति
 मूढ ॥ गु० ॥ ५ ॥ युद्ध ययां तस आकरां रे, मरण खयां ते दोय ॥

श्रीनिमिनाथनो रास खं पहेलो.

४८

गु० ॥ चित्रगति नृपने कहे रे, वात ते आवी कोय ॥ गु० ॥ ६ ॥ परलोके
 वेहु गया रे, राज्य खूटे पर आय ॥ गु० ॥ सुणी बेराग्य ते उपनो रे, म-
 चिते महाराय ॥ गु० ॥ ७ ॥ कर्म विचित्रगति देखीये रे, विषयामिपना
 ॥ गु० ॥ मूढता जुंठ प्राणी तणी रे, मदिरा होय जेम पीध ॥ गु० ॥
 ७ ॥ इष्टा करे प्राणी घणी रे, पण इच्छित न वि घाय ॥ गु० ॥ ज्ञानी न वि
 ता करे रे, अज्ञानी खेदाय ॥ गु० ॥ ए ॥ यतः ॥ अन्नं चित्तियमानं, उद-
 ० ॥ राखे प्राणीया रे, ठंडे खखमी तास ॥ गु० ॥ दान पुण्य न करे कदा
 , पने छुगेति पास ॥ गु० ॥ १० ॥ केइ पुरुष इष्टे घणां रे, दानादिक म-
 नाग ॥ गु० ॥ पुत्रादिक विघन करे रे, रोगादिक अथ लाग ॥ गु० ॥
 ११ ॥ खखमीने मूकी गया रे, करे कलहो तस पुत्र ॥ गु० ॥ शुनक परे जग-
 १ ॥ मरे रे, होय जे तास कुपुत्र ॥ गु० ॥ १२ ॥ केइ पुरुष पामी करी रे,
 १ ॥ गु० ॥ १३ ॥ वांठे कोइ अठती सीरी रे, करता क्लेश अनेक ॥ गु० ॥ जाइ
 गु० ॥ १४ ॥ पाप करे जीव अनि घणां रे, वांठे खखमी नार ॥ गु० ॥ ते नो धर्म
 १ ॥ गु० ॥ १५ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ १६ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ १७ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ १८ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ १९ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २० ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २१ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २२ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २३ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २४ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २५ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २६ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २७ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २८ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ २९ ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 १ ॥ गु० ॥ ३० ॥ नैव्यां अकार्य लगे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥

राज्यने रे, थापे निज सुत पाट ॥ गु० ॥ रत्नवती कुखे थयो रे, पुरंदर थयो
 राट ॥ गु० ॥ २३ ॥ दानादिक देइ धणां रे, पूजा अति विस्तार ॥ गु० ॥ सि-
 ङ्गायतने जइ करे रे, संघपूजा तिम सार ॥ गु० ॥ २४ ॥ अमारीपन्ड व-
 जडावीया रे, दमधर सूरिनी पास ॥ गु० ॥ रत्नवती मनोगति वली रे, चपल-
 गति सहवास ॥ गु० ॥ २५ ॥ लेइ दीक्षा शिक्षा धरे रे, तेम केइ मंत्रीनी
 साथ ॥ गु० ॥ तप तपे अति आकरां रे, धर्म करे निज हाथ ॥ गु० ॥ २६ ॥
 पाली चारित्र मनोहर रे, बहुवरसां खगे शुद्ध ॥ गु० ॥ पादोपगमन अण-
 सण करी रे, शुज लेख्या अविरुद्ध ॥ गु० ॥ २७ ॥ काल करीने उपना रे, मा-
 हेंडे ते देव ॥ गु० ॥ रत्नवती दोय बांधवा रे, करी चारित्रनी सेव ॥ गु० ॥
 ॥ २८ ॥ ते पण त्यांहिज उपना रे, प्रीति धणी मांहोमांह ॥ गु० ॥ सुख
 जोगवतां स्वर्गनां रे, दिन दिन अधिक उत्साह ॥ गु० ॥ २९ ॥ चोयो
 जब पूरण थयो रे, चइ ए नवमी ढाल ॥ गु० ॥ पद्मविजय कहे ए थयो
 रे, वीजो अधिकार रसाल ॥ गु० ॥ ३० ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ सर्व गाथा
 ॥ ३१ ॥ सर्व थइने ॥ ३०२ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ २५ ॥ इति
 श्रीमत्तेमिराजीमल्योर्द्वितीयो मनुजजवः सुरजवः समाप्तः ॥ ३१ ॥ सर्व ढाल ॥ २१ ॥

॥ अथ तृतीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शांति जिणंद समरं सदा, विघ्न करेवा शांत ॥ जब पंचम कहेवा हवे,
 मुज मन अधिकी खांत ॥ १ ॥ श्रोता पण सुणजो सहु, चित्त राखी एक
 ठोर ॥ थिर चित्त विणु जे मानवी तेहथी रुहुं ठोर ॥ २ ॥ ठोर उदेशी
 नवि करे, वक्ता कोइ व्यापार ॥ जस अर्थे उद्यम करे, तस पण चित्त विकार
 ॥ ३ ॥ ते माटे थिर थइ सुणो, वात अधिक सुखकार ॥ जब जब अधिकुं
 सुख खहे, जिनवर नेमिकुमार ॥ ४ ॥ नाम गोत्र जस सांजव्यां, होय क-
 र्मेनो नाश ॥ तास चरित्र सुणतां थकां, किम नहीं होय शिववास ॥ ५ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ आठेखालनी देशी ॥ पश्चिम महाविदेह, पद्मविजय गुणगेह ॥ सुं-
 दरखाल ॥ सिंदपुर नगर तिहां वसे जी ॥ ज्युं दरी सिंह अधिष्ठ, अन्य प्र-
 वेश न इष्ट ॥ सुंदरखाल ॥ डूर गयो कलहो जिसे जी ॥ १ ॥ हरिनंदी

राय, हरि परे त्रिबुध सुहाय ॥ सु० ॥ पदराणी प्रियदर्शना जी ॥
 दर्शन ठे जास, लक्ष्मीनो आवास ॥ सु० ॥ कोमल तनु सुपर्शना जी
 ॥ तेहनी कुखे आय, चित्रगति शुभ गाय ॥ सु० ॥ देवलोकमांधी
 जी ॥ शुभ सुपने सूचित, उपनो पुण्य पवित्र ॥ सु० ॥ ते दिनथी
 बहु हवी जी ॥ ३ ॥ शुभ दिवसे ते पुत्र, जो राखे घरसूत्र ॥ सु० ॥
 तेजस्वी तनु जी ॥ सुवनने करे संतोष, करे वधामणी पोष ॥ सु० ॥
 हर्षित घइ घणुं जी ॥ ४ ॥ अपराजित दीये नाम, खरचे तव
 शम ॥ सु० ॥ रत्न पेरे रमावती जी ॥ हाथ थकी खीये हाथ, थं-
 नो साथ ॥ सु० ॥ बल्लभ सहने गुणवती जी ॥ ५ ॥ दिन दिन
 वधंत, कला येहोतेर पठंत ॥ सु० ॥ मानुं एणी पेरे मन थकी जी
 ॥ ल कला संपुत्र, पण एहनाथी न्यून ॥ सु० ॥ रजनीकर चंद्र
 जी ॥ ६ ॥ पाम्यो यौवन देह, रूप सावण्यनुं गेह ॥ सु० ॥
 समे जाएयुं एणी परे जी ॥ सहसनेत्र ययो शक्र, कमलासन चढ
 ॥ सु० ॥ सहस जीन फणपति करे जी ॥ ७ ॥ शक्र ते जोवा
 , ब्रह्मा स्तववा वाज ॥ सु० ॥ फणिधर स्तववा उम्महो जी ॥ रूपे
 ॥ अवतार, कल्पतरु दातार ॥ सु० ॥ जे देखी मन गहगहो जी
 ॥ मित्रे परिवृत तेह, क्रीना करे ससनेह ॥ सु० ॥ ब्रह्मचक्र परि-
 चंद जुं जी ॥ जननां मन ने नयण, सुखदायक घणुं सयण ॥ सु० ॥
 चकोरा विदितीजं जी ॥ ८ ॥ नीकखे कुमर ते बहार, तिणे समे नग-
 नार ॥ सु० ॥ जोवा आये दोनती जी ॥ घरनां काम उवेखी,
 कुमरने देखी ॥ सु० ॥ सखीजं साथे जोनती जी ॥ ९ ॥ एक
 सुण वात, खखमी कृत धनघात ॥ सु० ॥ उपनी एह तो पं-
 जी ॥ सेवे कुंवर वेण, एक कहे सुण वेन ॥ सु० ॥ एहनां नेण
 दुखजे जी ॥ १० ॥ कर्ण लगी जे पत्त, एक कहे सुण वत्त ॥ सु० ॥
 ने पण नवि ईश्वरे जी ॥ कीधो एह संयोग, तेणे निर्दयी ए
 ॥ सु० ॥ एक शान सखीने करे जी ॥ ११ ॥ कंबु जपम कोट,
 पासे करे चोट ॥ सु० ॥ अन्य कहे अन्यने हसी जी ॥ ए-
 हृदय जे पामी, रति क्रीमाने गम ॥ सु० ॥ निद्रा मुक्त मन
 वसी जी ॥ १२ ॥ सखीने कहे सखी एक, सांजखी वात विवेक

॥ सुं० ॥ प्रार्थना हुं पण ए करं जी ॥ एक एकने ठेली, एक कहे
 मारग मेळी ॥ सुं० ॥ माहरे पण जोवुं खरं जी ॥ १४ ॥ नेउर घाडे
 घांढी, कंकण पगे उठांढी ॥ सुं० ॥ आचरण सवि विपरीत धरे जी ॥
 लोक करे तिहां हांसी, रे घाड स्यावासी ॥ सुं० ॥ अर्द्ध स्नाने केड
 परवरे जी ॥ १५ ॥ पुत्र विरांसे एक, केरु चढावे ठेक ॥ सुं० ॥ विला-
 कीनुं वचोलीयुं जी ॥ कूर पीरसी निज नाथ, दाख लइ निज साथ ॥
 सुं० ॥ लोक हसावती दोळीयो जी ॥ १६ ॥ खावण्यजल करे पान,
 नेत्रांजलि धरी शान ॥ सुं० ॥ दिन प्रते तृष्णा नवि मटे जी ॥ लोक
 करे परशंस, उत्तम रायनो अंश ॥ सुं० ॥ शूर प्रशंसीये बहु जटे जी
 ॥ १७ ॥ पंक्ति गुण तस गाय, नारी खावण्य सुहाय ॥ सुं० ॥ विनय
 तपो मानुं रग थयो जी ॥ योगेश्वर जेम तत्व, ध्यावे तेम एकत्व ॥
 सुं० ॥ लोक ण्णी पेरे सहजयो जी ॥ १८ ॥ ए श्रीजे अधिकार, पहेली
 दाख उदार ॥ सुं० ॥ अपराजित कुंवर जखो जी ॥ नेमनाथनो जीव,
 पुण्य अगण्य सदैव ॥ सुं० ॥ यक्षत्रिजय कहे सांजखो जी ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जे दिन कुमार ते जनमीयो, ते दिन जन्म्यो सोय ॥ विमलबोध मंत्रिसुत-
 न, गुणवंतो बहु होय ॥ १ ॥ पांशुकीना सह करे, जण्या ते साये शास्त्र ॥ यौवन
 पण साये लहे, कीना करे वसी अस्त्र ॥ २ ॥ कुंथर आतम सम गणे, विमल-
 बोधने ताम ॥ विमलबोध पण देव परे, आराधे गुणधाम ॥ ३ ॥ एक दिन तुरंग
 रमावना, पद्मोता नगर उद्यान ॥ तुरंग हरीने खेड गया, महा अटवीने घान
 ॥ ४ ॥ घाका हरि ण्णी अक्सरे, अंगवृक्षनी हेठ ॥ विसामो लडने कहे, मंत्रि-
 सुनने जेठ ॥ ५ ॥ पृथ्वी कीतुकयी जरी, जमी न देखे जेठ ॥ कृत्यामांनो देव-
 को, जापो निश्चय तेठ ॥ ६ ॥ नापा देशोदेशनी, देशाचार विज्ञान ॥ नवि
 जाणे ते धूर्तनी, यंचाये अज्ञान ॥ ७ ॥ यतः ॥ देसंतर जासाउं, जाणिल्लइ
 सजय झुळय त्रिसेसो ॥ घूनेहि न यंचिल्लइ, हिंमिल्लइतेण पुद्दवी म ॥ १ ॥
 रुग वापस नेका पुण्य, नवि मूक निज ठाण ॥ हरि गज ने उत्तम पुरुष, ज्यां
 जाय तिहां निज ठाण ॥ ८ ॥ यतः ॥ प्रपः स्थानं न मुंचंति काकाः कापुरुषा
 मृगाः ॥ अन्माने प्रपो मांति, सिंहाः सत्पुरुषा गजाः ॥ २ ॥ जे थयुं ते
 रहं पदुं, हमशां न जाइये घेर ॥ देशांतरने देशवा, जाइये हवे ण्णी

॥ ९ ॥ माता पिता स्नेहे करी, आपत नवि मुऊ आण ॥ दुःख तो
पजशे खरं, शीघ्र आवशुं ठाण ॥ १० ॥ एम चिंतीने चावीया, कोइक
गर उद्यान ॥ पुष्करिणी तट आवीया, सुणो वात इण धान ॥ ११ ॥

॥ ढाल ॥ चीजी ॥

॥ कुंकणनी देशी ॥ इण अवसर एक आवीयो रे ॥ सूरिजन ॥ कोइक पुरुष
मनाथ ॥ पुण्य प्रगट ययो ॥ ययो ययो रे परगट पुण्य, कुंअरनो जित जयो
ए आंकणी ॥ तास शरीर अति कंपतुं रे ॥ सू० ॥ दीननो नहीं कोइ
गय ॥ पु० ॥ १ ॥ जीत ययो यको एम कहे रे ॥ सू० ॥ राख राख मुऊ राख
॥ पु० ॥ ताहरे शरणे आवीयो रे ॥ सू० ॥ कहे एणी पेरे मुख जाख ॥ पु० ॥ २ ॥
कुंवर कहे तुं वीहीश मां रे ॥ सू० ॥ शक्र यकी एणी वार ॥ पु० ॥ मुऊ जी-
तां कोइ यकी रे ॥ सू० ॥ मंत्री कहे रे तिवार ॥ पु० ॥ ३ ॥ जो ए होशे अन्धा-
री ठे रे ॥ सू० ॥ ॥ तो पनशे मदा कट ॥ पु० ॥ राजकुंअर कहे सांजलो रे ॥ सू० ॥
नहीं घइये इहां खट ॥ पु० ॥ ४ ॥ कुंअरीनो ए धर्म ठे रे ॥ सू० ॥ राखे प्रहा-
रपी तेह ॥ पु० ॥ गुणवंता ते निज गुणे रे ॥ सू० ॥ प्राण होय न संदेह
॥ पु० ॥ ५ ॥ शरणागत वखी याचका रे ॥ सू० ॥ होय पराहमुख जेह
॥ पु० ॥ ते नवि जीवता जाणीये रे ॥ सू० ॥ जीवता मृत सम तेह ॥
॥ पु० ॥ ६ ॥ ते कारण सुणी मंत्रवी रे ॥ सू० ॥ जीवतो राखो एह ॥ पु० ॥
जेह होय ते राखीये रे ॥ सू० ॥ आवीये थापणो देह ॥ पु० ॥ ७ ॥ इणी
अवसरे तिहां आवीयुं रे ॥ सू० ॥ कोटबासतुं सैन ॥ पु० ॥ मार मार
करतुं यकुं रे ॥ सू० ॥ पकनो पकनो कहे वेण ॥ पु० ॥ ८ ॥ आवी कुंवरने
पीटीयो रे ॥ सू० ॥ कहे आपो ए चोर ॥ पु० ॥ नगर अमारुं मृपीयुं
रे ॥ सू० ॥ मारशुं अमे एने ठोर ॥ पु० ॥ ९ ॥ कुंवर कहे आरक्षका रे ॥
॥ सू० ॥ सांजलो महारी याप ॥ पु० ॥ शरणे आव्यो माहरे रे ॥ सू० ॥ अमे
येला एये ठान ॥ पु० ॥ १० ॥ शक्र आवी भागे कटा रे ॥ सू० ॥ पण नवि
आपुं कोय ॥ पु० ॥ क्रोध चटयो कोटबासने रे ॥ सू० ॥ करे संप्रान ते सोय
॥ पु० ॥ ११ ॥ खेइ गङ्गा निज हायनां रे ॥ सू० ॥ प्राप्त पमाटयो तास ॥ पु० ॥
छोपी जिन मुगने प्राप्तवे रे ॥ सू० ॥ गया कोसअनृष पास ॥ पु० ॥ १२ ॥
जइ पोकार करयो तेणे रे ॥ सू० ॥ क्रोध चटयो नव राय ॥ पु० ॥ सैन्य पतुं
तिहां मोरडे रे ॥ सू० ॥ ते पण नातुं जाय ॥ पु० ॥ १३ ॥ यनजसो सर जेदी

पेरे रे ॥ सू० ॥ मोली नाखुं तेम ॥ पु० ॥ तव राजा क्रोधे चढ्यो रे ॥
 ॥ सू० ॥ एह करे जुर्जकेम ॥ पु० ॥ १४ ॥ हय गय जम कोनी करी रे ॥ सू० ॥
 परवरीयो महाराय ॥ पु० ॥ मंत्रिसुतने चोर सांपीने रे ॥ सू० ॥ कुंवर ते
 साहामो थाय ॥ पु० ॥ १५ ॥ पाय ठवी दंतोशले रे ॥ सू० ॥ चढ्यो गजशि
 र निर्वीक ॥ पु० ॥ तिहां हणीयो महावत प्रत्ये रे ॥ सू० ॥ आव्यो तेह
 नजीक ॥ पु० ॥ १६ ॥ युद्ध करे तिहां एकलो रे ॥ सू० ॥ वेसी गजव
 खंध ॥ पु० ॥ एक मंत्री एणे अवसरे रे ॥ सू० ॥ रायने कहे निर्वंध ॥
 ॥ पु० ॥ १७ ॥ तुम्ह आदेशे हुं गयो रे ॥ सू० ॥ सिंहपुरे बहु वार ॥ पु० ॥
 हरिनंदी राजा तणो रे ॥ सू० ॥ दीगो ए पुत्र तिवार ॥ पु० ॥ १८ ॥ तव क
 हेवराखुं सैन्यमां रे ॥ सू० ॥ युद्ध न करशो कोय ॥ पु० ॥ राजा तव आखिगी
 यो रे ॥ सू० ॥ एणी पेरे जाले सोय ॥ पु० ॥ १९ ॥ तुं मुज मित्र तणो अठे रे
 ॥ सू० ॥ पुत्र अनूप स्वरूप ॥ पु० ॥ कोइ कारणे तुं आवीयो रे ॥ सू० ॥ नवि
 जाण्यो सुत जूप ॥ पु० ॥ २० ॥ कुंवर कहे अविनय कय्यो रे ॥ सू० ॥ में तु
 मचो महाराय ॥ पु० ॥ तव राजा कहे ते विना रे ॥ सू० ॥ नहीं बल बीजे
 ठाय ॥ पु० ॥ २१ ॥ में तुजने संकट कखुं रे ॥ सू० ॥ ते खमजो अपराध
 ॥ पु० ॥ कुंवर कहे खमजो तुम्हे रे ॥ सू० ॥ मुज अपराध अगाध ॥ पु० ॥
 ॥ २२ ॥ निज हाथणीए वेसाकीयो रे ॥ सू० ॥ आवे नगर मजार ॥ पु० ॥
 ॥ चोरने अजय देइ करी रे ॥ सू० ॥ बोलाव्यो तेणी वार ॥ पु० ॥ २३ ॥
 कुंवर पासे आवीयो रे ॥ सू० ॥ मंत्रिसुतशुं सार ॥ पु० ॥ नृप दीधा आ
 वासमां रे ॥ सू० ॥ जोगवे जोग श्रीकार ॥ पु० ॥ २४ ॥ कौसलनृपनो मंत्रवी रे
 ॥ सू० ॥ आवी कहे एम वाण ॥ पु० ॥ राजाने अनुग्रह करो रे ॥ सू० ॥
 कुंवर कहे तिण ठाण ॥ पु० ॥ २५ ॥ सीमाना राजा जणी रे ॥ सू० ॥
 वश करी आणुं आंहि ॥ पु० ॥ दुर्ग साधुं कहो तेहवा रे ॥ सू० ॥ जाउं
 वली कहे ज्यांहि ॥ पु० ॥ २६ ॥ जेह असाध्यते साधशुं रे ॥ सू० ॥ देवप्रसादे
 हेव ॥ पु० ॥ तव मंत्री कहे कुंवरने रे ॥ सू० ॥ विनय करी घणुं सेव ॥
 ॥ पु० ॥ २७ ॥ गुणरक्षाकर तुं जखो रे ॥ सू० ॥ पढोतो अम्ह घर आय ॥
 ॥ पु० ॥ गुणखाणी नृपनी धुआ रे ॥ सू० ॥ अवधारो इण ठाय ॥ पु० ॥
 ॥ २८ ॥ कमलमाखा नामे अठे रे ॥ सू० ॥ रूप लावण्य निधान ॥ पु० ॥
 ॥ मौन करी मंत्रिसुत जणी रे ॥ सू० ॥ अवलोकी करे शान ॥ पु० ॥ २९ ॥

मंत्रिसुत कहे सांजखो रे ॥ सू० ॥ ठे तुम तातनो मित्र ॥ पु० ॥ वच-
ते किम उलंघीये रे ॥ सू० ॥ तव हरख्यो मंत्री तत्र ॥ पु० ॥ ३० ॥
।णग्रहण तिहां करे रे ॥ सू० ॥ शुज लगने शुज दिन्न ॥ पु० ॥ दान
तुं दीये दायजे रे ॥ सू० ॥ राजा हर्षित मन्न ॥ पु० ॥ ३१ ॥ नृप कहे
श जोवा तणी रे ॥ सू० ॥ ठे इछा मन मांहि ॥ पु० ॥ तोपण सुखमां
हां रहो रे ॥ सू० ॥ रहे कुंवर उठांहि ॥ पु० ॥ ३२ ॥ ग्रीजा ए अधि-
रानी रे ॥ सू० ॥ बीजी ढाख रसाख ॥ पु० ॥ पद्मविजय कहे पुण्यधी
॥ सू० ॥ होवे मंगलमाख ॥ पु० ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ॥ ६७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन अणपूठे थके, अपराजित कुमार ॥ नीकलीयो रपणी समे,
मंत्रिसुत आधार ॥ १ ॥ मारग जातां तिण समे, कालिका देवी नाम ॥
देहना चैत्यनी डुकडुं, रुदन सुण्युं तेणे ताम. ॥ २ ॥ शब्दने अनुसारे गयो,
तव सुणे एहवुं वेण ॥ मूकावे मुज एहवो, नही कोइ पृथ्वी सेण ॥ ३ ॥

॥ दाख ग्रीजी ॥

॥ सोनानी जारी हे ॥ सुंदर महारा साहेवाने हाथ ॥ कवको राणो अख-
जो करेजी ॥ ए देशी ॥ अवला बोले हे ॥ साहिबा जी मारा ॥ वेण रसाख ॥
आ अवतर कोइ नाथ, मुज उपर करुणा करे जी ॥ १ ॥ नही एहवो हे ॥
॥ सा० ॥ पुरुपरतन्न ॥ आ पापिष्ठधी मुज, ठोम्वीने घानक धरे जी ॥ २ ॥ करुणा
खर एम हे ॥ सा० ॥ सांजले तेह ॥ शब्दवेधी परे जेह, चाख्यो नृपनंदन ति-
सें जी ॥ ३ ॥ मंत्री जाखे हे ॥ सा० ॥ ए नारीनुं वेण ॥ हाथ लेइ तरवार,
मुख आगे कोइ नर अठे जी ॥ ४ ॥ एहनी पासे हे ॥ सा० ॥ अग्निनो कुंन ॥
दीसे जाज्वल्यमान, जीपण अति अनरयकरु जी ॥ ५ ॥ पोकारे तव हे ॥
॥ सा० ॥ गाढ खरे सा नारी ॥ विद्याधर ए अधम, कोइ मूकावे एहधी जी
॥ ६ ॥ कुंवर तव कहे हे ॥ सा० ॥ रे पापिष्ठ पुरुष ॥ मुज देखे पण तोही,
खेपवे खह ते केणी परे जी ॥ ७ ॥ पुरुषातनपणुं हे ॥ सा० ॥ बीजे नही
को ठार ॥ नारी विण तुज छुट, फोरववानुं शुज अठे जी ॥ ८ ॥ तव कहे
खेचर हे ॥ सा० ॥ तुंहीज पुरुष ॥ देखीशुं हवे तुज, पुरुषपणे पराक्रमे जी
॥ ९ ॥ तव तिहां वेहुने हे ॥ सा० ॥ खायुं अतिही युद्ध ॥ खहे खहे
ते दोय, खनता पण क्युं नवि होवे जी ॥ १० ॥ मूकी खहने हे ॥ सा० ॥

करता बाहु युद्ध ॥ विविध जंगे करे त्यांहि, अंग उपांग मरुडे वेहु जी ॥
 ॥ ११ ॥ दुर्जय जाणी हे ॥ सा० ॥ खेचरे दीध ॥ खेहवंधन परे वंध, नागपा-
 शनो कुमरने जी ॥ १२ ॥ कुंवर तोडे हे ॥ सा० ॥ ज्युं दुर्जननो नेह ॥
 करीय प्रयत्न कुमार, गजवर ज्युं रज्जु प्रते जी ॥ १३ ॥ तव विद्याधर हे ॥
 सा० ॥ वरसे धाण अखंरु ॥ कुंवर खंने तेम, खड्गाग्रे तपे पापज्युं जी ॥ १४ ॥
 खोहना गोला हे ॥ सा० ॥ ताती शिलाए युद्ध ॥ रुंख उखेनी तेम, नाखे
 शस्त्र विकुर्वीने जी ॥ १५ ॥ क्रोधमां आव्यो हे ॥ सा० ॥ असुरकुमारनी पेरे
 ॥ तेम ए खेचर दुष्ट, करे प्रहार कुंवर जणी जी ॥ १६ ॥ वाला चिंते हे ॥ सा० ॥
 पुरुपरतन आव्यो आंही ॥ मुज पापिणीने काज, आपद् मांहि ए पड्यो
 जी ॥ १७ ॥ पुण्य प्रजावे हो ॥ सा० ॥ शस्त्र न कोइ अंग ॥ लाणुं कुंवर-
 ने ताम, तेहनी विद्या सहु हणी जी ॥ १८ ॥ मानुं सूरज हे ॥ सा०
 ॥ जोवा संग्राम विशाल ॥ तमजर टासतो तेह, उदयाचल उपर चढ्यो
 जी ॥ १९ ॥ तव तिहां खड्गे हे ॥ सा० ॥ कीधो धाव अतीव ॥ वि-
 द्याधरने खंध, आंख मीची धरणी दळ्यो जी ॥ २० ॥ तव तिहां
 मदने हे ॥ सा० ॥ कीधो प्रहार ते ताक ॥ वाला हृदये जोइ, सम-
 काखे वेहु वेधीयां जी ॥ २१ ॥ विद्याधरने हे ॥ सा० ॥ करे उपचार कु-
 मार ॥ चेतना लाधी ताम, विद्याधरने कुंवर कहे जी ॥ २२ ॥ उठ म-
 हाजस हे ॥ सा० ॥ शस्त्र खड्गे हाथ ॥ चाठ वली रणसज्जा, हार जीत
 होय पुरुषने जी ॥ २३ ॥ कहे विद्याधर हे ॥ सा० ॥ जीत्यो मुजने आज ॥
 ताहं चरित्र उदार, देखीने हुं गहगह्यो जी ॥ २४ ॥ हुं ए नारीने हे
 ॥ सा० ॥ लाव्यो हणवा काज ॥ तुं राखणने हेत, लीधो विक्रीत ते गुण
 थकी जी ॥ २५ ॥ हवे हुं ताहरे हे ॥ सा० ॥ जाणजे नित आयत्त ॥
 जेम मनमां तुज होय, तेम करो साहिव गुणधरु जी ॥ २६ ॥ ग्रीजी
 ढाखे हे ॥ सा० ॥ ग्रीजे ए अधिकार ॥ उत्तमविजय गुरु साह्य, पद्म-
 विजय जाखी इसी जी ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ ए० ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुमर प्रशंसा सांजली, लज्जावंत महंत ॥ अवनत मुख करीने कहे,
 भद्र सुणोगुणवंत ॥ १ ॥ काम जे होवे ताहरे, ते मुजने हवे जाख ॥
 कहे ते रिपुने वश करुं, आणुं ताहरी शाख ॥ २ ॥ तव कहे खेचर

कखुं, माहरुं सघखुं काम ॥ स्त्रीहत्याना पापघी, वास्यो मुजु झण
म ॥ ३ ॥ पण सांजल एक वातनी, माहरे ठेहडे एक ॥ मणि
या संरोहिणी, मूलिका ठे सुविवेक ॥ ४ ॥ मणि उंली घसी मूलिका,
राणी मांहि तेह ॥ चोपन मुजु वण उपरे, कुमर करे तेम नेह ॥ ५ ॥
वेद्याधर ते सज्ज धयो, कुंथर पूठे ताम ॥ कहे योग्य जो होय तुम्ह,
रहो व्यतिकर ए ठाम ॥ ६ ॥ विद्याधर कहे सांजलो, माहरो सवि
अवदात ॥ कुंथर निमुणे हपेसुं, विद्याधर कहे वात ॥ ७ ॥

॥ ढाल चोघी ॥

॥ गढ बुंदीरा हो राया ॥ ए देशी ॥ वर वेताढ्य गिरिनी उपर, कांइ रथने-
उरपुर ठाण हो ॥ प्रजु सुणो मुजु वाणी, मन करुणा ते आणी ॥ ए आंकणी
॥ अमृततेन नृप तेहनो रे राणो, कांइ कीर्त्तिमती राणी जाणी हो ॥ प्र०
॥ १ ॥ रत्नमाळा तेहने ठे वेटी, कांइ निमित्ति एम जाखुं हो ॥ प्र०
॥ अपराजित एहनो वर चाशे, कांइ रत्नमाळाए चित्त राखुं हो ॥ प्र०
॥ २ ॥ तुज सरिखा गुण तेहना जाख्या, कांइ रत्नमाळा घणुं रागी हो ॥
प्र० ॥ ध्याये नित्य पण ते नवि मलीयो, कांइ गुणवंतो वरजागी हो ॥
प्र० ॥ ३ ॥ सूरतेन नंदन सूरकंते, कांइ देखीने मन मोखुं हो ॥ प्र०
॥ प्रार्थना करी विवाह कारण, कांइ मनमां नवि आरोखुं हो ॥ प्र०
॥ ४ ॥ तेणे प्रतिज्ञा एणी पेरे कीधी, कांइ अपराजित विना परणुं हो ॥
प्र० ॥ बीजो नवि कोइ एम धाखुं, अग्नि करुं वली शरणुं हो ॥ प्र० ॥ ५ ॥
सूरकंत पण करे अजिग्रह, कांइ परणुं एह हुं नारी हो ॥ प्र० ॥ एम
कहीने वेहु साधे विद्या, कांइ वहु उपाय मन धारी हो ॥ प्र० ॥ ६ ॥
तेहना रूपाधिकगुणधुवधो, कांइ एणी पेरे बलखां मारे हो ॥ प्र० ॥ पण
नवि जाणे सहजे गुण ए, नारी अंगे धारे हो ॥ प्र० ॥ ७ ॥ यतः ॥ लीला-
वतीनां सहजा विलासा, स्तत्र प्रमत्येव मुधा परंघ्रिः ॥ स्वजावलोखौ
वृषणौ वृषस्य, तत्र प्रमत्येव मुधा शृगालः ॥ १ ॥ दोहा ॥ एकपत्नी
जे प्रीतनी, ते जाणे दुःखदाय ॥ एकण मन जूरी मरे, एक तणे मन
वाय ॥ १ ॥ अणगमतो अणप्रीठतो, कहो केम आवे दाय ॥ परणवा वात
तो वेगली, पण वाते मिले बलाय ॥ २ ॥ स्त्री देखी कोण नवि चले
प्राणी, कांइ स्त्री तो सहने वाहाली हो ॥ योगीश्वर पण जेहने

देखी, कांइ जुए मनहुं चाली हो ॥ ८ ॥ दोहा ॥ सरोवर जल तंवोस
मणि, वृद्ध निशा ने नार ॥ जोजन मेघ वाहन प्रमुख, ए सवि वल्लभ
सार ॥ ३ ॥ स्त्री तो पाकी वोरनी, होंश सहने थाय ॥ सहने लागे
वधुदा, मूढ्य विना विकाय ॥ ४ ॥ सूरकंत हवे हरी गयो तेहने, आणी
इणहीज ठाणे हो ॥ प्र० ॥ एहनी प्रतिज्ञा पूरण करवा, अग्निरची ए टाणे
हो ॥ प्र० ॥ ९ ॥ हुं सूरकंत ते जाणो कुंअरजी, कांइ नाम ग्रहण नवि
योग्य हो ॥ प्र० ॥ रत्नमाला ए नारी जाणो, कांइ नवि आवी मुऊ जोग हो
॥ प्र० ॥ १० ॥ उत्तम पुरुषने योग्य न सुणवुं, कांइ जाखुं में तुम्ह आगे
हो ॥ प्र० ॥ माहरुं पाप गयुं सवि विलये, कांइ तुम्ह दरिसणने रागे हो
॥ प्र० ॥ ११ ॥ विद्याधर कहे चरित्र कहो तुम्ह, कांइ मंत्रिसुत सवि जाले
हो ॥ प्र० ॥ ते सवि वात रत्नमाला तिहां, सांजली चित्तमां राखे हो ॥
प्र० ॥ १२ ॥ मन चिंते वरशे के नांहीं, कांइ गुणयंतो उपगारी हो ॥
प्र० ॥ केस आव्यो ए एणे थानक, चितवे एम विचारी हो ॥ प्र० ॥ १३ ॥
कामदृष्टि थइ एहनी उपर, कांइ ए जरतार ते माहरो हो ॥ प्र० ॥
मातुं मूकावणना मिपयी, कांइ आव्यो परणवा त्यारो हो ॥ प्र० ॥ १४ ॥
नारीनां मात पिता त्यां आव्यां, कांइ वात कही सवि तेहने हो ॥ प्र० ॥ पूर्वें
पण प्रूपति ए दीठो, कांइ आवी प्रतीत सहु केहने हो ॥ प्र० ॥ १५ ॥
रत्नमाला परणावी तेहने, कांइ अपराजित तिण वारे हो ॥ प्र० ॥ सूर-
कंतने मूकाव्यो तिहां, कांइ रायने जाले ते वारे हो ॥ प्र० ॥ १६ ॥ तुम्ह
पुत्री पदोंचावज्यो त्यारे, कांइ अम्हे घेर जइये ज्यारे हो ॥ प्र० ॥ एम
कही सहु निज थानके पदोतां, कांइ सूरकंत हवे पारे हो ॥ प्र० ॥ १७ ॥
भूलिका मणि आपे मंत्रिसुतने, कांइ वेश फेरववाजी गोली हो ॥ प्र० ॥
नवि थंठे पण आपे पराणे, कांइ घर जाये वहु गुण बोली हो ॥ प्र० ॥ १८ ॥
कुंवर पण आगस हवे विचस्था, कांइ वीजे ए अधिकारे हो ॥ प्र० ॥ पद्म-
विजय कहे चोथी ढाखे, कांइ पुण्ये कष्ट विदारे हो ॥ प्र० ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तिरपा सागी वाटमां, वेठा थंचनी ठाय ॥ उदक गवेपणने गयो,
मंत्रिसुत तिण ठाय ॥ १ ॥ जख लेइने आवीयो, तिणहीज थानक तेह ॥
नवि देखे ते कुमरने, ए आश्चर्य अतेह ॥ २ ॥

॥ टास पांचमी ॥

॥ राग मारु ॥ जगत्गुरु हीरजी रे ॥ १ ॥ देशी ॥ मंत्रिसुत मन चिंतवे
 रे, ध्यानक चूको आजा ॥ करे गवेपणा कुमरनी रे, किहां गया तुमे महारा-
 ज ॥ २ ॥ जुठ गति कर्मनी रे ॥ कर्म करे ते होय, चाखे नहीं केहनुं रे ॥
 १ ॥ आंकणी ॥ देश विदेशे दोढे घणुं रे, जुवे सुखनां मूल ॥ नव दीगे कोइ
 स्यानके रे ॥ तव उपनुं चित्त शूल ॥ २ ॥ जु० ॥ मूर्छा खही धरणी ढव्यो
 रे, उठी करे विसाप ॥ शून्य दिश सह देखतो रे, मन चिते मुज पाप ॥ ३ ॥
 ॥ जु० ॥ देव अकाले शुं कसुं रे, तें दीधी दुःख पोठ ॥ तें विठडावी मा-
 दरा रे, मित्रनी साथे गोठ ॥ ४ ॥ जु० ॥ खेचर नर सुर को नहीं रे,
 एहने बंची जाय ॥ देव विसास विना नहीं रे, दुःख देवाने ठाय ॥ ५ ॥
 ॥ जु० ॥ किहां जाठ हवे केहने रे, पूतुं मुज दुःख बात ॥ अटवीमां नर को
 नहीं रे, मुजने दीये सुखशात ॥ ६ ॥ जु० ॥ छमणो यइने ते रहे रे, न
 गमे कांइ सगार ॥ कोइ विचार सूके नहीं रे, चिंता मगन अपार ॥ ७ ॥
 ॥ जु० ॥ बाढासो साने मुज घणुं रे, जेम सुख देखुं तुज ॥ नचण वयप
 मन उल्लसे रे, गति मति पिति तुं मुज ॥ ८ ॥ जु० ॥ तें माहरुं मन
 खेंचीयुं रे, जेम चमके करी सोह ॥ घणुं घणुं कहीये किस्थुं रे, कोइ ज-
 यांतर मोह ॥ ९ ॥ जु० ॥ जूरीने जांखर हुठ रे, जेम पीपसतुं पान ॥ अच-
 र न कांइ मुजने गमे रे, निशिदिन ताहरुं ध्यान ॥ १० ॥ जु० ॥ एक हानि
 हांसुं बली रे, ए उखाणो चाप ॥ अणगमतुं मुज ए चयुं रे, हवे शुं करुं
 उपाय ॥ ११ ॥ जु० ॥ ते कारण तुम्हे कुमरजी रे, आपो दरिस्तण मुज ॥
 हांसीनी घेडा नहीं रे, नव घटे एहनुं तुज ॥ १२ ॥ जु० ॥ एम विसाप
 फरी घणुं रे, बडी जोवाने सग ॥ मानादिक जमतो थको रे, कुंथर पूठे
 मग ॥ १३ ॥ जु० ॥ नंदीपुर नगरे गयो रे, चिते दुःख अचाह ॥ एकसठो
 मूकी गयो रे, हा हा मुज थनाह ॥ १४ ॥ जु० ॥ केनज जीवे हजीप
 तुं रे, यदासो न मद्यो मित्र ॥ चिंतातुर उद्यानमां रे, बेजो तव होय चित्र
 ॥ १५ ॥ जु० ॥ ए ग्रीजा अधिकारनी रे, पंचमी टास कदाय ॥ राग जेह-
 शुं होय ते विना रे, सय कहे न रदाय ॥ १६ ॥ जु० ॥

॥ दोहा ॥

॥ एम चिंतातुर घइ रसो, बिनखबोष तेपी वार ॥ तेदनुं दुःख तेदज

લહે, મુલે ન કહાય લગાર ॥ ૧ ॥ સજ્જન ગુણ ત્રવ વિસરે, જો કેલવીયા
હોય ॥ ઇંટાણો નેથજાણ નર, ફેર ન લહીયે કોય ॥ ૨ ॥ શવ ને અણ-
ભંજમીત વડી, સરલાં જાણ્યાં દોય ॥ અણજાણ્યાથી શવ જનું, જલ આપે
સહુ કોય ॥ ૩ ॥ તે માટે જાણો કુંવર, ગુણપરીક્ષા જેણે કીધ ॥ તે વિણ
તે નવિ રહી શકે, તેણે નિસાસા લીધ ॥ ૪ ॥

॥ હાલ ઠઠી ॥

॥ મનમોહન મનમોહન પાવન દેહની જી ॥ ૧ ॥ દેશી ॥ ૧ ॥ અવસરે
પર્ણી અવસરે દોય વિચાધરુ જી, તિહાં આયે તિહાં આયે આકાશથી
તામ હો ॥ ગામી અરજ સ્વામી અરજ સુણો એક અમ તણી જી ॥ ૧ ॥ આં-
પર્ણી ॥ કરે વિનતિ કરે વિનતિ વે કર જોમીને જી, મીઠે વચને મીઠે
વચને વગે અમ્હ કામ હો ॥ ૨ ॥ સ્વા ॥ અપરાજિત અપરાજિત કુમરે મો-
વણા જી, તુમ્હ પાસે તુમ્હ પાસે તેમવા આજ હો ॥ સ્વા ॥ પ્રતુ ચાણો
પ્રતુ ચાણો રીપ્ર અદ્દ હયે જી, તુમ્હ ચિરદ્દ તુમ્હ ચિરદ્દનાં હુઃલ કરે રાજ હો
॥ ૨ ॥ સ્વા ॥ તે સાંત્રણી તે સાંત્રણી અમીથ સિંચવા પરે જી, મૃત જી-
વ્યા મૃત જીવ્યાની પરે તેહ હો ॥ સ્વા ॥ હર્પિત થયો હર્પિત થયો પુલકિત
તનુ તદા જી, નવિ માયે નવિ માયે થંગે જેહ હો ॥ ૩ ॥ સ્વા ॥ પૂઠે તેહને
પૂઠે તેહને કુશલની વારના જી, વણી વાતની વણી વાતની તેહ વિયોગ હો
॥ સ્વા ॥ નવ નાણે તવ જાણે તેહ વિચાધરા જી, તસ અતિશે તસ અ-
નિશે વાન તે નોગ હો ॥ ૪ ॥ સ્વા ॥ સુણી વાતની સુણી વાતની હયે વિ-
યોગની જી, તું પાણી તું પાણી સેવાને જાય હો ॥ સ્વા ॥ અપરાજિત અ-
પરાજિતને અમ્હે અમ્હમ્હો જી, તેહને તુઠ તેહને તુઠ ચિરદ્દ તે વાપ હો
॥ ૫ ॥ સ્વા ॥ અમ્હ સ્વામી અમ્હ સ્વામી જવનનાનુ થયે જી, વિચાધર
વિચાધરનો ને નાથ હો ॥ સ્વા ॥ અટવીમાં અટવીમાં મોહોલ શિકુર્વા-
ને જી, રહે કુમરને રહે કુમરને કરે સાહમોહાય હો ॥ ૬ ॥ સ્વા ॥ સા-
હમો જહ માહમો જહ કુમર આશિંગીયો જી, હરમ્હી દીયે હરમ્હી દીયે રત-
ન અમશ્ન હો ॥ સ્વા ॥ વેમાની વેમાની કહે તુઠ ગુણ ઘણા જી, દેમી
નવિ દેમી નવિ માયે મશ્ન હો ॥ ૭ ॥ સ્વા ॥ હવે દીગો હવે દીગો પ્રત્યક્
તુઠને જી, નવિ માયે નવિ માયે પ્રગ પુરશ્ન હો ॥ સ્વા ॥ હરિનંદી હરિ-
નંદી રાજા ધન્ય વે જી, તુઠ માના તુઠ માતાને વગ ધન્ય હો ॥ ૮ ॥ સ્વા ॥

२ धरमां जेहना धरमां देशमां नयरमां जी, तुं वसतो तुं वसतो तिणे
 धन्य हो ॥ स्वा० ॥ इहां तेह्या इहां तेह्या तुम्ह ए कारणे जी, मुज
 मुज धरमां धन तो अगण्य हो ॥ ए ॥ स्वा० ॥ मुज पुत्री मुज पुत्री
 सोहामणी जी, एक कमखिनी एक कमखिनी कुमुदिनी नारी हो
 स्वा० ॥ नेमिचिए नेमिचिए मुजने एम कयुं जी, तुज पुत्री तुज पुत्री-
 भरतार हो ॥ १० ॥ स्वा० ॥ अपराजित अपराजित नियमे धायशे
 , में मूक्या में मूक्या खेचर ताम हो ॥ स्वा० ॥ तुम्ह पासे तुम्ह पासे
 ए इहां आणीया जी, नवि गणजो नवि गणजो वीजुं काम हो ॥ ११ ॥
 स्वा० ॥ ते कारण ते कारण परणो कुंवरी जी, अम्ह उपर अम्ह उपर अनु-
 ह आणी हो ॥ स्वा० ॥ एम जाखुं एम जाखुं पण तस नवि रुचे जी, तुज
 तुज विरहो मनमां जाणी हो ॥ १२ ॥ स्वा० ॥ तुज प्यावे तुज प्यावे
 नशिदिन कुंवरजी जी, जली रीते जली रीते जोजन नवि धाय हो ॥ स्वा० ॥
 वि सोवे नवि सोवे नवि धोखे किमे जी, तुज विरहो तुज विरहो तस न
 हो ॥ १३ ॥ स्वा० ॥ ते माटे ते माटे तुजने खोसवा जी, अम्हे आव्या
 आव्या दीठा आंही हो ॥ स्वा० ॥ हवे वार न हवे वार न खावो थय
 १ जी, तुम्हे चाखो तुम्हे चाखो अपराजित ज्यांहि हो ॥ १४ ॥ स्वा० ॥
 अम्ह स्वामी अम्ह स्वामी कुमर हरख सहे जी, एम सांजली एम सांजली
 जाय हो ॥ स्वा० ॥ तम देखी तम देखी जुवनजानु मवे जी, कुंथर
 कुंथर पण हर्पित धाय हो ॥ १५ ॥ स्वा० ॥ तिहां परण्या तिहां पर-
 ण्या कमखिनी कुमुदिनी जी. तिहां रहेनां तिहां रहेनां एक दिन जाय हो
 ॥ स्वा० ॥ अणपूठे अणपूठे तिहांथी बेहु जणा जी. मयसे ते मयसे ते सु-
 खीया धाय हो ॥ १६ ॥ स्वा० ॥ मिरिमंदिग मिरिमंदिग नगरे आवीया जी,
 मणि आप्या मणि आप्या खेचर जेत हो ॥ स्वा० ॥ ते इगिन ते इगिन पूरे कु-
 मरनां जी, पुण्यचंनने पुण्यचंनने दु.ख नवि रेत हो ॥ १७ ॥ स्वा० ॥ करे फ्रीना
 करे फ्रीना सुखमां तिहां रेत जी. हवे एक दिन हवे एक दिन नगरमां
 धाय हो ॥ स्वा० ॥ कोखातस कोखातस मनऊण नवि पडे जी. मणि नग-
 रमां सवि नगरमां साक उजाय हो ॥ १८ ॥ स्वा० ॥ तिहा धनुषे तिहां
 धनुषे तीर चढावीयां जी. पटेग्यां वकनर पटेग्यां वकनर कर नग्वार हा
 ॥ स्वा० ॥ तुरंगे चढी तुरंगे चढी धावे रटवा जा. कोड दाटे का. दांटे

निज पने स्यार हो ॥ १९ ॥ स्वा० ॥ होकारव होकारव करे केइ वखगता जी,
 देखी जे देखी जे मन जय होय हो ॥ स्वा० ॥ एहवा जट एहवा जट सज्जा थशने
 प्रखे जी, जयज्रांत जयज्रांत थइ रह्या जोय हो ॥ २० ॥ स्वा० ॥ रथ ज-
 रीया रथ जरीया शखे करी घणुं जी, हेपारव हेपारव करता सार हो ॥
 ॥ स्वा० ॥ पाखखा तिहां पाखखा तिहां अश्व दोमावता जी, दीये हाटे
 दीये हाटे तालां तिवार हो ॥ २१ ॥ स्वा० ॥ गृहछार गृहछार ते देवे जन
 सवे जी, कोलाहल कोलाहल एणी पेरे थाय हो ॥ स्वा० ॥ परमारथ प-
 रमारथ नयि खखो तेहनो जी, मंत्रिसुत मंत्रिसुत मोकले धाय हो ॥ २२ ॥
 ॥ स्वा० ॥ करी खबर करी खबर आव्यो कुमर कने जी, कहे सांजलो कहे सां-
 जलो नगरनो राय हो ॥ स्वा० ॥ सुप्रज नृप सुप्रज नृप आस्थाने हतो जी,
 जस महिमा जस महिमा जगमां गवाय हो ॥ २३ ॥ स्वा० ॥ प्रतिहार प्र-
 तिहार ते सुतो प्रमादयी जी, कोइ घेरी कोइ घेरी पुरुष ते आवी हो ॥ स्वा० ॥
 ठख करीने ठख करीने रायने घा कखो जी, नव सुत कोइ नव सुत कोइ
 तेने जायी हो ॥ २४ ॥ स्वा० ॥ प्रतिहारनी प्रतिहारनी निंदयी दुःख खखो
 जी, निझायी निझायी दुःख होय नियम हो ॥ स्वा० ॥ मही सुंघे मही सुंघे
 ठंघे जे नरा जी, तेणे टाखो तेणे टाखो निझाप्रेम हो ॥ २५ ॥ स्वा० ॥
 जो करशो जो करशो निझा तो जशे जी, रसखाद रसखाद तो तुम्ह
 तपो मूख हो ॥ स्वा० ॥ पठे पूठशो पठे पूठशो कांय कथुं नहीं जी,
 थमे तो कथुं थमे तो कथुं तुम थनुकूल हो ॥ २६ ॥ स्वा० ॥ एह राजा
 एह राजा प्रमादयी दुःख खखो जी, तेणे करीये तेणे करीये प्रमाद ते
 केम हो ॥ स्वा० ॥ अधिकारे अधिकारे श्रीजे ठही ढालमां जी, कहे पद्म
 कहे पद्मविजय धरी प्रेम हो ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ २७७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कहे नृपमुत सुख मंत्रिसुत, जुठं जवितव्यता वात ॥ एकाकी परि
 ईशिये, पण थापण मुम्रशात ॥ १ ॥ मुजटसमूहे परवखो, रहे नित निज आ-
 वास ॥ नीति सहित पण देखीये, नृपने दुःखनो राशि ॥ २ ॥ ते कारण
 जवितव्यता, करे ते जगमां होय ॥ कारजसिद्धिमां करे, उद्यम निष्फल
 होय ॥ ३ ॥ विमप्रबोध तव एअ कहे, निश्चय नय प्रजु एम ॥ पण उद्यम
 व्यवहार ठे, तेह तजाये केम ॥ ४ ॥ न्याय थन्याय करो सवे, पण थानां-

श्रीनेमिनाथनो रास खंन पहेलो.

ते घाय ॥ पण अपजस अन्यायघी, जस होय करतां न्याय ॥ ५ ॥
 नयघी जोइये, तो सघलो व्यवहार ॥ उठी जाये तेहघी, उठे घ
 ॥ ६ ॥ वेप पहेरो तो बंदीये, जरतने कहे शकेंद्र ॥ ते व्यवहार
 ॥ ७ ॥ देखाहे जिनचंद्र ॥ ८ ॥ उद्यम करतां उपजे, सवि कारज
 ॥ ९ ॥ उद्यम करतां मानवी, पामेरिझिनी वृद्धि ॥ १० ॥ जिनवर दीह
 ॥ ११ ॥ करी, करेकष्ट अघोर ॥ ते उद्यमना सादघी, नासे कर्म कठोर ॥ १२ ॥
 ॥ १३ ॥ उद्यम ते मुख्य ठे, कार्यसिद्धि होय तास ॥ काकतालीय न्याये करी,
 ॥ १४ ॥ अन्याये आश ॥ १५ ॥ लोक अनुयायीपणुं, नवि होय ते छहे दुःख
 ॥ १६ ॥ लोक अनुजाइ वरततां, ते छहे छष्टी सुख ॥ १७ ॥ धर्म विशुद्ध बली
 ॥ १८ ॥ तेम, अनुजाइ होय लोक ॥ वरते एरीते तदा, पामेशुज फल रोक
 ॥ १९ ॥ आ जव पर जव साधतो, पामे कीर्ति अमान ॥ ते कारण पण
 ॥ २० ॥ साये कार्य समान ॥ २१ ॥ कुंवर कहे सुण मित्र तुं, तें कही
 ॥ २२ ॥ ची वाण ॥ में उल्लंघणे कपुं, वात अयुक्त अजाण ॥ २३ ॥ तें त्याछादपणे
 ॥ २४ ॥ में जाखुं एकांत ॥ तुज परीक्षा कारणे, जाखुं एएणी जात ॥ २५ ॥
 ॥ दाख सातमी ॥

॥ वाहु जिणेसर विनबुं ॥ ए देशी ॥ सुंदर ॥ मंत्री सामंत प्रमुख तदा, करे

॥ २६ ॥ पचार अनेक हो ॥ सुंदर ॥ नवि अममाधि कांइ टर्ली, मुंजाइ रखा ठेक
 ॥ २७ ॥ सुं ॥ १ ॥ पुण्य तणां फल देवजो ॥ ए आंकणी ॥ कामखना गणि-
 ॥ २८ ॥ वने. तेह नगरमां सार हो ॥ सुं ॥ २ ॥ आत्री कहे मंत्री प्रमुखने, सुणो
 ॥ २९ ॥ वात श्रीकार हो ॥ सुं ॥ ३ ॥ पुं ॥ दोय पुरुष इण नयरमां. नवि करे कांइ
 ॥ ३० ॥ हो ॥ सुं ॥ ४ ॥ विघने डव्य धनी परे. त्यागी तेह अपार हो ॥ सुं ॥
 ॥ ३१ ॥ पुं ॥ धर्म तणां ते रागीयो. उत्तम सवि आचार हो ॥ सुं ॥ सिद्ध पुरुष
 ॥ ३२ ॥ सारिवा अठे. पुण्य तणां जंगार हो ॥ सुं ॥ ५ ॥ पुं ॥ कांइ उपचार हरो
 ॥ ३३ ॥ सांजली सहृदय हो ॥ सुं ॥ ६ ॥ पुं ॥ मंत्रजावे सवि नृप प्रत्ये, नृप
 ॥ ३४ ॥ पण एम बोलंत हो ॥ सुं ॥ ७ ॥ पुं ॥ तेम आवां ते पुरुषने. ते पण जाय
 ॥ ३५ ॥ तस पास हो ॥ सुं ॥ ८ ॥ पुं ॥ बहु प्रणिपत्य करी नरा. आव्या नृपनी मकाग
 ॥ ३६ ॥ हो ॥ सुं ॥ ९ ॥ पुं ॥ कोण कुत्रमां तुम्हे उपना. जावो स्थिर करी चिन हो ॥
 ॥ ३७ ॥ सुं ॥ १० ॥ पुं ॥ मंत्रिसुन सवि वागना मतजावे आणंद हो ॥ सुं ॥

हर्षित यह राजा जणो, जुठ आपण अति मंद हो ॥ सुं० ॥ ८ ॥ पुं० ॥
 हरिजिंदी मुळ मित्रता, पुत्र ते आन्या आंही हो ॥ सुं० ॥ कुशल न पूज्युं
 तेहने, नवि जाण्यो मन मांही हो ॥ सुं० ॥ ए ॥ पुं० ॥ फल पाय्या
 परमादनुं, सुणो सवि मंत्री सामंत हो ॥ सुं० ॥ घातनुं दुःख नथी ला-
 गतुं, उचित उल्लंघणा हुंत हो ॥ सुं० ॥ १० ॥ पुं० ॥ दुःख लागे ठे ते-
 हनुं, तव कहे सुणी राजन हो ॥ सुं० ॥ मन प्रसाद प्रतिपत्ति कही, सुवा-
 दने बहु मान हो ॥ सुं० ॥ ११ ॥ पुं० ॥ मंत्री प्रमुख कहे कुमरने,
 घात तणुं वृत्तांत हो ॥ सुं० ॥ करो उपचार ते रायने, नृप दुःखीयो एकांत
 हो ॥ सुं० ॥ १२ ॥ पुं० ॥ कुमर कहे मंत्रिसुत प्रते, मणि मूखिका तुं
 प्रयुंज हो ॥ सुं० ॥ मंत्रिसुत कहे कुमरने, तुं पुण्यवंत उपजुंज हो ॥ सुं० ॥
 ॥ १३ ॥ पुं० ॥ पुण्य होय तो सवि फले, पुण्य विना सवि फोक हो ॥
 ॥ सुं० ॥ योगीनो पुरुषो धयो, गयो शिवकुमरनो शोक हो ॥ सुं० ॥
 ॥ १४ ॥ पुं० ॥ यंत्र मंत्र मणि ओपधि, पुण्य विना फल नांही हो ॥
 ॥ सुं० ॥ उलटो अन्तर्य होये घणो, जाये जीवथी त्यांही हो ॥ सुं० ॥ १५ ॥
 ॥ पुं० ॥ पुण्य उदय तुळ आकरो, नजरे दीठ प्रत्यक्ष हो ॥ सुं० ॥ बार
 अनेक में प्रभु तणो, ते कारण तुम्हे दक्ष हो ॥ सुं० ॥ १६ ॥ पुं० ॥
 करे उपचार कुमर तदा, मणि मूखिकानी सहाय हो ॥ सुं० ॥ सज्ज ययो
 ततकाळ ते, संजाखे निज राज्य हो ॥ सुं० ॥ १७ ॥ पुं० ॥ नगर देशमां
 घर घरे, करे वधामणां राय हो ॥ सुं० ॥ लोक प्रशंस करे घणुं, कुमर
 तणो जस गाय हो ॥ सुं० ॥ १८ ॥ पुं० ॥ रंजा नामे गुणवती, राज
 कन्या मनोहार हो ॥ सुं० ॥ प्रार्थना करी परणाथीयो, अपराजित
 कुमार हो ॥ सुं० ॥ १९ ॥ पुं० ॥ पंच विषय मुख जोगये, दिन केता
 एक त्यांही हो ॥ सुं० ॥ रहीने पूर्व परे वेहु, नीकलीया उठांही हूं
 ॥ सुं० ॥ २० ॥ पुं० ॥ कुंरपुरी उद्यानमां, पद्मोता अनुक्रमे तेह हो ॥
 ॥ सुं० ॥ कनककमल उपरे रह्या, मुनिवर अति गुणगेह हो ॥ सुं० ॥
 ॥ २१ ॥ पुं० ॥ केवलज्ञान तणा धणी, दीये त्रविजन उपदेश हो ॥ सुं० ॥ वि
 याधर सुर नर सना, सेव करे सुविशेष हो ॥ सुं० ॥ २२ ॥ पुं० ॥ कल्प
 वृक्ष परे शोभतो, मूर्ध परे स्फुरे तेज हो ॥ सुं० ॥ चंद्र परे शीतल घणो
 देखी उपजे हेज हो ॥ सुं० ॥ २३ ॥ पुं० ॥ सायर परे मंतीर जे, मेरु पं

विमलबोध ए मंत्रिमुत्त, गणधर आशे तुज ॥ वेहुं अति रोमांचित थया,
सांजली एहहुं गुज ॥ ७ ॥ केवलीनी सेवा करे, तिहां केताएक दिन्न ॥
जव रहीया केवली प्रजु, तिहां हर्षित मन्न ॥ ८ ॥ मुनिवर विचरे विच-
रीया, वंदे चैत्य अनेक ॥ सेवे साधु पयकमख, धरी बहुमान विवेक ॥
॥ ९ ॥ सांजले जिनवर धर्मेने, विचरे महीयल मांहि ॥ उत्पत्ति रत्न-
वती तणी, सांजलो हवे उत्साही ॥ १० ॥

॥ दास आठमी ॥

॥ साहिया मोती थोने हमारो ॥ ए देशी ॥ जनानंद नामे नयरीनो दासी,
जितशत्रु शत्रु करे दासी ॥ गुणवंती, नारी ॥ सुसारी, शीलवंती नारी ॥ ए आ-
कणी ॥ धारणी नाम अठे तस देवी, रूपे हारी रंजा जेहवी ॥ गु० ॥ १ ॥ तेहनी
कुखे उपनी बेटी, प्रीतिमती नामे गुणपेटी ॥ गु० ॥ रत्नवतीनो जीव ए
जाणो, पुत्र परे मोछव करे राणो ॥ गु० ॥ २ ॥ रत्नमाळा परे छागे वाहाली,
हृदयथी नहि मूके कोइ टाली ॥ गु० ॥ अनुक्रमे यौवनवयमां आबी, चोस-
ठ कला तस चित्तमां जाबी ॥ गु० ॥ ३ ॥ चारती पण जाणुं ए पासे, इधे
करवा कला अज्यासे ॥ गु० ॥ सवि जन जाणे देवी ए साची, लोक तणी
मति तेहमां माची ॥ गु० ॥ ४ ॥ पण तेहनी मति न रमे क्यांहि,
गुणवंतो न दीठो तेह मांहि ॥ गु० ॥ नरपति चिंते महारी बेटी, रूप गुणे
रतिने करी चेटी ॥ गु० ॥ ५ ॥ एहने योग्य हुं पुरुष न देखुं, परणाबीने
जेम सुख लेखुं ॥ गु० ॥ जो जेम तेम परणावुं एह, तो प्राण घात करी
तजे देह ॥ गु० ॥ ६ ॥ एम चिंती पूठे एकांते, तुज विवाह कं किणी
जाते ॥ गु० ॥ अमुक अमुक राजानो कुमार, कहो तो करीये तुम्ह चरतार
गु० ॥ ७ ॥ सा कहे तात सुणो मुज वयणां, जोग न वांठे मुनिवर सय-
णां ॥ गु० ॥ जाण्वा ते परमारथ जेणे, जोग न मान्या मनमां तेणे ॥ गु० ॥
॥ ८ ॥ एहवा जोगमे मूरख साथ, सेववा ते वाजलनी वाथ ॥ गु० ॥ मू-
रख जाख्यो गर्दज सरिखो, देह विरुवन दुर्गति परखो ॥ गु० ॥ ९ ॥ दा-
धारिंगा पति एक जाणो, गुणिगणनो स्वामी मूर्ख पीठाणो ॥ गु० ॥
दानी होय दरिद्री जेह, त्रणे दुःख जाख्यां जग एह ॥ गु० ॥ १० ॥ में तो
प्रतिज्ञा कीधी एम, कला करतां मुज जीते जेम ॥ गु० ॥ ते परणु स्वा-
मी धरी प्रेम, वीजो वर वरवा मुज नेम ॥ गु० ॥ ११ ॥ वात थइ दश दिशे

श्रीनेमिनाथनो रास खंन पहेलो.

तैरु, बहु नृप तिहां मिखे कन्या गिरु ॥ गुण ॥ करे कखा अन्त्यास अ
 वाद विवाद करे अति ठेक ॥ गुण ॥ १२ ॥ मांही मांही पूठे वात, जा
 हवे जीती जात ॥ गुण ॥ नगर बाहिर एक दिन हवे राय, मांचा मंनाने
 ॥ गुण ॥ १३ ॥ विविध प्रकारना मांनवा रुना, दश दिशि हूत घ
 तिहां दोढ्या ॥ गुण ॥ सहु निज पुत्रने तेनीने आवे, कोतुक जोवाने
 जावे ॥ गुण ॥ १४ ॥ रूप विज्ञान स्रक्षण सुणी आवे, विद्याधर तेह
 गुण गावे ॥ गुण ॥ प्रवृत्त रूप करी बहु देव, आवे कोतुक लीधा हेव ॥
 ॥ १५ ॥ तेह स्वयंवरमंनपे मखीया, बहु राजा बहुवसयी वखीया
 गुण ॥ हरिनंदी राजा नवि आव्यो, पुत्रवियोगयो दुःख बहु पाव्यो ॥
 ॥ १६ ॥ जितराशु राजाए कीधां, बहु सन्मान वेसण तस दीधां ॥
 ॥ १७ ॥ एहवे अपराजित कुमार, फरता आव्या तिहां सोग ॥ गुण ॥ १८ ॥
 जावी तणे संयोग, वात सुणी आव्या तिहां सोग ॥ गुण ॥ १९ ॥ मंत्रि-
 कहे कुमार, जसे आव्या इहां एणी वार ॥ गुण ॥ २० ॥ बहु कोतुक ने
 विचार, देखीशुं आपण निरधार ॥ गुण ॥ २१ ॥ वखी कन्या पण रूप निधा-
 देखीशुं गुणधी असमान ॥ गुण ॥ २२ ॥ सुजन घणा इहां आव्या
 हरो. ते आपणने सहु ठंखतरो ॥ गुण ॥ २३ ॥ विद्याधरदत्त गुटिका जेह, रूप
 परावर्त करना तेह ॥ गुण ॥ २४ ॥ पामर पुनपनुं रूप करीने, आव्या
 गुटिका पाम धरीने ॥ गुण ॥ २५ ॥ प्रीनिमनी एणे अवनर थावी, साधे दासी
 हारी जन रदने ॥ गुण ॥ २६ ॥ हारसना शोने धणुं नास, कामी जनने
 नाखण पाम ॥ गुण ॥ २७ ॥ मणि वसयाकर अंगे शोने, जस रव सुणी
 सवि जन मन हांजे ॥ गुण ॥ २८ ॥ रक्त अशोक प्रजापद जाणो, तिणे रंजे जन
 हृदय पीनाणो ॥ गुण ॥ २९ ॥ जेह दुकुस धामुं निज अंगे, मानुं करे इंद्रा-
 णीशुं वाद ॥ गुण ॥ ३० ॥ करे शृंगार विशिष्ट प्रकार, आज्ञापण बहु अंगे धारे ॥
 रंगे ॥ गुण ॥ ३१ ॥ परिमस बहुअ अत्रे नम आने, अंगरकक प्रतिहारी पाने ॥ गुण
 ॥ ३२ ॥ सुजदसमूहे परवरी आवे, देवी महु मन अचरिज थावे ॥ गुण
 ॥ ३३ ॥ प्रेक्षक लोक करंती दूरे, प्रिय मखी नम आणंद पूरे ॥ गुण ॥ ३४ ॥ मा-
 सती नाम अवंतस साच, एणी परे जाखे मधुरी वाच ॥ गुण ॥ ३५ ॥ जूचर राजा

सवि मली आवाया, ताहरा गुणमन मांदि जावाया ॥ गु० ॥ २७ ॥ देश कंद-
वनो स्वामी एह, धुवनचंद नामे गुणगेह ॥ गु० ॥ पुत्रादिकथी ए परिव-
रीयो, पूर्ववधू तिलक ज एह करीयो ॥ गु० ॥ २८ ॥ सुजटचरित्रे करीने झूर,
रिपुदलने जस दीसे गयो झूर ॥ गु० ॥ दक्षिण देशपति एह राय, समरकेतु
प्रणमे सहू पाय ॥ गु० ॥ २९ ॥ वरुण नाम पश्चिम दिशि राय, जेहना
गुण दश दिशिमां गवाय ॥ गु० ॥ सुजट गुणी दानी मानी होवे, जस
नामे रिपुदल सवि रोवे ॥ गु० ॥ ३० ॥ उत्तर दिशिनो नाथ कुबेर, नृप-
गुण मांदि अनुत्तर मेर ॥ गु० ॥ सोमप्रज नामे पण दीपे, सूरतेजयी रिपु-
घल जीपे ॥ गु० ॥ ३१ ॥ नाम धवल ए राजा रुडो, कृष्ण करे रिपुघल
तिहां जूको ॥ गु० ॥ शूर नीम आदि बहु राजा, देखावे बेहु पक्ष मांहे
ताजा ॥ गु० ॥ ३२ ॥ एह धनंजय सुजस ठे सार, कलिंग शूरसेन मंगल
भार ॥ गु० ॥ खेचरपति मणिचूर ए राय, विद्या सिद्ध घणी जस
थाय ॥ गु० ॥ ३३ ॥ रत्नचूर मणिप्रज बली जाण, सुमनस विद्याधरमां
प्रमाण ॥ गु० ॥ शूरसेन सुतेन राजान, अमितप्रजने दीये बहु मान ॥
॥ गु० ॥ ३४ ॥ रूप सौजाग्य ने तेज बखाणे, वर कुमरी जो तुज मन
जाणे ॥ गु० ॥ एह राजाना पुत्र युवान, कला बहोंतेर बली रूपनिधान
॥ गु० ॥ ३५ ॥ प्रीजे ए अधिकारे जाली, नृप वर्णव कथा बहु जन
साली ॥ गु० ॥ आठमी ढाल अधिक उल्लासे, पद्मविजय कहे शुभ अ-
न्यासे ॥ गु० ॥ ३६ ॥ सर्व गाथा ॥ २७३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुमरी दृष्टि करे यदा, जालां परे अति तिद्ध ॥ कुमर हृदय जेम कमल-
दल, शत्रु सहित यथां विद्ध ॥ १ ॥ अक्खा थया अक्खालये, सक्खा
सक्खा राय ॥ पण वामा वामांग जस, जूपे ते वर थाय ॥ २ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ धारा मोदसा उपर मेह, ऊचूके बीजली दो खाल ॥ ऊचूके बीजली ॥
ए देशी ॥ एणी अक्खसर तिहां प्रीति, मती कखा वरसती दो खाल ॥ म० ॥
गीतं विचार करंती, पूर्व पक्षे सती दो खाल ॥ पू० ॥ तिहां कोइ कुमरना
मुखयी, वचन नवि नीकल्युं दो खाल ॥ व० ॥ आवी गखे ग्रहे तेम, मन
सर्वनुं संकल्युं दो खाल ॥ म० ॥ १ ॥ कोइक स्वखना बोलतां, पामे प्रा-

पीया हो लाख ॥ पा० ॥ कोइक मोन धरी रखा, मानुं अजाणीया हो
 लाख ॥ मा० ॥ कोइक बोखे असंबद्ध, लोक हसावता हो लाख ॥ सो० ॥
 पण कोइ उचर पद, करण नवि पावता हो लाख ॥ क० ॥ २ ॥ सर्व
 निलीन घया जय, प्राणी वक परे हो लाख ॥ प्रा० ॥ तव हसता देख तावी,
 कहे केइ इणी परे हो लाख ॥ क० ॥ जो जो सरस्वती नारी, तेणे स्त्री
 पद करे हो लाख ॥ ते० ॥ कोइ कहे जीत्या नारी, तोहि जीविन धरे
 हो लाख ॥ तो० ॥ ३ ॥ कोइ कहे त्रीया राज्य, ए कारण जाणीये हो
 लाख ॥ ए० ॥ एणी परे घयो कोलाहल, ते जनवाणीए हो लाख ॥ ते० ॥
 एम असंबद्ध देखी, जूपति मन चिंतवे हो लाख ॥ जू० ॥ कृष्ण करी
 मुख दृष्टि, जूताग समी ठवे हो लाख ॥ जू० ॥ ४ ॥ गुण सवि जगमां
 थाय, रखा शुं पटला हो लाख ॥ र० ॥ राजकुमर मखीया ठे, बहोत ते
 केटला हो लाख ॥ व० ॥ विधि पण जूह्यो बात, ए करतां शुज परे हो
 लाख ॥ ए० ॥ प्रीतिमती पति नवि, निपजाव्यो कोइ परे हो लाख ॥
 ॥ नि० ॥ ५ ॥ अथवा खिल घयो विधि, तिणे पद सारिखो हो लाख ॥ क० ॥
 ॥ ति० ॥ नवि निपजावी शक्यो एम, कं मन पारव्यो हो लाख ॥ क० ॥
 मंत्री कहे सुण न्यामी, विपाद न कीजीये हो लाख ॥ वि० ॥ उपम करतां
 इहित, फल मवि खीजाये हो लाख ॥ फ० ॥ ६ ॥ राजकुमर थसं-
 ज्य, मख्या इहां तुम परे हो लाख ॥ म० ॥ नवि सहीये कोइ जीत्यो, न
 जीत्यो जली परे हो लाख ॥ न० ॥ एम कही करे उदघोषणा, सुणो मवि
 राजीया हो लाख ॥ सु० ॥ खंचर कुमार प्राकृत नर, जे गुण गाजीया
 हो लाख ॥ जे० ॥ ७ ॥ मुकु पुर्वा जे जाननो, तम रंगावजुं हो लाख ॥
 ॥ न० ॥ युक्तिमगन उदघोषणा, मानसी जावजुं हो लाख ॥ मा० ॥ मन
 चिने अपराजित, कस प री अवे हो लाख ॥ क० ॥ एहर्न माये
 जीत, घये परपशु पठ हो लाख ॥ प० ॥ ८ ॥ नवि घेताना माये क, राजने
 रप घटे हो लाख ॥ ग० ॥ नाग न्यावे टोप मयुनने नवि मटे हो लाख
 ॥ न० ॥ जो न क विगद ना, ए पण मट परे हो लाख ॥ टो० ॥ ९ ॥ एम चिन-
 वसीर टोप नरपट्ट हो लाख ॥ न० ॥ कपनर रया नाहि,
 बीने लाव मरु मुख लावस हो लाख ॥ ला० ॥ १० ॥ अदरुदरु अनिन ना, ए टहु

थकी हो खाल ॥ श० ॥ अधिक विराजे एह, ते जाणे सहु वकी हो खाल ॥
 ॥ ते० ॥ १० ॥ मारगबुलिथी खिल, शरीर ठे यद्यपि हो खाल ॥ श० ॥
 तोपण काचथी मरकत, ठाया नवि ठपी हो खाल ॥ ठा० ॥ तेम सवि
 राजकुमारमां, कुमर राजे घणुं हो खाल ॥ कु० ॥ देखी कुंअरने हृदय,
 विंघाणुं कुमरी तणुं हो खाल ॥ विं० ॥ ११ ॥ पूर्व जन्मना छेह, थकी
 तस जावती हो खाल ॥ थ० ॥ हरख तणो उत्कर्ष, घणो मन पावती हो
 खाल ॥ घ० ॥ पूर्व पक्ष करे झूर, ते उत्तर पक्षथी हो खाल ॥ ते० ॥ जेम
 कोइ देव संक्रांत, होय तेम दक्षथी हो खाल ॥ हो० ॥ १२ ॥ ग्रंथांतरथी
 तेह, लगारेक दाखीये हो खाल ॥ ख० ॥ पूरव पक्ष कहे, कुंवरी अम्हे जा-
 खीये हो खाल ॥ कुं० ॥ आदि मध्य अंत अक्षर, विणु वल्लज होय हो
 खाल ॥ वि० ॥ निशालीया वली नारी ने, योगीसर जोये हो खाल ॥
 ॥ यो० ॥ १३ ॥ दिवस बसेवने दिन, बांधुं हाये कुंअर कहे हो खाल ॥
 ॥ बां० ॥ सांजली मनमां कुमरी, हर्षे घणो लहे हो खाल ॥ ह० ॥ कहे
 वली कोण न चाले, इष्टी वल्लज किस्थुं हो खाल ॥ इष्टी० ॥ नरपति विजय
 करे कहो, केहनो हर्षशुं हो खाल ॥ क० ॥ १४ ॥ तस्कर वल्लज कांय, ना-
 टकचूमि केहवी हो खाल ॥ ना० ॥ वर्षाकालमां होय, नदी किण जेहवी
 हो खाल ॥ न० ॥ देवो उत्तर एह, साथे वच एकशुं हो खाल ॥ सा० ॥
 अगाध वारि पूर जनित, तरंग विवेकशुं हो खाल ॥ त० ॥ १५ ॥ एणी परे
 कुमरीनी बाणी, सायर खहेर उठली हो खाल ॥ सा० ॥ कुमरी वचन
 कचवर तय, बह्यो सवि खलजली हो खाल ॥ ब० ॥ कुसुममाल महकंती,
 कुंअर कंठे ठवे हो खाल ॥ कुं० ॥ तव खेचर नर जूपति, क्रोधथी झम खये
 हो खाल ॥ क्रो० ॥ १६ ॥ जुठ जुठ सर्व राजान, मेळी विगोवीया हो
 खाल ॥ मे० ॥ उत्तम वंश उत्पन्न, समग्र गुण जावीया हो खाल ॥ स० ॥
 मूकी तेहने प्राकृत, नर अंगीकस्यो हो खाल ॥ न० ॥ नवि लहीये कुल जाति,
 वंश तेहने बस्यो हो खाल ॥ वं० ॥ १७ ॥ नीचगामीपणुं शास्त्र, मांदि
 नदी नारीने हो खाल ॥ मां० ॥ तेम नीपनुं कही उठ्या, धरती आस्फाली-
 नेतं विलाख ॥ ध० ॥ पण नवि सहीये एह, पराजव आकरो हो खाल ॥
 मुखथी, वचेन सवि वेगं परणे, कापनी पामरो हो खाल ॥ का० ॥ १८ ॥
 सर्वनुं संकट्युं होनीत, लही पण नवि सहु हो खाल ॥ ल० ॥ एहने

हणीने नारी ने, मासा अम्हे ग्रहुं हो खास ॥ मा० ॥ एम कहेतां सवि रण,
संग्राममां सज्ज यया हो खास ॥ सं० ॥ तव कोइ भीठ हणी गज, शिर कुंथ-
र गया हो खास ॥ शि० ॥ १९ ॥ तेहज शस्त्रे युद्ध, करे वेगो तिहां हो
खास ॥ क० ॥ कण्ठेक मांदि हणी रथिकने, वेगो रथ जिहां हो खास ॥ वे० ॥
वली तुरगोपरि जूमि, रही जूके घणुं हो खास ॥ रही० ॥ वली गज उपरे
एम, करे शूरापणुं हो खास ॥ करे० ॥ २० ॥ रण आकाशमां बीज, पुंज
परे चमकतो हो खास ॥ पुं० ॥ गजघटा मांदि केसरी परे, एक ते दीपतो
हो खास ॥ ए० ॥ तमजर मांदि सूरज, उगे जेम सोहतो हो खास ॥ उ० ॥
अमृतयी जेम रोग, समूह डूरे यतो हो खास ॥ स० ॥ २१ ॥ जेम छीपी-
यी पशुवर्ग, नात्ते सवि वेगलो हो खास ॥ ना० ॥ जेम वनमहिपयी तुरंग,
समूह होय पांगलो हो खास ॥ स० ॥ बाघ यकी मृगपूथ, मातंगे कज
यया हो खास ॥ मा० ॥ पर सवि सैन्य विसंस्पल, करे कुंथर तथा हो
खास ॥ क० ॥ २२ ॥ शास्त्र यकी पराजय यया, नारीयी आपणे हो खास
॥ ना० ॥ शास्त्र यकी एणे एकसे, जीत्या नहापणे हो खास ॥ जी० ॥ तव सवि
रणसंग्राम, करण उठ्या वली हो खास ॥ क० ॥ सोमप्रज नृपहस्ती उपर,
चढे कुंवर वली हो खास ॥ च० ॥ २३ ॥ खड्ग तिलक चिह्नयी, ठंझव्यो
जेटखे हो खास ॥ ठं० ॥ आखिगन करे हपे, धरी नृप तेढखे हो खास ॥
॥ ध० ॥ करण निवारण युद्ध, करण पण तिणे समे हो खास ॥ क० ॥ कहे
मुज वेननो पुत्र ए, अपराजित रमे हो खास ॥ अ० ॥ २४ ॥ विमल
करी दशे दिश जेणे, निर्मल निज गुणे हो खास ॥ नि० ॥ हरिनंदी नृप-
पुत्र, बिना कोण एम मुणे हो खास ॥ बि० ॥ एह अनेक मझ्या, नरपति
रण कारणे हो खास ॥ न० ॥ अपराजित ए एक, ययो संहारणे हो खास
॥ य० ॥ २५ ॥ निज बल मेरुमंथानशुं, परबल सायरो हो खास ॥ प० ॥
मयीयो कृष्ण खडी परे, प्रीतिमती वखो हो खास ॥ प्र० ॥ तव सवि
राजकुमार, मली शंसा करे हो खास ॥ म० ॥ जितशत्रु सुणी बात, हरख
मनमां धरे हो खास ॥ ह० ॥ २६ ॥ यइ उपशांत नृपति, सवि पात्ते रही
करी हो खास ॥ स० ॥ दिवस प्रशस्ते प्रीति, मती एणी परे वरी हो
खास ॥ म० ॥ रूप स्वजावनुं देखी, सवि हर्षित यया हो खास ॥ स० ॥ दइ
सन्मान विसर्ज्या, सहु निज घर गया हो खास ॥ स० ॥ २७ ॥ नगरलोक

सवि विजय, पामे निज मने हो लाख ॥ पा० ॥ देवमिथुन ए दीसे, दीये सुख
 नेनने हो लाख ॥ दी० ॥ देश घणा करी तुरग, रथादिक पामीया हो लाख
 ॥ र० ॥ प्रीतिमतीशुं सुख, जोगवे सुखकामीया हो लाख ॥ जो० ॥ १२० ॥ जितशत्रु
 नृपमंत्री, सुता परणावता हो लाख ॥ सु० ॥ विमलबोध मंत्रिसुतने, तिहां देव-
 रावता हो लाख ॥ ति० ॥ ए त्रीजा अधिकारनी, ढाल नवमी कही हो लाख
 ॥ ढाल० ॥ पद्मविजय कहे पुण्य थकी, नित्य सुख सही हो लाख ॥ नि० ॥
 ॥ १२१ ॥ सर्व गाथा ॥ ३०४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हरिनंदी नृप पासथी, एक दिन आब्यो छूत ॥ अमृतवदन नामे
 जखो, जाण्यो तास आकूत ॥ १ ॥ करी आखिंगन कुंवर ते, पूठे एणी परे
 तास ॥ कुशल बात माय तायनी, तब कहे छूत विलास ॥ २ ॥ कुशल शुं पूठे
 तेदनुं, सांजल मारी बात ॥ मात पिता तुज रोवतां, जाये दिन ने रात ॥
 ॥ ३ ॥ अश्रुपात जल आगले, सायर जल अति स्तोक ॥ नित्य प्रलाप
 करे घणा, धरतां ताहरो शोक ॥ ४ ॥ पोकारे करुण खरे, पामे मूर्छा जाव ॥
 तुज वियोग दुःख आर्त्तथी, देवे देवे सराव ॥ ५ ॥ बहु थानक ताहं
 चरित, सांजली हर्षित पाय ॥ पण कोइ जावी जावथी, मिलन न ताहं पाय
 ॥ ६ ॥ प्रीतिमती परण्या तणी, सांजली ताहरी बात ॥ तुम तेणने
 कारणे, मुज मोकखे तुम्ह मात ॥ ७ ॥ बात सुणी मन चिंतवे, अपराजित
 कुमार ॥ माय तायने सुख दीये, सखलो ए संसार ॥ ८ ॥ म्हें तो दुःख दीधुं घणुं,
 हुं तो थधम शिरदार ॥ एम कही थांसु रेकतो, मानुं मेघजलधार ॥ ९ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ घन्यो रे कुंवरजीनो सेहरो ॥ ए देशी ॥ जुवनजासु एणी थवसरे, अ-
 मृतसेन नरनाथ रे ॥ विनीत ॥ कुंवर पासे आब्या वही, निज पुत्री खेइ साय
 रे ॥ वि० ॥ १ ॥ सीतावंत कुंवर जखो ॥ सूरकांत विद्याधर, धीजा खेचर अने-
 क रे ॥ वि० ॥ बहु रिळे करी परवस्था, आवे अति धरोय विवेक रे ॥ वि० ॥
 ॥ २ ॥ सी० ॥ जितशत्रु राजा तणी, थाणा सही कीध प्रयाण रे ॥ वि० ॥
 प्रीतिमती थादे देइने, बहु नारी सहित सुप्रमाण रे ॥ वि० ॥ ३ ॥ सी० ॥
 हय गय रह जडे परवस्थो, विद्याधर सेन्य संपन्न रे ॥ वि० ॥ अखंड प्र-
 पाणे थावीयो, सिद्धपुर नगरने आसन्न रे ॥ वि० ॥ ४ ॥ सी० ॥ विद्या-

र जइ आगखे, राजाने तेह कहंत रे ॥ वि० ॥ राजा पण हर्षित थइ, साह-
 ने बहु बखरी आवंत रे ॥ वि० ॥ ५ ॥ सी० ॥ सामंत मंत्रीए परबख्यो,
 नगरलोक सुविशेष रे ॥ वि० ॥ आव्या निज तात जाणी करी, पाय
 एमे सबधू अशेष रे ॥ वि० ॥ ६ ॥ सी० ॥ स्नेहे शिरचुंबन नरपति,
 वे करे नगरप्रवेश रे ॥ वि० ॥ वर हाथणी उपर सोहीये, पाय प्रणमता
 होत नरेश रे ॥ वि० ॥ ७ ॥ सी० ॥ करे लोक प्रशंसा एणी पेरे, जुठ
 काकी गयो एह रे ॥ वि० ॥ रुझि खेइ आव्यो घणी, ए तो पूरव कृत
 गुज रेह रे ॥ वि० ॥ ८ ॥ सी० ॥ यतः ॥ वचंति सुपुरिसा जठ, तठ पिठ
 मुंबई खठी ॥ निम्मखगुणपनिबद्धा, सुजगे महीखे व अणुरत्ता ॥ १ ॥
 मुकयसहाय एगागिणो, विजायंति नूण जयपहुणो ॥ मुकयविमुक्तो निस्कं,
 एगागी जमइ चक्कीवि ॥ २ ॥ कश्चित्पुनराह ॥ प्रीतिमती धन्य एहने,
 जेणे एहवो वरपत्त रे ॥ वि० ॥ रोहण गिरिनी जूमिका, खहे रत्नसंयोग सु-
 पुत रे ॥ वि० ॥ ९ ॥ सी० ॥ परस्वाह ॥ कुंवर कृतपुण्य जाणीये, जेणे
 रहबी स्त्री सीध रे ॥ वि० ॥ कृष्ण विना को नवि खहे, नारी खखी संबंध
 रे ॥ वि० ॥ १० ॥ सी० ॥ एम शंसा सुणतो पको, आवे निज मंदिर तेह
 रे ॥ वि० ॥ सन्मानी विसर्जीया, पदोता ते निज निज गेह रे ॥ वि० ॥
 ॥ ११ ॥ सी० ॥ कोसस नृपनी पुत्रिका, आवी कनकमाळा तिहां नार रे
 ॥ वि० ॥ सुप्रज रायनी बेटनी, आवे रंजा नामे उदार रे ॥ वि० ॥ १२ ॥
 ॥ सी० ॥ एम सवि नारी संपातशुं, सुख जोगवे विपयनां चंग रे ॥ वि० ॥
 मनोगत चपखगति हवे, ठांडे देवसोकनो संग रे ॥ वि० ॥ १३ ॥ सी० ॥
 सूर सोम नामे जसा, सपु यांधव यया ते तास रे ॥ वि० ॥ अचराजित राज्ये उधी,
 राय सीये दीदत गुरु पास रे ॥ वि० ॥ १४ ॥ सी० ॥ दीदत पासे पदु परे,
 पास्यां तेणे कर्म कुकाठ रे ॥ वि० ॥ केवसनाए सदी करी, काट्यां तेणे कर्म
 ते आठ रे ॥ वि० ॥ १५ ॥ सी० ॥ आत्मसत्ता जोगी ययो, गुण प्रकट्या जास
 अचनंत रे ॥ वि० ॥ सादि अचनंत प्रांगे करी, सुखीया यया शिववधू कंत रे
 ॥ वि० ॥ १६ ॥ सी० ॥ उचित जनपद जाइने दीये, पदराटी प्रीतिमती
 पाय रे ॥ वि० ॥ विमलपोष मंत्रिपदे, पाये अचराजित आप रे ॥ वि० ॥
 ॥ १७ ॥ सी० ॥ पासे राज्य ते एणी पेरे, जीते वसी राय अनेकरे ॥ वि० ॥
 चेत्य करावे अजिनसां, करे पूजा धरोय शिवकर रे ॥ वि० ॥ १८ ॥ सी० ॥

रथयात्रा करे अति घणी, जिनशासन उन्नति चंग रे ॥ वि० ॥ साध-
र्मिक उत्तम तणो, करे राजा नित नित संग रे ॥ वि० ॥ १९ ॥ स्त्री० ॥
साधुजन सेवा करे, धरे निर्मल ध्यान ने ज्ञान रे ॥ वि० ॥ एम बहु
दिन ते राजधी, पाले राज्य दीये नित दान रे ॥ वि० ॥ २० ॥ स्त्री० ॥ प
त्रीजा अधिकारनी, कही दशमी ढाल विशाल रे ॥ वि० ॥ पद्म कहे श्रोता-
घरे, होजो नित्य मंगलमाल रे ॥ वि० ॥ २१ ॥ स्त्री० ॥ सर्व गाथा ॥ ३३४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन रयवामी चढ्यो, नयरउद्याने राय ॥ दीठो तिहां एक पुरु-
पने, अनंगदेव सुखदाय ॥ १ ॥ अनंगरूप मुख चंद ज्युं, कमलपत्र सम
नयण ॥ कनकशिला परे हृदयस्थल, सेवे बहु तस सयण ॥ २ ॥ पुरजो-
गल परे बाहुनी, रक्तोत्पल पद पाण ॥ तस कनक सम कांति जस, पहेल्यां
आजरण ठाण ॥ ३ ॥ वय सरखी ने रूप सम, मित्रवर्ग समुदाय ॥
तेम सुंदरी रंजा समी, परिपूत वेगो आय ॥ ४ ॥ जमे पीए दीए दान बहु,
चंदन प्रमुखनो लेप ॥ कुसुमदाम पहेरी घणी, पण नहीं मन आक्षेप
॥ ५ ॥ कपूरयुत तंगोल तस, धीणा वेणु मृदंग ॥ वाजे नाचे नाटिका,
दीसे चढतो रंग ॥ ६ ॥ धंदीजन बोले घणा, विरुदावली उदार ॥ ऊष्य
तिहां खरचे घणुं, तेह अति मनोहार ॥ ७ ॥ देखी अपराजित कहे,
कोण ए पुरुष कयठ ॥ देव पेरे क्रीका करे, तव कहे नर पासठ ॥ ८ ॥
समुद्रपाल सठवाह सुत, अनंगदेव महाराज ॥ सुणी चिंते नृप धन्य हुं,
पहवा राज मुज आज ॥ ९ ॥ थाय प्रतीति ए रुद्धिथी, देवलोकनी वात
॥ देश नयर तिणथी किश्युं, जिहां पहवा न विख्यात ॥ १० ॥ एणी पेरे शंसा
करी घणी, देखी सीरीउद्यान ॥ राज पहोतो निज घरे, चिंतवतो ते थान ॥ ११ ॥

॥ ढाल अग्यारमी ॥

॥ बाहलो मारो वाय ठे वांसली रे ॥ ए देशी ॥ जूपति दिवसनां कृल
करी रे, जिनप्रतिमा पूजंत ॥ बाहलो मारो जावे ठे जावना रे ॥ संध्या
समये ते एणी पेरे रे, ध्यान रात्रि ते करंत ॥ वा० ॥ १ ॥ विहाणे वली
जिन पूजीया रे, वेगो गजवरखंध ॥ वा० ॥ कोमिगमे जटे परवत्यो रे, रुद्धि
तणो रे संबंध ॥ वा० ॥ २ ॥ पुर बाहिर नीकलतां थका रे, शव दीतुं तिहां
एक ॥ वा० ॥ चार जणे ते लपामीयुं रे, विरुधुं ते अतिरेक ॥ वा० ॥

॥ ३ ॥ करुण खरे अति देखीने रे, रोवे बहु तिहां लोक ॥ वा० ॥ कमला-
ननी चंपक गोरही रे, मूके मोटी पोक ॥ वा० ॥ ४ ॥ रति सम वाला ते
कूटती रे, मस्तक देती घाय ॥ वा० ॥ वक्रस्थल घणुं तानती रे, करती
अति खेदाय ॥ वा० ॥ ५ ॥ ठठे पडे ने पोकारती रे, मूके आसोव्हास ॥
वा० ॥ केश तोडे ने जूपण दखे रे, मूके महोटा निःश्वास ॥ वा० ॥ ६ ॥
गुण संजारीने विषपती रे, रोवरावे अन्य लोक ॥ वा० ॥ एम असमंजस
देखीने रे, राय पूठे धरी शोक ॥ वा० ॥ ७ ॥ पार्श्ववर्ती तव एम कहे
रे, जे तुम्हे दीगो काख ॥ वा० ॥ समुद्रपाससुत क्रीनतो रे, ते आज
पाम्यो काख ॥ वा० ॥ ८ ॥ सांजसी राय ते वारता रे, पाम्यो अतिहि
विवाद ॥ वा० ॥ इंद्रजाल ए देखीये रे, केम ते मोह विवाद ॥ वा० ॥
॥ ९ ॥ के स्वपनुं एह बही गयुं रे, काखे दीगो केणी रीत ॥ वा० ॥ आज
अवस्था ए केहवी रे, धिक् यम ए विपरीत ॥ वा० ॥ १० ॥ अणवितव्यो
ए आवी पडे रे, न गणे रूप कुरूप ॥ वा० ॥ ईश्वर दुर्गति सवि हरे रे,
राय रंक सम रूप ॥ वा० ॥ ११ ॥ बहु प्रयोजनवंता प्राणीया रे, एहवुं
प्रयोजन नांही ॥ वा० ॥ एकाकी ए जीवनो रे, बहु सहाय ठे आंही ॥ वा० ॥
॥ १२ ॥ ए आदि कांइ नवि मुणे रे, न गणे कोइ वखवंत ॥ वा० ॥ पंक्ति
मूर्ख ते नवि गणे रे, रोगी रोगाक्रांत ॥ वा० ॥ १३ ॥ देवधी पण शंकाय
नहीं रे, नारक ने तिर्यंच ॥ वा० ॥ मनुष्य पण ऊडपी सीये रे, सवि जनने
ए प्रपंच ॥ वा० ॥ १४ ॥ धन मूकीने जाता रहे रे, दुःखे अर्जित बहु
तेह ॥ वा० ॥ जतन करीने राखीयुं रे, पण नवि जोगवे एह ॥ वा० ॥
॥ १५ ॥ अन्यथा आवीने ते जोगवे रे, तिणे ए सर्व अधिर ॥ वा० ॥
मुआ पत्री ए पोकारतां रे, जांगशे कोण ए पीर ॥ वा० ॥ १६ ॥ पुख
पातक कलुं ते सवे रे, आवे साथे तात ॥ वा० ॥ लोक मूरख धइ रुदन
करे रे, कोहने केहनी आश ॥ वा० ॥ १७ ॥ जे उपचार मृत्यु तणो
रे, ते नवि जाणे मर्म ॥ वा० ॥ ठे उपचार जिनवर तणो रे, जाख्यो
शुद्ध धर्म ॥ वा० ॥ १८ ॥ जन्म मरण गोचर नहीं रे, पढ़ो-
चावे शिव मांहि ॥ वा० ॥ जिनवर धर्म ठे एहवो रे, नवि आराधे
उठांहि ॥ वा० ॥ १९ ॥ ते कारण कदि आवशे रे, मृत्यु अमारे पात ॥
वा० ॥ दीनपणुं करवुं पडे रे, करुं उपाय कोइ तात ॥ वा० ॥ २० ॥

यतः ॥ जस्सत्ति मच्चणा सत्कं, जस्स अत्थिय लायणं ॥ जो जाणइ न
 मरिस्सामि, सोढु कंकेसुणसिया ॥ घर वलते सुखे कोण सुवे रे, शत्रु
 गणमां प्रमाद ॥ वा० ॥ कोण करे मूरख प्राणीया रे, राय करे ते वि-
 पाद ॥ वा० ॥ २१ ॥ धान पडे यमरायनी रे, एम राजा उळेग ॥ वा०
 घर पढोतो ते वेराग्यथी रे, धर्म अधिक विवेक ॥ वा० ॥ २२ ॥ कुंभपुर
 नगरमां वंदीया रे, केवलनाणी मुणींद ॥ वा० ॥ कुमार अवस्थाए ते हुइ रे,
 जाणी जाय नरिंद ॥ वा० ॥ २३ ॥ अनुक्रमे विचरतां आवीया रे, सुर न
 खेवर साय ॥ वा० ॥ सांजली राय वंदन गयो रे, वंदे मुनिवर नाथ
 ॥ वा० ॥ २४ ॥ देशना सांजली हर्षशुं रे, पामे वेराग्य अत्यंत ॥ वा० ॥
 प्रीतिमतीना कुंवर प्रत्ये रे, पद्यने राज्य उवंत ॥ वा० ॥ २५ ॥ जववन
 मांहे अमिसमी रे, लीए दीक्षा महाराय ॥ वा० ॥ प्रीतिमती ने दोय बांधवा
 रे, विमलप्रोध मुनि थाय ॥ वा० ॥ २६ ॥ पाली चारित्रने उपना रे, अ-
 ग्यारमे देवलोक ॥ वा० ॥ आरण नामे सोहामणुं रे, चारित्रनुं फल रोक
 ॥ वा० ॥ २७ ॥ जोग अनुत्तर जोगवे रे, सामानिक सुर मांहि ॥ वा० ॥
 प्रीति परस्पर बहू धरे रे, हर्ष घणो उत्साही ॥ वा० ॥ २८ ॥ करे अछाड मो-
 ठव घणा रे, समवसरण मांहि जाय ॥ वा० ॥ देशना सांजसे मोदणी
 रे, साये सहू समवाय ॥ वा० ॥ २९ ॥ ए त्रीजा अधिकारनी रे, यइ अ-
 ग्यारमी हास ॥ वा० ॥ ए अधिकार पूरण थयो रे, जव ठठो सुरसास ॥ वा० ॥
 ॥ ३० ॥ खिमाविजय जिनवर तणा रे, उत्तम गुणज विशाल ॥ वा० ॥ ३१ ॥
 अविजय कहे गायतां रे, होवे मंगलमाल ॥ वा० ॥ ३२ ॥ इति श्रीमन्ने-
 मिराजीमत्पोस्तुतीयो मनुष्यजवः सुरजवसहितः समाप्तः ॥ प्रथमखंडस्य
 तृतीयोऽधिकारः समाप्तः ॥ ३३ ॥ सर्वे गाथा ॥ १०७७ ॥

॥ अथ प्रथमखंडस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ संजव मुन कर प्रणमीये, श्रुतदेवी श्रुतदाय ॥ ह्ये चोयो अधिकार
 मुउ, कहेवा हर्ष न माय ॥ १ ॥ जिम जिम आगल सांजखो, तिम तिम अ-
 धिको साद ॥ शंभुकुमार संबंध हवे, मुणो मूकी परमाद ॥ २ ॥ निडा
 विक्रया परहरी, एति यइ कर जोर ॥ नकि यकी जे सांजखे, ते सहे श्रेयनी

कोरु ॥ ३ ॥ आह्व ॥ निहा विगहा परिवाङ्मर्हि, गुत्तेहिं पंजलि उढेहिं ॥
 जत्तिवहु माणपुवं, उवउत्तेहिं सुणैयवं ॥ १ ॥ सातमो जव घणो सुखकरु,
 पुण्य अधिक विस्तार ॥ किण नगरी किण देशमां, आवी छीये अव-
 तार ॥ ४ ॥ तीर्थकर नाम गोत्र कर्म, करे निकाचित केम ॥ किम धानिक
 सेवा करे, सांजसजो धरी प्रेम ॥ ५ ॥

॥ बास पहेली ॥

॥ मुनिमन मानस हंसलो ॥ ए देशी ॥ जंबुद्वीपना जरतमां, कुरु देशे
 अजिराम रे ॥ जिनपदधी जनपद कख्यो, पवित्र घणुं गुणधाम रे ॥ १ ॥
 सांजलो सुखकर चरित्र ए, याये जनम पवित्र रे ॥ सां० ॥ ए आंकणी ॥
 हृष्टिणाउर नयरी बत्ते, जनम्या जिहां जिनचंदो रे ॥ शांति प्रमुख चक्री
 घया, इण नयरी सुखकंदो रे ॥ २ ॥ सां० ॥ नामे श्रीपेण ठे राजीयो,
 जेह प्रतापे ठे युत्तो रे ॥ विकसंत कमल सूरय परे, चंन नहीं कर दीत्तो
 रे ॥ ३ ॥ सां० ॥ पट्टराणी तस श्रीमती, श्रीसम जेहनुं रूप रे ॥ पण नवि
 इठे गोपीपति, एहवुं शील अनूप रे ॥ ४ ॥ सां० ॥ शंख हिम कुंद परे
 उजलो, चंद्रमा अति अद्भुत रे ॥ निज वदन मांहि पेसतो, स्वपनामां
 देखे पसुत्त रे ॥ ५ ॥ सां० ॥ श्रीमती कहे जरतारने, ते पण पूठे निमित्त
 रे ॥ निमित्तिठं जोइ शाखने, जाखे थिर करी चित्त रे ॥ ६ ॥ सां० ॥ चंद्र पेरे
 पुत्रज यशे, वयरी तम करे छूर रे ॥ सकल धरा धरापति यशे, जगदानंदनो
 पूर रे ॥ ७ ॥ सां० ॥ दान देइ विसर्जियो, निमित्तिठं तिणी धारो रे ॥ अपरा-
 जित सुर उपनो, तेहना गर्ज मजारो रे ॥ ८ ॥ सां० ॥ पूरण मासे प्रसवीयो,
 पुत्र प्रजा प्रतिपाळ रे ॥ दासी नाम हिरण्यका, वधावे नरपाळ रे ॥ ९ ॥
 सां० ॥ देइ दासीने वधामणी, जनम मोछव करे राय रे ॥ रत्न चूरणना
 रे साथीया, मांगलिक ते वनाय रे ॥ १० ॥ सां० ॥ हंस मुसल उंचां करे,
 करे रयणां ते दीपो रे ॥ कनककलश छारे ठवे, पद्म प्रधान समीपो रे ॥
 ११ ॥ सां० ॥ कर करवाळ धरी करी, नृपछारे जट कोरु रे ॥ करे
 पताका अजिनवी, घर घर मनने कोरु रे ॥ १२ ॥ सां० ॥ तोरण बांधे
 बाहिरे, राजपंथ करे शुरू रे ॥ नीर जुगंधे सिंचता, गुण गाये बहु बुरु
 रे ॥ १३ ॥ सां० ॥ सिंघाटक त्रिक चाचरे, राजपंथ जिहां होय रे ॥ करी
 कनकराशि तिहां, दान दीये सहु कोय रे ॥ १४ ॥ सां० ॥ चारक

शोधन नृप करे, करे अमारीना घोष रे ॥ दश दिन सघला देशमां, व
रता घहु जन पोष रे ॥ १५ ॥ सां० ॥ सघले जिनने देहरे, पूजा विरचे जिन
रायो रे ॥ दंरु निवारे जूपति, दश दिन नवि कर थायो रे ॥ १६ ॥ सां०
कुंथर तणे पुण्ये करी, मणि कनक ने निधानो रे ॥ सुर आवी तस घर जरे
प्रगट पुण्य अमानो रे ॥ १७ ॥ सां० ॥ डुंडुहि वाजे आकाशमां, नां
रमणीउं द्वारो रे ॥ पहेरे जूपण अति अजिनवां, बहु मूलां बहु नाखो रे ॥
॥ १८ ॥ सां० ॥ पुष्प तंचोल प्रमुख घणां, आपे ने बली लेय रे ॥ जोज
पान करे सुखे, प्रमुदित नगरनां लोय रे ॥ १९ ॥ सां० ॥ एम दश दिन
सुविज्जुतिथी, हर्षित राय करंत रे ॥ वारमे दिन अजिधा जहुं, शंखकुमा
उवंत रे ॥ २० ॥ सां० ॥ खान मज्जन मंरुन वली, क्रीना ने वली अंक रे ॥
पंच धाव्ये पाखी जतो, वधतो कुंथर निःशंक रे ॥ २१ ॥ सां० ॥ वपर
मित्र घरे नित वधे, उपघात ने वली मोद रे ॥ नृप घर कुंथर वधे घणुं, उ
पजे सहुने विनोद रे ॥ २२ ॥ सां० ॥ लेखाचारजनी कने, मूके जणवाने
राय रे ॥ बुध पण कुंथर देखीने, मनमां हर्षित थाय रे ॥ २३ ॥ सां० ॥
व्याकरण निमित्त गणित जणयो, आगम मंत्र ने तंत्र रे ॥ विद्या वैदकशास्त्र
ने, अलंकार ठंद यंत्र रे ॥ २४ ॥ सां० ॥ ज्योतिष गारुड काव्य ने, नाटि
क मदननां शास्त्र रे ॥ महाचारत धनुषकला, इस्ती शिक्षा वली वल्ल रे ॥
॥ २५ ॥ सां० ॥ धालुवांद ने यूतनी, लक्ष्ण पुरुष ने नार रे ॥ कागरुतादिक
शकुननां, अंग विद्या मन धार रे ॥ २६ ॥ सां० ॥ नाटक गीतादिक कला,
पुरुषनी कला वहाँतेर रे ॥ दिन योनामां शिखीयो, ययो बृहस्पति पेर रे ॥
॥ २७ ॥ सां० ॥ ए चोथा अधिकारनी, पहेली ढाल रसाख रे ॥ पद्मविज-
य कहे पुण्यथी, होवे मंगलमाख रे ॥ २८ ॥ सां० ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ योवन प्रारंज्यो ह्वे, पसरंतो कंदर्प ॥ तरुणी हृदय तपावतो, द्वा
ज्वाल प्रसर्प ॥ १ ॥ विमलबोध पण उपनो, गुणनिधि मंत्रिपुत ॥ मति-
प्रज्ञ नाम ठे जेहनुं, जे राखे घरसूत्र ॥ २ ॥ पांशुकीना साथे जण्णा, योवन
पाम्या साथ ॥ वीजा पण राजपुत्रजुं, रमतो हाथोहाथ ॥ ३ ॥ पुर उद्याने
जायतां, नाख्यो बोले एम ॥ हर्ष धरी उत्साहजुं, दाखे बहुविध प्रेम ॥ ४ ॥

॥ दास वीजी ॥

॥ देशी सजनीनी ॥ अथवा ॥ अंबिनाशीनी तेजनीए, रंग लागो महारी
सजनी जी ॥ ए देशी ॥ कृष्ण कुटिल ने श्लक्ष्णतापणुं, केश मांदि रखुं एहने
जी ॥ धवल सरल गुरुतापणुं ए त्रिहुं, मनमां दीतुं जेहने ॥ १ ॥ सखीउं सुणजो
जी, शंखकुंवरनुं रूप ॥ स० ॥ ए आंकणी ॥ अष्टमीनो जेम चंद्रमा दीसे, जाल
उपम खहे एहनी जी ॥ जो नवि होत जगतमां चंदो, होत कलंकनी रेह ॥ १॥
स० ॥ लोचन मानुं चाण ठे एहनां, त्र्युग धनुषआकार जी ॥ तेणे हृदय
हणे नारीनां, रतिपति करे बिकार ॥ ३ ॥ स० ॥ कुसुमचाप कहे लोक
अनंगनुं, ते मिथ्या सवि जाणो जी ॥ अणमिचाणां लोचन, एहनां केतकी
पूज पीठाणो ॥ ४ ॥ स० ॥ कमलनी उपम लोचन जेहनां, नाखां उपम
नासा जी ॥ कमलनी शोजा सवि हरी लीधी, तिणे कज नीर निवासा
॥ ५ ॥ स० ॥ रक्तोत्पल संस्थित रवि किरणां, पंति परे ते शोहे जी ॥ जास
कपोलने पद्मराग परे, अधर अरुण मन मोहे ॥ ६ ॥ स० ॥ उज्ज्वल
दंत किरणनी श्रेणी, काम हींचोखा कान जी ॥ कंबु उपम कोट ठे जेहनी,
हरतो माहरी शान ॥ ७ ॥ स० ॥ घन गर्जारव जीपे एहवो, गंजीर जेहनो
नाद जी ॥ पुरकमान परे हृदयने देखी, मुक्त मन उपजे विपाद ॥ ८ ॥
स० ॥ परिघ परे भुजदंरु देखीने, काम दंरु मुक्त देवे जी ॥ आपदपुरी जोग
ल सरिखी, ये सहु नामणां लेवे ॥ ९ ॥ स० ॥ पंचानन सम लंक केडनो,
उदर हरे मुक्त चित्त जी ॥ रोमराजिए शोजित दीसे, सुंदर अतिहि विचि-
त्र ॥ १० ॥ स० ॥ ऐरावणशुंदा सम उरुयुग, काम नृपति घरछारे जी
॥ कंचन चांजा सरिखी शोजे, जंघा जास विचारे ॥ ११ ॥ स० ॥ करपद
तल्लीयां पद्मराग वर, पंक्ति हृदयने रंजे जी ॥ नख राता शोणित परे
दीसे, महारा हृदयने जंजे ॥ १२ ॥ स० ॥ एक अथवयव सम बीजे ठामे,
सुर्वज लहीये जवने जी ॥ तो समुदाय सीरी ए देखी, विंघे अथंग मुक्त
मनने ॥ १३ ॥ स० ॥ त्रिदश अंगना एम गुण गावे, तेम नगरीनी नारी जी
॥ नित नित एम कुंअरने देखी, पामे आणंद जारी ॥ १४ ॥ स० ॥ पूर्व
पुण्यची विविध प्रकारे, कुंअर करे विलास जी ॥ एक दिन राय सजामां वेगो,
करतो न्याय तपास ॥ १५ ॥ स० ॥ मंत्री सामंत सहस्रशुं मिलीयो,
तिणे अवसर तिहां छारे जी ॥ आकुल लोक बहु मुखदीनां, आवी एम

पुकारे ॥ १६ ॥ साहिब सुणजो जी ॥ पल्लीपतिनुं कूट, साहिब सुणजो
 जी ॥ ए आंकणी ठे ॥ मुधा प्रजाना रक्षक थाउं, तव पूठे राय केहने
 जी ॥ तेह कहे तुऊ देशनी सीमा, पर्यंते ठे जेहने ॥ १७ ॥ सा० ॥ विशाख-
 शृंग नामे ठे पर्यंत, देवस बहे बहु नदीउं जी ॥ पूर्वे अपर विजागनी माहि-
 म, न पडे तिणे जन खदीयो ॥ १८ ॥ सा० ॥ नामे समरकेतु तिहां पल्ली-
 पनि रहे ठे अति बलीयो जी ॥ तेह दुर्गना बलथी सवसे, देश देशमां हथी-
 यो ॥ १९ ॥ सा० ॥ खंडे सहु जनने दुःख देवे, अमे पण तेहनी पांते जी
 ॥ पण कण जान सवि हरी सीधां, आब्या तुम्ह उपांते ॥ २० ॥ सा० ॥ ता-
 हरुं शरण करीने आब्या, हवे अम्हने तुम्हे राखो जी ॥ ते शत्रुनी जीत
 करीने, जगमां पाखो साखो ॥ २१ ॥ सा० ॥ ते सांजलीने क्रोध चढ्यो तव,
 देवराये नृप ढका जी ॥ सामंत प्रमुख सवि यया सांये, जेह पराक्रम पका
 ॥ २२ ॥ सा० ॥ तव विनये करी पाये प्रणमी, शंखकुमार एम जाये जी ॥
 न पडे स्वामी तुम्हने चढ्युं, पल्लीपतिने पासे ॥ २३ ॥ सा० ॥ जंबुक उपर
 सिंहा न ठाजे, पंकज उपर हाथी जी ॥ ते कारण परसाद करीने, आपो मुं-
 छने साथी ॥ २४ ॥ सा० ॥ दास परे पांधीने सायुं, तुम्ह पसायथी स्वामी जी
 ॥ तव कहे सवे ए युक्त विनये, शंखकुमार शिर नामी ॥ २५ ॥ सा० ॥ रवि तणां
 जे किरण थवे ते, अंधकारने टासे जी ॥ नरपतिए जुगतुं ते जाणी, करी
 आपा ततकासे ॥ २६ ॥ सा० ॥ एम कहीने शंखकुमार तव, नीकलीयो मन-
 रंगे जी ॥ वात सुणी पल्लीपति डाले, कपट कूटने जंगे ॥ २७ ॥ सा० ॥
 दुर्ग शून्य मूकी नीकलीयो, किहांइक जइ रखो ठानो जी ॥ ते वात कुमर
 पण जाणी, हेरु मुख शुन शानो ॥ २८ ॥ सा० ॥ हेरु कहे सुण स्वामी शूनो,
 म्हेसी दुर्ग ते नागो जी ॥ माहि पेसीने याउं बखीया, जेम खेइ कूटे जागो
 ॥ २९ ॥ सा० ॥ शौत्यत्तिकी आदि चठ बुद्धि, सागर शंखकुमारो जी ॥
 कहे हमीने पदवी वाणी ए, कूरु कपट आचारो ॥ ३० ॥ सा० ॥ ए कपट
 बहु देशने सूने, पदनी वात न जाणो जी ॥ पण सचयुं सारुं निपजरो,
 देखो पद उगायो ॥ ३१ ॥ सा० ॥ कोइक ठाकोर नयो निपजायी, आ-
 रंवर बहु बीयो जी ॥ तेहने दुर्ग माहि मोक्षीयो, राजचिह्न सहु दीधो ॥
 ॥ ३२ ॥ सा० ॥ ते पण पवन करकावनो महोटी, तूर बजावनो पेगो जी ॥
 पोखार देखने मोंदे, थिर यइ दुर्गमां वेगो ॥ ३३ ॥ सा० ॥ शंखकुमार

कोइ महोटा बनने, जइ निकुंजे बेगो जी ॥ कोइ न जाणे तिम ते ठाने, बहु
 बुझे करी जेगो ॥ ३४ ॥ सा० ॥ पछीपति तव जाणे एहं, डुगैमां पेगो
 राय जी ॥ आबी चिहुं दिशे बींटी लीधो, जाणे दवे कहीं जाय ॥ ३५ ॥
 सा० ॥ मनमां चिते तव ते एहं, एटखे आव्यो कुमार जी ॥ सैन्य तणो
 सायर सेइ साये, बुझि तणो जंकार ॥ ३६ ॥ सा० ॥ जेम महोटा कोइ
 कोट होय तेम, डुगै चोरने बींटा जी ॥ डुगैछार दीधां मन चिते, कुमरे दीसे
 बींटां ॥ ३७ ॥ सा० ॥ दवे नासीने कहो किहां जाइये, पछीपति बि-
 मासे जी ॥ तव कूदाडो खंध धरीने, आवे कुंथरनी पासे ॥ ३८ ॥ सा० ॥
 जेम तुजने मन आवे तेम कर, हुं तुं तादरो दास जी ॥ कून कपट
 अम्हे करी जाणुं, पण नदीं राजविन्यास ॥ ३९ ॥ सा० ॥ ते तुम्हे कून कप-
 टने जीत्यां, ह्यो सपहुं धन माहं जी ॥ मुक अपराध खमो तुम्हे सपखो,
 बिरुद दयानुं ताहं ॥ ४० ॥ सा० ॥ एहं वचन सुणीने कुमरे, पण फण
 रतन ते लीधां जी ॥ जेहना जे जे माख हुंता ते, संजारीने दीधा ॥ ४१ ॥
 सा० ॥ होय एहं ते रहुं जंकारे, पछीपति करयो आगे जी ॥ राय तणे प्र-
 णिपातने अये, बाह्यो नगरने मागे ॥ ४२ ॥ सा० ॥ ए बोया अधिकारनी
 नाखी, धीजी दाख रसाखो जी ॥ पद्यविजय कहे पुण्य तणे यख, पामे
 मंगलमाखो ॥ ४३ ॥ सा० ॥ सये गाथा ॥ ७७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अटपी मांदि आबीया, अनुक्रमे जेहवे तेह ॥ तव सूरय मन चित-
 वे, आपी अधिको खेह ॥ १ ॥ अनिनव सूरज उगीपो, शंखकुमार
 गुणधाम ॥ नागो पीदीतो पापडो, मानुं छीपांतर ठाम ॥ २ ॥ पयिक
 गमन निवारतो, एसरे अति अंधकार ॥ रजनी जेह अनयनी, गाय कहीं
 निरधार ॥ ३ ॥ आपमते उगे पके, होवे बदने राग ॥ सूरय सत्पुण्या
 तपो, एहज अधिक सोनाग ॥ ४ ॥ यतः ॥ उदयंमिवि अग्रमये, विप-
 रइ रचतं दिपसनाहो ॥ रिद्धिमुद्धावश्चुय, तुष्टिश्चि अष्टुप मप्पुरिस्ता
 ॥ १ ॥ तापपमागी बर पकी, कृन्पनी परे एह ॥ पापशुद्धि कारण ठवे, प-
 धिम समुद्रमां देह ॥ ५ ॥ सूर्यराय जय व्यापम्यो, पोर परे तन क्षाम ॥ पम-
 रुं कृष्ण प्रमर परे, पंथीजन विधाम ॥ ६ ॥ कौशिकरुष दोह्यां तदा, पंथी गवां
 निज पान ॥ पेछा एह ठरकर ठपी, रात पनी विदे रान ॥ ७ ॥ पारः

दारिक हरख्या घणुं, रजनी रमणी तत्र ॥ करे विलास तम अंधने, किशुं
अयुक्त ठे अत्र ॥ ८ ॥ नखिनी स्त्री तव विरह्यी, सूरय पतिना तेह ॥
मिचाइ मातुं रोवती, एवो पति सनेह ॥ ९ ॥ शंखकुमार खना करे, तिहां
आवास उत्तंग ॥ पलंगे वेसी कहे, मंत्रिसुत मनरंग ॥ १० ॥ जिन शास
नमां कुशल तुं, तस अनुसारे जेह ॥ कौतुक सहित सुणाव तुं, कोइ
कथा होय तेह ॥ ११ ॥ कहे मंत्री सुणो स्वामी जी, तुम्ह आगल अन्ह
बुद्धि ॥ शी गणती पण सांजलो, एक कथा सुविशुद्ध ॥ १२ ॥

॥ ढाछ व्रीजी ॥

॥ राणी कहे राजा प्रते, जरी दीर्घ उसासा ॥ स्वामी तुम्ह सुपसाययी,
संपूरण आशा ॥ १ ॥ देशी ॥ जरत क्षेत्र मांहे अठे, जयपुर नामे नयरी
॥ तेह नगरने राजीये, जीत्या सहु वयरी ॥ २ ॥ सांजलो साहिया मा-
हरी; एक वात सनूरी ॥ १ ॥ आंकणी ॥ चंद्र जानु शिव कृष्ण ए, चार
मित्र ते रुना ॥ प्रीति घणी लखमी घणी, मनमां नहीं कूना ॥ २ ॥
॥ सां० ॥ एक दिन चंद्र ते चिंतवे, मनमां एम आणी ॥ बाप तणी लखमी
नवि, जोगववी वखाणी ॥ ३ ॥ सां० ॥ पीवां थण माता तणां, तेम वा-
पनी इच्छि ॥ जोगववी बाल कालमां, पठे हास्य ते सिद्धि ॥ ४ ॥ सां० ॥
निज वांहे अर्जी करी, इच्छि विलसे जेह ॥ तेह प्रशंसे सहु जना, सुख
पामे देह ॥ ५ ॥ सां० ॥ एम चिंता कहे मित्रने, तस मन पण जाव्युं ॥
संजलावे निज तातने, तस मन नवि आब्युं ॥ ६ ॥ सां० ॥ संपदा बहु
घरमां अठे, जोगवो तुम्हे सार ॥ देशांतरमां आपदा, सहीये निरधार
॥ ७ ॥ सां० ॥ जलव्यापार न तुम्हे सहो, सुखमां नित्य रहेता ॥ इत्या-
दिक ताते कथुं, पण साहसुं कहेता ॥ ८ ॥ सां० ॥ थाके नवि कोइ वच-
नयी, तव तेहना तात ॥ ऊहाज एकेकुं करी दीये, चारेनां चार जात
॥ ९ ॥ सां० ॥ करियाणां तिहां बहु परे, जरीयां उल्लासे ॥ चढवानो
दिन नवि गणे, वली मुहूरते खास ॥ १० ॥ सां० ॥ तव सांजले तिहां
अति बूरा, रासजरव तेह ॥ वामण ने नागा मले, जगुआं वस्त्र जेह ॥
॥ ११ ॥ सां० ॥ लूखा हाथ पगे करी, काणा ने अंध ॥ काष्ठजार तिहां
आवता, वली आवे दुर्गंध ॥ १२ ॥ सां० ॥ वाय वाये अति आ-
करा, कांकरा बहु उठे ॥ थइ थकाले वृष्टि ते, सहु बोले जूढे

॥ १३ ॥ सां० ॥ लायुं पखेवहुं एहवे, वडे वहु मांजार ॥ सवि अप-
शुकन पणी परे, घाये तिण वार ॥ १४ ॥ सां० ॥ तव तस सज्जन
कुंडुव मली, मित्र मात ने तात ॥ तुम्हे प्रवहणमां नवि चढो, एम कहे
सहु वात ॥ १५ ॥ सां० ॥ चंड कहे तव त्रटकीने, शुं काम तुम्हा-
रे ॥ सुख दुःख जेहवुं आवशे, ते सहेवुं अमारे ॥ १६ ॥ सां० ॥ सुख
दुःख घर पण पामीये, कस्यां कर्म न जाय ॥ शकुनाशकुन विचारणा,
शी करवीं ताय ॥ १७ ॥ सां० ॥ चिंता करतां मानवी, पामे दुःख
अपार ॥ जनमारो चिंता करे, पण नवि सहे पार ॥ १८ ॥ सां० ॥
चिंता न करो तातजी, घाणहार ते घाशे ॥ तिणे अम्हे चढशुं वार जी-
कुण अम्ह खेइ जाशे ॥ १९ ॥ सां० ॥ जो उपसर्ग यशे घपो, तो अम्हे
पण खरुशुं ॥ वयरीनां वाहण दणी, अम्हे आगल चढशुं ॥ २० ॥ सां० ॥
एम चोया अधिकारनी, त्रीजी दाख ते सारी ॥ पदाविहर कहे यणी,
घाये कष्ट ते जारी ॥ २१ ॥ सां० ॥ सर्व गाया ॥ २२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सज्जन शकुन दोष वारता, पण ते चंडकुमार ॥ नवि नवे नवे नवे
रगुं, दीये आणा तिण वार ॥ १ ॥ वासुं न करे दारुण, वासुं न करे दारुण
मंदोदरी वारे घणुं, पण रावण मत्तक नोय ॥ २ ॥ नवि नवे नवे नवे
रहे, आव्यो उदधि उपकंठ ॥ वार मित्रशुं दारुण, वासुं न करे दारुण ॥

॥ दास चोटी ॥

॥ हारे दोखा रहो तो हुं राखुं नीचनी ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
दोखा मारु हे, आज दजारी दोखा दारुण ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
रे, साये वार मित्र संयुक्त ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
तुम्हे कर्मनी, कांइ कीधां कर्म न कर ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
छने देखतां, पटु जडरुं कर्म न कर ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
वेगशुं, कांइ वायु वेगे न कर ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
अनुक्रमे वार ते न कर ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
जे नेष थकाइ ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
तिण ताड ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥
सहेर पण दे ॥ नवि नवे नवे नवे नवे ॥

नवि
नि-
हो,
मां-
नग-

एम ॥ सु० ॥ ४ ॥ वा० ॥ प्रवहण ने जनचित्त बली, कांइ मोलवा लाग्यां
 साथ ॥ सु० ॥ मेघघटा चढी तेणी परे, नवि सूजे हाथोहाथ ॥ सु० ॥
 ॥ ५ ॥ वा० ॥ अशुन उदय तिहां उठव्यो, साये आकंद समग ॥ सु० ॥
 सब सघसा लही गया, नवि सूजे कोइने मग ॥ सु० ॥ ६ ॥ वा० ॥ जां-
 ग्यां प्रवहण चार ते, कांइ बूढ्यां सघसां लोक ॥ सु० ॥ जांर गयां सवि
 सायरे, कांइ उपनो सहने शोक ॥ सु० ॥ ७ ॥ वा० ॥ अपजशयी वीहीना
 घणुं, मानुं फलक मद्यां तिणे चार ॥ सु० ॥ अन्य अन्य छीपे तदा, खेप-
 व्या तेसमुडे तिवार ॥ सु० ॥ ८ ॥ वा० ॥ सार्थवाह सुत चंड जे, पामी कांगो
 करे विलाप ॥ सु० ॥ देववशे लही आपदा, मुऊ आवी पढोतुं पाप ॥
 सु० ॥ ९ ॥ वा० ॥ डव्य गयुं सवि माहरुं, में वचन न मान्युं कोय ॥ सु० ॥
 मिथ्या आग्रहवंतने, सघसा उपसर्ग ते होय ॥ सु० ॥ १० ॥ वा० ॥ खजन
 शकुन निमित्तिप, हुं बाख्यो न रखो तास ॥ सु० ॥ डव्यपिपासा अति
 करी, फल तेहनं एडुःखराश ॥ सु० ॥ ११ ॥ वा० ॥ मुख हवे केहने देखा-
 डशुं, एम करी मनमां अजिप्राय ॥ सु० ॥ वखपाश वांधी गले, मरवाने ते सज्ज
 थाय ॥ सु० ॥ १२ ॥ वा० ॥ एणी अवसरे कोइ ब्राह्मणे, बुरीए करी ठेयो
 पाश ॥ सु० ॥ कहे ते अकार्य तुं शुं करे, एम मरतां किम सुखवास ॥ सु० ॥
 ॥ १३ ॥ वा० ॥ जो नवि जीवतुं ताहरे, तो सांजख माहरी बात ॥ सु० ॥
 डुकडो एक गिरि अठे, वांठित आपे सुखशात ॥ सु० ॥ १४ ॥ वा० ॥ तिहां
 जइने प्राण ठंडजे, जेम पामे इष्ठित ठाम ॥ सु० ॥ एम सुणी चंड तिहां
 गयो, दीये फांसो मरवा काम ॥ सु० ॥ १५ ॥ वा० ॥ मा साहस कर
 एम कहे, त्रण वार सुणे ते कान ॥ सु० ॥ चोय फेर जोयुं खरुं, पण बीतुं
 नहीं को थान ॥ सु० ॥ १६ ॥ वा० ॥ फरी फांसी दीधी तेणे, बली तिम-
 हीज कहे बीजी वार ॥ सु० ॥ बली जोयुं तिणे खांतशुं, पण नवि लह्यो
 ॥ १७ ॥ तिणे ठार ॥ सु० ॥ १७ ॥ वा० ॥ बीजी वार निपेधीयो, तब जोयुं मन
 दिन चूप ॥ सु० ॥ षट् अंतर रखा साधुजी, दीतुं तिहां अद्भुत रूप ॥
 अति बूढ ॥ वा० ॥ तिहां जइकहे सुणो स्वामी जी, हुं मंदजाग्य जगवंत
 ॥ १८ ॥ सारण न आवे किणी परे, तब जाखे करुणावंत ॥ सु० ॥ १९ ॥
 आवता, बलधिमरणथी शुं निपजे, जीवतो देखे जइ ॥ सु० ॥ अविधिमरण
 करा, कांकरा को एणी परे में सह ॥ सु० ॥ २० ॥ वा० ॥ ए चोथा

अधिकारनी, कही चोथी ढास रसास ॥ सुण ॥ पद्य कहे मुनिसंगथी,
सहेशे ए मंगलमास ॥ सुण ॥ ११ ॥ वाण ॥ सर्व गाथा ॥ १३७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अविधिमरण नवि कीजीये, अविधिमरण दुःखदाय ॥ अविधिमरण
कीधां घणां, पण नवि सहे शिवठाय ॥ १ ॥ नगर निगोद मांहे जम्यो,
कास अनंतानंत ॥ पण विधिमरण न को सखुं, जिणथी सहीये अंत ॥
॥ २ ॥ विधिमरणे पाम्या घणा, स्वर्ग तथा अपवर्ग ॥ स्त्रीजन उचित
अविधिमरण, तेहथी केम होय सर्ग ॥ ३ ॥ जो जीवतो होय प्राणीयो,
तो सहे कोनि कल्याण ॥ इहां दृष्टांत ते माहरो, निश्चय करीने जाण
॥ ४ ॥ चंद्र पूवे तव मुनि प्रते, ते कहो तुमची बात ॥ सावधान यह
सांजखो, मुनि कहे निज अवदात ॥ ५ ॥

॥ ढास पांचमी ॥

॥ शीरोहीरो शाखु हो, के उपर जोधपुरी ॥ ए देशी ॥ मंगलपुर नयरे
हो, के चंद्रसेन राजा ॥ जानु नाम अमात्य ते हो, के गुणथी अति ताजा ॥
तस नाम सरस्वती हो, के नारी विख्याता ॥ रूपवंती अतिहि हो, के
शास्त्रे व्याख्याता ॥ १ ॥ चक्रवाक तणी परे हो, के प्रीति ते जोर बनी
॥ देश देश प्रसिद्धि हो, के यह ते अति घणी ॥ एक एक बिना विहुं हो,
के रही ते नवि शके ॥ एकनी बात विरुद्ध हो, के सुणी प्राण नवि टके
॥ २ ॥ एक दिन सरस्वती स्त्री हो, के सूती खाट मांहि ॥ रोती स-
हसा तव हो, के ठी छुःख त्यांहि ॥ पूवे तव जानु हो, के ए शुं तुज
थयुं ॥ तव जाखे नारी हो, के ए तो सहज जयुं ॥ ३ ॥ पूवे बखी हठथी हो,
के कहे हवे नारी खरं ॥ में सुपनमां दीतुं हो, के एहं दुःखकर ॥ र-
मतो में दीतो हो, के वीजी नारी समो ॥ तुजने ते कारण हो, के मुज-
ने नवि गम्यो ॥ ४ ॥ चिते मन जानु हो, के सुपने खेद सखो ॥ तो प्रत्यक्ष
देखे हो, के प्राण विछोह कसो ॥ ते कारण वीजी हो, के नारी ते नवि
परणुं ॥ जो परणुं तो पामे हो, के सरस्वती दुःख घणुं ॥ ५ ॥ एम नि-
यम कस्यो तिणे हो, के चाखो नवि चखे ॥ कहे बहु जन परणो हो,
के पण नवि मन मखे ॥ ए यह प्रसिद्धि हो, के राजाने घासे-॥ ते सां-
जखी राजा हो, के कटके जाय त्वारे ॥ ६ ॥ जानुने मूकी हो, के नग-

रमां अति वेगे ॥ झूरे जइ राजा हो, के चिंते अति वेगे ॥ जानु सरस्व-
 तीनी हो, के प्रीति ते परखवा ॥ कांय कारज जूतुं हो, के कहाये निरखवा
 ॥ ७ ॥ आयो तुम्हे जानु हो, के कारज अम्ह घणुं ॥ जानु तव आवे
 हो, के करी ते शीघ्रपणुं ॥ कूडो लखी पत्रज हो, के राजा मोकजे ॥
 मांदि खलुं एवुं हो, के जानुने यम गखे ॥ ८ ॥ ते सुणी सरस्वतीना
 हो, के हृदयनो स्फोट थयो ॥ ततकाल नारीनो हो, के प्राणवियोग
 जयो ॥ तेणे समे राजा हो, के बात ते शीघ्र सुणे ॥ निज आतम निंदे
 हो, के मुखयी एम जणे ॥ ९ ॥ में कीध अकारज हो, के स्त्रीहत्या
 आवी ॥ याइश किहां जइने हो, के हवे हुं निष्पावी ॥ सुणी पीयुतुं
 मरण ते हो ॥ के नारीए प्राण तज्या ॥ नरके जावाने हो, के हवे अम्हे
 शीघ्र सज्या ॥ १० ॥ जानु पण सुणीने हो, के जीवशे केणी परे ॥
 राजा आवे तव हो, के जानु कने सुपरे ॥ साहामा किम आव्या हो,
 के सेवकने स्वामी ॥ ए अनुचित दीसे हो, के एम कहे शिर नामी ॥
 ॥ ११ ॥ कांइ कारणे आव्या हो, के अम्हे ताहरी पासे ॥ वस्तु एक मागण
 हो, के आव्या उह्लासे ॥ तव जाखे जानु हो, के एम केम कीजीये ॥
 तुज फाजे जीवित हो, के स्वामी दीजीये ॥ १२ ॥ जाखो तुम्हे जेवुं हो, के
 काम ते मुज जणी ॥ तस बात कहे तव हो, के जे यइ नारी तणी ॥ अम्हे
 कहीये तुजने हो, के तें मरवुं नाहीं ॥ ए पातक कीधुं हो, के अम्हे महोड
 साही ॥ १३ ॥ ते सांजली मनमां हो, के खेद थपार लहे ॥ ते जानु एणी
 परे हो, के जूपतिने कहे ॥ मुज प्राण निरुर ठे हो, के केम नवि देह जहे ॥
 मुज प्राणप्रिया ते हो, के एणी परे मरण लहे ॥ १४ ॥ स्वामी द्यो आण
 हो, के जाठं मुज घरे ॥ तव दीधी आणा हो, के आव्यो शीघ्र परे ॥ घरमा
 णसे राख्यां हो के, पहेखां अस्थि ग्रही ॥ जइ तेहने पूजे हो, के मनम
 उम्मही ॥ १५ ॥ तस गुण संनारी हो के, नित नित रुदन करे ॥ नि
 करे विखापा हो, के नारीनुं ध्यान धरे ॥ दण दण करे इडा हो, के ए मरव
 तणी ॥ पण रायनुं वचन ते हो, के नवि शके अग्रगणी ॥ १६ ॥ एम अ
 संवत्सर हो, के तेहने वही गया ॥ हवे एक दिन चिंते हो, के नारीना मरा
 यया ॥ जव मरण अशे मुज हो, के तव ए अस्थि प्रते ॥ कुण नाखुं गंग
 हो, के माहरे प्राण जते ॥ १७ ॥ तो हुं जीवतां हो, के नाखुं गंग मांदि

नृप प्रक्यां विणु ते हो, के नीकह्यो उछांहि ॥ गंगाने कांठे हो, के पहेतो
अनुकरमे ॥ बाणारसी नगरी हो, के आब्यो तेह समे ॥ १७ ॥ सुर सरिता
कांठे हो, के विप्रने दान दीये ॥ तिहां करे विद्यापा हो, के गुण संजारी हिये
॥ हवे नारीनां हारकां हो, के ते पण जाय खरां ॥ एहने आधारे हो, के
हजी लगी प्राण धर्या ॥ १८ ॥ न खमाये विरहो हो, के म्हे ए कांता तणो ॥
कृण कृणमां सांजरे हो, के प्रेम ते अतिहि घणो ॥ केम मलशे नारी
हो, के ए मुऊने हवे ॥ मुऊ प्राणआधारा हो, के जस गुण कृण मवे ॥ १९ ॥
मुऊ हृदय ते फाटे हो, के ए गुण संजारी ॥ अवगुण न समाइ हो, के
एहवी मुऊ नारी ॥ चोये अधिकारे हो, के पांचमी ढाख जली ॥ कहे पद्म-
विजय सुणो हो, के आगल बात बली ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ १६३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एम विद्याप करतां थका, इण अवसर तिहां एक ॥ आबी राय तणी
धुआ, सरस्वती नाम विवेक ॥ १ ॥ तिहां कुतूहल जोती थकी, आबी
तेहनी पास ॥ पूठे तेह कुमारिका, दुःख जर देखी तास ॥ २ ॥ तुऊ सरिखुं
दुःख केहने, में नवि दीतुं क्यांहि ॥ केम तुं रुदन करे घणुं, तेह कहे मुऊ
आंही ॥ ३ ॥ पुण्यहीन हुं पापीयो, शुं पूठे मुऊ बात ॥ बली आग्रहे पूठे थके,
कहे सघलो अवदात ॥ ४ ॥ ते सुणी ऊहापोह थयो, जातिसमरण पाम
॥ आवरण खस्यां ते जातिनां, गंगातीरने ठाम ॥ ५ ॥

॥ ढाख ठही ॥

॥ नानो के नानो नाहलो रे ॥ ए देशी ॥ मूर्छां लइ धरणी ढली रे,
सखीउं बीहीनी ताम ॥ छागी मोहनी रे ॥ आबी रायने तब कणुं रे, नृप
आवे तिणे ठाम ॥ छा० ॥ १ ॥ शीतल विंजे वायरा रे, चंदन चर्चे अंग ॥
॥ छा० ॥ तव चेतन बढ्युं तेहने रे, बेठी थइ मनरंग ॥ छा० ॥ २ ॥
राय पूठे पुत्री जणी रे, मूर्छानो विरतंत ॥ छा० ॥ कहे पुत्री सुणो तात जी
रे, कहीये ए जिम हुंत ॥ छा० ॥ ३ ॥ पूरव जवनो मुऊ पति रे, हुं हती सर-
स्वती नाम ॥ छा० ॥ ए घणो मुऊने बाखहो रे, हुं पण जीवित ठाम ॥
॥ छा० ॥ ४ ॥ बात कही बहू प्रत्ययी रे, मानी नृपति तेह ॥ छा० ॥ बहू
हरखे परणावतो रे, निज पुत्री गुणगेह ॥ छा० ॥ ५ ॥ निज पंचत्वथी
पूठीयुं रे, कहे सघलो विरतंत ॥ छा० ॥ मनमां चिते सरस्वती रे, जुउं ए

महारो कंत ॥ छा० ॥ ६ ॥ मुक्त अर्थे दुःख बहु सखुं रे, जुंठ ए कर्म
 विचित्त ॥ छा० ॥ पूरवथी वली प्रीतनी रे, अधिकी दुःख सुविदित्त ॥ छा० ॥
 ॥ ७ ॥ सुख जोगवे तिहां दंपती रे, दिन दिन अधिके नेह ॥ छा० ॥ राज्य
 देइ हवे जानुने रे, पाम्यो पंचत्व तेह ॥ छा० ॥ ८ ॥ जानु ने हवे सर-
 स्वती रे, जोगवे जोग रसाल ॥ छा० ॥ एक दिन सरस्वती अंगमां रे, उपनो
 गद असराल ॥ छा० ॥ ९ ॥ दाघज्वर अति आकरो रे, देखाडे बहु वेय
 ॥ छा० ॥ नरपति डव्य आपे घणुं रे, पण नवि टाखे सथ ॥ छा० ॥ १० ॥
 वेये तजी ते नारीने रे, नृप मन चिंता थाय ॥ छा० ॥ चितवे जीवतां
 एहने रे, मरण जो महारुं थाय ॥ छा० ॥ ११ ॥ तो दुःख देखुं
 हुं नहीं रे, बिरह ते दुःख दातार ॥ छा० ॥ दण एक हुं नवि रही शकुं
 रे, ए मुक्त प्राणआधार ॥ छा० ॥ १२ ॥ हवे मुक्त ऊपा रुयको रे, हवे
 जीवे शुं होय ॥ छा० ॥ प्राणप्रिया मरवा पनी रे, ए सम अवर न कोष
 ॥ छा० ॥ १३ ॥ सातमे मासे ते चढ्यो रे, करवा जीवितत्याग ॥ छा० ॥
 चारण मुनिवर तिणे समे रे, दीठो ते महाजाग ॥ छा० ॥ १४ ॥ मुनि कहे तुं
 शुं करे रे, आप तणो वध एम ॥ छा० ॥ घासजने जे आचखुं रे, ते करीये
 कहो केम ॥ छा० ॥ १५ ॥ अविधि मुथ्याने सुख नहीं रे, परजय पण होय
 दुःख ॥ छा० ॥ तव कहे मुनिवर सांजलो रे, मुक्तने नहीं इहां सुख ॥
 ॥ छा० ॥ १६ ॥ शुं करुं स्वामी जी ते कहो रे, नवि सहेवाये वियोग ॥ छा० ॥
 प्राण धरी हुं नवि शकुं रे, उपनो सरस्वती रोग ॥ छा० ॥ १७ ॥ तव
 कहे मुनिवर पणी परे रे, धर्म करो तुम्हे राय ॥ छा० ॥ धर्म सकस दुःख
 आयको रे, यास युवा वृद्ध थाय ॥ छा० ॥ १८ ॥ देय ते अरिहा
 आदरो रे, रागेछपादिक मुक्त ॥ छा० ॥ पंच महाव्रत पाखतां रे, गुरु सु-
 साधु उक्त ॥ छा० ॥ १९ ॥ यतः ॥ रागाइ दोस रहित, चउत्तीसाइसय संजुं
 पीरो ॥ परठवगारं मिरठ, देवो महणरि सो हवइ ॥ १ ॥ अथयमुक्ते पयि यः
 प्रवर्तते, प्रवर्तयत्यन्यजनं च निःस्पृहः ॥ स एव सेव्यः स्वहितेपिणा गुरुः
 स्वयं तरन्तारयितुं क्षमः परम् ॥ २ ॥ तत्र ग्रहो जिन जालीयो रे, पापनां
 ठाण अदार ॥ छा० ॥ बिरति करो तुम्हे तेहनी रे, पणी परे धर्म उदार ॥
 ॥ छा० ॥ २० ॥ धर्म ते सार संसार वे रे, जग आधार ए धर्म ॥ छा० ॥
 सद्गति पद्मोचाडे जखो रे, बांध नवि ते कर्म ॥ छा० ॥ २१ ॥ पणी परे

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

उपदेश सांजसी रे, अंगीकरे तेह राय ॥ छा० ॥ सरस्वती पासे लावीयो
 भूपति तेरुपिराय ॥ छा० ॥ २२ ॥ घंदना करी ते जावधी रे, देशविरति क
 अंग ॥ छा० ॥ पाप विषय गयां तेहनां रे, रोग गयो मुनिसंग ॥ छा० ॥ राय राणी
 ॥ २३ ॥ राज्यसीरी एम जोगवे रे, वृद्ध गया जानु राय ॥ छा० ॥ २४ ॥ पुत्रने राज्य घापी
 मन चितये रे, दीक्षा लीउं जिनराय ॥ छा० ॥ २५ ॥ दीक्षा आदरे राजीपो रे, पासे व्रत
 करी रे, सुगुरु तणे पायमूस ॥ छा० ॥ २६ ॥ साधवी पासे सरस्वती रे, पासे व्रत
 अनुकूल ॥ छा० ॥ २७ ॥ गीतारय जानु ययो रे, देह गुरु उपयोग ॥ छा० ॥ २८ ॥ आणा
 ॥ २९ ॥ गीतारय जानु ययो रे, देह गुरु उपयोग ॥ छा० ॥ ३० ॥ तोपण शास्त्र जाणी करी रे,
 एकाफी तणी रे, पद्यपि शास्त्रे निपिद्ध ॥ छा० ॥ ३१ ॥ ते जानु हुं जाणजे रे, था बेगो तुज
 तेहने आणा दीध ॥ छा० ॥ ३२ ॥ मरण खदंत नृपवच सुणी रे, तो किम जिन धर्म बात ॥
 पास ॥ छा० ॥ ३३ ॥ राज्य पाखत कृण एणी परे रे, धेय परंपरा एम ॥ छा० ॥
 ॥ ३४ ॥ राज्य पाखत कृण एणी परे रे, धेय परंपरा एम ॥ छा० ॥
 ते कारण तुं धर्मेने रे, कर वली कांडक नेम ॥ छा० ॥ ३५ ॥ पास मरण
 करी वेगधुं रे, पामे जेदधी धेय ॥ छा० ॥ ३६ ॥ घंड कहे नय मुनि प्रते रे, यो
 मुक जेह आदेय ॥ छा० ॥ ३७ ॥ ए घोषा अधिकारनी रे, जागरी ठही
 दास ॥ छा० ॥ पद्यविजय कहे जिन तणा रे, धर्मेधी मंगलमास ॥ छा० ॥ ३८ ॥
 ॥ घंड कहे सुणो स्वामी जी. अनवस्थित चित्त मुक ॥ मित्र वियोगी
 न विरहो. जाग्यं विनये तुक ॥ १ ॥ ते कारण किरण पर्णी. करी थापां मुक
 ॥ स्वग्न्य चित्त जेम माह ॥ पाये धर्म मनेह ॥ २ ॥ वस। विशेष अवसर
 ॥ ३ ॥ आदरगु प्रनजार ॥ मुनिवर पर्णी परे कहे. जाग्या तुम्हें नवकार ॥ ३ ॥
 ॥ दास मानर्म ॥
 ॥ देही घोषा ॥ गानस नृदेव चंडरमार जाग्य वस हू ध्यानवकार ॥
 तो पद नव मपद ज्ञान जपता नाम कर्म ररात ॥ १ ॥ सुपु अक्षर
 मही पय्याण एहमा मान मकर गुरु जगल ॥ मयं मसीने अकमत पाय.
 न पय कादर उहेका ॥ २ ॥ दास मंगल माने ते जेह पय अयुक्त
 ते एह ॥ निरा अनुलि माहि ए वधु प्रवचनमारटकार सुपु
 कांड कारण एहन नृदिका जगल ॥ नवनर नृदिका ॥ बनस
 पायदानु पर नर एह नहा अक्षर नर ॥ ४ ॥ व जगल पय्याण

प्ररायं, पण कोमो मध्य खाली ठाय ॥ हवइ मंगलं कहेतां तेह, ऊणो पण
 पूरो थाय एह ॥ ५ ॥ बीजे पण बहु ग्रंथे सुण्युं, गुरुपरंपराए पण सुण्युं ॥ एक
 नवकार कहे शुज जाव, सागर सातनुं फेडे पाव ॥ ६ ॥ जो नमो अरि-
 हंताणं गणै, पाप सागर पचासनुं हणै ॥ जो संपूर्ण गणै नवकार, पांचसै
 सागर पाप निवार ॥ ७ ॥ यतः ॥ नवकार इक अस्कर, पावं-फेडेइ सत्त-
 यराइ ॥ पन्नासं च पयणं, सागर पणसय समग्गेणं ॥ १ ॥ आठ कोमी ने वखी
 लख आठ, आठ सहस अठ सत्त वखी आठ ॥ गणतां शाश्वत थानक लहे, ए
 अधिकार जिनेश्वर कहे ॥ ८ ॥ यतः ॥ अष्ठेवय अष्ठसया, अष्ठसहस अठ
 लख कोमीठ ॥ जो गुणइ जत्तिजुतो, सो पावइ सासयं ठाणं ॥ २ ॥ शिवकु-
 मार ने वखी श्रीमती, श्रीजिनदास आवक शुजमति ॥ एहनी आ जव पूगी
 आश, परजव पण नवि थाय निराश ॥ ९ ॥ चंरुपिंगल हुंरुक विहुं चोर,
 जे करता नित्य पाप अघोर ॥ ते पण सुरपद पाम्या वही, महिमा ए नव-
 कारनो सही ॥ १० ॥ श्रीश्रीपाल नरिंद वखी जुठ, ए नवपदयी नीरोगी
 हुठ ॥ एम शाखे कहां बहु विरतंत, ते कहेतां नवि आवे अंत ॥ ११ ॥ जंबु
 द्वीप अनादित देव, पूरव जव करी नवपद सेव ॥ ए सवि श्रुतखंध मांहि
 रह्यो, महिमा नवि जाये कोइ कह्यो ॥ १२ ॥ एहज चौद पूरवनो सार, ग्रंथे
 जाख्यो श्रीनवकार ॥ चौद पूरवना अरथ जे कहा, पहेला पदमां अरिहंत
 खंहा ॥ १३ ॥ ते अरिहंत पण साधे सिद्ध, बीजा पदमां तेह प्रसिद्ध ॥
 सूत्र तणा करता गणधरा, ते बीजे पदे सूरिवरा ॥ १४ ॥ सूत्र तणा कहा
 पाठक जेह, चौथा पदमां जाख्या तेह ॥ सूत्र मांहि कह्यो जे निरुपाध,
 मारग साधे तेहज साध ॥ १५ ॥ तिणै नवकार पूरवनो सार, जगत जीव
 सहने हितकार ॥ चौदपूरवी गरढा थया, सूत्रारथ उपयोगी न
 जया ॥ १६ ॥ अंतअवस्थाए श्रीनवकार, तेहने पण होवे आधार ॥ ए नव-
 कार समो नहीं मंत्र, हेठे सह मणिमंत्र ने यंत्र ॥ १७ ॥ खलने बोलण
 योग्य शुं नहीं, भूख्यो शुं नवि खाये ग्रही ॥ व्यापारीने नहीं परदेश, वज्र
 अजेय किंयुं सुविशेष ॥ १८ ॥ शी वस्तु जगमां ठे जेह, जे नवपद साधे
 नहीं तेह ॥ रुद्धि वृद्धि दीये आ जव घणी, अनुक्रमे पदवी मोक्षज तणी
 ॥ १९ ॥ एम सांजलीने चंद्रकुमार, जके शीखे श्रीनवकार ॥ विचख्यो
 मुनिने करी प्रणाम ॥ अनुक्रमे पहोतो कुसुमपुरे ठाम ॥ २० ॥ मांड्यो

तिहां चंद्रे व्यापार, फलीयो तेहने श्रीनवकार ॥ महा रुद्धिवंतो ते थयो,
एक दिन निमित्तने पूठण गयो ॥ २१ ॥ माहारा मित्र जीवे के नहीं, मुज मल-
शे के ठे वली कहीं ॥ कहे निमित्तिठ दिन थोरुले, णे मित्र मलशे जोरुले
॥ २२ ॥ अन्य अन्य पुरधी आवशे, ते पण रुद्धि घणी लावशे ॥ एम सांजली-
ने दीधुं दान, निमित्तिठ पढोतो निज धान ॥ २३ ॥ हवे थोमा दिन मांहे तेह,
जानु शिव ने कृष्ण सनेह ॥ बहु रुद्धे आव्या सहु मढ्या, सुख दुःखनी
वातोमां नढ्या ॥ २४ ॥ निज निजनी जे वातो थइ, जाखे जेह अतीते
गइ ॥ चार मित्र हवे रहे सुखवास, विषयसुख जोगवे आवास ॥ २५ ॥
ते सहु जडकजावी थया, श्री नवकार शीखण सज्ज थया ॥ चंद्रकुमारनुं
मुणी चरित्र, मनमां जावे कर्म विचित्र ॥ २६ ॥ ए चोथे अधिकारे कही,
ढाल सातमी एणी पेरे लही ॥ पद्मविजय कहे जपो नवकार, जेहथी होवे
जय जयकार ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ २२ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ बहु धन पाम्या तिण पुरे, एक दिन वेठा चार ॥ करे विचार ते एणी
परे, खखमीनो नहीं पार ॥ १ ॥ ते धन पामे पण किस्सुं, जो रहे सज्जन
वियोग ॥ तस खखमी विफली सहो, अन्य देशमां जोग ॥ २ ॥ यतः ॥
किं ताए सिरीए, सुंदरी विजा होइ अणदेसंमि ॥ जइ न मिचेहि समं, जाय
न दिछा अमिचेहि ॥ १ ॥ निज देशे जावा जणी, सम्मत कीध विचार
॥ प्रवहण जरी चाह्या हवे, सायर पाम्या पार ॥ ३ ॥ वेसाउलमां उतरी,
वेची वस्तु अनेक ॥ करियाणां अन्य देशने, योग्य जरे सुविवेक ॥ ४ ॥
जयपुर नगर जणी हवे, बलमारग करी जाय ॥ कोइक थानक उतस्या, वेठा
सहु समवाय ॥ ५ ॥ सामग्री जोजन तणी, करी अनेक प्रकार ॥ जो-
जन करवाने सहु, वेठा चित्त ठदार ॥ ६ ॥

॥ ढाख आठमी ॥

॥ वे वे मुनिवर विहरण पांगुस्या जी ॥ ए देशी ॥ एणी अवसर मुनिवर
तिहां थावीया जी, धरता निर्मल ध्यान रे ॥ पंच महाव्रत पाखता जी,
चरण दर्शन धरे ज्ञान रे ॥ १ ॥ एणी ॥ वेयावच्च करे मुनि दश जेदथी जी,
संजम सत्तरे प्रकार रे ॥ दशविध साधुधर्म अजुवाखता जी, ब्रह्मचर्य गु-
प्तिना धार रे ॥ २ ॥ एणी ॥ वार जेदे तप आदरे जी, क्रोध मान माया

खोज रे ॥ जीपता पाखे चारित्रधर्मेने जी, श्री मुनिवरजी थइ थिर थोज
 रे ॥ ३ ॥ एणी० ॥ पिरुविशुद्धि चउ जेदधी जी, पंच समितिना धार रे ॥
 ग्रणे गुप्ते गुप्ता रहे जी, जावना जावता बार रे ॥ ४ ॥ एणी० ॥ प्रतिमा
 धारे यथाशक्ति करी जी, पाखे करे वली इंद्रियरोध रे ॥ पन्निसेहण पण-
 विस ते जावशुं जी, अजिग्रह चार तणो करे शोध रे ॥ ५ ॥ एणी० ॥
 मस्त्रिन शरीर पण जेहनुं जी, ध्यान अति सुविशुद्ध रे ॥ युग प्रमाणे दृष्टि
 धरी करी जी, चाखे मुनिवर धरमे बुद्ध रे ॥ ६ ॥ एणी० ॥ उपशम सारे
 शोजित वेदनी जी, मासस्त्रमणे मुनिराय रे ॥ पारण दिन तिहां आवा
 गोचरी जी, हरखेसहु समवाय रे ॥ ७ ॥ एणी० ॥ सुंदर नामे चाकर ते-
 हनो जी, चाखे सहु मन आणी खांत रे ॥ आपो तुम्हे जात पाणी मुनि-
 वर प्रते जी, शुद्ध मान थयुं सवि संत रे ॥ ८ ॥ एणी० ॥ तव कर्मकर सुंदर
 मन चिंतये जी, अहो अहो माहुरं जाग्य विशाल रे ॥ तप तापित मुनि-
 घरनी देहनी जी, ए फांसु वली अशन रसास रे ॥ ९ ॥ एणी० ॥ ते पण
 सहु देवरावे तुज कने जी, केम नथी नाचतो प्राणी थाज रे ॥ आप
 संयंधी तुज किहांथी होवे जी, तुज पासे देवरावे कुण काज रे ॥ १० ॥
 ॥ एणी० ॥ ते कारण निज इग्राय थापशुं जी, थाज जाग्यां मुज पूरव
 पुण्य रे ॥ वली परनवनुं पुण्य उपाजीये जी, जेम नवि घाठं पुण्ये शुभ्य
 रे ॥ ११ ॥ एणी० ॥ मुनिवर प्रतिखाज्या तिणे जावथी जी, हर्षित त्रिपुत्र
 अशन ने पान रे ॥ रोमराजी विकस्तर थइ जी, प्रगट्यां पुण्य अमान रे
 ॥ १२ ॥ एणी० ॥ भोग करम अज्युं घणुं जी, ते चारे मित्र वधते जाव
 रे ॥ सुंदरे वस्त्रीय विशेषे जाणजो जी, ए तो जाणो जाव विशेषनो दाव
 रे ॥ १३ ॥ एणी० ॥ अनुक्रमे जयपुर नगरे थावीया जी, मित्रीयो ते
 सज्जन कुटुंबनो वग रे ॥ करे वधामणां अति प्रमोदशुं जी, सुख भोग-
 वनां जेम मुरसग्य रे ॥ १४ ॥ एणी० ॥ ज्योतिष देवमां पांचे उपना जी,
 तिहांथी चव्रीने चंद्रकुमार रे ॥ नाशिकपुरमां सारथवाह घरे जी, समुद्र
 तली लग्नी ठे नार रे ॥ १५ ॥ एणी० ॥ इच्छि घणी ठे तेहने घरे जी,
 उपनो रतिवर्द्धन नस नाम रे ॥ ब्रह्मस्यसमां सारथवाह धनंजयो जी,
 श्री नामे नारी अति गुणधाम रे ॥ १६ ॥ एणी० ॥ जानु ते तेहनी कुरा
 टनो जी, अन्नंगदेव थयुं अतिपान रे ॥ राजगृहे सागरनी बी

मुंदरी जी, शिव पद्मी रतिमुंदरी घड़ जाण रे ॥ १७ ॥ एणी० ॥ विजयपुरे
दत्तपरणी रुपिणी जी, रतिमाळा कृष्ण तणो घयो जीव रे ॥ हवे वि-
श्वपुर नवरीमां उपनो जी, मुंदर जिणे दान दीधुं अतीव रे ॥ १८ ॥
एणी० ॥ जास प्रनाथ जग विस्तार्यो जी, गृहवो घयो महोदो कोइ नरिंद
रे ॥ सहृण हवे रहे सुखमां निज निज घरे जी, फल पाम्युं दीधुं दान मु-
लींद रे ॥ १९ ॥ एणी० ॥ राजगृही नगरे रतिवर्द्धन गयो जी, मांडयो तिणे
तिहां अतिहि व्यापार रे ॥ घट्ट दिन अंत एक दिन वाहरे जी, नंदन
वन उद्यानमां सार रे ॥ २० ॥ एणी० ॥ दक्षिण लोचन फुरके चिंतवे
जी, मन बल्लज कोइक मलशे आजर रे ॥ चोघा अधिकारे आठमी दाखमां
जी, पद्मविजय कहे पुण्यने काज रे ॥ २१ ॥ एणी० ॥ सर्वगाथा ॥ २५६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जमाणुं लोचन फुरकीयुं, बल्लज इछे तेह ॥ इण अवसर कुप्रयासिका,
देखे अति सनेह ॥ १ ॥ ब्रह्म तणी पूजा करे, रूपे रति अवतार ॥ ग्री
पण देखे तेहनुं, रूप मनोहर सार ॥ २ ॥ रूप अतिशय वेहुनां, पूरव जव
अन्यास ॥ देखत प्रीति घइ तिसी, नाखी न शकीये जास ॥ ३ ॥ नयन पदा-
रथ नयन रस, नयने नयन मिसंत ॥ अणजाण्याशुं प्रीतनी, पहेली नयन क-
रंत ॥ ४ ॥ नयन तणी गति थलक हे, किणधी कळी न जाय ॥ खाल लोककुं जेद
कर, ससनेहीपें जाय ॥ ५ ॥ नयण ते सयण वजीर ठे, प्रेमजंजीर परगट ॥
हीर हेयानुं जिहां मळ्युं, तस निरखे गहगट ॥ ६ ॥ चित्तशुं चित्त मिसी
गयां, नेहे मखीयां नयण ॥ दृश्युं विकस्युं पंकज परे, मुखे न कहाये व-
चण ॥ ७ ॥ नयण मिछाप एणी परे करी, पद्मोती घाळा गेह ॥ मन मूकी
सा तस कने, लागो अतिहि सनेह ॥ ८ ॥ रतिवर्द्धन कोइ पुरुषने, पूठे तास
विरतंत ॥ ते कहे सागरदत्त सुत, अनुजा विमलनी संत ॥ ९ ॥ रतिमुंदरी प
नामधी, वे मेना अवतार ॥ रतिवर्द्धन ते सांजली, पाम्गो हरे अपार ॥ १० ॥

॥ दास नवमी ॥

॥ सरोवर पाणी लुं गइ ॥ मोरारी रे ॥ मखीयो गोपीनाथ ॥ साचे गोरी रे ॥
ए देशी ॥ रतिवर्द्धन एणी अवसरे ॥ मन मोछुं रे ॥ करे विमलशुं व्यापार ॥
चित्त आरोहुं रे ॥ मित्राइ करी विमलशुं ॥ म० ॥ प्रीति वधी ते अपार ॥
॥ चि० ॥ १ ॥ रागी होये जे जेहनो ॥ म० ॥ करे उपाय अनेक ॥

॥ चि० ॥ कोइ उपाये ते मखे ॥ म० ॥ चित्त होये जस एक ॥ चि० ॥ १ ॥ अ-
 खगा पण वखगा होय ॥ म० ॥ जस होये अति घणी प्रीत ॥ चि० ॥ गमना-
 गमन थयुं घणुं ॥ म० ॥ विमल तणे घर नित ॥ चि० ॥ ३ ॥ रतिसुंदरी
 साथे थइ ॥ म० ॥ प्रीति घणी सुरसाख ॥ चि० ॥ चमक खेंचे जेम लोहने
 ॥ म० ॥ तेम चित्त हखुं सुविशाल ॥ चि० ॥ ४ ॥ शुं कहीये घणुं तेहने
 ॥ म० ॥ निश्चय परणवा कीध ॥ चि० ॥ मांहोमांहे चित्त मढ्यां ॥ म० ॥
 जाणे वंठित सिद्ध ॥ चि० ॥ ५ ॥ पण नवि जाणे तस पिता ॥ म० ॥ प-
 व्यतिकरनो देश ॥ चि० ॥ चित्तमां संतुष्ट थइ रहे ॥ म० ॥ पामे हर्ष वि-
 शेष ॥ चि० ॥ ६ ॥ एक दिन निज वासे रह्यो ॥ म० ॥ रतिवर्द्धन सुणे
 तूर ॥ चि० ॥ पूठे कोइक पुरुषने ॥ म० ॥ ते पण जाखे सनूर ॥ चि० ॥
 ॥ ७ ॥ रतिसुंदरी विवाहलो ॥ म० ॥ याय ठे आज सनेह ॥ चि० ॥ सां-
 जली वज्रहत परे ॥ म० ॥ चिंतवे चित्तमां तेह ॥ चि० ॥ ८ ॥ हाहा शुं
 प थइ गयुं ॥ म० ॥ श्या दीजे देव शराप ॥ चि० ॥ आपी जोजन हरी गयो
 ॥ म० ॥ उपनो चित्त संताप ॥ चि० ॥ ९ ॥ मस्तके मूकी मेरुने ॥ म० ॥
 पाढ्यो हेठल मुऊ ॥ चि० ॥ चिंतामणि आपी करे ॥ म० ॥ लीधुं इण अ-
 गुऊ ॥ चि० ॥ १० ॥ अन्न पाणी जावे नहीं ॥ म० ॥ न गमे मीठी वात
 ॥ चि० ॥ मोह तणी फांसी गळे ॥ म० ॥ जेम फाणुणे तरुपात ॥
 चि० ॥ ११ ॥ अहोनिशि आसिपणुं करे ॥ म० ॥ मुखे मूके निसास ॥
 ॥ चि० ॥ नेह्यी घेलां मानवी ॥ म० ॥ तेथी तुं रहत उदास ॥ चि० ॥
 ॥ १२ ॥ काम महाविष जाखीयो ॥ म० ॥ काम न राखे माम ॥ चि० ॥
 काम महाप्रह घोलीयो ॥ म० ॥ शाता सुखने ठाम ॥ चि० ॥ १३ ॥
 आर्त्ति घ्यानवशे थयो ॥ म० ॥ एणी अघस्तर एक नार ॥ चि० ॥ आधीने
 फहे तेहने ॥ म० ॥ खेद म कर निरधार ॥ चि० ॥ १४ ॥ रतिसुंदरीए मोकसी ॥
 ॥ म० ॥ कहाव्युं ठे एणी जात ॥ चि० ॥ तुऊ मूकीने अन्यने ॥ म० ॥ प-
 रणवो नहीं एकांत ॥ चि० ॥ १५ ॥ जमरी जेम धतूरना, कुसुमे न धरे
 प्रीत ॥ चि० ॥ रतिसुंदरी तुऊ विनु नवि ॥ म० ॥ परणशे शुन रीत ॥
 ॥ चि० ॥ १६ ॥ अणगमतो अणप्रीततो ॥ म० ॥ ते केम थावे दाय ॥
 ॥ चि० ॥ परणवा वात तो वेगळी ॥ म० ॥ वाते मखे वलाय ॥ चि० ॥ १७ ॥
 एकपली ते प्रीतनी ॥ म० ॥ ते नवि उतरे पार ॥ चि० ॥ जो होय विहुं जग

प्रीतनी ॥ म० ॥ तस नही चित्त लगार ॥ चि० ॥ १० ॥ मुऊ चित्तहुं अणजा-
 णतां ॥ म० ॥ कीधुं ताते काम ॥ चि० ॥ ते कारण धीरो यशे ॥ म० ॥ धीरते
 आवे ठाम ॥ चि० ॥ ११ ॥ जन्मांतरे पण जाणजे ॥ म० ॥ तुंहिज मुऊ
 जरतार ॥ चि० ॥ एम आश्वासना देइ करी ॥ म० ॥ नज धानक यइ
 नार ॥ चि० ॥ १२ ॥ दिन केताएक निर्गम्या ॥ म० ॥ लगन दिवस आस-
 न्न ॥ चि० ॥ जाणीने मन चित्तवे ॥ म० ॥ संगम न घयो वासन्न ॥ चि० ॥
 ॥ १३ ॥ चोथे अधिकारे कही ॥ म० ॥ नवमी ढाख उदार ॥ चि० ॥ पद्मवि-
 जय कहे पुण्यधी ॥ म० ॥ पामे जय जयकार ॥ चि० ॥ १४ ॥ सर्व गाथा ॥ १०० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ एम चिंती ते नीकस्यो, गयो उद्यान मजार ॥ रुखशाखाए बांधी
 करी, दीये फांसो तिणी वार ॥ १ ॥ इण अवसर कोइ पुरुष तिहां, आवी
 ठेदे पाश ॥ ते कहे शुं करे महापुरुष, ए एवहुं साहस ॥ २ ॥ तव
 निसासो नाखीने, रतिवर्द्धन कहे एम ॥ दुःख मुऊने ठे अति घणुं, तिणे
 ए करीये नेम ॥ ३ ॥ ते कहे कहे दुःख ताहरं, तव कही बांधी वात
 ॥ तेह पुरुष देखी सुगुण, सय कसो अवदात ॥ ४ ॥ रतिवर्द्धनने
 ते कहे, मरण घटे नहीं तोष ॥ करी उपाय कोइ युद्धिणी, पण केम
 जीवित खोय ॥ ५ ॥ जो न उपाय होवे किश्यो, पण जीवता कल्याण
 ॥ कोइक अवसर पामीये, मुथा पठी केम ठाण ॥ ६ ॥ अठे उपाय तुऊ
 काममां, पण सांजस मुऊ वात ॥ माहरे तुऊ सम दुःख हतुं, पण जीवुं
 सुखशात ॥ ७ ॥ रतिवर्द्धन कहे तेदने, ताहरं दुःख पण जाख ॥
 ते कहे सांजस चित्त धरी, कहुं ते चित्तमां राख ॥ ८ ॥

॥ दाख दशमी ॥

॥ नणदस विंदवी दे ॥ ए देशी ॥ ब्रह्मस्थस नयरीनो वासी,
 धनंजयनो सुत सुविधासी हे ॥ साहेव वान सुखो ॥ ए आंकणी ॥ तस
 नाम अनंगदेव जाणो, ते पदोतो विजयपुर ठाणो हो ॥ १ ॥ सा० ॥ ॥
 ते नयरीने घाहिर उद्यान, शंखपाख यह अजिधान हो ॥ सा० ॥
 तस पात्र करणने फाजे, आख्या यह लोक समाजे हो ॥ २ ॥ सा० ॥
 एक वृद्ध अशोकने मूखे, दीनी कन्या अनुकूखे हो ॥ सा० ॥ कन्याए
 ते पण दीनो, तस राग वण्यो उकिछो हो ॥ ३ ॥ सा० ॥ एणी
 अवसर खंज उखेनी, मदावतने पण ठेठेनी हो ॥ सा० ॥ तिहां दाखी

मदमत्त धायो, तव सघलो लोक पखायो हो ॥ ४ ॥ सा० ॥ ते कन्या
उपर आयो, तव ते तस सन्मुख धायो हो ॥ सा० ॥ हणीयो तस पश्चि-
म पाद, लकुटे करी महोटे नाद हो ॥ ५ ॥ सा० ॥ हाथी तस सन्मुख
चाट्यो, कोपे करी नजरे जाड्यो हो ॥ सा० ॥ ते पुरुषे तास बोलावी,
कन्या ठानी घणुं कावी हो ॥ ६ ॥ सा० ॥ तस निर्जय स्थानक मूके,
तस तात तुष्ट सुविवेके हो ॥ सा० ॥ इण अवसरे वर्षा आयो, मुसल-
धाराए धायो हो ॥ ७ ॥ सा० ॥ तिहां लोक गयां सह नासी, दुइ
लोक तणी तिहां हांसी हो ॥ सा० ॥ तिहां अनंगदेवे नवि जाण्युं, शुं
नाम क्यां गइ शुं ठाणुं हो ॥ ८ ॥ सा० ॥ बहु काल लगे तिहां जोइ, पण
नवि लाधी ते कोइ हो ॥ सा० ॥ तव ते विरहानले बलतो, ते उपाय विना
बलबलतो हो ॥ ९ ॥ सा० ॥ फरतो फरतो इहां आब्यो, ते अनंगदेव हुं
पायो हो ॥ सा० ॥ तोपण हजी जीवुं जाइ, कही बात जे महारी जाइ
हो ॥ १० ॥ सा० ॥ तिणे तुं धीरज धरजे, चिंता चित्तमां मत कर-
जे हो ॥ सा० ॥ उद्यम चिंतवी कोइ सारो, सत्वरहितने सुखनो वारो
हो ॥ ११ ॥ सा० ॥ यतः ॥ तण सरिसं पिन लिप्रइ, कथं पुरिसस्त सत्त-
रहियस्त ॥ आरुह सत्तयस्तउ, वसंमि वंदंति देवावि ॥ १ ॥ रतिवर्द्धन
कहे सुणी यात, तें साधु कळो अवदात हो ॥ सा० ॥ पण जाखो उपा-
य तुम्हारो, जेम होवे दुःख निवारो हो ॥ १२ ॥ सा० ॥ कहे अनंगदेव
उपाय, जेह्णी ए कारज याय हो ॥ सा० ॥ आ देशमां एह आचार,
परणवा दिन पूरवे सार हो ॥ १३ ॥ सा० ॥ जाय कामने देहरे कन्या,
देइ द्वार पूजा करेधन्या हो ॥ सा० ॥ ए रात्रि समे करे काम, जे कामे ते
दीयेकाम हो ॥ १४ ॥ सा० ॥ ते कारण हुं तुं दोय, आगल पेसीने जोय
हो ॥ सा० ॥ पठे सर्व काम ते याशे, ताहं दुःख ते सघनुं जाशे हो
॥ १५ ॥ सा० ॥ रतिवर्द्धनने आवासे, आव्या दोय रहे सुखवासे
हो ॥ सा० ॥ यइ प्रीति ते अति घणीतेहने, न खमाय विरह ए केहने
हो ॥ १६ ॥ सा० ॥ विश्वपुरे सवि साय मोकलीयो, हवे लगन दिवसने
कलीयो हो ॥ सा० ॥ तस पूर्व दिने आवी वाखा, तव ते पण गया उज-
माखा हो ॥ १७ ॥ सा० ॥ करी वे जण तेह शणगार, पन्निमा पूठे तिण
वार हो ॥ सा० ॥ तेह अलख रखा तिणे जामे, वाखा हवे पूजणकामे

तिमाखा अवधारी ॥ आ० ॥ तेहने पण राय आदर मान दे अति घणो
॥ २१ ॥ पांच जणाने प्रीत, हुइ जगमां सुविदित ॥ आ० ॥ एक दिने
॥ तिहां केवखनाणी समोसखा रे ॥ २२ ॥ जइ सहु केवली पास, सांजझे
॥ मर्म उखास ॥ आ० ॥ पामी रे अवसरे ते पूठे जूपति रे ॥ २३ ॥
॥ उपना जुदे वाम, किम ठे स्नेह उषाम ॥ आ० ॥ ज्ञानी रे तव चंडादिक-
॥ तो जव कहे जी ॥ २४ ॥ जातिसमरण पाम, वाणी सुणी तिणे वाम ॥
॥ आ० ॥ पांचे रे जणने बेराग्य ते उपनो रे ॥ २५ ॥ मुनिने दानप्रजाव,
॥ कर्म दुआं दहुजाव ॥ आ० ॥ राज्ये रे घापे निज सुतने राजीयो रे ॥ २६ ॥
॥ तिवर्द्धन अर्नगदेव, निज निज सुतने देव ॥ आ० ॥ घापे रे कुटुंब तणा
॥ सवि चारने रे ॥ २७ ॥ खीये दीक्षा सहु तेह, केवली पास सनेह ॥
॥ आ० ॥ करता रे सहु उम तपस्या ते जवे रे ॥ २८ ॥ घातिकर्म करी
॥ नाश, केवखज्ञान विखास ॥ आ० ॥ ते जवमां सहु सिद्धिवस्था सुख शा-
॥ श्वतां रे ॥ २९ ॥ मतिप्रज कहे एणी जांत, शंखकुमरने वात ॥ आ० ॥
॥ सांजसी रे मनमां घणुं शंख खुशी थयो रे ॥ ३० ॥ एम चोथे अधिकार,
॥ गख यह अगीशार ॥ आ० ॥ जाखे रे मुनि पद्मविजय सुणो जविजना रे ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मतिप्रज नाम साचुं कलुं, एह कहे अवदात ॥ विसज्यो तव मंत्रि-
॥ सुत, आप निजामां घात ॥ १ ॥ मभ्यरात्रिने अवसरे, रुदननो शब्द सुणंत
॥ जे सुणी करुणा उपजे, छर थकी आवंत ॥ २ ॥ कौतुकनो खीधो तिहां,
॥ करतो खड्ग सहाय ॥ शब्द तणा अनुसारथी, ते चाख्यो उठाव ॥ ३ ॥
॥ अनुक्रमे पढोतो गुज परे, दीठी तिहां एक नार ॥ मभ्यम वये आवी अठे,
॥ करे विखाप दुःख धार ॥ ४ ॥ कहे कुमर माता सुणो, धीरा घाउं ए
॥ वार ॥ संजखावो दुःख लुम्ह तणुं, करीये तास विचार ॥ ५ ॥ उत्तम पुरुष
॥ जाणी करी, कहे सांजख वत्स वात ॥ जाग्यहीन हुं अति निपट, शिथिल
॥ थयुं मुक गात ॥ ६ ॥ रतननिधान देखावीने, देवे ते हरी लीध ॥ सां-
॥ जख कुंथर ते हुं कहुं, मुक वंछित नवि सिद्ध ॥ ७ ॥

धपणायी मानुं, आकाशने जीपती ॥ ते नगरीनो वर्णन, केटखो कीजीये
॥ वासुपूज्यनां पंच, कल्याणक खीजीये ॥ १ ॥ नाम जितारि ते, नगरीनो
राजीयां ॥ तेज प्रताप महिमायी, जे जग गाजीयो ॥ चोर चरुने नवि,
सहेवाये तेजयी ॥ मित्र प्रजा सहु लोक, बोलावे हेजयी ॥ २ ॥ जे अहंकारी
शत्रु, सुनटने देखवा ॥ माया विनीत गुण, आठादन खेखवा ॥ जस खेवाने
खोन्ती, परधने पांगखो ॥ परखी देखण जेह, कखो ठे थांधखो ॥ ३ ॥ कीर्ति-
मती तस राणी, गुणखाणी कही ॥ शुभ सुपने सूचित, गर्जे पुत्री रही ॥
रोदपाप पररतमां, रतन शुचि जीसी ॥ तनुकांते अजुआख, करे जे दश
रिशी ॥ ४ ॥ जनम समय वधामणुं, महा मोठव करी ॥ जितारि नृप जस-
मती, तस अणिधा धरी ॥ गिरुआ खोकने पर, उपगारनी बुद्धि परे ॥ सज-
ननी सुप्रसापक, गोठनी ज्युं धरे ॥ ५ ॥ तिण परे दिन दिन वधती, नागर-
धेप्रनी ॥ थण अण्यसित तस आयी, कखा सुखवेखनी ॥ अनुक्रमे यौवन
आयुं, ते नारी तणुं ॥ महिमा मात्र ते यौवन वृं, किणी परे जणुं ॥ ६ ॥ तोपण
सांजसुं, तुळने कांयक कहुं ॥ मानुं जस पद थंगुसी, अखतापणे सहुं
॥ नदमणि किरण परे नह, किरण ते जाणीये ॥ नाद मधुर कप्त-
हंस, परे वलाणीये ॥ ७ ॥ कमखिनीनाखा उपम, जंघा जेहनी ॥ चाखती
पक्ष कमखिनी परे, सोदे मोहनी ॥ नानिमंख विपुल, मृडु अति
सोहनी ॥ मदन तणी मानुं शय्या, जनमन मोहती ॥ ८ ॥ मुक्ताफत्रना
हार, यही विसावनी ॥ कुचफत्र कनिष विशाल, कखश परे ब्राजती ॥
कर पदनां तख जेहनां, कमख समं कखां ॥ आसोम्रास सुरनि पणुं,
चंदन परे घुआ ॥ ९ ॥ बोखे वचन ते वीणा, वेणुनी परे ॥ अथर
अक्ष त्रिम कुंडुम, राग वदन धरे ॥ थणमानुं मानुं सरसपणुं, जस हृदये
वने ॥ आरी रसुं नासिकाए, सरसपणे नत्रि वने ॥ १० ॥ नेत्र कमख-
नां द्रव, वन्यां शुभ धरण ते ॥ जास कपोल ग्योस्नाए, पलाये यण
ते ॥ पंचमी चंद्र परे शुभ, बाख ते धारनी ॥ बाहुयता मानुं
हृष्टि, पणाने वारनी ॥ ११ ॥ माखनी कुमुम ने केनकी, सहित धेयी
रधी ॥ मृडु स्निग्ध हृष्टि, कृष्णपणुं जिहां वधी ॥ कनक कांति
जस देह, पणुं जोमा त्रिमी ॥ जो सुरगुरु आरी वगये, पण नत्रि कहे
निमी ॥ १२ ॥ पण अनुकर दुख कोह, जगमां नत्रि जखो ॥ जां

विधाताए कोइ, घड्यो के नवि घड्यो ॥ एक दिन तेह श्रीपेण, नरें-
 डना सुत तणा ॥ गुणे सांजले शंखकुमारना, श्रवणे अति घणा ॥ १३ ॥
 ते दिनथी शंखकुमारना, ध्यानने ध्यावती ॥ नित नित ध्यावे तेहने, तत्त्व-
 ने जिम जति ॥ राय जितारि तेहनो, जाव जाण्यो हवे ॥ युक्त जाणी
 कहेवरावे, श्रीपेणने एहवे ॥ १४ ॥ मणिशेखर बियाधरे, दीठी तेहने ॥
 विवाह अर्थे रायने, कहे यो एहने ॥ तब कहे राय इणे शंख, कुमार
 अंगीकह्यो ॥ ते बिना अन्य इछे नहीं, अग्नि शरण धख्यो ॥ १५ ॥ बीजा
 पण बहु राज, कुमर तस प्रार्थता ॥ तेह बात सहु जूपतिने, संचला-
 वता ॥ हवे एक दिन मणिशेखर, तास हरी गयो ॥ हुं तेहनी धावमात,
 अहुं मुक दुःख धयो ॥ १६ ॥ हाये हुं तिहां बलगी, बिलपती कुंथरी ॥
 इहां ते दुःष्ट बियाधरे, नाखी मुक परी ॥ कुण जाणे किहां लइ गयो, तेह
 खबर नहीं ॥ तिणे हुं करुं तुं बिलाप, सांजल कुंथर सही ॥ १७ ॥
 तब कुंथर कहे सांजलो, मातजी माहरी ॥ चहात खोलीने लावुं, पुत्री हुं
 ताहरी ॥ तिहां लगे तुम्हे इहां रहेजो, मन बिरता करी ॥ इम चाख्यो
 शंखकुमार, धणुं मन संवरी ॥ १८ ॥ खोले थटवी मांहि, बहु उद्यम करे
 ॥ धन्य कुमरना धैर्यने, किणी परे बिसरे ॥ बियाधरनी खबर, नहीं ते
 किहां गयो ॥ पण शंखकुमार एकाकी, खोलन सज्ज ययो ॥ १९ ॥ रात
 रही थवशेप, योनी हवे याकती ॥ तिमिर धम्मिल्ल कसंत, तारा चम-
 कावती ॥ कोलाहल करे पंखी, चिहुं दिशे अति घणो ॥ मानुं रुदन करे शोक,
 धरे जसमती तणो ॥ २० ॥ मानुं हवे विधि तिहांथी, तमने संहरे ॥ शंख-
 कुमारने थटवी, मार्ग प्रगट करे ॥ हवे दश दिश तिहां कांपक, विक-
 सित यह रहे ॥ मानुं जसमती लाज, आसन जाणी गहगहे ॥ २१ ॥ सूर-
 जानुप तिमिर, सवि घरे कख्यो ॥ कायर सैन्य हतो ते पण, मन धर-
 हख्यो ॥ एणी परे रात गइ ने, परजातज धयो ॥ पूरव दिशि पात्ते रवि, आबण
 सज्ज जयो ॥ २२ ॥ संधाराग परे तिंघूर, तिस्रक कख्यो ॥ अति शोने शण-
 गार, मानुं अंगे धख्यो ॥ तब जानु पण थरुण, कुंकुम सन तनु करी ॥ चंद्र
 प्रदीप उजवतो, आवे संचरी ॥ २३ ॥ ते पूरव दिश पण अजि, नव नारी
 वनी ॥ तमखज्जा उंसारती, दीते जुं कनी ॥ इपी थयसर तिहां मूर,
 नरेज जय उगीयो ॥ निज करे करी तब कमल, कोइ लगे पूगीयो ॥ २४ ॥

तमशत्रु ने तारा, रेणुकण टाखतो ॥ गगणांगणे मंगल कल, शा परे म्हास-
तो ॥ कुमुदिनी ठंणी कमलिनी, पासे त्रमर गया ॥ सवि निज स्वार्थे प्राणी,
मल्या तिणे इम थया ॥ २५ ॥ चक्रवाक तिहां कूजित, शब्द करी रखा
॥ विरह विमुक्त थया तिणे, मनमां गहगहा ॥ विरह ते दावानलनी,
ज्वालाथी कही ॥ अधिकी सांजरे फरसे, इम निश्चय सही ॥ २६ ॥ जुवन
सरव आणंदने, पाम्युं तिणे समे ॥ पण एक कौशिक कुलना, मनमां
नधि गमे ॥ ए चोया अधिकारनी, ढाल ते वारमी ॥ पद्मविजय कहे बात,
नहीं कोइ कारमी ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ ३९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अनुक्रमे शंखकुमार हवे, विशालशृंग गिरिराज ॥ उपर चढीयो
एकसो, जुं वनमां मृगराज ॥ १ ॥ वनगह्वरमां देखतो, विद्याधर ते नार ॥
विद्याधरने इम कहे, जसमती स्त्री तेणी वार ॥ २ ॥ मुज प्रतिज्ञा नवि
खसे, था जय ने जय उर ॥ शंखकुमार विनु माहरे, चर्त्ता नवि कोइ गोर
॥ ३ ॥ करे विवाहनी प्रायना, खेचर थनेक प्रकार ॥ जसमती थांहु
रेकती, कहे न कठं जरतार ॥ ४ ॥ ते वेहु जणे दीगो तिहां, शंखकुमारने
ताम ॥ शंख पण दीगां तिहां, चिंते सखुं हवे काम ॥ ५ ॥ तव विद्याधर
इम कहे, जसमतीने मुण नार ॥ काल थाकप्यो आवीयो, ए ताहरो जर-
तार ॥ ६ ॥ पूरव परिचित माहरो, तुज देखतां एह ॥ हणीने परणुं
तुजने, खेइ जाशुं निज गेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ जीहो जाण्युं अथधि प्रयुंजीने ॥ ए देशी ॥ जीहो एम करतां खेचर प्रवे,
जीहो हाके शंखकुमार ॥ जीहो परनारीना पातकी, जीहो मूक तुं अथवा
नार ॥ १ ॥ मुगुण नर, जूठ जूठ वीर्य विशेष ॥ जीहो विद्याधरुं घोखतां,
जीहो शंका नवि धरे रेख ॥ २ ॥ मु० ॥ जीहो नीच खोक जे आदरे, जीहो तुं
केम आदरे तेह ॥ जीहो निज नारी मूकाववा, जीहो मानुं कहे वच एह ॥ ३ ॥
॥ मु० ॥ जीहो विद्याधर हस्तीने कहे, जीहो एह ते ताहरी नार ॥ जीहो परग्री
ते अमने कही, जीहो कर हवे सार संनाय ॥ ४ ॥ मु० ॥ जीहो एम करतां
ते वेहुने, जीहो खागुं युद्ध अथार ॥ जीहो कर आस्फाजन विहुं करे, जीहो न-
मता करे प्रहार ॥ ५ ॥ मु० ॥ जीहो सद्गुरु करतां यका, जीहो वेदे सद्गुरु तिसार ॥

जीहो गुणवंता ते बिहुं नह्या, जीहो मूके खहुं व्यवहार ॥ ६ ॥ सु० ॥ जी-
हो बाहुयुद्धयो जूझता, जीहो बजी खहुं व्यवहार ॥ जीहो बजी बाहुयु-
द्ध करे, जीहो घाके नहीं किवार ॥ ७ ॥ सु० ॥ जीहो तब रुठो विद्याधर,
जीहो करी नृकुटि निज चाव ॥ जीहो विद्याना सामर्थ्यची, जीहो रचे
सिखा विकराव ॥ ८ ॥ सु० ॥ जीहो वृद्ध विद्वार्त्त नवनवां, जीहो गोष्ठानी
कइ कोन ॥ जीहो बीठी सापनां शर घणां, जीहो नाखे मनने कोन ॥ ९
॥ सु० ॥ जीहो शंखकुनर वचावतो, जीहो पुण्यप्रवचन महावीर ॥ जीहो
जाय विरुद्ध कइ खंनतो, जीहो बरते ते ज्युं नीर ॥ १० ॥ सु० ॥ जीहो तेह-
नां शख तेहने मुखे, जीहो नाखे शंखकुनार ॥ जीहो तब खेचर विषतो
पइ, जीहो उजो रसो तिण वार ॥ ११ ॥ सु० ॥ जीहो चापने बाण ग्रहे
तदा, जीहो विद्याधरची कुमार ॥ जीहो बाणे जेयो हृदयमां, जीहो मूर्खा
पाने अपार ॥ १२ ॥ सु० ॥ जीहो विद्याधर धरणी दृढ्यो, जीहो तब तिहां
आप्यो कुमार ॥ जीहो वातादिक उपचारपी, जीहो कुंथर करे उपगार
॥ १३ ॥ सु० ॥ जीहो स्वस्य करी कुंथर कहे, जीहो हाथमां खे तरवार
॥ जीहो धीरज अखलंबी नने, जीहो नूक म निज व्यवहार ॥ १४ ॥ सु० ॥
जीहो तब आखे विद्याधर, जीहो तुज साथे किंती होडा ॥ जीहो व्रण भुवनमां
तुज तनो, जीहो न मखे बीजी जोन ॥ १५ ॥ सु० ॥ जीहो जास विद्याधर मा-
हरी, जीहो विरुद्ध घइ तबि सार ॥ जीहो पुण्य रहित हुं प्राणीयो, जीहो तुं
पुण्यवंत शिरदार ॥ १६ ॥ सु० ॥ जीहो तुं गंजीर सोहामणो, जीहो ताहरो वचन
बिन्यास ॥ जीहो धीरवंत तुं अति पयो, जीहो तुज उदारता खास ॥ १७ ॥
सु० ॥ जीहो रूपवंत महिमानिखो, जीहो गुणगणपी जरी देह ॥ जीहो
बाखानो प्रतिबंध जे, जीहो धानक दीते यह ॥ १८ ॥ सु० ॥ जीहो नारी-
रतन जे एहवी, जीहो नवि जुगति अन्व ठाण ॥ जीहो काकने अंघनी
मंजरी, जीहो योग्य नहीं केणे काण ॥ १९ ॥ सु० ॥ जीहो राजहंसने यो-
ग्य ते, जीहो दर्जुर नखिनी न योग ॥ जीहो योग्य नहीं ते जीवीया, जीहो ए
नारीशुं जोग ॥ २० ॥ सु० ॥ जीहो तेह तुम्हे फल पानीया, जीहो हुं यपो
रागे रे अंध ॥ जीहो रागअंधने छुःख हाये, जीहो अंध अधिक कामांध
॥ २१ ॥ सु० ॥ यतः ॥ दिवा पश्यति नो धूकः, काको नकं न पश्यति ॥ अपूर्वः
कोऽपि कामांधो, दिवा नकं न पश्यति ॥ १ ॥ जीहो तुज गुणे तुज मन

खंचीयुं, जीहो जेम चमके करी लोह ॥ जीहो ताहरो सेवक हुं सदा, जीहो देखी गुण संदोह ॥ २१ ॥ सु० ॥ जीहो निर्गुण होय प्रसिद्ध घणा, जीहो जिम मकराकर रीत ॥ जीहो एह कुमर परे गुण घणा, जीहो जगमां नहीं परतीत ॥ २२ ॥ सु० ॥ जीहो जसमती मनमां एणी परे, जीहो चिंतवे हुं पुण्यवंत ॥ जीहो एहना गुण नवि धरी शकुं, जीहो एक हृदये करी तंत ॥ २३ ॥ सु० ॥ जीहो एक वाचाथी नवि शके, जीहो एहना गुण कही कोय ॥ जीहो अंगीकरशे के नहीं, जीहो मुऊ मन थाय ए सोय ॥ २४ ॥ सु० ॥ जीहो हाथे न पामे कूचमो, जीहो कल्पवृक्षफल जेह ॥ जीहो मरुपंथी पामे किमु, जीहो मानस सरजल तेह ॥ २५ ॥ सु० ॥ जीहो रत्ननिधान दुःखीया घरे, जीहो लहीये दुर्लभ एह ॥ जीहो अमृद् हाथे केम आवशे, जीहो एह पुरुष गुणगेह ॥ २६ ॥ सु० ॥ जीहो पण जाणुं हुं मन थकी, जीहो दृष्टि एहनी देख ॥ जीहो आदरशे मुऊने सही, जीहो संशय नहीं इहां रेख ॥ २७ ॥ सु० ॥ जीहो कहे खेवर कुंअर सुणो, जीहो खमजो मुऊ अपराध ॥ जीहो लज्जित तव कुंअर कहे, जीहो तुं गुणवंत अगाध ॥ २८ ॥ सु० ॥ जीहो कहे विद्याधर जे कहे, जीहो ते करुं ताहं काम ॥ जीहो कहे कुंअर सुणो जाइये, जीहो गिरि वैता-
ह्यने वाम ॥ २९ ॥ सु० ॥ जीहो तेरमी ढाल एणी परे, जीहो चोथे ए अ-
धिकार ॥ जीहो पद्मविजय कहे पुण्यथी, जीहो होवे जय जयकार ॥ ३० ॥ सु० ॥

॥ दोहा ॥

॥ शाश्वत प्रतिमा बंदीये, सिद्धायतने सार ॥ जाखे कुंवर एणी परे,
एहज जग हितकार ॥ १ ॥ इणी अवसर तिहां आवीयो, विद्याधर परिवार ॥
मणिशेखर सेवक सहु, तास गवेषणहार ॥ २ ॥ सहु प्रणमे कुंअर प्रति,
जाणी तस उपगार ॥ वे विद्याधर मोकखे, निज सैन्यमां कुमार ॥ ३ ॥
वात सुणावी सैन्यने, निज पुर मोकखे सैन्य ॥ तेमावे धावमातने, कहेव-
रावी शुज वेण ॥ ४ ॥ हवे कुंअरनां वचनथी, वैताह्ये छेइ जाय ॥ जस-
मती भावमाता बली, साथ लीये तिणे वाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ अथ लीलां रंगावो वरनां मोलीयां ॥ ए देशी ॥ शाश्वत जिनप्रतिमा
बंदीये, जेम वंदे शंखकुमारो रे ॥ पूजा रचे अष्ट प्रकारनी, आणंद उद्घास

श्रीनेमिनाथनो रास खंड पहेलो.

अपारो रे ॥ शा० ॥ १ ॥ जावे जिनवर स्तवना करे, जाणी तस लाज
 रो रे ॥ श्रीउत्तराध्ययने जाखीयो, उगणत्रीशमे अधिकारो रे ॥ शा० ॥
 यदुक्तं ॥ थय घुइ मंगलेणं, जंते जीवे किं जणइ ॥ थय घुइ मंगलेणं,
 दंसण चरित्त बोहिलाजं जणइ ॥ १ ॥ नाण दंसण चरित्त, बोहिलाजं सं
 जीवे ॥ अंतकिरियं कप्पविमाणो वित्तियं, आराहणं आराहेइ ॥ २ ॥
 गवती सूत्र मांहे नमे, चारण मुनि जिनवरचेल रे ॥ तिम वेताढ्ये जि
 नमे, ते शंखकुमर तिहां नित्य रे ॥ शा० ॥ ३ ॥ श्रीरूपज प्रभु पहेखा य
 चंद्रानन बीजा धारी रे ॥ वारिपेण प्रभु श्रीजा छद्या, वर्द्धमान नामे
 धारी रे ॥ शा० ॥ ४ ॥ ए चार नामे जिन शाश्वता, प्रणमे मणिशेखर
 रे ॥ अनुक्रमे कनकपुरे तिहां, तेनी आवे निज पुर साध रे ॥ शा०
 ॥ ५ ॥ यहु जक्ति करे मनरंगची, निज घर मांहे लेइ आवे रे ॥ विद्याधर
 जसमती, अंग अनंग न मावे रे ॥ शा० ॥ ६ ॥ विद्याधर शंखकुमारनुं,
 देखी मन घणुं मोहे रे ॥ वेताढ्यवासी सवि खेचरा, सांजळी यश
 ति सोहे रे ॥ शा० ॥ ७ ॥ सवि आवी तस पासे रहे, दण एक पासुं
 मूके रे ॥ सहु राचना शत्रु वश करे, ते पण कोइ विनय न चूके रे
 शा० ॥ ८ ॥ तेरीते सवि रागी हुवा, जेम भृत्य जाव धरे सरवे रे ॥
 निज घर तेनी हर्षणुं, याचे धुया विवाहने करवे रे ॥ शा० ॥ ९ ॥
 ते परणे नहीं एम कहे, जसमती परखा पठी वातो रे ॥ केताइक
 तिहां रही करी, हवे करे प्रयाणनी वातो रे ॥ शा० ॥ १० ॥ मणि
 कुमर विमानमां, बली ले निज पुत्री साथे रे ॥ विद्याधर सहस्र गमे ति
 आवे लेइ निज धूया हाथे रे ॥ शा० ॥ ११ ॥ जसमती पण
 लेइ बढ्यो, चंपा नयरीए पहेतो रे ॥ विद्याधर तव एक मोकले, म
 शेखर नृप सम होतो रे ॥ शा० ॥ १२ ॥ जितारि नृप आनंदीयो, नवि
 देहे न गेहे रे ॥ सामंत मंत्री पुरजन बली, परवरीयो नृप घणुं रेहे
 शा० ॥ १३ ॥ शंखकुमरनी साहमो आवीयो, हरले करी कुमर आ
 रे ॥ सहु खेचरने तन्मानीया, पाय पडे जसमती रंगे रे ॥ शा० ॥ १४
 नृपति पण मस्तक चुंबतो, सवि लोकने हर्ष न माय रे ॥ पुरलोक
 उर सहु करे, प्रशंसा मली समुदाय रे ॥ शा० ॥ १५ ॥ ए कुमर ते

नृपनो उपगारी ए जाख्यो रे ॥ शा० ॥ १६ ॥ सांजखतो भ्लाघा एणी परे,
 बहु रिद्धि यकी परवरीयो रे ॥ कामिनीनां कटाक्ष कमल यकी, पूजाने
 ठामे ते धरीयो रे ॥ शा० ॥ १७ ॥ प्रवेश करे चंपापुरी, पद्मोतो राज्यजवने
 तेह रे ॥ देश नगरमां करे वधामणां, नरपति तिहां अति ससनेह रे ॥ शा० ॥
 ॥ १८ ॥ श्रीवासुपुज्य जिनराजनी, प्रतिमा वंदे बहु चावे रे ॥ चारण जिम
 अग्रनां चेत्यने, वंदे जगवती कहे चावे रे ॥ शा० ॥ १९ ॥ जेम डोपदी
 ठाठा भंगमां, कडपसूत्रमां सिद्ध रायो रे ॥ जिनवरपूजा जाखी जाली,
 नवि माने ते दुर्गति जायो रे ॥ शा० ॥ २० ॥ जिनवरनी पूजा शास्त्रमां,
 नाली ठे अनेक प्रकारो रे ॥ खट दर्शन मांहे नहीं किहां, पूजानो कीध
 निवारो रे ॥ शा० ॥ २१ ॥ सूरियानसुरे पूजा करी, ते समकितवंत मद्द-
 त रे ॥ मिथ्या करणी ते नवि करे, वखाणे वीर जगवंत रे ॥ शा० ॥ २२ ॥ यतः
 ॥ पापं युंषति दुर्गतिं दक्षयति, व्यापांदयत्यापदं ॥ पुण्यं संचिनुते श्रियं
 दितनुते, पुण्याति नीरोगताम् ॥ सोनाग्यं विदधाति पल्लवयति, प्रीतिं प्रसूते
 पशः ॥ स्वर्गं ययति निर्गतिं रचय, स्वर्गादृतां निर्मिता ॥ ३ ॥ निज आत्म
 कृपायने मानतो, तिहां पूजे जिनवर पायो रे ॥ शुज दिवसे शुज लप्ते ह्वे,
 महा रिद्धि यकी ते रायो रे ॥ शा० ॥ २३ ॥ जसमती परणावे प्रेमशुं, विया-
 धरनी बहु कुमरी रे ॥ परणे तिहां अति हरखे करी, जिनवचन पूर्वतुं
 समरी रे ॥ शा० ॥ २४ ॥ विद्याधर निज आनक गया, सुख जोग-
 वे शंखकुमारो रे ॥ जसमती अन्य नारी साथे जला, जोग जोगवे अति
 श्रीकारो रे ॥ शा० ॥ २५ ॥ जसमती ने शंखकुमर तणे, अति आकरी
 प्रीति बंधाखी रे ॥ कण एक वियोग न सह्यी शके, एम लोक कहे ते बाणी
 रे ॥ शा० ॥ २६ ॥ विधि कुटिअ प्रकृति खख जाणीये, नित्य चाखे अयुके
 पंथे रे ॥ जसमती शंखकुमर संयोगथी, थपयश मानुं निज मंथे रे ॥ शा०
 ॥ २७ ॥ उठ कुमरीने कोण हरी गयो, एह तो मूकावी छाव्यो रे ॥ ए
 रचना विधि विनु नवि होय, शंस परे उज्ज्वल गुण जाव्यो रे ॥ शा० ॥
 ॥ २८ ॥ चोथे अधिकारे चौदमी, ठाठ नाली उग्रव करी रे ॥ कट्टे पद्मविजय
 आगव मुषो, करणी शंखकुमार अनेरी रे ॥ शा० ॥ २९ ॥ सर्वे गाथा ॥ ४६६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुन्य जोगवतां त्रिष समे, आख्या एक तिहां छत ॥ श्रीपेश राये मां-

तेम मंत्री सामंत प्रमोद ॥ गुणधर गणधर पासे लीये, दीक्षा विधिथी
 लही मोद ॥ १० ॥ न० ॥ जणी सूत्रने गीतारथ थया, करे उग्र तपस्या
 साध ॥ निरतिचार चारित्र पालता, नवि करता कोइ अपराध ॥ ११ ॥
 ॥ न० ॥ ह्वे शंख राय पाखे राज्यने, वश करी वयरीनो त्रात ॥ पट्टदेवी
 जसमतीने करे, मतिप्रज्ञ मंत्रिपदे यात ॥ १२ ॥ न० ॥ थाणा वहे सहु
 परजा तिहां, सीधां सघलां नृपकाज ॥ पूरवे जे दुःसाध्यने साधीयां, पाखे
 अखं एम राज ॥ १३ ॥ न० ॥ देश मांहे सघले करावतो, जिनवरनां
 चैत्य विशाल ॥ करे स्वर्गशुं तेह विवादने, बली करतो तास संजाज ॥
 ॥ १४ ॥ न० ॥ करे रथयात्राउं तेहवी, देखीने थाय आहाद ॥ करे दा-
 नशालाउं पगपगे, नवि स्वपर विशेष विवाद ॥ १५ ॥ न० ॥ पनहु वजावे
 अमारीना, करे साहमीवछल राय ॥ जे निर्धन ते धनवंत कख्या, ग्रण जु-
 वनने आनंद थाय ॥ १६ ॥ न० ॥ श्रीपेण मुनीश्वर विचरता, करे कर्म तणो
 नित्य घात ॥ तपरूप अग्नि पेदा करी, घातिकर्म इंधण करे पात ॥ १७ ॥
 ॥ न० ॥ एम सकल घातिकर्म क्षय करी, कृपि पाम्या केवलज्ञान ॥ प्रति-
 घोष करे सूरज परे, जवि लोककमल अज्ञान ॥ १८ ॥ न० ॥ एक दिन
 हृष्टिणाउरे आवीया, अनुक्रमे विहार करंत ॥ रचे कनककमल सुरवर
 तिहां, गंधोदक फूल वरसंत ॥ १९ ॥ न० ॥ सहसंववन उद्यानमां, थावी
 समवसख्या शुरू ठाय ॥ उद्यानपाल जूपालने, वधामणी दीये तिहां थाय
 ॥ २० ॥ न० ॥ तस दान देइ संतोपीयो, हरख्यो मन राय अपार ॥ ह्वे के-
 वलीने वंदन जणी, सज्ज थाय करी शणगार ॥ २१ ॥ न० ॥ एम ए चोथा
 अधिकारनी, जाखी पन्नरमी ढाल ॥ गुरु उत्तमविजय कृपा थकी, होय
 पन्नने मंगलमाल ॥ २२ ॥ न० ॥ सर्व गाथा ॥ ४९७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गज तुरंगम अति जला, रथ चटनो नहीं पार ॥ सामंत मंत्रीसर स-
 हित, पुरजन लोक अपार ॥ १ ॥ जसमती प्रमुख अंतेउरी, लेइ सघजो
 परिवार ॥ पढोतो राय उद्यानमां, उत्तरे गजथी तिवार ॥ २ ॥ पंच अजि-
 गम साचवी, करे प्रदक्षिणा तीन ॥ विनये केवलीने नमी, वेगो थाणंद
 पीन ॥ ३ ॥ शंख जूपति जाखे इस्थुं, करी कृपा मुकु स्वाम ॥ जे मुकु करवा
 योग्य ते, जाखो करुं शिर नाम ॥ ४ ॥ एक पिता ने मुनिवर, बली लखुं

केवलज्ञान ॥ तुम विना कहो केहुनुं करुं, स्वामी जी बहु मान ॥ ५ ॥

॥ दास सोखमी ॥

॥ बेरागी घयो ॥ ए देशी ॥ केवली कहे सुण भूपति रे, त्रय्य जुवनमां
सार ॥ मूकी एक शुद्ध धर्मने, अवर न को आधारी रे ॥ १ ॥ जविजन
सांजखो ॥ धारो धर्मनी बुद्धि रे, मूकी आमखो ॥ ए आंकणी ॥ आदि नहीं
संसारनी रे, तेहमां जमतो जीव ॥ बहु धानक धन अर्जीयो रे, कीधां
पाप अतीव रे ॥ २ ॥ ज० ॥ धन अर्थे दुःख बहु सखां रे, कहेतां नावे
पार ॥ कर्मबंधन तेहयी घयां रे, जोगवे अन्य भूनारो रे ॥ ३ ॥ ज० ॥
जर यौवनमां आवीयो रे, रूप प्रवर बहु नार ॥ ते पण राखी नवि रही
रे, मूकी अनंती वारो रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ जीव एकेकें जोगव्यां रे, राज्य
अनंती वार ॥ नयमा येवेयक खगे गयो रे, पण नवि लह्यो जवपारो
रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ जीवाजिगमे जाखीयो रे, वली कहे जगवती अंग ॥
दास रंकपणुं पामीयो रे, तमस्तमा दुःख सखां अंगो रे ॥ ६ ॥ ज० ॥ मात
पिता पुत्रजपणे रे, ज्ञात कखत्र ने वहेन ॥ शत्रु मित्रपणे बली रे, वार
अनंत खटुं पण रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ यतः ॥ न सा जाइ न सा जोणी, न
तं ठाणं न तं कुलं ॥ न जाया न मुया जठ, सब जीवा अणंतसो ॥ १ ॥
पण संतोष न सुख यकी रे, दुःखयी नहीं निवेद ॥ मोह विपे धारितपणे
रे, नष्ट विवेक खहे खेदो रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ लखमी विषय शरीर ए रे, सयण
यौवन बली राज्य ॥ पंचेंद्रिय सुख पामीया रे, आ जवमां पण आजो
रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ करिकर्ण चंचलनी परे रे, लखमी अघिर बछ जाण ॥
फ़ख किंपाकनी सारिखां रे, विषय विनाश बखाणो रे ॥ १० ॥ ज० ॥
यतः ॥ अघिरा ठ लछिठं, अघिरा विसया ॥ इति वचनात् ॥ पाप करे ए प्रा-
णीयो रे, जेह शरीरने काज ॥ ते पण परमारय यकी रे, अघिर अशुचि तणी
पाजो रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ यतः ॥ सनण पनण विरुंसण, धम्मे इति सवेई
उदेहउं ॥ इन्द्रजालं ॥ अचेतन प्रेत, दरीर जरेत, जरी मन खेत, की हे यह
क्यारी ॥ व्याधिकी पोट, आराधिकी उंट, उपाधिकी जोट, समाधिसुं न्यारी ॥
रेजीउ देह, करे सुखहाणि, इचो परतो तुंहि, लागत प्यारी ॥ देही तो तोही,
तजेगि निदानपे, तुंहि तजेन क्युं, देहकी यारी ॥ १ ॥ संध्या समये वृक्षमां
रे, पंखी मिछे बहु लांहि ॥ प्रातः समय जाइ दह दिशे रे, को किहां ने को

क्यांहि रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ तिम सवि सज्जन थावी मद्यो रे, कर्मवशे इहां
 थाय ॥ थायुइये सहु थानके रे, कर्म कस्यां तिहां जाय रे ॥ १२ ॥ ज० ॥
 हास्य खीजा मद जेइथी रे, वस्री मसकार ते थाय ॥ जरा राखसी यो-
 वन हरे रे, समय समय घटे थायो रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ राज्य मांहे सुख
 नईं कदी रे, सुख थजिमान ते जाण ॥ दीरघ जवफल पामतो रे, थाचा
 पण दुःख माणो रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ खरज खनननी उंपमा रे, जवसुख जाण
 नरिंद ॥ तुग अने दुःखमूख ठे रे, कटु फलनां दीये छंदो रे ॥ १६ ॥
 ॥ ज० ॥ ते कारण आधार ठे रे, धर्म जगत हितकार ॥ सार शाश्वत सुख-
 नायको रे, जाणी अपूर्व उदारो रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ पामी मनुजनो ज
 नयो रे, सांजखो धर्म विशेष ॥ करीये पण ए धर्मेने रे, चिंतवीये शुन रेख
 रे ॥ १८ ॥ ज० ॥ सुग दुःख थये ने काममां रे, चित्तपुछ नर जेइ ॥ न
 करे ए तिनधर्मेने रे, बहु हारे नर तेइ रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ अचंत पुन-
 परिथइ रे, थंते पाप्यो ए धर्मे ॥ ते पण फोकट हारीयो रे, दुर्जन करी ए
 मने रे ॥ २० ॥ ज० ॥ संवेगे पुनकित यइ रे, आंसु जरीयां रे नयण ॥ नू-
 पति कर जोनी कइ रे, जेम कहो वो तेम वयण रे ॥ २१ ॥ ज० ॥ जेम
 जाल्युं स्वामी तुमे रे, तेम करगुं मुनिराय ॥ थापी जसमती पुत्रने रे, पुंन-
 रीक निज ठाय रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ पण स्वामी किरपा करी रे, जाल्यो
 मुजने रे पइ ॥ कारण गुं स्वामी कहो रे, जसमती उपर नेइ रे ॥ २३ ॥
 ॥ ज० ॥ चोथा ए अधिकारमां रे, जाल्यो सोखमी दास ॥ पन्नविजय कइ कं-
 वडी रे, जाले प्रेम विनास रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ सर्वे गाथा ॥ ५२५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूरज जवना नेइथी, बांध्यो थविइरु प्रेम ॥ धनकुमार ने धनगती,
 प्रथम जे तुन्दे एम ॥ १ ॥ ते जवनां समकित खलुं, पाखी प्रमाया सार
 ॥ सोधनें सुर उपना, निग्रग श्रीकार ॥ २ ॥ निग्रगति ने स्पणरइ, श्री
 जगतारनो योग ॥ विद्याधर जवनां खया, मदावननो उपजोग ॥ ३ ॥ ना-
 रिंद देवखोरे निज दो, चोथा जवनां जाण ॥ अग्रजित ने प्रीतिमती,
 पति जाल्यो मन थाण ॥ ४ ॥ आरणकइये उपना, निग्रग तिहां देव ॥
 सावने सर गंगकुमार नुं, जसमती नारी देव ॥ ५ ॥ अग्रजित विना-
 ननां, उपजगो बहु प्रेम ॥ तिहांयो नारददेवमां, बाइस थरिहा नेम ॥ ६ ॥

नामे धुया, उग्रसेननी सार ॥ तुळ पासे संयम ग्रही, शिव
सार ॥ ७ ॥ गुणधर जसधर बांधवा, मतिप्रज मंत्री खास ॥
री पामशे, पण तादरी पास ॥ ८ ॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

अने टोका वचे रे, मेंदीनां दोय रूख ॥ मेंदी रंग लागो ॥ पदेशी ॥
इम सांचली रे, उल्लसित अंग अपार ॥ संयमरंग लागो ॥ ए
पुंरीक निज पुत्रने रे, धापे राज्य उदार ॥ १ ॥ सं० ॥ तृण
रमा तजी रे ॥ शंख राय दोय वंधु ॥ सं० ॥ जसमती ने मति-
रे, तजी संतार संबंध ॥ २ ॥ सं० ॥ केवली पासे आदरे रे, अति
गण ॥ सं० ॥ दीक्षा जिनवरनी कही रे, जेहूची धाय कव्याण
॥ शंख मुनि जणतां घका रे, गीतारचपद धाय ॥ सं० ॥
निर्मळुं रे, नवि अतिचार खगाय ॥ ४ ॥ सं० ॥ तीर्थंकरपद
सेवी धानक वीश ॥ सं० ॥ जक्ति करे मुनि पणी परे रे, बाघे
॥ ५ ॥ सं० ॥ अरिहंत तत्त प्रतिमा वली रे, स्तवे पूजे
॥ ६ ॥ अवरणवाद बोखे नहीं रे, अरिहंतपद इम चंग ॥ ६ ॥ सं० ॥
स्त्वना करे रे, सिद्ध स्यानकने देख ॥ सं० ॥ रात्रि जागरण
रे, ज्ञानादिक गुण पेल ॥ ७ ॥ सं० ॥ बालक ग्यान मुनि तणी
रावच सार ॥ ८ ॥ सं० ॥ प्रवचननुं वात्सल्य करे रे, ग्रीजे पदे इम
॥ सं० ॥ वख्र आहार औपध वली रे, आपे करी अति जक
बोधुं धानक इणी परे रे, आराधे निज शक्त ॥ ९ ॥ सं० ॥ वीश
यची रे, साठ वरप वये वृद्ध ॥ सं० ॥ जघन्यधी समवायांग
धिविर जक्ति एम सिद्ध ॥ १० ॥ सं० ॥ बहुधुत अर्थ अपेक्षी रे,
रे नित सेव ॥ सं० ॥ अन्न वखादिक आपवुं रे, पद ठहुं एम हेव
॥ ११ ॥ सं० ॥ तप उच्छृष्ट करे घणां रे, जेह तपस्वी लोक ॥ सं० ॥ उर्वजो
ने रे, सत्तम पद इम रोक ॥ १२ ॥ सं० ॥ प्रभ करे लीचे
छादशांगीनी जेह ॥ सं० ॥ सूत्र अरथ उपयोगची रे, अष्टम पद
॥ १३ ॥ सं० ॥ शंकादिक झूण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥
॥ १४ ॥ सं० ॥ शंकादिक झूण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥
॥ १५ ॥ सं० ॥ शंकादिक झूण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥
॥ १६ ॥ सं० ॥ शंकादिक झूण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥

क्यांहि रे ॥ १२ ॥ ज० ॥ तिम सवि सज्जन आवी मढ्यो रे, कर्मवशे इहां
 आय ॥ आयुक्षये सहु थानके रे, कर्म कस्यां तिहां जाय रे ॥ १३ ॥ ज० ॥
 हास्य लीला मद जेहथी रे, वली ममकार ते थाय ॥ जरा राखसी यो-
 वन हरे रे, समय समय घटे आयो रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ राज्य मांहे सुख
 नही कदी रे, सुख थजिमान ते जाण ॥ दीरघ जवफल पामतो रे, आ जव
 पण दुःख ठाणो रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ खरज खनननी उंपमा रे, जवसुख जाण
 नरिंद ॥ तुष्ट थने दुःखमूख ठे रे, कहु फलनां दीये वृंदो रे ॥ १६ ॥
 ॥ ज० ॥ ते कारण आधार ठे रे, धर्म जगत हितकार ॥ सार शाश्वत सुख
 दायको रे, जाणी अपूर्य उदारो रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ पामी मनुजनो जव
 जसो रे, सांजसो धर्म विशेष ॥ करीये पण ए धर्मेने रे, चिंतवीये शुच रेख
 रे ॥ १८ ॥ ज० ॥ सुख दुःख अर्थ ने काममां रे, चित्तष्ट नर जेह ॥ न
 फरे ए जिनधर्मेने रे, बहु हारे नर तेह रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ अन्नंत पुत्रज
 परिथटे रे, थंते पान्यो ए धर्म ॥ ते पण फोकट हारीयो रे, दुर्लज करी ए
 सम रे ॥ २० ॥ ज० ॥ संवेगे पुत्रकित थइ रे, थांसु जरीयां रे नयण ॥ जू-
 पति कर जोनी कहे रे, जेम कहो ठो तेम वयण रे ॥ २१ ॥ ज० ॥ जेम
 जाल्युं स्वामी तुमे रे, तेम करगुं मुनिराय ॥ थापी जसमती पुत्रने रे, पुं-
 रीक निज ठाय रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ पण स्वामी किरपा करी रे, जालो
 मुज्जने रे एह ॥ कारण गुं स्वामी कहो रे, जसमती उपर नेह रे ॥ २३ ॥
 ॥ ज० ॥ चोया ए अधिकारमां रे, जाली सोखमी ढाल ॥ पद्मविजय कहे कं-
 वली रे, जाले प्रेम विशाल रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ सर्वे गाथा ॥ ५२५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पुरख जवना नेहथी, वांच्यो थविहू प्रेम ॥ धनकुमार ने धनवती,
 प्रथम नवे तुम्हे एम ॥ १ ॥ ते जवमां समकित खलुं, पाखी प्रव्रज्या सार
 ॥ सौधमें मुर उपना, मित्रपणे श्रीकार ॥ २ ॥ चित्रगति ने रयणवई, ग्री
 जरतारनो योग ॥ विद्याधर जवमां लक्षा, महाव्रतनो उपनोग ॥ ३ ॥ मा-
 हिंद देवखोके मित्र दो, चोया जवमां जाण ॥ थपराजित ने प्रीतिमती,
 पति नायां मन थाण ॥ ४ ॥ थारणरुद्धे उपना, मित्रपणे तिहां देव ॥
 सातने जव शंतकुमार तुं, जसमती नारी देव ॥ ५ ॥ थपराजित विमा-
 नमां, उपजसो बहु प्रेम ॥ तिहांयां नारदकेशमां, याइरा थरिहा नेम ॥ ६ ॥

राजिमती नामे धुया, उग्रसेननी तार ॥ तुळ पासे संयम ग्रही, शिव
वद्देशे निर्धार ॥ ७ ॥ गुणधर जसधर बांधवा, मतिप्रज्ञ मंत्री खास ॥
गणधरपदवी पामशे, एषण ताहरी पास ॥ ८ ॥

॥ डाव सत्तरमी ॥

॥ टूक अने टोका वचे रे, मेंदीनां दोष रूख ॥ मेंदी रंग लागो ॥ ए देशी ॥
शंखकुमर एम सांचळी रे, उल्लसित थंग थपार ॥ संयमरंग लागो ॥ ए
आंकणी ॥ पुंनरीक निज पुत्रने रे, घापे राज्य उदार ॥ १ ॥ सं० ॥ तृण
परे रमणी रमा तजी रे ॥ शंख राय दोष वंधु ॥ सं० ॥ जसमती नेमति-
प्रज्ञ वली रे, तजी संतार संबंध ॥ २ ॥ सं० ॥ केवळी पासे आदरे रे, अति
महोदो मंनार ॥ सं० ॥ दीक्षा जिनवरनी कही रे, जेहूची घाय कल्याण
॥ ३ ॥ सं० ॥ शंख मुनि जणतां चका रे, गीतारथपद घाय ॥ सं० ॥
संयम पाखे निर्मळुं रे, नवि अतिचार सगाय ॥ ४ ॥ सं० ॥ तीर्थंकरपद
अर्जीयुं रे, सेवी घानक वीश ॥ सं० ॥ जक्ति करे मुनि एणी परे रे, बाधे
जगत जगीश ॥ ५ ॥ सं० ॥ अरिहंत तस प्रतिमा वली रे, स्तवे पूजे
मनरंग ॥ सं० ॥ अवरणवाद बोळे नहीं रे, अरिहंतपद इम वंग ॥ ६ ॥ सं० ॥
सिद्ध तणी स्तवना करे रे, सिद्ध स्यानकने देख ॥ सं० ॥ रात्रि जागरण
उंठव करे रे, ज्ञानादिक गुण पेल ॥ ७ ॥ सं० ॥ वाचक ग्यान मुनि तणी
रे, करे वैयावच तार ॥ ८ ॥ सं० ॥ प्रवचननुं वात्सल्य करे रे, ग्रीजे पदे इम
धार ॥ ९ ॥ सं० ॥ वन्न आहार थोपध वली रे, थापे करी अति जक्त
॥ सं० ॥ बांधुं घानक इणी परे रे, आगाधे निज शक्त ॥ १० ॥ सं० ॥ वीश
वरप परायणी रे, साठ वरप वये वृद्ध ॥ सं० ॥ जघन्यथी समवायांग
अएया रे, घिविज जक्ति एम सिद्ध ॥ ११ ॥ सं० ॥ बहुश्रुत अर्थ अपेक्षारी रे,
तेहनी करे नित सेव ॥ सं० ॥ अन्न वस्त्रादिक थापवुं रे, पद उठुं एम हेव
॥ १२ ॥ सं० ॥ नप उच्छृष्ट करे घणां रे, जेहू नपखी ओक ॥ सं० ॥ उठेंजो
दीधे तेहने रे, सतम पद इम गोक ॥ १३ ॥ सं० ॥ प्रश्न करे लीधे
वाचना रे, छादशांगीनी जेहू ॥ सं० ॥ नूत्र अरघ्य उपयोगची रे, अष्टम पद
घापे एह ॥ १४ ॥ सं० ॥ शंकादिक छपण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥
सम संवेगादिक धक्की रे, दर्शन पद एम उक्त ॥ १५ ॥ सं० ॥ रत्नत्रयी उपचा-
रणी रे, विनय करे गुणगेह ॥ सं० ॥ प्रथमाध्ययन विनय कहा रे, उत्तराध्ययने

एह ॥ १५ ॥ सं० ॥ इत्थामिडादिक यकी रे, आवश्यक करे नित ॥ सं० ॥ अति-
 चारने परिहरे रे, एकादशमे रीत ॥ १६ ॥ सं० ॥ ईयांसमिति आदि यकी
 रे, मूख उत्तर गुण सार ॥ सं० ॥ वारमुं पद आराधतो रे, करे सफलो अवतार
 ॥ १७ ॥ सं० ॥ करतो ते शुज ध्यानने रे, क्षण क्षण खव खव जेह ॥ सं० ॥
 करे परिहार प्रमादनो रे, तेरमुं पद शुज रेह ॥ १८ ॥ सं० ॥ बाधारहितपणे
 करे रे, निरवांठकता युक्त ॥ सं० ॥ चौदमे पद तपनी करे रे, जुक्तजोगी
 एम जुक्त ॥ १९ ॥ सं० ॥ संधिजाग तपसी जिये रे, अज्ञादिकनो होय ॥ सं० ॥
 त्रिकरण शुद्धे ते करे रे, पन्नरमुं पद जोय ॥ २० ॥ सं० ॥ आचार्यादिक
 दश तणे रे, वेयावचना कार ॥ सं० ॥ जक्त पान आणी दीये रे, सोझमे
 पद निर्धार ॥ २१ ॥ सं० ॥ साधु ने वखी साधवी रे, आवक आविका
 सार ॥ सं० ॥ सर्व थपाय निपेधतो रे, सत्तरमुं पद धार ॥ २२ ॥ सं० ॥
 सूर्य थयं थपूयंनुं रे, ग्रहण करे रुपिराय ॥ सं० ॥ एम अठारमुं
 पद जहुं रे, नित्य आराधन घाय ॥ २३ ॥ सं० ॥ अछाने दीपावतुं रे,
 थवर्णवादनो रोक ॥ इम श्रुतज्ञाननी जक्तिथी रे, उंगणीशमुं गतशोक
 ॥ २४ ॥ सं० ॥ विद्या निमित्त कविपणे रे, वाद कहे वखी धर्म
 ॥ सं० ॥ शासननी उन्नति करे रे, विशमा पदनो ए मर्म ॥ २५ ॥ सं० ॥
 तीर्थंकर नाम गोत्रने रे, थर्जे शंखकुमार ॥ सं० ॥ दीर्घ काल पाहुं
 जहुं रे, संपम निरतिचार ॥ २६ ॥ सं० ॥ अंते थणसण आदरे रे,
 पादोपगमन विशाख ॥ सं० ॥ वृक्षमाख परे थिर थइ रे, करे समाधिमां
 काख ॥ २७ ॥ सं० ॥ थपराजित विमानमां रे, शंख ने जसमती दोय
 ॥ सं० ॥ तिम मतिप्रज दोय बांधवा रे, देवपणे सहु होय ॥ २८ ॥ सं० ॥
 तेथ्रीश सागर आउखे रे, कक्षमां वथ्रीश नाख ॥ सं० ॥ आठमा जवमां
 एणी परे रे, नोगवे नोग विशाख ॥ २९ ॥ सं० ॥ चोये अधिकारे कद्दी
 रे, ए सत्तरमी ढाख ॥ सं० ॥ ए अधिकार पूरण थयो रे, आठमां
 चव सुविशाख ॥ ३० ॥ सं० ॥ पहेले अधिकारे कद्दी रे, ढाखो वार उदार
 ॥ सं० ॥ नव जाय्नी वीजा तणी रे, वीजानी थग्यार ॥ ३१ ॥ सं० ॥
 ॥ चोयानी सत्तर कद्दी रे, सवि उंगणपचास ॥ सं० ॥ प्रथम खंर पूरण
 थयो रे, हरे थधिक उग्यास ॥ ३२ ॥ सं० ॥ सत्यविजय गुरु राजीया रे,
 कपूरविजय तत्त शिष्य ॥ सं० ॥ दमाविजय तत्त पाटवी रे, थधिकी

जास जगीश ॥ ३३ ॥ सं० ॥ तस पटोदय उगीयो रे, मानुं अजिनव जाण
 ॥ सं० ॥ जिनविजयो जगमां जयो रे, जस नामे सुखखाण ॥ ३४ ॥ सं० ॥
 श्रुतउदधि पारंगमो रे, उत्तमविजय गुरु नाम ॥ सं० ॥ रत्नविजय गणि
 कहेणधी रे, उद्यम कीध उद्दाम ॥ ३५ ॥ सं० ॥ पद्मविजय कहे जिन तणा
 रे, पूरव जव विस्तार ॥ सं० ॥ जाह्या अति ह्ये करी रे, सुणतां जय जयकार
 ॥ ३६ ॥ सं० ॥ सर्व गाथा ॥ ५१९ ॥ इति चतुर्थोऽधिकारः ॥ ४ ॥ खंन खंन सरसाइ
 घणी, जिम साकर जेजी पय जणी ॥ गुरु श्रीउत्तमविजयधी खलो, प्रथम
 खंन एन पणे कलो ॥ ५२० ॥ प्रथमाधिकारे सर्व गाथा ॥ ३२९ ॥ द्विती-
 याधिकारे ॥ ३२२ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ ३२३ ॥ चतुर्थाधिकारे ॥ ५२० ॥
 सर्व गाथा ॥ १६४७ ॥ इति प्रथमः खंनः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ नेमिनाथचरित्रे द्वितीयखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ प्रणमी सरसती गुणवती, जे मुक्कज मंणाण ॥ वीजो खंड हवे
 वर्षनुं, श्रोता सुणो सुजाण ॥ १ ॥ सूरजमंडन पास वली, प्रणमुं धर्म
 जिणंद ॥ जे जव पास निवारीने, आपे धर्म अमंद ॥ २ ॥ श्रीमलधार गढे
 नमुं, हेमसूरि जस नाम ॥ जास वचनरस खव खही, खहीये ए कवि
 वान ॥ ३ ॥ कुमारपाख जूपावनो, जे गुरु हेम सूरिंद ॥ तस प्रणमी तस
 वचनधी, जाखुं चरित्र जिणंद ॥ ४ ॥ दीक्षा विद्यागुरु नमुं, उत्तम सुविधि
 जास ॥ शुद्ध प्ररूपक ने वली, बहु किरिया अज्यास ॥ ५ ॥ जिम जिम
 जाखुं आगडे, तिम रस अधिको घाय ॥ तिणे श्रोता सुणजो सवे, थावस
 दूर उनाय ॥ ६ ॥ एक हेम जो कर चढे, तो दुःखीयो नवि घाय ॥
 दोय हेम जस हायमां, तस वच किम न पूजाय ॥ ७ ॥ जविजन जकि
 धरी घली, करो निद्रा तुमे दूर ॥ बांधे कांदा मोहनी, एह प्रमादधी जूर
 ॥ ८ ॥ थाठ दोष प्रमादधी, होवे परगट जाव ॥ होय असाण संशय वली,
 निप्याझान स्वजाव ॥ ९ ॥ राग छेय मतिग्रंश तिम, धर्म अनादर थाय
 ॥ दुःप्रणिधाने योगनो, एन अवगुण कहेवाय ॥ १० ॥ यतः ॥ जगवती-
 सुत्रे ॥ कहणं जंते जीवा कंखा मोहणिवं, कम्मं बंधंति ॥ गोयमा दपच्चयं

इत्यादौ, तद्भूतौ ॥ गाथा ॥ पमाज्य मुणिंदेहिं, जणिउं अछ जेएउं ॥ अन्नाणं
 संसउं चव, मिछानाणं तदेव य ॥ १ ॥ रागो दोसो मइयासो, धम्मंमि
 प्रणायरो ॥ जोगाण डुप्पणीहाणं, अछहा वज्झियवउं ॥ २ ॥ ते कारण
 मुहे जविजना, मत करजो परमाद ॥ मुणशे जे सुणशे कथा, रसउ-
 कपं आहाद ॥ ११ ॥ आठे जव एम वर्णवी, नवमो जाखुं सार ॥ हरि-
 शे प्रभु उपना, जिनवर नेमकुमार ॥ १२ ॥ ते कारण हरिवंशनी, कहूं
 उत्पत्ति उदार ॥ जे सांचलतां जव तणा, जाये पापविकार ॥ १३ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ अरज अरज सुणोने रुना राजीया हो जी ॥ ए देशी ॥ रूपज रूपज
 जेनेश्वरना थया हो जी, चक्री जरत नरिंद ॥ पाट पाट असंख्याता वही
 गया हो जी, उपना सीयल जिणंद ॥ रूप ॥ १ ॥ तेहना तेहना तीर्थमां
 उपनो हो जी, सुमुख नामे नरिंद ॥ आब्यो आब्यो कोसंबी बाहिरे हो
 जी, रयवानीने आणंद ॥ रूप ॥ २ ॥ वीर वीरकुविंदनी चारजा हो जी, व-
 नमाला तिहां दीठ ॥ अतिशय अतिशय रूपवती जली हो जी, देखी
 नगमां उक्किठ ॥ रूप ॥ ३ ॥ नारीने नारीने अंतेउरे ठवे हो जी, तव ते वीर
 कुविंद ॥ तेहना तेहना वियोगथी आकलो हो जी, करतो बहुत आक्रंद ॥
 रूप ॥ ४ ॥ फाटां फाटां वल्ल पहेस्यां तिणे हो जी, धूखे खरनी देह ॥ व-
 नमाला वनमाला करतो थको हो जी, निंजे परवस्यो तेह ॥ रूप ॥ ५ ॥
 पुरमां पुरमां जमतां एक दिने हो जी, देखे ते नरनाह ॥ नारीए नारीए
 पण गोंखथी हो जी, दीठो हींरुतो राह ॥ रूप ॥ ६ ॥ पामी पामी विपाद
 ते बेहु जणां हो जी, निंदे आतम थाप ॥ इण समे इण समे वीजली
 तेहां पढी हो जी, मातुं छागो शाप ॥ रूप ॥ ७ ॥ काल काल करीने उपना
 हो जी, युगल हरिवर्ष खेत ॥ वीर पण वीर पण तप अज्ञानथी हो जी,
 तोहम देव संकेत ॥ रूप ॥ ८ ॥ अवधि अवधिथी वेर संजारतो हो जी,
 वंपा नयरीनो राय ॥ पुत्र पुत्र नहीं चंडकीर्त्तिने हो जी, करुपे तस जम-
 राय ॥ रूप ॥ ९ ॥ जेला जेला नगरना जन थया हो जी, खोखे रायने
 तेह ॥ चिते चिते देवता युगलने हो जी, मारी तो नवि शकुं रेह ॥ रूप ॥
 १० ॥ जिम दुःख जिम दुःख पामे ए बहु हो जी, तिम करुहुं निर्धार ॥ धनु-
 त्त धनुशतनी करी देहनी हो जी, लावे चंपानी वार ॥ रूप ॥ ११ ॥ न-

गर नगरनां लोकने एम कहे हो जी, तुमचो एह राजान ॥ छद्म छद्म
 सहित थाण्यो थठे हो जी, हरिवर्षी एह थान ॥ ३० ॥ ११ ॥ हरि नाम
 हरि नाम राजा ए रुथमो हो जी, हरणी नामे ए नार ॥ कल्पवृक्ष कल्प-
 वृक्ष खावे वखी हो जी, जाखे वखी तिणी वार ॥ ३० ॥ १२ ॥ मद्य ने मद्य
 ने मद्य थादे देह हो जी, जस घस खेचर जीव ॥ थामिप थामिप एहने
 थापजो हो जी, कल्पवृक्ष फलधी अतीव ॥ ३० ॥ १३ ॥ एणी परे
 एणी परे देज्यो तिहां खगे हो जी, जिहां नांस निःकेवस खाप ॥ मदिरा
 मदिरा प्रमुक्त देजो तुमे हो जी, जिणी परे दुर्गति जाय ॥ ३० ॥ १४ ॥
 हाय हाय जोमी सहु सांजये हो जी, वचन करे ते प्रमाण ॥ रथवर रथवर-
 मां बेसामीने हो जी, करता वदोत मंमाण ॥ ३० ॥ १५ ॥ मत्तक मत्तक
 उत्र धरावतो हो जी, हरिणी देवी ते साय ॥ वाजती वाजती अतीव
 डुंडुहि हो जी, विरुद घोसे सहु साय ॥ ३० ॥ १६ ॥ इणी परे इणी
 परे घर उद्यानधी हो जी, थाणी हरे अत्यंत ॥ अनुक्रमे अनुक्रमे नयवि-
 क्रम घकी हो जी, नाथ सनुद परंत ॥ ३० ॥ १७ ॥ जगमां जगमां ते परगट
 पयो हो जी, आयु पण ययुं डास ॥ हरिर्ष हरिर्षधी थाण्युं युगवीयुं
 हो जी, तिणे हरिंश विधास ॥ ३० ॥ १८ ॥ अथवा अथवा नाम हरि हनुं
 हो जी, तिणे ए ययो हरिंश ॥ कास कास अनंते उपजे हो जी, एह
 अत्रं असंश ॥ ३० ॥ १९ ॥ एहवां एहवां ए चोवीशीए हो जी, दश
 आधर्य ते पाय ॥ ग्रंथ ग्रंथ वित्तारना जय घकी हो जी, नवि जानुं इप
 वाय ॥ ३० ॥ २० ॥ यतः ॥ उवसन्न गप्रहरणं, इष्टी तिष्ठं अत्राधिया पुरि-
 ता ॥ कलस्त अवरकंका, अवरयपं चंदसूरेपं ॥ १ ॥ हरिंशंकुपुष्पचि,
 चमरुपाठं अ अस्तय सिद्धा ॥ असंजयाप पूया, दसविधपं तेष कावे-
 प ॥ २ ॥ हरिंशंकुपुष्प पुत्र ते उपनो हो जी, पृथिवीपति नाने राय ॥
 तेदनो तेदनो मदगिरि सुन घयो हो जी, हिमनिरि नृप सुत सार ॥ ३० ॥
 ॥ २१ ॥ तेदनो तेदनो वस्तुनिरि सुन घयो हो जी, निवगिरि सुन सार ॥
 एणी परे एणी परे पाट असंख्य घया हो जी, उचन जस अवतार ॥ ३० ॥
 ॥ २२ ॥ पुत्र पुत्र यइ छीये दीक्षाने हो जी, पाजे संपन नार ॥ अनुक्रमे
 अनुक्रमे मुनिमुन घयो हो जी, तीर्षकपद धार ॥ ३० ॥ २३ ॥ तेदुने
 तेदुने पाडे वहु नरपति हो जी, दुया ते अविद्यां ॥ जिनरर जिनरर

कहे सुण वाल रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पुत्री कोइक परणावसुं रे, जाचीने तत-
 काल रे ॥ रा० ॥ १३ ॥ क० ॥ धीरो थाजे वालका रे, तव चिंते नंदिपेण रे,
 ॥ रा० ॥ क० ॥ माजलपुत्री इछे नहीं रे, अन्य वांछे कहो केण रे ॥ रा०
 ॥ १४ ॥ क० ॥ हुं तो दुःखित रूपथी रे, इम मन धरी वेराग्य रे ॥ रा०
 ॥ क० ॥ नीकल्यो माजल घर थकी रे, कीधो नंदिपुर त्याग रे ॥ रा० ॥ १५ ॥
 ॥ क० ॥ रत्नपुरे पढोतो वही रे, क्रीडा करतां जाम रे ॥ रा० ॥ क० ॥ दंप-
 तीने देखी तिहां रे, निज निंदा करे ताम रे ॥ रा० ॥ १६ ॥ क० ॥ मर-
 वानी इछा करी रे, कोइ वनांतरे जाय रे ॥ रा० ॥ क० ॥ देखीने प्रणमे
 तिहां रे, सुस्थित मुनि रुपिराय रे ॥ रा० ॥ १७ ॥ क० ॥ जाणी ज्ञानथी
 मुनिवरु रे, जाखे एणी परे वाण रे ॥ रा० ॥ क० ॥ मरण न कर महा-
 जाग तुं रे, पामीशं दुःखनी खाण रे ॥ रा० ॥ १८ ॥ क० ॥ धर्म न कीधो
 परजवे रे, दुःख पामे तिणे आज रे ॥ रा० ॥ क० ॥ सुख अर्थी करो
 धर्मने रे, धर्मथी लहो शिवराज रे ॥ रा० ॥ १९ ॥ क० ॥ आत्मघात कीधा
 थका रे, सुख नवि होवे कोय रे ॥ रा० ॥ क० ॥ धर्म दीक्षाथी पामीये रे,
 जव जव सुख लहे सोय रे ॥ रा० ॥ २० ॥ क० ॥ सुणी प्रतिबोध ते पा-
 मीयो रे, लीये महाव्रत मुनि पास रे ॥ रा० ॥ क० ॥ गीतारथ अजिग्रह
 करे रे, साधु वैपावच खास रे ॥ रा० ॥ २१ ॥ क० ॥ वाल ग्वानादिक सा-
 धुनी रे, वेपावच करे तेह रे ॥ रा० ॥ क० ॥ अजिग्रह ते पूरो करे रे,
 गुणगणनो मुनि गेह रे ॥ रा० ॥ २२ ॥ क० ॥ एक दिन इंद्र प्रशंसता रे,
 देवसजा मांदि सार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ नंदिपेण समो नहीं रे, वेपावच
 करनार रे ॥ रा० ॥ २३ ॥ क० ॥ शक्रवचन अणमानतो रे, देव एक कहे
 एम रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पूणीथी नगर चंपाशुं रे, ते मानुं कहो केम रे ॥
 रा० ॥ २४ ॥ क० ॥ रूप धरी खान साधुनुं रे, रतनपुर उद्यान रे ॥
 रा० ॥ क० ॥ वेसारी ते साधुने रे, कूट धरी मन ध्यान रे ॥ रा० ॥ २५ ॥
 ॥ क० ॥ रूप वीजुं वली साधुनुं रे, करी जायेपुर मांह रे ॥ रा० ॥ क० ॥
 मुनि वसति ए आवतो रे, मनमां धरी उत्साह रे ॥ रा० ॥ २६ ॥ क० ॥ वीजे
 खंडे वीजी यइ रे, ढाल प्रथम अधिकार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पद्मविजय कहे
 सांजलो रे, मुनिदृढता अधिकार रे ॥ रा० ॥ २७ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ ७३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तपतपता अति आकरां, नंदिपेण मुनिराज ॥ पारणदिन तेहज
अठे, करता आतम काज ॥ १ ॥ करवा वेठा आहार ते, कवख उपाडे
जाम ॥ तव मुर साधुवेपथी, बोझे वचन उदाम ॥ २ ॥ करी प्रतिज्ञा ए-
हवी, वेयावच्च करुं सर्वे ॥ पण तुं बोझे एट्युं, नवि करतो धरे गर्वे ॥ ३ ॥
अतिसार रोगे करी, पीडे मुनिवर थंग ॥ तृपाक्रांत मुनिवर ज्ञा,
वनमां वेठा चंग ॥ ४ ॥ तेहनी खबर खीधा विना, जोजन करतो तुंही ॥
पेटजरा घातां थका, होय प्रतिज्ञा तुंही ॥ ५ ॥

॥ दाख त्रीजी ॥

॥ अरणिक मुनिवर चाख्या गोचरी ॥ ए देशी ॥ समतासागर मुनि-
वर चाखीया, नूकी कवख ते ठामो जी ॥ पाणी खेवा रे मुनि घर घर
जमे, खडि तणा गुरु धानो जी ॥ १ ॥ स० ॥ कल्प होय ते सुर अक-
ल्प करे, पण मुनि खडिग्रजावे जी ॥ पाणी गुरू मल्युं तव खेइ वझा,
वन अजिमुल्ल ते जावे जी ॥ २ ॥ स० ॥ दुकना आवे रे तव माया
मुनि, जाखे वचन कुठोर जी ॥ रे मूरल्ल हुं अवस्था एहवी, पाम्यो
वेठो कुठोर जी ॥ ३ ॥ स० ॥ जोजनजोयुप तुं तो यइ रह्यो, शीघ्र न
आव्यो केम जी ॥ वेयावच्चनी प्रतिज्ञा ताहरे, कहे केम रहेशे एम जी
॥ ४ ॥ स० ॥ कहे नंदिपेण स्वामी माहारो, स्वमजो तुम्हे अपराधो जी ॥
सज्ज करुं तुम्ह घोडे दिन हवे, यद्यपि रोग अगाधो जी ॥ ५ ॥ स० ॥
पाणी एह उचित ठे मुनिवर, एम कही पाये नीरो जी ॥ कहे चाखो
स्वामी जी उपाशरे, नंदिपेण मुनि धीरो जी ॥ ६ ॥ स० ॥ ग्खान मुनि
कहे धिग् तुळ मुंनने, चाखणने असमर्थो जी ॥ देखीने वझी मुळने
शुं कहे, तुळ प्रतिज्ञा व्यर्थो जी ॥ ७ ॥ स० ॥ खंध वेसारीने नंदिपेण
जी, चाख्या मारग जामो जी ॥ पगे पगे क्रोध करे माया मुनि, जाखे
एणी परे तामो जी ॥ ८ ॥ स० ॥ शीघ्र तुं केम चाखे रे पापीया, मुळने
उपजे खेदो जी ॥ हखे हखे चाख तुं शुभ परे, उपजे मुळ प्रस्वेदो
जी ॥ ९ ॥ स० ॥ तव मुनि चाखे भंद गते करी, देव अमर्ष धरंत
जी ॥ करे वनीनीति मुनिनी उपरे, वझी इणी परे चाखंत जी ॥ १० ॥
स० ॥ वेगनो अंग करे तुं किणी परे, तव चिते झुपिरायो जी ॥ रोग

थकी जाखे इणी परे सहु, पण किम रोग ए जायो जी ॥ ११ ॥ स० ॥
 वचन कटुक पण इणी परे नवि गण्णे, मनमां नंदिपेणो जी ॥ तव परि-
 षाम मुनिनो देखीने, मोद खहे सुर तेणो जी ॥ १२ ॥ स० ॥ करे
 संहार ते विष्टा देहथी, कुसुमनी वृष्टि करंत जी ॥ त्रण प्रदक्षिणा देइ देव
 ते, दिव्य स्वरूपे नमंत जी ॥ १३ ॥ स० ॥ शक्रप्रशंसा रे विक सवि
 मुनि प्रते, वात कही सवि तेहो जी ॥ कहे खमावी शुं आपुं हवे, जाखो
 समतागेहो जी ॥ १४ ॥ स० ॥ तव कहे मुनिवर सुण में पामीयो, धर्म
 जिनेश्वर सारो जी ॥ एह संसारमां जमतां दोहिलो, एहथी नही को
 श्रीहारो जी ॥ १५ ॥ स० ॥ इम कही देवता निज थानक गयो, मुनि उपा-
 धये थाये जी ॥ कारण पामे टक्यो निज आतमा, इम मन माहि जाये जी
 ॥ १६ ॥ स० ॥ पुणे मुनि यहु तिहां नंदिपेणने, तव ते निरहंकारो जी ॥ वात
 कही सवि ते पण हरखीया, धन्य ताहरो थवतारो जी ॥ १७ ॥ स० ॥
 यार हजार वरस खगी आकरां, तप तपीयां मुनिराय जी ॥ थंत थवत्या
 जाणी थादरे, थणसणमां इम ध्याय जी ॥ १८ ॥ स० ॥ जो दोर्जाण
 वतुं मुऊने इहां, नवि इज्यो मुऊ कणे जी ॥ रमणीवल्लभ तो हुं थाप-
 जो, तपकथयी हुं एणे जी ॥ १९ ॥ स० ॥ करी नियाणुं तपफल हा-
 रीयो, महाशुके ययो देवो जी ॥ तिहांथी थवी तुऊ सुतपणे उपनो, नं-
 दिपेण वमुदेवो जी ॥ २० ॥ स० ॥ बीजे खंडे प्रयम थधिकारमां, जाखी
 थोजी दाखो जी ॥ पद्मविजय कहे थोताने घरे, होजो मंगलमाखो जी ॥
 ॥ २१ ॥ स० ॥ सवे गाथा ॥ १०९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नव नियाणां नदि करो, सांनखो विगते तेह ॥ प्रयम नियाणुं नृप
 तणुं, जावे इणी परे जेह ॥ १ ॥ नवि दीसे कोइ देवता, दीसे प्रसन्न
 राय ॥ तिणे राजा परनवे थयो, नृप नियाणुं थाय ॥ २ ॥ राजाने चिंता
 पथी, मुखीया दीसे शेठ ॥ तिणे धनवंतनो पुत्र हुं, याजो सहुमां जेठ ॥ ३ ॥
 बहु व्यापार पुढप्रते, युद्धादिक होय तास ॥ तिण नारी याग्यो नग्री,
 एह नियाणुं सरास ॥ ४ ॥ होय पराजय नारीने, पराधीन यहु दुःख ॥
 तिणे करी नरपणुं पानजो, जिहां होये बहु मुन्न ॥ ५ ॥ काम जाग प
 न्नुप्यना, एन चिंते दुःखदाय ॥ तिणे हुं देवपणुं खहुं, तो आतम सुख

थाय ॥ ६ ॥ देव देवीनां रूपने, करीने सेवुं जोग ॥ मनमां चिते एहवुं,
पामे तेह संयोग ॥ ७ ॥ दुर्लभबोधी ते होये, हवे कहुं अप्रविचार ॥ काम
जोग इहा विणु, देव नियाणुं सार ॥ ८ ॥ सुखजबोधी थाये जलो, देश-
विरति नवि थाय ॥ नियाणुं ए सातमुं, अप्रविचार कहेबाय ॥ ९ ॥ दानादिक
आवक करे, तिणे आवक घाउं सार ॥ सर्वविरति तिणे नवि छहे, ए आठमुं
उदार ॥ १० ॥ करे नियाणुं दरिद्रुं, न करे आरंज जेह ॥ तेहधी मोक्ष
पामे नहीं, नवमुं जालुं एह ॥ ११ ॥ नंदिपेण जवे तिहां, कछुं नियाणुं एम
॥ तिणे सहु स्त्रीजन बालहो, बली नृप तुळ अति प्रेम ॥ १२ ॥ तिण
कारण तुमे जविजना, न करो कोइ नियाण ॥ चिंतामणि साटे लीये, कोही
कोण अजाण ॥ १३ ॥ अंधकवृष्णि इम सुणी, मन उपनो वेराग्य ॥ समुद्र-
विजय राज्ये ठवी, लीये दीक्षा महाजाग्य ॥ १४ ॥ पाली चारित्र पामीयो,
केवलज्ञान अनूप ॥ अनुक्रमे ते मोक्षे गया, यया ते निज गुण रूप ॥
॥ १५ ॥ उग्रसेन राज्ये ठवे, जोजवृष्णि महाराज ॥ ते पण दीक्षा आदरे,
सेवा शिवपुरराज ॥ १६ ॥

॥ ढाख चोधी ॥

॥ राग विहाग ॥ मनमां आवजो रे नाथ ॥ ए देशी ॥ उग्रसेन नृप एक
दिन हवे, देखे ते मथुरा वार ॥ तापस एक ते रुपनो, करे विनति मनुहार
॥ १ ॥ मुळ घर आवजो रे नाथ, जिम घाठं हुं रे सनाथ ॥ ए आं-
कणी ॥ मास मासनुं करे पारणुं, धारे अजिग्रह एम ॥ पारणुं एक घरे करुं,
बीजे घर नहीं तेम ॥ २ ॥ मु० ॥ तस घरे योग जो नवि घने, तो बली
मास उपवास ॥ तापसने इम करी विनति, आवे ते निज आवास ॥ ३ ॥
॥ मु० ॥ राजा तो सहु विसरी गयो, नविकछुं को प्रतिहार ॥ आव्यो ते ता-
पस तिहां कणे, नवि पामीयो कांइ आहार ॥ ४ ॥ मु० ॥ पावो बलीने ते
गयो, बली करे बीजो मास ॥ एक दिन बली देखी करी, नृप खमावे बली
तास ॥ ५ ॥ मु० ॥ स्वामी हवे कृपा करी, पारणुं मुळ घर थाय ॥ एम
कहीने राय घरे गयो, बली विसरी ते जाय ॥ ६ ॥ मु० ॥ बली तापस ते
फरी गयो, यया तेहने त्रण मास ॥ एक दिन बली देखी करी, राजा ख-
मावे खास ॥ ७ ॥ मु० ॥ बली करे एम निमंत्रणा, क्रोधे करी ते जराय
॥ करे विनति थापे नहीं, जुळ दुष्ट ठे ए राय ॥ ८ ॥ मु० ॥ एणी परे नि-

याणुं ते करे, तप तणुं फल जो होय ॥ तो जवांतर नृपवध जणी, थाउ
 कही तप खोय ॥ ९ ॥ मु० ॥ तिहां आउखुं पूरुं करी, उग्रसेन नृपनी
 नार ॥ धारणी तणे उदरे थयो, करतो अतिहि विकार ॥ १० ॥ मु० ॥ दोहदा
 ते एहवो उपजे, पतिमांस चक्षुष काज ॥ दिन दिन ते कृशता लहे,
 धरती ते मनमां लाज ॥ ११ ॥ मु० ॥ घणे कष्टथी दोहला तणी, कही
 वात सघली जाम ॥ राखी अंधारे उरडे, उग्रसेन नृपने ताम ॥ १२ ॥ मु० ॥
 शशला तणुं आमिष ग्रही, बांधे ते नृपने पेट ॥ मंत्री ते कापी कापीने,
 आपे राणीने नेट ॥ १३ ॥ मु० ॥ दोहला ते राणीना थया, संपूर्ण जावे
 त्यांह ॥ मन मांहे राणी चिंतवे, जाबुं हवे कहो क्यांह ॥ १४ ॥ मु० ॥
 जरतार विना पुत्रे किस्थुं, हवे जीवबुं नहीं युक्त ॥ मरवा जणी ते सज्ज
 थइ, तव मंत्री कहे इम उक्त ॥ १५ ॥ मु० ॥ साते दिने देखावशुं, जीवतो
 स्वामी तुज ॥ एम स्वस्थ करी राणी प्रते, पण नवि कथुं ते गुह्य ॥ १६ ॥
 ॥ मु० ॥ देखावता दिन सातमे, उग्रसेन नृपने जाम ॥ करे महोत्सव हर्षशुं,
 धारणी राणी ताम ॥ १७ ॥ मु० ॥ पोष वदि चौदश दिने, विष्टि ने मूल
 नक्षत्र ॥ प्रसवे ते राणी यामिनी, विषयक परे कुपुत्र ॥ १८ ॥ मु० ॥ राणी
 ते घीहीनी तेहथी, दोहला तणे अनुसार ॥ पूर्वे करावी कांसनी, पेटी
 ते अति मनोहार ॥ १९ ॥ मु० ॥ पुत्रने तेहमां खेपवी, रतने करी ते पूर
 ॥ नृपनाम अंकित मुद्रिका, बली पत्रिका लखी तूर ॥ २० ॥ मु० ॥ आपी
 ते दासी हाथमां, वेधरावी जमुना मांहि ॥ रायने राणी कहे तदा, मृत
 पुत्र प्रसव्यो त्यांहि ॥ २१ ॥ मु० ॥ शौरी ते पुरनी बाहिरे, मंजूपा थावी
 जाम ॥ शौचने थयें थावीयो, सुजड देखे ताम ॥ २२ ॥ मु० ॥ काढे न-
 दीना पूरथी, परजात समये तेह ॥ पत्रिका रखनी मुद्रिका, देखे शिशु गु-
 णगेह ॥ २३ ॥ मु० ॥ पाम्यो ते विस्मय थाकरो, आपे सुखे निज गेह
 ॥ निज नारीने दीये सुत जणी, लहे हर्ष अति ससनेह ॥ २४ ॥ मु० ॥ पेटी
 तणे नामे करे, दंपती अजिधा कंस ॥ दिन दिन तेहवे बाधतो, जणवे
 पोतानो वंश ॥ २५ ॥ मु० ॥ वाखक तणा ते वृंदमां, फीकतो करे कल्लोख
 ॥ थाय ते राजा सहु तणो, कोइ न करे तस तोख ॥ २६ ॥ मु० ॥ वीजे
 ते खंने ढाख ए, चौथी प्रथम अधिकार ॥ कहे पद्य नवि जाये कही,
 कथां पुष्ट ते निर्धार ॥ २७ ॥ मु० ॥ सर्व गाथा ॥ १५२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रमतां ते बालक प्रते, मारे कूटे नित्य ॥ लोक उलंघा तस करे, मात
पेता शुभ्र रीत ॥ १ ॥ ते पण दंपती कंसने, आपे जइ वसुदेव ॥ मर्यादा
इश वपेनी, कंस करे तस सेव ॥ २ ॥ ॥ प्रीति बधी ते वेहुने, सकल
कला जणे दोय ॥ क्रीडा पण साथे करे, यौवन पण तस होय ॥ ३ ॥
गम्या तेह प्रसिद्धि एम, ते वसुदेव ने कंस ॥ चंद्र अने अंगार जेम, लोक
करे परशंस ॥ ४ ॥ शुक्तिमती नयरी थकी, सुवसु वसुनो नंद ॥ नासी नाग-
पुरे गयो, जाणी क्लेश आकंद ॥ ५ ॥ पुत्र बृहद्भय तेहनो, राजगृहे ते
जाय ॥ तेहना वंशमां उपनो, नाम बृहद्भय राय ॥ ६ ॥ पुत्र जरासंध तेह-
नो, प्रतिवासुदेव महंत ॥ त्रणे खंरुनो अधिपति, आण प्रचंरु डुरंत ॥ ७ ॥
॥ ढाल पांचमी ॥

॥ घोनी तो आइ धारा देशमां मारुजी ॥ एदेशी ॥ एक दिन झूत ते
मोकळे ॥ राजनजी ॥ समुद्रविजयने पास हो ॥ करो काम अमारं पटलुं
॥ ए आंकणी ॥ गिरि वैताढ्य पासे वसे ॥ रा० ॥ सिंदपुरी सुखवास हो
॥ १ ॥ क० ॥ सिंद परे अति आकरो ॥ रा० ॥ सिंदरथ नामे राय हो ॥
॥ क० ॥ यांधीने आणो इहां ॥ रा० ॥ तो करशुं हुं पसाय हो ॥ २ ॥ क० ॥
तेहने निज पुत्री आपशुं ॥ रा० ॥ बली मनवल्लभ शुभ्र गाम हो ॥ क० ॥ एम
जरासंधे कहावीयो ॥ रा० ॥ बलवंत सुणी तुज नाम हो ॥ ३ ॥ क० ॥
समुद्रविजय जव सज्ज होये ॥ रा० ॥ तव वसुदेव ने कंस हो ॥ क० ॥ करी
प्रणामने विनवे ॥ रा० ॥ हुं सिंदरथ करं ध्वंस हो ॥ ४ ॥ क० ॥
समुद्रविजय कहे सांजखो ॥ रा० ॥ तुम्हे अति बालकुमार हो ॥ क० ॥
युद्धनो अवसर तुज नहीं ॥ रा० ॥ तुमे रहो इहां करो सार हो ॥ ५ ॥
क० ॥ आग्रहथी बली याचीयो ॥ रा० ॥ तव दीये सेना साथ हो
॥ क० ॥ शीघ्र आवे वसुदेवने ॥ रा० ॥ सन्मुख ते सिंदनाथ हो ॥ ६ ॥
॥ क० ॥ युद्ध लागुं वेहुने तिहां ॥ रा० ॥ हारे वसुदेव सैन्य हो ॥ क० ॥
कंस थयो तव सारथी ॥ रा० ॥ युद्ध करे अति अदेन्य हो ॥ ७ ॥ क० ॥
सुर असुर परे अमर्षे ॥ रा० ॥ विविध शस्त्रे करे युद्ध हो ॥ क० ॥
परिष लेइ एक हाथमां ॥ रा० ॥ कंस ते उढ्यो युद्ध हो ॥ ८ ॥ क० ॥
जांज्यो सिंदरथ रथ प्रते ॥ रा० ॥ चूर्ण थइ गयो तेह हो ॥ क० ॥ तव

सिंहरथ क्रोधे चढ्यो ॥ रा० ॥ लेइ करवाल कर तेह हो ॥ ए ॥ क
 सारवा धावे कंसने ॥ रा० ॥ तव कुरप्रे वसुदेव हो ॥ क० ॥ ठेदी अ
 बांधीयो ॥ रा० ॥ बृक जिम ठागने हेव हो ॥ १० ॥ क० ॥ कंस न
 वसुदेवना ॥ रा० ॥ रथमां ठव वल जाण हो ॥ क० ॥ सैन्य सवि ज
 गयुं ॥ रा० ॥ सिंहरथनुं सपराण हो ॥ ११ ॥ क० ॥ जय पान्या व
 व जी ॥ रा० ॥ शौरीपुरमां जाय हो ॥ क० ॥ समुद्रविजय हरख्या
 ॥ रा० ॥ करे प्रशंसा ते राय हो ॥ १२ ॥ क० ॥ समुद्रविजय वसुदेव
 रा० ॥ जाखे एकांते एम हो ॥ क० ॥ कौष्टुक निमित्तिण जाखीयुं ॥ रा
 मुकने धरी अति प्रेम हो ॥ १३ ॥ क० ॥ जीवयशा जरासंधने ॥ रा
 पुत्री लक्षण हीन हो ॥ क० ॥ पति पितृकुल क्षय करी ॥ रा० ॥ यह
 अति दीन हो ॥ १४ ॥ क० ॥ सिंहरथ राय आख्या थकी ॥ रा० ॥ पुत्री
 तास हो ॥ क० ॥ तास निवारण चिंतवो ॥ रा० ॥ कहे वसुदेव ते ख
 हो ॥ १५ ॥ क० ॥ कंसे सिंहरथ बांधीयो ॥ रा० ॥ आपो कन्या एण हो
 ॥ क० ॥ वणिकपुत्र राजा कहे ॥ रा० ॥ नहीं आपे कोइ वयण हो ॥ १
 ॥ क० ॥ विक्रम क्षत्रिय सारिखुं ॥ रा० ॥ देखी इठे निर्धार हो ॥ क० ॥
 वणिकने भूपति ॥ रा० ॥ पूठे हवे वारंवार हो ॥ १७ ॥ क० ॥ वात कही स
 कंसनी ॥ रा० ॥ आपे मुद्रिका जेह हो ॥ क० ॥ पत्रिका पण आपे तदा ॥ रा
 पत्रिका बांचे तेह हो ॥ १८ ॥ क० ॥ बांची चिंते भूपति ॥ रा० ॥ उग्रसेन
 सार हो ॥ क० ॥ ते विना वीर्य न एहवुं ॥ रा० ॥ जगमां कोइ निर्धार हो ॥ १९
 क० ॥ समुद्रविजय लेइ कंसने ॥ रा० ॥ जाए जरासंध पास हो ॥ क० ॥ स
 सिंहरथ राजीयो ॥ रा० ॥ कंस पराक्रम वास हो ॥ २० ॥ क० ॥ जीवयशा आ
 तिणे ॥ रा० ॥ हवे कहे नगरी माग हो ॥ क० ॥ मथुरा नगरी मागतो ॥ रा
 तात बेरनो लाग हो ॥ २१ ॥ क० ॥ मथुरा आपी कंसने ॥ रा० ॥ आव्यो मथु
 ताम हो ॥ क० ॥ काष्ठपंजरमां खेपवे ॥ रा० ॥ उग्रसेन तिणे ठाम
 ॥ २२ ॥ क० ॥ पूछे वात सुणी हती ॥ रा० ॥ वणिके जाखी तिवार
 ॥ क० ॥ तेहथी क्रोधे धमधम्यो ॥ रा० ॥ मागी मथुरा प्यार हो ॥ २३
 क० ॥ पुत्र घणा उग्रसेनने ॥ रा० ॥ थयमत्तादिक नाम हो ॥ क० ॥ थ
 मंजस देखी तातने ॥ रा० ॥ होय बेराग्यनुं धाम हो ॥ २४ ॥ क०
 थयमत्तो व्रत आदरे ॥ रा० ॥ तात दुःखे तिणी वार हो ॥ क० ॥ राज

तथां मुख जोगवे ॥ रा० ॥ माने सहु तस कार हो ॥ २५ ॥ क० ॥ जा-
माता जरासंधनो ॥ रा० ॥ बली विक्रम निज देख हो ॥ क० ॥ वृष सम
जाणे सहु प्रते ॥ रा० ॥ व्रण भुवन सुविशेष हो ॥ २६ ॥ क० ॥ बीजे
खंडे पांचमी ॥ रा० ॥ दाख प्रथम अधिकार हो ॥ क० ॥ पद्मविजय कहे
सांजखो ॥ रा० ॥ सुणतां जय जयकार हो ॥ २७ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ १०६ ॥
॥ दोहा ॥

॥ शोरीपुरथी तेनीयो, सुजझ वाणियो जेह ॥ बहु सुवर्णादिक दानथी,
सत्कारे धरी नेह ॥ १ ॥ तव धारणी बहु विषपतो, करे अनेक पोकार ॥
पण ते छुट मूके नहीं, यमराजा अनुहार ॥ २ ॥ कंस मंजूषामां ठवी, मूक्यो
जमुना मांदि ॥ उपसेन जाणे नहीं, मुळ अश्राध ये पांही ॥ ३ ॥ तिणे
मुळ जतां मूक तुं, नित नित जाखे एम ॥ पण मूके नहीं तेहने, पूये निदा-
नथी तेम ॥ ४ ॥ समुद्रविजय राजा प्रते, दीधो अति सरकार ॥ राज-
एही नगरी चकी, थावे निज पुर सार ॥ ५ ॥

॥ दाख ठठी ॥

॥ धुर समरी सरसती माय, यली प्रणमो सदगुरुाय ॥ धुणगुं अयुंद
गिरिराय, जविजन जेटीये जखे जावे ॥ ए देशो ॥ वसुदेव शोरीपुरमांदि,
करे क्रीका अति उछांदि ॥ ठाम ठाम जमे सुख ज्यांदि ॥ १ ॥ सहु तिदां
साजन मली थावे, वसुदेव तया गुण गावे ॥ ए थांकणी ॥ वसुदेव हीनीची
जाणी, विस्तार चकी मन थाणो ॥ संकेप कहुं इण गाणो ॥ २ ॥ स० ॥
जिम मंत्र थाकर्षो थावे, तिम नगरनारी सहु धावे ॥ वसुदेवने मनमां प्यावे
॥ ३ ॥ स० ॥ जिम कामण कीधुं होवे, फरी फरी वसुदेवने जोवे ॥ घरे
सुखमां को नवि सोवे ॥ ४ ॥ स० ॥ नधुपुन्या पुठे जेन माखी, परमां जावे
चित्त राखी ॥ जाइ शीघ्र थावुं झम जाखी ॥ ५ ॥ स० ॥ परमां नवि
दीस नारी, नवि जोजन करे दुख वारी ॥ तारी रहे ते निधारी ॥ ६ ॥
स० ॥ एरु एरुने ठेछी जावे, पति जमतो नूडी थावे ॥ निशिदिन ध्यान
तेदनुं प्यावे ॥ ७ ॥ स० ॥ खंडप पीतल व्यापार, रंधप करपी तेनी वार ॥
नवि करती नारी ए वार ॥ ८ ॥ स० ॥ न जलावे वरपावरण, करे नागरी
तेदनुं शरण ॥ एहने पाड्युं पूरे चरण ॥ ९ ॥ स० ॥ परकाम सवि
उरली, जावे वसुदेवने पेली ॥ एम नगरजोकर सहु देखी ॥ १० ॥ स० ॥

अस्मिन्जस वात ए थाय, नित नित एह तो न खमाय ॥ सहु राजघारे
 मली जाय ॥ ११ ॥ स० ॥ कहे समुद्रविजयने एम, कहो प्रभु करीये अमे
 केम ॥ कहे समुद्रविजय धरी प्रेम ॥ १२ ॥ स० ॥ शुं दुःख ठे तुमने दाखो,
 तुमे स्पष्टपणे मुक जाखो ॥ तस उत्तर चित्तमां राखो ॥ १३ ॥ स० ॥ सुणो
 स्वामी वात हमारी, वसुदेव पुठे सहु नारी ॥ ध्यावे चित्तमां सहु तस
 धारी ॥ १४ ॥ स० ॥ कोइ नासे खान करंती, आचूपण अंगे धरंती ॥
 विपरीत ते नासे फरंती ॥ १५ ॥ स० ॥ म्हेली दूटी वेण्यो चाले, व्यंतरीनी
 परे पडे टाले, कामीजननां चित्त ते हाले ॥ १६ ॥ स० ॥ एम नगरमां थयुं
 विपरीत, अमने उपजे अप्रीत ॥ पण न घटे तुम ए रीत ॥ १७ ॥ स० ॥
 ए कुमरने राखो वाली, के अमने मूको उचाली ॥ तुमने कहीये खाली
 खाली ॥ १८ ॥ स० ॥ एम सांजली राय ते वोखे, तुमे शे कारण थया
 टोले ॥ शुं वात करो हल्लोले ॥ १९ ॥ स० ॥ तुम्ह इधित करशुं काज, नवि
 कहेजो वसुदेव राज ॥ एम कहुं वारंवार हुं आज ॥ २० ॥ स० ॥ विसर्जे
 सहुने राय, नमवा वसुदेव ते जाय ॥ वेसारे अंके जाय ॥ २१ ॥ स० ॥
 कहे समुद्रविजय सुणो वात, कुश दीसे तुम्हारं गात ॥ अम मनमां
 चिंता थात ॥ २२ ॥ स० ॥ मत जाजो क्रीका करवा, बाहिर जावो शे फरवा
 ॥ देखीजे एक दिन मरवा ॥ २३ ॥ स० ॥ नवनवी कखा घरमां वेठा,
 जणो बुद्धि तणा तुम्हे जेठा ॥ अपूर्व ग्रहो उकिछा ॥ २४ ॥ स० ॥ बेरी
 दोषी बहु दीसे, कोइ घात करे आवी रीपे ॥ तिणे कहीये विशवावीशे
 ॥ २५ ॥ स० ॥ वसुदेव विनीतमां वारु, आझा मानी सुखकारु ॥ जेम
 कथुं तेम करे अति चारु ॥ २६ ॥ स० ॥ नाटक ने गीत विनोद, करता पाने
 परमोद ॥ दाने जेम तेह पयोद ॥ २७ ॥ स० ॥ एक दिन तिहां आवती
 देखे, कुजा दासी शुज वेये ॥ गंध ड्रव्य तेसाथे पेखे ॥ २८ ॥ स० ॥ पूठे
 कुण काजे एह, गंध खेइ जायेससनेह ॥ कुजा बोली सुणी तेह ॥ २९ ॥
 ॥ स० ॥ शिवादेवी राणीए कीधुं, समुद्रविजयने दीधुं ॥ म्हें पण आद-
 रणी लीधुं ॥ ३० ॥ स० ॥ वसुदेव कहे सुणो दासी, माहरे अंगे ए थासी
 ॥ इम जोटी लीये सुविखासी ॥ ३१ ॥ स० ॥ तव रोपे चढी अति कुजा, चूना
 तुं शुं करे जा जा ॥ सुख जोगवो वेठा ताजां ॥ ३२ ॥ स० ॥ जो एहवां
 चरित्र तुम्ह दीसे, तो यंत्री राख्या रीपे ॥ नीकलवा न दीये तीसे ॥ ३३ ॥

स० ॥ तव पूछे तास विचार, वीहीनी कहे तेणी वार ॥ जे नयरवात नि-
धार ॥ ३४ ॥ स० ॥ बीजे खंडे सुविशास, पहिले अधिकारे रसास ॥
कहे पद्मविजय ठही ढास ॥ ३५ ॥ स० ॥ सर्व गाथा ॥ २२६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ न ठरे वात नारी हृदय, श्वान उदर जिम खीर ॥ जिहां छगेनवि
कोइने कहे, तिहां लगे करे तस पीर ॥ १ ॥ मुंज राय नारी धकी, खोयुं
शिर ततकास ॥ नारी चरित्रना अंतनो, नवि पामे कोइ पार ॥ २ ॥ तिहां
चिते वसुदेवजी, मनमां होरो एम ॥ समुद्रविजय राजा तणा, नहींतर इम
करे केम ॥ ३ ॥ नगरनारी इठक थणो, फरे पुरमां वसुदेव ॥ यंत्रयो इम
चिंती करी, वृद्ध जाइजी हेव ॥ ४ ॥ एम चिंती दासी प्रते, विसरजी तत-
कास ॥ क्षेत्रांतर सूरय गयो, थयो ते संध्याकास ॥ ५ ॥ खल्ला ने अजिमा-
नधी, देश जोवाने काज ॥ वेप परावर्तन करी, चाख्यो वसुदेव राज ॥ ६ ॥

॥ डास सातमी ॥

॥ हरणी जब चरे साखना ॥ ए देशी ॥ वसुदेव चाख्यो वेगशुं साखना ॥
सास हो पुर बाहिर ते जाय ॥ कुमर कजानिखो साखना ॥ काष्ट ग्रही तिहां
डुकडां ॥ सा० ॥ सा० ॥ चय रचे तिहां एक ठाय ॥ १ ॥ कु० ॥ नाथ रहित एक
शव तिहां ॥ सा० ॥ सा० ॥ बाखे ते चय मांहि ॥ कु० ॥ जोजपत्रमां एणी परे
॥ सा० ॥ सा० ॥ इम खले धरी ठथांहि ॥ २ ॥ कु० ॥ जेहना दोष कहे जना
॥ सा० ॥ सा० ॥ बहु गुणवंत पण जेह ॥ कु० ॥ केम जीवे दुःख देखे
॥ सा० ॥ सा० ॥ पितरादिकने तेह ॥ ३ ॥ कु० ॥ शीखवंत पण शुं होवे
॥ सा० ॥ सा० ॥ गुणवंतो पण कांय ॥ कु० ॥ जेहथी होय प्रजा दुःखी
॥ सा० ॥ सा० ॥ दुःख पितरादिक थाय ॥ ४ ॥ कु० ॥ एम चिंती चयमां
वख्यो ॥ सा० ॥ सा० ॥ पंचत्व सखो वसुदेव ॥ कु० ॥ मृतकारज करजो
तुमे ॥ सा० ॥ सा० ॥ चीछी सखी एम हेव ॥ ५ ॥ कु० ॥ बांधी गोपुरधं-
जशुं ॥ सा० ॥ सा० ॥ देवजमां रखा रात ॥ कु० ॥ नयरी वार रयणी
गमी ॥ सा० ॥ सा० ॥ थयो उद्योत प्रजात ॥ ६ ॥ कु० ॥ नीकसीयो वसु-
देवजी ॥ सा० ॥ सा० ॥ ब्राह्मणनो करी वेप ॥ कु० ॥ इणी अक्सर कोइ
अंगना ॥ सा० ॥ सा० ॥ रथ वेगी सुविशेष ॥ ७ ॥ कु० ॥ पीयर जातां
वाझिका ॥ सा० ॥ सा० ॥ देखी ब्राह्मण तेह ॥ कु० ॥ वाझिका कहे

माता प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ ब्राह्मण थाको एह ॥ १० ॥ कु० ॥ वेसारो रथ
 उपरे ॥ ला० ॥ ला० ॥ सुणी वेसारे नार ॥ कु० ॥ अनुक्रमे पहोता ते
 गाममां ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्ञान करे वली आहार ॥ ११ ॥ कु० ॥ यद्द
 तणे देउख जइ ॥ ला० ॥ ला० ॥ सूतो संध्याकाल ॥ कु० ॥ पांरुव पुवे
 आवीया ॥ ला० ॥ ला० ॥ जाण्यो वसुदेव काल ॥ १२ ॥ कु० ॥ खेद
 लहे सहु यादवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ करे आक्रंद पोकार ॥ कु० ॥ हा वसु-
 देव तुं किहां गयो ॥ ला० ॥ ला ॥ तुं अमचो आधार ॥ १३ ॥ कु० ॥
 समुद्रविजय बहु विलपता ॥ ला० ॥ ला० ॥ किहां मुऊ लाशुं पाप ॥ कु० ॥
 लोकवचनथी राखीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ घरमां कहीने आप ॥ १४ ॥ कु० ॥
 तुम मुख क्यारे देखशुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ करे मृत्युनां काम ॥ कु० ॥ वात
 सुणी वसुदेवजी ॥ ला० ॥ ला० ॥ थिर मन थाये ताम ॥ १५ ॥ कु० ॥ वि-
 जयखेटकपुरे आवीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तिहां सुग्रीव ठे राय ॥ कु० ॥
 श्यामा विजयसेना धुवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ रूप कलानो ठाय ॥ १६ ॥ कु० ॥
 तेह कलाथी जीतीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ परणे तिहां दोय नार ॥ कु० ॥
 सुख जोगवतां तेहशुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ देव परे अति सार ॥ १७ ॥ कु० ॥
 नामे अकूर नंदन थयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ विजयसेनाने तेह ॥ कु० ॥ ते पण
 वसुदेव सारिखो ॥ ला० ॥ ला० ॥ मूके प्रद्युम्न गेह ॥ १८ ॥ कु० ॥ घोर
 अटवी मांहि गयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तरपा लागी तास ॥ कु० ॥ पोहतो
 सरतीरे जिसे ॥ ला० ॥ ला० ॥ आढ्यो गज तस पास ॥ १९ ॥ कु० ॥
 विंध्याचल पर्वत समो ॥ ला० ॥ ला० ॥ चढीयो तस शिर तेह ॥ कु० ॥ खेद
 पमाकी गज प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ वेतो शिर करी देह ॥ २० ॥ कु० ॥
 अर्चिमाली पवनंजयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ विद्याधर ए दोय ॥ कु० ॥ देखी वसु-
 देव क्रीरुतो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तेह हरी गया सोय ॥ २१ ॥ कु० ॥ कुंजरा-
 वर्त उद्यानमां ॥ ला० ॥ ला० ॥ मूक्यो आणी त्यांहि ॥ कु० ॥ विद्याधर
 नरपति जखो ॥ ला० ॥ ला० ॥ अशनिवेग वसे ज्यांहि ॥ २२ ॥ कु० ॥ श्या-
 मा नामे कन्या जली ॥ ला० ॥ ला० ॥ परणावे तेह राय ॥ कु० ॥ सुख
 जोगवे संसारनां ॥ ला० ॥ ला० ॥ दंपती काल गमाय ॥ २३ ॥ कु० ॥ एक दिन
 धीण वजावतां ॥ ला० ॥ ला० ॥ तूवो वसुदेव तास ॥ कु० ॥ माग तुं
 वर मुऊ पासथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ तव कहे ते सुविदास ॥ २४ ॥ कु० ॥

तुम्ह विरह मुऊ मत होजो ॥ ला० ॥ ला० ॥ पूठे कारण तास ॥ कु० ॥ तव
 श्यामा कहे एणी परे ॥ ला० ॥ ला० ॥ सांचलो धरी उल्लास ॥ १२३ ॥ कु० ॥
 किन्नरगीतपुरी जली ॥ ला० ॥ ला० ॥ गिरि वेताढ्यमां सार ॥ कु० ॥
 अर्चिमाखी तिहां राजीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तेहने दोय कुमार ॥ १२४ ॥ कु० ॥
 ज्वलन अशनिवेग नामथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलनवेग ठवे राज्य ॥ कु० ॥
 अर्चिमाखी व्रत आदखुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ साधे आतमकाज ॥ कु० ॥ १२५ ॥
 अंगारक तस सुत उपनो ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलननी विमला नारी ॥ कु० ॥
 अशनिवेगनी हुं धुवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ सुप्रजा मात मलार ॥ कु० ॥ १२६ ॥
 अशनिवेग जाइ प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलनवेग ठवे राज ॥ कु० ॥
 देवलोके ते पामीया ॥ ला० ॥ ला० ॥ जूपति ययो मुऊ ताय ॥ १२७ ॥ कु० ॥
 राज्य ग्रहे विद्याबले ॥ ला० ॥ ला० ॥ अंगारक जत्रीज ॥ कु० ॥ अशनिवेग
 अष्टापदे ॥ ला० ॥ ला० ॥ आवे मन धरी खीज ॥ १२८ ॥ कु० ॥ चार-
 णमुनि तिहां पेखीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ पूठे प्रभ उदार ॥ कु० ॥ राज्य यशे
 मुऊ के नहीं ॥ ला० ॥ ला० ॥ मुनि बोले तिणी वार ॥ १२९ ॥ कु० ॥
 तुऊ पुत्री श्यामापति ॥ ला० ॥ ला० ॥ गज जीत्यार्थी जाण ॥ कु० ॥ तास
 प्रजाव यकी होशे ॥ ला० ॥ ला० ॥ हरस्यो मुनिवर वाण ॥ ३० ॥ कु० ॥
 ॥ कु० ॥ नगर वसावी मुऊ पिता ॥ ला० ॥ ला० ॥ मुनिवचने इहां गाय ॥
 ॥ कु० ॥ विद्याधर दोय मोकखे ॥ ला० ॥ ला० ॥ जलावचें नित राय ॥ ३१ ॥
 ॥ कु० ॥ देखी गज उपर चढ्यो ॥ ला० ॥ ला० ॥ आण्णा तुम इण वार
 ॥ कु० ॥ मुऊ परणावी वेगशुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ श्यामा नामे नार ॥ ३२ ॥
 ॥ कु० ॥ वीजे खंडे सातमी ॥ ला० ॥ ला० ॥ दाख प्रथम अधिकार ॥ कु० ॥
 पद्मविजय कहे पुण्यथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ होवे जय जयकार ॥ ३३ ॥ कु० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ श्यामा कहे सुण स्वामी जी, पुण्यवंत शिरदार ॥ तुम्हने घात करे रखे,
 ते अंगार कुमार ॥ १ ॥ धरणेंडे विद्याधरे, कीधो ठे आचार ॥ अतीत
 काळ बहु उपरे, सांचलजो निर्धार ॥ २ ॥ जिनवर चैत्यनी डुकना, नारी तथा
 मुनि पास ॥ मारे विद्या तेहनी, होवे सर्व निराश ॥ ३ ॥ ते कारण तुम्ह
 विनवुं, विरह म थाजो स्वाम ॥ एकाकी तुम्ह पापीयो, रखे हणें कोइ
 वाम ॥ ४ ॥ वाणी तेहनी सांचली, अंगीकरे वसुदेव ॥ काळ विनोद

गमावतो, एक दिन सुतां हेव ॥ ५ ॥ अंगारक खेचर तिहां, हरी जाय थ
काश ॥ चलीयो पण ठलजेदथी, नवि पूगे कोइ तास ॥ ६ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ जीरे मारे जाग्यो कुंवर जाम ॥ ए देशी ॥ जीरे मारे जाग्यो वसु
देव जाम, चिंते कुणे मुऊ अण्हख्यो ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ देखे अंगार
ताम, श्यामा खड्ग करे धख्यो ॥ जी० ॥ १ ॥ जी० ॥ युद्ध ते करता दोय
श्यामाने खंमिंत करी ॥ जी० ॥ जी० ॥ वे श्यामा जय थाय, तव जा
माया खरी ॥ जी० ॥ २ ॥ जी० ॥ करे मुष्टिप्रहार, अंगारक शिर उण
॥ जी० ॥ जी० ॥ वज्रे करी सुरेंद्रनाथ, जेदे पर्वत जिणी परे ॥ जी०
॥ ३ ॥ जी० ॥ अतिविस्तर सर मांहि, तरतो तरतो आवतो ॥ जी० ॥ जी०
वासुपूज्य चैल मांहि, आवे धन्य निज आवतो ॥ जी० ॥ ४ ॥ जी० ॥ पी
ड्यो तेह प्रकार, नाखी दीधो वसुदेवने ॥ जी० ॥ जी० ॥ पड्या सरोवर
मांहि, चंपा नयरीने उपवने ॥ जी० ॥ ५ ॥ जी० ॥ पुण्यवंत नर जेह
ते नवि दुःख पामे कदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ सर्प होय फूलमाल, पुण्य पूर
कृत होय यदा ॥ जी० ॥ ६ ॥ जी० ॥ जलमां यल होय तास, जेहने पुण्य
होये सदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ पग पग प्रगटे निधान, पुण्य होये पासे तद
॥ जी० ॥ ७ ॥ जी० ॥ वैरी होये मित्र, विष अमृत थाय तेहने ॥ जी०
॥ जी ॥ वन होवे आराम, पुण्य प्रगट होये जेहने ॥ जी० ॥ ८ ॥ जी०
पूरव पुण्यथी एह, पनीयो सरोवर खहेरमां ॥ जी० ॥ जी० ॥ पाम्यो
प्रभु दीवार, ते वसुदेव निज खहेरमां ॥ जी० ॥ ९ ॥ जी० ॥ बंदना
करे निज आव, राति थाकती तिहां रक्षा ॥ जी० ॥ जी० ॥ चंपा नयरमां
जाय, मदयो विप्र मन गहगह्या ॥ जी० ॥ १० ॥ जी० ॥ पुरुष युवान ते
त्यांहि, वीणा हाये सहु कने ॥ जी० ॥ जी० ॥ देखे ठामो ठाम, तव पूवे
छिज नमीने ॥ जी० ॥ ११ ॥ जी० ॥ कहो कारण ए विप्र, छिज वसुदेवने
एम कहे ॥ जी० ॥ जी० ॥ चारुदत्त इहां शेठ, पुत्री एक पुण्ये लहे ॥
॥ जी० ॥ १२ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नाम, रूपवती कला आगली ॥ जी०
॥ जी० ॥ कीधी प्रतिज्ञा एम, जर्त्ताते करशुं कली ॥ जी० ॥ १३ ॥ जी०
मुऊने जीते तेह, वीणावादे हर्षशुं ॥ जी० ॥ जी० ॥ सहु जाणे मन
एम, थमे पण तिहां कला वर्षशुं ॥ जी० ॥ १४ ॥ जी० ॥ तिणे सवि.

नगरना लोक, वीण वजावे घर वारणे ॥ जी० ॥ जी० ॥ मास मास
 प्रते अत्र, मखे परीक्षा कारणे ॥ जी० ॥ १५ ॥ जी० ॥ सुग्रीव ने यश-
 ग्रीव, गंधर्व आचारिज कने ॥ जी० ॥ जी० ॥ तिहां सुग्रीव अति सार, कहे
 ब्राह्मण इम शुभ मने ॥ जी० ॥ १६ ॥ जी० ॥ जाये सुग्रीवनी पास, ब्राह्मण
 रूपे नीपनो ॥ जी० ॥ जी० ॥ स्कंदिख महारं नाम, गौतम गोत्रनो
 उपनो ॥ जी० ॥ १७ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नारी, परणवानी इष्टा कं
 ॥ जी० ॥ जी० ॥ तुम्ह पासे यश शिष्य, वीणा शीखवा हर्षे कं ॥ जी० ॥
 ॥ १८ ॥ जी० ॥ मूर्छा ने गुण दोष, धानक नवि जाणे किमे ॥ जी० ॥ जी० ॥
 ताडे जीणी तांति, वीण वजावे ते नवि खमे ॥ जी० ॥ १९ ॥ जी० ॥
 सुग्रीव जाणी मूर्ख, नवि आदर तेहने करे ॥ जी० ॥ जी० ॥ लोक हसे बहु
 तास, ए पण जुठे होशज करे ॥ जी० ॥ २० ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नारी,
 निश्चय ए नर परणशे ॥ जी० ॥ जी० ॥ बोखे ग्रामनी वाणी, गोपन आत्म-
 करण वशे ॥ जी० ॥ २१ ॥ जी० ॥ रहे सुग्रीव घर नित्य, वाद दिवस
 ययो अन्यदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ सुग्रीवनी तिहां नारी, आपे वख युगल
 तदा ॥ जी० ॥ २२ ॥ जी० ॥ श्यामा संवंधी वख, पहेरे ते खांते करा ॥
 जी० ॥ जी० ॥ पहेरी बाढ्यो ताम, सविजनने कौतुक करी ॥ जी० ॥ २३
 ॥ जी० ॥ कहे सहु राजकुमार, उंरा आवो राजीया ॥ जी० ॥ जी० ॥
 ज्ञान्यवंत शिरदार, तुम्हो गुणगणधी गाजीया ॥ जी० ॥ २४ ॥ जी० ॥ अम्ह-
 ने निश्चय एह, परणशो ए तुम्हे कामिनी ॥ जी० ॥ जी० ॥ जीतशो
 तुम्हे निधार, सफल यशे तुम्ह वामिनी ॥ जी० ॥ २५ ॥ जी० ॥ गंधर्वकला
 बहु हाथ, एम खनखड हसता सवे ॥ जी० ॥ जी० ॥ उंचे आसन तास,
 विचमे सहु मिळीने ठवे ॥ जी० ॥ २६ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना आवी, मानुं
 रंजा अचतरी ॥ जी० ॥ जी० ॥ स्वपरदेशी लोक, जीते गांधर्वे करी ॥
 जी० ॥ २७ ॥ जी० ॥ रूप करे ते स्वभाव, समुद्रविजय अनुज जलो ॥
 जी० ॥ जी० ॥ देव परे कामरूप, श्रीवसुदेवजी गुणनिखो ॥ जी० ॥ २८ ॥
 जी० ॥ देखी कुमरनुं रूप, चिच चमकी ते कुंवरी ॥ जी० ॥ जी० ॥ विलय
 वहे सवि लोक, कृण ए चिते फरी फरी ॥ जी० ॥ २९ ॥ जी० ॥ आपे
 सहु तस वीण, कुंवर हृषण दाखवे ॥ जी० ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना तास,
 आपे वीण वजाववे ॥ जी० ॥ ३० ॥ जी० ॥ वीणा सज्ज करी सार, कहे

वसुदेव सुणो तुम्हे ॥ जी० ॥ जी० ॥ एह वीणाए आज, कहो ते गाइ
जे थम्हे ॥ जी० ॥ ३१ ॥ जी० ॥ वीजे खंडे ढाल, आठमी एह सोहामणी
॥ जी० ॥ जी० ॥ एम प्रथम अधिकार, पद्मविजय जावे जणी ॥ जी० ॥ ३२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गंधर्वसेना तव कहे, विष्णुकुमार चरित्र ॥ सुर खेचर नर गावतां,
करतुं जुवन पवित्र ॥ १ ॥ ते श्रीविष्णुकुमारनुं, गावो चरित्र रसाल ॥ पद्म
चक्री अग्रज मुनि, जगमां अति हे रसाल ॥ २ ॥ कहे वसुदेव सुणो तुम्हे,
मन करी एकण ठाम ॥ सुणतां होय पवित्र जव, लहीये शिवपुर ठाम ॥ ३ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ चंडाजखानी देशी ॥ हथिणाउर नगरे वसे रे, नाम पद्मरथ राय ॥
लखमीमती तस जारया रे, तेहने सुत दोय थाय ॥ तेहने सुत दोय थाय
कुमार, एक विष्णु महापद्म ते सार ॥ एक दिन सुव्रत नामे अणगार,
पाठ धाख्या ते नगरी मजार ॥ १ ॥ जी साजनजी जी रे ॥ ए आंकणी ॥
तेहनी पासे व्रत ग्रहे रे, विष्णुकुमार ने राय ॥ महापद्म राज्ये ठवी रे, संय-
म सन्मुख थाय ॥ संयम सन्मुख थाय महाराज, थाणे कर्म शत्रुने वाज ॥
साधे नित नित आतमकाज, पाण्या ते अनुक्रमे शिवराज ॥ जी० ॥ २ ॥
विष्णुकुमार पण साधुजी रे, पाळे संयम सार ॥ साठ सयां वरसां लगे रे,
तप डुकर करनार ॥ तप डुकर करनार ते पाया, लब्धि उपनी बहु सुखदाया ॥
सूक्ष्म वादर रूप सुहाया, वैक्रिय लब्धि तणी करे काया ॥ जी० ॥ ३ ॥
गगनगामिनी तिम लही रे, कहेतां न थावे पार ॥ महापद्म चक्रीने
अठे रे, नमुचि पुरोहित सार ॥ नमुचि पुरोहित सार करे ते, साधु संघाते
वाद धरे ते ॥ सच्चा समरू तस हारी परे ते, लोक मांहे वात सहु पसरे
ते ॥ जी० ॥ ४ ॥ एक दिन राजा रीऊवी रे, वर माग्यो राय पास ॥
राज्य बेगो नमुचि तदा रे, आव्युं वासावास ॥ आव्युं वासावास
तिवारे, साधु रक्षा गजपुर शुज वारे ॥ सवि परजा थाणा शिर धारे, न-
मुचि साधु सहुने हंकारे ॥ जी० ॥ ५ ॥ कहे मुनिने सुणो साधुजी रे, महा-
रे नहीं तुम्ह काम ॥ तुम्हे मुजरे नवि आवीया रे, तव साधु कहे थाम ॥
तव साधु कहे थाम नमुचि, थम्ह मुजरे तुज कीर्ति शी उंची ॥ थम्ह
नवि जाणुं ए ताहरी कुंची, नमुचि कहे तव वाणीते नीची ॥ जी० ॥ ६ ॥

माहरा राज्यमां नवि रहो रे, शुं कहुं जाहुं तुम्ह ॥ जो रहेशो तो
जाणशो रे, नवि सहेशुं कोइ अम्ह ॥ नवि सहेशुं कोइ अम्हे तुमारो,
वांक कहे मुनिवर तिण वारो ॥ वर्षाए वाख्यो ठे विहारो, शरद कालमां
गमन विचारो ॥ जी० ॥ ७ ॥ तव नमुचि एणी परे कहे रे, सात दिवस
मांहे जाठ ॥ तव आचारज चिंतवे रे, जेला सघखा थाठ ॥ जेला सघ-
खा थाठ रे जाइ, पुठे एणी परे चित्तमां लाइ ॥ जेहने जेहवी रिद्धि ते पाइ,
तेह दाखो प्रगटपणे आइ ॥ जी० ॥ ८ ॥ संघ तणुं ए काम ठे रे, लाज
कहा ठे महोटा ॥ एह वात तुमे सांजली रे, कोइ म थाजो खोटा ॥ कोइ
म थाजो खोटा ए वात, साधु सुणीने बोले उजात ॥ गगनगामिनी लब्धि
आयात, कारज कहो मुऊने सुखदात ॥ जी० ॥ ९ ॥ संघ साधु मली एम
कहे रे, मंदिरपी तेनी थावो ॥ विष्णुकुमार मुनि प्रते रे, तव ते आणंद
पावो ॥ तव ते आणंद पावीने जावे, कृण मांहे मेरुचूला पावे ॥ संघ तणी
आणा कहे जावे, तव विष्णु मुनि कहे इण रावे ॥ जी० ॥ १० ॥ चालो
हमणां जाइये रे, करो तुमे विश्राम ॥ सूता तव खेइ चढ्या रे, गजपुर
नयरने ठाम ॥ गजपुर नयरने ठाम ते आवे, संघ सहु तव वात सुणावे ॥
विष्णु कहे तुम्हे रहो धिर जावे, एह जार मुऊ शिर सांहावे ॥ जी० ॥
॥ ११ ॥ जइ नमुचि बोझावीयो रे, ते पण उजो धाय ॥ कहे विष्णु
सुणो वातनी रे, यो मुनि रहेवा ठाय ॥ यो मुनि रहेवा ठाय ते जापे,
तुम्हे चक्रीना जाइ सुवासे ॥ तुमे मुऊने किम मान्य न थाशे, श्रमण
को नवि रहे माहरी पासे ॥ जी० ॥ १२ ॥ विष्णुकुमार कहे सुणो रे, जीव
बहुल घया आज ॥ धमणलोकने वारीयुं रे, आज विहारनुं काज ॥ आज
विहारनुं काज न घाय, ताहरी आणा जो कदी घाय ॥ तो नयरी उद्यान
रहाय, वर्षाकाल अंत सहु जाय ॥ जी० ॥ १३ ॥ तोपण हुं एम जाणशुं
रे, माहरुं वचन तें कीध ॥ तव नमुचि कहे सांजलो रे, ए पण वात
न सिद्ध ॥ ए पण वात न सिद्ध ते कोय, ते मुऊने बधयोग्य ते होय ॥
किम रहे ते उद्यान पलोय, विष्णुकुमार कहे तव जोय ॥ जी० ॥ १४ ॥
जरतादिक राजा घया रे, रक्षा करी तेणे साध ॥ पूजा मान्या इछीया रे,
जक्ति करीने श्रगाध ॥ जक्ति करीने श्रगाध ते नमीया, ताहरा मनमां किम
नवि गमीया ॥ एह महा मुनिवर उपशमीया, तव ते कहे मुऊ मन नवि

रमीया ॥ जी० ॥ १५ ॥ वली नमुचि कहे विष्णुने रे, तें कही साची वात ॥
 वाप दादा जेहना राजवी रे, ते तो इणी परे यात ॥ ते तो इणी परे यात ते
 न्याय, जेहना कुलमां होय मुनिराय ॥ हुं तो तुं सुण पहेलो राय, परनी
 वात मने न सुहाय ॥ जी० ॥ १६ ॥ मुऊने दीठा नवि गमे रे, सात दिवस
 पठी एह ॥ देखीशुं जो चाखतो रे, मारीशुं थम्हे तेह ॥ मारीशुं थम्हे
 तेहने जाणो, तुम विना जीवतो नही पीठाणो ॥ एह वात साची मन
 थ्याणो, मन चिंते मुऊ न मळे टाणो ॥ जी० ॥ १७ ॥ बीजे खंडे ए
 कही रे, नवमी ढाख रसाख ॥ पहेले अधिकारे जली रे, सुणतां मंगल-
 माख ॥ सुणतां मंगलमाख ते थाय, पंक्ति उत्तम विजय कहेवाय ॥ तेहना
 शिष्यपणे सोहाय, नामे पद्मविजय गुण गाय ॥ जी० ॥ १८ ॥ गाथा ॥ ३२४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वचन सुणी नमुचि तणां, चिंते विष्णुकुमार ॥ एह डुष्ट नमुचि
 यपो, मुनिवध उद्यमकार ॥ १ ॥ मुऊने पण युगतुं नही, संघपीना जिणे
 घाय ॥ ते उवेखी मूकशुं, महोडुं पाप कहाय ॥ २ ॥ संघनुं वेयावच करत,
 पामे खान थपार ॥ जो ए थवसर नवि करुं, तोपण किम होय पार
 ॥ ३ ॥ शक्ति शे खेखे होय, संघ तणे नही काम ॥ शीखामण देउं एहने,
 राखुं शासन माम ॥ ४ ॥

॥ ढाख दशमी ॥

॥ देवमां नगीनो महारो, ध्यानमां लीनो महारो, केसर जीनो महारो,
 साहेयो ॥ प्रनु मोरा रति एक रूप देखान हो ॥ ए देशी ॥ विष्णु रूपि
 कहे नमुचिने ॥ साजन महारा ॥ सांजख माहरी बाण हो ॥ ग्रण पग मूई
 तेटुं ॥ सा० ॥ थाय तुं मुऊने ठाण हो ॥ १ ॥ क्रोधे जराणो महारो,
 नवि माने राणो महारो, हवनो ए टाणो महारो, साहियो ॥ साहिय महारा
 मधुर वचन समजाय हो ॥ एथां कणी ॥ प्राण त्याग करे मुनिरा ॥
 ॥ सा० ॥ पण नवि करे विहार हो ॥ महारुं वचन इणी परे मुणो ॥ सा० ॥
 ॥ रद्देशे पण निर्धार हो ॥ २ ॥ क्रो० ॥ ग्रण क्रम दीधी जूमिका ॥ सा० ॥
 पण नवि बीजो ठार हो ॥ जो देखीश थन्य यानके ॥ सा० ॥ जाणो
 जन थनुहार हो ॥ ३ ॥ क्रो० ॥ रोष चत्रो तेह सांजखी ॥ सा० ॥
 वधवा खागो तेह हो ॥ बेक्रिय शरीर प्रनावयी ॥ सा० ॥ खाद्य योजन

होय देह हो ॥ ४ ॥ क्रो० ॥ पूर्व पश्चिम दोय पद धर्या ॥ सा० ॥ विश्व
 कंपावे तेण हो ॥ श्रीजो पद मूके तदा ॥ सा० ॥ नमुचि पुढे दुःख देण
 हो ॥ ५ ॥ क्रो० ॥ घाव्यो रसातल नमुचिने ॥ सा० ॥ अचला ते चल
 थाय हो ॥ पर्वत कंपे तिहां कणे ॥ सा० ॥ हालकलोख थड जाय हो ॥
 ॥ ६ ॥ क्रो० ॥ मर्यादा मूकी करी ॥ सा० ॥ समुद्र कोनाणा त्यांहि हो
 ॥ जय बहु लोकने उपजे ॥ सा० ॥ नवि धरे कोइ उठांहि हो ॥ ७ ॥
 ॥ क्रो० ॥ देवने पण जम उपनो ॥ सा० ॥ शुं थयुं एह अकाल हो ॥
 शक्रने पण शंका थड ॥ सा० ॥ जाणी ते विकराळ हो ॥ ८ ॥ क्रो० ॥
 अवधिज्ञानथी जाणीयुं ॥ सा० ॥ कोपनुं कारण तत्र हो ॥ गंधर्व देवने
 मोकळे ॥ सा० ॥ विष्णुकुमार ठे यत्र हो ॥ ९ ॥ क्रो० ॥ गीत नाटक
 करे तेहवां ॥ सा० ॥ जेहथी थाय उपशांत हो ॥ कोपथी दुर्गति पामीये
 ॥ सा० ॥ तुम्हो मुनिवर महांत हो ॥ १० ॥ क्रो० ॥ समतासागर मुनि
 थया ॥ सा० ॥ महापद्म प्रणमे थाय हो ॥ उलंजो देइ चक्रीने ॥ सा० ॥
 आवे जिहां गुरुराय हो ॥ ११ ॥ क्रो० ॥ आलोइने पन्निक्मी ॥ सा० ॥
 पाली शुद्ध चारित्त हो ॥ सा० ॥ मोक्ष गया मुनिराजीया ॥ सा० ॥
 परमानंदे सिद्ध हो ॥ १२ ॥ क्रो० ॥ शांति थड सह जीवने ॥ सा० ॥
 वरत्यो जय जयकार हो ॥ जनम थया सहुना नवा ॥ सा० ॥ विघन गयां
 छर पार हो ॥ १३ ॥ क्रो० ॥ श्रीवसुदेवजी इणी परे ॥ सा० ॥ वीण व-
 जावी सार हो ॥ देखी सह अजरिज लह्या ॥ सा० ॥ पाम्या अति चमत्कार
 हो ॥ १४ ॥ क्रो० ॥ बीजे खंडे इणी परे ॥ सा० ॥ दशमी डाल विशाळ हो ॥
 पडेवे अधिकारे कही ॥ सा० ॥ पयने मंगलमाल हो ॥ १५ ॥ क्रो० ॥

॥ दोहा ॥

॥ वीण वजावी तिणी परे, गंधर्वत्तेना नार ॥ जाति मानुं नरवेप ध-
 री, आवी सरस्वती सार ॥ १ ॥ चारुदत्त ते देखी करी, सह विसर्जे ताम
 ॥ श्री वसुदेवने तेनीने, आवे ते निज धाम ॥ २ ॥ सांजल कुंअरतुं वात-
 नी, तुळ मनमां ठे एम ॥ वणिकसुता मात्रज तणुं, पाणिग्रहण करुं केम
 ॥ ३ ॥ पण ए वात कहेथुं सवि, अवसर पामी त्वाम ॥ पण हमणां परणो
 तुम्हे, अम कहुं तुं शिर नाम ॥ ४ ॥ इम करी परणावी तिणे, वियाचारय
 दोय ॥ श्यामा विजया कन्यका, रूप मनोहर जोय ॥ ५ ॥ सुग्रीव यश-

रमीया ॥ जी० ॥ १५ ॥ वली नमुचि कहे विष्णुने रे, तें कही साची वात ॥
 वाप दादा जेहना राजवी रे, ते तो इणी परे यात ॥ ते तो इणी परे यात ते
 न्याय, जेहना कुलमां होय मुनिराय ॥ हुं तो तुं सुण पहेलो राय, परनी
 वात मने न सुहाय ॥ जी० ॥ १६ ॥ मुऊने दीठा नवि गमे रे, सात दिवस
 पठी एह ॥ देखीशुं जो चालतो रे, मारीशुं थम्हे तेह ॥ मारीशुं थम्हे
 तेहने जाणो, तुम विना जीवतो नही पीठाणो ॥ एह वात साची मन
 थाणो, मन चिंते मुऊ न मखे टाणो ॥ जी० ॥ १७ ॥ बीजे खंडे ए
 कही रे, नवमी ढाल रसाळ ॥ पहेले अधिकारे जखी रे, सुणतां मंगल-
 मास ॥ सुणतां मंगलमास ते थाय, पंक्ति उत्तमविजय कहेवाय ॥ तेहना
 शिष्यपणे सोदाय, नामे पद्मविजय गुण गाय ॥ जी० ॥ १८ ॥ गाथा ॥ ३२४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पचन सुणी नमुचि तणां, चिंते विष्णुकुमार ॥ एह दुष्ट नमुचि
 यपो, मुनिवध उद्यमकार ॥ १ ॥ मुऊने पण युगतुं नही, संघपीना जिणे
 याय ॥ तें उवेखी मूकबुं, महोदुं पाप कहाय ॥ २ ॥ संघनुं वेयावच करत,
 पामे खान थपार ॥ जो ए थवसर नवि करूं, तोपण किम होय पार
 ॥ ३ ॥ शक्ति शे खेले होय, संघ तणे नही काम ॥ शीखामण देउं पद्दने,
 राखुं शासन माम ॥ ४ ॥

॥ ढास दशमी ॥

॥ देवमां नगीनो महारो, ध्यानमां खीनो महारो, केसर जीनो महारो,
 साहेबो ॥ प्रनु मोरा रति एक रूप देखाम हो ॥ ए देशी ॥ विष्णुरुपि
 कहे नमुचिने ॥ साजन महारा ॥ सांजस माहरी वाण हो ॥ ग्रण पग मूठें
 तेदुं ॥ सा० ॥ थाप तुं मुऊने ठाण हो ॥ १ ॥ कोचे नराणो महारो,
 नवि माने राणो महारो, इठनो ए टाणो महारो, साहिवो ॥ साहिव महारा
 मधुर वचन समजाय हो ॥ ए थांकणी ॥ प्राण त्याग करे मुनिवरा ॥
 ॥ सा० ॥ पण नवि करे विहार हो ॥ महाठं वचन इणी परे मुणो ॥ सा० ॥
 ॥ रदेशे पण निधार हो ॥ २ ॥ को० ॥ ग्रण क्रम दीधी नूमिका ॥ सा० ॥
 पच नवि बीजो तार हो ॥ जो देखीस थन्य यानके ॥ सा० ॥ जायों
 जन अनुदार हो ॥ ३ ॥ को० ॥ रोप चट्यो तेह सांजरी ॥ सा० ॥
 वपरा खागो तेह हो ॥ बेक्रिय शरीर प्रताययी ॥ सा० ॥ खास योजन

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१३१

देह हो ॥ ४ ॥ क्रो० ॥ पूर्व पश्चिम दोय पद ध्या ॥ सा० ॥ विश्व
 तेण हो ॥ श्रीजो पद मूके तदा ॥ सा० ॥ नमुचि पुते दुःख देण
 ॥ ५ ॥ क्रो० ॥ घाल्यो रसातल नमुचिने ॥ सा० ॥ अचला ते चव
 हो ॥ पर्वत कंपे तिहां कणे ॥ सा० ॥ हासकखोल यइ जाय हो ॥
 ॥ क्रो० ॥ मर्यादा नूकी करी ॥ सा० ॥ समुद्र कोजाणा त्यांहि हो
 जय बहु खोकने उपजे ॥ सा० ॥ नवि धरे कोइ उठांहि हो ॥ ७ ॥
 क्रो० ॥ देवने पण प्रम उपनो ॥ सा० ॥ गुं घुं पद अकास हो ॥
 क्रो० ॥ देवने पण शंका यइ ॥ सा० ॥ जाणी ते विकारा हो ॥ ८ ॥ क्रो० ॥
 क्रो० ॥ देवने पण शंका यइ ॥ सा० ॥ जाणी ते विकारा हो ॥ ८ ॥ क्रो० ॥
 अवधिज्ञानधी जाणीयुं ॥ सा० ॥ कोपनुं कारण तत्र हो ॥ गंधर्व देवने
 मोकडे ॥ सा० ॥ विष्णुकुमार ते यत्र हो ॥ ए ॥ क्रो० ॥ गीत नाटक
 करे तेहवां ॥ सा० ॥ जेह्यी घाय उपशांत हो ॥ कोपयी दुर्गति पामीये
 ॥ सा० ॥ तुम्हो नुनिवर महांत हो ॥ १० ॥ क्रो० ॥ समतासागर मुनि
 यया ॥ सा० ॥ महापद्म प्रणमे पाय हो ॥ उंचंजो देइ चक्रीने ॥ सा० ॥
 आवे जिहां गुरुराय हो ॥ ११ ॥ क्रो० ॥ आलोशने पनिकमी ॥ सा० ॥
 पाली शुद्ध चारित हो ॥ सा० ॥ मोह गया मुनिराजीया ॥ सा० ॥
 परमानंद सिच हो ॥ १२ ॥ क्रो० ॥ शांति यइ सह जीवने ॥ सा० ॥
 वरलो जय जयकार हो ॥ जनम यया सहना नवा ॥ सा० ॥ विघन गयां
 दूर पार हो ॥ १३ ॥ क्रो० ॥ श्री वसुदेवजी इणी परे ॥ सा० ॥ वीण व-
 जावी तार हो ॥ देवी सह अजगिज खला ॥ सा० ॥ पाम्या अनिचमत्कार
 हो ॥ १४ ॥ क्रो० ॥ वीजे मंडे इणी परे ॥ सा० ॥ दशनी दास विशास हो ॥
 पदेउ अधिकार कही ॥ सा० ॥ पयने मंगलमास हो ॥ १५ ॥ क्रो० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ वीण वजावी निणी परे. गंधर्वनेना नार ॥ जानि मानुं नरवेप ध-
 री. आवी मन्त्रनी नार ॥ १ ॥ चान्दच ते देवी करी. सह विसर्जे नाम
 ॥ श्री वसुदेवने तेनीने. आवे ते निज धाम ॥ २ ॥ सांजस कुंथर तुं वान-
 नी. तुळ मननां ठे एम ॥ वणिकसुना नात्रज नलुं. पाणिप्रदण करुं केम
 ॥ ३ ॥ पण ए वान कहेसुं सवि. अवसर पामी खाम ॥ पण हमणां परलो
 तुम्हे. अम कहुं तुं शिर नाम ॥ ४ ॥ इम करी परणावी तिणे, विद्याचार
 दोय ॥ द्यामा विजया कन्यका, रूप मनोहर जाय ॥ ५ ॥ सुमीव यश

रमीया ॥ जी० ॥ १५ ॥ वली नमुचि कहे विष्णुने रे, तें कही साची वात ॥
 वाप दादा जेहना राजवी रे, ते तो इणी परे थात ॥ ते तो इणी परे थात ते
 न्याय, जेहना कुसमां होय मुनिराय ॥ हुं तो तुं सुण पहेलो राय, परनी
 वात मने न सुहाय ॥ जी० ॥ १६ ॥ मुऊने दीठा नवि गमे रे, सात दिवस
 पठी एह ॥ देखीशुं जो चालतो रे, मारीशुं अम्हे तेह ॥ मारीशुं अम्हे
 तेहने जाणो, तुम विना जीवतो नही पीठाणो ॥ एह वात साची मन
 थाणो, मन चिंते मुऊ न मळे टाणो ॥ जी० ॥ १७ ॥ बीजे खंडे ए
 कही रे, नवमी ढाल रसाल ॥ पहेले अधिकारे जखी रे, सुणतां मंगल-
 माल ॥ सुणतां मंगलमाल ते थाय, पंक्ति उत्तमविजय कहेवाय ॥ तेहना
 शिष्यपणे सोहाय, नामे पद्मविजय गुण गाय ॥ जी० ॥ १८ ॥ गाथा ॥ ३२४ ॥

॥ बोहा ॥

॥ वचन सुणी नमुचि तणां, चिंते विष्णुकुमार ॥ एह दुष्ट नमुचि
 यपो, मुनिवध उद्यमकार ॥ १ ॥ मुऊने पण युगतुं नही, संघपीठा जिणे
 घाय ॥ ते उवेखी मूकयुं, महोदुं पाप कहाय ॥ २ ॥ संघनुं वेयावच्च करत,
 पामे खान थपार ॥ जो ए थवसर नवि करुं, तोपण किम होय पार
 ॥ ३ ॥ शक्ति शे खेले होय, संघ तणे नही काम ॥ शीखामण देउं पद्दने,
 राखुं शासन माम ॥ ४ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ देवमां नगीनो महारो, ध्यानमां खीनो महारो, केसर जीनो महारो,
 साहेवो ॥ प्रनु मोरा रति एक रूप देखारु हो ॥ ए देशो ॥ विष्णु रुचि
 कहे नमुचिने ॥ साजन महारा ॥ सांजख माहरी वाण हो ॥ ग्रण पग मूळें
 वेष्टयुं ॥ सा० ॥ थाप तुं मुऊने ठाण हो ॥ १ ॥ क्रोधे जराणो महारो,
 नवि माने राणो महारो, दुठनो ए टाणो महारो, साहिवो ॥ साहिव महारा
 मधुर वचन समजाय हो ॥ एथांकणी ॥ प्राण त्याग करे मुनिवरा ॥
 ॥ सा० ॥ पण नवि करे विहार हो ॥ महाठं वचन इणी परे सुणो ॥ सा० ॥
 ॥ रदेशे पण निधार हो ॥ २ ॥ क्रो० ॥ ग्रण क्रम दीधो जूमिका ॥ सा० ॥
 पण नवि बीजो ठार हो ॥ जो देखीश थन्य यानके ॥ सा० ॥ जाणो
 जम थनुहार हो ॥ ३ ॥ क्रो० ॥ रोप चट्यो तेह सांजवी ॥ सा० ॥
 वपरा लागो तेह हो ॥ वेक्रिय शरीर प्रनावयी ॥ सा० ॥ खाख यांजन

दर्शनधी ययुं पुत्र ॥ मो० ॥ दुःखयी तुम्ह मूकानीया, तेह्यी हुं जाणुं
 धन्य ॥ मो० ॥ १५ ॥ क० ॥ खेचरनिज यानक गयो, हुं पण आच्यो निज
 गेह ॥ मो० ॥ मित्र साधे क्रीना करुं, मनमां धरी अतिसस्तनेह ॥ मो० ॥
 ॥ १६ ॥ क० ॥ यौवन पाम्यो अनुक्रमे, परणावे मुऊने ताप ॥ मो० ॥
 मिश्रवती नामे कन्यका, सर्वार्थे माउख धुया घाय ॥ मो० ॥ १७ ॥ क० ॥
 क्रीनासक हुं नधि करुं, नारीयी जोगनी नात ॥ मो० ॥ नत्रि समजे ए
 जोगमां, इम चिंते मात ने तात ॥ मो० ॥ १८ ॥ क० ॥ कश्चिगसेना गणिका
 तणी, वसंतसेना धुया सार ॥ मो० ॥ चार वरस तिहां हुं रघो, सोख
 कोटी सोनइया धार ॥ मो० ॥ १९ ॥ क० ॥ अच्यरहित जाणी करी,
 काढी मूक्यो तस माय ॥ मो० ॥ मात पिता मुऊ मरी गयो, घर दाट
 सहु पनी जाय ॥ मो० ॥ २० ॥ क० ॥ आनूपण तव नारीनां, लीधां
 व्यापारने हेत ॥ मो० ॥ माउख सहित हुं चाखीयो, उशीरचर्नपुर खेत ॥
 ॥ मो० ॥ २१ ॥ क० ॥ तिहां कर्पास छीथो थमे, तामखिसी नयरीए जाय ॥ मो० ॥
 वनमां अग्नि लाग्यो तिणे, कर्पास सहु वखी जाय ॥ मो० ॥ २२ ॥ क० ॥
 जाग्यरहित जाणी करी, मामे मूक्यो मुऊ ठां ॥ मो० ॥ घोटक उपर
 हुं चढ्यो, पश्चिम दिशि जावा मांड ॥ मो० ॥ २३ ॥ क० ॥ घोटक तेह मरी
 गयो, तव पादचारी ययो खाम ॥ मो० ॥ पंच थकी थाको घणुं, बहु
 चूख पिपासा धाम ॥ मो० ॥ २४ ॥ क० ॥ ग्रियंगु नगरे हुं गयो, जिहां व-
 णिक लोक बहु होय ॥ मो० ॥ नामे सुरेंद्रदत्त तिहां वसे, मुऊ तात मित्र
 ते कोय ॥ मो० ॥ २५ ॥ क० ॥ पुत्र परे मुऊ राखीयो, जोजन वद्यादिक
 आप ॥ मो० ॥ पण बहु खोज माहरे मने, करवा व्यवसाय ते आप ॥
 ॥ मो० ॥ २६ ॥ क० ॥ अच्य उधार करी तिहां, अच्य लाख ग्रही खही
 योग ॥ मो० ॥ ना ना कहेतां नत्रि रघो, यानपात्रमां वेगो खोग ॥ मो० ॥
 ॥ २७ ॥ क० ॥ जमुना द्वीपे हुं गयो, बहु गाम नगर फखो त्यांह ॥ मो० ॥
 थाठ कोनी सुवर्ण में, अज्युं धरी मन उठाह ॥ मो० ॥ २८ ॥ क० ॥
 वीजे खंडे ए कही, पहेले अधिकारे ढाख ॥ मो० ॥ पद्मविजये अग्यारमी,
 सुणतां होय मंगलमाख ॥ मो० ॥ २९ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ ३७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ निज देशे जावा जणी, वेगो प्रवहण मांहि ॥ जलमारग जातां थका,

प्रीति ते विहुं, परणावे धरी खांत ॥ चारुदत्त एक दिन हवे, जाखे इम-
कांत ॥ ६ ॥ गंधर्वसेना नारीनुं, सांजलो हवे विरतंत ॥ मूल थकी मांकी
कहे, जिणथी अचरिज हुंत ॥ ७ ॥

॥ ढाल अगीयारमी ॥

॥ कंत तमाकू परिहरो ॥ ए देशी ॥ इण नगरी मांहे थयो, जानु नामे
धनवंत ॥ मोरा खाल ॥ सुजडा तस जारया, पण नहीं पुत्र ते संत ॥ मो० ॥
॥ १ ॥ कर्म तणी गति सांजलो ॥ ए आंकणी ॥ दंपती पूठे एक दिने, वा-
रण मुनिने एम ॥ मो० ॥ पुत्र ते होशे के नहीं, खामी कहो अम होय
जेम ॥ मो० ॥ २ ॥ क० ॥ अनुक्रमे हुं तस सुत थयो, क्रीना करवा
एक दिन ॥ मो० ॥ मित्रनी साथे हुं गयो, करतो क्रीडा देइ मन्न ॥ मो० ॥
॥ ३ ॥ क० ॥ स्त्रीपद सहित नरपद जखां, देखुं अतिहि मनोहार ॥ मो० ॥
॥ केलि तणुं घर देखतो, आगल जातां श्रीकार ॥ मो० ॥ ४ ॥ क० ॥
खेचर एक देखुं तिहां, खीले खीळ्यो सब अंग ॥ मो० ॥ औपधी वखय
देखे तिहां, माहरे मन उपनो रंग ॥ मो० ॥ ५ ॥ क० ॥ विवरे ते घसी
चोपनी, तव खीळा पनीया हेठ ॥ मो० ॥ संरोहणी वली चोपनी, वण
बूरे चारु शेठ ॥ मो० ॥ ६ ॥ क० ॥ उपधी श्रीजीए सज्जा थयो, तव मुज-
ने कहे विरतंत ॥ मो० ॥ गिरि वैताड्य मांहे वसुं, शिवमंदिर नयर ते कंत ॥
॥ मो० ॥ ७ ॥ क० ॥ महेंद्रविक्रम नरपति, तेहनो हुं पुत्र विनीत ॥ मो० ॥
अमितगति नामे जलो, क्रीना करतो सुविदित ॥ मो० ॥ ८ ॥ क० ॥ हरिवंत नामे
पर्वते, एक दिन हुं गयो क्रींत ॥ मो० ॥ हिरण्यरोम तापस तणी, पुत्री
दीर्घी रूपवंत ॥ मो० ॥ ९ ॥ क० ॥ नाम तेहनुं सुकुमाखिका, तस तात धरी मुज
प्रीत ॥ मो० ॥ परणावी ते सुंदरी, हुं पण परणयो शुज रीत ॥ मो० ॥ १० ॥ क० ॥
माहरो मित्र सोदामणो, तस धूमशिखा ठे नाम ॥ मो० ॥ ते मुज नारीने
देखीने, अंगे विधाणो काम ॥ मो० ॥ ११ ॥ क० ॥ त्रिज गवेपे माहरां, पं-
चत्व पमानवा हेत ॥ मो० ॥ नारी साथे हुं विचरतो, आव्यो ए गण संकेत
॥ मो० ॥ १२ ॥ क० ॥ एकाकी मुज जाणीयो, ते धूमशिखा इहां आय ॥ मो० ॥
मुजने इम खीली करी, मुज नारि देखे जाय ॥ मो० ॥ १३ ॥ क० ॥ तें
मुज जीवतों राखीयो, निःकार ॥ थु तुंही ॥ मो० ॥ माग तुं मागे ते दीयुं,
तुं दुःख पामे हवे क्युंही ॥ क्रिय ॥ १४ ॥ क० ॥ चारुदत्त कहे तेहने, मुज

दर्शनयी ययुं पुण्य ॥ मो० ॥ दुःखत्री तुम्ह मूकावीया, तेहथी हुं जाणुं
 धन्य ॥ मो० ॥ १५ ॥ क० ॥ खेचरनिज धानक गयो, हुं पण आव्यो निज
 गेह ॥ मो० ॥ मित्र साथे क्रीना करुं, मनमां धरी अतिससनेह ॥ मो० ॥
 ॥ १६ ॥ क० ॥ यौवन पाम्यो अनुक्रमे, परणावे मुकुने ताय ॥ मो० ॥
 मित्रवती नामे कन्यका, सर्वार्थ माउल धुआ थाय ॥ मो० ॥ १७ ॥ क० ॥
 क्रीनासक हुं नवि करुं, नारीथी जोगनी नात ॥ मो० ॥ नवि समजे ए
 जोगमां, इम चिंते मात ने तात ॥ मो० ॥ १८ ॥ क० ॥ कलिंगसेना गणिका
 तणी, वसंतसेना धुआ सार ॥ मो० ॥ चार वरस तिहां हुं रह्यो, सोख
 कोडी सोनइया धार ॥ मो० ॥ १९ ॥ क० ॥ अव्यरहित जाणी करी,
 काडी मूक्यो तस माय ॥ मो० ॥ मात पिता मुक मरी गपां, घर हाट
 सह पनी जाय ॥ मो० ॥ २० ॥ क० ॥ आंचूपण तव नारीनां, लीधां
 व्यापारने हेत ॥ मो० ॥ माउल सहित हुं चालीयो, उशीरवर्चपुर लेत ॥
 ॥ मो० ॥ २१ ॥ क० ॥ तिहां कर्पास लीधो अमे, तामखिसी नयरीए जाय ॥ मो० ॥
 वनमां अग्नि लाग्यो तिणे, कर्पास सह वली जाय ॥ मो० ॥ २२ ॥ क० ॥
 आग्यरहित जाणी करी, मामे मूक्यो मुक ठारु ॥ मो० ॥ घोटक उपर
 हुं चढ्यो, पश्चिम दिशि जावा मांड ॥ मो० ॥ २३ ॥ क० ॥ घोटक तेह मरी
 गयो, तव पादचारी ययो त्थाम ॥ मो० ॥ पंच चकी याको घणुं, बहु
 चूख पिपासा धाम ॥ मो० ॥ २४ ॥ क० ॥ प्रियंगु नगरे हुं गयो, जिहां व-
 णिक लोक बहु होय ॥ मो० ॥ नामे सुरेंद्रदत्त तिहां वसे, मुक तात मित्र
 ते कोय ॥ मो० ॥ २५ ॥ क० ॥ पुत्र परे मुक राखीयो, जोजन वद्धादिक
 थाप ॥ मो० ॥ पण बहु लोच नाहरे मने, करवा व्यवसाय ते थाप ॥
 ॥ मो० ॥ २६ ॥ क० ॥ अव्य उधार करी तिहां, अव्य लाख ग्रही लही
 योग ॥ मो० ॥ ना ना कहेतां नवि रह्यो, यानपात्रमां चेरो लोग ॥ मो० ॥
 ॥ २७ ॥ क० ॥ जमुना छीपे हुं गयो, बहु गाम नयर फख्यो त्यांह ॥ मो० ॥
 थाव कोनी सुवर्ण मे, थज्युं धरी मन उठाह ॥ मो० ॥ २८ ॥ क० ॥
 वीजे खंडे ए कही, पहेखे अधिकारे दाख ॥ मो० ॥ पद्मविजये अग्यारमी,
 सुणतां होय मंगलनाख ॥ मो० ॥ २९ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ निज देशे जावा जणी, चेरो प्रवदण मांदि ॥ जखमारग जातां यका,

प्रवहण जांगुं त्यांदि ॥ १ ॥ पुण्यसंयोगे आवीयुं, फलक एक मुळ हाय
॥ सात दिवस सायर जम्यो, पण ते फलकनी साथ ॥ २ ॥ पाम्यो पार
सायर तणो, राजपुरे वली जाय ॥ तेह नगर उद्यानमां, आश्रम एक गुज
ठाय ॥ ३ ॥ दिनकरप्रज नामे वसे, परिव्राजक अजिराम ॥ शांत दांत
घणुं देखीये, धर्म तणुं मानुं धाम ॥ ४ ॥

॥ दाख सातमी ॥

॥ किसके चेखे किसके पूत ॥ ए देशी ॥ तेह त्रिदंभी देखी मुझा, कहे
सांजख कनुं वात हुं तुज ॥ बाबू मान खे ॥ ए आंकणी ॥ तुं केम दुःखीयो
पण्डो आज, तुं याइश महोदो महाराज ॥ १ ॥ बा० ॥ तेरा दुःख
में खम्यां न जाय, मेरा मनमें आरति थाय ॥ बा० ॥ गुरुकी हम हे
ऐसी शीरा, जपो अखख उर जायकी चीख ॥ २ ॥ बा० ॥ कंया पहेर
खगातुं बिचूति, परदुःखीये दुःखीयो सुण पुत ॥ बा० ॥ जगकुं सुख तय
हमकुं सुख, जग दुःखीयो तय हमकुं दुःख ॥ ३ ॥ बा० ॥ मायामें सहु
जग खपटाय, हम तो निल्य निरंजन ध्याय ॥ बा० ॥ वात कहे वे तेरी
जेह, तुज देखी मुळ यरहरे देह ॥ ४ ॥ बा० ॥ तय प्रणमी कहे चारुदत्त,
पावखी जेटखी यइ निज वत्त ॥ बा० ॥ चारुदत्तनां सांजखी वयण, अथ-
भूत आंमु त्तीरीयां नयण ॥ ५ ॥ बा० ॥ रे वत्स तुं हवे धीरो याय, धीरने
सवि दोखत मये थाय ॥ बा० ॥ तें धन अर्थी हे सुण बहोत, धन देय-
रातुं थाव तुं पहेत ॥ ६ ॥ बा० ॥ तेरे घरकी दासी होय, खलमी तेम
करीये तुं जोय ॥ बा० ॥ ते सुणी चाख्यो चारुदत्त, खोतीने होय बहुतुं
सत्त ॥ ७ ॥ बा० ॥ बीजे दिन एक अटवी मांदि, पहेतो मन धरतो उ-
ठांदि ॥ बा० ॥ तिहां एक पवत मांदि जाय, निवरु शिखा उघाडे पाय
॥ ८ ॥ बा० ॥ दुर्गपताख नामे विख तेह, तेहमां पेजो त्रिदंभी जेह ॥
॥ बा० ॥ जनतां जनतां दीगो कूप, रस यानक महा दारुण रूप ॥ ९ ॥ बा० ॥
चार हायनो ते विस्तार, मानुं नरक तणुं ए छार ॥ बा० ॥ तुंवहुं आरी
कहे मुळ पम, मुग कहुं वत्स परी मुळ प्रेम ॥ १० ॥ बा० ॥ एहमां रस
परीनेतुं थाव, पम कही मंचिमा मांदि ठार ॥ बा० ॥ रज्जु काखी मोकियां
त्यांदि, नेत्रका दीगो ने तेह मांदि ॥ ११ ॥ बा० ॥ तिहां रस त्तीरीयां
दीगो जोर, खेतां वारे कोइ तिये गोर ॥ बा० ॥ चारुदत्त ते माहुं नाम,

मोकस्यो जगवंते ए ठाम ॥ १२ ॥ वा० ॥ शे मुऊने तुं करे निपेध, महारे
ए रसशुं ठे वेध ॥ वा० ॥ ते पण कहे सुण महारी वात, वणिक ने धन-
बांठक हुं घात ॥ १३ ॥ वा० ॥ एह त्रिदंती ए नाख्यो मुऊ, सुण वखी आगल
जाखुं तुऊ ॥ वा० ॥ रसमां मत तुं वोखे हाथ, कोहीने धाशे ते काथ
॥ १४ ॥ वा० ॥ जरीने आपुं तुऊने एह, पण मत वोखजे ताहरी देह
॥ वा० ॥ तव में तुंवडुं आप्युं तास, रस जरी आप्यो मुऊने खास ॥ १५ ॥
वा० ॥ मांची हेठे ते धांयुं तुंव, रज्जु ह्वावी पानी तुंव ॥ वा० ॥ खेंची
काढे तापस ताम, कूपने तटे आण्यो हुं जाम ॥ १६ ॥ वा० ॥ मागे तुंव-
डुं माहरी पास, तव जोही खोजी खद्यो तास ॥ वा० ॥ में रस ढोखी
नाख्यो सार, नाखी दीधो मुऊ तिवार ॥ १७ ॥ वा० ॥ तेह अकारण
बंधु ताम, कहे मत कर तुं खेद ए ठाम ॥ वा० ॥ रसमां तो नची पनीयो
अत्र, रोगनी उत्पत्ति घाये यत्र ॥ १८ ॥ वा० ॥ वीजो नहीं उपाय ते कोय,
नीकखवानो सुण कहुं तोय ॥ वा० ॥ गोधा जब आवे इण ठाम, तेहने
पूठडे बखगजे ताम ॥ १९ ॥ वा० ॥ तव लग तुं इहां रहे शुज ध्यान,
करी पंच परमेष्ठीनुं ज्ञान ॥ वा० ॥ तास वचने हुं खद्यो आनंद, तेह
पंचस्त्र खद्यो सुखकंद ॥ २० ॥ वा० ॥ जीपण शब्द सुण्यो एक दिन्न, तव वीहीनो
आकुल थयो मन्न ॥ वा० ॥ संजारी ते पुरुषनुं वयण, गोधा जाणी
निश्चय नयण ॥ २१ ॥ वा० ॥ पान करीने पाठी जाय, पूठडे बखग्यो हुं तिण
नाय ॥ वा० ॥ गाय पूठडे बखगे गोवाल, तेम बखग्यो हुं अति सुकुमाळ
॥ २२ ॥ वा० ॥ नरक मांदिथी नीकखे जेम, अथवा गर्जावासथी तेम ॥
वा० ॥ देखी जीवखोकने बहार, नवो जनम एणे अवनतार ॥ २३ ॥ वा० ॥
मूकी दीधुं पूठडुं जाम, मूठां आवी मुऊने ताम ॥ वा० ॥ पनीयो जूमि
वखी लाधुं चेत, जेंसो एक धायो दुःख देत ॥ २४ ॥ वा० ॥ एक शिला
उपर चढ्यो रंग, तेह शिला चाले निज शृंग ॥ वा० ॥ अजगर वनजेंसाने
खाय, तव नासी गयो तिहांची पलाय ॥ २५ ॥ वा० ॥ अटवी अंते पाम्यो
गाम, तिहां मुऊ माठळमित्रनुं धाम ॥ वा० ॥ दुःखनी श्रेणि लही
में तत्र, किम कही शकीचे ते दुःख अत्र ॥ २६ ॥ वा० ॥ वीजे खंडे वारमी
ढाल, पहेखे अधिकारे ए रसाळ ॥ वा० ॥ पंक्ति उचमविजयनो शिष्य,
पद्मविजय कहे पुण्ये जगीश ॥ २७ ॥ वा० ॥ सर्व गाथा ॥ ४१० ॥

प्रवहण जांयुं त्यांदि ॥ १ ॥ पुण्यसंयोगे आवीयुं, फलक एक मुळ हाथ
॥ सात दिवस सायर जम्यो, पण ते फलकनी साथ ॥ २ ॥ पाम्यो पार
सायर तणो, राजपुरे वली जाय ॥ तेह नगर उद्यानमां, आश्रम एक गुज
ठाय ॥ ३ ॥ दिनकरप्रज नामे वसे, परिव्राजक अजिराम ॥ शांत दांत
घणुं देखीये, धर्म तणुं मानुं धाम ॥ ४ ॥

॥ दास सातमी ॥

॥ किसके चेखे किसके पूत ॥ ए देशी ॥ तेह त्रिदंती देखी मुळा, कहे
सांजस कहुं वात हुं तुळ ॥ वावू मान ले ॥ ए आंकणी ॥ तुंकेम दुःखीयो
पण्डो आज, तुं चाइस महोठो महाराज ॥ १ ॥ वा० ॥ तेरा दुःख
में ताम्यां न जाय, मेरा मनमें आरति थाय ॥ वा० ॥ गुरुकी हम हे
पेसी शील, जपो अलख उर जावकी नीख ॥ २ ॥ वा० ॥ कंया पहेळ
प्रमाणुं विनूति, परदुःखीये दुःखीयो सुण पुत ॥ वा० ॥ जगकुं सुख तव
हमकुं सुख, जग दुःखीयो तव हमकुं दुःख ॥ ३ ॥ वा० ॥ मायामें सह
जग खपटाय, हम तो निल्य निरंजन ध्याय ॥ वा० ॥ वात कहे वे तेरी
जेह, तुळ देखी मुळ यरहरे देह ॥ ४ ॥ वा० ॥ तव प्रणमी कहे चारुदत्त,
पाठवी जेटवी यइ निज वत्त ॥ वा० ॥ चारुदत्तनां सांजवी वयण, अत्र-
भूत आंसु जरीयां नयण ॥ ५ ॥ वा० ॥ रे वत्स तुं हवे धीरो घाय, धीरने
सवि दोषत मखे थाय ॥ वा० ॥ तें धन अर्थी हे सुण व्होत, धन देव-
रावुं थाव तुं प्होत ॥ ६ ॥ वा० ॥ तेरे घरकी वासी होय, खलमी तैम
करीये तुं जोय ॥ वा० ॥ ते सुणी चाइयो चारुदत्त, खोनीने होय वहुतुं
सत्त ॥ ७ ॥ वा० ॥ बीजे दिन एक अटवी मांदि, प्होतो मन भरतो उ-
ठांदि ॥ वा० ॥ तिहां एक पर्वत मांदि जाय, निघरु शिखा उघाडे पाय
॥ ८ ॥ वा० ॥ दुर्गपाताय नामे विख तेह, तेहमां पेजो त्रिदंती जेह ॥
॥ वा० ॥ जनतां जनतां दीजो कूय, रस यानक महा दारुण रूप ॥ ९ ॥ वा० ॥
चार हायनो ते मिलार, नानुं नरक तणुं ए छार ॥ वा० ॥ नुंवहुं थारी
कहे मुळ पम, मुय कहुं वरस धरी तुळ प्रेम ॥ १० ॥ वा० ॥ एहमां रस
जरीने तुं थाव, पन कही मंचिछ मांदि जाय ॥ वा० ॥ रजु जायी मोरुप्यो
त्यांदि, नेनडा दीत्री मे तेह मांदि ॥ ११ ॥ वा० ॥ निहां रस जरीयो
हीजो जोर, खेतां वारे कोइ तिये वोर ॥ वा० ॥ चारुदत्त ते माहकं नाम,

श्रीनेमिनाथनो रास खं वीजो.

मोकस्यो जगवंते ए गम ॥ १२ ॥ वा० ॥ शे मुजने तुं करे निपेध, म
ए रसशुं ठे वेध ॥ वा० ॥ ते पण कहे सुण महारी वात, वणिक ने ध
वांठक हुं घात ॥ १३ ॥ वा० ॥ एह त्रिदंती ए नाख्यो मुज, सुण वली थ्या
चाखुं तुज ॥ वा० ॥ रसमां मत तुं वोखे हाथ, कोहीने धाशे ते का
॥ १४ ॥ वा० ॥ जरीने थापुं तुजने एह, पण मत वोखजे ताहरी दे
॥ वा० ॥ तव में तुंवहुं थाप्युं तास, रस जरी आप्यो मुजने खास ॥ १५ ॥
वा० ॥ मांची हेठे ते चांथुं तुंव, रज्जु ह्वावी पानी वुंव ॥ वा० ॥ खेंची
काढे तापस ताम, कूपने तटे आख्यो हुं जाम ॥ १६ ॥ वा० ॥ मागे तुंव-
हुं माहरी पास, तव डोही खोजी खद्यो तास ॥ वा० ॥ में रस ढोखी
नाख्यो सार, नाखी दीधो मुज तिवार ॥ १७ ॥ वा० ॥ तेह अकारण
ंधु ताम, कहे मत कर तुं खेद ए गम ॥ वा० ॥ रसमां तो नथी पनीयो
प्रत्र, रोगनी उत्पत्ति घाचे यत्र ॥ १८ ॥ वा० ॥ वीजो नहीं उपाय ते कोय,
ोखवानो सुण कहुं तोय ॥ वा० ॥ गोधा जव थावे ण गम, तेहने
पूठडे बलगजे ताम ॥ १९ ॥ वा० ॥ तव लग तुं इहां रहे शुज ध्यान,
करी पंच परमेष्ठीनुं ज्ञान ॥ वा० ॥ तास वचने हुं खद्यो आनंद, तेह
पंचत्व खद्यो सुखकंद ॥ २० ॥ वा० ॥ जीपण शब्द सुण्यो एक दिन्न, तव वीहीनो
आकुञ्च थयो मन्न ॥ वा० ॥ संजारी ते पुरुषनुं वयण, गोधा जाणी
निश्चय नयण ॥ २१ ॥ वा० ॥ पान करीने पाठी जाय, पूठडे बलग्यो हुं निण
ठाय ॥ वा० ॥ गाय पूठडे बलगे गोवाल, तेम बलग्यो हुं अति सुकुमात्र
॥ २२ ॥ वा० ॥ नरक मांदिथी नीकखे जेम, अथवा गर्जावासथी तेम ॥
वा० ॥ देवी जीवलोकने वहार. नवो जनम एणे अवनार ॥ २३ ॥ वा० ॥
मृकी दीधुं पूठहुं जाम. मृर्छा थावी मुजने ताम ॥ वा० ॥ पनीयो जूमि
बर्खा लाधुं चेत. जेंमां एक धायो दुःख देत ॥ २४ ॥ वा० ॥ एक शिला
उपर चढ्यो रंग. तेह शिला चाखे निज श्रृंग ॥ वा० ॥ अजगर वनजेंमाने
गाय, तव नासी गया निहांथी पखाय ॥ २५ ॥ वा० ॥ थटवी अंते पाभ्यो
गाम. निहां मुज माउलमित्रनुं धाम ॥ वा० ॥ दुःखनी श्रेणि लही
में तत्र. किम कही शकीये ते दुःख अत्र ॥ २६ ॥ वा० ॥ वीजे खंडे वारमी
दाल. पहेले अधिकारे ए रसाख ॥ वा० ॥ पंक्ति उत्तमविजयनां शिष्य,
अविजय कहे पुण्ये जगीश ॥ २७ ॥ वा० ॥ सर्व गाथा ॥ ४१० ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुद्रदत्त नामे मढ्यो, माउखमित्र सुजाण ॥ तिण लाढ्यो पाढ्यो पाण
 करुणा मनमां थाण ॥ १ ॥ थंग सज्ज माहरं थयुं, जांन ग्रहां तिहां तु
 ॥ रुद्रदत्त साये गयो, मनमां हर्पे थतुठ ॥ २ ॥ एक नदी तिहां सो
 की, इक्षुगवती तस नाम ॥ उतरी गिरिकूटे गया, वेत्रवने थनिराम ॥ ३ ॥
 थनुक्रमे पढोता थम्हे, टंकण देश मजार ॥ दोय ग्रहा तिहां वोक्का, ति
 थजपथ लह्या पार ॥ ४ ॥ रुद्रदत्त वोढ्यो तिहां, ह्वे न चलाये पाय
 पयचारीनो थाशरो, नहीं को इणे गाय ॥ ५ ॥ तिणे ए मारी वोक्का
 मांस करीने वार ॥ रोम करी थंतर वली, करीये इस्यो प्रकार ॥ ६ ॥
 मांहि थापण पेसीचे, जारंन पंखी थाय ॥ मांसनी त्रांतिप लेइ जशे, ख
 जूमिने गाय ॥ ७ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ हो पियु पंखीयका नारी गुणावली ताम जो, पंजरीयुं कर खीधुं ज
 लोयणे रे लो ॥ ए देशी ॥ हो सुण प्राणीयका चारुदत्त कहे ताम जो
 थापणने ए थज दोय उपगारी थया रे लो ॥ हो सु ॥ दुर्ग उता
 एण जो, तेहने केम हणीये करी वंधु परे मया रे लो ॥ १ ॥ हो ॥ पह
 कुण इहां नाथ जो, दीन हृदय पशु मुखयी नवि वोखी शके रे लो
 ॥ हो ॥ जीवनो वध दुःखदाय जो, जीव तणा वधयी सुकृत कोइ न
 टके रे लो ॥ २ ॥ हो ॥ नरग तणां फल थाय जो, जीवघातयी कहु
 फल प्राणी लहे रे लो ॥ हो ॥ गम गम कहे सूत्र जो, श्री दशवेका
 खिक थाचार प्रमुख कहे रे लो ॥ ३ ॥ हो ॥ पुण्य कीकानी जूमि जो
 पण्णे ॥ विखरणने वायु समी रे लो ॥ हो ॥ जवसमुद्रमां नाथ जो
 ॥ ४ ॥ वयसि उपर मां ^{शिखी} ^{रमी} रे लो ॥ ४ ॥ हो ॥ छूती थ
 ॥ ५ ॥ ज. देवको ^{ननेसाने} ^{जि} जाखी दया रे लो ॥ हो ॥ प्रि
 धार हायनो नी ^{पाम्यो} ^{तस्य} ^{दुःकृतरजःसंहारवाला} ^{जयो, दन्वतो}
 हे मुळ एम, ॥ थ्रेणि ^{वृद्ध} ^{हृती} थियाम् ॥ निःथ्रेणि ^{त्रिविकसः} ^{प्रियस}
 यीनेतुं था ^{वीजे} ^{खंडे} ^{वारम} ^{वपु} क्रियतां कृपेव जवतु ^{केशोरशेपेः} ^{परः} ॥ १ ॥
 गुहि, मे ^{नविजयनो} ^{शिखी} ^{वपु} क्रियतां कृपेव जवतु ^{केशोरशेपेः} ^{परः} ॥ १ ॥
 हो ^{या} ॥ ४१० ॥ जो, कोइ प्रकार मुजने पढ़ घटे नहीं रे लो ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड वीजो.

१३७

हो० ॥ नहीं अपराधी एह जो, तुझने पण नवि मारवो मित्र घटे अहीं रे खो
 ॥ ६ ॥ हो० ॥ रुद्रदत्त सुणी ताम जो, क्रोध धकी चारुदत्तने एणी परे रे
 खो ॥ हो० ॥ तुऊ थायत्त न एह जो, किम मुऊ करे निषेध तुं मुऊ मन
 नवि सहे रे खो ॥ ७ ॥ हो० ॥ निर्दयपणे हण्यो एक जो, धीजो रे मारणने
 धायो पापीयो रे खो ॥ हो० ॥ चारुदत्तनुं मुत्त जो, जोवे रे ते अज
 मन मांहि कांपीयो रे खो ॥ ८ ॥ हो० ॥ कहे चारुदत्त ताम जो, माहरो
 जोरो नहीं ए थागख को हवे रे खो ॥ हो० ॥ पण सुण माहरी बात
 जो, एह अयस्या मांहि सखाइ जे धवे रे खो ॥ ९ ॥ हो० ॥ धर्म जिण-
 दनो धार जो, धीरज धरी सुण अज तुं माहरी वाणीने रे खो ॥ हो० ॥
 वीतराग करी देव जो, गुरु ते जाणजे जे देवनी धरे आणने रे खो
 ॥ १० ॥ हो० ॥ जीवघात वली जूठ जो, डूर धकी अदत्तने पद्यले तुं वली
 रे खो ॥ हो० ॥ ब्रह्मचर्य धरी शुद्ध जो, परिग्रह ममत्व तजो इणी परे
 कहे कंवली रे खो ॥ ११ ॥ हो० ॥ तज चउविह तुं आहार जो, सर्व जीवशुं
 मैत्रीतावो चित्तधी रे खो ॥ हो० ॥ वली विशेष रुद्रदत्त जो, मैत्रीतावे
 धरजे तुं शुन रीनयी रे खो ॥ १२ ॥ हो० ॥ ए नयी हणतो तुऊ जो,
 पूर्वउपार्जित कर्म तुने आवी मदयां रे खो ॥ हो० ॥ निमित्त मात्र ए
 जाण जो, पण विण कीधां कर्म कोइने नवि फल्यां रे खो ॥ १३ ॥ हो०
 ॥ ते माया बहु जीव जो, पूर्य जवे ते कर्म अति तुऊने दुःख दीये रे खो
 ॥ हो० ॥ ते तुं कर्मशुं रोप जा, करीने डूर करे एणी परे निजामीये रे
 खो ॥ १४ ॥ हो० ॥ सांनली वचन रसाल जो, अमृतनी परे तेहना हृद-
 यमां पणिम्यां रे खो ॥ हो० ॥ देतो तिहां नवकार जो, चारुदत्तनां वयण
 ते अज मनसां रम्यां रे खो ॥ १५ ॥ हो० ॥ रुद्रदत्त हण्यो ताम जो, वीजो
 रे ते बांकनो निणे निर्दयपणे रे खो ॥ हो० ॥ तेहनी खोलमां दोय
 जो. हाथ मांहे तुरी खेइने वेठा मद घणे रे खो ॥ १६ ॥ हो० ॥ जारंरु
 पंवी ताम जो, खेइ चाढ्यां अम्ह वे जणने आमिप गणी रे खो ॥ हो० ॥
 अन्य जारंरु तिहां आय जो. जुऊ करण लागो आमिप इडा घणी रे खो
 ॥ १७ ॥ हो० ॥ चारुदत्त मुणी ताम जो, चंचूपुटधी कर्मवशे सरमां पड्यो
 रे खो ॥ हो० ॥ तुरीए ठेदी बंध जो, तेह सरोवर तरीयां कर्म धकी
 जख्यो रे खो ॥ १८ ॥ हो० ॥ जातां अटवी मांहि जो, दीगो रे पर्व-

त ते उपर हुं चढ्यो रे लो ॥ हो० ॥ दीठा तिहां मुनिराय जो, काठ-
 स्सगगघ्याने ते कर्म थकी वढ्यो रे लो ॥ १९ ॥ हो० ॥ कर्म तणी गति
 जोय जो, कर्म करे शुं शुं नवि पामे प्राणीयो रे लो ॥ हो० ॥ कर्म रामजी
 राण जो, वसीया रे सीताने कळंक ते आणीयो रे लो ॥ २० ॥ हो० ॥
 वरस लगे नवि लखू जो, जिह्वा रे श्री कृष्ण जिनेसर राजीयो रे लो
 ॥ हो० ॥ मल्लि तीर्थकर नारी जो, कर्म थकी जश जेहनो जगमां गाजीयो
 रे लो ॥ २१ ॥ हो० ॥ दश मस्तक जुडं खोय जो, रात्रण कर्म करीने बहु
 दुःख पामीयो रे लो ॥ हो० ॥ कलावती गया हाथ जो, कर्म रे ब्रह्म-
 दत्त निज चक्रु वामीयो रे लो ॥ २२ ॥ हो० ॥ सुचूम चक्री देखी जो,
 सापरमां ते बूना अणखूटे मुडं रे लो ॥ हो० ॥ सुर करता जस सेव जो,
 पण कोइ कर्म तणी गति नवि जावे जुडं रे लो ॥ २३ ॥ हो० ॥ कर्म
 चारुदत्त जो, रिद्धि लही वली कर्म ते सविहारीयो रे लो ॥ हो० ॥ कर्म
 करे ते होय जो, कर्म रे चारुदत्तने एम करावीयो रे लो ॥ २४ ॥ हो० ॥
 कर्म खेती थाय जो, कर्म बिना ते सूकी जाय ततकणे रे लो ॥ हो० ॥ अथवा
 गृपन मरी जाय जो, कर्म बिना ते पंच मांदि कोइ नवि गणे रे लो ॥ २५ ॥
 हो० ॥ प्राणी जमवा जाय जो, कर्म जोजन देनारी कृष्ण होवे रे
 लो ॥ हो० ॥ अथवा माखी आवी जो, जो जोगवाइ मखे तो पातुं ते जवे
 रे लो ॥ २६ ॥ हो० ॥ कर्म मुनिवर पाम जो, बीजे रे खंडे पदेखा अधि-
 कारमां रे लो ॥ हो० ॥ पद्मविजय कहे एम जो, तेरमी ढाल सुणो नवि
 जय जयकारमां रे लो ॥ २७ ॥ हो० ॥ सर्वे गाथा ॥ ४४४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुनि देखीने प्रणमीयो, पारे मुनि काठस्सग ॥ धर्मखान देइ कहे,
 साधंता शिवमग ॥ १ ॥ रे चारुदत्त शेरजी, केम आव्यो तुं आंही ॥ मनु-
 प्य मात्र चारो नही, संनरीये कोइ ग्राही ॥ २ ॥ खग विद्याधर सुर बडी,
 आवे थाणे ठाम ॥ तुं मुऊने नवि उखले, पण सांनख कहुं याम ॥ ३ ॥
 अमितगति विद्याधर, चंपा नयरी वार ॥ मूढाव्यो बंधन थकी, तें मुऊने
 व्यवहार ॥ ४ ॥ अष्टापदनी डुरुनो, दीठो वयरी तेह ॥ नासी अष्टापद
 नयो, चेत्यशरण करे जेह ॥ ५ ॥ तव हुं महारी नारोने, खेइ चाख्यो निज
 धान ॥ मुऊने तव महारो पिता, थापे राख्यने ठाम ॥ ६ ॥ हिरण्यकुंज

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१३९

पुवर्णकुंज, मुनिवर दोय सुजाण ॥ चारण मुनि पासे ग्रहे, मुकु पिता व्रत
 ॥ ७ ॥ मनोरमा स्त्री माहरे, तेहना पुत्र ते दोय ॥ सिंहयशा वराह-
 ॥ ८ ॥ विजयसेना नारी वली, तेहनी कूले एक ॥
 ॥ ९ ॥ राज देश सिंहजस प्रते,
 ॥ १० ॥ तात
 ॥ ११ ॥ खणसमुद्र मांहे रह्यो, कुंजकंठ ए स्त्री ॥ कफोटक नामे गिरि,
 ॥ १२ ॥ तुं किम आव्यो इम कहे, में कही
 ॥ १३ ॥ मुनिवर पासे आवीया, विद्याधर दोय ज्ञाय ॥ मुनि प्रणमी जय उपविशे,
 ॥ १४ ॥ चारुदत्त ए जाणजो, जे कहेतो तुम्ह नित ॥
 ॥ १५ ॥ वेग जय ते वेदु
 ॥ १६ ॥ देह प्रदक्षिणा मुनि प्रते, वंदे ते क्षपिराय ॥ तव पूठे विद्याधरा,
 ॥ १७ ॥ तव मुकुं ताय ताय करी, प्रणमे मन धरी प्रीन ॥
 ॥ १८ ॥ ते कारण नचि चूकीयो, देव
 ॥ १९ ॥
 ॥ दास चौदमी ॥
 ॥ तुं कृप मांहे उपनी. उपजीने पायो हो परियागननुं पाणी ॥ हो
 ॥ राज ॥ अस्त्रर्ग रहे मुकु नयणर्या. फट पापिणी हन्यारी हो मुखहुं कांइ
 ॥ हो राज ॥ ए देश ॥ वाणारमी नयरी जर्सी. दोय परित्राजिका
 ॥ हो राज ॥ मुनडा मुखसा अत्रे.
 ॥ हो ॥ मुकुं जे जीने इला. तेहनां हं धाउ शिष्य हो वर्षा कर्म जेह
 ॥ हो ॥ २ ॥ पादरक्ष्य जीन्या निहा. घट परित्राजिका मु-
 ॥ हो ॥ ३ ॥ एम करनां
 ॥ हो ॥ ४ ॥

॥ हो० ॥ नागों हवे ते विहुं जणां, सुजझा ते जाणी हो परिव्राजक
 सुत नेठे ॥ हो० ॥ ४ ॥ पिंपल पान अदन करे, एहवा ते वासकने हो
 खेड चाली मन हरखे ॥ हो० ॥ पिंपलाद अजिधा ठवे, वेद जणतां
 पामे हो पार ते वेदने परखे ॥ हो० ॥ ५ ॥ सुखसा याज्ञवल्क्य तिहां,
 आवे जीतण काजे हो पण ते उलटां हास्यां ॥ हो० ॥ माता पिता निज
 जाणीयां, मुजने नाखी दीधो हो इणी परे मनमां धास्यां ॥ हो० ॥ ६ ॥
 पितृमेध मातृमेधना, यज्ञ प्ररूपे खेदे हो खाज ते जाखे रुनो ॥ हो० ॥
 एम अनारज वेदने, तेह प्ररूपे पापी हो विहुंने होमे जूंमो ॥ हो० ॥ ७ ॥
 हय गय सुत बंधु बली, खर ने उंट वृषजना हो यज्ञ प्ररूपे पापी ॥ हो० ॥
 वासुल नामे तेहने, तेह मरणने पामे हो हरखे शिष्य ते थापी ॥ हो० ॥
 ॥ ८ ॥ तेह घणा जीववध करी, घोर नरकमां जावे हो पावे दुःख ते
 बहुलां ॥ हो० ॥ नरक मांहेथी नीकली, पशु मांहे हुं उपनो हो दुःख
 तणां जिहां बहुलां ॥ हो० ॥ ९ ॥ पंच वार एणी परे थयो, दुष्ट छिजे
 मुज हणीने हो नाख्यो अगनिकुंडे ॥ हो० ॥ टंकण देशे उपनो, अजने
 हुं अवतारे हो मारे रुद्र ते जूडे ॥ हो० ॥ १० ॥ चारुदत्ते मुज थापीयो,
 श्रीजिनवरनो धर्म हो तेहथी सुरपद पाम्यो ॥ हो० ॥ सौधमें सुरसुख
 जळां, जोगवतां में दीठो हो धर्माचारज नाम्यो ॥ हो० ॥ ११ ॥ तिणमें
 पूरवे बांदीयो, तव दोय जाखे सुरने हो तुमने ए उपगारी ॥ हो० ॥ अम
 पण एह पिता समो, जीवनो दाता जाण्यो हो अम्ह पित्रुबंध विदारी ॥
 ॥ हो० ॥ १२ ॥ चारुदत्तने सुर कहे, तुजने शुं उपगारीये हो ते कहो स्वामी
 सुगुणा ॥ हो० ॥ तव कखो म्हें तुं आवजे, अवसर ते पामीने हो हित मन
 थाणी दुगुणा ॥ हो० ॥ १३ ॥ तव ते सुर अदृश थयो, खेचरे मुजने थाण्यो
 हो शिवमंदिर मंदिरमां जाणी ॥ हो० ॥ तेहनी नारी ने मात जी, जक्ति
 करे तस अधिकी हो मन जाणी गुणखाणी ॥ हो० ॥ १४ ॥ एक दिन
 मुज करे विनति, तात जी दीक्षा खेतां हो जाख्युं एणी परे सारुं ॥ हो० ॥
 ज्ञानीए श्म मुज जाखीयुं, जेह कखाए जीते हो जगिनी तुमची वारु
 ॥ हो० ॥ १५ ॥ ते एहनो जरता यशे, वसुदेव नामे रुडो हो नंदन देव समानो
 ॥ हो० ॥ ते जूचर ठे जूपति, रूपवती सुखे परणे हो तेहवो करवा
 तानो ॥ हो० ॥ १६ ॥ चारुदत्तने थापजो, कुमरी अमरी सरखी हो

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

२४२

नामे गंधर्वसेना ॥ हो० ॥ ते कारण प्रभु बीजीचे, खेड्ने वेगे पधारो हो
 साथे बहुली सेना ॥ हो० ॥ १९ ॥ हवे तिहांथी जव चाखीयां, चालतां
 तिहां थाव्यो हो देव पूरव संकेते ॥ हो० ॥ खेचर अमर ते सहु मली, देव
 विमाने वेसारी हो मूक्यो मुक इहां हेते ॥ हो० ॥ १७ ॥ मणि माणिक
 मुक्ताफळे, महारं घर तिणे जरीयुं हो करीयुं पुण्य ते थाव्युं ॥ हो० ॥ सहु
 नमी निज यानक गया, माउल नारी वेश्या हो देखी अचरिज जाव्युं
 ॥ हो० ॥ १९ ॥ ए गंधर्वसेना तणी, उत्पत्ति में जाखी हो साखी सहु जन
 जाणे ॥ हो० ॥ जाणी वणिकधुया तुम्हे, उवेखी मत मूको हो चूको रखे
 इण टाणे ॥ हो० ॥ २० ॥ बीजे खंडे चौदमी, पहेले ते अधिकारे हो
 बाळ ते जाखी सारी ॥ हो० ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो, पद्मविजय कहे पुरो हो
 ययो अधिकार विचारी ॥ हो० ॥ २१ ॥ सर्वे गाथा ॥ ४७४ ॥ इति श्रीमद्भस्मविज्ञ-
 क्षपः श्रीमद्भस्मविज्ञानकृतः वंदितनिखिलजनप्रमदचरणारविंदस्य पंक्ति-
 श्रीउत्तमविजयगणेशः शिष्यपंक्तिपद्मविजयविरचिते श्रीमदमरनिकरवंदित-
 मिचरित्रे प्राकृतप्रबंधे द्वितीयखंडस्य द्वाविंशदशदशार्द्धोत्पत्तिश्यामादि-
 धर्वसेनावर्णनपर्यंतचारुदत्तचरित्रवर्णननामप्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयखंडस्य द्वितीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दांदा ॥

॥ प्रणमं प्रथम जिनेशने. शारद सागुं पाय ॥ मरम कथा कहेनां थका.
 मार करो मुक माथ ॥ १ ॥ श्रीवसुदेवचरित्रने. नृणां अचरिज थाय ॥
 ने माटे मज्जा थड मुणां. जिन गव्यां इक नाथ ॥ २ ॥ चामुदनना मुग्य थकी.
 गान मुणां वसुदेव ॥ दृग्ग्यां मनसां अति प्रणां प्रीति थरे अति देव
 ॥ ३ ॥ एक दिन श्रीवसुदेवजी. रथ घेसीने जाय ॥ माथे नारी खेड्ने.
 उथाने ने राय ॥ ४ ॥ मानगवेष धग्यां जिणे. मानंग पगित्त जेद ॥ दांदा
 कन्या थपरी. रूप तणां मानु नेद ॥ ५ ॥ गंधर्वसेना देखीने माग्यीने
 कहे एम रथ लांको उठेसा थड. दास करा जा केम ॥ ६ ॥ उथाने
 जीना रथ थाव्या नदर. मादि ॥ निण अमर अचरिज थपु ने
 सुलजा उन्माद ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ इण थवसर तिहां डूवनुं रे, आव्युं टोलुं एक रे ॥ चतुर नर ॥ उजा
 उलंगमी करे हो लाल ॥ ए देशी ॥ ते मातंगना यूथरी रे, आवी मातंगी
 एक रे ॥ चतुर नर ॥ दीये आशीष ते अति जली हो लाल ॥ बेसी
 पासे तेहने रे, कहे वसुदेवने बात रे ॥ च० ॥ उत्तरयो मुऊ सांजली हो
 लाल ॥ १ ॥ रूपज जिनेश्वर आपीयां रे, पुत्रने वहेंची राज्य रे ॥ च० ॥
 नमि विनमि पासे नहीं हो लाल ॥ प्रजु दीक्षा लेइ अनुक्रमे रे, अष्टापद
 गिरि जाय रे ॥ च० ॥ आत्मस्वरूप मांहे रही हो लाल ॥ २ ॥ नमि
 विनमि पण आवीया रे, राज्यना अर्थी जीव रे ॥ च० ॥ नित ठटकाव
 करी तिहां हो लाल ॥ ढिंचण सम करे फूलनारे, ढगला प्रजु मुख आय
 रे ॥ च० ॥ उलंग करे उजा जिहां हो लाल ॥ ३ ॥ तिहां धरणेंद्र नुगे धणुं
 रे, देखी प्रजु पर जति रे ॥ च० ॥ आप्युं राज हरखे करी हो लाल ॥ दक्षिण
 उत्तर श्रेणिनुं रे, सुतने देइ निज राज्य रे ॥ च० ॥ लेइ चारित्र सिद्धि वरी हो
 लाल ॥ ४ ॥ नमिनो सुत मातंग धयो रे, लेइ दीक्षा गयो सग रे ॥ च० ॥
 तेहना वंशमां शोजतो हो लाल ॥ प्रहसित नामे खेचर थयो रे, तेहनी हुं
 हुं नारी रे ॥ च० ॥ नाम हिरण्यवती थतो हो लाल ॥ ५ ॥ सिद्धदं प्रसुत
 माहरे रे, नीलजशा धुया सार रे ॥ च० ॥ ते दीठी मारग जतो हो लाल
 ॥ तेह मारे करी पीकतो रे, परणो धरी मन राग रे ॥ च० ॥ दिवस ते आज
 सोहावतो हो लाल ॥ ६ ॥ तव वसुदेव कहे इश्युं रे, कहीशुं बात विचारी
 रे ॥ च० ॥ एम सुणी ते थानक गइ हो लाल ॥ अन्य दिवस ग्रीष्म
 समे रे, जलक्रीमा करी राय रे ॥ च० ॥ सूतो नारी सह जइ हो लाल
 ॥ ७ ॥ तिहां एक आवी जूतनो रे, जाली तेहनो पाण रे ॥ च० ॥ ठठ
 ठठ मुख बोलतो हो लाल ॥ पूठे बुकी मारतो रे, लेइ चाढ्यो आकाश
 रे ॥ च० ॥ जूत ते चारथी डोलतो हो लाल ॥ ८ ॥ जइ चय पासे मूकीयो
 रे, धगधगती जस ज्वाल रे ॥ च० ॥ पासे हिरण्यवती खेचरी हो लाल ॥
 आपी हिरण्यवती प्रते रे, श्रीवसुदेव कुमार रे ॥ च० ॥ जूत अदृष्ट थयो
 ते करी हो लाल ॥ ९ ॥ तव कहे हसीने खेचरी रे, कस्यो विचार के नाहीं
 रे ॥ च० ॥ करो विचार हवे थिर थइ हो लाल ॥ तिणे अवसर आवी
 तिहां रे, नीलजशा नामे नारी रे ॥ च० ॥ देवी परे सखीमां गइ हो लाल

श्रीनेमिनाथनो रास खं वीजो.

१४३

॥ १० ॥ हिरण्यवती कहे तेहने रे, खे ताहरो जरनार रे ॥ च० ॥ सुणी
 खेइ थाकाशे गइ हो लाख ॥ हिरण्यवती वसुदेवने रे, आवी कहे एम बात
 रे ॥ च० ॥ मेघप्रज वने सुणी सज्ज थइ हो लाख ॥ ११ ॥ नाम हिरिमंत
 तिहां थठे रे, बियाधर अंगार रे ॥ च० ॥ बिया साधतां तेहने हो लाख ॥
 निःफव धाय ठे स्वामी जी रे, साधे ठे बली तेह रे ॥ च० ॥ बहु काखे
 सिद्धि जेहने हो लाख ॥ १२ ॥ तुम नजरे सिद्ध धायशे रे, करो स्वामी उप-
 गार रे ॥ च० ॥ कुंवर कहे सखुं पढ़ने हो लाख ॥ सुणी शिवमंदिर खेइ गइ
 रे, सिंहदंष्ट्र जिहां राय रे ॥ च० ॥ घर तेनी आवे तेहने हो लाख ॥ १३ ॥
 नीलजशा निज पुत्रिका रे, परणावे धरी हेज रे ॥ च० ॥ कोखाइए एणी
 थवसरे हो लाख ॥ सांजली पूठे बातनी रे, तेनी तिहां प्रतिहार रे ॥ च० ॥
 कहे वसुदेव एणी परे हो लाख ॥ १४ ॥ शे कारण एम थइ रखुं रे, तव
 कहे ते प्रतिहार रे ॥ च० ॥ नयर शकटमुख जाणीये हो लाख ॥ नीलवंत
 राजा जखो रे, नीलवती तल नारी रे ॥ च० ॥ फरजन दोय वखाणीये हो
 लाख ॥ १५ ॥ नील नामे नंदन जखो रे, नीलांजना धुपा तास रे ॥ च० ॥ रीति
 पहेलां तिहां इम हती हो लाख ॥ जाइ जगिनी हुए दंपति रे, तेहमां नहीं
 कोइ निथ रे ॥ च० ॥ पंचे मान्युं ते बती हो लाख ॥ १६ ॥ नीलकुमर ने
 नीलांजना रे, जोगवनां मुख तांग रे ॥ च० ॥ नीलकंठ सुन उपनो हो
 लाख ॥ नीलजशा मंकेनर्था रे, आवी मागे तेह रे ॥ च० ॥ इणी अवर
 इहां नीपनां हो लाख ॥ १७ ॥ नाम बृहस्पति पूर्वायुं रे, निलयशानां नान
 रे ॥ च० ॥ काण पनि मुक धुयानां चशे हो लाख ॥ ते कहे वसुदेव राजीयो
 रे, इम सुणी थाएयो नुऊ रे ॥ च० ॥ परणावयो गुन दिन वशे हो लाख ॥
 ॥ १८ ॥ तेह सुर्णाने आर्वीयो रे, जाम्युं युऊ महान रे ॥ च० ॥ हारीने गयो खे-
 चरां हो लाख ॥ बीजे खंडे पंडेसी कहीं रे, बीजे अधिकारे दाख रे ॥ च० ॥
 पद्म कहे ए मन धरां हो लाख ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ २६ ॥
 ॥ दोहा ॥
 ॥ ते मानसी हर्षित थया. श्रीवसुदेव कुमार ॥ नीलजशा माथे करे,
 कीना अनिहि उदार ॥ १ ॥ श्रीहिरिमंत गिरं गयां, एक दिन दंपती तेह ॥
 पनि इत्रा काना नर्णा. जार्णी ते समनेइ ॥ २ ॥ कदलीधर नारी रचे, र-
 नतां तिहा आनंद ॥ देखे मोर प्रते तिहां, नयण तणे सुखकंद ॥ ४ ॥

कला कलापी पूर्ण ए, देखी विस्मित थाय ॥ तेह खेवा गइ जेटखे, अच-
रिज होय तिण ठाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ मालीकेरे घागमां दो नारिंग पक्के रे लो, अहो दो नारिंग पक्के रे लो ॥
ए देशी ॥ जाये तेहने जालवा, तव तेह कलापी रे लो ॥ अहो तव ॥
गरु परे उनी गयो, निज खंध आरोपी रे लो ॥ अहो निज ॥ १ ॥ केने
वसुदेव दोडीया, पण नारी न खही रे लो ॥ अहो प ॥ रात रही कोइ
थानके, चाख्यो ते सबही रे लो ॥ अ ॥ २ ॥ दक्षिण दिशि जातां यका,
गिरितट नामे नयरी रे लो ॥ अ ॥ वेदध्वनि महोटी सुणी, पूठे तिहां
शौरि रे लो ॥ अ ॥ ३ ॥ वेदपाठ किये कारणे, करे लोक ए हरखे रे
लो ॥ अ ॥ तव दशग्रीव ब्राह्मण कहे, इण नयरीए निरखे रे लो ॥
अ ॥ ४ ॥ सुरदेव ब्राह्मण अठे, एह ग्रामनो स्वामी रे लो ॥ अ ॥ क्षत्रि-
याणी तस जारजा, जेहने सुता पामी रे लो ॥ अ ॥ ५ ॥ वेदनी जाण
ते कन्यका, देखी तस तात जी रे लो ॥ अ ॥ ज्ञानीने पूठे तव कहे,
इणी परे सुणो वात जी रे लो ॥ अ ॥ ६ ॥ वेदथी जीतरो एहने, ते पर-
णरो नारी रे लो ॥ अ ॥ तेहने जीतवा कारणे, बीजां काम निवारी रे
लो ॥ अ ॥ ७ ॥ वेद थज्यास करे सहु, ब्रह्मदत्तनी पासे रे लो ॥ अ ॥
तेह सुणी हर्षित थयो, करतो सुविलासे रे लो ॥ अ ॥ ८ ॥ ब्राह्मण
रूप धरी करी, गया ब्रह्मदत्त पासे रे लो ॥ अ ॥ स्कंदिल नामे ब्राह्मणो,
गौतम गोत्रवासे रे लो ॥ अ ॥ ९ ॥ वेद जणावो मुजने, तव ब्रह्मदत्त
जाखे रे लो ॥ अ ॥ आर्य अनार्य बे जेदथी, आचारिज दाखे रे लो
॥ अ ॥ १० ॥ तेहनी उत्पत्ति सांजलो, आर्य वेद तो कीधा रे लो
॥ अ ॥ ११ ॥ जरत चक्रीए जाणजो, तेह जग प्रसिद्धा रे लो ॥ अ ॥ १२ ॥
वेद अनारज उपना, तेहनी सुणो वात रे लो ॥ अ ॥ चारणयुगल-
पुरे वसे, अयोधन नृप ख्यात रे लो ॥ अ ॥ १३ ॥ सुलसा नामे वर-
सुता, मांडे स्वयंवरा मंरुप रे लो ॥ अ ॥ तव तस माता रोवती, देखी
ते अजं प रे लो ॥ अ ॥ १४ ॥ पूठे वात ते मातने, तव कहे तस कामे
रे लो ॥ अ ॥ तहारा तातनो चाणेजो, मधुपिंगल नामे रे लो
अ ॥ १५ ॥ वरवो तुजने ते घटे, बीजाने वरतां रे लो ॥ अ ॥ मुजने

दुःख बहु उपजे, तिणे रुदन ते करतां रे खो ॥ अ० ॥ १५ ॥ तब कहे
 सांचखो मात जी, वीजो नहीं परणुं रे खो ॥ अ० ॥ एह वात करतां
 घका, घयुं एम तस हरणुं रे खो ॥ अ० ॥ १६ ॥ चेटी सगर राजा
 तणी, ठानी वात ते जाणी रे खो ॥ अ० ॥ सगर रायनी आगले, मंदो-
 दरीए बलाणी रे खो ॥ अ० ॥ १७ ॥ सगर राय पण तिणे समे,
 उत्कट महा घलीयो रे खो ॥ अ० ॥ काढी मूकाव्यो तिहां घकी, मनमां
 खलजखीयो रे खो ॥ अ० ॥ १८ ॥ घलीया आदमी जे करे, ते सघयुं
 वाजे रे खो ॥ अ० ॥ जय जयकार सहु कहे, उपर तूर वाजे रे खो ॥ अ० ॥
 ॥ १९ ॥ गलीया आदमी जे करे, ते सघयुं वाय रे खो ॥ अ० ॥ कोइ व-
 चन माने नहीं, गरुडा पाटू खाय रे खो ॥ अ० ॥ २० ॥ बलीयो जानु नरपति,
 काढी मूक्यो तेह रे खो ॥ अ० ॥ मधुपिंगल मन चिंतवे, जुठं शुं करे एह
 रे खो ॥ अ० ॥ २१ ॥ विष्णु राय सुत हुं जखो, थजोधननो जाणेज रे
 खो ॥ अ० ॥ सोम वंशमां उपनो, दीपतो ठे तेज रे खो ॥ अ० ॥ २२ ॥
 सूर्यवंशी ए नारी ठे, मुकने घटे देवी रे खो ॥ अ० ॥ तोपण मुक अप-
 मानीयो, ए वात ते केदवी रे खो ॥ अ० ॥ २३ ॥ एणी परे छेप धरी
 करी, ययो तपसी घास रे खो ॥ अ० ॥ कास करीने उपनो, देवता महा-
 कास रे खो ॥ अ० ॥ २४ ॥ परमाधामी उपनो, थति ते बिकरास रे खो
 ॥ अ० ॥ साठ सदल नुर अधिपति, महापापनो दास रे खो ॥ अ० ॥ २५ ॥
 चिंते मनमां देवता, सगरादिक राजा रे खो ॥ अ० ॥ दुःख पामे तिम हुं
 करूं, नत्रि रहे जेम ताजा रे खो ॥ अ० ॥ २६ ॥ शुक्तिमती नयरी जखी,
 तिहां हुठं बिबाद रे खो ॥ अ० ॥ पङ्क पगुना जाखीया, पर्वते ते बिपाद रे
 खो ॥ अ० ॥ २७ ॥ खोके काढी नूकीयो, तस पासे थावे रे खो ॥ अ० ॥
 तेह देवता झम कहे, एक वात सुदावे रे खो ॥ अ० ॥ २८ ॥ खीरकंदंरु
 ताहरो, अध्यापक रुमो रे खो ॥ अ० ॥ हुं एण तेदनो शिष्य नुं, खोके
 कसो तुळ कूडो रे खो ॥ अ० ॥ २९ ॥ ते सांजखीने थावीयो, ताहरो पद्म
 घायुं रे खो ॥ अ० ॥ तेहयो उराय करूं दवे, तुळ जस थारोपुं रे खो
 ॥ अ० ॥ ३० ॥ एन कट्टीने देवता, बिकुरें नारी रे खो ॥ अ० ॥ बिबिध
 रोग करे खोकरे, एणी परे मन धारी रे खो ॥ अ० ॥ ३१ ॥ परेत पद्म
 करावतो, सहु खोकरे लारे रे खो ॥ अ० ॥ रोग बिबिध जाये तिहां, देव

माया धारे रे लो ॥ अ० ॥ ३२ ॥ पर्वत पासे आवी करी, करे यज्ञ ते राजा
 रे लो ॥ अ० ॥ थलचर खेचर जीवना, वधथी थाये साजा रे लो ॥
 ॥ अ० ॥ ३३ ॥ सगर रायनो पण करे, परिवार ते मांदो रे लो ॥ अ० ॥
 अंतैर परिजन सवे, बहु रोगे फांदो रे लो ॥ अ० ॥ ३४ ॥ एक हजार
 ने आठ ते, करे यज्ञ उदारा रे लो ॥ अ० ॥ बहु धन तिहां खरचावीयुं,
 जेम मेघनी धारा रे लो ॥ अ० ॥ ३५ ॥ जीवनो वध तिहां बहु थयो, क-
 हेतां नावे पार रे लो ॥ अ० ॥ ब्राह्मणने संतोपीया, देइ दान उदार रे
 लो ॥ अ० ॥ ३६ ॥ ब्राह्मण पण सहु लोजीया, प्रशंसा करे तेहनी रे लो
 ॥ अ० ॥ नाम दिवाकर राजीयो, करे यज्ञनी श्रेणी रे लो ॥ अ० ॥ ३७ ॥
 तिण अवसर नारद ऋषि, लेइ जाये ते पशुआ रे लो ॥ अ० ॥ जाणे देव
 ते वातनी, देखी वात विसुआ रे लो ॥ अ० ॥ ३८ ॥ पत्निमा ऋषज जि-
 नंदनी, थापे मनोहारी रे लो ॥ अ० ॥ विघन विघातने कारणे, मंगल सु-
 खकारी रे लो ॥ अ० ॥ ३९ ॥ देखाडे ते विमानने, एणी परे कहे सुण-
 जो रे लो ॥ अ० ॥ मरण लहे जे यज्ञमां, देवता थाये मुणजो रे लो ॥
 ॥ अ० ॥ ४० ॥ लोक प्रवाद थयो तिहां, यज्ञथी सुर थाये रे लो ॥ अ० ॥ ते दि-
 नथी मांकी करी, गोमेधादि कराय रे लो ॥ अ० ॥ ४१ ॥ स्वर्गहेतु
 जाणी करी, सगर ने सुखसा रे लो ॥ अ० ॥ होमाणां ते यज्ञमां, पामे
 दुःख विखसा रे लो ॥ अ० ॥ ४२ ॥ एणी परे पर्वतथी वली, मधुपिंगल
 वीजो रे लो ॥ अ० ॥ तेम पिप्पलाद ते जाणीये, अनारय खीज्यो रे लो
 ॥ अ० ॥ ४३ ॥ इणी परे वेद अनार्यनी, उत्पत्ति मन आणो रे लो ॥ अ० ॥
 परणयो विद्याधर सुता, नारद तेणे ठाणो रे लो ॥ अ० ॥ ४४ ॥ तेहना
 वंशमां ए थइ, सोमश्री अजिरामा रे लो ॥ अ० ॥ ते कारण सहु अन्यसे,
 जीत्याना जामा रे लो ॥ अ० ॥ ४५ ॥ आर्य अनार्य दोये जणुं, तव
 तेह जणावे रे लो ॥ अ० ॥ अनुक्रमे जीती कुमरीने, तस पियु परणावे
 रे लो ॥ अ० ॥ ४६ ॥ तिहां सुख जर वीजा करे, वीजे खंडे रसाख रे
 लो ॥ अ० ॥ वीजे अधिकारे कही, पद्मे वीजी दाख रे लो ॥ अ० ॥ ४७ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ एक दिन रमवाने गयो, ते उद्यान मजार ॥ इंद्रशर्मा नामे तिहां, देखे
 लां इंद्रजाल ॥ १ ॥ कहे वसुदेवजी तेहने, विद्या आप तुं मुज ॥ ते कहे

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१४

विद्या आपशुं, पण सुण विधि कहुं तुज ॥ २ ॥ सांजे मांडे साधवा, प्र-
 घाय सवार ॥ पण विघन घाये घणां, कोइ सखाइ धार ॥ ३ ॥ ते कहे
 परदेशीउं, माहरेनहीं सखाइ ॥ तव कहे ते इंद्रजाखीउं, सांजख रे तुं जाइ
 ॥ ४ ॥ घाउं सखाइ ताहरो, म करो खेद खगार ॥ विद्या मांडे साधवा,
 ते वसुदेव कुमार ॥ ५ ॥ तिण समे ते इंद्रजाखीयो, शिविकाए हरी जाय
 ॥ जाएयो उपसर्गे तेहमां, वसुदेवजी धिर घाय ॥ ६ ॥ बहाणुं वाये जा-
 णीयो, ए माया सद्भाव ॥ उत्स्यो ते शिविका यकी, नागो तिहांगी ताव
 ॥ ७ ॥ रात शेष रही थोनली, वृणशोपकपुर जाय ॥ देउलमां सूतो जइ,
 तिहां एक अचरिज घाय ॥ ८ ॥ राक्षस आव्यो तिहां कणे, श्रीवसुदेव
 उवाय ॥ हरवा मांड्यो जेटखे, तव करे मुष्टि घाय ॥ ९ ॥ बाहुयुद्ध करी
 तेह सम, करी युद्ध ते अख ॥ शिवा तखे पवानतो, धोवी धुवे जिम वख
 ॥ १० ॥ माख्यो ते राक्षस प्रते, बहाणुं बहायुं जाम ॥ लोक ते देखी
 तेहने, आदरमान करे ताम ॥ ११ ॥

॥ ढाल श्रीजी ॥

॥ बाडी फुली अति जली ॥ मन चमरा रे ॥ ए देशी ॥ लोक हरख पामी
 करी ॥ सुणो सयणा रे ॥ रथ थारोपी कुमार ॥ लाख सुणो वयणां रे ॥ तूर
 वजावतां बहु परे ॥ सुणो ॥ जाये नगर मजार ॥ १ ॥ ला० ॥ मानुं पर-
 एवाने चढ्यो ॥ सु० ॥ श्रीवसुदेव कुमार ॥ ला० ॥ पांचसें कन्या सह
 मली ॥ सु० ॥ देवा मांडे तिवार ॥ २ ॥ ला० ॥ कहे वसुदेव हुं नहीं कहं ॥ सु० ॥
 पाणिग्रहण ए वार ॥ ला० ॥ पण एक बात मुजने कहा ॥ सु० ॥ कृष्ण
 इनो पुरुष असार ॥ ३ ॥ ला० ॥ तव कोइ नर कहे सांजखो ॥ सु० ॥
 श्रीकंचनपुर सार ॥ ला० ॥ देश कखिंगमां जाणीये ॥ सु० ॥ जिनशत्रु
 राय ते वार ॥ ४ ॥ ला० ॥ सुदाम नाम ते सुन थयो ॥ सु० ॥ तेह राजाने
 स्वाम ॥ ला० ॥ पण ते सहज स्वभावधी ॥ सु० ॥ मांसखोसुप दुःख
 गम ॥ ५ ॥ ला० ॥ जेहनो जेह स्वभाव जे ॥ सु० ॥ टाढ्यो न टखे
 तेह ॥ ला० ॥ श्रान ते पग उंचो करी ॥ सु० ॥ मुतरे कारण केह ॥ ६ ॥
 ला० ॥ सोइ चाटे अंगुली ॥ सु० ॥ श्रानपुत्र रह वक्र ॥ ला० ॥ कुंज
 बिटाउे कागनो ॥ सु० ॥ शिर हरे चक्रीनुं वक्र ॥ ७ ॥ ला० ॥ लीव ते
 कनवो सहजधी ॥ सु० ॥ दूध उज्ज्वल नित हांय ॥ ला० ॥ गुंठ हरे ते

वायने ॥ सु० ॥ अमृत मिष्ट ते जोय ॥ ८ ॥ ला० ॥ जडक विनीत रुनु कदा
 ॥ सु० ॥ क्रोधादिक तनु जास ॥ ला० ॥ मुनिवर जाख्या एहवा ॥ सु० ॥
 सहज स्वजाव विसास ॥ ए ॥ ला० ॥ नवि मटे ते केमे कछुं ॥ सु० ॥ जेह-
 नो जेह स्वजाव ॥ ला० ॥ ते कारण सुदामने ॥ सु० ॥ मांस खाधानो
 जाव ॥ १० ॥ ला० ॥ राय तो उपकारी घणो ॥ सु० ॥ पण वृद्धुं नवि
 जाय ॥ ला० ॥ दिन दिन मोर एकेकनुं ॥ सु० ॥ मांस अपावे राय ॥ ११ ॥
 ला० ॥ वंशगिरिथी आणता ॥ सु० ॥ नित एकेको मोर ॥ ला० ॥ एक
 दिन तेहने जकवा ॥ सु० ॥ मलीयो मार्जार ते चोर ॥ १२ ॥ ला० ॥ तव
 तिहां सूपकारक जलो ॥ सु० ॥ बालक मांसने रांध ॥ ला० ॥ दीधुं ते स्वादी
 घणुं ॥ सु० ॥ पूठे तव तेह साध ॥ १३ ॥ ला० ॥ ते पण सहु संजवा-
 वतो ॥ सु० ॥ कहे तव इणी परे तेह ॥ ला० ॥ मोरने थानके रांधजो
 ॥ सु० ॥ मांस मनुष्यनुं जेह ॥ १४ ॥ ला० ॥ नित नित लोकना बालका
 ॥ सु० ॥ खेइ जाये ते डुष्ट ॥ ला० ॥ एक दिन जाणे नरपति ॥ सु० ॥
 कोपे थयो ते पुष्ट ॥ १५ ॥ ला० ॥ काढी मूकयो नयरथी ॥ सु० ॥ बाप
 थकी ते जीत ॥ ला० ॥ वसतो पर्वत मांहे ते ॥ सु० ॥ पुरमांथी नर नित
 ॥ १६ ॥ ला० ॥ ते कारण तुम्हे कुमरजी ॥ सु० ॥ रुहुं कछुं एह काम
 ॥ ला० ॥ बहु नरइत्या उतरी ॥ सु० ॥ तुम्हे प्रभु गुणना धाम ॥ १७ ॥
 ला० ॥ तेह सुणी मन हरलीया ॥ सु० ॥ श्रीवसुदेव कुमार ॥ ला० ॥
 पांचसें कन्यानुं करे ॥ सु० ॥ पाणिग्रहण ते सार ॥ १८ ॥ ला० ॥ रात
 वसी ते गाममां ॥ सु० ॥ चाल्यो अचलपुर गम ॥ ला० ॥ तिहां एक
 सारथवाह ठे ॥ सु० ॥ मित्रश्री पुत्री नाम ॥ १९ ॥ ला० ॥ तेहने ज्ञानीए
 कह्यो ॥ सु० ॥ कन्यापति वसुदेव ॥ ला० ॥ तेह परणावे तस पिता
 ॥ सु० ॥ करतां बहु परे सेव ॥ २० ॥ ला० ॥ वेदसामपुरे तिहां थकी
 ॥ सु० ॥ जातां मली एक नार ॥ ला० ॥ वनमाळा तेह नामथी ॥ सु० ॥
 देवर कही वारंवार ॥ २१ ॥ ला० ॥ तेनी जाये निज घरे ॥ सु० ॥ देखाने
 निज ताय ॥ ला० ॥ ए वसुदेव ते आवीयो ॥ सु० ॥ तव पूठे सुख
 साय ॥ २२ ॥ ला० ॥ कहे वसुदेवजी सांजलो ॥ सु० ॥ एह नगरनो
 राय ॥ ला० ॥ नामे कपिल ते जाणीये ॥ सु० ॥ कपिला कन्या थाय ॥
 ॥ २३ ॥ ला० ॥ ज्ञानीए कह्यो एकदा ॥ सु० ॥ कन्यानो जरतार ॥ ला० ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंन वीजो.

१४

नामे वसुदेव धायशे ॥ सु० ॥ ठे गिरितटपुर गार ॥ २४ ॥ ला० ॥ कुखिंगवदन
नामे जलो ॥ सु० ॥ धोनो दमशे जेह ॥ ला० ॥ ते अहिनाणे जाणजो
॥ सु० ॥ देजो कुंथरी नेह ॥ २५ ॥ ला० ॥ ते सांजली तुफ तेनवा ॥ सु० ॥
मुज जमाइ नाम ॥ ला० ॥ इंद्रशर्मा इंद्रजाखीठ ॥ सु० ॥ मूक्यो राये
ताम ॥ २६ ॥ ला० ॥ तिणे आवीने इम कबुं ॥ सु० ॥ नात्ती गयो वसु-
देव ॥ ला० ॥ ते कारण तुम्हे वश करो ॥ सु० ॥ घोटकने घइ देव ॥ २७ ॥
॥ ला० ॥ तेह सुणीने वश कखो ॥ सु० ॥ परणयो राजकुमारी ॥ ला० ॥
कपिष नामे सुत तिहां ययो ॥ सु० ॥ जोग जोगवतां सार ॥ २८ ॥ ला० ॥
बीजी बीजा खंनमां ॥ सु० ॥ बीजे अधिकारे दास ॥ ला० ॥ पद्मविजय
कहे सांजलो ॥ सु० ॥ आगव वातरसाव ॥ २९ ॥ ला० ॥ सर्व गाथा ॥ ११७ ॥

॥ दोहा सोरठी ॥

॥ इत्तिशाखाए इक दिन्न, वेगो इत्ती उपरे ॥ उनी गयो गगन्न, मुठे
इणे तस जखी परे ॥ १ ॥ मूकी गयो सरतीर, नीखकंठ ते खेचरो ॥ आव्यो
करवा पीर, नीखयशा विवाहमें ॥ २ ॥ हवे वसुदेव कुमार, शाखियुहा-
पुरे आवीयो ॥ जाग्यसेन तिहां सार, राज्य करे महाराजीठ ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तेह रायने शीखवे, धनुर्वेद अन्यास ॥ अग्रज ते राजा तणो. मेघ-
सेन सुविस्वास ॥ १ ॥ अनुज साये अग्रज तिहां. करवा युद्ध ते आय ॥
तिहां वसुदेवे जीनीयो. जाग्यसेन जय धाय ॥ २ ॥ पद्मावती तेहनी
सुना. परणावी धरी प्रेम ॥ मेघनेन पण निज सुना. अश्वसेना दीये एम
॥ ३ ॥ पुण्यवंतने पाधरुं. वांकुं ते पण धाय ॥ रण करवाने नीकल्या,
परणया कुमारी जाय ॥ ४ ॥ वे नारी साये जसा. जोगवी जोग रमास ॥
जहिखपुर नगरं गया. तिहां अपुत्र नृप कास ॥ ५ ॥ तेह पुंड्र राजा नणी,
कन्या पुंड्रा नाम ॥ पण नररूपे पावती, राज्य अनिहि उडाम ॥ ६ ॥
वीवसुदेव जाणीयां. रागी घइ ननकास ॥ परण्या तेहने सुन ययो. शूद्र
नाम मुकुमास ॥ ७ ॥ ते सुन तिहां राजा थयो. हवे खेचर अंगार ॥
प करी कखइंसनुं. उल करनो निष वार ॥ ८ ॥ हरी जाये वसुदेवने,
खे गंगा मांदि ॥ प्रातःसमे ते आवीयो, इखावडनपुर ज्यांदि ॥ ९ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ माहारा वाढहाजी हो, हवे नही जाउं मझ वेचवा रे लो ॥ एदेशी ॥
 तिहां एक सारथवाहनी रे लो, आझा मागे एम ॥ माहारा वाढहाजी हो ॥
 पुण्य तणां फल जोयजो रे लो ॥ पुण्य तणी गति केहनी रे लो, कली जाये
 कहो केम ॥ माहारा ॥ १ ॥ पुण्य ॥ तेहने हाटे उपविशे रे लो, हवे
 जुड पुण्यप्रजाव ॥ मा० ॥ पु० ॥ हेम लक्ष्मिजी लखो रे लो, मनमां
 चिंते ताव ॥ मा० ॥ २ ॥ पु० ॥ एह पुरुष महिमा थकी रे लो, पाम्यो
 धन हुं आप ॥ मा० ॥ पु० ॥ बहु माने बोलावीयो रे लो, कनकरथे तसु
 थाप ॥ मा० ॥ ३ ॥ पु० ॥ घर तेनी परणावतो रे लो, रत्नवती सुता
 नाम ॥ मा० ॥ पु० ॥ इंद्र मोछव जोवा एकदा रे लो, श्वशुरा साथे जाम
 ॥ मा० ॥ ४ ॥ पु० ॥ रथमां वेसी जायतां रे लो, महापुर नगरनी
 वाहार ॥ मा० ॥ पु० ॥ देखे प्रासाद तिहां मोटिकां रे लो, नवीन कराव्यां
 सार ॥ मा० ॥ ५ ॥ पु० ॥ पूठे श्वशुरने तिहां कणे रे लो, एह किस्थुं मं-
 नाण ॥ मा० ॥ पु० ॥ सारथवाह कहे सांजलो रे लो, एह बात कव्याण
 ॥ मा० ॥ ६ ॥ पु० ॥ सोमदत्त इहां राजीयो रे लो, सोमश्री पुत्री
 तास ॥ मा० ॥ पु० ॥ तास स्वयंवर मांकीयो रे लो, करे प्रासाद विद्यास
 ॥ मा० ॥ ७ ॥ पु० ॥ तेव्या बहु इहां राजवी रे लो, पण मन मान्यो न
 कोय ॥ मा० ॥ पु० ॥ सहु निज निज थानक गया रे लो, जावी जाव
 ते जोय ॥ मा० ॥ ८ ॥ पु० ॥ इम सुणी आगल जायतां रे लो, हाहा
 रव थयो ताम ॥ मा० ॥ पु० ॥ त्रोनी आलान मूल हाथीयो रे लो, आ-
 व्यो तिणहीज ठाम ॥ मा० ॥ ९ ॥ पु० ॥ रथथी राजकुमारिका रे लो,
 पानी हेठी जाम ॥ मा० ॥ पु० ॥ दीन अशरण ते देखीने रे लो, आवे
 वसुदेव ताम ॥ मा० ॥ १० ॥ पु० ॥ ते गजने करी तर्जना रे लो, तव
 थयो सनमुख तास ॥ मा० ॥ पु० ॥ खेद पमानी बहु परे रे लो, कीधो
 तेहने निराश ॥ मा० ॥ ११ ॥ पु० ॥ आवे एकांते महावली रे लो, खेइ
 ते राजकुमारी ॥ मा० ॥ पु० ॥ उत्तरीय पवनादिक थकी रे लो, करे
 आश्वास अपार ॥ मा० ॥ १२ ॥ पु० ॥ धाव खेइ तेहने गइ रे लो, वसु-
 देव गया निज थान ॥ मा० ॥ पु० ॥ नाही जोजन करी जेटखे रे लो, वेग
 ठे बहु मान ॥ मा० ॥ १३ ॥ पु० ॥ प्रतिहारी आवी तिहां रे लो, देइ

श्रीनेमिनाथनो रास खंन वीजो.

१५

॥ शीप जयकार ॥ मा० ॥ पु० ॥ एषी परे कहे सुणो सामी जी रे खो,
 ॥ मदच सुता सार ॥ मा० ॥ १४ ॥ पु० ॥ स्वयंवरमंनष मांकीयो रे खो,
 ॥ हां एक अचरिज घाय ॥ मा० ॥ १५ ॥ पु० ॥ केवलज्ञान ते उपनुं रे खो,
 ॥ नाम सर्वाण कृपिराय ॥ मा० ॥ १५ ॥ पु० ॥ देव घणा तिहां ध्यावीया
 ॥ रे खो, मोछव करवा काज ॥ मा० ॥ पु० ॥ ते देखी राजकन्यका रे खो, उठव
 ॥ अति कृपिराज ॥ मा० ॥ १६ ॥ पु० ॥ जातिसमरण उपनुं रे खो, मोन
 ॥ धनुं तिणे त्याहि ॥ मा० ॥ पु० ॥ में एकांते पूठीयुं रे खो, तव कहे धरी
 ॥ उछाह ॥ मा० ॥ १७ ॥ पु० ॥ सातमे देवखोके हता रे खो, देवता मुज
 ॥ जतरार ॥ मा० ॥ पु० ॥ ते वल्लजगुं जोगव्या रे खो, जोग अनेक प्रकार
 ॥ मा० ॥ १७ ॥ पु० ॥ एक दिन मुज साये जखो रे खो, नंदीश्वरादिक
 ॥ जात ॥ मा० ॥ पु० ॥ जन्ममोछव जिनवर तणो रे खो, करी निज
 ॥ पानक जात ॥ मा० ॥ १९ ॥ पु० ॥ ब्रह्मलोक जय आवीया रे खो, तय
 ॥ नवि दीसे देव ॥ मा० ॥ पु० ॥ पवनादत जिम दीयको रे खो, उछाह
 ॥ जाय नतखेव ॥ मा० ॥ २० ॥ पु० ॥ परवशहृदय ते हुं घड रे खो, करती
 ॥ गवेषणा नाम ॥ मा० ॥ पु० ॥ कुरु देशे जय हुं गड रे खो, मूर्च्छनी मन नि-
 ॥ नाम ॥ मा० ॥ २१ ॥ पु० ॥ दीना दाय तिहां केवसी रे खो, पुणुं में
 ॥ धरी गग ॥ मा० ॥ पु० ॥ मुज पति त्यामी किहां गयो रे खो, मुज रुहे
 ॥ सुण महाजाग ॥ मा० ॥ २२ ॥ पु० ॥ हगिंशे जड उपनो रे खो, गरी
 ॥ नदारी जतरार ॥ मा० ॥ पु० ॥ तु पण चधी गजकन्यका रे खो, घाइन
 ॥ पुणगण शार ॥ मा० ॥ २३ ॥ पु० ॥ इड मोछवमा तुऊने रे खो, इतया
 ॥ गगन नेह ॥ मा० ॥ पु० ॥ तव मुज जता ते पश रे खो, धरने अति
 ॥ समनेह ॥ मा० ॥ २४ ॥ पु० ॥ करा इतजाने वदना रे खो, गड
 ॥ देही नत घान ॥ मा० ॥ पु० ॥ इतज मोछवे देवता रे खो, देव्या माजभु
 ॥ मा० ॥ २५ ॥ पु० ॥ मांन जत न ते गड रे खो, जयु मवे मुज पु गड
 ॥ मा० ॥ २६ ॥ पु० ॥ मे जड मवे जयाउ करण रे खो, तव महु वमज्जा गय
 ॥ मा० ॥ २७ ॥ पु० ॥ तव महु मवे जयाउ करण रे खो, मन्मान मनशाय मा० ॥
 ॥ मा० ॥ २८ ॥ पु० ॥ तव महु मवे जयाउ करण रे खो, मांन जत न ते गड मा० ॥
 ॥ मा० ॥ २९ ॥ पु० ॥ तव महु मवे जयाउ करण रे खो, मांन जत न ते गड मा० ॥

२७ ॥ पु० ॥ वसुदेवजी गया तिण समे रे लो, ते प्रतिहारी साथ ॥ मा०
 ॥ पु० ॥ राजकन्या सोमश्री तणो रे लो, पकड्यो चोरीमां हाय ॥ मा०
 ॥ २९ ॥ पु० ॥ तिहां सुख जर लीला करे रे लो, श्रीवसुदेव कुमार ॥ मा०
 ॥ पु० ॥ पुण्य परीक्षा इणी परे रे लो, याये जय जयकार ॥ मा० ॥ ३० ॥ पु० ॥
 बीजे खंडे एम कही रे लो, चोथी ढाल रसाल ॥ मा० ॥ पु० ॥ बीजे अवि-
 कारे हुइ रे लो, पद्यने मंगलमाल ॥ मा० ॥ ३१ ॥ पु० ॥ सर्व गाथा ॥ ३६० ॥

॥ दोहा ॥

॥ सूता श्री वसुदेवजी, एक दिन नारी साथ ॥ जागे तव देखे नहीं,
 निज नारी निज हाथ ॥ १ ॥ रुदन करंता तिण समे, ग्रण दिवस शून्य
 चित्त ॥ एक दिन उपवनमां गया, वसुदेवजी शुज रीत ॥ २ ॥ देखे तिहां
 निज नारीने, तव पूठे इम तास ॥ तुं शे थपरावे गइ, कहे मुऊ करी विश्वास
 ॥ ३ ॥ तव ते नारी इम कहे, सुणो स्वामी विरतंत ॥ नियम धरीने इहां
 रह्यी, तुम्ह काजे सुणो कंत ॥ ४ ॥ मौन धरी बेसी रुहुं, ग्रण दिवस यथा
 स्वाम ॥ देव पूजी परणो फरी, ए विधि ठे इण ठाम ॥ ५ ॥ परण्या ते
 वसुदेवजी, दिवस शेप रखो जाम ॥ मदिरा पाइ कुमरने, रतिक्रीनाने
 काम ॥ ६ ॥ यामिनी सूता जेटखे, जाग्या बली ते जाम ॥ रूप फेर
 देखे तिहां, पूठे कुमरजी ताम ॥ ७ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ बीण म वाइश रे, विछव बांठे तुजने ॥ ए देशी ॥ तुं कृण नारी थठे
 मुकुमावा, रूप थनोपम धारी ॥ तव ते कहे मुण रूप थनोपम, वात थनि
 मनोहारी ॥ १ ॥ म्हें तो जखे बीजा रे, मनमोहन प्रभु तुम्हने ॥ ए
 थांकथी ॥ दक्षिण श्रेणिमां नगर ते रुहुं, नाम सुवर्णान जाणो ॥ चित्रांग
 नामे तेहनो राजा, राजगुणे ते वध्याणो ॥ २ ॥ म्हें ॥ थंगारवती तास
 नारी कदाणी, मानसवेग मुत तास ॥ वेगवती नामे हुं पुत्रा, रूपकथा
 थन्यास ॥ ३ ॥ म्हें ॥ पुत्रने राज्य ठवी परिवाजक, याये मादरो तात
 ॥ ते मुऊ नाइ हरे नुऊ नारी, काम इया तस यान ॥ ४ ॥ म्हें ॥
 प्रायना मादरे नाइए कीधी, नोग तर्णी बहुवार ॥ पण तादरी पत्नी नवि
 नाने, सतीय शिरोमणि सार ॥ ५ ॥ म्हें ॥ म्दारी पामे पण कहेयरायुं,
 रस नवि नान्युं तेने ॥ बेहेनपयां मादरे ने तेहने, चित्त तुऊ पाठे

वातो सुणजो, नमिवंशे थयो राजा ॥ नामे पुलस्त्वनो मेघनाद सुत, जस
 पल्ल विद्रु ठे साजा ॥ २५ ॥ म्हें० ॥ सुजूम चक्री तास जमाइ, दिव्य शस्त्र
 दीयां तेहने ॥ तेह शस्त्रनां नाम सुणो तुम्हे, नामे अर्थ ठे जेहने ॥ २६ ॥
 ॥ म्हें० ॥ १ वंजसीर २ आग्नेय ठे वीजुं, ३ दारुण ४ माहिंद जाणो ॥ ५ जम-
 दंरु ६ ईशान ७ वायव नामे, ८ थंजोमोक्ष मन आणो ॥ २७ ॥ म्हें० ॥ ए शस्यु-
 ऋण ने १० व्रणरोहण बली, ११ उसंयण जस नाम ॥ १२ ॥ लोकहरण
 बली १३ वेदनजीजण, १४ सर्ववेद १५ गुणकाम ॥ १७ ॥ म्हें० ॥ वीजां
 पण बहु शस्त्र ते आपे, श्वशुरनो तेह जमाइ ॥ दोय श्रेणिनी लखमी आपी,
 पूरव पुण्य कमाइ ॥ २९ ॥ म्हें० ॥ तेहने वंशे रावण राजा, बलीथ विज्जी-
 पण सारो ॥ तेह विज्जीपणवंशे उपनो, त्रिशुद्धेग पियु महारो ॥ ३० ॥
 ॥ म्हें० ॥ कुलक्रमागत आव्यां एह ते, तुमने सफलां थाये ॥ जाग्यरहित
 थम्हने सवि विफलां, ठे थम्ह घरमां वासे ॥ ३१ ॥ म्हें० ॥ जाग्य होये
 तो सफलां थाये, नहीं तो आपने मारे ॥ जुठ प्रतिवासुदेवने मारे, जे पोवे
 चक्रने धारे ॥ ३२ ॥ म्हें० ॥ एम कहीने शस्त्र ग्रहीने, विधिपूर्वक ते साधे
 ॥ पुण्ये सिद्धि थाये सहज जगमां, देव परे आराधे ॥ ३३ ॥ म्हें० ॥ पुण्य थकी
 श्रीशांति जिणंदे, एक जव पद दोय पाम्या ॥ तेम कुंथु अरनाथने जाणो,
 पुण्यप्रकर्ष ए जाम्या ॥ ३४ ॥ म्हें० ॥ जुठ मरीचि श्रीरूपजनो पोत्रो, वाप
 ते चक्री जास ॥ वासुदेव चक्री जिनवरपद, ए सवि पुण्यप्रकाश ॥ ३५ ॥
 ॥ म्हें० ॥ वासुदेवनी पदवी नांही, पण वासुदेव सरिखो ॥ ग्रण खंनो जे
 थयो जोका, कोणिक नृप तुम्हे परखो ॥ ३६ ॥ म्हें० ॥ बली कुमारपाश
 संप्रति राजा, पुण्य थतुख जेणे कीधां ॥ चक्री वासुदेव ने बलदेवा, पुण्य
 थकी सहज सीधा ॥ ३७ ॥ म्हें० ॥ पुण्य होय तो सधुं सीजे, नहीं तो
 उछटुं खीजे ॥ गांगो तेखी पुण्यप्रज्ञावे, राजसत्ता जय खीजे ॥ ३८ ॥ म्हें० ॥
 वीजे खंडे वीजे अधिकारे, पांचमी डास गणीजे ॥ पद्मविजय कहे श्रोताने
 घर, मंगल चार जणीजे ॥ ३९ ॥ म्हें० ॥ सर्वे गाथा ॥ २०६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चार मंगल घर घर हुवे, पुण्यहोय जो थाप ॥ नहीं तो फुलमाझा
 तणो, करमां प्रगटे साप ॥ १ ॥ उंथुं ते सबहुं हुवे, पुण्य तणे परिमाण
 ॥ गांगो तेखी पुण्ययी, पाम्यो जयत निशान ॥ २ ॥

श्रीनिमिनाथनो रास खंड बीजो.

१५५

॥ ढाल ठही ॥

॥ देव तणी रुद्धि जोगवी आव्यो ॥ ए देशी ॥ ब्राह्मण कोशक दक्षिण
देशो, प्रतिष्ठानपुर जाय ॥ जणतां त्रीश वरस थयां तेहने, तय अहंकार
जराय रे ॥ जविका पुण्य तणी गति पेखो ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ अंकुश
ते निज हाथे राखे, उदरे पाटो बांधे ॥ निश्रेणी देश सेवक खंधे, खेड
कुवाळ ते साधे रे ॥ २ ॥ ज० ॥ पेट फाटणने पाटो बांध्यो, आवो आकाशे
जेह ॥ निसरणी तिणे खोदी काडुं, पाताळे गयो तेह रे ॥ ३ ॥ ज० ॥
जे हारे मुज्यी तस थापुं, वृणूखो मुख मांही ॥ ते कारण पूखो खेड
चाखे, मनमां थति उघांही रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ दक्षिण गुर्जर मरुपख जीनी,
यहु विरुदापखी घोखे ॥ जोज रायनी राजसजामां, थावे मन नवि मोखे
रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ जोज राय यहु आदरमाने, उताग्यो पुर मांही ॥ बाद
सत्ता मांही करतां उज्जट, पंक्ति मखीया ज्यांही रे ॥ ६ ॥ ज० ॥ काशि-
वाम क्रीनाचंद्र नामे, जवजुनि थजिधाने ॥ पांचमें पंडितने ते जाते,
छोक करे यहु माने रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ गय विचारे मनमां गहवु. जुउं ब्रह्म-
ण परदेशी ॥ माहारा ब्राह्मण जीत्या मयशा. मान न ग्युं मुक्त खेग। रे
॥ ८ ॥ ज० ॥ क्रीना थयें वनमां जानां. गांगां नामे एरु तेजा ॥ एठ
थाये तेह ठे काणो. यख मेसां गह मेखी रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ घाण्णी मांडरी
तेज काडीने. कंठ मांही ते नाग्ये ॥ ते देव्या राजा मन निवे. थदा ए पुत्र
ते वाखे रे ॥ १० ॥ ज० ॥ काला केरी वरु ते देव्या नाथ मांड कणुं
मायु ॥ मयशा रहित कपानो थगर. पंक्ति जात तो मायु रे ॥ ११ ॥
॥ ज० ॥ यत ॥ पण्डितमनरे थाया. थजतिने शासगउ ॥ जन नट्टम-
न जा ॥ तेजा उठे थड्डे वाड रुगेशु गहमा मय जाय हाडर ॥ १२ ॥
॥ ज० ॥ अथपट न्याय जय पण लावे नृपराज जय थड्डा ॥ नव जट्टा-
न मयसा जाय ॥ पण थड्डे नवि आठरा वाड रुगेशु ते नाथ
मय ॥ वल नृपतन मयसा रे ॥ १३ ॥ ज० ॥ नव जट्टा
मयसा मयसा अथ ॥ पांचम माहित गहमा मयसा विदामन पण
॥ १४ ॥ ज० ॥ गहमा मयसा गहमा मयसा ॥ १५ ॥ ज० ॥ गहमा मयसा

कनक आचरण प्रमुख विज्ञप्ता, स्थूल वपु मन जावे रे ॥ १६ ॥ ज०
 मदोन्मत्त जेम हाथी चाढ्यो, राजसज्जामां आवे ॥ उठी उजो थाये राज
 उज्जी सज्जा पण थावे रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ बहु सन्मानादिक करी था
 सिंहासने नरराय ॥ तव जट्टाचारय मन चिंते, स्थूल वपु ए जाय
 ॥ १८ ॥ ज० ॥ एहने केम जीताशे सहेजे, वचनकलह नवि कीजे
 तत्त्व पूतुं ए पंक्ति पासे, सीथे पाक वदीजे रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ एम धि
 एक थांगुली दाखी, तव तेली दाखे दोय ॥ मनमां करीय विच
 देखाडे, पंचांगुलि करे सोय रे ॥ २० ॥ ज० ॥ तव मुठी तेली देखा
 देखी पंक्ति राय ॥ अंकुश मूकी पाटो ठोनी, निश्रेणी मंगाय रे ॥ २१
 ज० ॥ तृणपूखामां कुहाडो घाले, मूकी निज अहंकार ॥ पाय पनी
 इणी परे जाले, सांजल वात श्रीकार रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ मुऊने कोइ
 जीत्यो पहेलां, ए पंक्ति मुऊ जीत्यो ॥ राय कहे श्यो वाद ते कीधो
 संनखायो मुविदित्तो रे ॥ २३ ॥ ज० ॥ कहे जट्टाचारय सुणो राजा, अंगु
 एक देखानी ॥ में कहुं जगतनो शिव एक कर्ता, वे थांगुली इणे ताम
 रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ एक शिव तेम शक्ति दीसे, एम जाल्युं तुऊ जहे ॥ त
 पंच अंगुलीए में जणाव्युं, पंच इंद्रिय पण बढे रे ॥ २५ ॥ ज० ॥ त
 तुम्ह जहे जाल्युं इणी परे, ते पण दमीया रुना ॥ तुऊ पंक्ति ए म
 बेरागी, लक्षण नहीं कोइ जूनां रे ॥ २६ ॥ ज० ॥ शां शां बलाण क
 तुम्ह पंक्ति, नवि दीगो कोइ देशे ॥ जट्टाचारय गयो निज थानव
 जीत्यो पुण्य विशेषे रे ॥ २७ ॥ ज० ॥ इणी परे तेलीने नृप जाले,
 श्यो कीधो वाद ॥ तव तेली कहे सांनखो स्वामी, जेम पाम्यो जयवाद रे ॥ २८
 ज० ॥ एक थांख जे तादरी दीसे, ते पण काढीश थाज ॥ जो इहां तुं मु
 साये बोझीश, तो नहीं रहे तुऊ लाज रे ॥ २९ ॥ ज० ॥ में कहुं थां
 वे काढीश तादरी, जो मुऊ कहे तुंकारो ॥ तव मुऊने कहे मारं चपेटो
 एम मुऊ कोय हकाम्यो रे ॥ ३० ॥ ज० ॥ मुष्टि देखानी में जणव्युं, थाव
 मारोमार ॥ घम्माघम्मी करतां तुऊने, हुं मारीश इणी गार रे ॥ ३१
 ज० ॥ इन सांनखी राजा ते हसनो, जाले इणी परे वात ॥ पुण्य
 तया दिन एहने दीसे, पुण्ये सद्दु सुखदान रे ॥ ३२ ॥ ज० ॥ पुण्यवंत
 उमुदेवे साथी, जे विवि कीधीसूथी ॥ श्वशुर मूकावण हेत जमाइ, केम

श्रीनेमिनाथनो रास खंड वीजो.

१५५

ते सबली लीधी रे ॥ ३३ ॥ ज० ॥ वीजे खंडे ने अधिकारे, ठही ढाल रसाल
पंक्ति उत्तमविजयनो बालक, पद्मने मंगलमाख रे ॥ ३४ ॥ ज० ॥
सर्व गाथा ॥ २४२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ते त्रिशिखर राजा हवे, वात सुणी निज कान ॥ झूचरने दीधी इत्ती,
क्रोध बल्यो तिणे धान ॥ १ ॥ आव्या रण करवा जणी, युद्ध करे
महाघोर ॥ दधिमुख परिवृत कुमर जी, करता तेहशुं जोर ॥ २ ॥ इंज नाम
शस्त्रे करी, ठेदे मस्तक तास ॥ दिव्यतिलक नगरे जइ, श्वशुर मूकावे पाश
॥ ३ ॥ श्वशुरगृहे आव्या वही, विखसे जोगविखास ॥ अनाधृष्ट सुत
उपनो, रूपवंत गुणवास ॥ ४ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ वीर बलाणी राणी चेलणाजी ॥ ए देशी ॥ श्रीवसुदेवजी एक दिने जी,
साथे मदनवेगा नार ॥ यात्र सिंहायतने गया जी, तिहां मळ्या खेचर वार
॥ १ ॥ श्री० ॥ सूर्यनखी नाम नारी अठे जी, त्रिशिखर रायनी ताम ॥
आवी ते नगर बाली गइ जी. छेप मन धरी तिण ठाम ॥ २ ॥ श्री० ॥ रूप
करी मदनवेगा तणुं जी. श्रीवसुदेव हरी जाय ॥ राजगृही नयर उद्यानमां
जी. नाग्वी दीधो तिणे गाय ॥ ३ ॥ श्री० ॥ तृण तणा पुंज उपर पड्या
जी. दुःख नवि उपनुं कांइ ॥ पुण्यवंता जिहां पद धरे जी, होय कझाण
महु गाय ॥ ४ ॥ श्री० ॥ यनः ॥ श्लोक ॥ वने राणे शत्रुजझाग्निमध्ये,
महाराणे पर्वतमन्त्रके वा ॥ सुतं प्रमत्तं विपमस्थितं वा. रक्षंति पुण्यानि पु-
राकृतानि ॥ १ ॥ तिहां जरामंध गुण गावतां जी. देखीने चिंनवे तेह ॥
राजगृह नयर दीने नखुं जी नयर मांदि गया जेह ॥ ५ ॥ श्री० ॥ दान दीधुं ते याचक
रमीया तेह नयरमां जी. जीर्णया कनकनी कोरु ॥ दान दीधुं ते याचक
॥ ६ ॥ श्री० ॥ तिहां कोटवाख आवी करी
॥ ७ ॥ श्री० ॥ मुळ अपराध ते दाखवो जी. विण अपराध केम बंध ॥
कहे मांजळा वाननी. जेह कहूं एह मबंध ॥ ८ ॥ श्री० ॥ एक नेमि-
ण नाग्वीयुं जी. श्रीजरामंध राजान ॥ प्रानममे कोनी जीनी करी जी,
पण याचक दान ॥ ९ ॥ श्री० ॥ तेहनां पुत्र नमे जाणजो जी, ताहरो बंध

करनार ॥ तेह तुजने अमे उंखली जी, आगविण हणुं निर्धार ॥ १० ॥
 ॥ श्री० ॥ तेह अपवादधी वीहीता जी, पर्वत उपर जाय ॥ ढोली नाखेतस
 जेटखे जी, वेगवती धाव तिहां आय ॥ ११ ॥ श्री० ॥ खेइ जातां मन
 चिंतवे जी, चारंरु खग मढ्यो काय ॥ खेइ जाये चारुदत्त परे जी, गगन-
 मारग खेइ जाय ॥ १२ ॥ श्री० ॥ कोइ पर्वत जइ मूकीयो जी, निरखतो
 वेगवती त्यांहि ॥ पूठीयुं तुं केम मुज मखी जी, रुदन करती कहे प्रांही
 ॥ १३ ॥ श्री० ॥ जागी उठी हुं शय्या थकी जी, में नवि देखीया तुम्ह ॥
 रुदन करती कण्ठे स्वरे जी, रुवे परिवार सहु अम्म ॥ १४ ॥ श्री० ॥ तुम
 तणी यात मुजने कहे जी, विद्यापति अजिराम ॥ हरण ने पतन सहु
 वासीयुं जी, तुज विरहो तिणे ठाम ॥ १५ ॥ श्री० ॥ खोखवा हुं तुज नी-
 कखी जी, सिद्धायतने तुज बीठ ॥ मदनवेगाने साये ग्रही जी, हुं पण
 थायी तुज पीठ ॥ १६ ॥ श्री० ॥ में तिहां प्रवृत्त रही सांजळ्युं जी, तुमे
 कहुं नारीने एम ॥ तुज स्नेहे विरहो तज्यो जी, काख बहुनो सुणी केम
 ॥ १७ ॥ श्री० ॥ तेह सुणी क्रोध मन उपनो जी, मदनवेगा गइ जाम ॥
 चेत्यमां दीपकरवा प्रणी जी, सूर्यनखी हरे तुज ताम ॥ १८ ॥ श्री० ॥
 रूप धरी मदनवेगा तणुं जी, ओपधिवस थकी तेह ॥ हुं पण केने धाइ
 खरी जी, तोही ते ठख तणी गेह ॥ १९ ॥ श्री० ॥ मानसवेग मुज ब्रातनुं
 जी, रूप कीधुं तेणे सार ॥ तेह देखीने हुं नासतो जी, जायती चेत्य डुवार
 ॥ २० ॥ श्री० ॥ में तिहां मुनिवर खंचीया जी, मुज विद्या गइ सबै
 ॥ मुनि तणी एह आशातना जी, दुइफखवंती मानुं गये ॥ २१ ॥ श्री० ॥
 धाव माहरी मझी अन्यदा जी, मोकखी खोखवा तुज ॥ देखीयो नग थकी
 नाखतां जी, तिणे थाणी दीयो मुज ॥ २२ ॥ श्री० ॥ धाव मुज खेइ तुज
 तिहां थकी जी, थावी हिरिमंत जिहां तिठ ॥ जिहां नदी पंच तेझी मित्रे
 जी, मूछीयो यानक इठ ॥ २३ ॥ श्री० ॥ एम सुणी वेगवतीगुं रक्षा जी,
 तापस थाप्रमे ज्वांहि ॥ एक दिन एक कन्या तिहां जी, पाशपंथी थये
 त्यांहि ॥ २४ ॥ श्री० ॥ वेगवती नारीना कहेणयी जी, थाप पण ते कृपावंत
 ॥ थंय देखी तस गोन्वे जी, तेह मूत्रां खहे तंत ॥ २५ ॥ श्री० ॥ थारि
 गंठो तस सज्ज करी जी, देइ प्रदक्षिणा ताम ॥ श्रीवमुदेयने इम कहे जी,
 सांखो सइगुणधान ॥ २६ ॥ श्री० ॥ सिद्ध विद्या थइ माहरी जी, माग

श्रीनेमिनाथनो रास खंड वीजो.

१५

हुं माहरी पास ॥ ताहरी आश पूरण करूं जी, पण एक बात सुण खास
॥ २७ ॥ श्री० ॥ खंड वीजे अधिकारमां जी, सातमी ढाख रसाख ॥ पंक्ति
उत्तमविजयनो जी, पद्मविजय कहे वाख ॥ २८ ॥ श्री० ॥ सर्व गाथा ॥ २७४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गगनबल्लज नामे नगर, गिरिवैताढ्यमां सार ॥ नमिबंधो राजा थयो,
विद्युदंष्ट्र तिणी वार ॥ १ ॥ पश्चिम महाविदेहमां, एक दिन एक मुनि-
राय ॥ दीगा प्रतिमाए रक्षा, कोपवशे नृप थाय ॥ २ ॥ ए उत्पात कित्यो
अठे, इम कहेतो मुख वाण ॥ वरुणाचख ते खेइ गयो, करे तर्जना
दुःखखाण ॥ ३ ॥ जेम जेम मुनिवरने करे, तानना तर्जना राय ॥ तेम
तेम सनतारस बधे, मुनिवरने सुखदाय ॥ ४ ॥ हृपकध्रेणि मांहि चढ्या,
गुह्यप्यानमां खीन ॥ केवलज्ञान ते उपनुं, पूर्णानंदे पीन ॥ ५ ॥ केवल
महोत्सव कारणे, आख्या तिहां धरणेंड ॥ प्रत्यनीकपणुं मुनि तणुं, देखी
कोधे फंद ॥ ६ ॥ विद्यात्रष्ट तेहने कस्या, दीन थइ रक्षा तेह ॥ तव
धरणेंड तेहने कहे, तुमे अधमना गेह ॥ ७ ॥ केवली महिमा आवीयो,
तुमे अज्ञाने अंध ॥ पापी तुमने शुं करूं, पण सुण एक संबंध ॥ ८ ॥
सिद्ध थशे महा क्लेशयी, पण जो करशो एम ॥ अरिहंत ने मुनिवर तणो,
देखनो मनमां तेम ॥ ९ ॥ महाविद्या रोहणी प्रमुख. ते तो नवि होय
सिद्ध ॥ विद्युदंष्ट्र संतानमां, नर नारीने निषिद्ध ॥ १० ॥ महापुरुष दर्शन
यकी. अथवा थाशे सिद्ध ॥ इम कही धरण राजा गयो, निज धानक
परसिद्ध ॥ ११ ॥ तेहने बंशे उपनी, केतुमती जस नाम ॥ तेहने विष्णु
परणीया. हुं पण तेहने ठाम ॥ १२ ॥ बाखचंडा मुज नाम ठे, परणो
मुजने स्वाम ॥ मागो वर कांश्क बखी, ते शौरि कहे नाम ॥ १३ ॥ जो
तुर्वा मुज उपरे. वेगवनीने थाप ॥ विद्या एम ते सांजखी, श्रीवसुदेव
थायाप ॥ १४ ॥ वेगवतीने खेइ गइ, गगनबल्लजपुर तेह ॥ वसुदेव
तिहां रक्षा. तापस तणें ते गेह ॥ १५ ॥

॥ डाख थाठर्मा ॥

॥ पलीसंयुन पोसह खीधो. सुत्रन शंठे अन्यदा जी ॥ ए देखी ॥ इणी
वमर तिहां नृपति थावे. दाय आनम निज निंदना जी ॥ नापसरूपे
वी तेहने. वसुदेव उछेग विंदना जी ॥ १ ॥ पूठे कारण उछेग केठ, तव

ते एणी परे उचरे जी ॥ सावढीमां नरपति वलीयो, एणीपुत्र अजिभा
 धरे जी ॥ २ ॥ प्रियंगुसुंदरी-नामे पुत्री, तास स्वयंवरे तेनीया जी ॥ बहु
 राजा मली थाव्या वरवा, पण कुंवरीए सहु फेनीया जी ॥ ३ ॥ क्रोध चढ्या
 सहु राजा जाले, करीये संग्राम ते एहशुं जी ॥ ४ ॥ इम कहीने तिहां संग्राम
 मांड्यो, पण नवि हारे केहशुं जी ॥ ४ ॥ सहुने जीला तेह एकलडे, तव
 सहुए नासी गया जी ॥ गिरिमां केष्क पेठा नवला, केष्क मुख तृणे पशु
 जया जी ॥ ५ ॥ तापसव्रत अमे विहु जणे लीधुं, अम पुरुषारथ धिग
 हुं जी ॥ अमे नपुंसकनी परे जाणो, अम जुजपणो ते वृथा जयो जी ॥
 ६ ॥ वसुदेव सांजली इणी परे तेहने, जैनधर्म जलो वूज्यो जी ॥ व्रत
 अंगीकरे जिनवर केरां, तापसपणो तस उज्यो जी ॥ ७ ॥ वसुदेव गया
 सावढी नगरी, तास उद्यानमां देखीयो जी ॥ व्रण छारनुं चैल ते रुडुं, देखी
 आश्चर्य ते लेखीयो जी ॥ ८ ॥ हेमाचारजकृत नेमिचरित्रमां, विस्तारे एम
 जालीयां जी ॥ जवजावनामां व्रणे चैल रुनां, मल्लधारी हेमसूरे दाखी-
 यां जी ॥ ९ ॥ अर्गला वत्रीश ठे मूलछारे, दुःखे प्रवेश होये जिहां जी ॥
 अन्य छारथी पेसतां देखे, एक गृहस्थप्रतिमा तिहां जी ॥ १० ॥ बीजुं
 मुनिनुं रूप ते देखे, त्रीजुं त्रिपद पात्रा तणुं जी ॥ देखी अचरिज पामी
 पूठे, विप्र कहे अचरिज घणुं जी ॥ ११ ॥ इणहीज नयरमां जित-
 शत्रु राजा, मृगध्वज सुत तस जाणीये जी ॥ शेठजी एक इहां कामदेव
 नामे, अग्नेश्वरी मन आणीये जी ॥ १२ ॥ दंरुक नाम गोवालीयो तेहने,
 एक दिन इणी परे विनवे जी ॥ एमहिपीना पांच तनुज में, पूर्वे हणीया
 अजिनवे जी ॥ १३ ॥ ठठो पुत्र में रुनो जाणी, जात मात्र मुजने नम्यो जी ॥
 जयधी कंपतो देखी राख्यो, माहरा मन मांहे गम्यो जी ॥ १४ ॥ तुमे पण
 अजय देजो एहने, जातिसमरणवंत प्रांही ठे जी ॥ एम सुणी रायने विनवी
 मागे, महिपने अजय देजो यांही ठे जी ॥ १५ ॥ राय कहे सुण अजय
 में दीधुं, नयरी मांहि सुखे फरो जी ॥ कोइ न मारे एहने प्राणी, एम थाणा
 पुरमां करो जी ॥ १६ ॥ मृगध्वज एक दिन एक पग ठेदे, तेह महिपनो तिण
 समे जी ॥ वात सुणी राय कोप्यो तेहशुं, मन मांहि कांइ नवि गमे जी ॥ १७ ॥
 पुत्र हतो पण काढी मूक्यो, राय ते कोपे कलकल्यो जी, ॥ जो सोनानी पाळी
 पण ते, पेट मराये नवि मल्यो जी ॥ १८ ॥ दिवस अदारमे मरण ते

श्रीनेमिनाथनो रास खं वीजो.

१६१

पान्यो, सोहिताक नामे असुर धयो जी ॥ मृगध्वज पण बेराग्य ते पामी,
 व्रत आदरी मुनिवर जयो जी ॥ १९ ॥ दिवस बावीशमे गुज परिणामे, मृ-
 गध्वज केवल पामीया जी ॥ देव असुर नृप पर्यद आवी, जगवंत इम शिर
 नामीया जी ॥ २० ॥ जूपति पूठे बेरनुं कारण, केवली तय इणी परे कहे
 जी ॥ पूरव जव सुणो सहु जन जावे, बेरथी दुःख जविजन लहे जी ॥ २१ ॥
 प्रतिवासुदेव ते पहेसो जाणो, राजगृह नयरे जसो जी ॥ अश्वमीव नामे अ-
 ते रुनो, आस्तिकमति अति गुणनिखो जी ॥ २२ ॥ हरिश्मश्रु नामे अ-
 नाथ ते, नास्तिकवादी आकरो जी ॥ राय प्रधानने वाद ते होवे, वावे वि-
 रोध ते दुःखकरो जी ॥ २३ ॥ त्रिष्टय प्रथम वासुदेव ने वली, अचक्ष नामे
 यलदेव जी ॥ तस हाये मरी सातमी नरके, दुःख सहे कहे देव जी ॥
 २४ ॥ तिहांथी बहु जव जमतां अश्वमीव, मृगध्वज नामे जाणजो जी ॥
 नास्तिकवादी महिप धयो ए, तेह बेर मन थाणजो जी ॥ २५ ॥ महिपनो
 पग में ठेयो बेरे, मुर वेगो आ पर्यदा जी ॥ ए जवनाटक सुणीने जविया,
 बेर न करणो को कदा जी ॥ २६ ॥ एक वार कीधां कर्म ते उदये, दश
 वेला थावे जघन्यथी जो ॥ तीव्र परिणामे अधिकुं थावे, इम जिन जाखे
 वचनर्थी जी ॥ २७ ॥ एम सुणी सोहिताक देवता प्रणमी, चैत्यने वण
 मृगि करे जी ॥ नेमचरित्रमां इणी परे जारुयुं, हेमाचार्य मुनिवरे जी
 ॥ २८ ॥ नवजावनामां इणी परे जारुयुं, कामदेवें त्रिक गृह कन्यां जी ॥
 ते कामदेवने वंश संप्रति, कामदत्त शंठ गुण जम्या जी ॥ २९ ॥ वंधुमनी
 तस पुत्री जाणो, निमित्तित्याने तस पिता जी ॥ ३० ॥ पुठे पुत्री वर कृण धाशे,
 निमित्तित्त कहे सुण मित्ता जी ॥ ३१ ॥ वत्रीश थगैला छार उघाडे, ते
 वर जाणो तुळ धुया जी ॥ श्रीवसुदेवजी सुणीय उघाडे, सांजवें श्रेष्ठी
 तस सुया जी ॥ ३२ ॥ तिहां आवी परणावे कन्या, वान सुण राय तिण
 ममे जी ॥ कौतुके थावे नृप तस पुत्रो, प्रियगुमुंदरी मन गमे जी ॥ ३३ ॥
 वीजे खंडे ने अधिकार, आठमी दाख साहामण जी ॥ पंक्ति उत्तमवि-
 जयनां जाखे, पञ्चविजय शिष्य सुणो गुणी जी ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा ॥ ३५ ॥
 ॥ दोहा ॥
 ॥ नाम प्रियगुमुंदरी, देवी श्रीवसुदेव ॥ ननकण थड वडा कामने, चिते
 गुं कामदेव ॥ १ ॥ आवी एक प्रनिहार नव, कहे वसुदेवने एम ॥ २ ॥

नारी घर आवजे, प्रातसमे तुं नेम ॥ २ ॥ एणीपुत्र चरित्र तस, जाले
जोनी पाण ॥ निज थानक गयो पोलीयो, जूण नाटक तिण ठाण ॥ ३ ॥
कोइ पुरुषना मुख थकी, सांजली एहवी वात ॥ नमिपुत्र वासव ययो,
खेचर ते कहे वात ॥ ४ ॥ तस वंशे वासव घणा, एक थयो पुरुदूत ॥ एक
दिन वेगो गजवरे, रमवाने आकूत ॥ ५ ॥ गौतमचार्या देखतो, नाम थह-
ल्या तास ॥ ते साये फ्रीका करे, राय थधिक उल्लास ॥ ६ ॥ तव गौतम
आली करी, असमंजस जोइ तेह ॥ लिंगठेद ते पुरुषनो, धरी ते मनमां
खेह ॥ ७ ॥ वात सुणी वसुदेवजी, मनमां वीहीना जोर ॥ आव्या नही
प्रियंगु घरे, रखे ते थाजं चोर ॥ ८ ॥ बंधुमती साये तदा, सूता श्रीवसु-
देव ॥ जागे आगे तव खनी, देखे देवी हेव ॥ ९ ॥ मनमां चिंते कोण
ए, देवी बोली ताम ॥ शुं मनमां चिंते अठे, सहु ए ताहरे नाम ॥ १० ॥
इम कहीने ते लइ गइ, अशोक वानी मांदि ॥ कहे सुण वात तुं माहरी,
हुं कहुं धरी उठांदि ॥ ११ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ पंच सयां धण परहरी ॥ ए देशी ॥ श्रीचंदनपुर नयरमां, अमोघरे-
ता. ते राजा रे ॥ चारुमती तस चारया, जेहना बेहु पख ताजारे ॥ १ ॥
कर्म तणी गति एहवी, चारुचंद्र सुत तास रे ॥ अनंगसेना गणिका सुता,
कामपताका ठे जास रे ॥ २ ॥ क० ॥ यज्ञ करे ते जूपति, तापस बहु तिहां
आवे रे ॥ कौशिक तापस तिहां बहु, साये फल तेह लावे रे ॥ ३ ॥
॥ क० ॥ फल आप्यां तेह रायने, तव राजा एम पूठे रे ॥ एह तुमे फल किहां
थकी, पाम्या ते कहो शुं ठे रे ॥ ४ ॥ क० ॥ तेह कहे सुणो नरपति,
हरिवंशनी उत्पत्ति रे ॥ संजलावी तेह रायने, कल्पवृक्ष उपपत्ति रे ॥ ५ ॥
॥ क० ॥ कामपताका तिण समे, नाटक करती दीठी रे ॥ चंद्रकुमार कौशिक
तणां, मन हरती ते उकिठी रे ॥ ६ ॥ क० ॥ यज्ञ ते संपूरण थइ, ते ग-
णिकाने कुमार रे ॥ आप आधीन करे बरा, कौशिक हवे तिणी वार रे ॥
॥ ७ ॥ क० ॥ रायने गणिका जाचतो, तव कहे इणी परे राय रे ॥ चंद्र-
कुमारे थंगीकरी, तिणे वीजेन थपाय रे ॥ ८ ॥ क० ॥ राय निपेधो इणी
परे, कौशिक दीये शराप रे ॥ जे रमशे एह नारीशुं, मरण ते पामशे
आप रे ॥ ९ ॥ क० ॥ राज सांपी चंद्रकुमरने, तापस हुज वनवास रे ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१६३

राणी पण साये गइ, गर्ज न जाण्यो तास रे ॥ १० ॥ क० ॥ गर्ज वधे ते दिन
 घकी, कहे चरतारने आवी रे ॥ अनुक्रमे जनमी कन्यका, रुपिदत्ता नामे
 जावी रे ॥ ११ ॥ क० ॥ चारण मुनिपासे थइ, आबिका ते धर्म कामे रे ॥
 यौवन पामी अनुक्रमे, माता मरण ते पामे रे ॥ १२ ॥ क० ॥ नाम शिवायुध
 राजीयो, आहेडे तिहां आवे रे ॥ रुपिदत्ता जोइ मोहीयो, एकांते वेश जावे रे
 ॥ १३ ॥ क० ॥ विविध प्रकार क्रीना करी, रुपिदत्ता तव जापे रे ॥ स्नान
 कसुं कसुं थवसरे, यदि गर्ज तो केस थारो रे ॥ १४ ॥ क० ॥ तव राजा
 कहे इणी परे, इदवाकु कुले जायो रे ॥ सावळी पुरनो धणी, शतायुध मुज
 तायो रे ॥ १५ ॥ क० ॥ जो तुळ पुत्र ते उपजे, तो आवजे मुज पासे रे ॥
 तेह पुत्रने घापशुं, राज्यपदे सुविखासे रे ॥ १६ ॥ क० ॥ सेन्य आवी
 मळ्युं रायने, राजा पूठीने जाय रे ॥ रुपिदत्ता कहे तातने, अनुक्रमे पुत्र
 ते घाप रे ॥ १७ ॥ क० ॥ तेह प्रसवरोगे करी, मरण खहे रुपिदत्ता रे ॥
 अग्रमहिषी ज्वलनप्रज तणी, नागकुमारमां पत्ता रे ॥ १८ ॥ क० ॥ अमो-
 घरता तस तात जी. वासकने जेइ हाथे रे ॥ रुदन करे तापम तिहां,
 हाथ देइ तेह माथे रे ॥ १९ ॥ क० ॥ अवधिजाने करी जालीयां, पुत्र ते
 अति मुकुमाखो रे ॥ मृगलीनुं रूप करी तिहां. धवगावे तेह वाखो रे ॥ २० ॥
 क० ॥ एणी ते हरणीनुं नाम रे. तिणे धवगाव्या माटे रे ॥ एणी पुत्र
 नामे थयो. जगविद्यान ए वाटे रे ॥ २१ ॥ क० ॥ कौजिक तापम तिहां
 मरी. माप दृष्टिपि थाय रे ॥ अमोघरंनाने आश्रमे जालीं रे ॥ ते दाप
 रे ॥ २२ ॥ क० ॥ देवांगना विप दर्श खं ये. ते अहिने प्रतिशोधे रे ॥
 मरी वस नामे मुर थयो. देव्यां फल तुम्हे कोथे रे ॥ २३ ॥ क० ॥ रुपि-
 दत्ता नाम. देरी सावळी जाय रे ॥ मुन मांसे तेह नृपने. नृपने शिवरी जाय
 ॥ २४ ॥ क० ॥ पुत्र मरी देवा कहे. आकाशे जइ वार्ली रे ॥ ऊरिदत्ता
 सन्यसा. वनमां लागवी जालीं रे ॥ २५ ॥ क० ॥ तुळ घकी पुत्र ए
 पना. दृ ना पचय पामा रे ॥ देवी थइ मृगारुथ्या. शृङ्ग कन्या मुख-
 मा रे ॥ २६ ॥ क० ॥ एण पुत्र तुळ पुत्र ए मुण। ते वान मतांग रे
 ज घास तेह पुत्रने साये दाजा मुखकारा रे ॥ २७ ॥ क० ॥ देवाराक गयो
 त एण। पुत्र दृव राय रे ॥ अठम नपम्या रर तिहा देवा आगया ते
 रे ॥ २८ ॥ क० ॥ तुष्टमान देवा थइ. पुत्रा दीय. एक रे ॥ नामे प्रियगुनुं-

दरी, रूपवंत अतिरेक रे ॥ २९ ॥ क० ॥ तेह देवी हुं जाणजे, आगउ
 सुण हवे वात रे ॥ स्वयंवरमंरुप मांडीयो, बहुला राय आयात रे ॥ ३० ॥
 क० ॥ पुत्रीए न बख्यो को राजीयो, तवकोपे कलकलीया रे ॥ युद्ध करण
 ने सामटा, राजा एकठा मलीया रे ॥ ३१ ॥ क० ॥ सान्निध में करी रायनी,
 तव सवि नृप गया हारी रे ॥ तुज देखी पीनी घणुं, काम मांहे तेह घारी
 रे ॥ ३२ ॥ क० ॥ अछम करी आराधतो, हुं पण थइ सुप्रसन्न रे ॥ में
 प्रतिहार साये कणुं, पण न लणुं तुज मन्न रे ॥ ३३ ॥ क० ॥ तुं एहने रे
 अंगीकरे, तव कहे श्रीवसुदेव रे ॥ संजारुं तुजने जदा, तव आवजे तत-
 रोर रे ॥ ३४ ॥ क० ॥ अंगीकार करी ते गइ, बंधुमती घर मूकी रे ॥ अदृश्य थइ
 गुं, कुमार जी, रात गइ ते विसुकी रे ॥ ३५ ॥ क० ॥ प्रातसमे प्रतिहार-
 गुं, आपतने वसुदेव रे ॥ आवे ते प्रियंगुसुंदरी, पाणिप्रहणने ह्वे रे ॥ ३६ ॥
 क० ॥ गंधर्वे मित्रादे परणीया, वियस अठार ते थाप रे ॥ रायने वात
 सद्धउ कट्टी, देधीदत्त वर राय रे ॥ ३७ ॥ क० ॥ इणी परे प्रतिहारे कणुं,
 तव जामानने लावे रे ॥ एणीपुत्र निज मंदिरे, सुखमां काज गमावे रे ॥
 ३८ ॥ क० ॥ नवमी दास सोदा मणी, खंरु बीजे अधिकार रे ॥ पद्मविजय
 कहे सांजवो, सुणतां जय जयकार रे ॥ ३९ ॥ क० ॥ सर्वे गाथा ॥ ३७२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इण अउसर येनाअमां, गंधसमृद्धपुर सार ॥ प्रभावती कन्यापिता,
 गंधारविंगड धार ॥ १ ॥ तेह प्रभावती कन्यका, जमती जमती आव ॥
 सुवर्गाज नयरे सुले, क्रीडा करवा जाय ॥ २ ॥ देखे निहां सोमश्री प्रे,
 सर्वोपणां करे दोय ॥ पतिविरहो जाणी करी, कहे प्रभावती सोय ॥ ३ ॥
 मनमां चिंता मन करे, थाणुं नृक नरनार ॥ तव निसासा नार्थीने, सोमश्री
 कहे निग वार ॥ ४ ॥ वेगवती जेम आणीयो, तेम तुं आणीश आन ॥
 बांछो वशीए रुख्यो, ते कहे हुं वरराज ॥ ५ ॥ प्रभावती कहे सांजवो, वेगवती
 मन नार्थी ॥ दूध नरु दोय उजवां, मठा अंतर ए मांदि ॥ ६ ॥ सापरी नगर
 वइ, आरयो श्री वसुदेव ॥ रूप परावर्तन करी, मुग्न जागये सयमेव ॥ ७ ॥

॥ दास इनमी ॥

॥ आव हुं तो अउउइ रे वदेनी ॥ एदेनी ॥ श्री वसुदेवजी रे नामी
 नव जेन स्ना इवा दानी ॥ श्री ॥ एथां छणी ॥ जाणे मानस रे वेग, त

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१६५

तिहां आव्यो अति अविवेग ॥ १ ॥ श्री० ॥ श्रीवसुदेवजीने वांधे, तव बहु
 कलकल शब्द ते वाधे ॥ श्री० ॥ गरढा खेचर रे आवी, श्रीवसुदेवजीने
 मूकावी ॥ २ ॥ श्री० ॥ करे वसुदेवजीने साधे, वादविवाद ते वलीया हाथे ॥
 श्री० ॥ गया वैजयंती रे नयरी, वलसिंह नृप जेणे जीत्या वयरी ॥ ३ ॥ श्री०
 ॥ मानसवेग तव रे वोझे, सोमश्री आपी मुऊने खोजे ॥ श्री० ॥ परण्यो
 महारी रे वहेणी, ते कहो अमने कहेनी केहणी ॥ ४ ॥ श्री० ॥ कहे वसु-
 देवजी रे वात, मुऊने आपे एहनो तात ॥ श्री० ॥ तेहने हरी गयो रे एह, सह
 जन जाणे वातनी तेह ॥ ५ ॥ श्री० ॥ न गम्यो नारीना मनमां, तो शुं
 फोकट रुवे रणमां ॥ श्री० ॥ वेगवतीए जे वरीयो, ते तो नारी गम्यो ते करीयो
 ॥ ६ ॥ श्री० ॥ धणी धणीयाणी जो राजी, तो क्या करतहे मीयां काजी
 ॥ श्री० ॥ इणी परे वादे ते जीत्यो, श्रीवसुदेवजी जगमां वदीतो ॥ ७ ॥
 श्री० ॥ प्रज्ञसि विद्या रे आपे, ते प्रजावती मनमां थापे ॥ श्री० ॥ विद्या-
 धर बहु रे वयरी, जीते लीलाए ते शोरि ॥ ८ ॥ श्री० ॥ मानसवेगने रे
 वांधी, सोमश्री आगल मूक्यो सांधी ॥ श्री० ॥ वेगवतीने रे वचने, मूके
 मानसवेगने जनने ॥ ९ ॥ श्री० ॥ बहु विद्याधर रे साधे, धयां मानस-
 वेगादिक नाथे ॥ श्री० ॥ सोमश्री साधे रे खेड, वेसी विमाने खेचर केड
 ॥ १० ॥ श्री० ॥ महापुर नयरे रे आवे, जोग ते जोगवे मनने जावे ॥
 श्री० ॥ मूर्पक खेचर रे आड, घोटकरूपे हरी गयो माड ॥ ११ ॥ श्री० ॥ वसु-
 देवजी तेह रे जाणी, नारे मुर्ती ते वज्र समारणी ॥ श्री० ॥ मूकी दीयो दुःख
 रे आणी, पनीया मंदाकिनीने पारणी ॥ १२ ॥ श्री० ॥ उतररी गंगानुं नीर,
 नापमआश्रमे एहनो धीर ॥ श्री० ॥ निहां एक नारीने देखे, हाननी
 माझा कंठे पंखे ॥ १३ ॥ श्री० ॥ नापमने निहां रे पुठे, एकन्यानी वान ते
 शुं ठे ॥ श्री० ॥ तव नापम कहे रे न्याम, नंदीपेणा एहनुं नाम ॥ १४ ॥
 श्री० ॥ एह जगमंधनी धुआ, परिवाजकने वज्र एक दीया ॥ श्री० ॥ ते परि-
 वाजकने माझ्या, एह अन्याय गये नवि धाम्यो ॥ १५ ॥ श्री० ॥ तेहनां हानए
 रे दीने, कामण कीधुं विशवावीशे ॥ श्री० ॥ मंत्रे कीधुं ते डरे, कामण
 वसुदेव नपूरे ॥ १६ ॥ श्री० ॥ ते जिनशत्रुनी जज्ञा, केतुमनी पण्णावी
 जज्ञा ॥ श्री० ॥ निहां जगमंधने रे नाप्यु, छागपावे इणी परे जड वास्युं ॥
 १७ ॥ श्री० ॥ नंदीपेणानो रे त्राता, स्वामी पुदेव विख्याता ॥ श्री० ॥ रथ

वेसीने ते राय, श्रीवसुदेवनी पासे जाय ॥ १७ ॥ श्री० ॥ बांध्यो तिहां
 कोटवाले, तब कारण पूठे तिणे ताले ॥ श्री० ॥ तब कोटवाल ते जापे, सांज-
 खो वात थवळ सुविलासे ॥ १८ ॥ श्री० ॥ श्रीजरासंधने रे एम, निमि-
 त्तिप जाखुं धरी प्रेम ॥ श्री० ॥ तुळ पुत्रीनो जे शाता, तस सुत ह्णशे
 तुम्हने ख्याता ॥ १९ ॥ श्री० ॥ ते कारण तुळ रे ह्णयीये, इहां पाप पुण्य
 नवि गणीये ॥ श्री० ॥ वधधानक खेड रे जावे, पशु परे वसुदेवजी आवो ॥
 २० ॥ श्री० ॥ तब प्रजावती खेड जाय, गंधसमृद्ध नयरे सुखदाय ॥ श्री० ॥
 श्रीगंधारपिंगल जे तात, परणावे पुत्री सुविख्यात ॥ २१ ॥ श्री० ॥ सुख जोगवतां
 ते ठाम, बहु वियाधरी परण्या ताम ॥ श्री० ॥ गया सुकोशला नयरी,
 परण्या सुकोशला ते कुमरी ॥ २२ ॥ श्री० ॥ अष्ट प्रकारे रे जोग, जोगवे
 पामी तेह संयोग ॥ श्री० ॥ दशमी ठाले रे पुरो, बीजो ए अधिकार सनूरो
 ॥ २३ ॥ श्री० ॥ यतः ॥ सुगंधो वनिता वस्त्रं, गीतं तांबूलजोजनं ॥ मंदिरं
 वाहनं चैव, अष्टौ जोगाः प्रकीर्त्तिताः ॥ २४ ॥ दश ठाले करी रे जाख्यो, जवि-
 जन लोके श्रवणे चाख्यो ॥ श्री० ॥ पंक्ति उत्तमनो शिष्य, जाले पद्म-
 विजय मुजगीश ॥ २५ ॥ श्री० ॥ सर्वे गाथा ॥ ४०४ ॥ इति श्रीमद्वसुदे-
 वप्रसन्नधरस्य चरणकरणगुणधरस्य वंदितनिखिलजनव्रमरचरणारविंदस्य
 पंक्तिश्रीवत्तमविजयगणेशः शिष्यपंक्तिपद्मविजयेन विरचिते श्रीमदमरनि-
 करवंदितनेमिचरित्रे प्राकृतप्रबंधे द्वितीयखंडस्य वसुदेवाधिकारे मातंग्या-
 दिमुकोशखान्तेचरीनूचरीपरिणयनो नामा द्वितीयोऽधिकारः समाप्तः ॥ २॥

॥ अथ द्वितीयखंडस्य तृतीयोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शारद सार दयाकर, जिनवर वर शिवदाय ॥ गुरु गुरु गुणदायक
 नमुं, तिम वियागुरु राय ॥ १ ॥ ए अधिकार पूरण कख्यो, कहुं बीजो अधि-
 कार ॥ जेम जेम त्यागस सांजखे, तेम तेम ह्णये थपार ॥ २ ॥ कनकवती
 विवाहनो, जाखुं ए अधिकार ॥ विस्तारे करी वर्णनुं, ते मुणजो मुखकार
 ॥ ३ ॥ मुणतां बोध होये बधो, बोधे समकित थाय ॥ समकितयी
 चारित्रगुण, स्तयी मोक्ष जाय ॥ ४ ॥ एह परंपर कारणे, शिष्यपदनुं
 दानार ॥ सांजखुं जिन त्यागने, जाखुं ठे निधोर ॥ ५ ॥ सांजखी जाण

श्रीनेमिनाथनो रास खंड वीजो.

१६७

पापने, सांचली जाणे श्रेय ॥ पाप श्रेय सुणी जाणतो, आदरे जे आदेय
॥ ६ ॥ ते माटे सज्ज घड सुणो, सुणतां वाज अपार ॥ वक्ता पण ह-
पित दुष्ट, श्रोता देखी सार ॥ ७ ॥

॥ ठाळ पहेली ॥

॥ माला किहां ठे रे ॥ ए देशी ॥ इण जरते जिहां बहु गुण वरते,
अखका उषम नयरी रे ॥ पेढाखपुर ते सुखनो अंकुर, जागी जाय सवि
वयरी रे ॥ १ ॥ जविजन सुणीचे रे ॥ गुणिजन वात विनोद, नित नित ज-
णीचे रे ॥ ए आंकणी ॥ गजशाखामां कखह ते दीत्ते, स्नेहूनो दय ठे
दीवे रे ॥ मार शब्द सोगठीने माये, जन सहु सुखमां जीवे रे ॥ २ ॥
॥ ज० ॥ सहु जन हरखे करी तिहां बोखे, घर घर ध्वज करी उंची रे ॥
मानुं रक्षाकर विपथर ए, टाया जे पने नीची रे ॥ ३ ॥ ज० ॥ ते नगरीनो
सखलो जन ते, करतो धर्मनी वातो रे ॥ नीख राग जेम धर्म राग वली,
जिहां अथर्म खाय खातो रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ ते नयरी मांही जितवयरी,
हरिचंद नामे राजा रे ॥ राजा परे राजे राजेश्वर, विहु पखयी जे ताजा
॥ ५ ॥ ज० ॥ मानुं रिऊ हरिनो अनुज ए, चंड उज्ज्वल जिम सोहे रे ॥
निणे हरिचंड युगन जस अजिधा, सहु जन मनडुं मोहे रे ॥ ६ ॥ ज० ॥
दामांपणुं करे धूवेखीनुं, खखमी दिन दिन बाधे रे ॥ जश पण मानुं
स्पळां करतां. व्रणे चुवनने साथे रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ जस जशराशि गाये
वर खयरी. सुरदेवी मनोहारी रे ॥ खखमीपतिने लखमीनी परे, खख-
मीवनी नम नारी रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ शीख खज्जा वली प्रेम ने दाक्षिण, वि-
नय प्रमुखे करी नारी रे ॥ पतिमनकुमुदानंदन चंडिका. रंजा रूपे हारी
रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ जाम कखा ते पखव जाणो. खज्जादिक गुफुणस रे ॥
पतिनी नक्ति ते फल जम उग्यां. जंगम वली अमृत रे ॥ १० ॥ ज० ॥
वाचा ते होय अमृत मग्निवी. लागे लांकने मीनी रे ॥ सुख जोगवनां पियु
संयोगे. पुण्ये पुत्री दीनी रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ निज कांते करी दीपिका
मग्निवी. मृत्तिकागृहमां राजे रे ॥ जान मात्र सहु खक्षण पुगं. खखमी
परे गृह गाजे रे ॥ १२ ॥ ज० ॥ पुर्व जन्मनां जतां थावी, धनद नामे
तोकापते रे ॥ थावी कनकनी शृष्टि करे तिहां. पूरव स्नेहने पासे रे ॥
१३ ॥ ज० ॥ कनकशृष्टि देवीने हरख्यो. खखमीवनी पति वार रे ॥ ते

पुत्रीनुं नाम ते थापे, कनकवती मनोहारी रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ एक अंकुशी
 वीजे अंके, संचरती ते वाघे रे ॥ हलुण हलुण पगलां मांके, मानुं कामी
 मन साघे रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ ताली देइ बोलावे माता, ते पगथी चा-
 खंती रे ॥ नव नव उल्लापे करी गावे, कुमरी मुख जालंती रे ॥ १६ ॥
 ॥ ज० ॥ हलवे हलवे बोलवुं शीखे, मुण मुण वाणी बोले रे ॥ सारिकानी
 परे बली बोलावे, धाव्यो लेइ निज खोले रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ कुंतल जे-
 हनो ऊकनी बांध्यो, कुंरुल चपल ते सोहे रे ॥ रणऊणकार करे नेऊ
 पग, रतिपति लंपट मोहे रे ॥ १८ ॥ ज० ॥ रत्नकंदुकथी ते रमे नारी, मानुं
 रमा ए सारी रे ॥ कृत्रिम पुत्र करी नित्य रमती, वधती अति मनोहारी
 रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ कीरकंठपणुं अनुक्रमे तजती, सा कला ग्रहणने योग्य
 रे ॥ जाणी गुणखाणी मन आणी, जोवरावे शुभ योग रे ॥ २० ॥ ज० ॥
 शुभ दिवसे कला ग्रहेवा हेते, कलाआचारय पासे रे ॥ मूके जणवा कनक-
 वतीने, करवा श्रुत अज्यासे रे ॥ २१ ॥ ज० ॥ तेह अठार लिपी तिहां
 शीखे, बली शीखे नाममाला रे ॥ जणती ते निज नाम परे अति, अज्यासे
 लघु वाखा रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ हंसलिपी बली चूतलिपी ने, जखी रक्खती
 नामे रे ॥ उड्डी जवणी तुरुकी कीरी, डविनी नवमे ठामे रे ॥ २३ ॥ ज० ॥
 सिंधवी मालविणी ननी नागरी, लारुलीवी बली जाणो रे ॥ पारसी नि-
 मित्ति चाणकी, मूलदेवी मन आणो रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ एह अठार लिपी
 जेद तेहना, अंकपल्लवी घरपल्लवी रे ॥ तिम करपल्लवी नेत्रपल्लवी बली,
 जाणे ठागापल्लवी रे ॥ २५ ॥ ज० ॥ तर्क अज्यास बली वंद उयोतिप, अ-
 खंकारनो पार रे ॥ पामे बली खट जापा जाणे, काव्यकुशल थइ सार रे
 ॥ २६ ॥ ज० ॥ चित्र करे ते नव नव जाते, पुस्तक बांचे तेह रे ॥ क्रिया
 कारक गुप्त ते जाणे, अर्थ विकट करे जेह रे ॥ २७ ॥ ज० ॥ क्रियागुप्तत्वं
 चैवं ॥ यतः ॥ कुमारपालचूपाळ, त्वमहो जीवरक्षणे ॥ सजासमदमादिष्टं
 गुरुणा हेमसूरिणा ॥ १ ॥ कारकगुप्तत्वं चैवं ॥ यतः ॥ गौरीपदं नखाकारं,
 शशिनं शिरसा दधौ ॥ इहैव गोपितः कर्त्ता, दत्तपाणमासिकोऽवधिः ॥ २ ॥
 जाणे प्रहेलिका रुनी रीते, द्यूतकला मांहि डाही रे ॥ सारथीनी ते कला
 मांहे कुशला, रसवती कला अथवागाही रे ॥ २८ ॥ ज० ॥ इन्द्रजाल देखामवा
 नाही, वाजित्रीनी कला जाणे रे ॥ एहवी कोइ कला नही जगमां, एहना

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१६९

चित्तमां न थाणे रे ॥ २९ ॥ ज० ॥ इंदुकसाथी चउगुणी जेहमां, दीते
रुनी नारी रे ॥ यौवनवय थावी तेह वाळा, रतिरूपे करी हारी रे ॥ ३० ॥
ज० ॥ श्रीजे अधिकारे ण पहेली, दाख ते बीजे खंडे रे ॥ उत्तमविजयनो
पसविजय कहे, पूरी रंग अखंडे रे ॥ ३१ ॥ सर्वे गाथा ॥ ३० ॥
॥ दोहा ॥

॥ यौवन थावी नारी ते, पद जस अखनारंग ॥ मुरदंतिकर सम ठरू,
रोमराजी जस चंग ॥ १ ॥ सिंदूरंकी अति सोहती, मदनशय्या मानुं
राजि ॥ हृदय ते शोजे रूपडुं, सूचवे ते श्रीसाज ॥ २ ॥ गोख कठिन कुच
गोहता, चुंचु कृष्ण ठे जास ॥ काम नृपति नंको करण, मानुं नोचत
गोहूं पास ॥ ३ ॥ चंद्र परे मुख देखीये, जाल ऊचुकं कान ॥ जाख विशा-
दीपे घणुं, शोजा तास थमान ॥ ४ ॥ नासा ते नासा समी, कर्ण ते
विशाख ॥ नेत्रकमख शोजा इसी, पामे अति मुकुमाख ॥ ५ ॥ चार
याक्यो घणुं, कहीये जे शेषनाग ॥ थावी रसो वेणीमिपे, पामी
शो लाग ॥ ६ ॥ सरिता छावण्यजस तणी, मध्यम वय खही तेह ॥
कसा मफल करवा जणी, रूप कसानुं गेह ॥ ७ ॥ मान पिना देखी निते,
चिने इणी परे चित्त ॥ वरने यांग्य घई हवे, धरनां मनमां प्रीन ॥ ८ ॥
मांने मंरुप स्वयंवरा, राय धरी थाणंद ॥ बहु राजा तेनावीया, धरना
हर्ष अमंद ॥ ९ ॥

॥ दाख बीजी ॥

॥ दर्श। चांदलीया ॥ एक दिन वेठी निज सदन. शर्श। जीत्यो जेणे
वडने ॥ घानक कीधुं मानुं मदन रे ॥ रंगीली ॥ १ ॥ ए थाकणी ॥ देखे एक
हंस उदार. चंचु चरण ने लांचन सार ॥ अशोकपल्लव रन धार रे ॥ रंगी-
ली ॥ २ ॥ उज्ज्वल जस पंगव विराजे, मुरमरिता फेन झुंठाजे ॥ जेम जंझ
मानुं बीजाजे रे ॥ रंगी ॥ ३ ॥ सोनानां बूधरी रणके, पग मांडे वाजे रणऊ-
णके ॥ मन मांहे सहनां मणके रे ॥ रंगी ॥ ४ ॥ जमनाद मधुर अति दीने,
हर्षने मनहु हीन ॥ वाणीवाहन विशवावांश रे ॥ रंगी ॥ ५ ॥ तेह
नकवर्ती मन चिते, हांश कोइ घर पुण्यवंते ॥ एता तास विनोदने संते
॥ रंगी ॥ ६ ॥ कोइ स्वामी पदनां हांश, अन्यथा नृपण कोण स्वांश ॥
दने लाक वेठा जांश रे ॥ रंगी ॥ ७ ॥ जस होय तेहतुं हां पद,

पण ए गमीउं मन गेह ॥ गोंखे वेगो सोहे जेह रे ॥ रंगी० ॥ ७ ॥ ए तो
 मंगल चामर सोहे, करफरस करे मन मोहे ॥ ह्नुए ह्नुए ते दोहे रे ॥ रंगी०
 ॥ ८ ॥ पुंरुरीक कमल परे कीना, करती नारी गतत्रीना ॥ नवि करती
 तेहने पीना रे ॥ रंगी० ॥ ९ ॥ फरसे कर मस्तके तास, सोहे पिछ जास
 उह्नास ॥ जेम डिंज तणो केशपाश रे ॥ रंगी० ॥ १० ॥ कहे सखीने सांजउ
 वात, दारुपंजर मुख शात ॥ लावी एहने मांहे घात रे ॥ रंगी० ॥ ११ ॥
 खग नवि रहे एकण थाने, इम दीतुं सांजव्युं काने ॥ खेवा उठी तेजव
 शाने रे ॥ रंगी० ॥ १२ ॥ तव वोढ्यो तेह मराख, लागे ते अतिहिरसाख
 ॥ मानुपनापा सुविशाल रे ॥ रंगी० ॥ १३ ॥ रे राजसुता सुण वाच, तुं निपु-
 ण थठे कहुं साच ॥ पंजरमां मूकी मत साच रे ॥ रंगी० ॥ १४ ॥ जो
 मुकने तुं नवि घात, पंजरमां तो विख्यात ॥ संजलावीश एक तुज वात रे
 ॥ रंगी० ॥ १५ ॥ तेह हंस तणी सुणी वाणी, विस्मित थइ ते सपराणी ॥
 ते अमृत सम गुणखाणी रे ॥ रंगी० ॥ १६ ॥ जेम प्राहुणनो घर आवे,
 तिणी रीते तास वोखावे ॥ पूठे कुशल ते मनने जावे रे ॥ रंगी० ॥ १७ ॥
 संजलाव तुं मुकने हंस, ताहरा रुडा दीसे अंस ॥ तुं राजहंस अचतंस रे
 ॥ रंगी० ॥ १८ ॥ हंस कहे सुणो कोशला नयरी, तस कोशला राय जितयरी
 ॥ तस दुहिता मुकोशला खयरी रे ॥ रंगी० ॥ १९ ॥ तस जत्ता वसुदेव नाम,
 जस रूपे जीत्यो काम ॥ ते तो लोकोत्तर गुणधाम रे ॥ रंगी० ॥ २० ॥
 तस सरितुं रूप ते दीसे, आदर्श मांहे मन हीसे ॥ जगमां यहु जास
 जगीशे रे ॥ रंगी० ॥ २१ ॥ जेम पुरुष मांहे ते दोगो, तुज नारीमां रूप उकिगो
 ॥ तुम संग होवे तो मीगो रे ॥ रंगी० ॥ २२ ॥ तुज स्वयंवर जाणी हुं
 थायो, वसुदेव पण आवशे जायो ॥ तेहनो जश जगमां गयायो रे ॥ रंगी०
 ॥ २३ ॥ उरुपति जेम उरुमां राजे, सहु रायमां ते जेम राजे ॥ जस तेजे
 करी रवि जाजे रे ॥ रंगी० ॥ २४ ॥ ते कारण मूक तुं मुकने, कयाव
 पाउं वाइ तुकने ॥ अयत्रश राख्या यशे ब्रुकने रे ॥ रंगी० ॥ २५ ॥ इम
 बोली रक्षो ते पंथी, तेह कनकवती मन हरली ॥ चिंते नही जोनए सर-
 खी रे ॥ रंगी० ॥ २६ ॥ कोइ नही रे सामान्य पुंस, कीनाए कसुं रूप हंस ॥
 पय उचन होशे ए वंश रे ॥ रंगी० ॥ २७ ॥ इण वचने पति मुक बाशे,
 नदारां दुःखनां सहु जाशे ॥ इम चिंती मूकी दीये तासे रे ॥ रंगी० ॥ २८ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंरु वीजो.

२७२

गयो उनी हंस आकाशे, चित्रपट नाखी तस पासे ॥ इणी परे जाखे उल्ला-
से रे ॥ रंगी० ॥ ३० ॥ वीजे रुडे अधिकारे, वीजी ढाल जखी सुप्रकारे ॥
वीजे खंडे मन धारे रे ॥ रंगी० ॥ ३१ ॥ गुरु उत्तमविजयनो शिष्य, कहे
पद्मविजय सुजगीश ॥ जवि सुणीये ए निशिदीस रे ॥ रंगी० ॥ ३२ ॥
॥ दोहा ॥

॥ कनकवती सुणी बातनी, श्रीवसुदेवनुं रूप ॥ दीतुं जिम आलेखीयुं,
शक्ति तणे अनुरूप ॥ १ ॥ एह रूप देखी करी, जाणजे तुं निर्धार ॥ शीघ्र थड-
ने आवीयो, इस कहे हंस उदार ॥ २ ॥ कनकवती हर्षित थड, सांजखी
हंसनी बाण ॥ अंजलिपुट करीने कहे, सांजख तुं गुणखाण ॥ ३ ॥ हंस
अंस तुज रूपना, लोक करे परशंस ॥ हंस मांहे अवतंस तुं, जाख पोता-
नो वंश ॥ ४ ॥ रूप परावर्चन करी, कुंमल कांचन कान ॥ अंग चंग नेप-
पथ्यरंग, उत्तर आपे आण ॥ ५ ॥ चंडातप खेचर थठे, सुण चंडानना
नार ॥ जावी तुज जत्ता जखो, तस सेवक तुं सार ॥ ६ ॥ विद्याना महि-
मा थकी. रूप कलुं में फेर ॥ जावी जत्ता जाखवा, इतपुन इण परे ॥ ७ ॥
॥ ढाल वीजी ॥

॥ गेयमागररी पाछ. उज्जी दोय नागरी ॥ माहारा खाल ॥ पेरण दक्ष-
णीने चीर. उदण पीछी पामरी ॥ माहारा खाल ॥ ए देशी ॥ देइ आशी मुख-
वानी. खेचर विमर्जीयो ॥ माहारा खाल ॥ कनकवर्नी मन चिंते, ए देव
ने मर्जीयो ॥ मा० ॥ तेह चित्र देखी मन. नृत्ति नवि लहे ॥ मा० ॥ मंजारे
ने खेचर. ने मन गदगदहे ॥ मा० ॥ १ ॥ दीये उघाके चित्र. पट इयुं
नयनने ॥ मा० ॥ कण मांहे नृके मल्लके. देखे वयनने ॥ मा० ॥ कण
मांहे कंठ धरे यर्जी. हृदये कानिनी ॥ मा० ॥ विरहनापाने मंजारे, दिवस
ने जामिनी ॥ मा० ॥ २ ॥ हवे चंडानप खेचर. ते पण कौतुकी ॥ मा० ॥
विद्याधरपुर पढातो. विद्यावस थकी ॥ मा० ॥ महोटी शक्ति विद्यानी,
अनिज परे गयो ॥ मा० ॥ खसना गहिनपणे. मंचरना जग जयो ॥
मा० ॥ ३ ॥ रात नमै वामनुवनमां. पेनो खेचर ॥ मा० ॥ श्रीवसुदेवजी
पसत्र. महिन पेम्ब वरो ॥ मा० ॥ नुकुमाजी गय्यामां, नृना देखीयो
मा० ॥ खेचरी नुजजना उंशीकं, कन्यु पेम्बीयो ॥ मा० ॥ ४ ॥
वसुदेवना पाद. उल्लाने गुन परे ॥ मा० ॥ नेवा कर्ना वाम-नुव-

नमां इणी परे ॥ मा० ॥ रतिक्रीमाना श्रमयी, निद्रा जर जयो ॥ मा० ॥
 तोपण ते कृण मांहे, जागी सज्ज थयो ॥ मा० ॥ ५ ॥ उत्तम पुरुषने निद्रा,
 नवि होय आकरी ॥ मा० ॥ सुखवोधी निद्रा ते, जिणी परे कूकरी ॥ मा० ॥
 देखीने ते सहसा, वामनी ने यादवो ॥ मा० ॥ नवि वोढ्यो नवि कोप्यो, ते
 कुलपादवो ॥ मा० ॥ ६ ॥ नवि चिंते कोइ एह, पुरुष अति गुणनिखो ॥
 मा० ॥ सेवा करतो दीसे, तिणे में अटकव्यो ॥ मा० ॥ सेवा करता जननी,
 उपेक्षा नवि घटे ॥ मा० ॥ ७ ॥ वेठां मुऊ निद्रा, करवी किण सटे ॥ मा० ॥
 ॥ ७ ॥ इम चिंती उठके, नारी सुकोशला ॥ मा० ॥ ते पण शय्या मूकी,
 वेठां वेगलां ॥ मा० ॥ रत्नाजरणे झूपित, चंद्रातप जलो ॥ मा० ॥ जके
 प्रणमे पाय ते, वसुदेवने मढ्यो ॥ मा० ॥ ८ ॥ वसुदेवे पण उल्लख्यो, तेह
 विद्याधरो ॥ मा० ॥ पूठे कुशल ने हेम, ते गुणगण आगरो ॥ मा० ॥
 चंद्रातप चंद्रातप, शीतल वाणीये ॥ मा० ॥ प्रज्ञावंत ते जाखे, इणी
 परे जाणीये ॥ मा० ॥ कनकवतीने जाखी, वात ते में जइ ॥ मा० ॥
 तें जे कबुं ते सांजली, मन हर्षित थइ ॥ मा० ॥ ९ ॥ विद्यावल्लभी
 ताहकं, रूप आलेखीयुं ॥ मा० ॥ आकाशे जइ में तस, अंके केपीयुं
 ॥ मा० ॥ ते पड लेइ हृदय, विचे ते थापती ॥ मा० ॥ मानुं विरहमां
 जाग, करण दुःख कापती ॥ मा० ॥ १० ॥ मुऊने तेह वाला कहे, सांज-
 लो माहरी ॥ मा० ॥ माहरो तुं ईश्वर, खरी वात ते ताहरी ॥ मा० ॥ ते
 माटे तुं जर्ता, माहरो लावजे ॥ मा० ॥ एहवी वात जली वली, मुऊने
 कहावजे ॥ मा० ॥ ११ ॥ वदि दशमी ठे आज, वसुदेव सांजलो ॥ मा० ॥
 सुदि पांचम पूर्वाह्णे, तास विवाहलो ॥ मा० ॥ ते माटे तुम्हे स्वामी,
 जावा जोग ठे ॥ मा० ॥ करो उपगार स्वामी तुमे, नित गतशोक ठे
 ॥ मा० ॥ १२ ॥ कहे वसुदेव सुणो पूठी, सवि सयणने ॥ मा० ॥ जोवा
 जाशुं ने सुख, देशुं नयनने ॥ मा० ॥ रहो तुमे महारी पास, जवाने
 कारणे ॥ मा० ॥ करवा सफल प्रयास, अलीक निवारणे ॥ मा० ॥ १३ ॥
 एम कहेतां ते अहश्य, विद्याधर थयो ॥ मा० ॥ सूतो श्री वसुदेव, निचिं-
 तो मन जयो ॥ मा० ॥ वहाणुं वाये स्वजनने, पूठी चालीया ॥ मा० ॥
 अनुक्रमे पेढाखपुरने, उपवने आवीया ॥ मा० ॥ १४ ॥ लखमी वन नामे,
 आराम ते दीपतुं ॥ मा० ॥ तास शोचाए नंदन, वन मानुं जीपतुं ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१७३

॥ मा० ॥ पानख मोघर अशोक, पल्लव ने माखती ॥ मा० ॥ सतपत्र नारिंग
नाग ने केतकी ॥ मा० ॥ १९ ॥ कृष्ण इक्षु मचकुंद, कुड्मल शोभावली
॥ मा० ॥ ते उपवनमां पंच, वरण राढा मली ॥ मा० ॥ तिहां वेठा वसु-
देवजी, जोवे वेगशुं ॥ मा० ॥ इण अवसर हरिचंद, भूपति विवेकशुं ॥
॥ मा० ॥ १६ ॥ कीधां महोटां प्रासाद ते, उठव कामथी ॥ मा० ॥ शब्द
सुणयो इम ते, तिणहीज गामची ॥ मा० ॥ श्री नमिनाथ जिनेश्वर, पाठ
धात्या इहां ॥ मा० ॥ चठविह देव निकाय, सेवा करता जिहां ॥ मा० ॥
॥ १७ ॥ ते श्री नमि जिनवरनी, आगल नाचती ॥ मा० ॥ गुण संचारी जिन-
वर, आगल राचती ॥ मा० ॥ बहु देवांगना साये, घणे हरखे कलुं ॥
॥ मा० ॥ लखमीरमण उद्यान, ते दिने अजिथा धलुं ॥ मा० ॥ १८ ॥ तेह
सुणी वसुदेव, मने हरख्यो घणुं ॥ मा० ॥ परशंसे तिहां वेठा, निज आ-
त्मपणुं ॥ मा० ॥ पूजा जिनप्रतिमानी, त्यां हरखे करे ॥ मा० ॥ उंचुं
चेत्य देखी, वसुदेवनुं दिख ठरे ॥ मा० ॥ १९ ॥ बीजे खंडे अधिकारे,
त्रीजे ए कही ॥ मा० ॥ त्रीजी ढाल रसाल, सुजन मन वालही ॥ मा० ॥
रंडित उत्तमविजय, गुरुनी सान्निधे ॥ मा० ॥ पद्म कहे करो पूजा, जवि-
जन इण विघे ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ १०६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ लखमीरमण उद्यानमां. वेठो वसुदेव सोय ॥ इण अवसर अचरिज
घयुं. ते सुणजो सह कोय ॥ १ ॥ उतरनुं आकाशची. देखे एक विमान
॥ रत्नमयी अति दीपनुं. जंगम मेरु समान ॥ २ ॥ लक्ष्मणे व्यज फुर-
कती. इम फलीयो मानुं एह ॥ हय गय मकर चित्रित जिहां, जानुमं-
गल परे जेह ॥ ३ ॥ धनगजांगवनी परे. गाजी रलुं आकाश ॥ मंगल बाजां
वाजनां. देख अतिहि प्रकाश ॥ ४ ॥ विद्याधर ए उपासीयुं. देखी तेह
विमान ॥ कोडक विद्याधर प्रने. पूठे इम निण धान ॥ ५ ॥ ते कहे ध-
नद ए देवता. मर्त्य लोकमां आय ॥ अग्निधननी पूजा करी, स्वयंवर
जावा जाय ॥ ६ ॥ चिंते तिहां वसुदेवजी. कनकवर्नी धन्य एह ॥ महो-
ठव जावा आवता. सुर पण थाणी नेह ॥ ७ ॥

॥ दास चोरी ॥

॥ सुरपति नेविन त्रिभुवन धणी ॥ ए देवां ॥ धनद उतरी जिनवर

तणी, करे पूजा जंक्ति ते अति घणी ॥ जिनप्रतिमानी करी अर्चा, वली
गीत नाटक करे चर्चा ॥ १ ॥ ब्रूटक ॥ मन धरी पूजे, पाप धूजे, श्रीवसु-
देवजी, इणी परे ॥ देखी पामे, हर्ष ठामे, वली वली, स्तवना करे ॥ पुण्य-
वंतो, ए हसंतो, जंक्ति करे, जिनवर तणी ॥ करे प्रभावना, जैनशासन, हुं
पण पुण्य, तणी धणी ॥ २ ॥ एहं अद्भुत में लक्षुं, इणी परे श्रीवसुदेव
कक्षुं ॥ पूजा संपूरण करी चाढ्यो, तव वसुदेवने तिहां जाढ्यो ॥ ३ ॥ ब्रू० ॥
चित्ते चित्तमां, कुण ठे ए, रूप अनुपं, सुहामणो ॥ अमर खेचर, असुर मांहे
रूप नहीं, कहीं कामणो ॥ ४ ॥ हस्तसंज्ञाए तेनीयो, मन चित्ते वसुदेव
नेनीयो ॥ हुं मनुज ने एह ते देव, एहनी जइने करवी सेव ॥ ५ ॥ ब्रू० ॥
सेव करवी, आण धरवी, एम चित्तवी, ते गयो ॥ धनदने एक, कामहुंतुं,
तिणे आदर, बहु थयो ॥ ६ ॥ पूजां करी ते जली परे, तव घोखे वसुदेव
शुज स्वरे ॥ एक विनीत ते सहजथी पोते, वली करी पूजा सहु जोते
॥ ७ ॥ ब्रू० ॥ सहु जोते, हाथ जोमी, मान मोडी, ने कहे ॥ करो आणा,
खामी मुऊ, करुं कारज, गहगहे ॥ ८ ॥ कहे वैश्रमण सुणो तुमे, एक
वात कहुं तुमने थमे ॥ करो इतपणुं अमारुं, कारय थासे वली तुमारुं
॥ ९ ॥ ब्रू० ॥ तुमथी अमारुं, काम थासे, जाउं हरिचंद, नृप घरे ॥
कनकवतीने, जइ जाखो, थमे कहीये, तिणी परे ॥ १० ॥ तव निज था-
नंक जइ करी, मूके अलंकार ते मन धरी ॥ इतनेज उचित जे होय,
महेखां वस्त्र पहरे सोय ॥ ११ ॥ ब्रू० ॥ सोय महेखां, वस्त्र देखी, धनद
जाखे, सांजलो ॥ आनंदरे सहु, लोक पूजे, तुं केम आव्यो, श्यामलो ॥
॥ १२ ॥ यतः ॥ आनंदरो हि सर्वेषां, मान्यो जगति वर्त्तते ॥ आनंदरेण
हीनानां कोऽपि नाख्यस्त्रियं वचः ॥ १ ॥ शौरि कहे सुणो खामी जी, नहीं
महेखां वस्त्र काम जी ॥ इतने तो वचन ते सार, ते तो मुऊने ठे आधार
॥ १३ ॥ ब्रू० ॥ आधार ठे एम, कहे जाखी, ढाल चोथी, ए जली ॥ गुरु
उत्तम, विजय साये, पद्मविजये ए, कही वली ॥ १४ ॥ सर्व गाथा ॥ १२७ ॥
॥ दोहा ॥

॥ स्वस्ति तुऊने होयजो, धनद कहे जाउं त्यांहि ॥ तव चाढ्या उता-
वला, हरिचंद्र गृह ज्यांहि ॥ १ ॥ हय गय रह जरु बहु मढ्या, रोखुं ता-
यनुं द्वार ॥ पेत्तीने को नवि शके, थइ अदृश्य तिणी वार ॥ २ ॥ चाढ्यो

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१७५

यायुनी परे, अग्रतिहत गति जास ॥ अंजनसिद्ध योगी परे, थाव्यो
अंत थावास ॥ ३ ॥

॥ ढाख पांचमी ॥

॥ जूवखलुं जूंची रलुं, जूव तेमाजिम राती ॥ संयमराय जूवखलुं ॥ ए
देशी ॥ पहेला घरमां देखतो, बहु परिकरे करी रुद्ध ॥ वसुदेव चमकतो
॥ चित्रामण जस हाथमां, इंद्रनील तल वद्ध ॥ १ ॥ व० ॥ कांति मनोहर
जेहनी, निर्मल जल जिहां वाव ॥ वसु ॥ प्रम मनमां आवे घणो, देखी
मनने जाव ॥ व० ॥ २ ॥ दिव्याचरण धरी करी, रंजानो ज्युं वृंद ॥ व० ॥
रूपवती सरिखी वये, देखे मुख ज्युं चंद ॥ व० ॥ ३ ॥ आगल चाव्यो थनु-
क्रमे, बीजा घरमां जाम ॥ व० ॥ मणिमय यंत्रे सोहती, पांचाली जुवे ताम
॥ व० ॥ ४ ॥ ग्रीजुं घर जय देखीयुं, त्रिभुवनमां अद्भुत ॥ व० ॥ उज्ज्वल
गोक्षीर सारिखुं, देखे धनदनो झूत ॥ व० ॥ ५ ॥ पैसे ऐरावत जिस्पो,
क्षीरसमुद्रमां सार ॥ व० ॥ देखे तिहां नारी घणी, दिव्य आचरणनी धार
॥ व० ॥ ६ ॥ माये नहीं देवलोकमां, तिण आवी मानुं थांही ॥ व० ॥ चित्ते
मनमां ए कियुं, इंद्रजाल के नांही ॥ व० ॥ ७ ॥ बोये कक्षांतरे गयो, जस-
कुटिम तिहां जाय ॥ व० ॥ बहुल नरंग तिहां थठे. चक्रवाक युग हांय ॥ व० ॥ ८ ॥
हंस प्रमुख क्रीना करे, वदन जुवे बहु नार ॥ व० ॥ दर्पणनुं कारज नहीं,
निर्मल एहवुं वार ॥ व० ॥ ९ ॥ सारिका शुक मंगल कहे, बहु दासी जन
जठ ॥ व० ॥ गीत नाटक हांय अति घणां, देखे वसुदेव तठ ॥ व० ॥ १० ॥
पांचमा घर मांहे गयो, मरकतकुटिम ग्वाम ॥ व० ॥ देवलोकनुं विमान ज्युं,
गोत्रे अति नुविद्याम ॥ व० ॥ ११ ॥ मांतीनी माखा घणी. वलां विजु-
मनी माख ॥ व० ॥ चामर दखके बिहुं दिशे ते पण अतिहि विशास ॥ व० ॥
॥ १२ ॥ मानुं नाचाए कथां. ए सवि वान वनाव ॥ व० ॥ वेश अलं-
कृत घड घणुं. टार्नी ते पुतळी दाव ॥ व० ॥ १३ ॥ हवे ठठा घरमां गयो,
पद्मकुटिम तिहां हांय ॥ व० ॥ पद्म सरोवरनी परे. पद्मममूह सह जाय
॥ व० ॥ १४ ॥ मणिनां पात्र देखे तिहां. देव संबंधी तेह ॥ देव
संबंधी वस्त्रने. देखे तिहां धरी नेह ॥ व० ॥ १५ ॥ करमर्जी राग अशुक
जलां. पहेल्यां ठे तिहां नार ॥ व० ॥ संध्यामृत्ति धरी करी. मानुं आवी
एण वार ॥ व० ॥ १६ ॥ चमकी चतुर ते चाखीयां, तातमा घर मांहे मोद

॥ व० ॥ लोहिताक्षुं नीपनुं, कुट्टिम देत प्रमोद ॥ व० ॥ १७ ॥ कंकतन
 तिहां मणिमयी, थंज ते अतिहि उदार ॥ व० ॥ कल्पवृक्ष वली देखतो,
 वली आचरण ते सार ॥ व० ॥ १८ ॥ पूर्ण कलश करवा जणी, तिहां
 बहु दासी लोक ॥ व० ॥ तेह कला बहु जाणती, हर्षवंत गतशोक ॥
 ॥ व० ॥ १९ ॥ जाणे देश अनेकनी, जापा अतिहि विवेक ॥ व० ॥
 काने कुंडल शोजतां, प्रतिहारी अतिरेक ॥ व० ॥ २० ॥ चिते तिहां वसुदेवजो,
 शुं करवुं इण ठार ॥ व० ॥ जइ शकीये हवे आगले, नहीं ते कोइ प्रकार
 ॥ व० ॥ २१ ॥ जब इणी परे ते चितवे, तव तिहां अचरिज थाय ॥ व० ॥
 ते कहीये हवे आगले, सुणजो मन थिर ठाय ॥ व० ॥ २२ ॥ वीजे खंडे
 इणी परे, वली वीजे अधिकार ॥ व० ॥ पांचमी ढाल कही जली, पद्म-
 विजय जयकार ॥ व० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ १५३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इणी अवसर आवी तिहां, गगनपंथयी एक ॥ कनककमलजस
 हाथमां, दासी अति सुविवेक ॥ १ ॥ ते दासीने पूठती, सघली इणी परे वाव
 ॥ कनकवती जे स्वामिनी, किहां ठे कहे अम साच ॥ २ ॥ ते कहे
 प्रमदवने अठे, दिव्य वेप धर तेह ॥ ससजूमि प्रासादमां, ठे एकाकी जेह
 ॥ ३ ॥ सुर सान्निध करे जेहनी, ते अतिरूप निधान ॥ तव वसुदेव ते चमकीयो,
 इणी परे सांजली कान ॥ ४ ॥ वसुदेव नीकलीयो वली, प्रमदवने ते जाय ॥
 ससजूमि प्रासादने, तेह समीपे थाय ॥ ५ ॥ जुंचो गढ देखे तिहां, चढी-
 या श्रीवसुदेव ॥ देखे कनकावती तिहां, कल्पलता परे हेव ॥ ६ ॥ सर्वे श्रुत
 कुसुमे करी, दीपे तास शरीर ॥ मानुं ते वनदेवता, दिव्य धर्त्या तिणे
 चीर ॥ ७ ॥ जज्जासने वेठी थकी, जूइ चित्रपट सार ॥ प्रश्न करंती देखीये,
 चित्रपट चित्त धार ॥ ८ ॥

॥ ढाल ठढी ॥

॥ अइ प्रीतमशुं एक वार, सलूणी वोखो हो ॥ ए देशी ॥ कनकवती
 वसुदेवने रे, देखी हर्षित थाय ॥ चित्ररूप सम निरखीने, जिम प्रात थं-
 जुज तिम थाय ॥ १ ॥ वसुदेव रुनो हो, अइ देखी नयन झोत्राय ॥ ए
 थांकणी ॥ नेत्र इंदीवरथी करी रे, पूजे श्रीवसुदेव ॥ थंजलि करी उठी
 तिहां रे, आसनथी ततखेव ॥ व० ॥ अ० ॥ २ ॥ इणी परे कहे वसुदेवने

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१७७

रे, महारा पुण्यघी थाज ॥ आख्या स्वामी जी वेगधी, तुम दासी तुं महा-
 राज ॥ व० ॥ अ० ॥ ३ ॥ तव वसुदेव कहे इस्थुं रे, मुजने प्रणमो कांय ॥
 ताहरो सेवक जाणजे, तुं स्वामिनी माहरी घाय ॥ व० ॥ अ० ॥ ४ ॥ जे
 तुज योग्य पति होय रे, तेहने कर परणाम ॥ कुल जाण्या विना मुज जणी,
 मत कर प्रणाम तुं थाम ॥ व० ॥ अ० ॥ ५ ॥ कनकवती कहे सांजखो
 रे, माहरो तुं जरतार ॥ जे देवताए जालीयो, वखी चित्र तणे अनुहार ॥
 ॥ व० ॥ अ० ॥ ६ ॥ कहे वसुदेव हुं नही पति रे, हुं तुज पतिनो दास
 ॥ उत्तर दिशिनो अधिपति, तुज जर्चा धनद ते खास ॥ व० ॥ अ० ॥
 ॥ ७ ॥ तेहनो हूत हुं स्थनो रे, आख्यो ताहरी पास ॥ ते कहे तुजने इणी
 परे, सांजख तुं वचन विधास ॥ व० ॥ अ० ॥ ८ ॥ पहराणी तुं माहरी
 रे, घाजे स्वयंवर गाम ॥ थमरी बहु सेवा करे, तव कनकवती कहे स्वाम
 ॥ व० ॥ अ० ॥ ९ ॥ धनद किहां वखी हुं किहां रे, ए तो महोदो देव
 ॥ हुं तो नारी मनुष्यणी, कितिकाने तोखे हुं हेव ॥ व० ॥ अ० ॥ १० ॥
 हूत करी तुज मोफज्यो रे, ते तो कीना हूत ॥ कोइ वियस नवि सं-
 जये, मानुष्यणी देवने देत ॥ व० ॥ अ० ॥ ११ ॥ कहे वसुदेव ए नवि घटे
 रे, तुमने वात उवेख ॥ तुमे पण दमयंती परे, खहेशो दुःख आगख देख
 ॥ व० ॥ अ० ॥ १२ ॥ कनकवती कहे ए खन रे, कोइ पूरव संबंध ॥ स-
 दज जावे सही नवि शकं, देवता मानुषिणीनो गंध ॥ व० ॥ अ० ॥ १३ ॥
 एन ॥ चत्तारि पंच जांथए, सयाइ गंधोय नणुथ सोथ्यम्स ॥ उठुं वचइ
 जणें, नहुं देवा तेंण थावंति ॥ नया चोक्तं हेमकूननेमिचरित्रं ॥ दुर्गंधम्स
 शरीरम्यो, दारिकम्स सुधादना ॥ नेशने गंधमपि हि, सोडुमित्याहंनं वचः ॥
 ॥ १ ॥ हूतमिपे तु माहरो रे, उं जरतार ए नीम ॥ जड रुढो उत्तर दिशिपति,
 जिम ए कट निणहंज नीम ॥ व० ॥ अ० ॥ १४ ॥ दर्शनने पण ताहरो रे,
 दाख्य नयी हू न्याम ॥ मसधानु प्रतिना करी, तु ना पुजएने गाम ॥ व० ॥
 ॥ अ० ॥ १५ ॥ अहंभवमान यड करी रे, जेम आख्या नेम जाय ॥ धनदने
 रते सदु शानती, तव धनद कहे निण जाय ॥ व० ॥ अ० ॥ १६ ॥ मह
 सुर माहे प्रणमांया रे, धनद देड नन्मान ॥ दिव्यांशुरु युग थापनो, गये
 गमित निण पान ॥ १७ ॥ अ० ॥ १७ ॥ नृग्रव मुकुट मोहामणा रे,
 रुनस रुनगं नान ॥ दार शशिमपूय वखी, उजिनयन देपूय कान ॥ व० ॥

॥ अ० ॥ १८ ॥ पोंचिका आपे रुश्मरी रे, ते तो अतिहि अमूल ॥ कटक सुदर्शन नामथी, मणिमंरित अनुकूल ॥ व० ॥ अ० ॥ १९ सरदारुण नामे दीये रे, कटिसूत्रक मनोहार ॥ कुसुममाल महमहकती, आत दिव्य विलेपन सार ॥ व० ॥ अ० ॥ २० ॥ इणी परे दइ वसुदेवने रे, कीधो आप समान ॥ देखी साथे आवीया, शालादिक हरख्या अमान ॥ व० ॥ अ० ॥ २१ ॥ बीजे खंडे ए कही रे, ठठी ढाल रसाळ ॥ ग्रीजे अधिकारे जखी, सुणतां होय मंगलमाळ ॥ व० ॥ अ० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १७३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हरिचंद्र राजा आवीयो, जोवा आश्चर्य काम ॥ करी प्रणाम करे विनति, सांजलो गुणना धाम ॥ १ ॥ जरतक्षेत्र पावन कलुं, तुमे आढ्या जिणे अत्र ॥ एम कही स्वयंवर सज्ज करे, नानाश्चर्य एकत्र ॥ २ ॥ मांचा महोटा मांकीया, विविध आसन मनोहार ॥ चाढ्यो धनद जोवा जणी, जोवा तेह उदार ॥ ३ ॥ पृथिवी आपद टालतो, तेह विमाननी ठाय ॥ देव देवीशुं परवख्यो, बहु वंदी बोलाय ॥ ४ ॥ देखे स्वयंवर एहवो, जिहां वांध्या उल्लोच ॥ मानुं अंवर ठाड्यो, नही मनाक् संकोच ॥ ५ ॥ तोरण वांध्यां वाहिरे, दीसे सज्ज कल्यां चाप ॥ मानुं काम झूपति तणुं, यंजा वाण करे आप ॥ ६ ॥ रत्ने जन्मि प्रवेश ते, मानुं उग्या जाण ॥ छारचूमि अति शोचती, अष्ट मंगल तिण ठाण ॥ ७ ॥ उडे ध्वज आकाशमां, संजम वगनो थाय ॥ पृथिवी शोजे रत्नथी, मानुं सुधर्मा जाय ॥ ८ ॥ दृष्टि विनोदने कारणे, पूतली रची मनोहार ॥ तिहां उत्तर दिशि नो पति, आवे हर्ष अपार ॥ ९ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ सखी चैत्रज महीने चाढ्या ॥ ए देशी ॥ हवे धनद ते वेठा आवी, बहु अप्सरा साथी सोहावी, वसुदेवनी आगल ठावी हो राज ॥ पुण्य तणां फल जोजो ॥ ए थांकणी ॥ १ ॥ राज आगल जेम जुवराय, तेम वसुदेव आगल सोहाय, रूपे अनंग हराय हो राज ॥ पु० ॥ २ ॥ बीजा पण राजा वेठा, जे रिळे अतिहि उकिळा, देवांशी पुरुष सम दीठा हो राज ॥ पु० ॥ ३ ॥ थर्जुन सोनानी रुमी, थापे एक वली मुदरमी, घमी शिष्टीए मानुं न कूमी हो राज ॥ पु० ॥ ४ ॥ कनिष्ठा अंगुलीए थापे, वसुदेव

श्रीनेमिनाथनो रास खं वीजो.

१७९

लेइ सुख व्यापे, तव धनद सदृश थयो थापे हो राज ॥ पु० ॥ ५ ॥ तव
 लोकने विप्रम थाव्यो, कुवेर मूरति दोय लाव्यो, एम लोकवचने सोहा-
 व्यो हो राज ॥ पु० ॥ ६ ॥ हवे कनकवती तिहां थावे, एक हाथमां हार
 सोहावे, कंदर्पहिंचोवाने दावे हो राज ॥ पु० ॥ ७ ॥ हवे स्वयंवर निरखी
 जोवे, मन मांहे हर्षित होवे, पण वसुदेव तिहां नवि जोवे हो राज
 ॥ पु० ॥ ८ ॥ ते चित्रमां रूप जे दीतुं, इतरूपे वखी उकिंतुं, ते तो
 जोतां लागे मीतुं हो राज ॥ पु० ॥ ९ ॥ तव न्स्नान वदन थयुं तास,
 जेम कमलिनी संघ्या पास, थइ कनकवती निराश हो राज ॥ पु० ॥ १० ॥
 जेम चित्रपूतखी मनोहार, तेम थिर रही तेहज सार, नवि केषवे कंठे
 ते हार हो राज ॥ पु० ॥ ११ ॥ निज साहसुं सयखा जोइ, शुं इपण
 अम्ह होशे कोइ, केम वरती नथी ए मोइ हो राज ॥ पु० ॥ १२ ॥ सखी
 कनकवतीने जाखे, तुं शुं चित्तमां हजी राखे, केम माल न कंठे नाखे
 हो राज ॥ पु० ॥ १३ ॥ तव कनकवती एम बोखे, जस रूप ठे चित्रने
 तोखे, ते तो जगमां दीसे थमोखे हो राज ॥ पु० ॥ १४ ॥ पण नवि
 थाव्यो हजी तेइ, निणे घाय विलंब ते एइ, शी गति होशे मुक देइ
 हो राज ॥ पु० ॥ १५ ॥ केम हृदय छिधा नवि थाय, केम जीव हजी
 रवि जाय, मुक प्रीनम हजी नवि थाय हो राज ॥ पु० ॥ १६ ॥ तव
 कहे वसुदेव एम वाणी, कनकवतीनी करुणा थाणी, जाखे इम धनदने
 जाणी हो राज ॥ पु० ॥ १७ ॥ केम चिंतातुर ए नारी, तुमे चित्तथी केम
 उनारी, ए दीने दुःखमां जारी हो राज ॥ पु० ॥ १८ ॥ तव धनद
 कहे सुणां वान, नामे मुद्रा कुंवरकांत, ते इर कगे सुखशान हो राज
 ॥ पु० ॥ १९ ॥ जव हाथथी तेइ उनारे, तव मृष रूप निज थारे, कनकव-
 तीने हपे वधारे हो राज ॥ पु० ॥ २० ॥ मात्ता हवे नाम पडेगावे,
 धनद छुटुनि वजगावे, अप्सरा तिहां गीत ने गावे हो राज ॥ पु० ॥
 २१ ॥ करे शोक ते एम प्रगंस, धन्य हरिचंद्र नृपनो वंश, जम जामा-
 ना देवाश हो राज ॥ पु० ॥ २२ ॥ कुवेरनी थाणा पावे, देवना तिहां
 वसु वग्मावे ॥ महामांशवे तम परषावे हो राज ॥ पु० ॥ २३ ॥ इम
 कनकवती ने वसुदेव, सुख जोगवनां निनमेव, राजे स्वने ननमेव हो
 राज ॥ पु० ॥ २४ ॥ राजे अधिकार दाव्नी, दास उनमविजय

वे साखी; सातमी पद्मे चित्त राखी हो राज ॥ पु० ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ ११७ ॥
॥ दोहा ॥

॥ पूठे श्री वसुदेवजी, धनद प्रते हवे एम ॥ शे कारण आढ्या तुमे,
एवढो तुम केम प्रेम ॥ १ ॥ तव वैश्रमण कहे हवे, सांचल थइ साव-
धान ॥ कारण मुऊ आढ्या तणुं, कर्णामृत मानुं पान ॥ २ ॥ जंबुद्वी-
पना जरतमां, नयरी संगर नाम ॥ अष्टापदने दुकनी, तिहां मम्मण
नृप ठाम ॥ ३ ॥ वीरमती प्रिया तेहनी, अठे ते रूपनिधान ॥ एक दिन
दंपती नीसख्यां, रमवाने उद्यान ॥ ४ ॥ साथ एक तिहां देखीयो, वीजो
तिहां एक साध ॥ कृमाश्रमण ते मुनिवर, रजनो मेख अगाध ॥ ५ ॥
तव नृप मनमां चिंतवे, थयां अशुकन ए आज ॥ मृगटोलाथी मृग परे,
खेइ गयो ते मुनिराज ॥ ६ ॥ राजकुळे लावी करी, राख्या घटिका वार ॥
हवे आगल शुं नीपजे, ते सुणजो अधिकार ॥ ७ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ हारे हारेसाहिवा रे, गोकुल गामने गोंदरे रे ॥ उजो कृष्णमोराारी रे
लाख, बलिहारी तुऊ वेशनी ॥ ए देशी ॥ हारे हारे साहिवा रे, कांडक
करुणा आणीने रे, जाखे एणी परे वाणी रे लाख ॥ बलिहारी तुऊ वेपनी
रे ॥ ए आंकणी ॥ हारे किहांथी आढ्या ने किहां जायशो रे, तव कहे मुनि
गुणखाण रे लाख ॥ व० ॥ १ ॥ हारे रोहितकपुरथी आवीया रे, जागुं अष्टा-
पद ठाण रे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ करगुं जात्रा जिन तणी रे, जे आपे
निर्वाण रे लाख ॥ व० ॥ २ ॥ हां० ॥ मुऊ एकड्यो तुम्हे दंपती रे, कीधो
साथ विजोग रे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ अमे नवि जात्रा करी शक्या रे, धर्म-
मां विघननो जोग रे लाख ॥ व० ॥ ३ ॥ हां० ॥ राम जेम वध्यो मुनि उपरे
रे, वेर विसाखुं ताम रे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ जेम कुखम ते विसरे रे, हृदय
कोमल थयुं जाम रे लाख ॥ व० ॥ ४ ॥ हां० ॥ मुनि पण परउपगरीया रे,
जीवदया कखो धर्म रे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ योग्य जीव जाणी करी रे,
दया जिनशासन मर्म रे लाख ॥ व० ॥ ५ ॥ हां० ॥ मुनिवर जाख्यो धर्म-
ने रे, सांचली दंपती तेहरे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ धर्म पाम्यां जिनवर
तणो रे, पन्थिआन्या मुनि नेह रे लाख ॥ व० ॥ ६ ॥ हां० ॥ मुनिवर अष्टा-
पद गया रे, आख्खनां व्रत धरे वार रे लाख ॥ व० ॥ हां० ॥ जेम करपी

धन साचवे रे, तेम व्रत साचवे सार रे ॥ व० ॥ ७ ॥ हां० ॥ शासनदेवता
 एकदा रे, धिर करवाने हेत रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ अष्टपद ते खेड गड
 रे, धर्म तणे संकेत रे खास ॥ व० ॥ ८ ॥ हां० ॥ तिहां सुर अमुर पूजा
 करे रे, जिनप्रतिमानी सार रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ देखीने आनंद उपनो
 रे, प्रपनी आवी निज द्वार रे खास ॥ व० ॥ ९ ॥ हां० ॥ रतन जनि
 सोना तणां रे, तिखक करे चोवीश रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ जिन एक एक
 निनिचनां रे, आंघिज कीधां वीश रे खास ॥ व० ॥ १० ॥ हां० ॥ एक दिन
 अष्टपद गड रे, साचे खेड परिवार रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ पूजा करी
 तबना करी रे, जिनवरनी मनोहार रे खास ॥ व० ॥ ११ ॥ हां० ॥ चोवीश
 तिखक चढावीयां रे, चोवीश जिनने खसाट रे ॥ व० ॥ हां० ॥ तपतपती अति
 आकरां रे, धर्म करे तेह राट रे खास ॥ व० ॥ १२ ॥ हां० ॥ कृतकृत्य आत्मने
 मानती रे, आवी नगरे तेह रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ निज शरीर
 मन एक ठे रे, इणी परे दंपती नेह रे खास ॥ व० ॥ १३ ॥ हां० ॥ मरण
 सनाधि तिहां करी रे, उपन्यां ते देवखोकरे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ देव
 देवी सुख योगवे रे, मन हरखे नतशोक रे खास ॥ व० ॥ १४ ॥ हां० ॥
 नन्नप जीव हवे चवी रे, उपनो बहुसी देश रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ पोत-
 नपुर नगरे इहां रे, आजीरपणे सुविशेष रे खास ॥ व० ॥ १५ ॥ हां० ॥
 धन्निह्वनो पुत्रज ययो रे, रेणुका माता जाण रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥
 धन्य नामा पुण्यपात्र ठे रे, चाग्यवंत गुणत्वाण रे खास ॥ व० ॥ १६ ॥ हां० ॥
 वीरनती चवी उपती रे, धुतरी नामे नारी रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ वर्षा
 ऋतु आवी एकदा रे, करे दुर्दुर पोकार रे खास ॥ व० ॥ १७ ॥ हां० ॥
 जुं अनावात्तानी यानिनी रे, तेम अंधाळं घोर रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥
 घर चूप चावणी परे रे, याचे गाजनो शोर रे खास ॥ व० ॥ १८ ॥ हां० ॥
 केशवती पृथिवी घड रे, उग्यां हरियां ताम रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ मानुं
 नारीए पहेरीयां रे, सेवास बन्नने ठान रे खास ॥ व० ॥ १९ ॥ हां० ॥
 बीजजी चिहुं दिशि चनकती रे, कर्म जानु समान रे खास ॥ व० ॥
 ॥ हां० ॥ पंधिशत्रु प्रगट ययो रे, जीवाकुस यानो धान रे खास ॥
 व० ॥ २० ॥ हां० ॥ इणी परे वर्षा उन्नहो रे, वरचे अखंनित धार रे
 खास ॥ व० ॥ हां० ॥ नहिपी चारवा नीकस्यो रे, आजीर धन्यकुमार रे

खास ॥ व० ॥ २१ ॥ हां० ॥ मेघघटा महिषी बहु रे, प्रौढा शब्द करंत रे
 खास ॥ व० ॥ हां० ॥ वरण श्यामल ने पय ऊरे रे, चू गगने विचरंत रे
 खास ॥ व० ॥ २२ ॥ हां० ॥ उत्र धसुं निज मस्तके रे, पाणी करे ते डूर
 रे खास ॥ व० ॥ हां० ॥ महिषीनी पूठे जमे रे, वरसे जलनुं पूर रे खास ॥
 व० ॥ २३ ॥ हां० ॥ बीजे खंडे आवमी रे, ढाल बीजे अधिकार रे खास
 ॥ व० ॥ हां० ॥ गुरु उत्तमनी साक्षी रे, पदमविजय जयकार रे खास
 ॥ व० ॥ २४ ॥ हां० ॥ सर्वे गाथा ॥ २४० ॥

॥ दोहा ॥

॥ वरसे मदा यर्षा तिहां, शीत होये जन जोर ॥ व्यापारी व्यापारना,
 करे उपम निज गोर ॥ १ ॥ जमतां जमतां देखीया, पुण्यप्रकृतिने जोर ॥
 मेरु परे निथल मुनि, एक पगे एक गोर ॥ २ ॥

॥ ढाल नयमी ॥

॥ जयो जयो जगचिंतामणि रे ॥ ए देशी ॥ बीजा मुनिवर पद्मा रे,
 यया दुर्घस करी उपवास रे ॥ शीत पीलाण अति कंपता रे, जेम दूर
 अनिष्टे धिर नास रे ॥ १ ॥ जीरे जयो जयो मुनिवर गुणधर रे ॥ ए
 थांरणी ॥ उग्र परीपद्धने सहे रे, ते मुनिपुंगव महाधीर रे ॥ देखी करुणा
 उदनी रे, धरे उग्र शिरे आनीर रे ॥ जी० ॥ २ ॥ तव मुनिने शाता यइ
 रे, मानुं वेग वसति मांदि रे ॥ वृष्टि नवि धिरे किमे रे, मयपानीने पुम
 न्युं ग्राही रे ॥ जी० ॥ ३ ॥ मुनिवरने अनिमिद थंरे रे, जिहां खगे वरसे
 ए बारि रे ॥ तिहां खगे नवि हासुं किमे रे, पण वरसे अलंभित धार रे ॥
 जी० ॥ ४ ॥ तेह घनाघन धिरेमीयो रे, प्रणमी ते महिषीपास रे ॥ पग-
 लवीयां उषांसीने रे, करी थंजसि ते निज जास रे ॥ जी० ॥ ५ ॥ स्यामी
 चिहांवी आवीया रे, या विषम कास दुःखदाय रे ॥ कहे मुनि पांडु
 देशी रे, थमे आठ्या थाणे गाय रे ॥ जी० ॥ ६ ॥ खंका नगरीए जायता
 रे, गुदगद वंदनने देत रे ॥ वाट मांदि यर्षा यइ रे, धाराधर धाराधर न
 देत रे ॥ जी० ॥ ७ ॥ पद्म जीमूतने वरसनां रे, रुपिने नवि कडपे दिहार
 रे ॥ तिणे अनिमिद करी इहां रसा रे, वरसे जिहां खगे घनधार रे ॥
 जी० ॥ ८ ॥ सात दिस यया जेहने रे, मिरम्या ए जसद ते यात्र रे ॥
 हां प्रतिज्ञा नाहरे रे, यइ श्या परे कहे रुपिराज रे ॥ जी० ॥ ९ ॥

रहेसुं यानक जोइने रे, तव बोखे ते आजीर रे ॥ स्वामी महिषी उपर चढो रे, वाढे कर्दम ने बहु नीर रे ॥ जी० ॥ १० ॥ तव मुनिवर कहे इणी परे रे, जीव उपर चढे साध रे ॥ परपीमा मुनि नवि करे रे, जीवदया प्र-
तिपास अगाध रे ॥ जी० ॥ ११ ॥ पायचारी मुनिवर कहा रे, तिणे नवि वेसुं कांइ रीति रे ॥ इम कही बिहुं जण चालीया रे, धन्य धरतो मुनिशुं प्रीति रे ॥ जी० ॥ १२ ॥ करे मुनिने इम बिनति रे, तुमे उजा रहो इणी उार रे ॥ हुं आहुं जेप दोही करी रे, तिहां छगे मुज करी उपगार रे ॥ जी० ॥ १३ ॥ इम कहीने निज घर गयो रे, महिषी दोही जख्यो कुंज रे ॥ हर्षयी आब्यो मुनि कने रे, मन मांहि घणोज अदंज रे ॥ जी० ॥ १४ ॥ मु-
निवरने पन्निआजीया रे, निज जीवने माने धन्य रे ॥ पारणुं तिहां मुनिवर करे रे, जस मन निर्मम अति पुण्य रे ॥ जी० ॥ १५ ॥ चोमासुं तिण पुर रही रे, मुनिवरजीए कीधो विहार रे ॥ आवकवत ते दंपती रे, पाखे अति उदार रे ॥ जी० ॥ १६ ॥ धन्य ने घुसरी आबिका रे, अंगीकरे महा-
मत जार रे ॥ सात वरस छगे पाखीयुं रे, चारित्र समाधिमां सार रे ॥ जी० ॥ १७ ॥ काख करीने उपन्यां रे, हेमवंत केत्रमां दोय रे ॥ युगलजावधी ते मरी रे, दोष देवपणे ते होय रे ॥ जी० ॥ १८ ॥ देव चवीने उपनो रे, इणहीज भरत मजार रे ॥ कोशख देशमां दीपती रे, नगरी कोशखा मुखकार रे ॥ जी० ॥ १९ ॥ कुल इष्टाकुमां उपनो रे, ठे नामे निपथ महाराज रे ॥ सुंदरा उदरे उपनो रे, धन्य जीव नख नामे ते राज रे ॥ जी० ॥ २० ॥ सुत वीजो कुबेर जखो रे, वीजे खंडे प्रीजे अधिकार रे ॥ दाख कही नवमी जखी रे, मुनि पद्मविजये मुखकार रे ॥ जी० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ २७१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ देश विदर्ज नामे थठे, कुंजिनपुर तिहां सार ॥ जीम पराक्रम जीमरथ, पुण्ड्रंती तस नार ॥ १ ॥ ग्रथ वर्गे नित्य साचवे, जोगवे जोग रसाख ॥ हवे आजीर देवी चवी, उपजे तिहां तिख ताख ॥ २ ॥ सूती राणी एकदा, देखे स्वपन उदार ॥ यानिनी अंत रुपहुं, कहे आबी जरतार ॥ ३ ॥ स्वामी धाज ने स्वप्नमां, दीगो हापी एक ॥ दवथमिषी नासतो, आब्यो तुम पर ठेक ॥ ४ ॥ ते प्रत्यक्षपणे करी, दीगो तव कहे राय ॥ गर्त उपजशे अति चखो, सहु जनने मुखदाय ॥ ५ ॥ राय रापी इपी परे बिहुं, करतां

वचन विद्यास ॥ अचरिज एक ते उपन्युं, ते सुणजो उद्घास ॥ ६ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ महाविदेह क्षेत्र सोहामणुं ॥ ए देशी ॥ इणी अवसर एक हाथीको,
उज्ज्वल वर्ण शरीर लाल रे ॥ आवी राय राणी प्रते, खंघे धरे शौंभीर लाल
रे ॥ १ ॥ दान तणां फल देखजो ॥ ए आंकणी ॥ चोक फेर ते फेरवे,
छद्दे अचरिज सवि लोक लाल रे ॥ पुष्प प्रमुखे पूजा करे, लोक तणा थोके
थोक लाल रे ॥ दा० ॥ २ ॥ राजद्वारे आवी करी, उतारे ते दोय लाल
रे ॥ जइ आखान मूले रखो, वृष्टि कुसुम रत्न होय लाल रे ॥ दा० ॥ ३ ॥ राय
उतारे आरती, करी पूजा सत्कार लाल रे ॥ चंदन प्रमुख विलेपीयां, गज-
मुख आगल सार लाल रे ॥ दा० ॥ ४ ॥ मास पूरण यइ अन्यदा, शुभ जोग ने
शुभ वार लाल रे ॥ मेघघटा विद्युत परे, प्रसवे पुत्री उदार लाल रे ॥ दा० ॥ ५ ॥
श्रीवध जुं वक्षस्पले, महापुरुषने होय लाल रे ॥ तेम जाखे शोजे घणुं,
सद्देजे तिलक ते जोय लाल रे ॥ दा० ॥ ६ ॥ तास जनमप्रजावधी, सहु
राजा शिरदार लाल रे ॥ जीम निसीम ते विक्रमे, तेज प्रताप जंकार लाल
रे ॥ दा० ॥ ७ ॥ स्वप्न संजारी राय ते, दवयी दंती आयात लाल रे ॥
॥ दवदंती अजिधा ठवे, कुंभिन झूपति तास लाल रे ॥ दा० ॥ ८ ॥ कन-
कनी मुद्रिका उपरे, रत्न जडित जेम होय लाल रे ॥ तेम युति शोजे ए-
हनी, करे प्रशंस सहु कोय लाल रे ॥ दा० ॥ ९ ॥ दिन दिन वधती ते-
हये, श्वास सुगंधित तास लाल रे ॥ मात शोक्य पण बाहली, पुण्य प्र-
यत्न ठे जास लाल रे ॥ दा० ॥ १० ॥ पाय नेउर रणजण करे, पद चंक्र-
मणे तेह लाल रे ॥ लखमी परे क्रीडा करे, तिणे दीपावे गेह लाल रे
॥ दा० ॥ ११ ॥ थाठ वरसनी सा यइ, जणवा मूके तास लाल रे ॥
साही मात्र गुरुने करी, करती कखा अज्यास लाल रे ॥ दा० ॥ १२ ॥
जेम आदर्शमां संक्रमे, प्रतिधिय परे याय लाल रे ॥ कर्मपयनी मुख
शास्त्रनी, पारंगामी कहेवाय लाल रे ॥ दा० ॥ १३ ॥ स्याद्वाद श्रेष्ठी
जघ्नी, जिनपने मति होय लाल रे ॥ पंडित तेहवो जग नई, आवी
जीते कोय लाल रे ॥ दा० ॥ १४ ॥ कखासायर ते कुंवरी, वाघेश्वरी परे
जेह लाल रे ॥ तात पासे आवे हये, कखाचारय सह तेह लाल रे ॥
॥ दा० ॥ १५ ॥ निज कखा कोशसपणुं, देखावे तेह तात लाल रे ॥ तात

पणुं हर्षित धयो, देखी एहवी वात छाख रे ॥ दा० ॥ १६ ॥ एक खख
एक सहस्र दीये, पाठकने दीनार छाख रे ॥ शासनदेवता नारीने, जिन-
प्रतिमा दीये सार छाख रे ॥ दा० ॥ १७ ॥ कहे दवदंतीने एहवुं, सोखमा
श्रीजिन शांति छाख रे ॥ जावी जिनप्रतिमा थठे, पूजो धरी मन खांत छाख
रे ॥ दा० ॥ १८ ॥ इम कही थदश्य ते घइ, प्रतिमा खेइ तेह छाख रे ॥ हर्षि-
त वदने ते नमी, तुरत थावे निज गेह छाख रे ॥ दा० ॥ १९ ॥ सखीउमां
रमती पकी, योवन पावन पामी छाख रे ॥ पर्यते खावएयजख तणी, मद-
न खेखणनुं वाम छाख रे ॥ दा० ॥ २० ॥ श्रीजे अधिकारे कहे, बीजे खंडे ठाख
छाख रे ॥ दशमी उत्तमविजयनो, पद्मविजय सुविशाख छाख रे ॥ दा० ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन दवदंती पिता, देखी योवन वाख ॥ तस विवाहने कारणे,
करे ते सघने जाख ॥ १ ॥ पण तस सरिखो नवि जळपो, चिंतातुर ते राय
॥ वरस अदारनी सा घइ, पण तस वर नवि पाय ॥ २ ॥ कन्या महोटी
घर घइ, तस स्वयंवर ते युच ॥ कोइ पुरुष पम सांजखी, थावी रायने
उच ॥ ३ ॥ स्वयंवरनंनप मांणीयो, वहु राजा थावंत ॥ तरुणवयी बहु
राजसुत, रुखिवंत गुणवंत ॥ ४ ॥ निपध राय पण थावीयो, कोशल देश
अधिप ॥ नख कुबेर सुत साय खही, हर्ष खही अति खिप्प ॥ ५ ॥

॥ दाख थग्यारमी ॥

॥ देशी नाखीना गीतनी ॥ जे जे थाख्या राजवी, दीये सहनेसत्का-
र ॥ राजन जी ॥ पाखक नाम विमान ज्युं, मंरुप कीध उदार ॥ राजन जी
॥ वात सुणो विवाहनी, वात कहां ठां, हर्ष थरां ठां, जाणो पुपयनो खेख
॥ राजन जी ॥ वात० ॥ १ ॥ ए थांखणी ॥ मांचा मांख्या अति जला,
मानुं देवविमान ॥ राजन जी ॥ शक सामानिकनी परे, दीपे तेह राजा-
न ॥ रा० ॥ वा० ॥ २ ॥ केइक कमलक्रीना करे, कुसुमकंडुक केइ सार ॥
॥ रा० ॥ काम समान स्वरूपधी, दीपे तास देदार ॥ रा० ॥ वा० ॥ ३ ॥
दवदंती थावी तिहां, वरवरवाने हेत ॥ रा० ॥ प्रतिहारी बहु दाखवे, राय
तणा संकेत ॥ रा० ॥ वा० ॥ ४ ॥ पण मनमां कोइ नवि रुच्यो, अनु-
क्रमे त्तवतां तास ॥ रा० ॥ ॥ कोशल देशनो चूपति, नामे निपध तेखास
॥ रा० ॥ वा० ॥ ५ ॥ एहनो सुत नख नामधी, महावलवंतो जेह ॥ रा० ॥

कुवेर अनुज एहनो अठे, वर जाणी गुणगेह ॥ रा० ॥ वा० ॥ ६ ॥ वरमाखा
 तव कुंवरी, नल महाबल गले थाप ॥ रा० ॥ वाणी थइ आकाशमां,
 वर बख्यो रुनो थाप ॥ रा० ॥ वा० ॥ ७ ॥ धूमकेतु परे उठीयो, कृष्ण राय
 कुमार ॥ रा० ॥ खड्ग लेइने इम कहे, मूक मूक एह नार ॥ रा० ॥ वा० ॥
 ८ ॥ घाखी फोकट माल ए, दवदंतीए तुऊ ॥ रा० ॥ केम तुं परणे सह-
 जमां, यखीया वेठा मुऊ ॥ रा० ॥ वा० ॥ ९ ॥ ज़ीमसुता मूको हवे,
 नहींतर करो संग्राम ॥ रा० ॥ कृष्ण राय जीला विना, केम लेइ जाशो
 धाम ॥ रा० ॥ वा० ॥ १० ॥ तव नल मन हसतो कहे, खेद करे केम
 मूढ ॥ रा० ॥ दवदंतीए मुऊने बख्यो, केम न विचारे मूढ ॥ रा० ॥ वा० ॥
 ११ ॥ परनारीने इछतां, तुऊने केम कढ्याण ॥ रा० ॥ एम बाख्यो पण
 नवि रक्षो, तव कलुं खड्ग ते पाण ॥ रा० ॥ वा० ॥ १२ ॥ नल ते अतल
 परे थयो, दीसे अति विकराल ॥ रा० ॥ नल ने कृष्ण राजा तणां, अनीरु
 ते थयां विसराल ॥ रा० ॥ वा० ॥ १३ ॥ दवदंती मन चिंतये, धिग्
 धिग् मुऊने थांही ॥ रा० ॥ हय थाये मुऊ कारणे, पुण्यहीन हुं प्राही
 ॥ रा० ॥ वा० ॥ १४ ॥ जो हुं दृढ जिनशासने, तो थाउं ए शांत ॥ रा० ॥
 जय थाये नल कुमरनो, दोय कटक सुखशात ॥ रा० ॥ वा० ॥ १५ ॥ इम
 कही कलश पाणी तणुं, खेइ ठांटे ग्रण वार ॥ रा० ॥ कृष्ण राय तव
 तेम थयो, जेम निर्वांत थंगार ॥ रा० ॥ वा० ॥ १६ ॥ शासनदेवी प्रता-
 वयी, कृष्ण राय तरवार ॥ रा० ॥ पाकुं फल जेम डुम थकी, हेठी पडी तेणी
 वार ॥ रा० ॥ वा० ॥ १७ ॥ कृष्ण राय चिंते इस्थुं, नहीं सामान्य ए कोय
 ॥ रा० ॥ एतो योग्य ठे वंदवा, देव सान्निध्य जस होय ॥ रा० ॥ वा० ॥ १८ ॥
 करकज जोनी इम कहे, तुं मुऊ वंदवा योग्य ॥ रा० ॥ इणी परे कृष्ण ठे
 वोखतो, धरी मनमां शुन योग ॥ रा० ॥ वा० ॥ १९ ॥ करी विवाह मनोउय
 तिहां, सहुने विसर्जे राय ॥ रा० ॥ हय गय रह चरु बहु दीये, करमोचनने
 ठाय ॥ रा० ॥ वा० ॥ २० ॥ गावे मंगल गोरनी, बांधे कंकण हाथ ॥ रा० ॥
 ग्रहदेवनी पूजा करे, निषध जीम दोय साय ॥ रा० ॥ वा० ॥ २१ ॥ महा-
 उत्सव करीने तिहां, करमोचन करी खांत ॥ रा० ॥ जीम विसर्जे निष-
 धने, पुत्र सहित चर्खा जांत ॥ रा० ॥ वा० ॥ २२ ॥ दवदंतीने शीखवे, मात
 पिता धरी नेह ॥ रा० ॥ थापदे पण तजीये नहीं, ठाया परे पतिदेह ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंम बीजो.

१८७

॥ रा० ॥ वा० ॥ २३ ॥ खेइ थाणा माय तायनी, रयमां वेसे तेह ॥ रा० ॥
 कोशखा सन्मुख चाखीयो, मनमां धरी निज गेह ॥ रा० ॥ वा० ॥ २४ ॥
 जल थाशय आवे जिहां, कईम शेष रहंत ॥ रा० ॥ धूखे गगन ते वाइयुं,
 बीजी धरा मानुं हुंत ॥ रा० ॥ वा० ॥ २५ ॥ बीजे खंडे अति जली,
 कही बीजे अधिकार ॥ रा० ॥ दाख अग्यारमी सांजलो, पद्य कहे सुख-
 कार ॥ रा० ॥ वा० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३२९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मारग ह्वे इण अवसरे, थर्क अस्तंगत थाय ॥ तम व्याप्युं सहु
 लोकमां, तिहां नवि कांइ देखाय ॥ १ ॥ पण निज पुर जावा तणी, इछा
 अधिकी राय ॥ पण थाखोक विना थया, परवश सघळा जाय ॥ २ ॥ नवि
 स्वखनी माखिम पढे, जल पण नवि देखाय ॥ गर्ता वृद्ध अखक सहु,
 मानुं चौरिंद्रिय थाय ॥ ३ ॥ नल दवदंतीने कहे, जालतिलकयी थाज ॥
 सहुने थजुवाहुं करो, ए महोदुं थम काज ॥ ५ ॥

॥ दाख वारमी ॥

॥ देशी रसीयानी ॥ दवदंती निज जाल प्रमार्जती, इर थयो अंधकार
 ॥ राजेमर ॥ जालतिलक थादित्य परे तपे, दुठ प्रकाश तिवार ॥ राजे-
 सर ॥ १ ॥ पुण्य नणां फल देखा इणी परे ॥ ए थांकणी ॥ सहु सुखमां
 हवे थागल चाखीया. नव मुनिवर तिहां दीठ ॥ रा० ॥ मेरु परे काउम्मग
 मांहे रद्या. मर्हा उपमर्ग उफिठ ॥ रा० ॥ पु० ॥ २ ॥ नव नल कुमार
 कहे निज तानने. करा दर्शन रुपिराज ॥ रा० ॥ वाट मांदि प्रसंगे
 फल थयुं. सागे थातमकाज ॥ रा० ॥ पु० ॥ ३ ॥ नदमानां करिवर
 निज गानने. गणतां वृद्धनी व्रान ॥ रा० ॥ तम मदगंधयी व्रनर ते
 थापीया. पण मुनिवर थनि शान ॥ रा० ॥ पु० ॥ ४ ॥ पूरव पुण्ययी ए
 मुनि पार्माया. नव ते निपिप गजान ॥ रा० ॥ पु० ॥ ५ ॥ पुत्र परिष्ठद मदिन
 नया करे. जगम ताम्य मान ॥ रा० ॥ पु० ॥ ६ ॥ नल कुवेर वेद व्रान
 तीदा. करी उपमर्ग ते इर ॥ रा० ॥ पु० ॥ ७ ॥ प्रगमा हप धरी थगा,
 नल पुण्यपहर ॥ रा० ॥ पु० ॥ ८ ॥ थनुकने कोशखा नयरीने दुकरा,
 नल नल रुहे नाम ॥ रा० ॥ दवदंती मुदी कोशखा गोजना. जिन-
 थल उराम ॥ रा० ॥ पु० ॥ ९ ॥ दवदंती चिने धन्य दु थड. नल

खाधो जरतार ॥ रा० ॥ जास प्रसादे चेत्यने वंदशुं, नित नित हर्ष
 अपार ॥ रा० ॥ पु० ॥ ८ ॥ शुभ दिवसे पुरमां प्रवेश करी, दंपती करे
 हवे केल ॥ रा० ॥ कोइ दिन हिंचोले विहुं हिंचतां, नव नव खेलतां खेल
 ॥ रा० ॥ पु० ॥ ९ ॥ कोइ दिन धम्मिल्ल गुंये नारीनो, कुसुम सुगंध
 ते धार ॥ रा० ॥ कोइ दिन सोगठे ने पाशे रमे, तूर वजावे किवार ॥
 ॥ रा० ॥ पु० ॥ १० ॥ अवसर छही एकांते कोइ दिने, नख दवदंतीनी
 पास ॥ रा० ॥ नाटक तेह करावे हर्षशुं, नव नव रीति खिलास ॥ रा० ॥
 ॥ पु० ॥ ११ ॥ एक दिन निपध राजा नख कुमरने, थापी राज्यनो जार
 ॥ रा० ॥ युवराजे थापे लघु पुत्रने, आप लीये व्रत सार ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १२ ॥ निज प्रजा पाखे दिने दिने नृपति, लोकसुखे तस सुख ॥ रा० ॥
 नख राजा पण तस जो दुःख होये, तो नखने होय दुःख ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १३ ॥ एक दिन राजा पूठे मंत्रीने, न्यून अठे मुऊ कांय ॥ रा० ॥
 मंत्री कहे तव सांजलो स्वामी जी, जेह तुमारो रे ताय ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १४ ॥ जरतमां त्रीजा अंशनो अधिपति, ताहरो तात ते जाण ॥ रा० ॥
 ॥ तुं तो सकल जरतने जोगवे, तात अधिक गुणखाण ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १५ ॥ योजन शत वे जाणो इहां थकी, तहसिलापुर वाम ॥ रा० ॥ नाम
 कदंब अठे महाराजीयो, माने आण न स्वाम ॥ रा० ॥ पु० ॥ १६ ॥
 इम सांजली ते दूतने मोकदयो, पण नवि मानी रे आण ॥ रा० ॥ करवा
 रण ते साथे चालीयो, युऊ करे निज पाण ॥ रा० ॥ पु० ॥ १७ ॥ तेह
 कदंब नृप मनमां चिंतवे, नवि जीतुं इण वाम ॥ रा० ॥ जो जीवतो नासुं
 हवे इहां थकी, तो मुऊ व्रतशुं रे काम ॥ रा० ॥ पु० ॥ १८ ॥ इम चिं-
 तीने नाओ तिहां थकी, लीधो संयमजार ॥ रा० ॥ हवे नख राय कदंब ख-
 भावतो, शिर धूणावे तिण वार ॥ रा० ॥ पु० ॥ १९ ॥ अनुक्रमे पद्दतो
 नरपति तिहां थकी, कोशला नयरीए राय ॥ रा० ॥ अरध जरतनो अधि-
 पति रुयनो, वासुदेव परे ताय ॥ रा० ॥ पु० ॥ २० ॥ त्रीजे अधिकारे
 ए वारमी, वीजे खंडे रे ढाख ॥ रा० ॥ उत्तमविजयनो पद्मविजय कहे,
 पुण्यथी मंगलमाख ॥ रा० ॥ पु० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ ३५५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुलमां अंगारा समो, कुचेर अनुज ते जाण ॥ ठळ खोले नख राय-

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१०८

नां, व्यंतर परे तिण ठाम ॥ १ ॥ हवे एक दिन नख रायने, धूत रम-
णी देव ॥ न्यायवंत पण उपनी, दुःखदायी ततखेव ॥ २ ॥ लागे गुण-
वंता जणी, कलंक एकेकुं आच ॥ चंद कलंकी कमलने, कंटक लाग्या जाय
॥ ३ ॥ सागरमां तारापणुं, चंदन पादपे नाग ॥ होय जरा खीरलने,
निर्धन पंक्ति लाग ॥ ४ ॥ कृष्णपणुं धनवंतने, हिमगिरि लाग्यो ठार ॥
पालक पुत्र ते कृष्णने, उपनो कुल अंगार ॥ ५ ॥ श्रेणिकने कोणिक थयो,
उमतेनने कंस ॥ मल्लिनाथ स्त्री उपना, उत्तम कुल जशवंत ॥ ६ ॥ ते माटे
नख रायने, धूत रमणी देव ॥ नित पनी ते नवि मटे, सुर जस करता
सेव ॥ ७ ॥ एकसो आठ ते बुद्धनी, हत्ती रावणने जाल ॥ तव एके नवि
संपंडी, जव आठ्यो फिटण काळ ॥ ८ ॥

॥ दाख तेरमी ॥

॥ देशी मन वसोयानी ॥ कुवेर मनमां चितवे रे, जीतुं एहनुं राज्य रे ॥
गुणो जविया ॥ पण नवि जय पामे किमे रे, करत क्रिया जय काज रे ॥ १ ॥
दुःख पवियां ॥ एक दिन जावी जावयी रे, नख हाथ्यो देवजोग रे ॥ सु०
॥ अनुकूल थरू पडे नहीं रे, लोक धरे मन शोग रे ॥ दुः० ॥ २ ॥ कुवेर
मारे सांगरी रे. नखनी बारंवार रे ॥ सु० ॥ गाम खर्वट खट हारीयो रे,
प्रखमी हाथ्यो सार रे ॥ दुः० ॥ ३ ॥ सूके सरोवर जिणी परे रे, तेम सूकाणो
तेह रे ॥ सु० ॥ लोक विपाद करे घणो रे. अतमंजस जोइ एह रे ॥ दुः० ॥ ४ ॥
कुवेर मन हरखे घणुं रे. देवी आपनी जीन रे ॥ सु० ॥ लोक तो नखनो
रागीयो रे. करे होकार ज्युं जीन रे ॥ दुः० ॥ ५ ॥ तेह सुणी थावी तिडां
रे, दवदंती तिण वार रे ॥ सु० ॥ इणी परे कहे कर जानीने रे, मृद्धो ए
व्यवहार रे ॥ दुः० ॥ ६ ॥ एत न नेवां साहिवा रे, कहुं हुं बारावार
रे ॥ सु० ॥ अनुजने टायें थारपीये रे. स्वामी राज्य उदार रे ॥ दुः० ॥ ७ ॥
पण नवि इणी परे कीर्जाये रे. जेहयी थपजश थाय रे ॥ सु० ॥ थप-
जकण मटोडुं कलुं रे. सखमी एहरी जाय रे ॥ दुः० ॥ ८ ॥ युद्ध कृत्यां तुने
ते घाय विमगस रे ॥ दुः० ॥ ९ ॥ मदमाना गजनी परे रे, नवि माने ते
पण रे ॥ सु० ॥ दवदंती रुदती घडी रे. कहे नहुने सुयो तयप रे ॥ दुः०
१० ॥ नखने बागो यतयी रे. नख सहु वारं तास रे ॥ सु० ॥ पण नवि आठ्यो

ते रहे रे, हाखो सहु आवास रे ॥ दुः० ॥ ११ ॥ अंतेउर सवि हारीयो रे, द-
 दंती पण ताम रे ॥ सु० ॥ आजरणादिक थंगथी रे, उतारे तिण ताम रे
 ॥ दुः० ॥ १२ ॥ ते पण सहु हारी रह्यो रे, कुवेर बोख्यो त्यांहि रे ॥ सु० ॥
 राज्य थकी हवे नीकखो रे, जाउं मन माने ज्यांहि रे ॥ दुः० ॥ १३ ॥
 तव नख राजा नीकख्या रे, मूकी राज्य जंमार रे ॥ सु० ॥ दवदंती साथे ब-
 रे, देवर बोखे तिवार रे ॥ दुः० ॥ १४ ॥ में तुजने जीती अठे रे, जास
 नहीं देउं कोय रे ॥ सु० ॥ थंतेउर मांहे रह्यो रे, इम कहे कुवेर सोय रे
 ॥ दुः० ॥ १५ ॥ मंत्री सामंत मखी कहे रे, कुवेरने तिणी वार रे ॥ सु० ॥ द-
 दंती तो महासती रे, मत ठेडो ए खगार रे ॥ दुः० ॥ १६ ॥ जो तुमे हवणी
 राखशो रे, तो नचि होशो कल्याण रे ॥ सु० ॥ वाली करशे जसने रे, प-
 सती गुणखाण रे ॥ दुः० ॥ १७ ॥ करशे अनरथ ए घणो रे, कोप थशे मन मांहि
 रे ॥ सु० ॥ पढ़ने तुमे आदर करी रे, करो अतिहि उस्ताह रे ॥ दुः० ॥ १८ ॥
 गाम नगर थापो वखी रे, मत करो तुमे थपमान रे ॥ सु० ॥ ते तो आपनुं
 सहु रहुं रे, पण कांय संवख दान रे ॥ दुः० ॥ १९ ॥ थापो रथ एक सारथी
 रे, इम मन लावो शान रे ॥ सु० ॥ आखर तुम थमज अठे रे, देह सुको-
 मख वान रे ॥ दुः० ॥ २० ॥ इणी परे सांनखी लोकनां रे, कुवेर वयण
 रसाख रे ॥ सु० ॥ ज्रीममुतारथ सारथी रे, कुवेर दीये तिण ताख रे ॥ दुः०
 ॥ २१ ॥ चरत थय्दं खखमी हती रे, ते गइ महारी थाज रे ॥ सु० ॥
 तो रथनुं कारज नथी रे, इणी परे कहे महाराज रे ॥ दुः० ॥ २२ ॥ तव सयं
 कहे साहिया रे, थायुं थमे तुम साथ रे ॥ सु० ॥ नख कहे सेवो रायने
 रे, कुवेर थयिचीनाय रे ॥ दुः० ॥ २३ ॥ तव सहु कर जोनी कहे रे, नखने
 इणी परे वाण रे ॥ सु० ॥ दवदंती सुकुमाख ठे रे, तुमे पण रायने
 ठाण रे ॥ दुः० ॥ २४ ॥ हीनी नहीं शके पायथी रे, मारग विपमे पढ़ रे ॥
 ॥ सु० ॥ तनका ताप घणा पडे रे, उल्ल थग्रि सम जेह रे ॥ दुः० ॥ २५ ॥
 ते कारण रथ खीजीये रे, करो सामी मुपसाय रे ॥ सु० ॥ वेसो देवीशुं तुम्हे
 रे, होय कल्याण सदाय रे ॥ दुः० ॥ २६ ॥ प्रायना इणी परे करे रे,
 बहु प्रधान ते सोरु रे ॥ सु० ॥ वेसी रयमां नीकख्यां रे, मनमां भरतां
 सोरु रे ॥ दुः० ॥ २७ ॥ मानुं एक वस्त्र पहेरीयुं रे, स्नानार्थं उजमाख रे
 ॥ सु० ॥ नागर नागरी सहु रडे रे, देसी नारी जंजाख रे ॥ दुः० ॥ २८ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१६

बीजे खंडे तेरमी रे, दाख बीजे अधिकार रे ॥ सु० ॥ गुरु उत्तमविजय
तणो रे, पद्मविजय कहे सार रे ॥ दुः० ॥ १६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३६२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जातां पुर मांहे घइ, दीगो यंज ते एक ॥ उंचो हाथ ते पांचतें, जारे
ते अतिरेक ॥ १ ॥ कोतुकथी उपानीयो, मानुं हुं इणी जात ॥ नवि जाणे
ए चित्तमां, राज्यप्रशं दुःख खांत ॥ २ ॥ कदली उपाने यथा, सामजखी-
खा मांहे ॥ नख उपाहे यंजने, थाणी मन उत्साह ॥ ३ ॥ पावो थारोपे
खी, देखी महायख तेह ॥ नख पण थापद इम खहे, खोकहे जुं एह
॥ ४ ॥ पहेलां महाइपिए कथुं, चरत थरुनो त्ताम ॥ नख थारो मुनिदा-
नथी, इम जन कहे गान गाम ॥ ५ ॥ जे यंजो उपानशे, ते जाणो पंधाण
॥ ए तो थ्याज मल्या सवे, पण न मलयुं एक गण ॥ ६ ॥ ए नख रायने
जीवतां, नहीं थाये बीजो राय ॥ एह तो वात मली नहीं, कोण जाणे किम
थाय ॥ ७ ॥ पुण्य बधो नख रायनुं, सुणतां इम जनवात ॥ दवदंती रोतां
यका, रथ अति जीनो थात ॥ ८ ॥ कोशखा मूकी इणी परे, पूठे नख सुणो
नार ॥ किहां जागुं कहो तव कहे, जीमसुता सुविचार ॥ ९ ॥ आवो पीयर मा-
हरे, तव चाव्यां नख राय ॥ विपम वाट उजानमां, चाव्यां ते थिर थाय ॥ १० ॥

॥ दाख चोदमी ॥

॥ राग मारुणी ॥ श्रीसीमंधर साहेब, थागे विननि रे ॥ ए देशी ॥ हवे
थागल जानां माग मांहि मथे रे. वाघ करन धुनकार ॥ जूना रे जूना रे
नहीं रुना दीगां थका रे ॥ १ ॥ थापद थापददायक दीने अति घणा रे.
पृथिवी खावा थाय ॥ मानुं रे मानुं रे टाणुं जम पासे जवा रे ॥ २ ॥ सिंहे
मारिन गजवंते वंनुग मही रे. दीने अति विकराज ॥ पीसे रे पीसे रे दीसे
दांन नाकण परे रे ॥ ३ ॥ निख ते यम उषम दीने अति पासुथा रे, खेइ
धनुष निज हाथ ॥ थावे रे थावे रे दावे दुःख ते मनमुखे रे ॥ ४ ॥ केइक
जिह्व ते नाचे गाचे रंगमां रे. मानुं मदिरा पान ॥ कीधा रे कीधा रे दीधा
करन्फोटण घणा रे ॥ ५ ॥ केइक नीर नीर परे वरने नाचना रे. केइक करे
पोकार ॥ म्थे रे म्थे रे युंऊ गज कूनर परे रे ॥ ६ ॥ नख राजा रथथी
नरीया तिहां किये रे. नागी करी तरवार ॥ जावे रे जावे रे थावे दवदंती
दा रे ॥ ७ ॥ शशला उपर मिह नणुं कारय नहीं रे. एम कहे नखनारी ॥

नथी रे, ते डुम नग रण एह रे ॥ पण नवि नल देखुं किहां रे, प्राणवल्लभ
 मुज जेह रे ॥ ७ ॥ यो० ॥ नवि देखे नल रायने रे, सुपन संजारे ताम
 रे ॥ अंव समो नल राजीयो रे, राज्य फलादिक ठाम रे ॥ ८ ॥ यो० ॥
 राज्यतुं सुख फलखाद जे रे, परिजन जाणो ते भृंग रे ॥ वनहाथी मद्यो
 तेहने रे, उपाड्यो ते रंग रे ॥ ९ ॥ यो० ॥ वृक्ष थकी पनुं थयुं रे, ते नव
 राय वियोग रे ॥ जाणुं ए सुपने करी रे, दुर्लज पतिसंयोग रे ॥ १० ॥
 ॥ यो० ॥ महोटे स्वर तिहां रोवती रे, कहे इणी परे मुख वाच रे ॥ थाप
 लहे नारी यदा रे, धीरज रहे किम साच रे ॥ ११ ॥ यो० ॥ स्वामी केम
 मुजने तजी रे, जार जणी थइ तुज रे ॥ थाउं प्रसन्न वनदेवता रे, स्वामी
 देखानो मुज रे ॥ १२ ॥ यो० ॥ धरती मात विवर दीयो रे, पेसुं ध-
 रती मांदि रे ॥ नाथ विना नवि रही शकुं रे, नवि पासुं सुख क्यांदि रे
 ॥ १३ ॥ यो० ॥ थांसुधारा रेवती रे, सिंचे वननां रुंख रे ॥ जल थस
 थातप ठांदि रे, नवि पामे कहीं सुख रे ॥ १४ ॥ यो० ॥ थटवीमां
 जमतां यकारे, थक्षर देखे ताम रे ॥ वल्ल थंचले हरले तदा रे, चिंते मनमां
 थाम रे ॥ १५ ॥ यो० ॥ पियु मन सरोवर हंसली रे, निश्चय तुं हजी थाज
 रे ॥ नहीतर केम लखे थक्षरा रे, मुज पति नल महाराज रे ॥ १६ ॥ यो० ॥
 बांची चिंते एहवुं रे, जाउं तातने गेह रे ॥ नाथ वचन ए मानवुं रे, येये
 कसुं मन जेह रे ॥ १७ ॥ यो० ॥ वटमारग चाली ह्वे रे, जोती थक्षर तेह
 रे ॥ जाणे नल पासे थठे रे, थक्षर तेह गुणगेह रे ॥ १८ ॥ यो० ॥ वाघ
 उठे खावा घणा रे, दीसे जयंकर रूप रे ॥ पासे नवि थावी शके रे, पासेशीघ्र
 थनूप रे ॥ १९ ॥ यो० ॥ फणिधर मणिधर मोटका रे, देखी उपजे प्रास रे ॥
 पण नवि थावे दुकमा रे, शीघ्र थचस जस पास रे ॥ २० ॥ यो० ॥ मद ऊ-
 रता मयंगस घणा रे, दीसे जे थतिकूर रे ॥ सिंह परे नावे दुकमा रे, जेहने
 शीघ्र सनूर रे ॥ २१ ॥ यो० ॥ इत्यादिक उपद्रव घणा रे, मारग जातां थाय
 रे ॥ तेहने सहु विषये गयां रे, जेहने शीघ्र सखाय रे ॥ २२ ॥ यो० ॥
 केस विधाय कंयरी रे, तेम रुधरे ऊरे पाय रे ॥ दव बीहीनी जिम हाथणी
 रे, शीघ्र थइ तेम जाय रे ॥ २३ ॥ यो० ॥ मारगे साय मद्यो ह्वे रे,
 महारिखे नरपूर रे ॥ देखीने हर्षित थइ रे, जिम तरंग जसपूर रे ॥ २४ ॥
 ॥ यो० ॥ पत्तरमी बीजा खंनमां रे, दास श्रीजे थधिकार रे ॥ पद्मविजय

अनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

कहे शीखपी रे, होवे जय जयकार रे ॥ १५ ॥ चो० ॥ सर्व गाथा ॥ ४३४ ॥ १६

॥ साय मांहे जेली घडू तव आग्या तिहां चोर ॥ रुंघ्यो आगी सायने
करता ते अति सोर ॥ १ ॥ वीक होये धनवंतने, निर्धनने शी वीक ॥
धीक साचजापक जणी, जिम जागुं हुं असीक ॥ २ ॥ चिंता प्रतवंता जणी,
पासगो निरजीक ॥ शीखवंत बीये घणुं, नवि जाय नारी नजीक ॥ ३ ॥
जाय होय तेहनुं सदा, नवि होय तस गुं जाय ॥ देवपणुं हारी करी, जुं
रुंघिय थाय ॥ ४ ॥ तेमाटे ए खोकने, खागी महोटी वीक ॥ आना अयला
पासता, आग्या चोर नजीक ॥ ५ ॥ दवदंती कहे सांजखो, न करो वीक
गार ॥ कुलदेवी घाणी परे, सदु सांजखे तिण वार ॥ ६ ॥

॥ दोहा सोखमी ॥

॥ उठ कलाखण जर घडो हे, दारुमारो मूख मुणाय ॥ ए देशी ॥ मुज
वेतां केम लुंढशो हे, इम कहे दवदंती नार ॥ पण नवि जाये तसकरा हे,
तव कीधो हुंकार ॥ १ ॥ रायजादी घोखे वचन रसाख ॥ ए टेक ॥ तव
नावा ते नसकरा हे, धधिर ययुं सवि बन्न ॥ तेह सायना सदु जना हे,
चिंते इणी परे मन्न ॥ २ ॥ रा० ॥ थापणने पुण्ये करी हे, आगी कोइ वन-
देवी ॥ चोर घर्की राग्या इणे हे. हुंकारे नतखेव ॥ ३ ॥ रा० ॥ प्रणमी सा-
यं प विनवे हे. केम राणमां फगो मान ॥ कोण नमे ठो ते कहो हे, नव कही
रघवी वान ॥ ४ ॥ रा० ॥ सार्थप कहे कर जोराने हे, नलनारी अम माय
.. तस्करधी राग्या वरुं हे. तिणे तुमे जीविन दाय ॥ ५ ॥ रा० ॥ करी
आश्राम राखी परे हे. देवी परे आराध ॥ वपां तिण टाणे थडू हे, वरसे
वारि अगाध ॥ ६ ॥ रा० ॥ ग्रण रात्रि वरम्यो तिहां हे, विरम्यो मेघ ति-
वार ॥ साय मूर्की आगख गडू हे, दवदंती मनाहार ॥ ७ ॥ रा० ॥ नल
वियोगना द्विसर्था हे. चौथ नक्त करे निन ॥ मंद मंद जानां थका हे,
देखे एक ते र्जनि ॥ ८ ॥ रा० ॥ गहम एक दीगो तिहां हे, यम नृपति मातुं
पुन ॥ इयाम अमावास्या परे हे, काजल परे जेम जून ॥ ९ ॥ रा० ॥
खाउं खाउं करतो थको हे. शोपनाग परे तेह ॥ नारी धैर्य धरी कहे हे, थापुं
मारी देह ॥ १० ॥ रा० ॥ पण एक माहरी वानमी हे, सांजलतुं घिर थाय ॥
जन्म्या ते मरवा जणी हे, तेहमां वीक न कांय ॥ ११ ॥ रा० ॥ कर्म कर्यां

ते जोगवे हे, प्राणी आपही एक ॥ तेहमां करत विषाद श्यो हे, इम कहे
 वचन विवेक ॥ १२ ॥ रा० ॥ बाह्य प्राण हरे माहुरा हे, पण नहीं माहुरी
 हाण ॥ रत्नत्रयी जे माहुरी हे, ते तो थिर रहे जाण ॥ १३ ॥ रा० ॥
 ते माटे तुजने कहूं हे, हुं तुं पारकी नार ॥ मत ठेडो मुजने इहां हे, इम
 तुज नहीं श्रीकार ॥ १४ ॥ रा० ॥ धैर्य वचन ते सांजली हे, हरख्यो तेह
 पलाद ॥ तूगो हुं तुज उपरे हे, कहे मत कर विषवाद ॥ १५ ॥ रा० ॥ दव-
 दंती कहे सांजलो हे, जो तूगो महाजाग ॥ तो कहो माहुरा स्वामीनो हे,
 कव संयोगनो लाग ॥ १६ ॥ रा० ॥ चारे वरसे ताहरो हे, मलशे नल ज-
 तार ॥ पीयरमां रहेतां थका हे, यक कहे एह प्रकार ॥ १७ ॥ रा० ॥ जो तुं
 कहे तो ताहुरा हे, मूकुं तातने गेह ॥ तव ते दवदंती कहे हे, आणी
 अतिहि सनेह ॥ १८ ॥ रा० ॥ वात कही स्वामी तणी हे, तिणे कसुं सघडुं काम
 ॥ पर नर साथे नवि घटे हे, जावुं मुजने धाम ॥ १९ ॥ रा० ॥ ते कारण
 जाउं सुखे हे, तव निज परगट रूप ॥ देखामी दवदंतीने हे, थयो अदृश्य
 स्वरूप ॥ २० ॥ रा० ॥ निज जरतार वियोगडे हे, वार वरसने प्रमाण ॥
 जाणी अजिग्रह इम करे हे, त्रिकरण शुद्ध सुजाण ॥ २१ ॥ रा० ॥ वल्ल
 तांवूल चूपण वली हे, विगय विलेपन सार ॥ करे निपेध नल जिहां मडे
 हे, सती शिरोमणि सार ॥ २२ ॥ रा० ॥ एक गिरिनी गुफा लही हे, क-
 रती तिहां निवास ॥ माटीमय जिन शांतिनी हे, मूरति करे ते उल्लास ॥
 ॥ २३ ॥ रा० ॥ खूणे थापी तेहने हे, विरचे पूज उदार ॥ ग्रण टंक जिनवर
 तणां हे, चोथजक्त तप सार ॥ २४ ॥ रा० ॥ शीखे उपद्रव सवि मटे हे,
 शीखे संग सुजाण ॥ अटवीमां सान्निध करे हे, शीखे कोनि कल्याण ॥
 ॥ २५ ॥ रा० ॥ बीजे खंडे सोलमी हे, ढाल बीजे अधिकार ॥ पंक्ति उत्तम-
 विजयनो हे, पद्मविजय कहे सार ॥ २६ ॥ रा० ॥ सर्व गाथा ॥ ४९६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे सार्यप निज साथमां, नवि देखे ते नार ॥ पगळांना अनुसारयी,
 आव्यो तिणहीज गार ॥ १ ॥ तेह गुफामां थावीयो, दवदंतीनी पास
 ॥ दवदंती पूजा करे, थाणी थंग उल्लास ॥ २ ॥ कुशळ क्षेम जाणी करी,
 दवदंतीने ताम ॥ सार्यवाह हर्षित थयो, देखी पूजा ताम ॥ ३ ॥ पूजा ते
 पूरी करी, पूठे कुशळनी वात ॥ तेहगुं मीठी वाणीए, चाले निज अव-

दात ॥ ४ ॥ केइ तापस आख्या तिहां, पासे वसता जेह ॥ अंबुद वरसे आ-
करो, उठे शब्द अठेह ॥ ५ ॥ किहां जइये तापस कहे, नहीं आपण आ-
धार ॥ आपदनी परे दोरता, देखे नारी तिवार ॥ ६ ॥ कहे मत वीहो वा-
पका, इम कीधो आश्वास ॥ दवदंती नारी करे, कुंडाखुं चिहुं पास ॥ ७ ॥

॥ दाल सचरमी ॥

॥ राय कहे राणी प्रते ॥ सुणी कामिनी ॥ ए देशी ॥ सतीया मांहि शिरो-
मणि ॥ जयवंती जी ॥ दवदंती ते नार ॥ गुणवंती जी ॥ शीखवंती जो हुं अहुं
॥ ज० ॥ तो ए कुंरुथी वार ॥ गु० ॥ १ ॥ वपो पण मांहे नहीं ॥ ज० ॥ इणी
परे जाखुं जाम ॥ गु० ॥ तब नवि बुंद पडे तिहां ॥ ज० ॥ वरसे वा-
हिर ठाम ॥ २ ॥ गु० ॥ तब सहु तापस चिंतवे ॥ ज० ॥ ए वनदेवी कोय
॥ गु० ॥ सार्थप पुठे नारीने ॥ ज० ॥ कोण देव ए होय ॥ ३ ॥ गु० ॥ ते
कहे परमेश्वर तणी ॥ ज० ॥ मूरति अति मनोहार ॥ गु० ॥ कुड जीव नवि
उपडवे ॥ ज० ॥ एह प्रसादे ए वार ॥ ४ ॥ गु० ॥ धर्म सुणी तस मुख थकी
॥ ज० ॥ अंगीकरे धरी प्रेम ॥ गु० ॥ कामधेनु तुं धर्मनी ॥ ज० ॥ सार्थप
जाखे एम ॥ ५ ॥ गु० ॥ तापस पण तस वचनथी ॥ ज० ॥ करता अंगी-
कार ॥ गु० ॥ मूकी तापसधर्मने ॥ ज० ॥ जैनधर्म जग सार ॥ ६ ॥ गु० ॥
खीर पान लीधा पठी ॥ ज० ॥ कांजी कुण करे पान ॥ गु० ॥ जैनधर्म लीधा
पठी ॥ ज० ॥ अन्य धर्म कुण मान ॥ ७ ॥ गु० ॥ सार्थवाह ते धानके ॥
॥ ज० ॥ नगरी वासे त्यांहि ॥ गु० ॥ तापस थोधने कारणे ॥ ज० ॥ तापस-
पुर उत्साह ॥ ८ ॥ गु० ॥ शान्तिनाथ जिनवर तणुं ॥ ज० ॥ चेत्य करावे
शेठ ॥ गु० ॥ शेठ तापस सहु इम कहे ॥ ज० ॥ जैन थकी सहु हेठ ॥ ९ ॥
॥ गु० ॥ एक दिन रात समे हवे ॥ ज० ॥ गिरिशिर उपर जोय ॥ गु० ॥ मुर
थावता जावता ॥ ज० ॥ अत्रुथाखुं तिहां होय ॥ १० ॥ गु० ॥ जय जय
शब्द ते सांजसे ॥ ज० ॥ दवदंती तिण वार ॥ गु० ॥ जोवा गइ गिरि उ-
परे ॥ ज० ॥ तापस शेठ परिवार ॥ ११ ॥ गु० ॥ ते धानक तिंहकेशरी
॥ ज० ॥ पाभ्यो केवसज्ञान ॥ गु० ॥ करवा महोत्तव तेहनो ॥ ज० ॥ आख्या
सहु तिण धान ॥ १२ ॥ गु० ॥ पाय प्रणमी मुनिवर तणा ॥ ज० ॥ वेठा
निज निज ठाम ॥ गु० ॥ देशना दीधी तिण समे ॥ ज० ॥ चवि उप-
गारने काम ॥ १३ ॥ गु० ॥ दुर्वज नरचव पानीने ॥ ज० ॥ न करो को

परमाद ॥ गु० ॥ दवदंती मुखने कहे ॥ ज० ॥ करी रुमो संवाद ॥ १४ ॥ गु० ॥
 कुलपतिने केवली कहे ॥ ज० ॥ दवदंती ए नार ॥ गु० ॥ धर्म कखो तिम
 जाणजो ॥ ज० ॥ एह सती निर्धार ॥ १५ ॥ गु० ॥ महोदो महिमा
 एहनो ॥ ज० ॥ तिणे वाख्यो घन घोर ॥ गु० ॥ हुंकारे करी त्रासव्या ॥ ज० ॥
 दुर्जय ते महा चोर ॥ १६ ॥ गु० ॥ देव एक थाव्यो तिहां ॥ ज० ॥ वंदे के-
 ली पाय ॥ गु० ॥ दवदंतीने एम कहे ॥ ज० ॥ सांजल तुं सुखदाय ॥ १७ ॥
 ॥ गु० ॥ शिष्य हतो तापस तणो ॥ ज० ॥ आ वनमां हुं सार ॥ गु० ॥
 कूर्पर नाम सोहामणुं ॥ ज० ॥ दुर्धर तपनो कार ॥ १८ ॥ गु० ॥ पंचा-
 मिने साधतो ॥ ज० ॥ पण तापस हुं एह ॥ गु० ॥ पूजा स्तवना नवि करे
 ॥ ज० ॥ क्रोध थाव्यो मुळ तेह ॥ १९ ॥ गु० ॥ तेह थानक मूकी गयो
 ॥ ज० ॥ दुःख खेहेतो तिण वार ॥ गु० ॥ क्रोधे काल करी ययो ॥ ज० ॥
 महा विपथर दुःखकार ॥ २० ॥ गु० ॥ एक दिन श्रीथरिहंतने ॥ ज० ॥
 रुसवा दोव्यो ताम ॥ गु० ॥ तें नवकार सुणावीयो ॥ ज० ॥ मुळ श्रवणे
 गुणकाम ॥ २१ ॥ गु० ॥ दरमां पेटो हुं वली ॥ ज० ॥ एक दिन सुणी-
 या कान ॥ गु० ॥ तापस थागल जाखती ॥ ज० ॥ जीवाजीवनां थान
 ॥ २२ ॥ गु० ॥ जीवहिंसायी दुःख खहे ॥ ज० ॥ इम सांजली तुळ बाण
 ॥ गु० ॥ में मन मांदि चिंतव्युं ॥ ज० ॥ हिंसावंत हुं जाण ॥ २३ ॥ गु० ॥
 महापापी हुं सरजीयो ॥ ज० ॥ नाग तणो थवतार ॥ गु० ॥ शी गति यासे
 माहरी ॥ ज० ॥ इहापोह तिण वार ॥ २४ ॥ गु० ॥ जातिसमरण
 उपनुं ॥ ज० ॥ तापस देखी मुळ ॥ गु० ॥ वेराग्ये थणसण ग्रथुं ॥ ज० ॥
 बाणी खही में तुळ ॥ २५ ॥ गु० ॥ सौधमें सुर हुं ययो ॥ ज० ॥ तपनुं
 फल नवि जाय ॥ गु० ॥ कुमुमसमृद्ध विमानमां ॥ ज० ॥ नाम कुमुम-
 प्रन याय ॥ २६ ॥ गु० ॥ सहु ताहरो महिमा थवे ॥ ज० ॥ थवधिज्ञानयी
 जाण ॥ गु० ॥ धर्मपुत्र हुं ताहरो ॥ ज० ॥ उपगारी तुळ बाण ॥ २७ ॥
 ॥ गु० ॥ स्वामी सहु तापस ग्रवे ॥ ज० ॥ कहे तापसने एम ॥ गु० ॥ आवर-
 वत पाखो तुमे ॥ ज० ॥ मनमां धारी प्रेम ॥ २८ ॥ गु० ॥ पूरव जव जे
 नागनुं ॥ ज० ॥ खातुं खेइ शरीर ॥ गु० ॥ गुरु उपर जइ टांगीयुं ॥
 ॥ ज० ॥ इणी परे कहे महाधीर ॥ २९ ॥ गु० ॥ कोष करे जे मानवी ॥
 ॥ ज० ॥ खहे एहवा थवतार ॥ गु० ॥ जेम कूर्पर पूरव जवे ॥ ज० ॥

सहो हीणो जमवार ॥ ३० ॥ गु० ॥ बीजा खंभ मांहे कही ॥ ज० ॥ दास
बीजे अधिकार ॥ गु० ॥ सत्तरमी सोहामणी ॥ ज० ॥ पद्मविजय सुखकार
॥ ३१ ॥ गु० ॥ सर्व गाथा ॥ ५३४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुलपति समकितधर पुरा, वली पाम्यो बैराग ॥ केवलीने प्रणमी
करी, इम जाखे महाजाग ॥ १ ॥ स्वामी महावत दीजीये, कहे केवली
जगवान ॥ महारा गुरुजी आपशे, तुम्ह दीक्षानुं दान ॥ २ ॥ जशोज्ञ नामे
रुपना, सूरेश्वर गुणगेह ॥ ममत्व नहीं जस देहनुं, त्रत आपे तुम तेह
॥ ३ ॥ तब कुलपति महामति कहे, विलस्य पामी एम ॥ दीक्षा लीधी
स्वामी जी, तस कारण कहो केम ॥ ४ ॥ केवली कहे तुमे सांजखो, जे
कहुं हुं अवदात ॥ आयु अधिरपणुं वली, संसारे दुःखवात ॥ ५ ॥

॥ दास अठारमी ॥

॥ कनवां रे फल ठे कोथनां ॥ ए देशी ॥ कोशवा नयरीए राजीयो, कुवेर
इणे नामे ॥ तेहनो पुत्र हुं उपन्यो, आव्यो यौवन वामे रे ॥ १ ॥ आयु
अधिर जवि प्राणीया ॥ एथांकणी ॥ परणी कन्या एकदा, वलीयो घर
साहना ॥ सुरि जशोज्ञ देखीया, शोजन जस नामो रे ॥ २ ॥ आ० ॥ पद-
कज प्रणम्यो तेहनां, दीधो मुक उपदेश ॥ में पूज्युं अवसर खही, कहो
आयु मुक शेष रे ॥ ३ ॥ आ० ॥ देइ उपयोग गुरु कहे, पांच दिवस तुज
शेष ॥ सुणी विलखो घइ जूरतो, तब गुरु कहे उपदेश रे ॥ ४ ॥ आ० ॥
मत कर आरत तुं हवे, सांजख साहरी वाण ॥ चरण दिवस एक अनुज-
वे, तोण होय शिवगण रे ॥ ५ ॥ आ० ॥ पांच दिवस हजी ताहरे, खे तुं
संयमचार ॥ तब में चारित्र आदखुं, शिवसुखनुं दातार रे ॥ ६ ॥
आ० ॥ गुरु उपदेशयी आवीयो, विचरंतो इण गणे ॥ शुक्लप्यानधी क्षय
कह्यां, घातीकर्म ए टाणे रे ॥ ७ ॥ आ० ॥ आवरण सहू हरे ययां, प्रगट
केवलज्ञाने ॥ लोका लोकने देखतो, विचरंतुं इण थाने रे ॥ ८ ॥ आ० ॥
एम कही योगने रुंधीया, जव उपमाही कर्म ॥ स्वांत करी शिवमां गया,
जिहां शाश्वत दुःखां शर्म रे ॥ ९ ॥ आ० ॥ देव दहन करे तस वपु, हवे
कुलपति लीये दीक्षा ॥ दवदंती पण एम कहे, मुकने दीयो गुरु शिक्षा रे ॥
॥ १० ॥ आ० ॥ तब जशोज्ञ गुरु कहे, नख साये तुज जोग ॥ जोगववा

बहु दिन लगे, तेणे नहीं व्रतयोग रे ॥ ११ ॥ आ० ॥ सूरीसर हवे उत्तरी,
 तापसपुर मांदि आवे ॥ चैत्य तणी प्रतिष्ठा करे, समकित बीजने आवे
 रे ॥ १२ ॥ आ० ॥ सात वरस एम बही गयां, तेह गुफा मांदि रहेतां ॥
 एक दिन श्रवणे सुणे इश्युं, नख दीगो हतो कहेतां रे ॥ १३ ॥ आ० ॥
 दवदंती तिहां नीकली, सांजली एहवी वाण ॥ चोकफेर जोयुं फरी, दीजे
 नहीं किण ठाण रे ॥ १४ ॥ आ० ॥ तेह गुफा झरे रही, शब्दकयक नवि
 मलीयो रे ॥ उजय व्रष्ट नारी हवे, अटवीमां दुःख बलीयो रे ॥ १५ ॥ आ० ॥
 रुदन करे ते महासती, किहां जाउं शुं करीये ॥ ते गुफा सन्मुख बह
 पण देवे दुःख करीये रे ॥ १६ ॥ आ० ॥ राक्षसी एक आवी तिहां, लाश्च
 तुजने हुं आज ॥ झूखी कूख माहरी अठे, माहरे मांसशुं काज रे ॥
 ॥ १७ ॥ आ० ॥ जैमी कहे नख पति विना, जो उर चित्त न होवे रे ॥ इत
 आशा राक्षसी तणी, थाउं सहु सिद्ध जोवे रे ॥ १८ ॥ आ० ॥ देव गुरु जे
 जैनना, जैन तणो बली धर्म रे ॥ ते विनु मन नवि मानीउं, जे आपे शि-
 वशर्म रे ॥ १९ ॥ आ० ॥ तो उपद्रव थाउं वेगला, सांजली ते सती वाणी ॥
 राक्षसी अहश्य थइ गइ, सुपन परे तिण ठाण रे ॥ २० ॥ आ० ॥
 शील अचल होय जेहनां, तेहने विघन न होवे रे ॥ दवदंती परे जाणजो,
 ते नवनिधि घर जोवे रे ॥ २१ ॥ आ० ॥ बीजे खंने अढारमी, ढाल बीजे
 अधिकार रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो, पद्म कहे जय जयकार रे ॥ २२ ॥ आ० ॥

॥ दोहा ॥

॥ पर्वत पासे एक नदी, दीगी पाणी शून्य ॥ तरसी दवदंती हवे, जेह-
 तुं पुण्य अगण्य ॥ १ ॥ सम्यक्दर्शन माहरे, जो चित्तमां थिर होय ॥
 तो गंगा परे निर्मलुं, जल प्रगटावो कोय ॥ २ ॥ पादु प्रहार करे तिहां,
 इम जाली ते नारी ॥ कीरसमुद्रनी सारिखुं, प्रगट थयुं तिहां वारि ॥ ३ ॥
 पाणी पीधुं तिहां कणे, आगल चाली जाय ॥ शील तणा महिमा थकी,
 सघले मंगल थाय ॥ ४ ॥ शीखे संकट सवि टखे, शीखे रण पुर थाय ॥ शील
 विना जे मानवी, नाम नको खेवाय ॥ ५ ॥ साप कुसुममाळा हुवे, विप
 ते अमृत थाय ॥ सुरवर नित सेवा करे, शीलवंतनी न्याय ॥ ६ ॥ ते दवदंती
 महासती, गुणवंती पथ मांदि ॥ शीलवंती बट पामती, वेसंती उत्साह ॥ ७ ॥

॥ ढाख उंगणीशमी ॥

॥ जोखीना हंसा रे विषय न राचीये ॥ ए देशी ॥ पंथीलोक आख्या इण
 अवसरे, पूठे नारीने तामो जी ॥ वनमां एकखी तुं केम इहां वसे, दव-
 दंती कहे आमो जी ॥ १ ॥ सांजखो माहरी वात सोहामणी ॥ ए ट्रेक
 ॥ सायथी चूकी हुं रणमां वसुं, तापसपुर मुज जावो जी ॥ पंथी कहे
 पश्चिम दिशि जायजे, तुज पुर आवशे ठावो जी ॥ २ ॥ सां० ॥ साय
 अमारो जातो रहे तिणे, आवी न शकुं साथो जी ॥ अमे अमारा सायमां
 जायशुं, बारि खेइ निज हाथो जी ॥ ३ ॥ सां० ॥ जो अम साये आवो
 मात जी, तो चाखो जखी जांते जी ॥ इम कही साये तेनी नारीने,
 पहोता सायमां खांते जी ॥ ४ ॥ सां० ॥ नामथी ते धनदेव सारथपति,
 पूठ्या पठी कहे वातो जी ॥ घानक मूको मुजने स्वामी जी, या
 मुजने सुखशातो जी ॥ ५ ॥ सां० ॥ अचखपुरे अमे जाशुं सांजखो, तुमे
 पण आवो साथो जी ॥ पुत्री परे बेसारी यानमां, सार्थप ग्रही तस हाथो
 जी ॥ ६ ॥ सां० ॥ एक दिन साय पनाव कखो तिहां, राते सुणयो नव-
 कारो जी ॥ सारथवाह सहित ते देखवा, जोवा चाखी उदारो जी ॥ ७ ॥
 ॥ सां० ॥ चैत्यवंदना करतो जावशुं, दीगो श्रावक तामो जी ॥ दवदंती
 तेहने अनुमोदती, निज गुण परगट कामो जी ॥ ८ ॥ सां० ॥ पट उपर जिन-
 विंव आखेखीयुं, श्याम वरणथी तेह जी ॥ देखी पूठे दवदंती इश्युं, पूजो
 कारण केह जी ॥ ९ ॥ सां० ॥ केहनुं विंव थठे ए मुज कहो, तव कहे
 श्रावक सारो जी ॥ मखिनाथ उंगणीशमा जिनवरु, जावी जस अवतारो
 जी ॥ १० ॥ सां० ॥ कारणथी पूजा करुं एहनी, तेह सुणो हवे वातो
 जी ॥ कांचीपुरमां वास ते माहरो, ज्ञात वणिक मुज तातो जी ॥ सां० ॥
 ॥ ११ ॥ धर्मगुप्त ज्ञानी गुरु एकदा, विचरंता उद्यानो जी ॥ समव-
 सख्या बंदी में पूठीयुं, कुण तीर्थे शिवयानो जी ॥ सां० ॥ १२ ॥ तव
 ज्ञानी गुरु मुजने इम कहे, मखिनाथने वारे जी ॥ प्रसन्नचंद्र राजा थइ
 तिज्जशो, इम मुजने कहे त्वारे जी ॥ सां० ॥ १३ ॥ ते दिनथी पूजुं हुं
 सुण सती, विंव करी जिनराजो जी ॥ मुजने वात कहे हवे ताहरी, तव
 कही नखमुख राजो जी ॥ सां० ॥ १४ ॥ अश्रुपात करी श्रावक कहे, म
 करो वहेन विपादो जी ॥ तात समो सारथपति एह ठे, इम कही वचन

विवादो जी ॥ सां० ॥ १५ ॥ अचलपुरे पड़ोतो ते अनुक्रमे, हवे मूकीने
 जाय जी ॥ तृपावंत गइ एक वाविमां, जलदेवी मानुं आय जी ॥ सां० ॥
 ॥ १६ ॥ दवदंतीनो पग पकड्यो हवे, गोधाए जल मांहि जी ॥ जवन-
 कार संजारे तिहां कणे, मूक्यो पग तव त्यांहि जी ॥ सां० ॥ १७ ॥ प-
 ने वदन पखाली महासती, आवी वाविने बहार जी ॥ चेटी चंद्रज-
 राणी तणी, आवी जरवा चारि जी ॥ सां० ॥ १८ ॥ दवदंतीतुं
 देखी करी, राणीने कही वातो जी ॥ चंद्रजशा कहे तेनो अम घरे, सां-
 खीये अवदातो जी ॥ सां० ॥ १९ ॥ पुत्रीनी परे तेहने राखशुं, दासी
 तेरवा जाय जी ॥ वात कहे कृतुपर्ण राजा तणी, राणी तेडे जेम मा-
 जी ॥ सां० ॥ २० ॥ एकाकी रहेतां तुज दुःख यशे, आवो रायने गेह
 जी ॥ आवी दवदंती तव उलखे, मासी मारी यह जी ॥ सां० ॥ २१ ॥
 चंद्रजशा नवि उलखे तेहने, दीठी पहेखां वाखो जी ॥ पण देखीने
 स्नेह ते उपनो, मोहवशे तिणे ताखो जी ॥ सां० ॥ २२ ॥ अश्रुपात
 मानुं करती तिण समे, अम उतारण नीरो जी ॥ किहांथी आवी वत्स
 मुजने कहे, तव कहे वात जे पीरो जी ॥ सां० ॥ २३ ॥ मुज पति मूकी
 बाढ्यो रातमां, नवि मलीयो मुज तेह जी ॥ तव कहे पुत्री परे मुज
 घर रहे, दुःख मत दे हवे देह जी ॥ सां० ॥ २४ ॥ बीजे खंडे बीजा
 अधिकारमां, इणुणवीशमी ढाखो जी ॥ दवदंती रही राणीने घरे, पग
 कहे सुरसाखो जी ॥ सां० ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ५९३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चंद्रजशाने एक धुआ, चंद्रवती इण नाम ॥ कहे एक दिन सुण
 दीकरी, वात जखी एक आम ॥ १ ॥ दवदंती ए दीसती, वहेन सुता अनु-
 हार ॥ पण तस इम आगमननो, संजव नहीं किंवार ॥ २ ॥ ते तो
 नख राजा तणी, पत्नी ठे मनोहार ॥ शत चौआलीश जोयणां, डूर इहांथी
 धार ॥ ३ ॥ चंद्रजशा पुर बाहिरे, देवे नित इम दान ॥ दीन अनाथ
 जणी तदा, बांधे पुण्य अमान ॥ ४ ॥ दवदंती कहे एकदा, कही तो
 आपुं दान ॥ याचक मुख वेपे करी, स्वामी खहुं कहीं शान ॥ ५ ॥ पूठे सहु
 जिहु प्रते, नर दीगो कोइ जाय ॥ एहवा रूप ने वरणथी, इम दीये दान

सुगय ॥ ६ ॥ पण को नख राजा तणी, शुद्धि न लाधी क्यांहि ॥ इण
अवसर एक वातनी, सांजखजो उत्साही ॥ ७ ॥

॥ ठास बीशमी ॥

॥ पिउमा जिन चरणारी सेवा प्यारी मुने लागे ॥ ए देशी ॥ जाइज
जीवितदान देइने, मुज कोय राखो करुणा दाखो ॥ एक दिन चोर दीगो
तिहां वेगां, लोक मळ्या तस लाखो ॥ १ ॥ जा० ॥ हणो हणो इम वाणी
उच्चरतां, माये सुपडुं धारी ॥ नित्य कणेर प्रमुखनी माला, कंठे तेहने मारी
॥ २ ॥ जा० ॥ मुंफित शिर करी चोपनी चूनो, वाजंते अति वाजे ॥ कंठे
खोह धरी सहु लोका, इणी परे मुखयी गाजे ॥ ३ ॥ जा० ॥ जो जो लोका
सघला सुणजो, चोरी करे नर जेह ॥ तेहनो एह ह्वाख ते करशे, राजा
न्यायी एह ॥ ४ ॥ जा० ॥ यष्टि मुष्टि प्रहार करे सहु, केश करे तस हांसी
॥ केशक कर्मविपाक विचारे, कर्मविपाक अन्यासी ॥ ५ ॥ जा० ॥ कोइ
कहे जे एहवा कीधा, तेहवा पाम्यो न्याय ॥ कोइ कहे नहीं फरी कोइ
करशे, एहवो महा अन्याय ॥ ६ ॥ जा० ॥ इम वधमंनन देखी पूठे, दव-
दंती कोटवाख ॥ श्यो अपराध कस्यो ए पुरुषे, जाखे ते तिण ताख ॥ ७ ॥
॥ जा० ॥ रत्नकरंनक लीधो एणे, चंद्रवतीनो सारो ॥ चोर कहे सुण तुजने
वेगां, तुं केम पासुं मारो ॥ ८ ॥ जा० ॥ कहे दवदंती बीक म कर तुं,
इम कही शीखप्रजावे ॥ वंधन तेहनां त्रुटां सघलां, पाणीने ठटकावे ॥ ९ ॥
॥ जा० ॥ वात ते पसरि सघले गामे, थावे ऋतुपर्ण राय ॥ दवदंतीने इम
मुख जाखे, किम अन्याय ए थाय ॥ १० ॥ जा० ॥ छुटनिग्रह वली शिष्टने
पाखे, राजधरम ए दीसे ॥ चोर चोरने पापे मरतां, दोष कहो अम कीसे
॥ ११ ॥ जा० ॥ जो एहनो नवि निग्रह कीजे, तो सहु चोर ते थाय ॥
कहे दवदंती मुज देखतां, तोषण केम मराय ॥ १२ ॥ जा० ॥ आव्यो
मारे शरणे स्वामी, खमो सघलो अपराध ॥ तव राजा तस्करने जाखे,
तुजने नहींय वाध ॥ १३ ॥ जा० ॥ धर्मधुया ए महारी वाखी, तेहने
वचने मूक्यो ॥ चोर कहे नहीं एहवुं कीजे, जे चूक्यो ते चूक्यो ॥ १४ ॥ जा० ॥
दवदंतीने नित्य संजारे, चोर ते प्राणनी दाता ॥ एक दिन पूठे चोरने
एहवुं, तुजने ठे सुखशाता ॥ १५ ॥ जा० ॥ कहांधी आव्यो ने तुं कोण ठे,
तव इम चोर ते जाखे ॥ तापसपुरमां सार्थपति ठे, रुडो वसंत ते थाखे

॥ १६ ॥ जा० ॥ तेहनो पिंगल दास हुं जाणो, पण मुऊ व्यसननी देव ॥
 खात्र खणीने वसंतना घरनो, कोश हस्यो ततखेव ॥ १७ ॥ जा० ॥ नामो
 ते धन खेइ वेगे, प्राण त्राणने काजे ॥ वाटे चोरे लूंढ्यो मुऊने, पापी पापे
 दाजे ॥ १८ ॥ जा० ॥ इहां आवी राजाने सेव्यो, पण दुर्मति नवि नागी
 ॥ दूध ग्रहण देवे मांजारी, नवि देखे शिर लाठी ॥ १९ ॥ जा० ॥ एक दिन
 चंडवती देवीनो, दीगो करंरुक रुगो ॥ खेवाने उजमाख थयो हुं, चोरी
 व्यसन ठे जूंनो ॥ २० ॥ जा० ॥ एकमीने बांध्यो कोटवाले, जातां तुमने
 दीगां ॥ देखी तुमने मुऊ पूरवनां, पाप कस्यां ते नीगां ॥ २१ ॥ जा० ॥ बीजे
 खंने वीशमी ठाले, त्रीजे ए अधिकार ॥ उत्तमविजयनो पद्मविजय कहे,
 शीलथी जय जयकार ॥ २२ ॥ जा० ॥ सर्व गाथा ॥ ६२२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चोर कहे बली सांजलो, तापसपुरनी बात ॥ जे दिनथी मूकी गया,
 तापसपुर तुमे मात ॥ १ ॥ सार्थवाह ते दिन थकी, जोजन ठंने मात ॥
 आचारिज मुख बहु मली, दे प्रतिबोध विख्यात ॥ २ ॥ सात दिवस जूझ्यो
 रस्यो, जूंजे आठमे दिन्न ॥ लइ जेटणुं एक दिन गयो, कुवेरने आसन्न ॥ ३ ॥
 कुवेर झूठो तेहने, तापसपुरनुं राज्य ॥ वग्रादिक आपे जलां, निज सामंत
 करी साज ॥ ४ ॥ वसंतश्रीशेखर दीधुं, नाम ते वीजुं सार ॥ वाजंते
 वाजे करी, आव्यो निज पुरवार ॥ ५ ॥ ववदंती कहे चोरने, द्यो दीक्षा
 महाजाग ॥ चोर कहे आणा कंठ, मात धरी तुम राग ॥ ६ ॥ मुनिवर बे
 आव्या तिहां, आहार गवेपण काज ॥ प्रतिखाचीने इम कहे, सुणो स्वामी
 महाराज ॥ ७ ॥ योग्य पुरुष देखो तुमे, तो थो स्वामी दीख ॥ जोग्य जाणी
 हवे मुनिवरु, लेइ तेहनी शीख ॥ ८ ॥ देहरामां जइ तेहवे, दीक्षा थापे
 तास ॥ मुनिवर विचरंता गया, थन्य गम सुखवास ॥ ९ ॥

॥ ढाल एकवीशमी ॥

॥ सतीय सुजडा ॥ ए देशी ॥ जीमराय हवे सांजली, सखि हात्था नख
 ते राय ॥ परदेशे जमतं थका, सखि किहां किण गमे जाय ॥ १ ॥ एह
 बात ते अति दुःखनी थइ ए ॥ ए आंकणी ॥ जीवे के नथी जीवतो, सखि
 खबर नहीं तस कोय ॥ पुष्पदंती ते सांजली, सखि रुदन ते तेहने होय
 ॥ एह ॥ २ ॥ आतुरपणुं थयुं नारीने, सखि अश्रु नवि होय झर ॥ पुष्प-

॥ ती रोवे घणुं, सखि करे विखाप ते जूर ॥ एह ॥ ३ ॥ हरिमित्र राये
 मोकल्यो, सखि ते खोखणने काज ॥ एक बटुक घणुं रुपनो, सखि अचख-
 नुरे आव्यो साज ॥ एह ॥ ४ ॥ पूठे चंद्रजशा हवे, सखि केम कुशलनी
 गात ॥ ते कहे कुशल ते सहु अठे, सखि पण एक सुणो अवदात ॥
 ॥ एह ॥ ५ ॥ नल जेमीनी चिंता घणी, सखि यूत प्रमुख कही बात ॥
 अरणे सांजली नबि शके, सखि दुःख धरे बहु गात ॥ एह ॥ ६ ॥ करे
 विखाप ते अति घणा, सखि जूख्यो बडुठ तेह ॥ आरतियां सहु देखीने, सखि
 मागे न जोजन जेह ॥ एह ॥ ७ ॥ जूख अति जन दुःख दीये, सखि
 जूख न राखे छाज ॥ जूख थकी सूजे नहीं, सखि घरमां पण कांहि काज
 ॥ एह ॥ ८ ॥ नाचे कूदे अन्न थकी, सखि अन्न विना सवि दीन ॥ अन्न
 विना ए देहनी, सखि पण नबि थाये पीन ॥ एह ॥ ९ ॥ शब्दशाख
 जणतां थका, सखि काव्य मांहे मन जाय ॥ काव्य पठंतां गीतनी, सखि
 होंश घणी मन थाय ॥ एह ॥ १० ॥ गीत सुणतां जीवने, सखि नारी
 मांहि मन जाय ॥ नारी विखास जागे बली, सखि खागे जूख जे गाय ॥
 ॥ एह ॥ ११ ॥ यतः ॥ पेट कपटकी कोट करावही, पेट प्रसाद मही सब
 गाही ॥ पेट घोघर टूक मगावही, पेट प्रसादपें जार गहाइ ॥ पेट सवे जट
 शीश कटावही, पेट प्रसादे वहे दुःख जाइ ॥ उर देव तजो उर पेट जजो, पेट
 समो परमेसर नांही ॥ १ ॥ मूकी ते स्थानक हवे, सखि बडुठ चाख्यो
 जाय ॥ प्होतो दानशाखा हवे, सखि जोज्य चिंता मन थाय ॥ एह ॥
 ॥ १२ ॥ जोजन अर्थे उपविशे, सखि दवदंती तव देख ॥ उलखी जीमसुता
 खरी, सखि मानुं चंद्रनी लेख ॥ बात ते अति सुखनी थइ ॥ ए आंकणी ॥ १३ ॥
 थाय पडे हर्षित थइ, सखि बडुठ जाखे एम ॥ जूख तो सहु विसरी गइ,
 सखि तुज अवस्था ए केम ॥ एह ॥ १४ ॥ दीठी जीवती तुज प्रते, सखि
 सघनुं थयुं कढ्याण ॥ चंद्रजशाने जइ कहुं, सखि तुज घर सवि मंभाण ॥
 एह ॥ १५ ॥ चंद्रजशा आवी करी, सखि आलिंगन करे तास ॥ धिक्
 पनो इहां मुजने, सखि नहीं उपयोग ए जास ॥ एह ॥ १६ ॥ तें किम
 मूक्यो नल प्रात, सखि किम मूकी तुज एह ॥ उगे सूर्य पश्चिमे, सखि
 पण शीखलं न देह ॥ एह ॥ १७ ॥ ताहरे जाल तिखक इतुं, सखि तेह
 गयुं किहां तुज ॥ तव परमार्जे जालने, सखि अनुआहुं थयुं सुक ॥ एह ॥ १८ ॥

नवरात्री लूही अंगने, सखि आवे नृपने पाय ॥ रात पत्नी तिणे अवसरे,
 सखि काजख सम तम थाय ॥ एहं ॥ १९ ॥ जेमीने तिलके करी, सखि
 कीधो सवि उद्योत ॥ तव राजा मन चिंतवे, सखि दीप विना झिती
 ज्योत ॥ एहं ॥ २० ॥ तव राणी कहे सांजलो, सखि एह तिलक उद्योत
 ॥ कोतुक पामी राजीयो, सखि ढांके तिलक उद्योत ॥ एहं ॥ २१ ॥ तिल
 समे गिरिनी गुफा परे, सखि पसरे तिहां अंधकार ॥ जव उघाड्युं तिल
 ते, सखि तव उद्योत विस्तार ॥ एहं ॥ २२ ॥ अधिकारे ग्रीजे कही, सखि
 एकशीशमी ढाल ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो, सखि पद्मविजय कहे वा
 ॥ एहं ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ६५४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूजे राजा तेहने, राजवंशादिक वात ॥ दवदंती सघलो कहे, पुरणी
 नख अथदात ॥ १ ॥ इण अथसर एक देवता, आयी लागो पाय ॥ पिंग
 चोर हुं जाणजे, देव ते तुळ पसाय ॥ २ ॥ दीक्षा खेड विचरीयो, तापस-
 पुरने वहार ॥ चपथमि लागो तिहां, दावानख दुःख वार ॥ ३ ॥ बाधो
 ते अंगने करी, पण नवि दाधुं ध्यान ॥ आराधनयी हुं मरी, उपनो संग
 विमान ॥ ४ ॥ वरसे सात कोनी तिहां, हिरण्य तणी अति वेग ॥ अदश
 यइ आकाशमां, बीज परे सुविवेग ॥ ५ ॥ दवदंती गइ पितुघरे, आंघु
 हर्पनां थाय ॥ जूरि कर्म तेहथी थयो, स्नेहपणे कहेवाय ॥ ६ ॥ अंकु येसा-
 री पुठता, वात ते सघली तात ॥ तात कहे थम घंर रहो, जोगयो तुम सुय-
 शान ॥ ७ ॥ आपे हरिमित्रज जणी, जूपति पांचसें गाम ॥ नख मखरी तर
 थापगुं, राज्य थळ उदाम ॥ ८ ॥ सात दिवस उठव करी, कहे जेमीने नीम
 ॥ करगुं तेह ठपाय थमे, जेम तुम पति मये नीम ॥ ९ ॥ हवे ते नख राजा
 तशी, सांख्यो वात रसाख ॥ केम दवदंतीने मये, शमे विरहनी जाख ॥ १० ॥

॥ दाख ॥ बायीशमी ॥

॥ देशी वटाउनी ॥ नख राजा हवे चाक्यो एकाकी, दवदंतीने मूढी रे ॥
 वनदारुणी नीळयरा तिहां, भूमनी रेखा टुंकी ॥ १ ॥ कहे मुख राशाने,
 इम दावानखमां नाग ॥ कहे मुख नागोने ॥ २ ॥ थांकणी ॥ भूम नरी
 तिहां वट पटा दीने, जानी आकाश तेह रे ॥ मानुं पदयंतो कोइ पयने, वन
 उगजे मन एह ॥ कहे ॥ ३ ॥ ज्याखा सहसगमे अति यवती, मानुं प

मेघमां बीज रे ॥ घटघट शब्द धाये घणा रे, मानुं गजारव दीज ॥ कहे०
 ॥ ३ ॥ श्रापद रोवे शब्द सुणावे, नख सुणे मनुजनी वाचा रे ॥ राखो राखो
 मुजने पोकारे, इद्वाकु कुलमां जाजा ॥ कहे० ॥ ४ ॥ निःकारण तुं ठे
 उपगारी, सांजली शब्द ते चाख्यो रे ॥ दीगो एक उरग तिहां महोटो, तेह
 फणाटोप फाख्यो ॥ कहे० ॥ ५ ॥ पूवे नागने इणी परे प्यारो, मुजने उख-
 खे केम रे ॥ केम तुं मनुजनी जापा बोखे, तव कहे नाग ते एम ॥ कहे० ॥
 ॥ ६ ॥ पूरव जवहुं मनुज हतो सुण, तिणे नरनी कहुं वाणी रे ॥ ठे मुज
 अवधिज्ञान अति उज्ज्वल, तिणे जाणुं सवि जाणी ॥ कहे० ॥ ७ ॥ तव
 नख राजा करुणा आणी, वख मांहे तिणे खीधो रे ॥ ऊपर देशे जइ करी
 जूपति, मूकवा उद्यम कीधो ॥ कहे० ॥ ८ ॥ उतरतां करड्यो नख नृपने,
 तव बोखे इम राय रे ॥ तुं कस्या गुणनो जाण न दुर्त, तुं कृतघन मुज
 धाय ॥ कहे० ॥ ९ ॥ में उपगार कस्यो मुज करड्यो, जेम एह कोकिल
 माखी रे ॥ पन्नगनो विश्वास न करवो, शाख थयां मुजं साखी ॥ कहे० ॥
 ॥ १० ॥ सर्पने इधनुं पावुं जाणो, विष वधवातुं हेत रे ॥ ते उखाणो साचो
 दुर्त, करड्याने संकेत ॥ कहे० ॥ ११ ॥ विष वधतां वधतां तिहां दुर्त, रूप
 कूचनो जूचो रे ॥ करज परे खंय उंघ विराजे, मस्तक नहीं कांइ रुनो
 ॥ कहे० ॥ १२ ॥ कर पद टुंका तेहना दीसे, पेढ गागर परे महोडुं रे ॥
 मुख लाव आंखो अति पीळी, मुख तुंवड जिस्सुं खोडुं ॥ कहे० ॥ १३ ॥
 कान ते ठीकर सारिखा जूना, नाक गयुं जस बेसी रे ॥ हृदये पूठे देकरो
 महोटो, कोट मानुं गइ पेसी ॥ कहे० ॥ १४ ॥ इम ते घोर बीहामणो दीसे,
 जेम नाटकीउं तेह रे ॥ चिंते ए रूपे जीवतुं नहीं, वंडुं हवे हुं देह ॥ कहे० ॥
 ॥ १५ ॥ खेइ दीक्षा थातम हुं ताकं, तव ते सापनुं रूप रे ॥ ठंकी दिव्य
 आजरण घइ ते, दीसे अतिहि अनूप ॥ कहे० ॥ १६ ॥ वत्स म कर तुं खेद
 ते चिचमां, हुं तुं ताहरो तात रे ॥ ब्रह्मलोकमां दीक्षाफळधी, उपनो सांजल
 वात ॥ कहे० ॥ १७ ॥ अवधिज्ञानेतुजने दीगो, आख्यो सर्पने रूपे रे
 ॥ रूपविपर्यय कीध ते कारण, सांजल तुं ते चूंपे ॥ कहे० ॥ १८ ॥ तें सहु
 रायने जीती कीधा, बेरी उंखले तुज रे ॥ हवे नहीं तुज उंखले कोइ, ए
 जाख्युं तुज गुज ॥ कहे० ॥ १९ ॥ दीक्षा मत तुं खेजे हमणां, कर्म हजी
 तुज जोग रे ॥ अक्सर थारो तव तुज आवी, देइश हुं उपयोग ॥ कहे० ॥

॥ २० ॥ श्रीफल रत्नकरंरुक आपी, जाले इणी परे देव रे ॥ रूप सजा
तुं इठे तिवारे, श्रीफल फोरुजे हेव ॥ कहे ॥ २१ ॥ देवदूष्य नीकले
रुडां, फोरुजे रत्नकरंरु रे ॥ हार प्रमुख थाजरण ते देखीश, जेहनुं ते
प्रचंड ॥ कहे ॥ २२ ॥ दूष्य तथा जूपण ते पहेरे, याइश देव स्वरूप रे ॥
दूष्या पठी कहुं सघसुं देवे, ते दवदंती स्वरूप ॥ कहे ॥ २३ ॥ देव
कां खेद खेदे ठे, मूकुं इछित ठामरे ॥ नख कहे सुसमारपुर मूको, तेम कही
गयो निज धाम ॥ कहे ॥ २४ ॥ बीजे खंडे श्रीजे अधिकारे, ठाख बाणी
शमी सारी रे ॥ पद्मविजय कहे इछित होवे, पुण्य होवे जस जा
॥ कहे ॥ २५ ॥ सर्वे गाथा ॥ ६०९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रीनमि जिन एकवीशमा, बंदे ते उद्यान ॥ जेह चेल्य अति शोभुं,
जाणे सगें विमान ॥ १ ॥ जाये नयर मांदि हवे, तिहां वूटो गजराज
॥ हाटश्रेणिने नांजतो, करतो गुलगुल गाज ॥ २ ॥ वधिपर्ण राजा तिहां,
चढे वप्र शिर तेह ॥ जाले इणी परे शोर करी, सांनखजो सद्गु पद् ॥
३ ॥ गज वश थाणो माहरो, तो देउं वांछित तास ॥ तेह सुणीने कूयरो,
जाले धरी उद्यास ॥ ४ ॥ ए गजने तुं वश करूं, इम कही वश करे तास
॥ जय जयरव पुरमां थयो, जूपति तेरे पास ॥ ५ ॥ एह कसा जेम ताही,
तिम वखी वांजी होय ॥ तो मुक जाली वसुंधरा, बहु रते जरी जोय ॥ ६ ॥
सूर्यपाक रसवती करूं, बीजुं जाणुं पद् ॥ राजा चमक्यो निचमां, थाप्यो
मन संदेह ॥ ७ ॥

॥ दाख त्रेवीशमी ॥

॥ थाप्य भूतारा नंदनारे, तें तो घूखुं गोकुल गाम ॥ साजन घूखुं गो
ख गाम ॥ ए देवी ॥ रसवती नीपनी तेठये जी, राजा जमीयो लांदि ॥
साजन राजा जमीयो लांदि ॥ राजा कहे हवे इणी परे जी, ए तो जा
रे, ए तो जाये नख नृप प्राही ॥ १ ॥ वात तो ए थचरिज तणी बी,
जुठं थचरिज सद्गु कोय ॥ साजन जुठं थचरिज सद्गु कोय ॥ ए थांछणी ॥
रूप परावर्तन कहुं जी, नख दीसे महाराज ॥ सा ॥ न ॥ ये शत्र जं
जन इहां यही जी, तें तो दूरे रे तें तो दूरे तें थत्रि ब्राज ॥ २ ॥ श ॥
२ ॥ ए पद्माक्षी इहां जी, वरत थरुनो सान ॥ सा ॥ न ॥ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

१०

रतिपति खारिखो जी, ते होवे रे तेहोवे किम एक ध्याम ॥३॥ वा०
 टका खाख देइ करी जी, वख्ख थाचरण थनेक ॥ सा० ॥ व० ॥ पांचरे
 गाम तेनवि खीयेजी, तेतो जाणेरे तेतो जाणे सकळ विवेक ॥४॥ वा० ॥
 मागो राय कहे वखी जी, जेतुम मनने जाव ॥ सा० ॥ जे० ॥ कूचन
 कहे मृगया वखी जी, मदपान रे मदपान ते पुरमां वराव ॥ ५ ॥ वा० ॥
 नृपति पण तिणी परे करे जी, तस वात करे नहीं कोय ॥ सा० ॥ त० ॥
 एक दिन एकांते रही जी, पूठे इम रे पूठे इम तेहने सोय ॥ ६ ॥ वा० ॥
 तुं कुण किहांची थावीयो जी, वखी किहांनो वसनार ॥ सा० ॥ व० ॥
 तय कहे हुं नख रायनो जी, कोशखामां रे कोशखामां हुं सूपकार ॥ ७ ॥
 वा० ॥ नख राजा हारी करी जी, चाढ्यो खेइ नार ॥ सा० ॥ चा० ॥ नख
 तो यमने घर गयो जी, नृप पासे रे नृप पासे शीख्यो ए सार ॥ ८ ॥ वा० ॥
 मायावी वखी पात्रने जी, नवि जाणे तस ज्ञात ॥ सा० ॥ न० ॥ ते माटे
 मूकी थावीयो जी, तुम्ह पासे रे तुम्ह पासे सुणो ए वात ॥ ९ ॥ वा० ॥
 मृतकारज करे नख नणां जी, वजाहत परे राय ॥ सा० ॥ व० ॥ थांसु
 थांख न खंचनी जी, तिहां बोखे रे तिहां बोखे थाकंद ते थाय ॥ १० ॥
 वा० ॥ थचरिज देखे कूचडो जी, देखी मृत्युनां काज ॥ सा० ॥ दे० ॥
 हवे एक दिन कांय कारणे जी, इत मूके रे इत मूके महाराज ॥ ११ ॥
 वा० ॥ जाम नृपनि पासे हवे जी, पहांनो थनुकमे इत ॥ सा० ॥ प० ॥
 एक दिन करतां वातडी जी, इत जाखे रे इत जाखे ते गुज उत्त ॥ १२ ॥
 वा० ॥ थाढ्यो थम स्वामी कने जी, नख नृपनो सूपकार ॥ सा० ॥
 १३ ॥ वा० ॥ मांजरी दवदंती कहे जी, करो परीक्षा तान ॥ सा० ॥
 नख विण का जाणे नही जी, विज्ञान रे विज्ञान तणां ते विखास
 ॥ वा० ॥ थानम गार्वा थावीयो जी, दोशे मानुं तेह ॥ सा० ॥ हो० ॥
 कुशळ छिज मोक्षे जी, जागने रे जागने धरी नेह ॥ १५ ॥ वा० ॥
 गारपुर ने थावीया जी, दातु कृष्ण रूप ॥ सा० ॥ दी० ॥ चिंते ब्राह्मण
 ॥ वा० ॥ एतां दांने रे एतां दांने थनिदि थनृप ॥ १६ ॥ वा० ॥ मशेंय
 सिद्धा जी, किटा कृष्ण गजराज ॥ सा० ॥ कि० ॥ कूर वषां किहां
 जी, मृगघां रे वषां मृगघां ने मृगराज ॥ १७ ॥ वा० ॥ किहां नख

ने किहां कूबको जी, ए तो अति विपरीत ॥ सा० ॥ ए० ॥ निश्चय कर
 तेहनो जी, जाखे रे ते जाखे श्लोक ए रीत ॥ १७ ॥ वा० ॥ नख राजा
 जूंनो जित्यो जी, तेहनो जग नहीं कोय ॥ सा० ॥ ते० ॥ निर्दयी ने खडा
 नहीं जी, पापी रे अति पापी जाणो सोय ॥ १८ ॥ वा० ॥ एकाकी मूकी
 गयो जी, अटवीमां ते नार ॥ सा० ॥ अ० ॥ चित्त किम चाह्युं एहनं जी,
 ए तो हृदये रे ए तो हृदये नितुर धार ॥ १९ ॥ वा० ॥ धरशे केम जीवित-
 पणुं जी, एकली ते रण मांहि ॥ सा० ॥ ए० ॥ कोइ आधार थाये नहीं
 जी, कष्टे रे ते कष्टे विशेषे प्राही ॥ २० ॥ वा० ॥ मूढ गमार इषी
 परे जी, नख राजा थयो काय ॥ सा० ॥ न० ॥ एणी परे बली जासतां
 जी, जुठ रे तुमे जुठ थागल शुं थाय ॥ २१ ॥ वा० ॥ बीजे खंडे एम
 कही जी, त्रेवीशमी ए ढाख ॥ सा० ॥ त्रे० ॥ अधिकारे बीजे नखे जी,
 पद्म रे कहे पद्म अति सुरसाख ॥ २२ ॥ वा० ॥ सर्वे गाथा ॥ ३१८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तेह सुणी कूबज ह्वे, रुदन करे असराख ॥ तव पूछे ते ब्राह्मणो,
 किम रोवे इण काख ॥ १ ॥ सूपकार हुंकि कहे, करुणा रस ए गीत ॥
 सांजखी रुदन ते थावीयुं, कहे कूबज एणी रीत ॥ २ ॥ श्लोक अर्थ ताखो
 मने, तव छिज कहे सद्गु वात ॥ जीम राजाए मोकदयो, तुज पासे इण जात
 ॥ ३ ॥ नख जाणे एरसवती, पण नविजाणे कोय ॥ मोकसीयो अचरित्र
 धरी, दीगो में बखी तोय ॥ ४ ॥ माठी आकृति ताहरी, नख तो देवस्वरूप
 ॥ किहां खनुठ किहां दिनपति, किहां सायर किहां कूप ॥ ५ ॥ किहां
 दर्पण किहां चंडमा, किहां बाघ ने ठाग ॥ रतन किहां बखी कांकरो, हंस
 किहां बखी काग ॥ ६ ॥ पण थावंनां माहरे, थपां शकुन अति सार ॥ वे पण
 सद्गु निष्कस गयां, दीगो तुप्र जिवार ॥ ७ ॥ रोवे कूबज अति घणुं, दवदंतीने
 प्याय ॥ अशन करीने कुशख छिज, निज नगरीए जाय ॥ ८ ॥ रोनुं गजवश रस-
 वती, खहु टंक मुख वात ॥ संनखावी नेमी प्रते, बखी जीमने कहे वात ॥ ९ ॥

॥ दास चोवीशमी ॥

॥ आसन उद्यासी सुंदरी सुविद्यासी ॥ गजे वेठी साद कं घर थायो-
 ने खो, बीउना बाकजी रे खो ॥ ए देखी ॥ ह्वे बोस नेमी, शीघ्र वे नेमी,
 न्नी नेहने रे खो ॥ सामी साकं जी रे खो ॥ कोइ आहारने दांपे, कने

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

२११

विशेषे, घयुं तेहने रे खो ॥ स्त्रा० ॥ १ ॥ रुडुं रूप ते फरीयुं, अथवा करीयुं,
 एहने जाणी रे खो ॥ स्त्रा० ॥ नवि बीजो जाणे, ए परमाणे, कहुं एम आणी
 रे खो ॥ स्त्रा० ॥ २ ॥ ते कारण तेनो, कहुं नीवेडो, कूवज देखी रे
 खो ॥ स्त्रा० ॥ ३ ॥ तव बोखे राजा, विहुं पाखे साजा, सर्व उवेखी रे खो ॥
 स्त्रा० ॥ ४ ॥ करीये वखी फेरी, खयंवर केरी, ताहरी वातो रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ५ ॥ दधिपर्ण ते आवे, साये खावे, कूवज गातो रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ६ ॥ जो नख ते होशे, तो नवि सहेशे, बीजो वरतां रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ७ ॥ प्राकृत पण होवे, सुखे न सोवे, नारी हरतां रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ८ ॥ तो नहा वखीयो, कुणे न उखीयो, प्राणी जाय रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ९ ॥ कावे, छत तिथावे, तेहनी पाय रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 १० ॥ टखवखे दीनो, तेम नृपहुड रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ११ ॥ जावुं ते जूठ रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 १२ ॥ तव कूज विचारे, ए इणी वारे, अचरिज रे
 खो ॥ स्त्रा० ॥
 १३ ॥ जैमी नवि परणे, बीजा नरने, सती आशीपे रे
 खो ॥ स्त्रा० ॥
 १४ ॥ याने आरोपी, जाउं गोपी, आतम माहरो रे खो ॥
 स्त्रा० ॥
 १५ ॥ ए आंकणी ॥ कहे कूवज चाखो, मुजने आखो,
 रथ एक ताहरो रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 १६ ॥ मुहूरतनी पड़ेखां, जइये वड़ेखा, परणो
 खो ॥ स्त्रा० ॥
 १७ ॥ वेसाडे रथमां, मन मन्मथमां, रायनुं पामां रे खो ॥
 स्त्रा० ॥
 १८ ॥ नव एक पत्रेनी, हरे उंदी, जाये वाटे रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 १९ ॥ रथ तुम्हे, खेउं वख अम्हे, तिणे माटे रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २० ॥ पणवीश, चाख्या ईश, वान करंतां रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २१ ॥ ए धोरी मय्यम, नाही उत्तम, जाणे इम चरना रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २२ ॥ विवास्त, योजन धोरी रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २३ ॥ उत्तम जो होवे, तो महु जोवे,
 वात ते मोरी रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २४ ॥ इम जानां आगे, दीतां मागे, पादप
 अक्ष रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २५ ॥ जाखे इम राय, वार ते थाय, नांजम दक्ष रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २६ ॥ कौतुक एक महोदुं, नही कांइ खादुं, तुजने जामुं रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २७ ॥ पाठा ते वसनां, फस अणगणनां, तुमने दामुं रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २८ ॥ कहे कूवज नाम, इणहीज ठाम, तावा एह रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 २९ ॥ असुर, जागुं नृ, बीहो कहे रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ३० ॥ नही थाय
 प्रदारे, वृक्ष ते बाधो रे खो ॥ स्त्रा० ॥
 ३१ ॥ कहे मइम अदार, फसनां चार.

गणीने साधो रे खो ॥ पी० ॥ १७ ॥ ते तिमहीज दीतुं, कूबजने मीतुं,
खातुं मनमां रे खो ॥ पी० ॥ खेरुणने गणतुं, मांहे जणतुं, कीधुं वनमां रे
खो ॥ पी० ॥ १८ ॥ इम बीजे खंडे, रंग अखंडे, त्रीजे अधिकारे रे खो ॥ पी० ॥
चोवीशमी दाखे, रंग रसाखे, पद्म प धारे रे खो ॥ पी० ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ ७४७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ दवदंती इण अवसरे, देखी सुपनुं एक ॥ जाखे आयी तातने, ते
सुणजो सुविवेक ॥ १ ॥ आंवा दीगो सुपनमां, फुड्यो फड्यो मनोहार ॥
कोशल देश उद्यानमां, शोजित दीसे सार ॥ २ ॥ कमल एक मुज हाथमां,
वखी पुरुष तिहां एक ॥ चढीयो पहेलां ते पड्यो, धरणी तखे अतिरेक
॥ ३ ॥ फल जाखे तस जूपति, मलशे वाखिम तुज ॥ कुवेरनुं पन्तुं थशे,
एह सुपननुं गुज ॥ ४ ॥ प्रातसमे दीतुं तमे, तिणे फलशे ततकाल ॥ सुपन-
शास्त्र इणी परे कहे, ते जाखुं जूपास ॥ ५ ॥

॥ दाख पचीशमी ॥

॥ बाया कीसनपुरी, तुम विना मढीयां उजर परी ॥ ए देशी ॥ मंगल नाम
आव्यो प्रतिहार, जीम राजा पूठे तिणी वार ॥ मोहन वात कहो ॥ आया
जी नखे तुम्हे अहो जी अहो ॥ ए आंकणी ॥ तव बोड्यो प्रतिहार ते
एम, स्वामी सुणो मुज वात ते प्रेम ॥ मो० ॥ १ ॥ आयो दधिपर्ण राय
ते छार, मोकल तुं वहेखो इणी वार ॥ मो० ॥ आव्यो तव कहे जीमजी
राय, सूर्यपाक रसोइ ते थाय ॥ मो० ॥ २ ॥ करे आस्वाद ते जीम राय,
मनमां आनंद अधिक सोहाय ॥ मो० ॥ देखाहे दवदंतीने थाल, आस्वा-
दी कहे नख ए जाल ॥ मो० ॥ ३ ॥ झानीए जाख्यो ठे स्वाम, नख विणु नहीअ
कखा कोइ धाम ॥ मो० ॥ कूबरु रूप कसुं पण स्वाम, निश्चय नख
ए ठे पणे ठाम ॥ मो० ॥ ४ ॥ माहुरा तिलकने थानक एह, आंगलि मूके
माहुरी देह ॥ मो० ॥ माहुरं अंग विकस्वर थाय, तो नख जाणो माहुरा
ताय ॥ मो० ॥ ५ ॥ तेमज करावे जीमजी राय, तव दवदंती फूली जाय
॥ मो० ॥ रूप करो परगट हवे स्वामी, ठाना रहो स्वामी किण काम
॥ मो० ॥ ६ ॥ गुप्त करंरुक लीधो रे साथ, वख आचरण पहेरे निज हाथ
॥ मो० ॥ जाणी नख प्रणमे जूपास, दधिपर्णादिक तिहां ततकाल ॥ मो० ॥
॥ ७ ॥ सार्यवाह उपगारी जाण, आदर दीये तेमी तिण ठाण ॥ मो० ॥

श्रुतुपर्ण चंद्रजशा तस नारी, चंद्रवती तस पुत्री धार ॥ मो० ॥ ० ॥ वसंत-
 श्रीशेखर मुख जेह, तेनी आदर दीये अति नेह ॥ मो० ॥ राय सजा
 मेछीने ठाय, तिणे अक्षर सुर एक तिहां आय ॥ मो० ॥ ए ॥ दवदंतीने
 जाखे तेह, हाय जोमी प्रणमे ससनेह ॥ मो० ॥ कुक्षपति तापस जाणे
 मात, तुळ उपगार ते मुळने यात ॥ मो० ॥ १० ॥ नाम केशर हुं देवता
 सार, केशर नाम विमाने धार ॥ मो० ॥ सौधमें सुर उपनो जाण, मिथ्या-
 धी समकितने ठाण ॥ मो० ॥ ११ ॥ ते सवि जाणुं तुळ पसाय, सात
 कोमी डव्य वरसी जाय ॥ मो० ॥ अधिपर्ण श्रुतुपर्ण जीम वसंत, यापे राज्य
 मखी सामंत ॥ मो० ॥ १२ ॥ निज निज सैन्य खेडने आय, सह साये
 निज पुर जणी जाय ॥ मो० ॥ आच्यो जाणी नल राजान, कुवेर बीहीनो
 कंठ गत प्राण ॥ मो० ॥ १३ ॥ दूत साये कहावे ताम, युद्ध कल्यानुं शुं ठे
 काम ॥ मो० ॥ थापण जेम पूरवे रम्या जाय, तेम रमीये मांकीने दाय
 ॥ मो० ॥ १४ ॥ अंगीकार करे सही तेह, चढते चढतुं देखे जेह ॥
 मो० ॥ रमतां रमतां नखनी जीत, देखी लोक थपां अति प्रीत ॥ मो० ॥ १५ ॥
 जीत थइ जेम हास्या तेम, सखमी अघिर जणावे एम ॥ मो० ॥ युवराज्ये
 कुवेरने थाप, पाखे पृथ्वी नल हवे थाप ॥ मो० ॥ १६ ॥ सज्जन तेहज सज्ज-
 न होय, बेरीतुं न वगाडे सोय ॥ मो० ॥ जतर अर्थनो स्वामी राय,
 आवी प्रतिबोये निज ताय ॥ मो० ॥ १७ ॥ श्रीरुपिराय पासे ग्रण ज्ञान,
 अजितसेन जेहनुं अजिधान ॥ मो० ॥ दीक्षा लीधी तेहनी पास, पूरव जव
 सांजली उखास ॥ मो० ॥ १८ ॥ मुनिदाने ए पाम्युं राज्य, पूढे वियोग
 कहो कुण काज ॥ मो० ॥ मुनि कहे मुनि उपर कस्यो क्रोध, घटिका
 वार तणो महा जोध ॥ मो० ॥ १९ ॥ वार वरस खगे थयो वियोग, सुणी
 एम व्रत पाखे शुज योग ॥ मो० ॥ दवदंती देखी चढ्युं मन्न, नल रुपिराज-
 नुं हवे एक दिन्न ॥ मो० ॥ २० ॥ गुरुए काढी मूस्यो ताम, निपथ देवे तव
 आण्या ताम ॥ मो० ॥ व्रत बहु काख खगे न पसाय, तिणे अणसण उचरे
 तिणे ठाय ॥ मो० ॥ २१ ॥ दवदंती पण करती तेम, कनकवती थइ पाली
 नेम ॥ मो० ॥ धनद थयो हुं नखनो जीव, आच्यो प्रेम संचारी अतीव
 ॥ मो० ॥ २२ ॥ धनद कहे वसुदेवने एह, धुरधी मांकीने कही जेह ॥
 ॥ मो० ॥ सांजल धीवसुदेव ए वात, आगस पण उत्तम अवदात ॥ मो० ॥

॥ २३ ॥ आ जव मांहे याशे सिद्ध, ए तो जगमां ठे परसिद्ध ॥ मो० ॥ तीर्थ-
 कर महाविदेह मांहे, विमल नामे विचरंता त्यांहे ॥ मो० ॥ २४ ॥ इन्द्र
 सहित वंदनने काज, पद्मोता थमे सांजल महाराज ॥ मो० ॥ लोकाप्रोक्त
 प्रकाशक तेह, केवलज्ञान दर्शनधरजेह ॥ मो० ॥ २५ ॥ घातीकर्म गयां
 कय जास, जोगवे आतम रुद्धि विलास ॥ मो० ॥ जगत जीवने करे
 उपगार, देशना वरसे अमृतधार ॥ मो० ॥ २६ ॥ ह्यायिक जावे प्रगटी रुद्ध,
 आयुक्षये खेहशे जे सिद्ध ॥ मो० ॥ तेहना मुखयी सांजली वात, जातुं
 तुजने ए अवदात ॥ मो० ॥ २७ ॥ कुबेर अदृश्य एम कही याय, जोग
 जोगवे ससरा घर ठाय ॥ मो० ॥ वीजे खंडे त्रीजो अधिकार, पूरण हुत
 थयो जय जयकार ॥ मो० ॥ २८ ॥ पणवीश ढाख कही एह मांहे, कृमा-
 विजय जिन साश्रिधि आंही ॥ मो० ॥ श्रीगुरु उत्तमविजयनो वाख, पद्म-
 विजय कहे रंगरसाल ॥ मो० ॥ २९ ॥ सर्व गाथा ॥ ७०१ ॥ इति श्रीमन्महा-
 नाप्यादिप्रकरणोक्तन्यायवेत्तारः । वाङ्मयोपनिषद्ज्ञातारः उत्तमविजयास्ते-
 पांचरणकजभृंगतुष्टेन पद्मविजयेन विरचिते प्राकृतप्रबंधे सुरासुरवंदिते
 नेमिचरित्रे कनकवतीपरिणयनतत्पूर्वजवर्णननामक द्वितीयखंडस्य तृती-
 योऽधिकारः समाप्तः ॥ प्रथमाधिकारे गाथा ॥ ४७४ ॥ द्वितीयाधिकारे गाथा
 ॥ ४७४ ॥ तृतीयाधिकारे गाथा ॥ ७०१ ॥ सर्वे गाथा ॥ १६६९ ॥ सर्वे ढाख ॥ ४९५ ॥

॥ अथ द्वितीयखंडस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शांतिनाथ समरुं सदा, संनव मुख दातार ॥ बीजा मंड तणो कहुं,
 हवे चोयो अधिकार ॥ १ ॥ योनो पण रुडो घणुं, आनंद
 याय ॥ अमृतना एक खव यकी, ज्वर पट्ट भा ॥ २ ॥
 पंचानन खयु, पण जेदे गजवग्ग ॥ अष्टापद
 नग्ग ॥ ३ ॥ दीवो पण अति नाननो, टा
 गिरि, उपध रोग विकार ॥ ४ ॥ खड्डनो
 न्याय ॥ न्हारे पण आवी मज्जो, प
 यइ सुणो, ए अधिकार ठठाही ॥ ५ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड बीजो.

प्राही ॥ ६ ॥ श्रोता जो रोता परे, होता तो बने केम ॥ जो त
साहसुं पठे, पोताने दुःख एम ॥ ७ ॥ श्री वसुदेवने परणवा, शेष
अधिकार ॥ जे दाखुं ते सांजखो, आणी हूँ अपार ॥ ८ ॥

॥ दाख पहेली ॥

॥ अमदावादना खेड्या रे, बाखिम आवजो रे ॥ ए देशी ॥ श्री व
देवजी सूता रे, एक दिन तेजमां रे ॥ नारी सहित गुजयोगे रे, मनन
हेजमां रे ॥ सूर्यक विद्याधर तिणे गम, आढ्यो हरवाने ते काम ॥ १ ॥
पुष्पवंतनी बातो रे, चविका धारजो रे ॥ ए आंकणी ॥ वसुदेवने हरी
जातो रे, तिणे समे जागीयो रे ॥ मुष्टिप्रहार ते कीधो रे, तब ते जागीयो
रे ॥ नाखी दीधो वसुदेव त्यांहि, पनीया गंगासरिता मांहि ॥ पु० ॥
॥ २ ॥ तेह नदी तरी तिहांधी रे, कोझागपुर गया रे ॥ पद्मरथ राजानी
रे, पुत्री लघुवया रे ॥ परण्या पदमश्रीय ते नार, नीखकंठ हरी जाय
तिवार ॥ पु० ॥ ३ ॥ मूकी दीधो तेहने रे, चंपासर पड्यो रे ॥ नीकड्यो
तिहांधी नगना रे. कमें अरुवड्यो रे ॥ परणयो मंत्रिसुता तिहां सार, वखी
सूर्यक हरी जाय ए वार ॥ पु० ॥ ४ ॥ गंगाजखमां नाख्यो रे, वखी
निहांची नरी रे ॥ विचरंता पंधी माघे रे, पाखी पाम्या वखी रे ॥ पक्षिपतिनी
जग एणें नाम. कन्या परण्या गुणनी धाम ॥ पु० ॥ ५ ॥ नामे जरा-
कुमार रे. एक तिहां उपनां रे ॥ रूपवंता वखवंता रे. ते सुत नीपनो
रे ॥ वखी अवंतिसुंदरी नाम. मूरनेना अति रूपनुं धाम ॥ पु० ॥ ६ ॥
जीवजशा वखी आदि रे. बहु कन्या वख्यो रे ॥ एक दिन श्रीवसुदेव रे,
मारग मचख्यो रे ॥ देवता तिहां एक जाखे वाण. सांजख वसुदेव तुं गुण-
वाण ॥ पु० ॥ ७ ॥ नाम अरिष्टपुरे राजा रे. गृधर ते जाणीये रे ॥
कन्या गेहिण. नेहने रे. रूपे वखार्णीये रे ॥ मे तुळने दीधी ते आज,
इने परणां तुमे महागज ॥ पु० ॥ ८ ॥ जइने पकड वजावो रे, मन
डं करी रे ॥ इम सांजजीने चाख्या रे. वसुदेव तिहां फरी रे ॥ तिहां
मर्खाया बहु राजान. जगनंध प्रमुख अजिधान ॥ पु० ॥ ९ ॥ खयं-
मंरुप आवी रे. गेहिणी तिण समे रे ॥ मानुं निशापति नारी रे,
ने मन गमे रे ॥ आवी जायुं सहुने नाखी. मन नखि गर्मायो कोइ
काज ॥ पु० ॥ १० ॥ वंपांन करी वेठा रे. वसुदेव तिहां किये रे ॥

॥२३॥ आ जव मांहे थाशे सिद्ध, ए तो जगमां ठे परसिद्ध ॥ मो० ॥ तीर्थ-
 कर महाविदेह मांहि, विमल नामे विचरंता त्यांहि ॥ मो० ॥ २४ ॥ इंद्र
 सहित बंदनने काज, पद्मोता थमे सांजल महाराज ॥ मो० ॥ लोकालोका
 प्रकाशक तेह, केवलज्ञान दर्शनधर जेह ॥ मो० ॥ २५ ॥ घातीकर्म गयां
 दाय जास, जोगवे आतम रुद्धि विखास ॥ मो० ॥ जगत जीवने करे
 उपगार, देशना वरसे अमृतधार ॥ मो० ॥ २६ ॥ ह्यायिक जावे प्रगटी रुद्ध,
 आयुदये खेहशे जे सिद्ध ॥ मो० ॥ तेहना मुखथी सांजली वात, जाखुं
 तुजने ए अवदात ॥ मो० ॥ २७ ॥ कुवेर अदृश्य एम कही थाय, जोग
 जोगवे ससरा घर ठाय ॥ मो० ॥ वीजे खंडे वीजो अधिकार, पूरण हुं
 चयो जय जयकार ॥ मो० ॥ २८ ॥ पणवीश ढाल कही एह मांहि, कमा-
 विजय जिन सांनिधि थांही ॥ मो० ॥ श्रीगुरु उत्तमविजयनो ढाल, पण-
 विजय कहे रंगरसाख ॥ मो० ॥ २९ ॥ सर्वे गाथा ॥ ७०१ ॥ इति श्रीमन्महा-
 नाप्यादिप्रकरणोक्तन्यायवेत्तारः । वाज्योपनिषद्ज्ञातारः उत्तमविजयास्ते-
 पांचरणकजभृंगतुल्येन पद्मविजयेन विरचिते प्राकृतप्रबंधे सुरासुरवंदिते
 नेमिचरित्रे कनकवतीपरिणयनतत्पूर्वजववर्णननामकद्वितीयखंडस्य तृती-
 योऽधिकारः समाप्तः॥प्रथमाधिकारे गाथा ॥ ४०४ ॥ द्वितीयाधिकारे गाथा
 ॥४०४॥तृतीयाधिकारे गाथा ॥ ७०१ ॥ सर्वे गाथा ॥२६६॥ सर्वे ढाल ॥४९॥

॥ अथ द्वितीयखंडस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शान्तिनाथ समरं सदा, संजव मुख दातार ॥ वीजा खंड तथो कहुं,
 हवे चोयो अधिकार ॥ १ ॥ योमो पण रुडो धणुं, मुणतां आनंद
 थाय ॥ अमृतना एक खव यकी, ज्वर पट्ट मासनो जाय ॥ २ ॥ गजथी
 पंचानन खणु, पण जेदे गजवग ॥ अष्टापद सिद्धथी खणु, पण देवरावे
 मग ॥ ३ ॥ दीवो पण अति नानमो, टाखे बहु अंधकार ॥ वज्र खणु नेदे
 गिरि, उंख रोग विकार ॥ ४ ॥ खड्गनो पण दोहडो कहे, लोक उखाणो
 न्याय ॥ म्हारे पण थावी मज्जो, ए उखाणो थाय ॥ ५ ॥ ते माटे सज्ज
 यइ मुणो, ए अधिकार ठगार्ही ॥ श्रोता मुणतां देखीने, वळा रीजे

श्रीनिमिनाथनो रास खंड बीजो.

१११

प्राही ॥ ६ ॥ श्रोता जो रोता परे, होता तो बने केम ॥ जो ताक
साहसुं पढे, पोताने दुःख एम ॥ ७ ॥ श्री वसुदेवने परणवा, शेष रह्यो
अधिकार ॥ जे दाखुं ते सांजलो, आणी हर्ष अपार ॥ ८ ॥
॥ ढाल पहेंवी ॥

॥ अमदावादना खेड्या रे, बाखिम आवजो रे ॥ ए देशी ॥ श्री वसु-
देवजी सूता रे, एक दिन सेजमां रे ॥ नारी सहित शुभ योगे रे, मनना
हेजमां रे ॥ सूर्पक विद्याधर तिणे ठाम, आव्यो हरवाने ते काम ॥ १ ॥
पुष्पवंतनी बातो रे, चविका धारजो रे ॥ ए आंकणी ॥ वसुदेवने हरी
जातो रे, तिणे समे जागीयो रे ॥ मुष्टिप्रहार ते कीधो रे, तब ते जागीयो
रे ॥ नाखी दीधो वसुदेव त्यांहि, पनीया गंगासरिता मांहि ॥ पु० ॥
॥ २ ॥ तेह नदी तरी तिहांधी रे, कोझागपुर गया रे ॥ पद्मरथ राजानी
रे, पुत्री लघुवया रे ॥ परण्या पदमश्रीय ते नार, नीलकंठ हरी जाय
तिवार ॥ पु० ॥ ३ ॥ मूकी दीधो तेहने रे, चंपासर पड्यो रे ॥ नीकड्यो
तिहांधी तरतो रे, कर्म अन्वड्यो रे ॥ परण्यो मंत्रिसुता तिहां सार, वली
सूर्पक हरी जाय ए वार ॥ पु० ॥ ४ ॥ गंगाजखमां नाख्यो रे, वली
तिहांधी तरी रे ॥ विचरंता पंथी साये रे, पाली पान्या वली रे ॥ पल्लिपतिनी
जरा झणे नाम, कन्या परण्या गुणनी धाम ॥ पु० ॥ ५ ॥ नामे जरा-
कुमार रे, एक तिहां उपनो रे ॥ रूपवंतो वखवंतो रे, ते सुत नीपनो
रे ॥ वली अवंतिसुंदरी नाम, सूरसेना अति रूपनुं धाम ॥ पु० ॥ ६ ॥
जीवजशा वली आदि रे, बहु कन्या बख्यो रे ॥ एक दिन श्रीवसुदेव रे,
मारग संचख्यो रे ॥ देवता तिहां एक जाखे बाण, सांजख वसुदेव तुं गुण-
खाण ॥ पु० ॥ ७ ॥ नाम थरिष्टपुरे राजा रे, शूरधीर ते जाणीये रे ॥
कन्या रोहिणी तेहने रे, रूपे बखाणीये रे ॥ में तुफने दीधी ते थाज,
जझे परणो तुमे महाराज ॥ पु० ॥ ८ ॥ जझे पन्ह वजावो रे, मन
मोदे करी रे ॥ झम सांजखीने चाल्या रे, वसुदेव तिहां फरी रे ॥ तिहां
पण मलीया बहु राजान, जरासंध प्रमुख अजिपान ॥ पु० ॥ ९ ॥ स्वयं-
वरमंरुप आवी रे, रोहिणी तिण समे रे ॥ मानुं निशापति नारी रे,
सहुने मन गने रे ॥ आवी जोखुं सहुने जाखी, मन नवि गमीयो कोइ
तिण काख ॥ पु० ॥ १० ॥ वेपांतर करी वेग रे, वसुदेव तिहां किये रे ॥

પમ્દહ વજાવણ માંઘ્યો રે, પરગટ પરે ડ્ણે રે ॥ સદુ વિવમાં વેસીને પમ, તે સાંજસજો ધરીને પ્રેમ ॥ પુ૦ ॥ ૧૧ ॥ મૃગસોચના મુઝ પાસે રે, આશી ઉતાવલી રે ॥ મૃગસોચન પરે જોવે રે, તું ડ્યાને વલી રે ॥ તુઝ સરિસો હું જર્તા જાણ, તાહરો સંગ ઉત્સુક મન યાણ ॥ પુ૦ ॥ ૧૨ ॥ તેહ વચન સાંજસીને રે, રોહિણી હરસતી રે ॥ પુષ્કાંગિત થડને રે, શ્રીવસુદેવને નિરસતી રે ॥ થાપે સ્વયંવરમાલા કંઠ, તવ રૂઠા રાજા વહુ લંઠ ॥ પુ૦ ॥ ૧૩ ॥ પુણ્ય તણું વસ જેહને રે, તે જગ પૂજીયે રે ॥ પુણ્ય વિના ધનવંત હોય, પણ ધૂજીયે રે ॥ પુણ્યે પહેરે વસુદેવ માલ, વીજા રાય રહ્યા સદુ જાલ ॥ ॥ પુ૦ ॥ ૧૪ ॥ વીજે સંઢે ચોયે રે, અધિકારે કહી રે ॥ પહેલી ઢાલ રસાલ રે, જવિજને સર્વહી રે ॥ પંક્તિ ઉત્તમવિજયનો બાલ, પદ્ય કહે સુણો મંગલમાલ ॥ પુ૦ ॥ ૧૫ ॥ સર્વે ગાયા ॥ ૨૩ ॥

॥ વોહા ॥

॥ વન રણ શત્રુ યાગલે, પવંત ઉપર જેહ ॥ સૂતા ને વલી જાગતાં, રાલે પુણ્ય થમેહ ॥ ૧ ॥ મંત્ર તંત્ર ને યંત્ર વલી, દાન દીયે લલ કોર ॥ ૨ ॥ પણ પુણ્યવંત ગ્રાણી તણી, કોડ ન થાવે હોર ॥ ૩ ॥ મંત્ર તંત્ર પણ તો પડે, જો હોય પુણ્ય સદાય ॥ પુણ્ય સલાહ નવિ હોયે, તો સાહમાં રાગ ધાય ॥ ૪ ॥ પુણ્યહીન જે માનવી, દેવે દાનની કોર ॥ ૫ ॥ પણ અપજશ હોય તેહનો, પામે સવસે હોર ॥ ૬ ॥ જર્તા પાંચ શિરે ધરે, સતી માંદિ શિરદાર ॥ જશ પામે જગ ડોપદી, પુણ્ય તણે અનુસાર ॥ ૭ ॥ પશ્ચિમ સાહનો ચાલતાં, અંબર તત્તી ગિશાલ ॥ સૂર કહાવે હોકમાં, ય પણ પુણ્ય સંગાલ ॥ ૮ ॥ વરમાલા વસુદેવજી, પહેરી સદુ જન શાલ ॥ તે સદુ નૃપ રીપે વહ્યા, વોલે પદવી જાલ ॥ ૯ ॥

॥ દાલ વીજો ॥

॥ કેશરીયો કેશર ઘસ્યો રે, વાચિમ કેશરીયો ॥ કાંડ કેશર તિવરુ સપાટ, હો વાચમ કેશરીયો ॥ ૧ ॥ દેશી ॥ જૂપતિ ઉગ્યા ધમ્દની રે, પાં મથરાણા ॥ કહે કોપે પદવી વાણી રે, મદના મતવાણા ॥ જો પદને પરણાવો રે ॥ ૨ ॥ શે તેડ્યા થમ ડર્ણી ઠાણ હો, પરણાવા યાણા ॥ ૩ ॥ તોલિરુ નર ડ્ણે વચો રે ॥ ૪ ॥ કિમ જાતું થમે ધર વારી હો, યેડ મુલ કાણાં ॥ પદનો તાન યાવી કરી રે ॥ ૫ ॥ કેમ ઠીક ન કરે નિધાર હો ॥

सुणो जूपाळा ॥ २ ॥ तात कहे कुमरी तणो रे ॥ सुणो जूपाळा ॥ मनमां धरी
 एहवो न्याय जो ॥ घणुं मठराळा ॥ कन्याने मन नवि जावीया रे ॥ वर लट-
 काळा ॥ तुम मन केम खेद ते घाय हो ॥ सुणो जूपाळा ॥ ३ ॥ स्वयंवर
 नाम यथार्थ ठे रे ॥ सुणो ॥ मनगमतो वरे जरतार हो ॥ वर लटकाळा ॥
 वांक नही इमां माहरो रे ॥ सुणो ॥ योग मेलवे सवि किरतार हो ॥ न
 घाउं लाळा ॥ ४ ॥ तव घोले सवि जूपति रे ॥ क्रोधे काळा ॥ तुमे वात कही
 ते साच हो ॥ सुण जूपाळा ॥ तोपण कुल पूवुं घटे रे ॥ सुण ॥ अम्हे
 कहुं तुम्ह साची वाच हो ॥ सुण ॥ ५ ॥ कहे वसुदेवजी इणी परे रे ॥ खाशो
 गाळा ॥ केम लेशो इठथी एह हो ॥ गुणवंती वाला ॥ कुल जाह्यानुं काम शुं
 रे ॥ म करो चाला ॥ वरमाळा पहेरी वर तेह हो ॥ सुणो जूपाळा ॥ ६ ॥
 परस्त्री अजिवापे करी रे ॥ यया पापाळा ॥ घाउं शुद्ध तुमे हवे आज हो ॥
 खही करवाळा ॥ कुल जुजवळ देखामुं रे ॥ उठो नरपाळा ॥ चिंते जरा-
 सिंध राज हो ॥ घणुं मठराळा ॥ ७ ॥ उद्धत वचन ते नीचनां रे ॥ जुवो
 जूपाळा ॥ केम सहे ते उत्तम जात हो ॥ मदे मतवाळां ॥ समुद्रविजयादिक
 प्रते रे ॥ कहे वचमाळा ॥ सज्ज घाउं सवि तुम्हे त्रात हो ॥ द्यो कर जालां
 ॥ ८ ॥ शूरधीर राय तौर्यिक वली रे ॥ हणो दुःखजाळा ॥ यया जूपति सज्ज
 तिण वार हो ॥ अति विकराळा ॥ समुद्रविजय मुख उठीया रे, खेइ करवा-
 ला ॥ जरासंध थाणा शिर धार हो ॥ घणुं मठराळा ॥ ९ ॥ दधिमुख खेचर
 राजीयो रे ॥ तिहां ततकाळा ॥ ययो सारथि मन धरी राग हो ॥ घूघरमाळा ॥
 घमघमते रथे थापीयो रे ॥ अति रूपाळा ॥ वसुदेव लहो महाजाग हो ॥
 मदे मतवाळा ॥ १० ॥ वेगवती माता दीयां रे ॥ अति विकराळां ॥ करवा रण
 शस्त्र अपार हो ॥ अति धाराळां ॥ जीत्या सहू राजेसरु रे ॥ बहु बलवाळा ॥
 जेम सिंहनादे गजवार हो ॥ अति शुंडाळा ॥ ११ ॥ जरासिंध चिंते इस्थुं
 रे ॥ नावी वाला ॥ वली जीत्या अमने एण हो ॥ कख्या जांखाला ॥ समुद्र-
 विजयने इम कहे रे ॥ उठो मूढाळा ॥ तुमे हारो एहथी केण हो ॥ अति जु-
 जाळा ॥ १२ ॥ तव विहु जाइ फूजता रे ॥ तिणहीज ताला ॥ तव श्रीवसु-
 देव विचारी हो ॥ व्यंजन माळा ॥ वाण उपर लखी नाखीयो रे ॥ लीये जू-
 पाळा ॥ वांचे ते मन धार हो ॥ मन हरखाळा ॥ १३ ॥ प्रणमे श्रीवसुदेव
 रे ॥ सुणो जूपाळा ॥ इम वांची वारे जुळ हो ॥ मन हरखाळा ॥ वत्स वत्स

कही जेटीयो रे ॥ सद्गु जूपाळा ॥ अति हयें लही ते गुण हो ॥ हवे हीचे
 वाळा ॥ १४ ॥ बीजी बीजा खंरुमां रे ॥ सुणजो ढाळा ॥ चोये अधिकारे
 पद् हो ॥ सुणो शरधाळा ॥ उत्तमविजय गुरु तणी रे ॥ किरपा माळा ॥
 कहे पद्मविजय होय देह हो ॥ मंगलमाळा ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ ४५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ थावी श्रीवसुदेवजी, प्रणमे ततक्षण पाय ॥ समुद्रविजय राजा हवे
 जाखे सुण हे जाय ॥ १ ॥ शत वरसां लगे किहां रखो, तय कहे श्रीवसुदेव ॥
 गुरयी मांकी ते सुणी, ते हरखे ततखेव ॥ २ ॥ शूरधीर राय हर्षित
 सुणी, वसुदेव अधिकार ॥ कोष जरासिंधज तणो, शमीयो तिणहीज बार
 ॥ ३ ॥ सद्गु राजा मखी तेहने, परणावे धरी प्रेम ॥ देइ सन्मान विसर्ज्या,
 सद्गु राजा मुखदेम ॥ ४ ॥ यादव संवठर खगी, रहे ते साये कंस ॥ श्री
 वसुदेव तणी करे, सघला जन परशंस ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

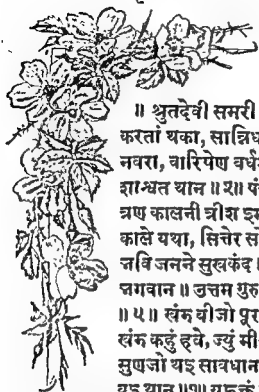
॥ मदनेश्वर मुख बोले व्रटकी ॥ ए देशी ॥ पूठे श्रीवसुदेव एकांत,
 मनमां थाणी व्रांते हे ॥ मनमोहन वाणी, जाखे इणी परे हर्षणुं ॥ ए
 थांकणी ॥ सांनख तुं नार सनूरी, तुं रूपे न थधूरी हे ॥ मन० ॥ १ ॥
 बीजा रायने तुं नवि परणी, केम थइ माहरी धरणी हे ॥ मन० ॥ तय ते
 बोखी रोहिणी नारी, वात मुणो तुमे सारी हे ॥ मन० ॥ २ ॥ प्रज्ञासि विद्या
 मुळ पासे, करती नित्य विखासे हे ॥ मन० ॥ मुळने ते विद्या कहे एम, वसु-
 देव तुळ पति नेम हे ॥ मन० ॥ ३ ॥ पद्म वजावण वेशे जाणो, थावशे ते मन
 थाणे हे ॥ मन० ॥ ते कारण में तुळने वरीयो, बीजो पति नवि करीयो हे
 ॥ मन० ॥ ४ ॥ समुद्रविजयजी निज घर थाव्या, साये परिजन लाव्या
 हे ॥ मन० ॥ एक दिन जोनी सजा मांदि बेठा, मंत्री अमात्य वद्दु शेठा हे
 ॥ मन० ॥ ५ ॥ थई जरती नारी कोइ थावी, देखे सद्गु जन चावी हे
 मन० ॥ गगन थई उतरती इन जाखे, वसुदेवने सद्गु साले हे ॥ मन० ॥ ६ ॥
 धनमती माहने नाम ते जाणो, हुं थावी इण नाणो हे ॥ मन० ॥ हुं तुं
 वाखचंदा नारीनी जननी, ते तो हरणी मननी हे ॥ मन० ॥ ७ ॥ वाखचंदा
 ने वडी वेगवती ते, तुळ सियोग नोगवती हे ॥ मन० ॥ तुम्हने तेगना

श्रीनेमिनाथनो रास खंड वीजो.

२१९

आसी खासी, चाखो कहुं शिर नामी हे ॥ म० ॥ ७ ॥ समुद्रविजय सनमुख
 निरखे, तव राय चितहुं परखे हे ॥ म० ॥ जाउं सुखे पण वहेला आवो,
 वार घणी मत खावो हे ॥ म० ॥ ९ ॥ गगनवल्लभपुर पहीतो वेगे, वसु-
 देव अतिहि विवेगे हे ॥ म० ॥ समुद्रविजयजी जोवे नित, वाट ते घणुंज
 विनीत हे ॥ म० ॥ १० ॥ बाखचंडा परण्या तिहां जाइ, कन्या सहु एम
 गाइ हे ॥ म० ॥ चूचर खेचरगुं परवरीयो, मानुं अपार प दरियो हे ॥ म०
 ॥ ११ ॥ शोरीपुर मांहि आख्या हरखे, मखीया सज्जन सहु निरखे हे ॥ म०
 सहु नारी तिहां विजोग ते जागा, पहेरे सखरा वाघा हे ॥ म० ॥ १२ ॥ वीजे
 खंडे इणी परे जाखी, दाख श्रीजी चित राखी हे ॥ म० ॥ संपूरण चोयो
 अधिकारो, हुउं हर्ष अपारो हे ॥ म० ॥ १३ ॥ खंरु वीजो संपूरण हुउं, चोद
 हुंनी हे ॥ म० ॥ १४ ॥ चोये अधिकारे प्रण दाख, सवि धावन सरवाल
 हे ॥ म० ॥ एकसो एक घइ दोय खंडे, जाखी रंग अखंडे हे ॥ म०
 ॥ १५ ॥ सत्यविजय पंक्ति वेरागी, कपूरविजय वरुजागी हे ॥ म० ॥
 कामाविजय तम शिष्य मोजागी, गुप्त मनि जेदनी जागी हे ॥ म० ॥ १६ ॥
 नास शिष्य जिनविजय ने त्यागी, जिनधर्मे मनि लागी हे ॥ म० ॥ १७ ॥ नाम
 शिष्य गुरु उत्तमविजयो, जगन मांहि जे विजयो हे ॥ म० ॥ १८ ॥ गजवि-
 जय गुरु ज्ञान हमाग, तम कहेंगधी प्यारा हे ॥ म० ॥ पद्मविजय गणि
 उद्यम कीधो, जग जमवाढ प्रमिळो हे ॥ म० ॥ १९ ॥ चोपाई ॥ खंरु
 खंरु रम अधिको पणा, श्रीजिन नेमिचरित्रे जण्यो ॥ गुरु श्रीउत्तमविज-
 यधी छयो, पीजां खंरु इम पये कयो ॥ १ ॥ इति गेहिणीपरिणयनो
 नाम चतुर्थोऽधिकार समाप्त ॥ ४ ॥ नये गाथा ॥ ६० ॥ प्रथमाधिकारे
 ४७४ ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ ४७४ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ ७७ ॥ चतुर्था-
 न्तिकारे ॥ ६० ॥ मयस्मिन् जम्बा ॥ १३६ ॥ द्वितीयखंडे ॥ प्रथमखंडे
 १६४७ ॥ उत्तराखंडे ॥ ३३७५ ॥ इति श्रीविजितानंरुद्रवादि-
 पतिनाथनाथविजय शिष्यपतिपदविजयचरित्रे प्राकृतप्रथम श्रीम-
 नजिनचरित्रे समाप्त ॥ ३ ॥ द्वितीय गट ॥ ७ ॥

॥ अथ तृतीयखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रुतदेवी समरी करी, ज्ञान तणी दातार ॥ ज्ञानगोष्ठि
करतां थका, सात्रिध करो संजार ॥ १ ॥ रूपज चंजानन जि-
नवरा, चारिपेण वर्धमान ॥ शाश्वत नामे जिनवर, नमतां
शाश्वत थान ॥ २ ॥ पंच जरत ऐरावते, चोवीशी दश जोय ॥
त्रण कालनी त्रीश इम, नमतां पातक खोय ॥ ३ ॥ उत्कृष्टे
काले यथा, सितेर सो जिनचंद ॥ पदकज प्रणमुं तेहनां,
जवि जनने सुखकंद ॥ ४ ॥ सीमंधर प्रमुखा नमुं, विहरमान
जगवान ॥ उत्तम गुरु पदकज नमुं, जयोदधि ऊहाज समान
॥ ५ ॥ खंरु बीजो पूरण कथ्यो, करी उद्यम परचंरु ॥ त्रीजो
खंरु कहुं हवे, ज्युं मीश्रीना खंरु ॥ ६ ॥ निडा प्रचला परहरी,
मुणजो थइ सावधान ॥ बांधे कर्म सत थड प्रते, बोले जग-
वइ थान ॥ ७ ॥ यडुकं जगवत्यंगे ॥ जीवेणं जंते निदायमाणे,

पयलायमाणेवा ॥ किति कम्म पगडिउं बंधइ, गोयमा सत्तविह बंध-
एवा थडविह बंधएवा ॥ १ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ छेप न धरीये छाखन, छेप न धरीये ॥ ए देशी ॥ हस्तिनागपुर नयरी
थतिसोहे, जे देखी सुरवर मन मोहे ॥ छाखन वर मन मोहे ॥ कोइक
शेठ वसे तिण ठामे, तेहने सुत थयो खसित नामे ॥ छा० ॥ ख० ॥ १ ॥
माताने घणुं बल्लन तेह, बली एक गर्ज ते तेहने देह ॥ छा० ॥ ते० ॥
छुःखदायक घणुं पीमाकारी, विविध उपाय करे पारुवा नारी ॥ छा० ॥
पा० ॥ २ ॥ तोपण गर्ज परे नही तास, थनुक्रमे जनम थयो सुविघास
॥ छा० ॥ थ० ॥ नाखी देवा दासीने थापे, देखी शेठ ते पूठत थापे
॥ छा० ॥ पू० ॥ ३ ॥ जेहवी बात हती तेम जाखी, ठानो ते पुत्रने शेठ
जी राखी ॥ छा० ॥ शे० ॥ गंगदत्त तस नाम ते दीधुं, खसित ने शेठ वे
जाणे जे कीधुं ॥ छा० ॥ जा० ॥ ४ ॥ खसित कहे निज तातने एम, नाइनी

जेवा जमीचे ते प्रेम ॥ सा० ॥ ज० ॥ शेठ कहे माता तुज देखे, सखित
 कहे कंठ जेम नवि पेखे ॥ सा० ॥ जे० ॥ ५ ॥ आगस वेहु जण बेसी
 थापे, जोजन तेहने जाजने थापे ॥ सा० ॥ जा० ॥ इम करतां तस माता
 जाणे, मनमां छेप ते अधिकेरो थापे ॥ सा० ॥ थ० ॥ ६ ॥ जाखी केश ने कूटी
 काढे, सखित ने शेठ डुहवाणा गाढे ॥ सा० ॥ डु० ॥ इण थवसर मुनि
 दोय गोचरीए, आख्या देखी हर्ष ते जरीये ॥ सा० ॥ ह० ॥ ७ ॥ पूठे तेहने
 प्रणमी पाय, सखित ने शेठने मोदन माय ॥ सा० ॥ मो० ॥ वेरुं कारण
 तव मुनि एक, पाखे सांजखो धरीय विवेक ॥ सा० ॥ थ० ॥ ८ ॥ वे जाइ
 एक गामे वसता, काढ लेवा एक दिन नीकसता ॥ सा० ॥ दि० ॥ गानी
 जरीने महोटी जाइ, सापण देखे आगख आइ ॥ सा० ॥ आ० ॥ ९ ॥
 खेडुने कहे गंघ्री राखो, सापण उगारी मुख चाखो ॥ सा० ॥ री० ॥ तव
 सापणने करी विश्वास, थनुज तिहां आख्यो थनु तास ॥ सा० ॥ थ०
 ॥ १० ॥ थप्रजे तो पढ़ने उगारी, हुं तोजाउं पढ़ने मारी ॥ सा० ॥ ए०
 ॥ सापण चिते मारो एवेरी, मरण खही इम करतां जेरी ॥ सा० ॥ क०
 ॥ ११ ॥ तेह सापण ए ताहरी नार, ज्येष्ठ जाइ ययो सखित कुमार ॥ सा० ॥
 ख० ॥ गंगदत्त सधु जाइ जाणो, पूरव कर्म ते एम वखाणो ॥ सा० ॥ ए०
 ॥ १२ ॥ पामी वेगम्य ने दीक्षा लेवे, शेठ सखित महा शुक्रे मुर होवे ॥ सा०
 ॥ शु० ॥ तानजीव नरनव जर्हा सीधो, गंगदत्त मान अनिष्ट प्रसिद्धो ॥
 सा० ॥ थ० ॥ १३ ॥ करी नियाणुं ने चरण विराधे, याजो सधुने हुं इष्ट
 ए साधे ॥ सा० ॥ ह० ॥ गंगदत्त पण तिहां उपपन्न, रोहिणी उदरे सखित
 निष्पन्न ॥ सा० ॥ ख० ॥ १४ ॥ चार सुपन देखे तिहां राणी, गज शशी
 मिह समुडनुं पार्षी ॥ सा० ॥ म० ॥ हखधर जनमने सूचवे तेह, सुत्र
 मांही पेमतां देखे जेह ॥ सा० ॥ दे० ॥ १५ ॥ रोहिणी सोहणीरनि
 सम वदना, पुत्रने प्रसवे दामिमकर्त्ता रदना ॥ सा० ॥ दा० ॥ थविरा-
 म राम नाम तम थाप्युं, ताम शरीर कखाए माप्युं ॥ सा० ॥ क० ॥ १६ ॥
 कंस समुद्रविजय वसुदेव, वेठा करे सधु थप्रज सेव ॥ सा० ॥ थ० ॥
 ॥ १७ ॥ कण रहीने उत्पनिया आकाश, कंस राजा तव इयो करे जाये
 सा० ॥ ड० ॥ काण अठे स्वामी कहो एह, समुद्रविजय कहे सांजजो नेह
 ॥ सा० ॥ सां० ॥ १८ ॥ पुर बाहिर जज्ञजश थविराने, जज्ञदना नार

शुभ्र बाने ॥ ला० ॥ ना० ॥ सुमित्र नाम नंदन थयो तास, सोमजशा
 नारी सुविलास ॥ ला० ॥ ना० ॥ १९ ॥ तेहनी कूखे ए नारद आयो,
 बहु तापस मलीने हुसरायो ॥ ला० ॥ म० ॥ जृञ्जक देव मांहिथी तेह,
 बालक उपनो वधते सनेह ॥ ला० ॥ व० ॥ २० ॥ सहु तापस गया एक
 दिन वार, बालक एकलो मूकी ते ठार ॥ ला० ॥ मू० ॥ जृञ्जक देवता देखे
 तास, अवधिहाने जाण्यो मित्र ते खास ॥ ला० ॥ मि० ॥ २१ ॥ खेइ
 चाळ्या बालकने तेह, मूक्यो वेताळ्ये धरी नेह ॥ ला० ॥ वे० ॥ धंजाकी
 ठाया ते अशोक, हेठल थाप्यो जुं रह्यो उंक ॥ ला० ॥ जुं० ॥ २२ ॥
 जृञ्जक देवता तेहने पाखे, वेताळ्य गिरिकंदरा अजुआळे ॥ ला० ॥ द० ॥
 आठ वरसनो ते थयो जेते, विद्या शिष्यो अतिशय तेते ॥ ला० ॥ अ०
 ॥ २३ ॥ प्रज्ञप्ति मुख विद्याए एवलीयो, नवमा नारदमां एह जलीयो ॥
 ला० ॥ ए० ॥ चरमशरीरी चाख्यो एह, कंसने समुद्रविजय कहे नेह ॥
 ला० ॥ वि० ॥ २४ ॥ मुनि सुप्रतिष्ठे मुजने चाख्युं, ते में तुज आगल
 इम दाख्युं ॥ ला० ॥ आ० ॥ होय कलेश अति प्रिय एहने, नवि रहे
 एकण थानक केहने ॥ ला० ॥ था० ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे प्रथम अधिकारे,
 पहेली ढाल जाखी जयकारे ॥ ला० ॥ जा० ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो शिष्य,
 पद्मविजय कहे विशवावीश ॥ ला० ॥ वि० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कंस कहे वसुदेवने, मुज पुर आवो स्वामी ॥ आणा मागी रायनी,
 चाळ्या मथुरा ठाम ॥ १ ॥ वली वसुदेवने इम कहे, मृत्तिकावती पुर सार ॥
 देवक नामे राजीयो, मुज पीतरीयो धार ॥ २ ॥ देवकी नामे तेहने, कन्या रूप-
 निधान ॥ परणो स्वामी तेहने, हुं तुम्ह अनुचर थान ॥ ३ ॥ कंस साथे खेइ
 गया, श्रीवसुदेवजी जाम ॥ मारग नारद रूपि मढ्या, पूठे इम रूपि ताम ॥ ४ ॥
 किणी कारण किहां जाळ ठो, नारदने कहे एम ॥ देवक राय तणी धुया,
 देवकी परणवा प्रेम ॥ ५ ॥ वसुदेवने परणावशुं, इणी परे जाखे कंस ॥ नारद
 कहे आगल जइ, करु वसुदेव प्रशंस ॥ ६ ॥ इम कही जइ देवकी कने,
 करतो तास प्रशंस ॥ उचित योग वसुदेवनो, जाखुं तुमने अंश ॥ ७ ॥ पूठे
 तव इम देवकी, कुण ते श्रीवसुदेव ॥ तव नारद कहे देवता, जेहनी करता
 सेव ॥ ८ ॥ यादववंशे उपनो, वय युवान गुणवंत ॥ सुरमां पण ए सारिखुं,
 रूप नहीं कोइ कंत ॥ ९ ॥ इम कही नारद रूपि गया, आळ्या शौरि कंस ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंन त्रीजो.

२२३

आपे आत्तन आदरे, देवक राय शुज वंश ॥ १० ॥ आगम कारण पूठीयुं,
कंस कहे इम ताम ॥ श्रीवसुदेवने देवकी, परणावो इण ताम ॥ ११ ॥

॥ तुमे पीतांबर पहरो जी, मुखने मरकलमे ॥ ए देशी ॥ हवे नाखे देव-
क राय जी, नहीं परणावीये ॥ कन्याने अरथे साहमो जी, वर केम लावीये ॥
इम सांजलीने विलखाणा जी, पहोता निज देरे ॥ जाय अंतै उरमां राजां जी,
देवक एणी परे ॥ १ ॥ राणीने नाखे इम जी, कंस ते आवीयो ॥ वसुदेव ते
देवकी काजे जी, साचे लावीयो ॥ में तो कस्यो तास निपेध जी, तव उठी
गया ॥ ते सांजली करय विपाद जी, दिसमां धरी मया ॥ २ ॥ तव देवक
राये जाएयो जी, नाव धुया तणो ॥ कहे राय विपाद न कीजे जी, वसु-
देवने परणो ॥ वसुदेव कंसने तेनी जी, आदर आपीया ॥ पुण्य दिवसे पर-
एयां तेह जी, मंगल थापीयां ॥ ३ ॥ दश गोकुल नंद गोवाल जी, आपे
एहने ॥ बहु लण्णादिकुं दान जी, आपे एहने ॥ मथुरा नगरीए आव्या
जी, कंस वसुदेव ॥ करे नयरीमां उठव कंस जी, प्रेम थकी हेव ॥ ४ ॥
अयमनो इपि एक दिन जी, कंस घरे आयो ॥ पारण दिन गोचरी काजे
जी, नपथी मोहायो ॥ तव जीवजशा मदवंती जी, वलगी उठली ॥ देवर जखे
आव्या आज जी, एम कहे वली वली ॥ ५ ॥ आज उठव दिवस ठे सारो जी,
मीये हेवशुं ॥ इम बहु उपजाव्यो तास जी, खेद उदवेगशुं ॥ तव बोल्या
तानी घ्यानी जी, उठव जेहनो ॥ तुळ तान पति हणनारो जी, गर्ज जे
इनो ॥ ६ ॥ मानमा गर्जथी हांशे जी, एम काने मुणी ॥ जयथी
देरा नम नार्वा जी, मूके तेह मुणी ॥ जइ कंसने तेह मुणावे जी, ते पण
जयथी ॥ थाये वज्र मांघ मुनि वाणी जी, नवि होवे वली ॥ ७ ॥ जइ
आन्य उराय वहेखा ॥ इम चिती कंस ते जाये जी, वसुदेवनी पाते
मुदेव करे परणामां जी, उठी उल्लाने ॥ ८ ॥ कर जोडी कंस ते नाखे
सांजलो मुळ वाणी ॥ मुळ जीवजशा परणावी जी, करुणा बहु
॥ तुम जानमात्र मान गर्ज जी, आपां मुळने ॥ वसुदेव कहे इम
जी, आपुं तुळने ॥ ९ ॥ देवकी पण माने वानां जी, जे कंस कही
वान मुणी वसुदेव जी, नार्वा सरदही ॥ उठीयां कंस ए वाते

जी, मुज्जे जोखव्यो ॥ हवे करीये किश्या उपाय जी, इम मन चोखव्यो ॥ १० ॥ इण अवसरे जदिल नयरे जी, नाग ते व्यवहारी ॥ सुखसा नामे तस नारी जी, आवक व्रतधार ॥ अयमंता कृपिण जाख्युं जी, ए निंडु नारी ॥ हरिणगमेपी आराध्यो जी, तन्मय थइ प्यारी ॥ ११ ॥ जब तुष्टमान थयो तेह जी, तव सुखसा मागे ॥ मुज्ज आपो पुत्र ते स्वामी जी, चित्तशुं धरी रागे ॥ तव बोखे देवता तेह जी, सांजख रे वाइ ॥ देवकीना पुत्र ते देशुं जी, तुज्जे हुं लाइ ॥ १२ ॥ जे कंसे माग्यो तेह जी, मारणने काजे ॥ इम कही कृतुवंती साये जी, देव करे साजे ॥ बेहुए प्रसव्या पुत्र जी, साये तेहमां ॥ मृतवाखक सुखसा पामे जी, हवे जुड एहमां ॥ १३ ॥ लेइ देवकी गर्ज ते आप्या जी, सुखसाने सारा ॥ सुखसा गर्ज ते मूक्या जी, देवकीने न्यारा ॥ ते आपे कंसने गर्ज जी, मृतवाखक देखी ॥ शिला उपर पठाडे जी, तेहने उवेखी ॥ १४ ॥ सुखसाने घर ते वधता जी, पुत्र परे पाखे ॥ तस नाम अनीकजश वीजा जी, अनंतसेन जाले ॥ वली अवजितसेन निहतारि जी, देवजशा नाम ॥ ठा शत्रुसेन ते जाणो जी, रूप कला धाम ॥ १५ ॥ कृतुज्ञान कछुं देवकीए जी, एक दिन सुविदासे ॥ एह सात सुपन ते देखे जी, मनने उह्लासे ॥ सिंह सूर्य अग्नि ध्वज जाणो जी, वली एक गज राजे ॥ वली पद्म सरोवर ठा जी, देवविमान ठाजे ॥ १६ ॥ देखे ते रजनी अंते जी, गंगदत्त रुनो ॥ चवी शुक्र थकी ते आयो जी, सूचत नहीं कूनो ॥ आवण वदि आठम जायो जी, देव सान्निध करे ॥ मूक्या हता जे रखवाला जी, तस निडा धरे ॥ १७ ॥ जेम विष खाइने सूता जी, तेम उंधी गया ॥ ए पुण्य प्रवखनो जोरो जी, देव पक्षे थया ॥ तेमी वसुदेवने जाखे जी, कंस ते पापीयो ॥ कूप मांहि आपण फांसी जी, दोर ते कापीयो ॥ १८ ॥ सह पुत्रने एह तो मारे जी, शुं करीये हवे ॥ जइ नंदगोकुलमां मूको जी, पुत्र ए तो रहेवे ॥ रुहुं रुहुं एम जाखे जी, सुत निज कर लेइ ॥ देव ठत्र करे शिर तास जी, चामर करे केइ ॥ १९ ॥ करे मंगलदीवा आठ जी, मारण अजुआले ॥ देवता तिहां छार उधाडे जी, पण को नवि जाले ॥ देखे उग्रसेन ते राय जी, पूठे इणी परे ॥ शुं अचरिज एह उदारे जी, कहे रखा पंजरे ॥ २० ॥ तुज वयरी हणशे जेह जी, ते एह जाय ठे ॥ मत कोइ आगल तुमे कहेजो

श्रीनिमिनाथनो रास खंड त्रीजो.

२२

जी, तस महिमाय ठे ॥ ह्वे नंद गोपाख घरे पोहतो जी, तस घर तिथ
समे ॥ पुत्री प्रसवे ते जशोदा जी, नारी अति प्रेमे ॥ २१ ॥ तस पुत्री
खेइ आपे जी, पुत्र ते आपनो ॥ जस पुण्य प्रवख होय पोते जी, चारो
न पापनो ॥ त्रीजे खंडे पहेले अधिकारे जी, दाख वीजी कही ॥ मुनि
पद्मविजय मनरंगे जी, नविजने सर्वही ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ ६६ ॥

॥ देवकीने पुत्री दीये, श्रीवसुदेवजी थाय ॥ पूठे रक्तक पुरुष ते, कहो
आव्युं तुम कांय ॥ १ ॥ देखावे तव ते धुया, कंस धुणावे शीश ॥ एह
गरज मुफ मारशे, नारीमात्र ते कीश ॥ २ ॥ एहने मारे शुं होये, नाक
कान करी ठेद ॥ देवकीने पाठी दीये, देखीने स्त्रीवेद ॥ ३ ॥ थंग कृष्ण
माटे ह्वे, कृष्ण घोखावे नाम ॥ देव घणा साक्षिध करे, नंद गोवाखने धाम
॥ ४ ॥ देवकी कहे वसुदेवने, जाउं जोवा पुच ॥ कहे वसुदेवजी सांजखो,
एक अमारुं उच ॥ ५ ॥ सहसा जातां जाणशे, कंस तुमारी वात ॥ कोइ
हारण उदेशीने, जावुं जुगलुं घात ॥ ६ ॥

॥ दाख त्रीजी ॥

॥ गो वाठरुथां चारती, आहिरनो अयतार ॥ ए देशी ॥ बहु नारीशुं
परवरी, गोकुल पूजवा जाय ॥ मनना मोहनीया ॥ अनुक्रमे पद्मोती देवकी,
जिहां जशोदा थाय ॥ मनना मोहनीया ॥ १ ॥ श्रीवठे उर सोहनुं, नील कम-
ल सम काय ॥ मन० ॥ लक्षण लक्षित देहनी, देवी आणंद थाय ॥
॥ मन० ॥ २ ॥ मन चिते इम देवकी, हुं पापी शिरदार ॥ मन० ॥ एहवा
पुत्र वियोगथी. हुं रहुं नित घर वार ॥ मन० ॥ ३ ॥ धवरावी पण नवि
शकुं. आव्यां कीधां पाप ॥ मन० ॥ धन्य जशोदा एहने, एह रमाडे थाप
॥ मन० ॥ ४ ॥ इम गोकुल निज पूजवा, मिय करी जाये तेह ॥ म० ॥
पुत्र रमानी मोदशुं. आवं ते निज गेह ॥ मन० ॥ ५ ॥ सूर्यक विद्याधर
तर्णी. आवं पुत्री दाय ॥ मन० ॥ विपमिश्रित थण आपर्ती. कृष्णमुखे ते
पलाय ॥ मन० ॥ ६ ॥ शकट रच्युं जव मागवा. तव तिहां आवी देव
॥ मन० ॥ ते शकटे हर्षी तेहने, करनां कृष्णनी सेव ॥ मन० ॥ ७ ॥
नंद जशोदाने कहे, देवी अचरिज तेह ॥ मन० ॥ शूनो नवि मूको तुमे,
पुत्र ते गुणनुं गेह ॥ मन० ॥ ८ ॥ ढखना मूकी धृत घमो. पण नवि जाउं

क्यांहि ॥ मन० ॥ आखिगे ते पुत्रने, मनमां धरी उठांहि ॥ मन० ॥
 ॥ ९ ॥ पण चपलाइ अति घणी, ठख करी नासी जाय ॥ मन० ॥ उदर
 दामे करी वांधती, उखला साथे माय ॥ मन० ॥ १० ॥ दामोदर नामज वयुं,
 ते दिनथी परसिद्ध ॥ मन० ॥ सूर्यकसुत तिहां आवीयो, जस बहु विषा
 सिद्ध ॥ मन० ॥ ११ ॥ अर्जुन वृद्ध विकुर्वीने, जमल परस्पर थाप ॥
 ॥ मन० ॥ उखलथी तिहां लावीयो, हणवा मांडे थाप ॥ मन० ॥ १२ ॥
 तिणे समे आवी देवता, जांज्यो अर्जुनं रुंख ॥ मन० ॥ जमलार्जुन उन्मू-
 लीया, झूर कलुं ते दुःख ॥ मन० ॥ १३ ॥ थावे तिहां गोपांगना, जर
 अंक शिर धारी ॥ मन० ॥ रात दिवस नवि वेगली, रहे ते गोपनी नारी
 ॥ मन० ॥ १४ ॥ झूथ दर्हीं लूटी लीये, कृष्ण ते चपल अपार ॥ मन० ॥
 महियारी पासे थकी, घृत खेइ जाय किंवार ॥ मन० ॥ १५ ॥ पण स्नेहे
 वारे नहीं, कौतुकथी ते नार ॥ मन० ॥ करे प्रहार ढोली दीये, तेह दधि
 दधिसार ॥ मन० ॥ १६ ॥ उलंजो दीये नंदने, आवी गोपनी नार ॥
 ॥ मन० ॥ पण घरे राखी नवि शके, देखी सुत गुणधार ॥ मन० ॥ १७ ॥
 दिन दिन बलथी वाधतो, वात सुणे वसुदेव ॥ मन० ॥ विद्याधरी खेचर तणी,
 तेह मुवां ततखेव ॥ मन० ॥ १८ ॥ मन चिंते वसुदेवजी, गोप्यो पण न गोपाय
 ॥ मन० ॥ बल देखे जो पढ़नुं, फंस ते करशे अपाय ॥ मन० ॥ १९ ॥ तेजावी बल-
 देवने, शीखामण देइ तास ॥ मन० ॥ कृष्णरक्षणे कारणे, मूके तेहनी
 पास ॥ मन० ॥ २० ॥ दश धनु उंचा ते बिहु, सुंदर जस आकार ॥ मन० ॥
 काम मूकी घरनां सहु, जुवे थनिमेष विकार ॥ मन० ॥ २१ ॥ बलदेवनी
 पासे जणे, कृष्ण कलार्जुनार ॥ मन० ॥ कला वहांतेर पारंगमी, कृष्ण ते
 पुण्य अपार ॥ मन० ॥ २२ ॥ कोइ काखे मित्रज होये, आचारय कोइ काख
 ॥ मन० ॥ न खमे ते एक एकनो, विरह ते क्षण संतास ॥ मन० ॥ २३ ॥
 पुत्र ग्रहे वृषभज तणुं, बलवंतो महावीर ॥ मन० ॥ देखी तस बलरामजी, थाये
 उदासीन धीर ॥ मन० ॥ २४ ॥ ग्रीजी ग्रीजा खंरुनी, बाध प्रथम अधि-
 कार ॥ मन० ॥ गुरु उत्तम किरपा थकी, पद्यने जय जयकार ॥ मन० ॥ २५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ केडे बहु गोपांगना, मन्मथ प्रेरी जाय ॥ ज्युं त्रमरी कज उपरे, चोक्र
 घेर खपटाप ॥ १ ॥ गाय हुंहे गोपांगना, मन श्रीकृष्णनी पास ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड त्रीजो.

२२७

प्राजन विनु हेतुं छहे, खबर ते न पके तास ॥ २ ॥ दधि मयतां करे वात-
नी, घृत तपावतां तास ॥ जमतां वेगं उवतां, कृष्ण तणे मन पास ॥ ३ ॥
गीत गाय नाटक करे, सिंधुवारादिक दाम ॥ गुंथी खयंवरनी परे, थापे
कंठ उदाम ॥ ४ ॥ जेह तेह प्रकारची, घ्यावे कृष्ण मन मांहि ॥ दूध दही
घृत खंटतो, तिहां पण कृष्ण उठांहि ॥ ५ ॥ गोपी उखंजो दीये, देखी
पहवी वात ॥ तुं तो आच्यो किहां घकी, जिणे अम खूटी जात ॥ ६ ॥

॥ तुं तो किहांनो रस्तीयो रे ॥ मारा नंदना वाखा ॥ माराग आवी वसीयो रे ॥
मारा नंदना वाखा ॥ ए देशी ॥ गोपी कहे इम वातो रे ॥ मारा नंदना वाखा

अमने खूटी जातो रे ॥ मा० ॥ मानुं ते किहांनो दाणी रे ॥ मा० ॥ दहीनी दोणी
दाणी ॥ मा० ॥ १ ॥ तुं ते किहांनो ठाकर रे ॥ मा० ॥ बांधे अमशुं वाकर
रे ॥ मा० ॥ तुं ते किहांनो शेगो रे ॥ मा० ॥ अम दुःख देवा वेगो रे ॥ मा० ॥
॥ २ ॥ तुजने कणे मान्यो रे ॥ मा० ॥ अम दधि खूटवा आण्यो रे ॥
॥ मा० ॥ तुं ते किहांनो स्वामी रे ॥ मा० ॥ अमची दोणी नामी रे ॥ मा० ॥ ३ ॥
जो तुज कंस ते जाणे रे ॥ मा० ॥ तो तुज शिक्षा दाणे रे ॥ मा० ॥
अमने मत तुमे ठेगो रे ॥ मा० ॥ केम एकडो अम केगो रे ॥ मा० ॥ ४ ॥
नंदने जइ जव कहेशे रे ॥ मा० ॥ नंद ते ठवको देशे रे ॥ मा० ॥ गोपी इणी
परे जापे रे ॥ मा० ॥ मनने गमे ते थासे रे ॥ मा० ॥ ५ ॥ आवी रामने
जाखे रे ॥ मा० ॥ अमे कहुं तुमची साखे रे ॥ मा० ॥ ६ ॥ अणदीगं जाय प्राण रे
रे ॥ मा० ॥ एहवुं अमने हितरुं रे ॥ मा० ॥ मोरली वजावे कान्ह जी रे ॥
॥ मा० ॥ कृष्ण ते काखे वाण रे ॥ मा० ॥ मोरली वजावे कान्ह जी रे ॥
॥ मा० ॥ अमची हरनां शान जी रे ॥ मा० ॥ ७ ॥ इम उखंजो रामने रे ॥
॥ मा० ॥ फांडे अमचा गमने रे ॥ मा० ॥ ८ ॥ शोरीपुर हवे जाणो रे ॥ मा० ॥
॥ समुद्रविजय तस राणो रे ॥ मा० ॥ घरमां सुख जागवता रे ॥ मा० ॥
॥ एणदीवा जखजखना रे ॥ मा० ॥ ९ ॥ रुनी मांतीमाखा रे ॥ मा० ॥
॥ टके चोक विशाखा रे ॥ मा० ॥ कृष्णागरु जिहां दाणे रे ॥ मा० ॥ गंध
॥ थावे जाणे रे ॥ मा० ॥ १० ॥ कुसुम तणा तिहां ढगसा रे ॥ मा० ॥
॥ एणिक थानक सघडां रे ॥ मा० ॥ महोटी शय्या उनी रे ॥ मा० ॥

कोमल माखण रुनी रे ॥ मा० ॥ ११ ॥ सूती शय्या राते रे ॥ मा० ॥
 शिवादेवी सुखशाते रे ॥ मा० ॥ पाठली राते देखे रे ॥ मा० ॥ चोव
 सुपन मन हरखे रे ॥ मा० ॥ १२ ॥ चौदंतो गजराज रे ॥ मा० ॥ बीज
 वृषज समाज रे ॥ मा० ॥ सिंह लांगुल उठावतो रे ॥ मा० ॥ त्रीज
 सुपन सोदावतो रे ॥ मा० ॥ १३ ॥ लखमी फूलमाळा जळी रे ॥ मा० ॥
 चंद्रकला अति निर्मली रे ॥ मा० ॥ दिनकर ध्वज ते सोदतो रे ॥ मा० ॥
 कनककलश मन मोदतो रे ॥ मा० ॥ १४ ॥ पद्म सरोवर जाणीये रे ॥
 ॥ मा० ॥ सागर मनमां आणीये रे ॥ मा० ॥ वली विमान ते बारमे रे
 ॥ मा० ॥ रत्नराशि कही तेरमे रे ॥ मा० ॥ १५ ॥ धूमरहित अग्नि कही
 रे ॥ मा० ॥ चौदमे सुपने राणी लही रे ॥ मा० ॥ जागी पीयूष पासे ज
 रे ॥ मा० ॥ जाखे सुपनां ते सह रे ॥ मा० ॥ १६ ॥ चौथी त्रीजा लंडनी
 रे ॥ मा० ॥ ढाल ते रंग अखंननी रे ॥ मा० ॥ पहेले अधिकारे कही रे
 ॥ मा० ॥ पद्मविजय जवि सर्वही रे ॥ मा० ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ १२० ॥

॥ दोहा ॥

॥ समुद्रविजय राजा कहे, सुपन तणुं फल रोक ॥ सुत होशे शु
 लक्ष्मणो, कुलदीपकं गतशोक ॥ १ ॥ तेह सुणी हर्षित थइ, तेह शिवादेव
 नार ॥ राजा पण प्रमुदित थयां, समुद्रविजय तिण वार ॥ २ ॥ मंत्र
 सामंते परवख्यो, वेठो सजा मजार ॥ पूठे कौष्टुक निमित्तिठ, जाव कहे इ
 सार ॥ ३ ॥ इण अवसर चारण मुनि, शमतावंत महंत ॥ तपतापित ज
 वेहनी, आढ्या ते गुणवंत ॥ ४ ॥ तव राजा उचो थइ, आपे आसन
 तास ॥ प्रणमी परिगल जावशुं, वेठा मुनिनी पास ॥ ५ ॥ राय निमित्तिठ वि
 जणा, करकज जोमी जाम ॥ पूठे सुपन विचार ते, मुनिवर जाखे ताम ॥ ६ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ नारी ते पीयूजीने विनवे हो राज ॥ ए देशी ॥ मुनिवर जाखे इ
 परे हो राज, आठ प्रकारे निमित्त ॥ वारी मोरा साहिवा ॥ अंग सुप
 खर जाणीये हो राज, उत्पाद चोथुं चित्त ॥ वा० ॥ १ ॥ अंतरिक जौम
 वली हो राज, व्यंजन लक्षण एह ॥ वा० ॥ तेहमां सुपन निमित्त क
 हो राज, सुख दुःख आपे वेह ॥ वा० ॥ २ ॥ वहाँतेर सुपनां जाखीयां ह
 राज, हीणां तेहमां त्रीश ॥ वा० ॥ वहेतालीश उत्तम कक्षां हो राज, तेहम

श्रीनेमिनाथनो रास खंन वीजो.

२१९

महोटां वीश ॥ वा० ॥ ३ ॥ तेह वीश मांहे थकी हो राज, चक्री तीर्थ-
कर माय ॥ वा० ॥ चोद सुपन देखे जवां हो राज, जब ते गर्जे आय
॥ वा० ॥ ४ ॥ माता श्रीवासुदेवनी हो राज, देखे सुपनां सात ॥ वा० ॥ मंडविक
चार देखे बलदेवनी हो राज, उत्तम गर्जे मात ॥ वा० ॥ ५ ॥ एक देखे तस मातु-
माता खहे हो राज, तेम बली चरमज देह ॥ वा० ॥ ६ ॥ दीर्ग चोद ए राणीए हो
न हो राज, देखे वे अथ ते ॥ वा० ॥ ६ ॥ पूजित चोसठ इंजने हो राज, तीर्थ-
ज, तिणे जाणुं महाजाग ॥ वा० ॥ ७ ॥ चोव्रीश अतिशय राजतो हो राज, वाणी
र वरुजाग ॥ वा० ॥ ७ ॥ परम पुरुष परमातमा हो राज, होशे विशवावीश
॥ वा० ॥ ८ ॥ ते कारण धन्य रूपति हो राज, तहारे घर जिनराज ॥ वा० ॥ ९ ॥
परम शरण प्राणी तणो हो राज, करशे महोटां काज ॥ वा० ॥ १० ॥ संजखा-
इम कही मुनिवर उत्पत्त्या हो राज, राजा हर्षित अंग ॥ वा० ॥ १० ॥ अपरा-
वे राणी प्रते हो राज, मुनिवच विमल ज्युं गंग ॥ वा० ॥ ११ ॥ पालीने तिहां
जित विमानमां हो राज, तेव्रीश सागर आय ॥ वा० ॥ ११ ॥ कार्तिक वदि वारस
उपनो हो राज, शंखकुमर जीव आय ॥ वा० ॥ १२ ॥ ग्रण ज्ञानशुं राजता हो
विने हो राज, चित्रा नखेतर जोग ॥ वा० ॥ १२ ॥ इण अवसर आसन चढ्युं हो
राज, जोगवता शुज जोग ॥ वा० ॥ १३ ॥ उव्यो हर्ष अमंदशुं हो राज, सात आठ
राज, जाणी शक्रे वात ॥ वा० ॥ १३ ॥ सन्मुख शक स्तव करे हो राज, आवे शिवादेवी
पय जात ॥ वा० ॥ १४ ॥ गंजीर खरे स्तवना करे हो राज, पामी अधिक उल्लास
॥ वा० ॥ १४ ॥ तुं धन्य तुं कृतपुण्य ठे हो राज, पुरुपरतन धन्युं जेण ॥
॥ वा० ॥ १५ ॥ दीवां जगमां तें कथ्यो हो राज, उरुखुं जुवन ते एण ॥ वा० ॥ १५ ॥
तीर्थकर हरि तें धन्यो हो राज, उदर गुफा मांदि एह ॥ वा० ॥ १६ ॥ जवसायर
प्रवहण समो हो राज, धरीयो पुत्र ते देह ॥ वा० ॥ १६ ॥ उत्पत्ति
इम जिननी कही हो राज, पूरे रखनिधान ॥ वा० ॥ १७ ॥ शक्र निरंतर इम
कहे हो राज, राय टीचे घणां मान ॥ वा० ॥ १७ ॥ शक्र निरंतर इम
उपजे हो राज, तेसहु पूरे राय ॥ वा० ॥ १८ ॥ श्रावण सुदि पांचम दिने हो राज,
चित्रासंगे चंड थाय ॥ वा० ॥ १८ ॥ अर्ध रात्रिने अवसरे हो राज, प्रस-
वे पुत्ररतन ॥ वा० ॥ पूरव दिशि सूरय परे हो राज, करती अतिशय यत्न

॥ वा० ॥ १९ ॥ मरकतमणि ठवि जेहनी हो राज, पंकजदल सम नयण ॥
 ॥ वा० ॥ प्राणी पण सह सुख पामीया हो राज, ते वेला सुणो सयण ॥
 वा० ॥ २० ॥ नारकी पण सुख पामीया हो राज, होय उद्योत तिवार ॥ वा० ॥
 सुख वाया तिहां वायरा हो राज, थाय प्रसन्न दिशि तार ॥ वा० ॥ २१ ॥
 पांचमी त्रीजा खंरुमां हो राज, दाख प्रथम अधिकार ॥ वा० ॥ गुरु उत्तमनी
 सान्निधे हो राज, पद्मने जय जयकार ॥ वा० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १४० ॥

॥ दोहा ॥

॥ ठप्पन्न दिशिकुमरी तणां, आसन चट्यां जिवार ॥ जाणी जनम जिणं-
 दनो, दइ उपपोग तिवार ॥ १ ॥ रहेती जे अधलोकमां, आवे आनु कुमार ॥
 ॥ ईशाने घर सूतिनुं, करती ते मनोहार ॥ २ ॥ संवर्त्तक वायु करी,
 जोजन तिहांथी एक ॥ शुद्ध करे ते जूमिका, धारी अतिहि विवेक ॥ ३ ॥
 आठ आवे ऊरध तणी, वरसे पाणी फूल ॥ पूरव रुचकथी आवी अरु,
 दर्पण धरे अमूल ॥ ४ ॥ आवे आठ दक्षिण यकी, पूर्ण कलश खेइ हाथ ॥ गीत
 गान करे तिहां रही, जिनवर श्रीजगनाथ ॥ ५ ॥ आवी पश्चिम रुचकथी
 विंजणो खेइ पाण ॥ आठ तिहां उज्जी रहे, करती गीत मंमाण ॥ ६ ॥
 आठ आवी उत्तर यकी, विंजे चामर सार ॥ दर्पण हस्त खेइ रहे, विविश
 रुचकथी चार ॥ ७ ॥ रुचक छीपथी आवती, चार देवांगना ताम ॥ चउ
 अंगुष्ठथी ठेदवुं, नाख ते एहनुं काम ॥ ८ ॥ खोदी खारु तेहमां गये,
 वेहूयें ते पुर ॥ पीठ करे ते उपरे, खेइ रत्न ते चूर ॥ ९ ॥ पूरव दक्षिण
 उत्तरे, जन्मना घरथी तेह ॥ निपजावे त्रण चुवनने, केखि तणां ते गेह ॥ १० ॥
 अन्त्यंगन दक्षिण धरे, दान अर्चां करे पूर्व ॥ उत्तर घरमां खेइने, आवे तेह
 अर्चुवं ॥ ११ ॥ अरणीथी अग्निकरी, चंदननो करे होम ॥ बांचे रक्षा पोटी
 जिनमाता अनुमोद ॥ १२ ॥ यहो आयु पर्वत समुं, इम कही मूकं नाम
 ॥ निज निज दिशि उज्जी रही, करती जिन गुणग्राम ॥ १३ ॥ देव सामा-
 निरु चउ सहस्र, चार महचरा देव ॥ सोख सहस्र अंगरक्षका, सातकट-
 क तस देव ॥ १४ ॥ जोजन मान विमानमां, वेसी आवे अत्र ॥ एकैकी
 देवी तणो, प परिवार सर्वत्र ॥ १५ ॥ सह निज निज यानक गइ, हवे
 मुणो मोठव देव ॥ पुण्य तणुं वस जेहने, तस करे मुर नर सेव ॥ १६ ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड त्रीजो.

५३१

॥ विजा जी हो रत्नकूट मुख सांकडो हो विजा, केम करी कंठ प्रवेश

सयण रुना, वयण वाखा ॥ १ ॥ देशी ॥ सुरवर जी हो अचल ते सिंहासन
चढ्युं हो देवा, जाण्युं थवघेताम ॥ धन्य मारे पुण्य पुरो ॥ १ ॥ आंकणी ॥
॥ सु० ॥ नेमि जिनेसर जनमीया हो देवा, हरे घणो तिणे ठाम ॥ ध० ॥

॥ २ ॥ सु० ॥ हरिणगमेपी इकारीयो हो देवा, वज्रनी घंटा तेह ॥ ध० ॥
॥ सु० ॥ वज्र तणी वज्रनावता हो देवा, तव सहु वागी जेह ॥ ध० ॥ २ ॥ सु० ॥
सहुने इम संजलावतो हो देवा, सहु सुणी हृषित घाय ॥ ध० ॥ सु० ॥ उद्यम करे

तिहां जायवा हो देवा, आकाशे न समाय ॥ ध० ॥ ३ ॥ सु० ॥ पाखक नाम
करे तिहां हो देवा, योजन लाख विमान ॥ ध० ॥ सु० ॥ वेत्ते इंद्र तिहां
कणे हो देवा, अग्रमहिपी पुर थान ॥ ध० ॥ ४ ॥ सु० ॥ सहस चोराशी

सामानिका हो देवा, सिंहासन तेम तास ॥ ध० ॥ सु० ॥ अर्च्यंतर पर्यद
तणा हो देवा, धार सहस दक्षिण पास ॥ ध० ॥ सु० ॥ मध्यम पर्ये-
दना कदा हो देवा, चौद सहस नुर खास ॥ ध० ॥ सु० ॥ बाह्य पर्यदना

जाणीये हो देवा, सोख सहस ठे जास ॥ ध० ॥ सु० ॥ सात थनी-
कना अधिपति हो देवा, आत्मरक्त वखी देव ॥ ध० ॥ सु० ॥ ग्रण छात्र
वरीश महम ठे हो देवा, करता इंद्रनी सेव ॥ ध० ॥ सु० ॥ देव

प्रमाण सिंहासनां हो देवा, बीजा पण बहु थाय ॥ ध० ॥ सु० ॥ केंद्रक
इंद्र श्याणा घकी हो देवा, केंद्रक मित्र मंचाय ॥ ध० ॥ सु० ॥ केंद्रक
नारी प्रेम्हा घका हो देवा, केंद्रक आपने जाव ॥ ध० ॥ सु० ॥ केंद्रक को-

नुर श्यायीया हो देवा, केंद्रक नक्षिरी थाव ॥ ध० ॥ सु० ॥ बाहने
वेना बहु परे हो देवा, बाजा वजावे तेह ॥ ध० ॥ सु० ॥ कोलाहल बहु
उत्तरे हो देवा, न पहे मनऊन जेह ॥ ध० ॥ सु० ॥ गजपतिने

मिहपति रुहे हो देवा, हर कगे गजराज ॥ ध० ॥ सु० ॥ दुर्द्धर ठे अमे
केमरी हो देवा, लपन गजन थाव ॥ ध० ॥ सु० ॥ नागपतिने गरु-
ति रुहे हो देवा, नागपतिने चित्रचामी ॥ ध० ॥ सु० ॥ वज्रायो रुहे

पसा प्रते हो देवा, हर कगे नुमे ठाम ॥ ध० ॥ सु० ॥ पद्मोयुं
मरुत पय हो देवा, देवता ते आकाश ॥ ध० ॥ सु० ॥ निग्र मूर्खी
इ आगसे हो देवा, न कि पदा गुपनाम ॥ ध० ॥ सु० ॥ केंद्रक

कहे उजा रहो हो देवा, हमणां म कहो ए वात ॥ ४० ॥ सु० ॥ परव
 दिवस होय सांकसा हो देवा, कोशक कहे सुखशात ॥ ४० ॥ १४ ॥ सु० ॥
 मौन करो कोशक कहे हो देवा, इम सहु करत कल्लोख ॥ ४० ॥ सु० ॥
 नंदीश्वरे आवी करी हो देवा, करत सहु रंगरोख ॥ ४० ॥ १५ ॥ सु० ॥
 विमान संखेपी आवीया हो देवा, त्रण प्रदक्षिणा देय ॥ ४० ॥ सु० ॥ प्रणमीने
 इणी परे कहे हो देवा, सांजल माहरो जेय ॥ ४० ॥ १६ ॥ सु० ॥
 माताजी हो जन्म मोठवने कारणे हो माता, आव्यो हुं देवेश ॥ ४० ॥ सु० ॥
 वावीशमा जिनवर तणो हो माता, वीहीक न करशो खेश ॥ ४० ॥ १७ ॥
 ॥ सु० ॥ इम कहीने अवस्थापिनी हो देवा, मूके करी प्रतिविंब ॥ ४० ॥
 ॥ सु० ॥ खेइ चाव्या करसंपुटे हो देवा, जाणे मरुमां अंबधुंब ॥ ४० ॥
 ॥ १८ ॥ सु० ॥ पंच रूप करे सुरपति हो देवा, एक लीये जिनराज ॥ ४० ॥
 ॥ सु० ॥ चामर बिहु जण विंजता हो देवा, एक ठत्र शिर काज ॥ ४० ॥
 ॥ १९ ॥ सु० ॥ आगल वज्रधर चालतो हो देवा, स्तवना करे मां हो मां ह
 ॥ ४० ॥ सु० ॥ आगल जातो पातुं जुवे हो देवा, जिनमुख जोवा उठाह
 ॥ ४० ॥ २० ॥ सु० ॥ मेरुशिखरे आवीया हो देवा, वैमानिक वश ईद्र ॥
 ॥ ४० ॥ सु० ॥ वत्रीश व्यंतर अधिपति हो देवा, सूरय ने वली चंद ॥ ४० ॥
 ॥ २१ ॥ सु० ॥ वीश जवनपति जाणीये हो देवा, इम चोसठ सुरराज ॥
 ॥ ४० ॥ सु० ॥ सौधर्मपति अंके लीये हो देवा, जिनवर आतम काज ॥
 ॥ ४० ॥ २२ ॥ सु० ॥ उंचा पणवीश जोयणां हो देवा, वार जोजन वि-
 स्तार ॥ ४० ॥ सु० ॥ जोजन कलशनुं नालवुं हो देवा, एक कोडी साठ लाख
 सार ॥ ४० ॥ २३ ॥ सु० ॥ रत्नकरंरुक दर्पणा हो देवा, पुष्प चंगेरी
 चंग ॥ ४० ॥ सु० ॥ उपगरण पूजानां सहु हो देवा, अष्ट प्रकारना नंग
 ॥ ४० ॥ २४ ॥ सु० ॥ अष्ट उत्तर सहस जलां हो देवा, बहु तीरथनां
 नीर ॥ ४० ॥ सु० ॥ कुंज हृदये घणुं शोजता हो देवा, मानुं करे जवजल
 तीर ॥ ४० ॥ २५ ॥ सु० ॥ सहु शजियेक तिहां करे हो देवा, केइक
 करे शिर ठत्त ॥ ४० ॥ सु० ॥ केइक चामर विंजता हो देवा, धूप करुठ
 केइ सत्त ॥ ४० ॥ २६ ॥ सु० ॥ केइक दर्पण कर लीये हो देवा, केइ करे
 गीत गान ॥ ४० ॥ सु० ॥ नाचे केइक देवता हो देवा, केइ करे बहु मान
 ॥ ४० ॥ २७ ॥ सु० ॥ वृष्टि करे केइ फूलनी हो देवा, केइ करे गज शब्द ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड त्रीजो.

५३३

॥ ४० ॥ सु० ॥ हय हेपारव केइ करे हो देवा, केइ करे सिंहनर ॥ ४० ॥
 ॥ १० ॥ सु० ॥ हर्ष उत्साह धणो । तहां हो देवा, कहेतां नावे पार ॥ ४० ॥ सु० ॥
 दीठे तेह सहु वणे हो देवा, अच्युतथी धुर सार ॥ ४० ॥ १९ ॥ सु० ॥
 परिपाटी अनुक्रमे करे हो देवा, ते अजिपेक विवास ॥ ४० ॥ सु० ॥ ग्रंथां-
 तरथी जाणजो हो देवा, एह विस्तार ते खास ॥ ४० ॥ ३० ॥ सु० ॥
 ग्रीजे खंडे ठही कही हो देवा, दाख अतिहि विशाख ॥ ४० ॥ सु० ॥
 उचम गुरुनी सान्निधे हो देवा, पद्यने मंगलमाख ॥ ४० ॥ ३१ ॥ सु० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ ग्रंथांतरथी जाणजो, एह सहु विस्तार ॥ तिथोगाखी प्रमुखमां, ठे
 महोटा अधिकार ॥ १ ॥ ग्रंथ वप्याना जय यकी, नवि जाखुं हुं अत्र ॥
 हवे सोहमपतिनो कहुं, जिम करे तेह सनात्र ॥ २ ॥ पंच रूप करी जकि-
 थी, हवे ते इंड इशान ॥ अंके जिनवर यापीने, वेसे अति बहु मान ॥ ३ ॥
 चार रूप हवे वृषजनां, करे ते सोहम स्वामी ॥ आठ शिंगथी नीकडे,
 सखिख धार तिण ठाम ॥ ४ ॥ नवरावी इम जकिथी, थंग खूहे जिनराय ॥
 खीपे चंदन प्रमुखने, वख आचरण पहैराय ॥ ५ ॥ तास हर्ष तेहज खहे,
 नवि मुखथी कहेवाय ॥ वारे कोषादख हवे, स्तवना करे सुरराय ॥ ६ ॥
 हर्ष अधिक सोहमपति, धुणे ते गंजीर बाण ॥ सहु एकाम घइ सुणे,
 उजा रही तिण ठाण ॥ ७ ॥

॥ दाख सातमी ॥

॥ देशी फतमखनी ॥ जिनपति जवतर जंग समीर, गुणमणि मकरा-
 कर जखो ॥ जि० ॥ जीम मोह करिकुंज, जेदवा सिंह ते गुणनिखो ॥
 ॥ १ ॥ जि० ॥ जवदव उपशम मेघ, पापपंक झरे कर ॥ जि० ॥ पद-
 कज नमीये स्वामी, थमख कलानो आगरु ॥ २ ॥ जि० ॥ पापपख
 हिमपूर, हरवा सूर्य परे तपे ॥ जि० ॥ बुद्धि सिद्धिनो गेह, तुजने
 सहु सुर नर जपे ॥ ३ ॥ जि० ॥ मायावेखिनो दाह, दारुण दावानख
 जया ॥ जि० ॥ सिद्धि कमख वर भृंग, उचम कुख मांहि थया ॥ ४ ॥
 जि० ॥ जव तारण तुं देव, नरक वारक प्रभु जाणीये ॥ जि० ॥ रामासंग
 विरक्त, करुणा रस मन थाणीये ॥ ५ ॥ जि० ॥ अचख अथसंग निरीह,
 निःकारण उपगारीयो ॥ जि० ॥ गरुडराग नाग स्वामी, खोज सायर चखु

कारीयो ॥ ६ ॥ जि० ॥ कुनय कुसंग कुवास, हास मत्सर नग दारणो ॥
 जि० ॥ जनम जरा रोग शोग, मरण मोहरिपु वारणो ॥ ७ ॥ जि० ॥
 सायर सम गंजीर, जव विरहो मुऊ आपीये ॥ जि० ॥ सेवक जाणी ला
 मी, सांसारिक दुःख कापीये ॥ ८ ॥ जि० ॥ स्तवना करे सुरराय, प्रणम
 पाय जिनेसरु ॥ जि० ॥ जननी पासे आवी, मूके तेह सुरेसरु ॥ ९ ॥
 जि० ॥ रत्न सुवर्ण निधान, पूरे जिनवर धामने ॥ जि० ॥ संहरी के
 प्रतिविंब, पाम्या सह निज ठामने ॥ १० ॥ जि० ॥ जनम मोठव
 विस्तार, जंघु पन्नतिथी जाणजो ॥ जि० ॥ लेश मात्र ते अत्र, जविजन
 मेनमां आणजो ॥ ११ ॥ जि० ॥ हुठ जाम प्रजात, सहसकिरण जव उ
 गीयो ॥ जि० ॥ दासी जइ नरराय, पुत्र जनमथी वधावीयो ॥ १२ ॥ जि० ॥
 तयथा ॥ तो पियं वड्य नामेण चेनीतया, पीण थण वटथोलंत मुत्ताव
 या ॥ रय समुक्खितपय रणिरमंजीरया, व्हसिय धम्मिह्व तहखिसिय उच
 रियया ॥ हरिसरो मंचविंचइय वर तणुलया, सेय जखविंधुरेदंत मुहंपक
 या ॥ नर वर पुत्तजम्मेण वज्झावण, सोवि चेनिए बहु दविणु दावावण ॥
 मंतिपुरविद्ध सव्वे विसज्झावण, गुरुवज्झावणं पुरिपय दावणं ॥ १ ॥ जि० ॥
 दासीपणुं करे पूर, समुज्जविजय हवे राजीयो ॥ जि० ॥ इज्जपूजित जोइ
 तेह, मोठव करे जग गाजीयो ॥ १३ ॥ जि० ॥ पइ गेह पयट्ठिय चारुम
 हं, चंदणरस सित्तसमगगयहं ॥ पुर रमणि पवित्तिय मंगलयं, वर नट तुट
 बहु हार लयं ॥ वंदीयण विहिय कोलाहलयं, दीसंत विचित्त कुज्जहलयं ॥
 नञ्चाविय बहुजण वाहुलयं, कुंडुहि वरपूरिय दिस्तीवलयं ॥ घरि धरिणी
 वज्जरुतोरणयं, परिधुम्मिरवामण दासणयं ॥ परितुष्ट जमिर बहुमगणयं ॥
 अन्य चाल ॥ पवि संत अस्कवत्तयं, हीरंतसीसवत्तयं ॥ वजंत जेरीजा
 णयं, दिजंत जूरि दाणयं ॥ निवज्ज हट्सोहयं, सुचंत महुरगेययं ॥ जुजं
 तविविह जोजयं, पिजंत जूरिदाणयं ॥ सोहिज्ज माण चारयं, मुचंत वंदि
 चारयं ॥ करसोक दंरुवज्जियं, सुवण कलस सज्जियं ॥ २ ॥ जि० ॥
 वारमे दिन हवे राय, मोठव महोटा तिहां करी ॥ जि० ॥ नाम ठवे
 नरनाह, गरज सुपन मनमां धरी ॥ १४ ॥ जि० ॥ रिष्ट रत्नमयी नेम,
 सुपन मांहि देख्या थकी ॥ जि० ॥ थपमंगल थयां दूर, थयवा इष्ट
 थरिवकी ॥ १५ ॥ जि० ॥ थरिष्टनां फल सम श्याम, नाम थरिष्टनेमि कलुं

॥ जि० ॥ सुर नर सेवित तेह, उषगारे विग्रह धखुं ॥ १६ ॥ जि० ॥
जिम गिरिमां तरु ठोरु, वीजनो चंद वधे यथा ॥ जि० ॥ रमता नेमि
जिणंद, तेह मुणींद वधे तथा ॥ १७ ॥ जि० ॥ समुद्रविजय घर एम, जन-
म सुणे वसुदेवजी ॥ जि० ॥ मोष्ठव मधुरा मांहि, करता ते ततखेव जी
॥ १८ ॥ जि० ॥ नरपति एक दिन कंस ते छुष्ट, पढोतो वसुदेवने घरे ॥
न० ॥ कन्या देखीने ते ठिन्न, मनमां चिते इणी परे ॥ १९ ॥ न० ॥ करतो
अतिहि विकल्प, देह प्रकंप ययो तिहां ॥ न० ॥ पूठे घर जइ मिच्छ, बात
कहे मुजने इहां ॥ २० ॥ न० ॥ देवकी सातमो गर्ज, मुनिप वध जणी
मुज कसो ॥ न० ॥ मुनिवच ययुं अलीक, के ठखी ए रिपु खसो ॥
॥ २१ ॥ न० ॥ अथवा ययो फेरफार, तव नेमिचिठ बोलीयो ॥ न० ॥ अली-
क न होय वचन, मुनिवच किणही न रोलीयो ॥ २२ ॥ न० ॥ तुज रिपु
जीवतो आज, पण तुज खबर न किहां अठे ॥ न० ॥ एक उपाय सुण
तुज, वडी वीजो जाखीश पठे ॥ २३ ॥ न० ॥ अरिष्ट वृषज तुज छुष्ट, महा-
यस दर्प घणो धरे ॥ न० ॥ तीखां जेहनां शृंग, जीव घणानो वध करे
॥ २४ ॥ न० ॥ घोटक केशी नाम, यखीयो तुज घर बांधीयो ॥ न० ॥
गर्दज पुष्ट शरीर, मेव दारुण पण सांधीयो ॥ २५ ॥ न० ॥ वृंदारक वन
मांहि, वृदा मूको एहने ॥ न० ॥ वध करशे जे आवी, जाणजे वयरी तेहने
॥ २६ ॥ न० ॥ सुण हवे वीजो उपाय, सारंग धनुष ताहरे घरे ॥ न० ॥
पूजाये नित जेह, आरोपण जे तस करे ॥ २७ ॥ न० ॥ ज्ञानीप कशुं एम,
कोइ न आरोपी शके ॥ न० ॥ जरत थरपनो स्वामी, ते एहनी आगख
टके ॥ २८ ॥ न० ॥ काखीय दमे नागीण, बाणूर नखनो वधकर ॥ न० ॥
पद्मोत्तर ने चंपक, हणशे हाथी नरवर ॥ २९ ॥ न० ॥ विसर्जे रे निमिच्छ,
ते सांजडी चित्त खसजळ्यो ॥ न० ॥ निश्चय करवा तेह, कंस चिते
अहो किम ठळ्यो ॥ ३० ॥ न० ॥ न सहे हवे रति क्पांहि, निद्रा पण मुखे
नवि करे ॥ न० ॥ सुख नवि वेदे तेह, कारण विनु कोपज धरे ॥ ३१ ॥ न० ॥
सातमी त्रीजे खंन, ठाख ते जाखी मनोदर ॥ न० ॥ उत्तमविजयनो
शिष्य, पद्मविजय कहे मुखकर ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ॥ २३४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुखमां निद्रा नवि करे, करे ते कोप अपार ॥ अपमाने मंत्री प्रनुस,

दंने प्रजा तिवार ॥ १ ॥ बलगा व्यंतरनी परे, अंतेउर पुर सर्व ॥ विरेक
थयुं मन तेहनूं, जाणुं गयो तस गर्व ॥ २ ॥ निज परहित ते नचि वहे,
कार्याकार्य विचार ॥ मरण समीपे जेहने, सूऊ न तास लगार ॥ ३ ॥
राम कृष्ण कीना करे, रखा ते गोकुल मांदि ॥ वूटा ते सहु मूकीया,
कंसे तिण समे त्यांदि ॥ ४ ॥

॥ ढाळ आवमी ॥

॥ प्रजुने बोलमीये ॥ ए देशी ॥ वृषज ते हवे इणी अवसरे, मानुं काल
जमंतो एह रे ॥ आव्यो बलीयो गोकुलमां, मदवंती जेहनी देह ॥ सांजळो
वातमीयां ॥ नासे नासे रे सहु इण ठाण ॥ सां० ॥ हाको हाको रे कोइ
नर जाण ॥ सां० ॥ मागो मागो रे आपुं दाण ॥ सां० ॥ जांगे जांगे रे
अम घर घाण ॥ सां० ॥ पढ्यां पढ्यां रे बहु जंगण ॥ सां० ॥ आवे
आवे रे नहीं तिणे टाण ॥ सां० ॥ सुजे सुजे रे नहीं को काण ॥ सां० ॥ १ ॥
ए आंकणी ॥ शिंगे जांगे जाजनां कांइ, त्रोडे मेनी माल रे ॥ घृतजाज-
नने जाजतो ते, दीसंतो विकराल ॥ सां० ॥ २ ॥ जांजे जाजन झुधनां कांइ,
बली दधि केरां ठाम रे ॥ गोपीजन बहु आसवे तिहां, नासवे गायनो ग्राम
॥ सां० ॥ ३ ॥ गोपी नासे दश दिशे कांइ, कोध चढ्या गोवाल रे ॥ लेइ
लकुट ने उठीया तस, मारणने ततकाल ॥ सां० ॥ ४ ॥ मदमाता मयगल परे
कांइ, न गणे तेह लगार रे ॥ कृष्ण कृष्ण राम रामजी सहु, जाखे इम तिणी
वार ॥ सां० ॥ ५ ॥ असमंजस ते देखीने हवे, नंद तणो ते बाळ रे ॥
साहमो धावे तिण समे, सहु वारे बाळ गोपाल ॥ सां० ॥ ६ ॥ काम नथी
घर गायनुं, बली डव्य तणुं इणी वार रे ॥ मत जावो तुम्हे कृष्णजी इम,
घुळ वारे वारंवार ॥ सां० ॥ ७ ॥ कोटि शिखा उपाकशे जे, तस ए कहेतां
मात रे ॥ जुळ कखो बहु जंगधी लेइ, पुछ जमाने गात ॥ सां० ॥ ८ ॥
मुष्टि मारे कूळमांजेम, पाम्यो निधनने वाल रे ॥ जय जय शब्द करतां
यकां सहु, गोपीजन तेणे ताल ॥ सां० ॥ ९ ॥ हृदये जीने कृष्णने करे,
आखिंगन वारंवार रे ॥ राग देखाडे परपरे तिहां, गोपी हर्ष अपार ॥
सां० ॥ १० ॥ कीना करतां कृष्णने कांइ, कंसनो केशी किशोर रे ॥ तेह
कीनाशनी सारिखो आव्यो, वीजे दिन तिणे गोर ॥ सां० ॥ ११ ॥ लंवो-
दर दामोदरे कांइ, दीगो दाढ विकराल रे ॥ जीणण हेपारव करे मारे, गाय

तथां बहु घास ॥ सां० ॥ १२ ॥ उठ जाखी फाखे तिहां तस, करतो द्विधा
जाग रे ॥ जीरण वख तणी परे सहु, जाखे धन्य महाजाग ॥ सां० ॥
॥ १३ ॥ वृंदारक वने एक दिने, गया कृष्ण तथा वखदेव रे ॥ जमुना
नदी तीरे रहे करे, दंश ए नागनी देव ॥ सां० ॥ १४ ॥ दृष्टिविष ते नागने
कांड, कृष्ण ते काढे वार रे ॥ जघक्रीना सुखे शिशु करे, धरी आणंद
अंग अपार ॥ सां० ॥ १५ ॥ मेघ ने खर एक दिन हणे, ते वखदेव ने वली
कान्हू रे ॥ वात ते कंसे सांचली, तव नाठी तेहनी शान ॥ सां० ॥ १६ ॥
निधय करवा कंसनो, ते पन्हु वजावे त्यांही रे ॥ धनुष सजामां मूकीयुं,
तस पूजा तणे उत्साह ॥ सां० ॥ १७ ॥ एह धनुष आरोपतो, जे देखुं
नजरे अत्र रे ॥ सत्यजामा मुळ वहेनमी, परणावुं नही उठुत्र ॥ सां० ॥
॥ १८ ॥ अरधुं राज ते आपशुं झम, मोठव मांड्यो राय रे ॥ सामंत राय
प्रमुख घणा तिहां, उत्साही सहु आय ॥ सां० ॥ १९ ॥ नंदन मदनवेगा
तपो ते, श्रीवसुदेवनो पुत रे ॥ शौरीपुरधी सांचली ते, आवे धरी आकू-
त ॥ सां० ॥ २० ॥ वखदेवनी पासे रखा ते, नंद गोठमां रात रे ॥ आणा
खही वखदेवनी ते, कृष्णने खेड जात ॥ सां० ॥ २१ ॥ रघवरमां ते वेसी-
ने जाय, मारग घाल्या दोय रे ॥ शाखा वखगी बट तणी कांड, रघ ते
उंचो सोय ॥ सां० ॥ २२ ॥ अनाष्टुष्ट कुंथर तिहां नवि, मूकावी शके तेह
रे ॥ कृष्णे वर ते चांजीयो महा, वखीयो धरत सनेह ॥ सां० ॥ २३ ॥ देखी
शुजवख तेहवुं मन, हरक्यो तेह कुमार रे ॥ प्होता चापघरे हवे, तिहां
देखे चाप ने नार ॥ सां० ॥ २४ ॥ देखत विंभाणी घणुं खाग्यां, कामवाण
ते नार रे ॥ मांडोमांडे देखतां कांड, उपन्यो हर्ष अपार ॥ सां० ॥ २५ ॥
देव अधिष्ठित चाप ते नवि, खेड शके अनाष्टुष्ट रे ॥ खेवा जाये दृष्टिधी
पण, पनीयो ते चूष्ट ॥ सां० ॥ २६ ॥ सत्यजामा हसती तदा, तव कृष्णे
खम्युं नवि जाय रे ॥ दीखाण खेड तेहने, आरोपे चाप ते जाय ॥ सां० ॥ २७ ॥
बहु राजा वखीया मढ्या ते, हरक्या देखी तास रे ॥ नारी विशेषे हरखती
कांड, देखी पुण्य विखास ॥ सां० ॥ २८ ॥ त्रीजे खंने आवमी कही, दाख प्रथम
अधिकार रे ॥ पद्मविजय कहे पुण्यधी कांड, हवे जयजयकार ॥ सां० ॥ २९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अनाष्टुष्ट कुंथर हवे, कृष्ण खेड निज जाय ॥ प्होतो तात तणे घरे,

मनमां हर्ष न माय ॥ १ ॥ द्वारे मूकी कृष्णने, गयो ते तातने पाय ॥ चाप
तणी ते वारता, संजलावे तिण ठाय ॥ २ ॥ कोप करी वसुदेवजी, कहे तुं वहे-
लो जाय ॥ शूनो मत मूको तुमे, कृष्ण तुमारो जाय ॥ ३ ॥ धनुष आरो-
प्युं जाणशे, कंस तो हणशे तास ॥ इम सुणी तेह कुमर हवे, आवे कृष्ण-
नी पास ॥ ४ ॥ नंदना गोकुलमां जइ, सोंये श्रीवलदेव ॥ शोरीपुर चाढ्यो
हवे, आणा खही ततखेव ॥ ५ ॥ पुरमां वात तो विस्तरि, नंद गोपनो
पुत ॥ चाप आरोप्युं सांजली, कोप्यो कंस कपूत ॥ ६ ॥ हवे ते चाप उठव
जणी, कृष्णने मारण काज ॥ महोटा मांचा मानतो, तेनावी बहु राज ॥ ७ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ देशी जीरानी ॥ ससरा जी रे, मारे पहेला जवना तात जी हो जीर्ण
ह्यो ॥ ए देशी ॥ कृष्णजी रे मारे वलदेवने कहे इम जी हो ॥ चालोने ॥ उ-
ठव ते जोवाने जाइये आपणे हो ॥ चा० ॥ तव वलदेव कहे जशोदाने
सांजलो हो ॥ चा० ॥ नावानी सामग्री कीजे तापणे हो ॥ चा० ॥ १ ॥ नारी
जशोदा करे विलंब ते तिणे समे हो ॥ चा० ॥ दासी नाम कहीने दीधी
गाल जी हो ॥ चा० ॥ डुहवाणा सुणी वलदेवथी तव कृष्ण जी हो ॥ चा० ॥
माताने परिजव देखी तिणे ताल जी हो ॥ चा० ॥ २ ॥ नवरात्री हवे चाढ्या
बहु गोवाखशुं हो ॥ चा० ॥ जमुनारे नदीए जइ श्री वलदेव जी हो ॥ चा० ॥
॥ दीर्घ निशासो नाख्यो तुम शे कारणे हो ॥ चा० ॥ बोझ्या तव सुणो
कृष्ण कहे ततखेव जी हो ॥ चा० ॥ ३ ॥ म्हारी मात निजंत्री तुम्हे मुज
देखतां हो ॥ चा० ॥ तुम सरखा नरने न घटे ए वात जी हो ॥ चा० ॥
राम कहे सुण नहीं ताहरी ए मावनी हो ॥ चा० ॥ तुजने जाणण कारणने
श्वदात जी हो ॥ चा० ॥ ४ ॥ नंद ते तात तुम्हारो नहीं सुणो वातनी
हो ॥ चा० ॥ ताहरी तो ते देवकी रुनी मात जी हो ॥ चा० ॥ सोजागी
जादव उत्तम सुण मित्र जी हो ॥ चा० ॥ नामे श्रीवसुदेवजी ताहरो तात जी
हो ॥ चा० ॥ ५ ॥ महीने महीने तुजने जोवा थावती हो ॥ चा० ॥ गोमग्न
पूजणने मिष करीने धवरावती हो ॥ चा० ॥ हुं तो ताहरो महोटा जाइ जाण-
जे हो ॥ चा० ॥ मूक्यो मुजने ताहरी रक्षाने वती हो ॥ चा० ॥ ६ ॥ तव
चमक्यो कहे कृष्ण इहां शे कारणे हो ॥ चा० ॥ वसीये गोकुलमां तव बोढ्यो
त्रात जी हो ॥ चा० ॥ मुनिवरे जाख्युं ने पद जाइ मारीया हो ॥ चा० ॥

तेह सुणीने कोप मांहि आयात जी हो ॥ चा० ॥ ७ ॥ कृष्ण कहे पशुने
हवे मारवो हो ॥ चा० ॥ तव वखदेव करे तेहना बहु यत्न जी हो ॥ चा० ॥
तेडे बहु निज बंधवने तिहां उठवे हो ॥ चा० ॥ समुद्रविजयादिकने पण
तेडे प्रयत्न जी हो ॥ चा० ॥ ८ ॥ वेग सह ते मांचे निज उचिते ज्ञे हो
॥ चा० ॥ वे हाथी वे कंसने तिहां रुना जी हो ॥ चा० ॥ शिखामण आरो-
हकने दीचे कंस जी हो ॥ चा० ॥ वे जाशने हणजो ते ठे जूना जी हो
॥ चा० ॥ ९ ॥ तेह सुणीने मारगमां ते ताकतो हो ॥ चा० ॥ आवंता वे
हाथी प्रेक्षा तेहने हो ॥ चा० ॥ हरि हणता तिहां पद्मोत्तर हाथी प्रते हो
॥ चा० ॥ चंपक हाथी वखदेवे हणयो देहने हो ॥ चा० ॥ १० ॥ बहु गोवाख
ते विलस्य पाम्या देखीने हो ॥ चा० ॥ उगडे तिहां एक मांचाथी कौड
जी हो ॥ चा० ॥ सूर्य चंद्र परे विहुं वेग शोभता हो ॥ चा० ॥ मल्ल ते उव्या
सहु राजान पखोइ जी हो ॥ चा० ॥ ११ ॥ चाणूर ठे मल्ल महावल्लीयो
तिहां हो ॥ चा० ॥ रंगमंन्य फोजावे कर आस्पासतो हो ॥ चा० ॥ जो
जुजवखनो गर्व होय तो आवजो हो ॥ चा० ॥ कृष्ण सुणीने उव्या तिहां-
थी म्हासतो हो ॥ चा० ॥ १२ ॥ लोक कहे वासकने जुळ न रुपतुं हो
॥ चा० ॥ इम सुणीयोख्यो कोप चढ्यो ते कंस जी हो ॥ चा० ॥ तेकणने
कहो कोण गया हता पदने हो ॥ चा० ॥ जुळ करे प उपनो गोपना वंश
जी हो ॥ चा० ॥ १३ ॥ खीर पान करनार प करशे फिणी परे हो ॥ चा० ॥
पद् निवारण करवानुं शुं काम ठे हो ॥ चा० ॥ इम सुणीने लोक सह मोने
रसो हो ॥ चा० ॥ कृष्ण कहे गोपास वासक मुळ नाम ठे हो ॥ चा० ॥ १४ ॥
जेह करे खीर पान वासक ते देखजो हो ॥ चा० ॥ नवमी वाख ते त्रीजा
रंनमां रुपनी हो ॥ चा० ॥ पदेखे अधिकारे कही पद्मविजय कहे हो ॥ चा० ॥
जविजन सुणजो पद् नदीं ठे कूथनी हो ॥ चा० ॥ १५ ॥ सर्वे गाथा ॥ २७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सह जनने कहे कृष्णजी, वासक तुं पण थाज ॥ पद् तपो मद
टाशनुं, जेम वजे गिरिराज ॥ १ ॥ युळना चार प्रकार ठे, प्रथम वचनयुळ
जाप ॥ दृष्टि नियुळ ने शस्त्रनयी, शस्त्रयुळ थपदाप ॥ २ ॥ प्रप युळ
परधान ठे, मल्लने जाप नियुळ ॥ वचनयुळ होय वादीने, शस्त्र थप-
नयी ठप ॥ ३ ॥ उत्तम पुरुषने जापीचे, दृष्टियुळ परधान ॥ दमपां ठे

नियुक्तनो, अवसर मल्लने थान ॥ ४ ॥ कृतउद्यम ए मल्ल ठे, मुक्त तो उ-
द्यम नाहीं ॥ पण अंतर सहु देखजो, जाखे कृष्ण उठांहि ॥ ५ ॥ कंस
सुणीने शंकीयो, मुष्टिक मल्ल वली एक ॥ संझा करी उठावीयो, वीहीक
खही अतिरेक ॥ ६ ॥ ते देखी हलधर हवे, आवे कृष्णनी पास ॥ हली
हरि एक विशेषे रखा, दोय मल्ल एक पास ॥ ७ ॥

॥ ढाळ दशमी ॥

॥ फुलना चोसर प्रभुने शिर चढे ॥ ए देशी ॥ जुळ ते करवा रेखाग्या
ते विहुं, कृष्णजी ने चाणूर जी रे ॥ मुष्टिक ने वलदेवजी विहुं मळ्या, बधते
अति घणे शूर जी रे ॥ १ ॥ पुण्यथी वलीयो रे को नवि पामीये ॥ ए आंकणी ॥
करे चपेटा रे विविध प्रकारना, करे प्रहार अनेको जी रे ॥ नजतल गाजे चेत-
ननी परे, वीहीक होये अतिरेको जी रे ॥ पु० ॥ २ ॥ हृदय ते त्रोंडे मल्लनुं कृष्ण
जी, मुष्टिनो करे वली घातो जी रे ॥ तव करे मुष्टिप्रहार ते कृष्णने, करतो
वेतो लातो जी रे ॥ पु० ॥ ३ ॥ लीळां पीळां देखे कृष्णजी, पडीया धरणी तेह जी
रे ॥ कंस ते जुगो वली संझा करे, वली मारो तुमे एह जा रे ॥ पु० ॥ ४ ॥ चा-
णूर मारवा आवे जेटले, तव आवी वलदेव जी रे ॥ मुष्टिक मल्ल मूकी तस त्रा-
नीयो, जेम पनीयो ततखेव जी रे ॥ पु० ॥ ५ ॥ मल्ल ने कृष्णजी वली उव्या
विहुं, तव करे शिरमां घायो जी रे ॥ चाणूर वलीयो रे ते धरणी ढळ्यो, चढी
हृदये ते गायो जी रे ॥ पु० ॥ ६ ॥ काढी आंख्यो रे ते चाणूरनी, चाढ्या रुधिर
प्रवाहो जी रे ॥ नाक श्रवण ने मुखथी लोही वसे, मरण लहो खही दाहो
जी रे ॥ पु० ॥ ७ ॥ कंस ते बोळो रे देखी एहबुं, पकनो बांधो मारो जी रे ॥
मारो नंद ते परिजन सह वली, उव्य हरो सह सारो जी रे ॥ पु० ॥ ८ ॥ एहनो
पक्ष करे वली तेहने, मारो निःसंदेह जी रे ॥ मुक्त अहितनो रे कर्ता एह ठे,
इम कहे कोपथी तेह जी रे ॥ पु० ॥ ९ ॥ कोप जराणो रे कृष्ण ते सांज-
ली, घोखे एहवी वाण जी रे ॥ वाखक हणीया रे पट् मुक्त बांधवा,
तेहनां फल ए जाण जी रे ॥ पु० ॥ १० ॥ इम जाखीने रे मांचा उपरे,
चढीने पाढ्यो कंस जी रे ॥ मुकुट ते चकचूरण करी नाखीयो, कंस थयो
हवे त्रंश जी रे ॥ पु० ॥ ११ ॥ कृष्ण कहे सुण मरणनी वीहीकथी, बहोला
कीध उपायो जी रे ॥ तेहज मरण जणी तुजने थया, आपनुं पाप ते थायो
जी रे ॥ पु० ॥ १२ ॥ ते देखीने रे सहु विस्मय लह्या, देखी इम वलदेव

जी रे ॥ मुष्टिक मझने रे तिणी परे जीनीयो, जेम करे जमनी सेव जी रे ॥ पु० ॥ १३ ॥ इण थवसरे ह्वे मुजट ते कंसना, आवे मारण तामो जी रे ॥ कोप्यो घंज उषानी मंचनो, आवे वलदेव आमो जी रे ॥ पु० ॥ १४ ॥ यम सम देखी सहु नाग तिहां, कृष्ण माख्यो कंस जी रे ॥ रंगमंनपने रे घाहिर नाखीयो, लोक करे परशंस जी रे ॥ पु० ॥ १५ ॥ पहेखां कंसे रे सैन्य तेनाबीयुं, मागी जरासंध पास जी रे ॥ रणकरवाने रे ते सहु सज्ज घया, धरता अधिक उल्लास जी रे ॥ पु० ॥ १६ ॥ समुद्रविजय प्रमुख उठे एहवे, यादव बहु बलवंता जी रे ॥ जुळ करतां रे नाग तेहवे, नायक त्रिणु तेथकंता जी रे ॥ पु० ॥ १७ ॥ नामथनाष्टकुमरते आवीयो, रथ बेसाढे तास जी रे ॥ यादव सहुने जेजा मेखीया, श्रीवसुदेव आवासो जी रे ॥ पु० ॥ १८ ॥ हरखे देखी रे वलदेव कृष्णने, सामो जइ थासिंगे जी रे ॥ निज थंके वेसारे कृष्णने, वलदेवने निज संगे जी रे ॥ पु० ॥ १९ ॥ चुंवे शिर ह्वे श्रीवसुदेवजी, संजसावे सहु बात जी रे ॥ करे प्रशंसा रे समुद्रविजय सवे, देवकी प्रमुख ते मात जी रे ॥ पु० ॥ २० ॥ यादव सहुए रे कृष्णनी थाणची, मथुरा नयरी राय जी रे ॥ करे अजिपेक उभ ते सेनने, जग जशवाद गवाय जी रे ॥ पु० ॥ २१ ॥ सत्यनामा परणावी कृष्णने, मोठव करीय थपारो जी रे ॥ यादव सहुए रे इम सुखमां रहे, पाम्या सहु जयकारो जी रे ॥ पु० ॥ २२ ॥ पहेले अधिकारे दशमी कही, दाख ते त्रीजे खंडे जी रे ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो शिशु कहे, पद्म ते रंग अखने जी रे ॥ पु० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीवजशा ते सांजखी, करती बहु पोकार ॥ शिर कूटे पीटे हियुं, मरण सुणी जरतार ॥ १ ॥ जीवजशा ते कोपची, जल थंजखि नवि दाय ॥ कहे इणी परे वाचा मुखे, सांजलजो सहु राय ॥ २ ॥ सहु जादवनो रूप करी, एह कृष्ण वलदेव ॥ नंद कुटुंब सहित वखी, रूप करशुं हवे हेव ॥ ३ ॥ मृतकारज करशुं पठे, इणी परे कही ते नार ॥ राजगृही नगरे गइ, धरती दुःख थपार ॥ ४ ॥ वृटा केश रुदन करे, तात आगे पोकार ॥ चर्चाविध संजसावीयो, पूठे व्यतिकर तार ॥ ५ ॥ अयमचा मुनि प्रमुखनो, जाखे सहु विरतंत ॥ जरासंध बोखे तदा, शुं कहीचे तुज कंस

॥ ६ ॥ कछुं होत मुज आगळे, करत हुं देवकी नाश ॥ खेत्र विना कृपि
 किहां थकी, धर्म विना दयावास ॥ ७ ॥ सीम गाम विणु नवि होये, नारी
 विना सुत नांही ॥ प्रज्ञा विणु विद्या नहीं, देवकी विना ए क्यांहि
 ॥ ८ ॥ दोष कुशील नारी बली, व्याधि शत्रु खख दुष्ट ॥ अग्नि बली ए सात-
 ने, दुःख दीये करतां पुष्ट ॥ ९ ॥ भक्त रोवे तुं बालिका, फेडुं एहनुं गाम ॥
 जामाता जेणे हण्यो, एह अनार्य कछुं काम ॥ १० ॥

॥ ढाल अगीयारमी ॥

॥ देशो हांमानी ॥ जरासंध हवे मोकळे, सोमक अजिधाने, शीखवी-
 यो माने, संजलावो काने, समुद्रविजयने, तुम्हे इणी परे रे ॥ १ ॥ ते पण जइ
 तस पास रे, जाखे इम वाणी, कंसनी जे राणी, तुम्हची दुवाणी, इम मन
 जाणी, मुज मोकळ्यो रे ॥ २ ॥ जामाता अमचो हण्यो, कृष्णे बली रामे,
 तुम्हे सेवक ठामे, सुखमां रहो धामे, मारण कामे, अम्ह विहुं आपीये
 रे ॥ ३ ॥ जो निज बांठो रिझिने, तो वार म लावो, समुद्र राय चावो,
 घोळे इम ठावो, बैर बधरावो, किण कारणे रे ॥ ४ ॥ बंधुवेरे मारीयो, जो
 कृष्णे कंस, न करो खेद अंश, न्याये होये शंस, वखाणे वंश, लोक आप-
 णो रे ॥ ५ ॥ एहमां अनीति नथी कांय रे, दीधी तुम्हे चेटी, ते दुःखनी
 चेटी, विधिण तुम्ह जेटी, सुख मेटी, दुःख केम करो रे ॥ ६ ॥ ते माटे निज
 बंधुनां, सद्देशे कुण वेर, इम कछुं बहु पेर, म करो ए चेर, जाळ घेर,
 तुम्हे इम सुणी रे ॥ ७ ॥ प्राण समा मुज पुत्रने, जाचंतां एह, नवि
 खज्जा केह, वसुदेव कहे जेह, काम तेह, केम कीजीये रे ॥ ८ ॥ सोमक बोळे
 ताम रे, न घटे तुम्ह एहवुं, जुत्ताजुत्त कहेवुं, जस आणे रहेवुं, बहेवुं, जेह
 कहे सवे रे ॥ ९ ॥ तेहजुं बल बहु देखीये, सायर होजावे, तुमे गोपद
 दावे, महोटाश जणावे, मंगावे, गोवालीया रे ॥ १० ॥ तेह नहीं असमज
 रे, खेवाने पोते, बलीयाशुं जोते, विरोध न होते, अणमोते, न मरी
 जीये रे ॥ ११ ॥ यतः ॥ अनुचितकर्मारंजः, खजनविरोधो बलीयसी स्पर्द्धा
 ॥ प्रमदाजनविश्वासो, मृत्युद्वाराणि चत्वारि ॥ १ ॥ कृष्ण बोळे तव
 एम रे, शो गर्व बहो ठो, अम्हे बहु इम कहो ठो, नवि शोज लहो ठो,
 काम दहो ठो, तुम्हे निज तणो रे ॥ १२ ॥ बहु ताराए करी परवख्यो, देखो
 तुम्हे चंदो, राहु करे फंदो, इम कहे गोविंदो, अमचो इंदो, ए अम्हे

नवि गणुं रे ॥ १३ ॥ बहु पत्त परिगत खं रे, पण आवे वाय, सहु झूर उमा-
य, तेम बहु तुम्हे घाय, गर्व कांय, रे करो वापना रे ॥ १४ ॥ स्नेह ते
पालवा कारणे, अमे बोखुं नाहीं, तिणे सेवक आंही, तुम्हे ठाकुर मांही,
कहेतां उठांही, लाजो केम नहीं रे ॥ १५ ॥ विक्रम नित आयत्त रे, जाणो
प्रजुताइ, तुमने केम आइ, जखी बुझे पाइ, बुझि न आइ, जखी तुम्ह
कने रे ॥ १६ ॥ आग्रह जे अकार्यमां, तो केम जय घाय, कुलनो क्षय
राय, घन जेम हो वाय, खोटी घाय, जरासिंधजी रे ॥ १७ ॥ अम्हे
सेवक नहीं एहना, नहीं अमचो खाम, अम्ह कंसने ठाम, सोमक कहे
ताम, कदो ठो आम, श्ये कारणे रे ॥ १८ ॥ कुल थंगारा सारिखो, प कृष्ण
ते उख्यो, स्वामी तुम्ह रुख्यो, म करो मद जूगो, घाउं उगो, अदृश्य तेहणी
रे ॥ १९ ॥ समुद्र विजय कहे ताम रे, म करो ताणोताण, एहमां घाय हाण,
मागो इण ठाण, पुत्र मागण विण, ते दीयुं रे ॥ २० ॥ झूत कहे आपो
नहीं रे, तो जाउं झूरे, पाताखे पूरे, नहीं तो ते चूरे, ठाम संपूरे, चक्री
राजीयो रे ॥ २१ ॥ अनाष्ट कुमार रे, कोपे कलकलीयो, बोखे ते वली-
यो, जामाता गलीयो, तेहणी चलीयो, रे चित्त तुम्ह तणो रे ॥ २२ ॥ अम्ह
जाइ माख्या एणे रे, तिणे अम्हने ठलीया, कुंथर मुख वलीया, जो अमे
सखसलीया, मलीया, रे जाणो अम्ह जम परे रे ॥ २३ ॥ नहीं खमीये अम्हे
तुज रे, इहांपी जा वहेखो ॥ कहे ते जइ पहेखो, नीकलीयो घेखो, महे-
खो, रे थपजश पामीने रे ॥ २४ ॥ ग्रीजे खंडे अग्यारमी रे, पहेजे अधिकार,
कही ठास उदार, पदने सुखकार, सुणो विस्तार, बोखे एहबुं रे ॥ २५ ॥ ३५४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ दश दशार्ध जेसा मखी, बीजे दिन सहु राय ॥ नेमितिथाने तेनीयो,
समुद्र विजय तिण ठाय ॥ १ ॥ पुठे कदो करबुं किस्त्युं, जरासंध महाराय ॥
ग्रणे संननो अधिपति, तास विरोध पट्यो थाय ॥ २ ॥ तेह कहे सुणो जूय-
ति, राम कृष्ण प दोय ॥ ग्रणे संनना अधिपति, घाशे सुणो सहु कोय ॥
॥ ३ ॥ पधिम दिश जाउं तुम्हे, सागरतीरे खाम ॥ मुख समाधि मांहे रहो,
शत्रुकुप तिख ठाम ॥ ४ ॥ सखजामा प्रसवे जिहां, पुत्रयुगल ते घान
॥ नगर निवेश करजो निहां, इम सुणीये तस दान ॥ ५ ॥ मयुरा नगरी
मांदिची, एकादश कुलकोन ॥ शोरीपुरची नीकली, कुलकोनि सत जोन

॥ ६ ॥ यतः ॥ कुलकोमीमान ॥ एगा कोमाकोमी, सत्ताणवइ च सयसह-
स्साइ ॥ पणासं च सहस्सा, कुलकोमीणं मुण्येयवा ॥ १ ॥ दोहो ॥ उग्रसेन मुख
राजवी, समुद्रविजय नृपाल ॥ अष्टादश कुलकोनिशुं, चाढ्या पुण्य विशाल ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ दक्षिण दोहिलो हो राज, दक्षिण दोहिलो हो राज ॥ ए देशी ॥ सोम-
क झूते हो राज, वात सुणावी हो राज, जरासंधे पावी रे, कोपे ते अति
कलकल्या ॥ कालकुमरने हो राज, मोकले राजा हो राज, साथे साजा
रे, पांचसें कुमरने मोकल्या ॥ १ ॥ करत प्रतिज्ञा हो राज, कालकुमार
हो राज, खावुं हार रे, पेठो जो होय अग्निमां ॥ बहु बल साथे हो
राज, जातां तेहने हो राज, तेहवे बेहुने रे, अंतर नवि तेह रानमां ॥ २ ॥
अरध भरतनी हो राज, देवीए जाण्युं हो राज, मनमां आण्युं रे, परवत
एक विकुर्वायो ॥ उंचो पहोसो हो राज, एक झूवारी हो राज, थावी धारे
रे, बहु चय बलती ज्वलतीउं ॥ ३ ॥ शिविर ते देखे हो राज, हस्ति
तुरंग हो राज, देखे चंग रे, शूना थांजे बांधीया ॥ केशक बलतो हो राज,
प्रहरण निरखे हो राज, पाखर परखे रे, गाम गाम ते सांधीया ॥ ४ ॥
एक चय पासे हो राज, वृद्ध ते नारी हो राज, बरवेश धारी रे, करुण
स्वरे रोती थकी ॥ काल ते पूठे हो राज, रोवे शाने हो राज, तब ते काने
रे, संजलावे इणी परे वकी ॥ ५ ॥ जरासंध जयथी हो राज, यादव नावा
हो राज, सांजखी घाठा रे, बलथी काल ते थावतो ॥ नासी न शर्कीया
हो राज, पेठा ए चयमां हो राज, झयकर घरमां रे, पुत्र कलत्र जन
दाऊतो ॥ ६ ॥ कृष्ण ने राम हो राज, जादव बीजा हो राज, थठि
मिज्जा रे, बखीया ए चयमां बली ॥ तिणे हुं रोवुं हो राज, हुं पण मरगुं
हो राज, होम ते करगुं रे, देह तणो ते कलकली ॥ ७ ॥ इम कही पेठा
हो राज, चयमां सहसा हो राज, देखी तहसा रे, काखादिक कुमर
हवे ॥ चिते एम हो राज, मेतो प्रतिज्ञा हो राज, एहवी कन्या रे, खावुं
जिहां होये सये ॥ ८ ॥ इम कही पेठा हो राज, चयमां तेह हो राज, बात्री
देह रे, कीधी राख ते तिहां कणे ॥ गइ तिहां राति हो राज, विहाणुं
विहाणुं हो राज, कांय न पायुं रे, यादव राय प्रमुख जिणे ॥ ९ ॥
देवीविप्रास हो राज, ते सद्दु देखी हो राज, तेह उवेखी रे, मनमां इणी

परे चिंतवे ॥ देवता पद्ममां हो राज, एहने शुं कहीये हो राज, एहयी मरीये रे, करतां एहशुं केतवे ॥ १० ॥ पुण्य ते खूदे हो राज, सहु पलटाय हो राज, बुद्धि पण जाये रे, होय प्रतिकूल सहु थापणा ॥ देव जो थाय हो राज, तेहयी पूरे हो राज, होय अहूरे रे, पुण्ये नवि होय थापना ॥ ११ ॥ राम केशवनो हो राज, अजिनव पुण्यो हो राज, थायठे शून्यो रे, अम्ह स्वामीनुं संप्रति ॥ माटे करुं हो राज, जुळ ते साये हो राज, खेवा बाये रे, अंगार सुणो चूपति ॥ १२ ॥ जइने कहीये हो राज, चिंती बलीया हो राज, ते घणुं बलीया रे, पण गलीया घया सहु तिहां ॥ कही सहु वात हो राज, मगधनो स्वामी हो राज, मस्तक नामी रे, रोवे कहे शुं ययुं इहां ॥ १३ ॥ पकीयो धरणी हो राज, चेतन बलीयो हो राज, बहु टखबलीयो रे, परिजन सहित ते सांजली ॥ कंस ने काळ हो राज, मूथा ते सांखे हो राज, वा जिम हांखे रे, इष्टित वात ते नवि मळी ॥ १४ ॥ सुखमां जातां हो राज, वात ते सुणतां हो राज, तेहज लहेता रे, प्रलय कोष्ठक निमित्तिउ ॥ पूजी चाख्यो हो राज, मुनिवर मळीयो हो राज, ते तो बलीयो रे, चारण ते चारित्रीयो ॥ १५ ॥ कहे इम बाणी हो राज, समुद्रविजयने हो राज, नमि जिनवरने रे, हरिसेन चक्रीने इणी परे ॥ जिणवर थादो हो राज, तुमचो पुत हो राज, इणी परे उत रे, नाम थरिछनेम तुम्ह घरे ॥ १६ ॥ राम ने कृष्ण हो राज, नवमा जाणो हो राज, मनमां थाणो रे, बलदेव ने वासुदेव ए ॥ इम सुणी हरख्या हो राज, रेवत पात्ते हो राज, कीधा उल्लात्ते रे, सज्जिवेश ततखेव ए ॥ १७ ॥ कोमी अदार हो राज, कुळ तिहां रहेतां हो राज, श्रेयता सहेतां रे, शुच दिवसे एक दिन हवे ॥ प्रसवे पुत हो राज, सत्य ते जामा हो राज, जामरजामा रे, जानु नाम उरुं ठवे ॥ १८ ॥ त्रीजे खंडे हो राज, प्रथम अधिकारे हो राज, मनमां धारे रे, धारमी ढाल सोहामणी ॥ गुरु उत्तमनो हो राज, पद्म ते जाखे हो राज, जोए चाखे रे, हांश ते होय तेहने घणी ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ ३०० ॥

॥ दोहा ॥

॥ उत्तम दिवस जोइ करी, नाही हवे गोविंद ॥ करी सायर पूजा बली, अष्टम करे सुखकंद ॥ १ ॥ लवणाधिप आराधीयो, त्रीजा दिननी रात ॥ थासन कंपुं देवनुं, जाणी कृष्णनी वात ॥ २ ॥ थावी देव ते थानके, रतन

आजरण ते लेय ॥ कुसुम मुख पूजा करी, कृष्ण जणी ते देय ॥ ३ ॥ पंच
वदन थापे वली, नाम वीजुं पंचजन्य ॥ शंख वली ते रामने, थापे सुघोषह
पुण्य ॥ ४ ॥ वस्त्र मणि प्रमुखे करी, पूजे कृष्ण ने राम ॥ केम समखो
मुकुने हवे, जाखो स्वामी काम ॥ ५ ॥ कृष्ण कहे तुम्हे थापीयुं, वासुदेव
धुर चार ॥ त्रिष्टु प्रमुख सायर तटे, थानक अति मनोहार ॥ ६ ॥ वासु-
देव नवमो अहुं, ए नवमो वखदेव ॥ थानक हवे थापो तुम्हे, अम्हने इहां
ततखेव ॥ ७ ॥ समुद्र उसाखो तिहां थकी, धनद ते शक्रवचन ॥ एक
अहोरात्रे करी, नगरी साव रतन ॥ ८ ॥

॥ ढाख तेरमी ॥

॥ उंझगमी थाविनाथनी जो जो ॥ ए देशी ॥ नव जोजन विस्तारथी जो,
कांइ वार जोजन खंघाण जो ॥ छारिका नामे ते पुरी जो, कांइ अति उन्नत
मंढाण जो ॥ पुण्य तणां फल पेखजो जो ॥ १ ॥ एटेक ॥ जूमि मन्न नव हाथ जे
जो, कांइ उंचो हाथ अहार जो ॥ पहोखो नव कर देखीये जो, कांइ दुर्ग ते
अति मनोहार जो ॥ पु० ॥ २ ॥ रत्नमय ते निपनो जो, कांइ यंत्रशते सोहत
जो ॥ कोसीसां अति रम्य ठे जो, बहु ध्वज महोटा फरकंत जो ॥ पु० ॥ ३ ॥
॥ शिखा संचय तिहां थापीयो जो, कांइ सिंह तणां प्रतिरूप जो ॥ गोख मा-
खाए शोन्नो जो, कांइ गोपुर दीस थनूप जो ॥ पु० ॥ ४ ॥ चोक फेर तिहां
खातिका जो, कांइ रतने करी जेह वरु जो ॥ विमल जखे पुरी घणुं जो, कांइ
जखचर बहु तेह मध्य जो ॥ पु० ॥ ५ ॥ कमखे संकुल तेह ठे जो, शत्रु मने
पण न खंघाय जो ॥ पद्मराग मरकत वस्त्री जो, कांइ वेदूर्य रत्न सोहाय जो
॥ पु० ॥ ६ ॥ विविध रत्न मणि कंचण जो, कांइ विविध प्रकार प्रासाद जो ॥
वर्षा गिसथायन वस्त्री जो, जे स्वर्गेशुं मंडे वाद जो ॥ पु० ॥ ७ ॥ सयेंतो नइ
सल्लिक वर्षा जो, वर्षा गिरिकूट मंदिर नाम जो ॥ वर्द्धमान नामे वस्त्री जो,
कांइ थवनंसरु वर्षा धाम जो ॥ पु० ॥ ८ ॥ एक जूमि केइ दीपतां जो, कांइ
दोय जूमि केइ सार जो ॥ ग्रण चार वर्षा केटसां जो, केइ पण पट सग जूमि धार
जो ॥ पु० ॥ ९ ॥ थनेक जूमि वर्षा केटसां जो, कांइ जिनवर चेल उदार जो ॥
मद्भगने तिहां विरचायां जो, कांइ रत्न माणिके करी सार जो ॥ पु० ॥ १० ॥
नल्लिक नाम सोहाजणो जो, कांइ अग्नि कूणे वत्र जुन जो ॥ नुवन समुद्र-
मिजय तां जो, कांइ तेहने तेहज नुन जो ॥ पु० ॥ ११ ॥ अहो न्य निमित्त तणा

करे जो, कांइ नंदावर्त गिरिकूट जो ॥ तेहनी पासे शोजता जो, कांइ ते पण स-
हेत ते कोट जो ॥ पु० ॥ १२ ॥ ईशान कृष्ण वसुदेवनो जो, कांइ कुवेरछं-
द एहवुं नाम जो ॥ श्रीविहाररुम नामची जो, कांइ उग्रसेननुं धाम जो
॥ पु० ॥ १३ ॥ सागर धरण पूरण वल्ली जो, कांइ अजिचंद्र नाम कुमार
जो ॥ तेहनां नाम घणां थवे जो, पण ग्रंथ थावे विस्तार जो ॥ पु० ॥ १४ ॥
कल्पवृक्ष करी शोजता जो, हवे सहजने मध्ये एक जो ॥ पृथिविजय नामे
जलो जो, वलदेव काजे अतिरेक जो ॥ पु० ॥ १५ ॥ सर्वतोन्नत नामे वल्ली
जो, अष्टादश जूनि विशाख जो ॥ वासुदेवनो दीपतो जो, करे महोष ते
सुर ततकाख जो ॥ पु० ॥ १६ ॥ जेहवी सुधमां सत्ता थवे जो, वे नाम ते
सर्वप्रवास जो ॥ राम कृष्ण एहपुर जसुं जो, निपजावे देव ते खास जो ॥
॥ पु० ॥ १७ ॥ एकसो आठ जिनविंथची जो, एक शोजित जिनवर चेल्य
जो ॥ मेरुभृंग परे शोजतुं जो, कांइ रत्न हिरण्ये करी सहित जो ॥ पु० ॥
॥ १८ ॥ वनवानी फुली रही जो, कांइ सरोवर दीर्घिका वाव जो ॥ फ्रीना
पर्यंत घणुं शोजता जो, कांइ जुवन ते उपरठाव जो ॥ पु० ॥ १९ ॥ अहो-
रात्रे करीने गयो जो, ते नगरी छारामती नाम जो ॥ निपजावी कुवेरनी
जो, एतो दीवे बने शुभ ठाम जो ॥ पु० ॥ २० ॥ कौस्तुभ रतन थापे हवे
जो, थावी खवणाधिप मुरराज जो ॥ कोमुदी गदा थापे वल्ली जो, कांइ
शक्ति शस्त्र अतिव्राज जो ॥ पु० ॥ २१ ॥ नंदक खड्गरतन जसुं जो, कांइ
रुडी रतन वनमाख जो ॥ अरुण तूण जुगल दीये जो, कांइ कृष्णने
पुष्पविशाख जो ॥ पु० ॥ २२ ॥ बाण आशीविष जुत जसुं जो, कांइ शार्ङ्ग
चाप वल्ली अख जो ॥ गरुडध्वज संयुत दीये जो, घणुं रमणिक रथ बहु
शस्त्र जो ॥ पु० ॥ २३ ॥ दय गय मुशख थापतो जो, कांइ तासध्वजे
करी जुत जो ॥ रथ थापे घणुं घणुं रुयडो जो, निज धानक जाय गुप्त जो ॥ पु०
॥ २४ ॥ पूर्णजड जडु आदि दे जो, चतुषावे उचित एह तास जो ॥ वास
करे ते धानके जो, सहज जन करता मुविशास जो ॥ पु० ॥ २५ ॥ साना
ग्रण दिवस सगे जो, कांइ वरते आचरण राशि जो ॥ बख ने रतन कनक
वल्ली जो, धन धान्ये चरे थावास जो ॥ पु० ॥ २६ ॥ इन्द्रियंता सहज
मानवी जो, सरस संपूर्ण जे कोश जो ॥ गुं कहीये घणुं तेहनुं जो, पयो मुर
नगरी सम जोश जो ॥ पु० ॥ २७ ॥ सुखमां श्म जन सहज रहें जो, कांइ त्रीज

खंडे सार जो ॥ तेरमी अति हर्षे करी जो, कांइ ढाख प्रथम अधिकार
जो ॥ पु० ॥ १० ॥ कृमाविजय जिनराजनी जो, कांइ सान्निधे जाखी एह
जो ॥ उत्तमविजय गुरु तणो जो, कहे पद्मविजय गुणगेह जो ॥ पु० ॥
॥ ११ ॥ सर्व गाथा ॥ ४१७ ॥ इति श्रीमद्भुत्तमविजयपदपद्मभृंगतुल्यपद्मवि-
जयविरचिते श्रीमन्नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे रामकृष्णअरिष्टनेमिजन्म-
कंसवधछारिकानिवेशकीर्तननामनि तृतीयखंडे प्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ ॥

॥ अथ तृतीय खंभस्य द्वितीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ जिन शारद गुरुपद नमी, नमी विद्यागुरु राय ॥ कहुं वीजो अधि-
कार ह्वे, अचरिज अधिक सोहाय ॥ १ ॥ अरिहा नेमकुमार ह्वे, बाख
अबाख चरित्त ॥ सुर नर सेवित जगपति, सकल कलागम चित्त ॥ २ ॥
ग्रण ज्ञानी जिनवर कहे, जाखी वात समग ॥ अद्भुत नाण जिणंदनुं,
देखी यादववग ॥ ३ ॥ राम कृष्ण सेवा करे, क्रीना करे जिन साय ॥
योवन पाम्या जिनवरु, उंचा चाखीश हाय ॥ ४ ॥ सार सार पुनवे करी,
कलुं जिणंद शरीर ॥ निज गुणथी जिनराज जी, अथकृत सायर नीर ॥ ५ ॥

॥ ढाख पहेली ॥

॥ समुद्रविजय सुत चंदखो ॥ साहेखकीयां ॥ ए देशी ॥ मरकत मणि ठाया
समी ॥ सामखीया जी ॥ जस कांति दीपेमनोहार ॥ बखथी बखीया जी ॥
पदतख शोषित जेहवां ॥ सा० ॥ कष्टपने ते अनुहार ॥ व० ॥ १ ॥ मोह
नगरी पुर वारणे ॥ सा० ॥ तोरणने काजेयंन ॥ व० ॥ मरकत मणिमयी
एह ठे ॥ सा० ॥ जंघानो मानुं विजुंन ॥ व० ॥ २ ॥ जुगेति नयरी वारणे
॥ सा० ॥ मानुं अगंवा एह तेयार ॥ व० ॥ ग्रणे बुवनने राखवा ॥
सा० ॥ मानुं बांढनी जेहनी सार ॥ व० ॥ ३ ॥ धर्मधुरा बहेवा नणी ॥
॥ सा० ॥ वृषनोन्नत जेहना खंध ॥ व० ॥ नवजखधरगंजीरठे ॥ सा० ॥
जस शब्द तणे परबंध ॥ व० ॥ ४ ॥ विजुम सम राजे नखा ॥ सा० ॥ जस
अथर अरुण सुरसाख ॥ व० ॥ दंन जिसा दानिमकखी ॥ सा० ॥ शोने जेहने
तिणे नाख ॥ व० ॥ ५ ॥ नासिका सरख तेमन परे ॥ सा० ॥ जे नेय
कमजनी नाख ॥ व० ॥ अर्द्धचंद्र सम नाख ठे ॥ सा० ॥ बदन ते चंद

साख ॥ व० ॥ ६ ॥ वर्णन कोण करी शके ॥ सा० ॥ जिन गुणनो अगम
 अपार ॥ व० ॥ जिन पण जिन गुण वर्णवे ॥ सा० ॥ पण कहे सामान्य
 वेचार ॥ व० ॥ ७ ॥ सहु सुर जो जेला मली ॥ सा० ॥ करे रूप अंगुष्ठ
 प्रमाण ॥ व० ॥ जिनवर अंगुष्ठ आगले ॥ सा० ॥ शोजे इंगालने ठाण ॥ व०
 ॥ ८ ॥ राम कृष्णना रूपधी ॥ सा० ॥ होय अत्यंत गुणं सुररूप ॥ व० ॥
 गणधर रूप अत्यंत गुणं ॥ सा० ॥ जिन अत्यंत गुणं ते अनूप ॥ व० ॥ ए ॥
 रूप कथा पूरी यह ॥ सा० ॥ एह उपर जगमां नांहि ॥ व० ॥ तो अम्ह
 शक्ति ते केटली ॥ सा० ॥ शिरोमणि मूरख मांहि ॥ व० ॥ १० ॥ जिहां
 जिहां प्रजुजी संचरे ॥ सा० ॥ तिहां सघली पुरनी नार ॥ व० ॥ हसतां
 रमतां वेसतां ॥ सा० ॥ सहु ध्यावे नेमकुमार ॥ व० ॥ ११ ॥ घर कारय
 पण नवि करे ॥ सा० ॥ नवि जोजन करे चित्त लाय ॥ व० ॥ बरते चित्तुं
 ते नेममां ॥ सा० ॥ उंघमांघी जमकी धाय ॥ व० ॥ १२ ॥ नेमजी देखी
 दिख ठरे ॥ सा० ॥ धाय सहु परवश काम ॥ व० ॥ तिलतुप मात्र
 चखे नहीं ॥ सा० ॥ जिनवरनुं शीख उदाम ॥ व० ॥ १३ ॥ ब्रह्मचारी जे
 थाखधी ॥ सा० ॥ योवनमां जीत्यो काम ॥ व० ॥ काम महाबलीयो
 कखो ॥ सा० ॥ नवि राखे कोयनी माम ॥ व० ॥ १४ ॥ यतः ॥ योव-
 नेऽसौ सरजयो, विशेषादिह योगिनां ॥ दुस्तराब्धिः स्वभावेन, किं पुन-
 र्ग्रीष्मजीपणे ॥ १ ॥ काम महाग्रह बोलीयो ॥ सा० ॥ दुःखदायक
 विरही लोक ॥ व० ॥ मेळां रहेबुं सोहेबुं ॥ सा० ॥ तेहमां नवि उपजे
 शोक ॥ व० ॥ १५ ॥ सुकर ते दुःकर तप कखो ॥ सा० ॥ इंद्रिय जय
 सोहिलो धाय ॥ व० ॥ वनवासीपणुं सोहिलुं ॥ सा० ॥ उजा ते सहेख
 रहेवाय ॥ व० ॥ १६ ॥ क्रिया ते करवी सोहिली ॥ सा० ॥ उतरवो
 सहेख समुद्र ॥ व० ॥ सहेख कही आतापना ॥ सा० ॥ पुन्ये वंश इंद्र
 नरेंद्र ॥ व० ॥ १७ ॥ मौनपणुं वली सोहिलुं ॥ सा० ॥ सहेली गुरुसेवा जाण
 ॥ व० ॥ शाख ते जणवां सोहिलां ॥ सा० ॥ जीते बहुला राजान ॥ व० ॥
 ॥ १८ ॥ सहुधी दुःकर काम ठे ॥ सा० ॥ सहुने एह पाडे माम ॥ व० ॥
 त्रणे खंरुनो अधिपति ॥ सा० ॥ रावणने ठंभाव्युं ठाम ॥ व० ॥ १९ ॥
 यतः ॥ मत्तेजकुंजदलने जुवि संति शूराः, केऽपि प्रचंरुमृगराजजयेऽपि शक्ताः ॥
 किंतु ब्रवीमि वस्त्रिनां जवतां पुरस्ता, - त्कंदर्पदर्पदलने विरला मनुष्याः

॥ २ ॥ नेमि जिनेश्वरे कामने ॥ सा० ॥ करी मूकयो दासने ठाम ॥ व० ॥
 यौवन अपजश विणु रहुं ॥ सा० ॥ हुं प्रणमुं तस शिर नाम ॥ व० ॥ २० ॥
 यतः ॥ अतिवाहितमतिगहनं, विनापवादेन यौवनं येन ॥ दोषनिधाने
 जन्मनि, किं न प्राप्तं फलं तेन ॥ ३ ॥ बखिहारी प्रभु नेमनी ॥ सा० ॥
 यौवनवय मांहि जेण ॥ व० ॥ अंगथी अनंगने जीतीयो ॥ सा० ॥ उपजे
 मुक्त अचरिज तेण ॥ व० ॥ २१ ॥ अग्नि मांहि पेसे घणा ॥ सा० ॥ वारे
 निज शस्त्रे अंग ॥ व० ॥ विधि चित्र प्राणी रचे ॥ सा० ॥ विरला जग जीत
 अनंग ॥ व० ॥ २२ ॥ यतः ॥ अह्माय बहो बहवो विशंत, शस्त्रे स्वगात्राणि
 विदारयंति ॥ कृष्णाणि चित्राणि समाचरंति, मारारिवीरं विरला जयंति ॥ ४ ॥
 अक्रूरादिक बांधवा ॥ सा० ॥ सहु जिनवरना गुण गाय ॥ व० ॥ न विरहे
 जिनथी वेगला ॥ सा० ॥ रमणी गुणी सुजट सहाय ॥ व० ॥ २३ ॥ प्रभु
 विक्रम सौजाग्यमां ॥ सा० ॥ सहु लोक तिहां आसक्त ॥ व० ॥ बहु कन्या
 वरवा जणी ॥ सा० ॥ राय आवी यहल कहंत ॥ व० ॥ २४ ॥ जिनवर
 नेम माने नहीं ॥ सा० ॥ विवाहनाम मन मांह ॥ व० ॥ जाणे स्वरूप
 संसारनुं ॥ सा० ॥ हणीयो कंदर्प उछाह ॥ व० ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे एकही
 ॥ सा० ॥ बीजे अधिकारे ढाल ॥ व० ॥ पहेली पन्ने हर्पशुं ॥ सा० ॥
 जिनवरनुं चरित्र रसाल ॥ व० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन नारद आवीया, जमतां कृष्णने गेह ॥ गया अंतैउरमां हवे,
 पूज्या पठे सनेह ॥ १ ॥ आरीसो जोतां थका, न दीये आदरमान ॥
 रुठा नारद रुपि तदा, सत्यजामा जणी जाण ॥ २ ॥ मन चिंते रुपि इणी
 परे, आणुं एहने शोक्य ॥ शोक्य शोक जाजन थशे, फल पामे ए रोक ॥ ३ ॥
 कुंभिनपुर पढोतो वली, त्रीप्सक रायने गेह ॥ जसोमती नारी रुश्मि,
 रुक्मी सुत ससनेह ॥ ४ ॥ रुक्मिणी पुत्री तेहने, रूपकलानुं गेह ॥ राय-
 सजामां जइ कहे, कृष्णने योग्य ठे एह ॥ ५ ॥ रुक्मिणी कृष्ण रागी थइ
 ध्यान धरे नित तास ॥ रुक्मिणी रूप आखेखीने, आवे कृष्णनी पास ॥ ६ ॥
 कृष्ण पूठे नारद प्रते, कृष्ण ए देवीरूप ॥ तव हसतो नारद कहे, मानुष्यणी
 ए अनूप ॥ ७ ॥ वात सुणी रागी थयो, कृष्ण मोकले छूत ॥ तेह कहे
 नहीं आपीये, एह तो गोपनो पुत ॥ ८ ॥ परणाहुं शिशुपालने, छूत बढयो

सुणी वात ॥ वात कही ते कृष्णने, ते पण कोप जरात ॥ ९ ॥
॥ दाख वीजी ॥

॥ चंद्रबाहु जिनराज, यां परवारी हो ॥ ए देशी ॥ अपहरी ते रुक्मिणी
मृगनयणी, केनी करी शिशुपाले हो ॥ राम कृष्ण दोय पुण्यघी जारी
हो ॥ ए आंकणी ॥ बहु आश्चर्य नारीने देखावी, जीत लीयो ततकाळ हो
॥ राम० ॥ १ ॥ रुक्मिणी कहे सुणो स्वामी जी मोरा, व्होत अठे तुम्ह
नारी हो ॥ राम० ॥ बहु रिऊ परिवारे आवी, हुं तो एकाकिणी हारी हो
॥ राम० ॥ २ ॥ हसवा योग्य न थाउं तेहने, तेम करजो मुज स्वामी हो
॥ राम० ॥ कृष्ण कहे तेम करजुं सरवे, जेम तुजने सहु नामी हो ॥ राम० ॥
॥ ३ ॥ करी गंधर्वविवाह ते साथे, जोगवे जोग ते राते हो ॥ राम० ॥
जामा पूठे प्रियाने देखावो, तव इणी परे कहे वाते हो ॥ राम० ॥ ४ ॥
उद्याने लखमी घरे वेठी, तुज देखावजुं देव हो ॥ राम० ॥ लखमीथानक
रुक्मिणी थापी, करवा ठळ ततखेव हो ॥ राम० ॥ ५ ॥ चाली सपत्नी
सहित ते जोवा, लखमी रूप वत्ताणे हो ॥ राम० ॥ कोइ शिल्पी एह रुनो
दीत्ते, रूप एहवुं इण ठाणे हो ॥ राम० ॥ ६ ॥ इम कहेती लखी खत्री पाय
प्रणमे, मुख इणी परे कहे वाणी हो ॥ राम० ॥ लखमी देवी तेम करो मुकने,
जेम नवि माने नवी राणी हो ॥ राम० ॥ ७ ॥ जो मुज वंठित याशे सघळां,
पूजा करीश तुज आवी हो ॥ राम० ॥ इम करी कृष्ण पासे जइ जाले, स्वामी
प्रिया किहां ठावी हो ॥ राम० ॥ ८ ॥ कृष्ण उठीने जोवा रे चाल्या, साथे
जामा नारी हो ॥ राम० ॥ कृष्ण देखीने उज्जी थावे, रुक्मिणी नारी ते सारी
हो ॥ राम० ॥ ९ ॥ हरि हसीने कहे दोय न एहमां, इठा बंदन कारी हो
॥ राम० ॥ घइ विजखी घर आवी जामा, रुक्मिणी मानी ते वारी हो
॥ राम० ॥ १० ॥ रुक्मिणीने बहु इड्डि थापीने, प्रीति करी तिणे जारी हो
॥ राम० ॥ वात दीयो जामा घर पासे, जोग जोगवे सुखकारी हो ॥ राम० ॥
॥ ११ ॥ नारद कहे एक दिन हवे थावी, वात ए मुज मन आय हो ॥
॥ राम० ॥ वेताढ्ये जंजु नगरीण, जंजव नाम ते राय हो ॥ राम० ॥ १२ ॥ शिव-
चंदा नामे तस नारी, जांबूवती नाम धूया हो ॥ राम० ॥ तस गुण सांजखी
कृष्ण ते चाल्या, ते अपहरीने आया हो ॥ राम० ॥ १३ ॥ युद्ध चयुं तस
तात संगाये, जीत्या ते ततकाळ हो ॥ राम० ॥ परणी पुत्री जंजव रायनी,

लइ चाव्या ते वाल हो ॥ रा० ॥ १४ ॥ सिंहलद्वीप अधिपनी पुत्री, परण्या लल-
मणा रुमी हो ॥ रा० ॥ राष्ट्रवर्द्धन राय पुत्री परणे, सुसीमा नाम न कूमी
हो ॥ रा० ॥ १५ ॥ युद्ध करी जीत्या महाराया, ललमणा पासे आवास
हो ॥ रा० ॥ धीतजय नयरना स्वामीनी पुत्री, गोरी नाम सुवास हो ॥ रा० ॥
॥ १६ ॥ तेहने पण जइ कृष्ण ते परण्या, हवे हिरण्यनाज राजा हो ॥ रा० ॥
पद्मावती तस पुत्री रुमी, मात पिता पख ताजा हो ॥ रा० ॥ १७ ॥
अपहरी रण करी तेहशुं जीती, परण्या प्रेमथी नारी हो ॥ रा० ॥ गंधारस्व-
ामीनी गंधारी पुत्री, परण्या मनमां धारी हो ॥ रा० ॥ १८ ॥ अग्रमहिषी
परणी आठे, करे आवास समीपे हो ॥ रा० ॥ सुख जोगवतां कास गमावे,
सुरसुखने पण जीपे हो ॥ रा० ॥ १९ ॥ रुक्मिणीने घरे एक दिन आव्या,
अयमत्ता रुपिराय हो ॥ रा० ॥ जामा पण रुक्मिणी घर आवी, देखी
रुपि तिणे ठाय हो ॥ रा० ॥ २० ॥ श्रीजे खंडे वीजे अधिकारे, वीजी
दास रसाखी हो ॥ रा० ॥ उत्तमविजय गुरु सान्निधयी, पद्य कहे ग्रंथ
नाखी हो ॥ रा० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ ६१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुनिवरने पुढे इस्थुं, मुनिने करी परणाम ॥ पुत्र यशे के मुज नही,
कहे मुनिवर गुणधाम ॥ १ ॥ पुत्र यशे कृष्णज समो, इम कही मुनिवर
जाय ॥ रुक्मिणीने जामा कहे, पुत्र ते माहरे थाय ॥ २ ॥ मुनिवर मुजने
कही गया, रुक्मिणी जाले ताम ॥ ठसथी मुनिवच नवि फले, पुत्र महारां
इण ठाम ॥ ३ ॥ इम विवाद करती थकी, गइ ते कृष्णनी पास ॥ डुर्योधन
राजा तिहां, येठो ठे सुविवास ॥ ४ ॥ डुर्योधनने इम कहे, सत्यनामा मुणो
खाम ॥ जामाता तुम्हचो यशे, थमचो मुन सुखकाम ॥ ५ ॥ रुक्मिणी
पण इणी परे कहे, डुर्योधन कहे ताम ॥ देशुं पुत्री तेहने, पुत्र यशे जस
जाम ॥ ६ ॥ जामा कहे सुत प्रथम जे, प्रसवे तास विवाह ॥ थापे कंस
मत्तक तथा, इम पण कहे उठाह ॥ ७ ॥ राम कृष्ण मुख राजवी, साखी
राखी जाय ॥ जाखी इम उठक थकी, पद्मोती निज निज ठाय ॥ ८ ॥

॥ दास श्रीजी ॥

॥ हारे दिवस गारे वादस वरणी, हारे चित्त दूरणी ॥ दिख ॥ ५ ॥ देशी ॥
हारे सूनी एक दिन कृष्णनी घरणी, हारे जे वीजी परणी ॥ ५ ॥ थांकणी ॥ धेठो

कृपज उज्ज्वल हुं उपर, देखे सुपनुं एहबुं ॥ सु० ॥ महा शुक्रघी कोइ देव
 चवीने, गर्ज मांहि थयुं रहेबुं ॥ सु० ॥ १ ॥ हरिने तेह सुपन संजलावे, हरि
 कहे तुज सुत दोशे ॥ सु० ॥ वास सुणी जामा मन खीजी, कोपी अति
 अस्तोपे ॥ सु० ॥ २ ॥ एक दिन कपटे हरिने जाखे, सुपने गज में दीगो
 ॥ सु० ॥ कूट जाण्युं पण कहे सुत घाशे, रूपे अतिहि उकिछो ॥ सु० ॥ ३ ॥
 देवयोगे रह्यो गर्ज जामाने, उदर वधे हवे निते ॥ सु० ॥ जामा उदर तो
 गागर सरखुं, होतां काल व्यतीते ॥ सु० ॥ ४ ॥ रुक्मिणी घणुं गर्ज ते
 उत्तम, न जणाये तस उदरे ॥ सु० ॥ जामा जाखे हरिने इणी परे, जुठं थम्ह
 वेहुने उदरे ॥ सु० ॥ ५ ॥ रुक्मिणीए मायाए जाण्युं, इम जव बोली जामा
 ॥ सु० ॥ आबी वधामणी पुत्र ते प्रसवे, तुम्ह रुक्मिणी जे वामा
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ क्रोध विह्वल घइ जामा सुणीने, प्रसवे पुत्र ते एहवे ॥ सु० ॥
 जानु नाम जामाना सुतनुं, दीधुं सुणो हवे तेहवे ॥ सु० ॥ ७ ॥ हरि एक
 दिन गया रुक्मिणी सदन, पुत्र लीये निज खोले ॥ सु० ॥ नाम प्रथु-
 मन ते नाम ठे तेहनुं, मुण मुण शब्द ते बोले ॥ सु० ॥ ८ ॥ धूमकेतु सुर
 पूरववेरे, रुक्मिणी रूपने धरतो ॥ सु० ॥ कृष्णनी पासे आबी मागी, तेह
 पालकने हरतो ॥ सु० ॥ ९ ॥ जूतरमण उद्याने पढोतो, टंकशिलानी
 पासे ॥ सु० ॥ चिंते आस्फाळी नवि मारुं, मरशे सहेजे ए आशे ॥ सु० ॥
 ॥ १० ॥ इम चिंती ते मूकी चाढ्यो, चरमशरीरी ते बाल ॥ सु० ॥ निरुप-
 क्रम आयुने धरतो, सुखमां रहे तिणे काल ॥ सु० ॥ ११ ॥ अग्निज्वाल
 पुरघी निज नगरे, संवर खेचर जातो ॥ सु० ॥ तास विमान खड्युं तिणे
 थाने, बाल जुए शुज गातो ॥ सु० ॥ १२ ॥ कनकमाला निज नारीने आपे,
 निज नगरे ते जावे ॥ सु० ॥ गूढगर्जा प्रसवे मुज नारी, सुत एम लोक
 जणावे ॥ सु० ॥ १३ ॥ पुत्र उठव करी नाम ते थापे, प्रथुन रुडुं जास ॥ सु० ॥
 रुक्मिणी हवे हरि पासे मागे, पुत्र दीउं उह्यास ॥ सु० ॥ १४ ॥ रुक्मिणीने
 पूठे हरि एहबुं, ताहरो सुत कहे किहां ठे ॥ सु० ॥ कहे तामी तुम्हे हमणां
 लोथो, उगविया केम इहां ठे ॥ सु० ॥ १५ ॥ विलखा थया हवे कृष्णजी
 मनमां, चिंते उग्यो मुज कोइ ॥ सु० ॥ खोल करी पण नवि कहीं
 लोथो, सहु दिश चाली जोइ ॥ सु० ॥ १६ ॥ मूर्खा रुक्मिणी पामे चेतन,
 बलबसे परिजन सघलो ॥ सु० ॥ यादव यादवपत्नी रोवे, दुःख मांहे थयो

ढगलो ॥ सु० ॥ १७ ॥ कृष्ण वेग सह्य यादव मांहि, सर्व सजामां दुःखीय ॥ सु० ॥ नारद आबी तेहने पूठे, केम तमे दुःखीया न सुखीया ॥ सु० ॥ १८ ॥ कृष्ण कहे रुक्मिणी सुत हरीयो, मुक करथी करी ठखने ॥ सु० ॥ जो शुद्धि जाणो तो तुमे जाखो, जश्ये बहु खेद वखने ॥ सु० ॥ १९ ॥ घोले नारद सुणो दामोदर, अयमत्तो महाज्ञानी ॥ सु० ॥ तेह तो मोह पधाख्या हमणां, चिद् अमृत यया पानी ॥ सु० ॥ २० ॥ पूतुं जइ सीमंभ जिनने, विचरे संशय हरता ॥ सु० ॥ नारद प्रभु पासे हवे आव्या, जिन ने नति ते करता ॥ सु० ॥ २१ ॥ पूठे रुक्मिणीनो सुत किहांठे, तव प्रभु सघनुं जापे ॥ सु० ॥ नारद पूठे धूमकेतुने, बेर ते शे अज्यासे ॥ सु० ॥ २२ ॥ कैवल्यज्ञानी जिनवर जाखे, पूरव जवनी बातो ॥ सु० ॥ नारद सुणे इहां पविजन सुणजो, उत्तम ए अवदातो ॥ सु० ॥ २३ ॥ ग्रीजे खंडे वीजे अधिकारे, जाखी ए ग्रीजी ढाख ॥ सु० ॥ उत्तमविजयना पद्मविजयने, होवे मंगलमाल ॥ सु० ॥ २४ ॥ सर्वे गाथा ॥ ९३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जंबुद्वीपना जरतमां, मगध देश शाखियाम ॥ उपवन अति सोदा-
मणुं, अठे मनोरम नाम ॥ १ ॥ ते उद्याननो अधिपति, यक्ष सुमन अति-
धान ॥ सोमदेव द्विज नामथी, वसे ते पुरमां जाण ॥ २ ॥ पुत्र यया दोष
तेहने, अग्निनूति वायुनूति ॥ वेद अर्थ पंक्ति बहु, पाभ्या योवननूति
॥ ३ ॥ नंदीवर्द्धन नामथी, तेह उद्यान मजार ॥ आचारय पाठधारीया,
प्रणमे लोक अपार ॥ ४ ॥ द्विजसुत बेहु अमरप जत्या, आव्या सूरेश्वर
पास ॥ कोखाइल उपदेशमां, करतां देखे तास ॥ ५ ॥ सत्य नाम सूरितपो,
शिष्य ते बोधो ताम ॥ जेंसा परे किम थाउंठो, आवो कहुं तुं आम ॥ ६ ॥

॥ ढाख चोथी ॥

॥ चंद्रानन चतुर मुजाण, धातकी खंडे रे ॥ ए देशी ॥ किम जेंसा नाखी
आज, वर्त्तीया अमने रे ॥ तव सत्य कहे मुनि साच, जायुं तुमने रे
॥ एक जेंसो वनमां जोर, मदथी मातो रे ॥ एक दिन जख पीया काज,
सरमां जातो रे ॥ १ ॥ मांहि पेसी रुदोयुं नीर, पीयुं दोहियुं रे ॥ वीजा-
ने तो अंतराय, करुं सोहियुं रे ॥ जो वो तुम्हे पंक्ति आज, अमदने
नापो रे ॥ आव्या तुम्हे किहांथी अत्र, तेह प्रकाशो रे ॥ २ ॥ जेम हंस-

सजामां काक, दीसे तेहवा रे ॥ थझाने आवृत देह, उत्तर देवा रे ॥ मुख
नीचुं करी रखा जाम, मुनिवर बोझा रे ॥ तुम्हे पूरव जव शीयाळ, मांस-
ना खोल्या रे ॥ ३ ॥ एक दिन एक खेतर मांही, कलवी मूकी रे ॥ रज्जु
प्रमुख सवि रात, मतिथी चूकी रे ॥ हवे थावी तेह शीयाळ, करमी
खाधा रे ॥ तिहांथी मरी ब्राह्मण दोय, करता वाधा रे ॥ ४ ॥ हवे हाखिक
करीने काळ, स्तुपासुत जायो रे ॥ जातिसमरण हवे तास, करमे थायो
रे ॥ पुत्रनी वणू माता थाय, ए केम सहीये रे ॥ इम चिंती मूंगो तेह,
दिनथी खहीये रे ॥ ५ ॥ नवि मानो तेडो तास, थमची पासे रे ॥ सहु
मखीने तेनी तास, खावे रासे रे ॥ कहे मुनिवर सांजळ वात, जवमां
जमतां रे ॥ ॥ सहु मात पिता ने पुत्र, कजत्रपणे रमता रे ॥ ६ ॥ एक एक
घनंती वार, जवस्थिति एहवी रे ॥ केम मूकपणं कथुं थाज, खज्जा केहवी
॥ ॥ तव प्रणमी मुनिना पाय, जाखे वाणी रे ॥ तुमची कीर्ति जग मांही,
सत्य गवाणी रे ॥ ७ ॥ स्वामी कही साची वात, सघखी माहरी रे ॥
माहरी मति स्वामी थाज, तुम्हे उज्जारी रे ॥ लीये दीक्षा सुणी तेह वाणी,
यहु जन वूज्या रे ॥ हाखिक वूज्यो द्विज दोय, मोहमां मुंज्या रे ॥ ८ ॥ हवे
हांसी करे सहु लोक, घर खगे पडोता रे ॥ पण वेर जराणुं तेह, मुनिशुं
रहेता रे ॥ इणवाने थाव्या तेह, यामिनी मांही रे ॥ यके थंजाव्या तेह,
करी उठांही रे ॥ ९ ॥ विहाणे सहु देखे लोक, करत निजंठा रे ॥ तस मात
पिता करे पोक, जीवन बंठा रे ॥ तव बोझो घड प्रत्यक्ष, यक्ष ते वाणी
रे ॥ मुनिवध करनारा एह, थंज्या जाणी रे ॥ १० ॥ जो दीक्षा खे
तो थाज, मृकुं एहने रे ॥ तव बोझा डुकर वात, एह सहु केहने रे ॥ थम
थायक याशुं शुद्ध, इम सुणी मृस्या रे ॥ तस मात पिता हवे जैन, धर्मेयी
चूस्या रे ॥ ११ ॥ थमिचूति वायुचूति, कास करीने रे ॥ पट पट थायु
सोपर्म, कल्प बरीने रे ॥ गजपुरमां थर्दहास, वखिकने वेटा रे ॥ पूर्ण-
पड मणिजड, नाम धर्मे सेटा रे ॥ १२ ॥ तिहां मुनिवर मखीया सार, म-
हेड नामे रे ॥ तस पुठे मननी वात, संशय ठामे रे ॥ शुनी ने ए थंजाव,
देरी नेह रे ॥ थावे ठ कारण कांय, जाग्यो तेह रे ॥ १३ ॥ कहे मुनिवर
पूरव नाम, थमि ने वाय रे ॥ सोमदेव तुमारो नात, थनिष्ठा माय रे ॥
तुन तात मरी पयो राय, जितशत्रु नाम रे ॥ परदारा रस नास, यहुखो

काम रे ॥ १४ ॥ तुज माता मरीने तेह, सोमजूति विप्र रे ॥ तस रुक्मिणी नामे नाम, हुइ ते क्षिप्र रे ॥ जितशत्रुए दीठी नार, निज घर लावे रे ॥ मरी त्रण पद्योपम आय, नारक थावे रे ॥ १५ ॥ तिहांथी बली हरण थाय, घाय लहीने रे ॥ श्रेष्ठसुत बली गज थाय, कर्म बहीने रे ॥ जाति समरण बली पामी, तिहांथी चवीने रे ॥ वैमानिक सुर त्रण पद्य, आय मवीने रे ॥ १६ ॥ चवी तिहांथी थयो चंमाल, एह ते दीसे रे ॥ रुक्मिणी जव जमी शुनी एह, देखी हींसे रे ॥ ते तो पूरणजड, जाति संजारी रे ॥ चंमाल शुनी प्रतियोध, दीये तिण वारी रे ॥ १७ ॥ वेराग्य लही चंमाल, अण सण मास रे ॥ पाली नंदीसर छीप, सुर थयो खास रे ॥ हवे शुनी अण सण पाली, शंखपुरीमां रे ॥ सुदर्शना राजनी धूय, रूप धूरीमां रे ॥ १८ ॥ मुनि महेंद्र आव्या फेर, पूठे तास रे ॥ पूर्णजड मणिजड वात, बोध जास रे ॥ पूर्णजड मणिजडे तास, बली कस्यो बोध रे ॥ लेइ दीक्षा गइ देवलोक, करती शोध रे ॥ १९ ॥ पूर्णजड मणिजड दोय, सोहमदेव रे ॥ श्रावकव्रत पूरे जाव, कीधी सेव रे ॥ हथिणाउर नगरे राय, विष्वक्सेन रे ॥ मधुकैटज नामे दोय, शुज धर्मेण रे ॥ २० ॥ बटपुरमां थयो राजान, कनकप्रज नामे रे ॥ बहु जव जमी नंदी देव, पुणये जामे रे ॥ बहु जव जमी नारी देव, हवे ते राणी रे ॥ थइ चंडाजा इण नाम, जगमां जाणी रे ॥ २१ ॥ विष्वक्सेन थापे राज्य, मधु निज सुतने रे ॥ कैटज युवराज्ये थापी, थइ गुणयुतने रे ॥ लेइ दीक्षा गयो देवलोक, हवे मधु राय रे ॥ त्रण पुवनमां जश ने कीर्ति, जास गवाय रे ॥ २२ ॥ एक जीम पल्लिपति तास, देशने लूसे रे ॥ मधु चढीयो हणवा तास, बहोले रोपे रे ॥ बटपुरे कनकप्रज राय, मारग मलीयो रे ॥ करी पूजा ने सत्कार, हेजे हलीयो रे ॥ २३ ॥ प्रीजे खंडे ढाल, चोथी जाली रे ॥ एह वीजे अधिकार, चित्तमां राखी रे ॥ गुरु उत्तमविजयनी सेव, मुकुने लाधी रे ॥ कहे पद्मविजय जली ज्ञात, उद्यम साधी रे ॥ २४ ॥ सर्व गाथा ॥ १२३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जोजन कनकप्रजने घरे, करे ते मधु राजान ॥ चंडाजा नारी सहित, प्राचृतनुं करे दान ॥ १ ॥ मधुने प्रणमी नारी ते, गइ अंतैउर मांहि ॥ कामातुर मधु नृप थयो, चाख्यो जीतण त्यांहि ॥ २ ॥ जीतीने पाठो बख्यो,

संजारी, हरीयो हो तेणे हरीयो सीमंधर कहे रे ॥ सोखे हो वली सोखे
 वरसे तास, मखशे हो माय मखशे तव मन सुख लहे रे ॥ ११ ॥ नारद
 हो हवे नारद पूठे एम, प्रजुजी हो प्रजु प्रजुजी शे करमे करी रे ॥ रुक्मिणी
 हो प्रजु रुक्मिणी लहीय वियोग, जाखे हो प्रजु जाखे सीमंधर चरी रे
 ॥ १२ ॥ जरते हो सुणी जरत जंबुद्वीप मांदि, मगधे हो वसे मगधे लख-
 मीपुर जलुं रे ॥ ग्राहण हो तिहां ग्राहण ठे सोमदेव, लखमी हो वती
 लखमीवतीगुं मन मळ्युं रे ॥ १३ ॥ वनमां हो हवे वनमां एक दिन जाय,
 मोरनुं हो तिहां मोरनुं इंडुं देखती रे ॥ फरसे हो करे फरसे जय ते
 थंड, थंरनी हो तिहां थंरनी मात ते पेखती रे ॥ १४ ॥ इंडुं हो तेह
 इंडुं वणांतर थाय, मात हो तस माता नवि उलखे यदा रे ॥ काखे हो
 वली काखे लही ते इम, उलख्युं हो तव उलख्युं इंडुं निज तदा रे ॥ १५ ॥ एक
 दिन हो वली एक दिन जाये उद्यान, देखे हो तेह देखे थंर महोडुं थयुं रे ॥
 खेइ हो तस खेइने जाये गेह, माता हो तस माता जाणे मुळ सवि गयुं रे
 ॥ १६ ॥ रोती हो हवे रोती तेहनी मात, थानक हो तेह थानक नवि
 मूके किमे रे ॥ थावी हो तस थावी कहे इम लोक, मरशे हो एहनी माता
 तिणे मूको तुमे रे ॥ १७ ॥ मूके हो वली मूके केतेक काख, तेह्यी हो
 तस तेह्यी कर्म ते बांधीयो रे ॥ सोख मास हो तेह सोख मास राख्युं वाड,
 पोरुश हो थद पोरुश विरहनुं सांधीयो रे ॥ १८ ॥ नामे हो तिहां
 नामे समाधिगुप्त, मुनिवर हो जळा मुनिवर त्रिक्ता थावीया रे ॥ तस पति
 हा कहे तस पति त्रिक्ता थाप, इम कही हो गया इम कही गया कोइ
 तेनीया रे ॥ १९ ॥ थु थु हो करी थु थु काट्यो तास, कर्म हो तस कर्म
 डुगंठानुं वली रे ॥ सातमे हो दिन सातमे गषित ते कृष्ट, तेह्यी हो तेह
 तेह्यी मरण ते लहे चखी रे ॥ २० ॥ गर्दनी हो तेह गर्दनी रजकने गेह,
 तिहांथी हो वली तिहांथी वली मुकरी यइ रे ॥ कूतरी हो यइ कूतरी करी
 तिहां काख, धीवर हो घर धीवरनी पुत्री जइ रे ॥ २१ ॥ डुर्नगा हो वली
 डुर्नगा ने डुर्गंध, काणा हो नामे काणा नरुथगिने तटे रे ॥ योवन हो
 तेह योवने याहे नाव, जीवे हो नित जीवे तस जामा सटे रे ॥ २२ ॥
 मुनिवर हो तिहां मुनिवर समाधिगुप्त, राते हो मुनि राते काउस्सगगे रसा
 रे ॥ शीते हो तेह शीते पीठ्या देखी, चिते हो काणा चिते डुःख केम

जाये सखां रे ॥ २३ ॥ मुनिनी हो तव मुनिनी डांके देह, विहाणे हो मुनि
विहाणे धर्म कहे मुदारे ॥ काणा हो तव काणा चिंते एम, दीठा हो मुनि
दीठा में किमही क कदारे ॥ २४ ॥ पूछे हो तेह पूछे मुनिने जाम, जाखे हो मुनि
जाखे पूरव जव सवे रे ॥ कमें हो तुंहि कमें घइ दुगंध, वांध्यां हो सहु वांध्यां
जोगवे पूरवे रे ॥ २५ ॥ सांजली हो ते सांजली आविका घाय, सांपे हो मुनि
सांपे साधवीने तिहां रे ॥ साधवी हो तस साधवी आवक गेह, सांपे हो तेह
सांपे धर्म करे जिहां रे ॥ २६ ॥ उपवास हो करे उपवास एक अंतर,
वरस हो तिहां वरस बार गमावती रे ॥ थणसणे हो मरी थणसणे
थच्युत इंड, महिपी हो थइ महिपी घणुं सोदावती रे ॥ २७ ॥ पचास हो
पह्य पचास उपर पांच, तिहांपी हो चवी तिहांपी रुक्मिणी घइ रे ॥ थंमने
हो कखो अंमने वली वियोग, तिणची हो एह तिणची विरहिणी ए जइ
रे ॥ २८ ॥ नारद हो नमी नारद गयो मेघकूप, नयर हो तेह नयर देखी मन
हररूपो घणुं रे ॥ थावी हो कहे थावी कृष्णने वात, पूरव हो जव पूरव
खलुं विरहपणुं रे ॥ २९ ॥ त्रीजे हो खंडे त्रीजे बीजे अधिकार, जाली
हो एह जाली पांचमी ढाख ए रे ॥ पंक्ति हो गुरु पंक्ति उत्तम नाम, पद्य
हो कहे पद्य ते मंगलमात्र ए रे ॥ ३० ॥ सर्व गाथा ॥ १५९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुक्मिणी सुणी हर्षित घइ, जके वे कर जोरु ॥ सीमंधर जिनवर
जणी, प्रणमे मनने कोरु ॥ १ ॥ जिनवर लोकालोके, देखो ज्युं थादर्श
॥ तुम्ह प्रजुजी विचरो सदा, साथे ज्ञान ने दर्श ॥ २ ॥ स्वामी पपदमां
रखा, पण एकाकी जाव ॥ सिद्धकार्य स्वामी चया, न करो कांइ हावजाव
॥ ३ ॥ जवि उपगारने कारणे, करो ते नित उपदेश ॥ आतम रमण
रमो सदा, नहीं पर परिणति छेश ॥ ४ ॥ जिहां विचरो तुमे स्वामी जी
चोत्रीश अतिशय युत ॥ तुम्हने सिद्धपणे करी, कोइ नयांतरे उच ॥ ५ ॥
तुम्ह गुण कहीये कंटला, गुणह अन्ताजंत ॥ बाह्य संपद पण नवि कही,
शक्तीये तुम एकांत ॥ ६ ॥ अंतर गुणह अन्त जे, तेहनी केही वात
॥ तुम्ह विण स्वामी माहरो, कुण कहे ए अविदात ॥ ७ ॥ संशय कुण
टाखे वली, स्वामी तुम्ह विण एम ॥ एम स्तवना वली वली करे,
रुक्मिणी जिनवर प्रेम ॥ ८ ॥

॥ ठास ठन्नी ॥

॥ चाखो जोवा रे हेली ॥ एदेशी ॥ हथिणाउर पुर रे मांदि, धृतरा
 राजा उघांदि ॥ डुर्योधन मुख पुत, जेहने शत वरुवीर ते उत्त ॥ १ ॥
 तराष्ट्रनो पांरु जाइ, दोय नारी तस गेह सोहाइ ॥ कुंती पहेली ते जाण
 त्रण पुत्र हवे तास वखाणो ॥ २ ॥ नाम युधिष्ठिर ने जीम, त्रीजो अर्जुन ता
 नीम ॥ माझी वीजी रे नारी, दोय पुत्र तस गुणथी जारी ॥ ३ ॥ नकुल ने स
 देव ए नामे, पंचानन परे पांच सुगामे ॥ कांपिछपुरे महाराय, द्रुपदनी के
 झोपदी थाय ॥ ४ ॥ तास स्वयंवर रे ताम, मांजी तेढ्या बहु नृप काम
 पांरुव पांचे ते जाय, पूजा रचे झोपदी तिण ठाय ॥ ५ ॥ ज्ञातासूत्र
 वोखे, तोपण कुमति दिख नवि खोले ॥ ते कहे परणवा वेसा, पूजा की
 करतां केला ॥ ६ ॥ ते केम मानुं रे पूजा, जीवहिंसाथी बहु अम्हे भू
 ॥ पण नवि जाणे रे एम, वर माग्यो नवि चाखो रे केम ॥ ७ ॥ क
 कहे जिन त्रिणिन्नेय, अवधि मनः केवल गतखेय ॥ श्रीगणेशे रे दोल
 तिणे अमचां चित्तडां नवि मोह्यां ॥ ८ ॥ ते पण जूतुं रे जाणो, शक्रस्तव न
 अन्यने ठाणो ॥ शक्रस्तव कछुं रे एणे, कहो अवधि मनःपुर कछुं के
 ॥ ९ ॥ जिणायं जावयाणं, नवि माग्यो वर इणे ठाणं ॥ जिनवर कीधुं
 केणे, आवक विणु जाखो शुज वयणे ॥ १० ॥ विघने आंघिल रे कीध, श
 विका विणु केम तेह प्रसिद्ध ॥ इत्यादिक बहु वात, ग्रंथे ठे महोटा थ
 दात ॥ ११ ॥ तेह सुणीने रे जवीया, पूजा करतां कर्म ते खवीयां ॥ पू
 कीजे रे जावे, शिवसुख करतल मांहे आवे ॥ १२ ॥ झोपदी पूजा
 कीधी, वरमाला कर मांदि लीधी ॥ पांरुव कंठे ते नाखी, ए तो अचनि
 सहने जाखी ॥ १३ ॥ मुनिवर वहोरण रे आःव्या, पांच पतिनां कर्म सं
 लाव्यां ॥ त्रण जाइ बहु चित्त, सोम आगल देव जूति ने दत्त ॥ १४ ॥ नागः
 सोमदेवने नारी, अथ जूतश्री सोमजूतिने सारी ॥ बद्धश्री सोमदत्तने जाण
 सहने स्नेह ते बहुल पिठाणो ॥ १५ ॥ वारे सह एक गेह, जमतां अधि
 धरीय सनेह ॥ सोमदेव घरे वारो, नागश्री जिमण कखो अति सा
 ॥ १६ ॥ कछुं तुंवडुं लावी, व्यंजन ठामे तास पचावी ॥ चाख्याथी ति
 जाण्युं, धुंकी नाख्युं मुख मचकाणुं ॥ १७ ॥ ठानुं राख्युं ते शाक, कोइने न
 आयुं ते सराख ॥ इण अवसर तिहां आव्या, धर्मघोष मुनिवर गुण जाव

॥ १७ ॥ धर्मरुचि तस शिष्य, मासखमण पारणशुं जमीश ॥ गोचरी फरता ते
 आव्या, नागसीरीने घरमन जाव्या ॥ १८ ॥ तुंवम तास बहोरावे, मुनिवर
 खड्गुरु देखावे ॥ गुरु तस गंधे करीने जाणे, कहे परठवो ए एकण ठाणे ॥ १९ ॥
 मुनिवर परठववा चाव्या, स्थंमिल शुद्ध धानक जड चाव्या ॥ विंदु पमीयो ते
 एक, मरण सहे कीमीउं तिहां ठेक ॥ २० ॥ मन चिंते रुपिराय, बहु प्राणीनो
 बध इहां थाय ॥ एक विंदुची ए दीसे, बहु परठव्याची बहु जीव हिंसे ॥ २१ ॥
 एक महारो बध रुनो, पण ए जीवराशि बध जूनो ॥ आराधना मुनिरे करता,
 तेह आहारची उदर ते भरता ॥ २२ ॥ सर्वायसिद्ध मांहि, उपना
 काळ मासे सुख प्राप्ती ॥ आचारिज मन जाणे, वार घणी केम यड् इण ठाणे
 ॥ २३ ॥ जोवा मोकसे रे साथ, देखी अकारय तेह अगाध ॥ गुरु पासे
 जड जाणे, खेद थकी ते करीय निसासे ॥ २४ ॥ सूरि अतिशय ज्ञानी, नाग-
 श्रीनुं कहे चरित्र बखाणी ॥ सोमदेवादिके जाणी, घरची काढी ते धणो-
 याणी ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे रे जाणो, बीजे ए अधिकारे बखाणो ॥ जाखी
 ठडी रे दाख, पद्मविजय कहे मंगलमाध ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नागसीरी काढी तिहां, लोक नित्रंठे तास ॥ कास आस ने ज्वर घणो,
 सोख रोग इम जास ॥ १ ॥ आ जवमां नारक तणां, दुःख पामी अत-
 राख ॥ चूख तृपा सहेती घणी, तम पुढवी गड काख ॥ २ ॥ तिहांथी
 म्हेठ चड करी, सातमी नरगे जाय ॥ मठ चड वडी सातमी, मठ मांहे
 वडी आय ॥ ३ ॥ इम वेवे वारे करी, साते नरगे जाय ॥ पृथ्वी प्रमुख
 मांहि जमी, वार अनेक यहु ठाय ॥ ४ ॥ तिहां अकामनिर्जरा थकी, चंपा-
 नगरी मांहि ॥ सागरदत्त पुत्री चड, सुजडाउरे त्यांहि ॥ ५ ॥ सुकु-
 मारिका ते नामची, गृहजामाता कीथ ॥ जिनदत्त शेठनो सुत जखो,
 सागरने ते दीथ ॥ ६ ॥

॥ दाख सातमी ॥

॥ दाख सुरंगा रे प्राणीया ॥ ए देशी ॥ एक दिन सूतां ते सेजनी, फरते
 सुत जिनदत्त रे ॥ अंगारा सम ठेहने, खागो आपने गत्त रे, कथनमां
 थावे न बत्त रे, तास गडी गयो सत्त रे, हवे नवि वांठे ते जत्त रे ॥ १ ॥
 कर्म न वूटे रे प्राणीया ॥ ए आंकणी ॥ निझा पामे नारी हवे, नागो वेगे

ते जाय रे ॥ जागी देखे न निज पति, तव करे रुदन ते गाय रे, आबी
 कहे माय ताय रे, जिनदत्तने कहे जाय रे, ते पण सुतने कहे आय रे
 ॥ क० ॥ २ ॥ पंचमां जेह अंगीकरी, ते केम मूके तुं नार रे ॥ जाउं नारी
 पासे हवे, सागर कहे तिणी वार रे, पेसुं अग्नि मजार रे, सुणीयो तेह
 विचार रे, प्रवन्न सागरदत्ते धार रे ॥ क० ॥ ३ ॥ थइ निराश पाठो बढ्यो,
 कहे निज पुत्रीने तेह रे ॥ बीजो पति परणावशुं, खेद म कर मन एह
 रे, जिकुक दीगो दुःख रेह रे, माखीए बींटी ठे देह रे ॥ क० ॥ ४ ॥
 खप्पर हाथमां जाखीयुं, अंबर जीर्ण ते खंर रे ॥ शेठे घर निज तेनीयो,
 मूकावे तस जंर रे, दीप्ति करे परचंर रे, दीये शुज आहारनो पिर रे,
 आपे बद्ध अखंर रे ॥ क० ॥ ५ ॥ पुत्री आपी ते नेहथी, रात्रे शयन ते
 कीध रे ॥ अग्नि फरस लागे तेहने, उठी निज वेपलीध रे, नावो जाइ दुःख
 गिर रे, कर्म दुःख तस सिर रे, तव तस पितु कहे इर रे ॥ क० ॥
 ॥ ६ ॥ दान दीयो तुम्हे वालिका, रही म्हारे नित धाम रे ॥ तेमज करे सुकु-
 मारिका, आर्या आवे एक ताम रे, पडिलाजे तस ठाम रे, धर्म सुणे
 निज काम रे, व्रत लेवे अजिराम रे ॥ क० ॥ ७ ॥ गुरुणी नाम गोपा-
 लिका, साथे विचरे ते नित्य रे ॥ ठठ अछमादिक तप करे, एक दिन जाले
 इणी रीत रे, आतापना करुं हित रे, गुरुणी कहे शुज चित्त रे, आपणो
 नहीं एह जीत रे ॥ क० ॥ ८ ॥ नीकलबुं वसती बाहिरे, आगम मांहि
 निपिर रे ॥ नवि मान्युं तेणे वयणडुं, जइ आतापना लीध रे, गणिका
 तिहां परसिर रे, एक पुरुष कामे वरि रे, गणिका अंके ते कीध रे ॥
 ॥ क० ॥ ९ ॥ एके ठत्र ते धारीयुं, बीजे चामर एक रे ॥ एक बहे तस
 पावमी, पय उंलांसे अतिरेक रे, देखी गणिकानी टेक रे, करे नियाणुं
 ते ठेक रे, नावो तास विवेक रे ॥ क० ॥ १० ॥ मुज पण ए गणिका परे,
 थाउं पंच पति सार रे ॥ ॥ ए तपना परजावथी, शोच करे अतिवार रे,
 वारे आर्या तिवार रे, चिंते चित्त विचार रे, मुज उपर करे खार रे ॥ क० ॥
 ॥ ११ ॥ जिहा लेवा रे मुज घरे, गुरुणी आढ्यां ते आज रे ॥ तामना
 तर्जना मुज करे, एहशुं नहीं मुज काज रे, इण लोपी मुज लाज रे, रहे
 जूदी इम साज रे, इठाचारीनुं राज रे ॥ क० ॥ १२ ॥ व्रत पाढ्युं बहु दिन
 खगे, संलेपना थरुं मास रे ॥ अणआलोइ तिहांथी मरी, सोधमें करे

बास रे, आयु नव पंड्य जास रे, देवांगना मुविखास रे, तिहांधी ज्योप-
दी खास रे ॥ क० ॥ १३ ॥ पूये निपाणाधी एचइ, पांच जत्तारनी नार
रे ॥ शुं थचरिज पदमां अवे, इम मुनि जाले तिवार रे, बाणो थाकाशे
चइ सार रे, साधु साधु ए धार रे, परणावे सहु लार रे ॥ क० ॥ १४ ॥
निज धानक सहुए गया, हवे पांडु महाराय रे ॥ युधिष्ठिर निज पुत्रने,
थापे राज्यने ठाय रे, परजव पांडु माझी जाय रे, धृतराष्ट्र सुत थाय रे,
राज्यता लोकी ते पाय रे ॥ क० ॥ १५ ॥ नख परे हाखा ते पांनवा,
हाखा ज्योपदी जेह रे ॥ क्रोधे थांख राती करी, पात्री नार खे तेह रे, काढी
भूके गतनेह रे, वन तेहज कखां गेह रे, मांढोमांढि ससनह रे ॥ क० ॥
॥ १६ ॥ तेह वशाह् थाणा घकी, कुंती सुत निज पांच रे ॥ छारिका नगरी-
मां तेमती, करवा पुण्यनो संच रे, मलीयो कुटुंबनो पंच रे, चिंतये बहु पर-
पंच रे, करवा तेहने वंच रे ॥ क० ॥ १७ ॥ कृष्णनी पपदे थावीया,
कृष्ण दीये बहु मान रे ॥ मांढोमांढि प्रणमे तिहां, कृष्ण कहे इण धान
रे, जखे थाव्या शुज वान रे, रहेतुं न घटे तुम्ह रान रे, करो जोजन
वली पान रे ॥ क० ॥ १८ ॥ कहे युधिष्ठिर इणी परे, थन्द माता कुस जाण
रे, थजुवाधुं तुमे स्वामी जी, इम करी शंस्तानी वाण रे, थापे रहे-
वाने ठाण रे, एक एक कन्यानुं दान रे, रूप तणी तेह खाण रे ॥ क० ॥
॥ १९ ॥ कर्म तणी गति पदवी, न गणे रांक ने राय रे ॥ पांडव सरिखा
तेहारीया, महाबलवंता कहाय रे, ताप न जास खमाय रे, करमे नख
महाराय रे, दवदंती मूकी जाय रे ॥ क० ॥ २० ॥ श्रीजे खंडे ए रुयनी, वीजे
अधिकारे ढाल रे ॥ सातमी जाखी ए हपेशुं, पद्मविजये सुविशाख रे, पुण्य
करो वृद्ध ढाल रे, पुण्ये पाप विसराख रे, पुण्ये मंगलमाख रे ॥ २१ ॥ क० ॥

॥ दोहा सोरठी ॥

॥ हवे प्रद्युम्न कुमार, योवन पाम्यो जेटखे ॥ देखी व्याप्यो मार, कनक-
माखाने तेटखे ॥ १ ॥ एहवो नरसुर मांढि, न जडे पुरुष धीजे हवे ॥ मन-
मांधरी उवांढि, जोग करं एहशुं जखो ॥ २ ॥ इम चिंती कहे तास, विद्या
दोय माहरी कने ॥ आवतुं माहरी पास, थापुं तुजने शुज मने ॥ ३ ॥
मुजने इठे वहोत, पण नवि इधुं तेहने ॥ तुजने साहसुं कहेत, ते माटे
आदर मने ॥ ४ ॥ कहे प्रद्युम्न हे मात, हुंतुं ताहरो सुत जखो ॥ केम

कहे एहवी वात, कनकमाळा कहे सांजलो ॥ ५ ॥ नहीं तुं माहरो पुत,
हुं ताहरी माता नहीं ॥ जाण तुं मुऊ आकूत, तव बोले कुंअर सही ॥ ६ ॥
विद्या आपो मुऊ, कहेशो तिम करअं पठे ॥ आपुं विद्या तुऊ, तव कुंअर
बोले अठे ॥ ७ ॥

॥ ढाख आठमी ॥

॥ पारिजातकनुं फूल खरगधी ॥ ए देशी ॥ प्रद्युम्न कहे सुण वात, तुं
माहरी तें मुऊने पहेलो पाव्यो ॥ वली प्रज्ञसि गौरी विद्या, आपी मुऊने
साव्यो ॥ १ ॥ ना जो के नहीं जो के, जाणो मन आणो ॥ ना रे माता
नहीं करं जोग तुऊ साथे रे ॥ नहीं करं नहीं करं माहरी माता, हवे
गुरुणी मुऊ हुइ रे ॥ ए आंकणी ॥ पुरवाहिर गयो कुमर ते जाम, तव ते
अंग विदारी ॥ पूठे पति तव जाखे एहनुं, तुऊ पुत्रे श्म कारी ॥ ना जो ॥ २ ॥
करे प्रहार प्रद्युम्नने जइने, तव ते साहमो थाय ॥ मरण लखा बहु पुत्र
संवरना, क्रोधे देह जराय ॥ ना जो ॥ ३ ॥ संवरने प्रद्युम्न ते जाखे, कनक-
माळा तणी जेह ॥ वात सुणी थिर थइ तिणे हरखी, आखिगे तस देह
॥ ना जो ॥ ४ ॥ पश्चात्ताप करे मन बहुलो, नारद कृपि तव आव्यो ॥
नारदने उलखावे प्रज्ञसि, तव तेहने मन जाव्यो ॥ ना जो ॥ ५ ॥ पूजी कहे
नारदने वात, कनकमाळा तणी जाइ ॥ तव नारद बोले सुण माहरी, वात
ते मनमां लाइ ॥ ना जो ॥ ६ ॥ सीमंधरजीए जाखुं तेह, सपअं तस
संजखावी ॥ कहे ताहरी माताने पण ठे, ते सुण वात ते ठावी ॥ ना जो ॥ ७ ॥
पुत्रविवाहे केश ते आपे, आगख थाये जेहनो ॥ ते जामानो सुत जानु
ठे, थाये विवाह ते एहनो ॥ ना जो ॥ ८ ॥ एक तो केशनुं दान ने बीजुं,
वियोग पड्यो ताहरो जेह ॥ ते रोगे पीडित तुज माता, मरणने लहेशे तेह
॥ ना जो ॥ ९ ॥ प्रज्ञसिए विमान विकूडी, बेसी हवे तेह मांदि ॥ नारद ने
प्रद्युम्न दोय चाझा, छारिका जणी उठांदि ॥ ना जो ॥ १० ॥ नारद कहे ए
छारिका ताहरी, धनदे रतने पूरी ॥ प्रद्युम्न कहे विमानने ठावो, करं
आश्चर्य इण पूरी ॥ ना जो ॥ ११ ॥ जोजो केइ जइये के, वहेखा के वार ॥
के वाह्वा माहारा थावो, शुज दीदार रे ॥ ए आंकणी ॥ जानुनी
कन्या उपानी, मूकी नारद पासे ॥ नारद कहे वाळा मत बीजे, कृष्ण-
नो सुत सुविखासे ॥ जो ॥ १२ ॥ वानरनुं एक रूप करीने, एक वानर

रत्नबाखो ॥ प्रद्युम्न कहे सुण वनपाखकने, म्हारो कपि जूखाखो ॥ जो०
॥ १३ ॥ फल थापो अमने तव बोझे, जानु विवाहने काजे ॥ रक्षा करी-
ये ते कारणधी, कृष्ण तणे यह राजे ॥ जो० ॥ १४ ॥ डव्य थापी तस
अति खोजावी, मूक्यो वानर वनमां ॥ खाखी कीधी वानी सचखी, ययो
वणिग हवे खिनमां ॥ जो० ॥ १५ ॥ जातिवंतो बाजी करी हाथे, तृण
हाटे हवे जावे ॥ डव्य देइ करे तरणां खाखी, पाणी मीमां पी जावे ॥
जो० ॥ १६ ॥ घोटक दीगो जानुए यहवे, तव बोझे ते जानो ॥ घोनो
थापो अम्हने वहेखो, मो मागुं देशुं दानो ॥ जो० ॥ १७ ॥ तव बोझे
घोटकनो रक्षक, परखी ल्यो तुमे घोडो ॥ परख्या विणु नवि थापुं कोइने,
उपर बेसीने दोनो ॥ जो० ॥ १८ ॥ घोटक उपर जानु बेगो, नाचतां
पाड्यो हेगो ॥ तव सद्गु लोक हसे तिण समये, जानुने दुःख दिख पेगो
॥ जो० ॥ १९ ॥ जानु वासुदेवनी परपदमां, थावे रोता रोता ॥ ते देखी
परपदना जन सद्गु, हसता साहामुं जोता ॥ जो० ॥ २० ॥ त्रीजे खंडे बीजे
अधिकारे, ढाख ते आठमी जाखी ॥ पद्मविजय कहे सुणो श्रोताजन,
वसुदेव हीमी ठे साखी ॥ जो० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ २३९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रूप करी ब्राह्मण तणुं, जणतो वेदना पाठ ॥ जमतो शेरी शेरीए,
करतो अतिहि ठाठ ॥ १ ॥ कुजा दासी तिण समे, सत्यजामानी तेह ॥
विचाए ते कजु करी, नेत्रखता परे देह ॥ २ ॥ पाय पडी पूठे इस्युं, स्वामी
तुं किहां जाय ॥ कहे प्रद्युम्न जाउं अम्हे, जोजन मखे जिणे वाय
॥ ३ ॥ ते कहे मुळ स्वामिनी धरे, विवाह अर्थे आज ॥ बहु मोदक निप-
जावीया, ते थापुं तुम्ह काज ॥ ४ ॥ ते साथे चाढ्यो हवे, सत्यजामाने
गेह ॥ उजो राखी वारणे, जामा ते गइ तेह ॥ ५ ॥

॥ दाख नवमी ॥

॥ अमदावाद गामने गोंदरे रे ॥ ए देशी ॥ जामा कहे तुं कुण ठे रे,
तव बोझे तेह जारी ॥ वाढ्हा ॥ दासी कुजा तुम्ह तणी रे, फरी बोझे
इम धारी ॥ वाढ्हा ॥ १ ॥ सरख करी तुळने किणे रे, तव कहे ब्राह्मण
वात ॥ वाढ्हा ॥ ते ब्राह्मण कहे किहां अठे रे, ते कहे छारे आयात ॥
वाढ्हा ॥ २ ॥ जामा कहे तेनो श्हां रे, दासी खावी तास ॥ वाढ्हा ॥

देइ आशिष उजो रह्यो रे, जामा कहे सुविलास ॥ वा० ॥ ३ ॥ रूप
 अधिक रुक्मिणी थकी रे, थाउं तिम करो स्वाम ॥ वा० ॥ विप्र कहे तुज
 सारिखी रे, नारी नहीं गुणधाम ॥ वा० ॥ ४ ॥ जामा कहे तोषण
 खरं रे, कीजे अधिको रूप ॥ वा० ॥ विप्र कहे सुण वातनी रे, थाउं मूत्र
 विरूप ॥ वा० ॥ ५ ॥ रूप अनूप पठे थशे रे, तव जामा कहे नार ॥ वा० ॥
 कह्यो तेम करीये स्वामीजी रे, छिज बोले तिणी वार ॥ वा० ॥ ६ ॥ माथुं
 मुंभावो तुम्हे रे, कां लीपो मपी अंग ॥ वा० ॥ जीर्ण खंरु पहेरो वस्त्रने
 रे, मुज आगल रह्यो रंग ॥ वा० ॥ ७ ॥ रूप लावण्य सौजाग्यने रे,
 आरोपुं तुज देह ॥ वा० ॥ अर्थिणी तेह अंगीकरे रे, छिज बोले ससनेह ॥
 वा० ॥ ८ ॥ जूख घणी मुज पेटमां रे, तिणे नवि सूके कांइ ॥ वा० ॥
 जामा कहे सूपकारने रे, जोजन द्यो मन जाय ॥ वा० ॥ ९ ॥ तव ते
 छिज जामा जणी रे, जाखे इणी परे वात ॥ वा० ॥ जपी जोजन करं
 तिहां लगे रे, कुलदेवी पुर मंत ॥ वा० ॥ १० ॥ रुनु वुरु रुडु वुरु
 मंत्रने रे, स्वाहापद संयुत ॥ वा० ॥ जामा मंत्र जपे हवे रे, जोजन
 करे छिज रीत ॥ वा० ॥ ११ ॥ जामाथी वीहीती कहे रे, जाली हाथने
 एम ॥ वा० ॥ उठ उठ तव ते कहे रे, जूख्यो काढे केम ॥ वा० ॥ १२ ॥
 तृप्त थयो नहीं हुं हजी रे, जाशुं तृप्ति ज्यांहि ॥ वा० ॥ इम कही गया
 मुनिवेषथी रे, रुक्मिणी घर उठाह ॥ वा० ॥ १३ ॥ आसन लेवा रुक्मिणी
 रे, जाये मंदिर मांहि ॥ वा० ॥ वेसे आसने कृष्णने रे, मुनि वालक देखे
 त्यांहि ॥ वा० ॥ १४ ॥ विस्मयथी कहे रुक्मिणी रे, मत वेसो इण गर
 ॥ वा० ॥ गोविंद गोविंदसुत विनारे, नवि वेसे इम धार ॥ वा० ॥ १५ ॥
 देव सहे नहीं अन्यने रे, तव साधु बोलंत ॥ वा० ॥ अमचा तपपरजायथी
 रे, देव न कोइ ठवंत ॥ वा० ॥ १६ ॥ रुक्मिणी कहे केम आवीया रे,
 तव कहे साधु वाल ॥ वा० ॥ तप कखुं पोरुश वर्पेनुं रे, आहार रहित विक-
 राख ॥ वा० ॥ १७ ॥ धावण मातनुं धावीयो रे, जन्म थकी नहीं जेण
 ॥ वा० ॥ पारण अर्थे आवीयो रे, जूख टखे मुज तेण ॥ वा० ॥ १८ ॥
 रुक्मिणी कहे नवि सांजळ्युं रे, सोळ वरस तप क्यांहि ॥ वा० ॥ वरसी
 तप सगे ज्ञाखीयुं रे, मुनिने आगम मांहि ॥ वा० ॥ १९ ॥ मुनि कहे
 काम शुं ताहरे रे, थापुं होय तो थाप ॥ वा० ॥ नहीं थापे तो जायशुं रे,

सत्यजामा घर थाप ॥ वा० ॥ २० ॥ नवमी त्रीजा खंरमां रे, दास बीजे
अधिकार॥वा०॥ पद्मविजय कहे पुण्ययी रे, प्रद्युम्न करे चमत्कार ॥ वा० ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुक्मिणी कहे रांप्युं नची, उछेगे करी थाज ॥ मुनि कहे श्यो उछेग
ठे, ते कहे मुणो महाराज ॥ १ ॥ पुत्रवियोग पूजा करुं, कुलदेवी धरी
प्रीत ॥ शिरनो घलि देवा जणी, यइ तत्पर ए रीत ॥ २ ॥ तव घोडी
कुलदेवता, फलशे एमां फंद ॥ तव मलशे मुत ताहरो, म कर फोक थाकंद
॥ ३ ॥ ते पण थांयो मोहरीयो, नवि थाव्यो मुऊ पुत ॥ माटे तुम्हे
होरा जुड, ए माहरो आकृत ॥ ४ ॥ तव घोडे मुनिवर दवे, न फळे खाडी
हाय ॥ होरा जोरावर अठे, छुःखीयाने दीचे वाय ॥ ५ ॥ यतः ॥
रिक्तपाणिन पश्येत, राजानं देवतं गुरुम् ॥ नेमिचर्चुं विशेषेण, फलेन फलमा-
दिशेत् ॥ १ ॥ रुक्मिणी कहे थापुं किंयुं, तव कहे मुनिवर वाण ॥ पेया
रांधी मुऊ जण, थापो तपसी जाण ॥ ६ ॥ तेह पचाये जेटळे, पण नवि
खागे थाग ॥ मुनि कहे नूख्यो बहु थनुं, ए मोदक यो राग ॥ ७ ॥ तुम्हने
न पचे खाडुथा, एह जरे गोविंद ॥ पचशे तपपरजावची, जाले एम
मुणींद ॥ ८ ॥ जेम थाप्या तेम खाइ गयो, रुक्मिणी विसय पाम ॥ मनमां
हसती हर्षणुं, अचरिज थयुं ण वाम ॥ ९ ॥

॥ दास दशमी ॥

॥ जिनवचने धेरागीयो हो धना ॥ पदेशी ॥ वनपालक थावी कहे
हो जामा, फल कोइ खाइ जाय ॥ तृणरक्क कहे तृण नहीं हो जामा,
कोइक जोखव्या थाय रे ॥ हो मोरी जामा ॥ १ ॥ थम्ह कोइ तगी थावे ॥
ए टेक ॥ परवमांधी जख पी गयो हो जामा, जानु पनीयो हेठ ॥ जामा कहे
छिज किहां गयो हो दासी, तेडी खावो जखी पेर रे ॥ हो मोरी दासी ॥ थम्ह
॥ २ ॥ दासी कहे सवि बातनी हो जामा, खाइ गयो सवि अन्न ॥ सत्यजामा
ते सांजखी हो दासी, विखळाणी घणुं मन्न रे ॥ हो मोरी दासी
॥ थम्ह ॥ ३ ॥ जामा कहे तुम्हे सांजखो हो दासी, खावो रुक्मिणी
केश ॥ दासी जइ रुक्मिणी कने हो मागे, केश दीयो सुविशेष रे ॥ हो मोरी
जामा ॥ थ० ॥ ४ ॥ तव माया मुनि तेहना हो जामा, कुंतल खीचे
ततकाळ ॥ वछ मांदि जरीने दीचे हो जामा, दासी गइ तिणे ताळ रे ॥

हो मोरी जामा ॥ अ० ॥ ५ ॥ आवी जामानी कने हो माता, जामा पूवे
 तास ॥ आ अचरिज दीसे किस्थुं हो दासी, कोणे दीधो पास रे ॥ हो मोरी
 दासी ॥ अ० ॥ ६ ॥ दासी कहे जामा सुणो हो माता, स्वामी तेहवो
 परिवार ॥ होय नहीं तो शोजे नहीं हो माता, तिणे एहवुं मन धार रे ॥
 हो मोरी माता ॥ अ० ॥ ७ ॥ खेद खही ते सांजली हो जामा, मोकखे
 नापित ताम ॥ माया मुनिप तस मुंडीया हो जामा, सह नाठा तिण गम
 रे ॥ हो मोरी माता ॥ अ० ॥ ८ ॥ नापित मुंन देखी करी हो जामा, जनकी
 क्रोधे जराय ॥ दामोदर पासे गइ हो स्वामी, मुखयी कहे तिण गाय रे ॥
 हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ ९ ॥ केश दान पण तुम्ह कने हो स्वामी, कीधुं
 ठे महाराज ॥ तेह अपावो मुकने हो मोरा स्वामी, मुंन रुक्मिणी आज रे ॥
 हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ १० ॥ ताम हरि हसीने कहे हो जामा, मुंनित दीसो
 आप ॥ ते कहे हांसीयी सखुं हो स्वामी, केश अपावो आप रे ॥ हो मोरा
 स्वामी ॥ अ० ॥ ११ ॥ कृष्णजी रामने मोकखे हो स्वामी, जिहां प्रद्युम्न कुमार ॥
 रूप करी तिहां कृष्णनुं हो स्वामी, बियाए तिणी वार रे ॥ हो मोरा स्वामी
 ॥ अ० ॥ १२ ॥ बलदेव खज्जा खही बल्ल्या हो स्वामी, पूरव थानके आप
 ॥ तिहां पण कृष्ण देखी करी हो स्वामी, बलदेव कहे इम जाय रे ॥ हो
 मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ १३ ॥ हांसी करो केम इणी परे हो स्वामी, आव्या
 तुम्हे तिहां जाय ॥ इहां यकी नथी उठीयो हो स्वामी, इहां पण माया थाय
 रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ १४ ॥ जामा गइ निज थानके हो स्वामी,
 नारद रुक्मिणी पास ॥ आवी कहे सुत ताहरो हो नारी, प्रद्युम्न नाम
 ते खास रे ॥ हो रुकी नारी ॥ अ० ॥ १५ ॥ तव निज रूप प्रगट करी
 हो माता, प्रणमे मोद कुमार ॥ कहे कुमार एणी परे हो माता, देखो
 एक चमत्कार रे ॥ हो मोरी माता ॥ अ० ॥ १६ ॥ रथ माया करी तेहमां
 हो माता, रुक्मिणीने चेसारी ॥ खेइ चाढ्यो आकाशमां हो माता, शंख पूरे
 बली सार रे ॥ हो मोरी माता ॥ अ० ॥ १७ ॥ मुखयी इणी परे
 जाखतो हो माता, खेइ जाउं तुं ए नार ॥ बलीया हो तो आवजो हो
 माता, हरि खहे शंक तिवार रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ १८ ॥ मरवानी
 इथा ए कुण करे हो स्वामी, चाढ्यो सबखयी राय ॥ धनुष टंकारव
 तिहां करे हो स्वामी, प्रद्युम्न साहमो थाय रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ०

॥ १९ ॥ विद्यावसथी कृष्णने हो स्वामी, आयुष विनु करे तेह ॥ सेन्य
सवे जागी गयुं हो स्वामी, खेद खहे हरि देह रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥
अ० ॥ २० ॥ दक्षिण अंग फरवयुं तिहां हो स्वामी, तव तिहां नारद आय ॥
रुक्मिणी सहित ए पुत्रने हो स्वामी, व्यो अनुग्रह करो राय रे ॥ हो मोरा
स्वामी ॥ अ० ॥ २१ ॥ युऊ करो किण कारणे हो स्वामी, तव प्रयुम्न
कुमार ॥ पाय पडे बख कृष्णने हो स्वामी, हर्ष खहे ते अपार रे ॥ हो मोरा
स्वामी ॥ अ० ॥ २२ ॥ प्रयुम्न ने बखी रुक्मिणी हो स्वामी, पेत्ते छारि-
का मांदि ॥ हरि चाचीनी परे शोजता हो स्वामी, यया घर घर उरसाह
रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ २३ ॥ टल्या वियोग माय तायना हो स्वामी,
त्रीजे खंने एम ॥ वीजे अधिकारे जखी हो स्वामी, ढाल दशमी कही प्रेम
रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ २४ ॥ ए अधिकार पूरण ययो हो
स्वामी, हमाविजय जिन नाम ॥ उचम गुरु आषा लही हो स्वामी, पद्म-
विजय एण ठाम रे ॥ हो मोरा स्वामी ॥ अ० ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ २६ ॥
इति श्रीमदुत्तमोत्तमविजयपादपद्मभृंगतुल्यपद्मविजयविरचिते श्रीमन्नमर-
निकरवरवंदितपादपद्मनेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे रुक्मिण्यादिपरिणयन-
पांनवजौपदीसंप्रवरप्रयुम्नचरित्रकीर्तनो नाम तृतीयखंडे द्वितीयोऽधिकारः ॥

॥ अथ तृतीयखंडस्य तृतीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रीशंखेसर पासजी, पूरे आश सुवास ॥ परतो जास प्रगट घणो,
प्रणमुं पदकज तास ॥ १ ॥ शारद गुरु चरणे नमी, बखी विद्या दातार ॥
श्रीजा खंन ठणो कहुं, हवे त्रीजो अधिकार ॥ २ ॥ हवे प्रयुम्न आगमननो,
वरते उत्सव सार ॥ डुर्योधन कहे कृष्णने, स्वामी सुणो एण वार ॥ ३ ॥
मुऊ पुत्री तुम सुतवधू, खेइ गयो कोइ थाय ॥ खोजी खाओ तेहने, जेम
परणे सुत राय ॥ ४ ॥ कही प्रयुम्न कुमारने, तेनी कन्या तेह ॥ परणो
कहे प्रयुम्नने, पण नवि परण्या जेह ॥ ५ ॥ परणाव्यो ते जानुने, हवे
प्रयुम्नने थाय ॥ खेचरी जूचरी हर्षथी, परणावे बडु राय ॥ ६ ॥ नार-
दनी पूजा करी, बजे रुक्मिणी काहान ॥ एण अवसर जे निपजे, ते सुणो
यइ सावधान ॥ ७ ॥

॥ ढाव पहेली ॥

॥ चांदखीयो ते उग्यो रे हरणी आथमी रे ॥ ए देशी ॥ नामा जइ सुती
 रे जूनी खाटमां रे, आमण दूमणी तेह ॥ कृष्णजी पूठे रे नारी बोझो
 नहीं रे, कहो अम कारण जेह ॥ नामा ॥ १ ॥ तुज किण डुहवी
 रे थपमानी किणे रे, सत्यनामा कहे ताम ॥ जा० ॥ २ ॥ अछम करीने कृष्णे आता-
 राणीयो रे, हरिणगमेपी रे देव ॥ प्रगट थइ कहे केम समख्यो थवे रे,
 कृष्ण कहे ततखेव ॥ जा० ॥ ३ ॥ सुरकहे हार ए आपजो तेहने रे, होशो
 सुत मनोहार ॥ देव अटश्य थयो नामा हरखती रे, पामी ते गुन हार ॥ जा० ॥
 ४ ॥ प्रज्ञति विद्याथी जाणीयुं रे, हार प्रयुग्न कुमार ॥ थपहरी निज
 नागा आगस्र कहे रे, दयो ए माताजी हार ॥ जा० ॥ ५ ॥ मुज सरिखो
 मुम्ह धीनो सुत थशे रे, तव कहे रुक्मिणी नार ॥ वो सुत नारी उत्तम
 प्रगथे नहीं रे, बोझे तेह कुमार ॥ जा० ॥ ५ ॥ कहो तेहने थापुं सुत कारणे
 रे, बोझी तव तस माय ॥ तुज बिरहे डुःखिणी मुज सारिखी रे, जांजुखी
 नित्य आय ॥ जा० ॥ ७ ॥ ते कारण सुत आपो पहने रे, तव
 थापे तस हार ॥ नामा सरिखुं रूप करे बखी रे, कृष्ण घरे गइ सार ॥
 जा० ॥ ७ ॥ रतिक्रीडा करी तिण समे देवतारे, महाशुक कदपथी आय ॥
 फेटव जांजुवर्नीनी कूयमां रे, उपना मिह स्वप्न पाय ॥ जा० ॥ ८ ॥ जांजु-
 वती हवे निज थानक गइ रे, आर्वी नामा तिवार ॥ कृष्णजी चिते रे
 गोगनृति नहीं रे, अहो अहो नारी संसार ॥ जा० ॥ १० ॥ दूमणां जइने
 बखी आर्वी करी रे, थयवा नामाने वेश ॥ नखीयो मुज इण दाणे द्विण-
 हीके रे, इम करी रमे ते विशेष ॥ जा० ॥ ११ ॥ नेरी वजाये रमण समय
 तिहां रे, श्रीप्रयुग्न कुमार ॥ ते मुणी कृष्ण विचारे ए सवे रे, काम प्रयुग्न
 ए वार ॥ जा० ॥ १२ ॥ नारी होय ते निधे निपजे रे, प्रातसमय हवे
 आय ॥ जांजुवर्नी घरे कान गया हवे रे, देखी कहे इम राय ॥ जा० ॥
 १३ ॥ पूठे हार ते पान्यो छिहां यकी रे, जांजुवर्नी कहे ताम ॥ आर
 क्युं केन जात्रे विसरी रे, मुम्ह प्रसादे ए नाम ॥ जा० ॥ १४ ॥ सिद्धसत्र
 सुखीने रुहे कृष्णजी रे, प्रयुग्न सन तुज पुन ॥ थशे कहीने गया रां
 नानथी रे, जांजुवर्नी सुत प्रभू ॥ जा० ॥ १५ ॥ बीती पण पत्रीने सुत

यया रे, एक दिन प्रद्युम्न कुमार ॥ जोजकट नगरे मोकखे छूतने रे,
रुक्मिण राय सुसार ॥ जा० ॥ १६ ॥ तेहनी वेदजी नामे मुता रे, ते प्रद्यु-
म्नने काज ॥ ते पण जइ जाखे तव ते कहे रे, जइ कहेजे तुज राज
॥ जा० ॥ १७ ॥ देखं चंफालने पण बिष्णुकुखे रे, नवि थापुं कोइ वार ॥
छूते पण आवीने ते कलुं रे, तव ते रुक्मिणी नार ॥ जा० ॥ १८ ॥ खेद
छही तव पूठे मुत जलो रे, माता केम लहो खेद ॥ जाखे कारण रुक्मिणी
तेहने रे, कुमर कहे शुज वेद ॥ जा० ॥ १९ ॥ एहने उचित करी थमे
परणशुं रे, एम कही शांयनी साथ ॥ जोजकटे चांफालरूपे गया रे,
सहु जन मन करे हाथ ॥ जा० ॥ २० ॥ किन्नर स्वर गावे ते बिहु जणा रे,
जाणे रुक्मिण राय ॥ तेनावी गवरावे तेहने रे, पुत्री उत्संगमां ठाय ॥ जा० ॥
२१ ॥ दान देइ पूठे ते नरपति रे, आढ्या किहां थकी थाज ॥ ते कहे संगे
थकी आढ्या अम्हे रे, कृष्ण महाराजने काज ॥ जा० ॥ २२ ॥ पूठे वेदजी
तव तेहने रे, कृष्णने रुक्मिणी नार ॥ तेहनो सुत प्रद्युम्न ते सांजल्यो
रे, जाणो ठो तुमे सार ॥ जा० ॥ २३ ॥ शांय कहे तस कुण न उखले
रे, विश्व मांहे रे विख्यात ॥ तेहनुणी उत्कंठित ते थइ रे, सुणो एहवे थव-
दात ॥ जा० ॥ २४ ॥ त्रीजे खंडे ने अधिकारमां रे, पहेली दास रसाज
॥ पंनिन उत्तमविजय गुरु थकी रे, पयने मंगलमास ॥ जा० ॥ २५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गज वूटो बंधन थकी, थयो ते हासकलोख ॥ तेहने वश करी नवि
शके, बहु जननो करे रोख ॥ १ ॥ पटह बजावी इम कहे, वश करे जे गज-
राज ॥ बांठित थापुं तेहने, सारुं तेहनुं काज ॥ २ ॥ शांय प्रद्युम्न ते
धख्यो, कख्यो ते वश गजराज ॥ वर मागे राजा कने, पुत्री रंधण काज ॥ ३ ॥
भूपति कोप्यो ते मुणी, काढ्या नचरी वहार ॥ रात पडे प्रद्युम्न हवे, सूतां
लोक तिवार ॥ ४ ॥ विद्याधी चाल्यो हवे, सप्तम भूमि आवास ॥ स्नेह-
पत्र थापे तदा, वेदजी कहे तास ॥ ५ ॥ माग तुं मागे ते दजं, तव कहे
ताहरुं काम ॥ तुज इछा प्रद्युम्ननी, ते हुं जाण ए ठाम ॥ ६ ॥ विद्याए
थमि करी, परण्या प्रद्युम्न नार ॥ क्रीना करी कहे केहने, केहेशो न
एह विचार ॥ ७ ॥

॥ दाख वीजी ॥

॥ हरिया मन लागो ॥ ए देशी ॥ प्रद्युम्न कुंवर गया हवे, क्रीमा करी
संसार रे ॥ कन्या मन वाहाली ॥ रतिश्रमथी जागी नहीं, वहाणुं वाह
तिवार रे ॥ कन्या ॥ १ ॥ राय प्रमुख सहु आवीया, देखे विवाहनां चिह्न
रे ॥ क० ॥ विह्वल मन. राजा थयो, कुल कीधुं मुज किन्ह रे ॥ क० ॥
॥ २ ॥ में परणावी न केहने, इछाए करी क्रीम रे ॥ क० ॥ दीधी चना-
खने रुश्मनी, थइ ए अकार्यथी पीम रे ॥ क० ॥ ३ ॥ ते चानाखने आपतो,
करतो अनेक विलाप रे ॥ क० ॥ कहे चनाख ते इणी परे, बात सुणो एक
आप रे ॥ क० ॥ ४ ॥ चर्मकाज करबुं पडे, थाय तो आवो आज रे ॥ क० ॥
कन्याने कहे राजा हवे, करावे ठे ए अकाज रे ॥ क० ॥ ५ ॥ करशुं सहु अम्हे
इम सुणी, तेह गया लेइ नार रे ॥ क० ॥ करे विलाप राजा हवे, मन
चिंते ते वार रे ॥ क० ॥ ६ ॥ धिक्कार हो मुजने इहां, रुक्मिणी सुत नवि
दीध रे ॥ क० ॥ क्रोधे करी चनाखने में, एह अकारय कीध रे ॥ क० ॥
तूर ध्वनि सुणी पूठतो, कोण वजावे ए तूर रे ॥ क० ॥ शाय प्रद्युम्न कुमार
विहु, तूर वजनावे भूर रे ॥ क० ॥ ७ ॥ तब तेडे हर्षित थइ, सांजली सहुं
विरतंत रे ॥ क० ॥ पूठीने निज पुरे गयो, क्रीमा करे पुण्यवंत रे ॥ क० ॥
॥ ८ ॥ द्यूत तणी क्रीमा करे, शाय ने जीरु कुमार रे ॥ क० ॥ हारे जीरु
धन बहु, जामाने कहे वारंवार रे ॥ क० ॥ १० ॥ जामा जइ कहे कृष्णने,
जांबुवतीने कहे कहान रे ॥ क० ॥ जांबुवती पातुं कहे, सांजलो कान्ह
देइ कान रे ॥ क० ॥ ११ ॥ म्हारो सुत नवि एहवो, कोइ काले दुःखदाय
रे ॥ क० ॥ समके न कांइ मुज वालको, इम केम जाखो आय रे ॥ क० ॥
॥ १२ ॥ कृष्ण कहे सुण सिंहणी, समके नहीं तुज वाल रे ॥ क० ॥ पण
तस जाणे वारता, नागघटा विकराल रे ॥ क० ॥ १३ ॥ बात कहो केम
एहवी, कोइ दिन नवि सुणी स्वाम रे ॥ क० ॥ कृष्ण कहे जीरु प्रते, मारे
तुज सुत आम रे ॥ क० ॥ १४ ॥ वीजे खंडे रुयडी, वीजे अधिकारे ढाख
रे ॥ क० ॥ वीजी पद्मविजय कहे, सुणतां मंगलमाल रे ॥ क० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कृष्ण कहे सुण नार तुं, जाणे मुज सुत वाल ॥ पण वालक चेष्टा
हवे, देखातुं ततकाल ॥ १ ॥ आजीरूप करी हवे, आजीरी करी नार ॥

घारिका मांहे पेसतां, माये तकनो जार ॥ २ ॥ शांव कुमरे दीठां हवे, आजीरी
आजीर ॥ खेठाचारी इम कहे, आजीरीने धीर ॥ ३ ॥

॥ दाख त्रीजी ॥

॥ सावरमतीए आजीलां जरपूर जो ॥ ए देशी ॥ सुण महियारी शांव
कहे इम बाणी जो, गोरस लेखुं तुज पासे विकय करी रे ॥ इम कहीने
देवकुलमां गयो जइ तास जो, बोलावे तुं आवे उरी आजीरी रे ॥ १ ॥
कहे आजीरी नहीं पेसुं एह मांहि जो, मूल्य आप मुकने तुं आपुं गोरसुं रे
॥ तव कहे निश्चय आववुं पमशे अग्र जो, नहीं आवे तो गोरस ताहं फोनशुं
रे ॥ २ ॥ इम कही जाली हाथ ते शांव कुमार जो, खेंचे रे देवकुलमां
ताणे चुनकी रे ॥ आजीरी कहे मत कर एहवुं काम जो, फाटे चुनकी म्हारी
ते अति जूनकी रे ॥ ३ ॥ दोणी गोरस करी जांगशे आज जो, करशुं
रे फरीयादी कृष्ण नरिंदने रे ॥ देवकुलमां तेव्यानुं शुं तुज काम जो, इम
करतां होइ निध ते सुर नरिंदने रे ॥ ४ ॥ बोले तव आजीर शांव कुमार
जो, प्राणप्रिया केम म्हारी लेइ जाये थठे रे ॥ इम कहेतां तस शब्द
तणे अनुसार जो, जांबुवती हरि जाणी लाज्यो तव पठे रे ॥ ५ ॥ मुख ढांकीने
नागो शांव कुमार जो, देखाव्युं सुतचरित्र ते जांबुवती प्रते रे ॥ बीजे
दिन हवे शांवने सजा मजार जो, तेडे हरि मन हर्षे धरी वहुखे मते रे
॥ ६ ॥ आवे खीली घनतो हरिने पास जो, पूठे तुं शुं एह करे ठे तव कहे रे ॥
जे कहेसे गतकाखनी वात ते मुज जो, तेहना रे मुख मांहि मारशुं गहगहे रे
॥ ७ ॥ ते माटे ए खीली घनीये स्वाम जो, आगामिक मुज बुद्धि ते स्वामी जंखी
चकी रे ॥ इम सुणीने कहे कृष्ण ए खेठाचार जो, काम तणे परवश ए काढ्यो
पूर थकी रे ॥ ८ ॥ स्नेही ने वली पूर्व जब जाइ जाणी जो, शांवने प्रकृति
दीये प्रद्युम्न एकलो रे ॥ जीरु महेन करतो प्रद्युम्न नित्य जो, जामा कहे तुं
शांव परे जा वेगलो रे ॥ ९ ॥ जावें पण हुं आवुं वयारे मात जो, जामा कहे कर
जाली आवुं तेडवा रे ॥ कुमर कहे ए आण करुं तुज मात जो, इम कहे शांव
प्रद्युम्न तणा ययो जोरवा रे ॥ १० ॥ एके ऊणी सो कन्या विवाह जो, कीधो जीरु
कुमर संपाते तेहनो रे ॥ प्रकृति संजखावे जइने तास जो, जाणी वात प्रद्युम्ने
शांव ठे जेहनो रे ॥ ११ ॥ जितशत्रु राजानुं सैन्य करंत जो, शांव कन्यातुं
रूप करीने तिहां रहे रे ॥ जामानी दासी आवी तिण धान जो, ते

देखीने जइने जामाने कहे रे ॥ १२ ॥ जामा कहे जितशत्रुने इम वाणी जो
 तुम्ह पुत्री परणावो अम्ह सुतने चली रे ॥ जितशत्रु कहे परणावुं हुं ताम
 जो, हाथ जाली तुम्हे खेइ जावो अम्हे मोकली रे ॥ १३ ॥ इम सुणी जाम
 तेमण आवे तास जो, तव तिहां शांव कुमार विचारे एहवुं रे ॥ लो
 सहु देखो मुज शांवनुं रूप जो, जामा देखो रूप ते कन्या जेहवुं रे ॥ १४ ॥
 हाथ जाली तेनी जाय शांवने नारी जो, नर नारी सहु विस्मय पामे तिणे
 समे रे ॥ कर जाले बीजी कन्यानो आप जो, आप तणो कर आपे जीरु हाथमे
 रे ॥ १५ ॥ परणी वासजुवनमां जावे जाम जो, तव भृकुटी करी
 शांव कहे जावेगलो रे ॥ जइ संजसावे जामाने ते वात जो, ए तो आव्यो
 शांव ते मानुं मयगलो रे ॥ १६ ॥ जामा कहे कोणे तेज्यो तुजने
 ज जो, तव कहे तुम्हे तेज्यो ने परणाव्यो बली रे ॥ साखी सघळा छारिका
 पासी लोक जो, लोके पण तस साखा जरी आवी मली रे ॥ १७ ॥
 कृष्णे पण आवीने सघली नार जो, सहु साखे परणावी शांव कुमारने रे
 ॥ एक दिन श्रीवसुदेवनी पासे तेह जो, आवे रमता रमता नमसाकारने
 रे ॥ १८ ॥ शांव कहे बहु काख जम्मा तुम्हे बाहार जो, बहु नारी परणा
 तेहमां अचरिज किशुं रे ॥ ठाम वेठां कन्या शत परणा स्वामी जो, अंत
 जाणो तुम्हे ने अम विद्ये इस्युं रे ॥ १९ ॥ कहे वसुदेव तुं कूपमंडूकनी तुज
 जो, काढी मूक्यो ने ठसथी तुं आवीयो रे ॥ देश भ्रमण करतां मुजने बहु
 मान जो, समुद्रविजय करीने घर तेनी लावीयो रे ॥ २० ॥ पामी ते
 अपमान ने प्रणमे पाय जो, स्वामी में अज्ञानपणे इम जालीयुं रे ॥ महारा
 ए अरराध ते खमजो स्वामी जो, करी नहीं जालुं जेह अम्हे तुम्ह
 वालीयुं रे ॥ २१ ॥ त्रीजे खंडे ने त्रीजे अधिकार जो, त्रीजी दास ते नाली
 एह मनोहर रे ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो शिष्य कहंत जो, पद्मविजय
 इम जविका सुणजो गुणधरु रे ॥ २२ ॥ सर्वे गाथा ॥ ७९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ यवनहीपयी इण समे, बहु व्यापारी लोक ॥ आव्या करियाणां जरी,
 दान करे तस रोक ॥ १ ॥ बेची करियाणां सवे, राजएहे ते जाय ॥ रज-
 कंयसने बेचवा, खान अधिक इनाय ॥ २ ॥ शीन उष्ण हरता सदा, अरुण
 रोम होय तास ॥ जीवजशा ते देखीने, मूक्य करे तस पास ॥ ३ ॥ व्या-

पारी रोवे धनुं, अमचुं महा अजाग ॥ छारिका मूकी आनीया, बहुसां
साजने राग ॥ ४ ॥ जीवजशा पूठे तदा, छारिका नयरी कोण ॥ राजा पण
तिहां कोण ठे, तव बोखे ते वयण ॥ ५ ॥ देवे कीधी छारिका, तिहां कृष्ण
महाराय ॥ तव रोती नारी कहे, जीवे यडुसमुदाय ॥ ६ ॥ तेह जरासंधे
सुण्युं, काख कंसनुं घेर ॥ संजारी सेनापति, तेमी कहे इणी पेर ॥ ७ ॥

॥ दाख चोयी ॥

॥ दाख पीपारीनो साहिवो रे ॥ ए देशी ॥ मंत्री मोरा रे ॥ अर्थ जरतनां
सहु राजवी रे, तेमो मूकीने झूत राज ॥ जश्ये यादव उपरे रे, इणीये
वसुदेव पुत राज ॥ १ ॥ पुष्प प्रमाणे सहु निपजे रे ॥ ए आंकणी ॥ मं० ॥ बहु
मंत्रीश्वर वारता रे, चखितगखित मति तेह राज ॥ दक्षिण जानु उपाकतां
रे, ठीक करे जे संदेह राज रे ॥ पु० ॥ २ ॥ मं० ॥ श्याम धिखानी आनी
फरी रे, चढतां गजवर संध राज ॥ बूटो हार सोहामणो रे, पनीयो मुकुट
शिरबंध राज ॥ पु० ॥ ३ ॥ मं० ॥ तूर शब्द विरसो हुवे रे, वाजे प्रचरुं
वाय राज ॥ जेह्यी उळेग उपजे रे, कांकरी उडे ते गाय राज ॥ पु० ॥
॥ ४ ॥ मं० ॥ ठग्र ध्वजा दंन जांगीयां रे, ह्य चक्र रथ ने तुरंग राज ॥ बहु
सेन्ये तेह परबख्यो रे, रचना होय तिहां जंग राज ॥ पु० ॥ ५ ॥ मं० ॥
मूय पुरीष अंतर नहीं रे ॥ रुधिर विरस पडे त्यांदि राज ॥ विरस शिवा
तिहां घोखती रे, गर्दज चूंक ते राहि राज ॥ पु० ॥ ६ ॥ मं० ॥ वाम
नयन फरख्युं तिसे रे, शकुन निमित्त इम वारे राज ॥ मति उपारे स्वसी
जेहनी रे, अक्खुं मन मांदि धारे राज ॥ पु० ॥ ७ ॥ मं० ॥ नारद आनीने
कृष्णने रे, वात सवे संजसावे राज ॥ जैरी सुघोपा घंटा परे रे, कृष्णजी तिहां
पजनावे राज ॥ पु० ॥ ८ ॥ मं० ॥ देव परे सहु राजवी रे, जेसा यादव
पाय राज ॥ उमतेनादि बखीया घणुं रे, ददा दशार्द बखी राय राज ॥
॥ पु० ॥ ९ ॥ मं० ॥ समुद्रविजय तस सुत आनीया रे, महानेमि सत्यनेमि
राज ॥ ददनेमि रपनेमिजी रे, अरिदा अरिष्टनेमि राज ॥ पु० ॥ १० ॥ मं० ॥
जयसेन ने महाजय जसा रे, तेजसेन जय मेघ राज ॥ चित्रक गौतम जापीवे
रे, अफळक गाजे ज्युं मेघ राज ॥ पु० ॥ ११ ॥ मं० ॥ अयं ने शिवनंदन ग्यडा
रे, नदाराय विष्णुकुतेन राज ॥ अन्न नुन संयुत आनीया रे, अहोन्न
नाम पदुसेन राज ॥ पु० ॥ १२ ॥ मं० ॥ ५४ नुन निमित्त ने आनीया

रे, सागर पट्ट सुत खेय राज ॥ हिमवान त्रण पुत्रयी रे अचल रे
 सग पय राज ॥ पु० ॥ १३ ॥ मं० ॥ पांच पुत्रशुं आवीया रे, धरण नाम
 महाराय राज ॥ पूरण चउ सुत तेमीने रे, अजिचंद्र पट्ट सुत आव
 राज ॥ पु० ॥ १४ ॥ मं० ॥ श्रीवसुदेवजी आवीया रे, बहु सुतने परिवर्त
 राज ॥ अक्रूर ने क्रूर नामथी रे, ज्वलन अशनिवेग धारे राज ॥ पु० ॥
 ॥ १५ ॥ मं० ॥ वायुवेग अमितगतिजी रे, महेंद्रगति वली नाम राज ॥ सिद्धा
 रथ दारु रुयना रे, सुदारु वीर्यधाम राज ॥ पु० ॥ १६ ॥ मं० ॥ सिंह ने
 सतंगज सुत जला रे, नारद ने मरुदेव राज ॥ सुमित्र कपिल वलीया ब
 रे, पद्म कुमुद आवे देव राज ॥ पु० ॥ १७ ॥ मं० ॥ अश्वसेन पुंड्र नामथी
 रे, रत्नगर्ज अजिधान राज ॥ वज्रबाहु बाहुभृत वली रे, महावलीया स
 जान राज ॥ पु० ॥ १८ ॥ मं० ॥ चंद्रकांत शशिप्रज सुणो रे, वेगवान वायु
 वेग राज ॥ अनाधृष्ट दृढमुष्टिजी रे, हिममुष्टि अति तेग राज ॥ पु० ॥
 ॥ १९ ॥ मं० ॥ वंधुपेण सिंहसेनजी रे, युधिष्ठिर नाम राज ॥ शिखायुध
 ने गंधार वली रे, पिंगल आवे रणकाम राज ॥ पु० ॥ २० ॥ मं० ॥ जरा
 कुमर बाह्मिक कहा रे, सुमुख ने दुर्मुख जाण राज ॥ राम ते रोहिणी
 क्लृपना रे, महावलीया गुणखाण राज ॥ पु० ॥ २१ ॥ मं० ॥ वज्रवंप्र अमित
 प्रज रे, रामना बहु आवे पुत राज ॥ मुख्य तणां अजिधा सुणो रे,
 उदमूक निपथ ते उत्त राज ॥ पु० ॥ २२ ॥ मं० ॥ प्रकृतियुति चारुदत्त ध्रुव
 रे, शत्रुदमन ने वली पीठ राज ॥ श्रीध्वज नंदन चित्ररुयना रे, श्रीमान
 दशरथ इठ राज ॥ पु० ॥ २३ ॥ मं० ॥ देवानंद ने नंदजी रे, विप्रथु शांत
 कुमार राज ॥ पृथु ने शतधनु नामथी रे, नरदेव महाधनु सार राज ॥ पु० ॥
 ॥ २४ ॥ मं० ॥ दृढधनु आदि आवे घणा रे, ए बलदेव कुमार राज ॥
 कृष्णना सुत हवे सांजलो रे, जानु ने चामर धार राज ॥ पु० ॥ २५ ॥ मं० ॥
 महाजानु अनुजानुजी रे, बृहध्वज सुविदित्त राज ॥ अग्निशिख धृष्ण
 संजयो रे, अकंपित शुक्रवित्त राज ॥ पु० ॥ २६ ॥ मं० ॥ महासेन उदधि
 गौतम वली रे, सुधर्म ने वली धीर राज ॥ प्रसेनजित सूरय चंद्रजी रे,
 वर्मा ने वली गंजीर राज ॥ पु० ॥ २७ ॥ मं० ॥ चारुकृष्णक कृष्णना रे,
 सुचारुदेवदत्त राज ॥ जरत ने शंख प्रयुम्नजी रे, शांभ प्रमुखजी आयात राज
 ॥ पु० ॥ २८ ॥ मं० ॥ विष्णुपुत्र सद्दसागमे रे, उग्रसेन राजान राज ॥

तेहना सुत पण आबीया रे, सांजखो तास अजिधान राज ॥ पु० ॥ २९ ॥
 ॥ मं० ॥ धर गुणधर शक्तिक दुर्धरा रे, चंड ने सागर आवे राज ॥ नामनो पार
 न पासिये रे, यादव पार न पावे राज ॥ पु० ॥ ३० ॥ मं० ॥ शुभ दिन कोटुक
 आपीयुं रे, शुभ शकुने ते प्रयाण राज ॥ तेह जनार्दन चाखीया रे, करता
 बहु नृप जाण राज ॥ पु० ॥ ३१ ॥ मं० ॥ एक एकधी वलीया घणुं रे, बियाण
 महाबलीया राज ॥ होकारे शत्रुसेन्ये रे, आसवे ते जसजखीया राज
 ॥ पु० ॥ ३२ ॥ मं० ॥ श्रीजे खंडे अधिकारमां रे, श्रीजे बोधी ए दास
 राज ॥ पद्मविजय कही सोहामणी रे, मुणतां मंगलमास राज ॥ पु० ॥
 ॥ ३३ ॥ मं० ॥ सर्व गाथा ॥ २१९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूर्वोत्तर दिशि चाखीया, जोजन पिस्ताखीश ॥ कृष्ण आवासे तिहां
 कणे, करवा जयत जगीश ॥ १ ॥ अनाधृष्ट आबी कहे, चार जोजन ठे
 दूर ॥ जरासंध नृप तिहां बकी, पण अपशकुन ठे जूर ॥ २ ॥ दीये अपः
 मान बंधु प्रते, मित्रने करे उद्देग ॥ बांक बिना कोपे घणुं, स्वेष्टाप अवि-
 बेग ॥ ३ ॥ सज्जनने संतापतो, साधु उपर द्वेष ॥ देव गुरु अपमानतो, रक्त
 न निडा रेख ॥ ४ ॥ दिवसे नित निडा करे, प्रजासोक विरक्त ॥ अप-
 निमित्त अपशकुन ते, दीसे सहु आसक्त ॥ ५ ॥ आणा मात्र पार्थिव सहु,
 सपखा बंते तुम्ह ॥ जीत घशे ए घानके, ए आशिष ठे थम्ह ॥ ६ ॥
 जादव सहु हवे सज्ज होइ, जरासंध सुणी तेह ॥ कहे किम ए अणवृक्षता,
 आव्या घानक एह ॥ ७ ॥ नवि बूजे गोवाखीया, समुद्रविजय केम अत्र
 ॥ आव्यो अणजाण्यो थइ, निश्चय मरवा काज ॥ ८ ॥ मारा सेन्य समु-
 द्रमां, साधुचूर्ण समान ॥ इम कहेतां घोड्यो हवे, हंसक मंत्री ते घान ॥ ९ ॥

॥ दास पांचमी ॥

॥ सुण मोरी तजनी रजनी न जावे रे ॥ ए देशी ॥ जादव बख पण
 तुष्ट म जाणो रे, बख बिण्णु जिनवर एणे ठाणो रे ॥ बीजा रायधी चहु
 बख बखनुं रे, हवे कहुं सांजखो बख जे विहनुं रे ॥ १ ॥ हितनी स्वामी
 कहीये बात रे, जादव बलीया आज विख्यात रे ॥ ए आंकणी ॥ सोख
 सहस बख सहित राजानो रे, संकषवद्ध घइ तिणे घानो रे ॥ विण्णु
 संकष लीये कर वाम रे, नवि खेंचाय सहु तिणे ठाम रे ॥ हित ॥ २ ॥

कोटी शिला उपाडे जेह रे, ते वासुदेव सुणीये एह रे ॥ वमणा वलीय
चक्री होय रे, अनंत गुणं वल तेहथी जोग रे ॥ हि० ॥ ३ ॥ ते तीर्थकर
जेहनी पास रे, तेहशुं युद्धथी थइये निराश रे ॥ पृथिवी उत्र ने मेरुनो
दंरु रे, करवा जेह समर्थ अखंड रे ॥ हि० ॥ ४ ॥ लोक अलोकमां नाखे
स्वामी रे, तेहने चालो प्रभु शिर नामी रे ॥ तेह अरिष्टनेमि जगवानो रे,
जीते त्रण जगतने मानो रे ॥ हि० ॥ ४ ॥ चोसठ इंद्र ते किंकर जेहना रे,
अम्ह सरिखा शी गणती एहना रे ॥ वात वली एक स्वामी सुणीये रे, चार
रथी शास्त्र मांहे सुणीये रे ॥ हि० ॥ ६ ॥ अतिरथी ने महारथी कहेवाय
रे, समरथी अर्द्धरथी चउ थाय रे ॥ तेहमां चार अतिरथी कहीये रे,
आपण सैन्य तुमे एक लहीये रे ॥ हि० ॥ ७ ॥ तेहना सैन्यमां तो त्रण दीसे रे,
ए पण वात ठे विशवावीशे रे ॥ महारथी प्रमुख तो बिहुं दल मांहि रे,
परमारथ पण तेहनो नांही रे ॥ हि० ॥ ८ ॥ हस्तिपंदमां सहु पंद पेसे रे,
यथपि तुम्ह वल महोदुं दीसे रे ॥ पण अरिहा हरि वल ते साथे रे, वलीयो
दीसे न एहने माथे रे ॥ हि० ॥ ९ ॥ दीगो स्वयंवर रोहिणी हेव रे,
जीत्यो किणी परे श्रीवासुदेव रे ॥ केम न संचारो स्वामी तेह रे, आज तो
बहुं दल मलीयो एह रे ॥ हि० ॥ १० ॥ चोसठ इंद्रने नमवा जोग रे,
जेहथी जाय जवजय शोग रे ॥ तेहशुं विक्रम करवुं नांही रे, नमहुं जोग्य
ठे स्वामी आंही रे ॥ हि० ॥ ११ ॥ इम सुणी हंसक मंत्रीनी वाणी रे,
मगधेश्वर तव क्रोध ते आणी रे ॥ ते कहे वलीया एहवा होता रे, तो केम
जयथी पश्चिम पहोता रे ॥ हि० ॥ १२ ॥ शौरि मथुरा केम एणे ठांनी रे,
हंसक बोले वातनी मांनी रे ॥ जीरु एह न जाणो कोइ रे, कालादिक लही
फल सहु होइ रे ॥ हि० ॥ १३ ॥ गजवर साथे ते दिन जायो रे, न
करे रण पंचानन आयो रे ॥ व्यालो वालो न रुंके चांप रे, ते कारण
विचारो आप रे ॥ हि० ॥ १४ ॥ अथवा रिपु हणवा एउपाय रे, लही संकोच
उत्तरवुं थाय रे ॥ इम सुणी कोपे नृप कलकलीयो रे, यादवे निश्चे एहने
ठलीयो रे ॥ हि० ॥ १५ ॥ तिण अथसर कहे किंजक मंती रे, रायने
गमती वातनी पंती रे ॥ जय पराजय तो पुण्यथी थाय रे, पण व्यवहार
ते केम मूकाय रे ॥ हि० ॥ १६ ॥ चक्रव्यूह इम करी मंडावे रे, आवी कृष्णने
चर-संजलावे रे ॥ गरुडव्यूह ते करे विस्तारे रे, खेचर आवे बहुल ते

वारे रे ॥ हि० ॥ १७ ॥ श्रीवसुदेवने पक्षे जेह रे, कृष्णनी पासे आवे तेह
रे ॥ प्रतिपक्षी जाय जरासंध पासे रे, कायर प्राणी झरे नासे रे ॥ हि०
॥ १८ ॥ कृष्ण सोंपे बली नेमने शोरि रे, वेयढु खेचर जीतवा वयरी रे ॥
शस्त्र न लागे मूलिका तेहवी रे, मेरु शिखरे वांहे बांधी एहवी रे ॥ हि०
॥ १९ ॥ वसुदेव दीये जिनवर नेम रे, वसुदेव चाट्या वेयढुगिरि एम रे
॥ इणी श्वसत तिहां शक आदेशे रे, मातलि नामे सारथि वेशे रे ॥ हि०
॥ २० ॥ दिव्य शस्त्र जरी रय ते खावे रे, नेमि जिनेसर माहे पधरावे रे ॥ ह्य
हेपारवे गजवर गाजे रे, रघ रणके कायर बहु जाजे रे ॥ हि० ॥ २१ ॥ जुद्ध ते
खागां विहुं श्रमाणी रे, पांची तेख जुं पीछे घाणी रे ॥ जावव नाठा कृष्णने
शरणे रे, बली कहे मरुं ए व्यूहने करणे रे ॥ हि० ॥ २२ ॥ प्रण जाग करो
जीतवा काजे रे, दक्षिण दिशि नेमि जिन ठाजे रे ॥ नाम अनाधृष्ट मध्ये
राजे रे, उत्तरे प्रस्यकुमार विराजे रे ॥ हि० ॥ २३ ॥ नेमि जिनेश्वर पक्षे राजा रे,
जीते रिपुदक्ष थंगे साजा रे ॥ पांमव ने बली कौरव खागा रे, कौरव मरता केइक
जागा रे ॥ हि० ॥ २४ ॥ केर घणो ते हुठ खनाइ रे, कहेतां नावे तास बनाइ
रे ॥ शरण करे जइ जरासंध पासे रे, पुण्य बिना सहु होइ निराशे रे ॥
हि० ॥ २५ ॥ नेमिचरित्र जोजो इण घाने रे, जुद्धहुठ ते न आवे माने रे ॥
प्रीजे खंडे प्रीजे अधिकारे रे, पांचमी दास कही मुप्रकारे रे ॥ हि० ॥ २६ ॥ नेमि
जिनेश्वरनो ए रास रे, सुणतां होवे लीख विधास रे ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो
शिष्य रे, पद्मविजय कहे विशवावीश रे ॥ हि० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ १५५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नाठो सेनानी ह्वे, गयो जरासंध पास ॥ हंकारे खेचर बहु, खेहेतो
मनमां प्राप्त ॥ १ ॥ दश हजार राजा तिहां, करवाने संग्राम ॥ मगधेसर
उगायतो, अमरप धरतो ताम ॥ २ ॥ कास कंस संग्रारतो, बली ते देखी
हार ॥ जरासंध मन चितवे, पडे आपणने मार ॥ ३ ॥ ते कारण हवे हुं चहुं,
इम चितयतां तास ॥ सह्य नुगट सपखा गया, करता महोटी थास ॥ ४ ॥

॥ दास ठही ॥

॥ कन्यानी देशी ॥ जुद्ध करे युद्ध यइ, शुद्ध रपनूनिमां, रप करण
प्रण, संदेश उठे ॥ सान्द एव सान, मन नान थापी ह्वे, चरमुखे सुपीय,
उठे ते रुठे ॥ जु० ॥ १ ॥ दोय दस सकस तिहां, सयस ऊंकरणे, थाग

धरी लागं लही, मागघेश ॥ जवण नामे जलो, खवण जडुसेन्यने, उगीये
समर वर, करण वेश ॥ जु० ॥ १ ॥ सारण कारण, दय मगघेशनो, जवणने
जमघ्दे, तवण कीधो ॥ तीर जिम नीर, वरसी करे पीर तस, एह जशवाद सुत,
कृष्ण लीधो ॥ जु० ॥ ३ ॥ सांजली तिहां वली, देहली रायनी, वल हकारे
निज, रीश आणी ॥ सैन्य जादव तणुं, देन्य तिण समे थयुं, नेम वि
इम, थरहरे प्राणी ॥ जु० ॥ ४ ॥ यतः ॥ तदवसरे यादवसैन्यं कीदृशमभूत्तु-
च्यते ॥ चाल ॥ विमुक्त पवर जाणयं, समुक्तियाजिमाणयं ॥ गलंतखण
हृद्यं, निवसेत सुहृजजठयं ॥ १ ॥ विमुक्त धीर धीरयं, विमग्गमाण नीरयं,
धुलंत यत्तचिंधयं, नचंत बहु कबंधयं ॥ २ ॥ ससामिणो विरत्तयं, पला-
यणेकचित्तयं ॥ मतेज संपणोद्धियं, तुरंग थद पेत्तयं ॥ ३ ॥ जयाउ दुषि
ठयं, रहोह रुद्ध पठयं ॥ अनोद्ध पेत्तणुग्घयं, पलाण तीरुवग्गयं ॥ ४ ॥
मयहेस वाण तानियं, संगाम जूमि पानियं ॥ संजायसावसेसयं, विमुक्त
जीवियासयं ॥ ५ ॥ नेमिजिनसठ, लेइ हठ वेठा रथे, सैन्य तिहांदेन्य,
देखीने पूरे ॥ शंख तिम धनुष्य, डुःखदाय शत्रु तणे, धनुपटंकारथी, बधिर
क्रूरे ॥ जु० ॥ ५ ॥ सह तिहां शंखनो, रव लागे घणो, पामी मूर्छा पड्या,
ठाम त्यांहि ॥ करे अनुग्रह तथा, निग्रह विश्वने, जिनवरा मगध, राजेश
कांही ॥ जु० ॥ ६ ॥ सद्य सावद्य जिन, थय ते नवि करे, विणु प्रति-
विणुने, हणत नित्ये ॥ तेह कारण जिने, निवारणो एकत्थो, क्रोध ते जोष
नहीं, जिनह चित्ते ॥ जु० ॥ ७ ॥ नकुल अर्जुन वली, जीम युधिष्ठिरो, समुद्र-
विजय सारण, आदि देइ ॥ रुंधीयो चिहुं दिशे, दश दिशे जट गया, जुद्ध करे
शूर थइ, क्रूर केइ ॥ जु० ॥ ८ ॥ नाम शिशुपाल, महाकाल परे आवीयो,
ग्रास यडुराशिने, तेह देतो ॥ समर शरजर तिहां, देखे सुरवर नजे, तेह
जमरायने, वाय पडोतो ॥ जु० ॥ ९ ॥ सहस दश सामटा, राय सम समय
ते, उगीया निज निज, सैन्य लेइ ॥ सुर थसुर चिंतवे, न हरि हवे नहीं
हली, थन्य सह राय पण, नहींय केइ ॥ जु० ॥ १० ॥ शंख पूरे प्रजु, धनुष
आस्फालता, रथ चिहुं फेर, सह मांहि घाली ॥ सिंह आपद परे, नाद
सिंहनो करे, तिणे चिहुं दिशे, जूमि चाली ॥ जु० ॥ ११ ॥ गरुगनी कूट,
गिरिनां पडे जमरु खे, ग्रास सही नास चिहुं, पास करता ॥ हय गय रह
निवह, केह तिहां करे, चूर्ण संपूर्ण थया, चित्त भरता ॥ जु० ॥ १२ ॥ मृग-

पति मृग परे, सहु तिहां नासता, त्रमत चिहुं पास, जिनराज दीसे ॥ करत
 उंवामीयुं, शिगु जेम रामते, दोज अकोजपणे, करत तीसे ॥ जु० ॥ १३ ॥ सर
 तणो निकर, जिनवर तिहां मूकता, पतत चामर ध्वज, त्रिज याये ॥ कवच
 पाखर प्रमुख, स्फाटित ततक्षणे, सहु तणा तेज परताप जाये ॥ जु० ॥ १४ ॥
 अशरण मरण, आसन्न वीसन थया, एक एक मांहि, पेसे विशेषे ॥ हेति ने
 सत्ति, दीसंती नहीं तस कने, नवि जपे नवि चखे, तेह खेसे ॥ जु० ॥ १५ ॥ रण अ-
 चक्ष तरुण रवि, जिनवर नेमि जी, ग्रहगणतार, अंधार नासे ॥ केइ कहे कान्ह
 ए, आप आयो इहां, केइ कहे सत्ति नहीं, एह तासे ॥ जु० ॥ १६ ॥ चक्रधर
 चक्र परे, वक्र दश दिश फरे, कोइ कहे चंरम, छादशम होशे ॥ ते ए एपे थशे,
 चक्री किहांथी हशे, शक्ति पण तास, एहवी न जोशे ॥ जु० ॥ १७ ॥ शक्र
 आढ्यो तिणे, जादव पद्मां, केइ परमठ, ज्ञाता विख्याता ॥ ग्रण जग रूप,
 अनूप अनंत बल, एह जिन नेम सुख खेम दाता ॥ जु० ॥ १८ ॥ केइ
 कहे मूढ, नवि गूढ जाणे किस्थुं, ए जरासंध, राजा न रुडो ॥ जास पख करत
 रल, एहवा जिनवरा, तास सम केम ए, करत जूडो ॥ जु० ॥ १९ ॥
 नइ तरी समुद्र वरी, तरण इठा करे, नाश पामे कहो, नहींय केम ॥
 घाय प्रतिकूल मति, शक्ति पण नविरहे, देव रूखो जस, होय एम ॥ जु०
 ॥ २० ॥ जावी जावा, स्वजावा अवश्ये होये, तेणे तिहां मगधेश बोले ॥
 आपो गोपाल, रखवाल करुं सहु तणी, समुद्रविजयो चित्त, केम न खोडे
 ॥ जु० ॥ २१ ॥ सुणी असंवद्ध, संवद्ध थइ उगीया, पुत मागध तणा,
 इणसयरी ॥ कान्हने रानमां, विंटीयो सहु मली, पुत्त अरुवीस मली,
 राम वयरी ॥ जु० ॥ २२ ॥ शेष बल शेषशुं, युद्ध अवशेषपणे, काळ ततकाल,
 रामे पमाढ्या ॥ तव जरासंध, जूके अति रोषशुं, रुधिर वमतो करे, केइ
 पाढ्या ॥ जु० ॥ २३ ॥ पुत्त अगणोत्तर, तव हणे कृष्णजी, शोष मन
 आणी करी, रोष जापे ॥ रे रे गोवाल तुज, काळ आव्यो हवे, कहे रे गोविंद
 श्म, बलीय तासे ॥ जु० ॥ २४ ॥ अंध संवंध लहे, जीतिनो तव फिरे, अंध
 अधिको लक्षो, तुज नीको ॥ एव अनठ, देखंत पण अधिक रस, मान
 मत कर इहां, तुं अलीको ॥ जु० ॥ २५ ॥ नहीं दोष ताहरो, जाव जावी
 यणे, गोवकुल हीण, देखोहुं दीण ॥ कंस ने काळ, ततकाल जमघर ठव्या,
 ताहं पण शिर, घाशे क्षीण ॥ जु० ॥ २६ ॥ क्षत्रिकुलने कलामां

कुशल देखीये, इम सुणी बोध लह्यो, क्रोध तास ॥ कुंत ने शय्य करवाल दल
 विहुं लडे, घोर महाशोर पमउंद जास ॥ जु० ॥ १७ ॥ जयकरा दुर्गरा,
 रणधरा ते थइ, धरणी नज वाणथी, तेह पूरे ॥ शंख मगधेशनो, सुणीय
 जादव तिहां, कृष्ण शरणे कहे, मुआ अधूरे ॥ जु० ॥ १८ ॥ कृष्ण ठेदे
 महा, ध्वज कुरग्रे करी, नीर जिम तीर, मगधेश वरसे ॥ तेह जेदी, अखेदी
 कहे कृष्ण इम, हास्य करतो कहे, दुःख फरसे ॥ जु० ॥ १९ ॥ कान्ह अजि-
 धान, जुवान हुं जाणजे, बूढमति मूढ तुम्हे, असरि एह ॥ जाउ निज गेह
 धरी, तेह में मूकीया, कोपथी जखहड्या, सुणीय तेह ॥ जु० ॥ २० ॥ देव
 अधिष्ठ, ते इष्ट समरे तिहां, शस्त्र आढ्यां निज, हाथ मांहि ॥ कृष्ण पण
 समरतो, इष्ट निज देवता, मंत्रनां शस्त्र, मूके ते त्यांहि ॥ जु० ॥ २१ ॥ शस्त्र
 प्रतिपक्ष, मूके हरि तेहने, तेह कहेतां नवि, पार थावे ॥ रिक्तशस्त्रे करी,
 चित्त निराशय थइ, चिंतवे मुजह, धिक्कार थावे ॥ जु० ॥ २२ ॥ समुद्र
 लही पार, गोपद परे गोप ए, तेहमां बूरतो, आज देखो ॥ सहस्र आरा
 तणुं, जानुमंरुल मुणुं, चक्र संचारतो, तेह पेखो ॥ जु० ॥ २३ ॥ सुरपरिकरित,
 सुर जीत देवे घणुं, चिंतवे कैतवे, हवे हणाणो ॥ मूकीयुं चक्र,
 महावक्र अरि जेदवा, वज्र परे सहस्र, जालानुं ठाणो ॥ जु० ॥ २४ ॥ यह
 ने सिद्ध, गांधर्व सुर जय लहे, ज्योतिषी खेचरा, सर्वे नाठा ॥ सुर असुर
 नरवरा, शिव शिवबोलता, ईटी नाखे केइ, केइ जाठा ॥ जु० ॥ २५ ॥ वली
 नयण वारिनी, धार रेडे घणुं, शस्त्र मूके तिहां, दिव्य साहामां ॥ मुसल
 हल ठवे, हलहरो तिण समे, महागदा नाखतो, जीम तेहमां ॥ जु०
 ॥ २६ ॥ सठ सबठ तिहां, पठ नाखे वली, परिष सेनानी, नाखे तिवारे
 ॥ नकुल नाखंत तिहां, कुंत उलसंत ते, खड्ग नाखे, सहदेव त्वारे ॥ जु०
 ॥ २७ ॥ देत नाराच ते, समुद्रविजयो जयो, शय्य मोघर प्रवर, जल्ल मांहि
 ॥ शेष नरेश निज, शस्त्र नाखे वली, पण न आक्रम करे, तास कांही ॥
 जु० ॥ २८ ॥ शुं थशे शुं थशे, सुर नरा बोलता, चक्र आळ्युं तिहां, कृष्ण पाते
 ॥ तुंव वदस्यले, लगत नहु धार तस, कज परे करकजे, धरे विधासे ॥ जु०
 ॥ २९ ॥ कृष्ण हस्ते थधिक, तेज वस्ते थके, देव पण देखी, मन मांहि
 चमक्या ॥ शांति सघसे थइ, वाणी जय जय जइ, सुजट कारय जिको, तेह
 धमक्या ॥ जु० ॥ ३० ॥ कुसुम बुद्धि परि, तुठ सुर तिहां करे, नवम

वासुदेव परगट्ट हुँ ॥ केवली महारूपीश्वरे, अम्ह जाखीयो, अहो अहो
 पुण्य, एहनां ते जुँ ॥ जु० ॥ ४१ ॥ वाजत कुंडहि, सुरहि गंधोदके,
 फूल अमृद्ध्यनी, वृष्टि करता ॥ कान्ह कहे वाणी हवे, मूक तुं मान निज,
 आण शिर ठाण मुऊ, जाँ धरता ॥ जु० ॥ ४२ ॥ करुण उपन तिणे, जाखीये
 तुऊ वपण, जीवता देखता, जड प्राणी ॥ गूरुनुं पूर ते, दाखीयुं क्रूरपणे,
 पण होय जाखी, जावे पराणी ॥ जु० ॥ ४३ ॥ चक्र सुरपतिवती,
 नवि होय अन्यथा, मुऊ वासुदेव, देवे कहाव्यो ॥ मूक विपवाद, अपवाद
 नहीं ताहरो, कहे जरासंध, माने जरायो ॥ जु० ॥ ४४ ॥ वासुदेवो
 यशे, गोप ए देखजो, कल्पित गर्व मन, को निवारे ॥ नवम वासुदेव
 अह, मेवपणे शीखवे, लोह कटके मन, मान धारे ॥ जु० ॥ ४५ ॥ श्वान
 लही अछि, मन हिठ घाये घणुं, जंबुक आमिप, खंन पामी ॥ तृण परे झंड,
 गणतो मने गोप तेम, गर्व उतारुं हुं, इणहि ठामे ॥ जु० ॥ ४६ ॥ सुणी कोपे
 हवे, खेपवे चक्रने, ठेद शिर करत, आख्युं ते हठे ॥ सहस्र करे देव, तस सेव
 ततखेव हत, नरक चोधी गयो, पाप जठे ॥ जु० ॥ ४७ ॥ उक्तं च ॥ परमगुरु-
 जिरागमे ॥ आसग्वीवे तारय, मेरय महुकेतवे निसुंजे य ॥ वलि पहराए तह
 रा, वणेय नचमे जरासिंधू ॥ १ ॥ ए ए खड्गपतिसत्तू, किची पुरिसाण वासुदेवाणं
 ॥ जिणवर बलदेवा पुण, सबे विहयासचक्रवड ॥ २ ॥ अमर खेचर प्रमुख, कुसुम-
 वृष्टि करे, जयो जयो नवम, वासुदेव एह ॥ कुंडहि वाच, बहु ठाय तिणे हपेधी,
 जणत कड्याण, आणंद देह ॥ जु० ॥ ४८ ॥ सत्यविजयो जयो, कपूरविजयो
 जयो, तास ययो शिष्य क्रमा, तेहि विजयो ॥ जिनविजय पंक्तितो, सुगुणयी
 मंक्तितो, तास उत्तमविजय, शिष्य हुँ ॥ जु० ॥ ४९ ॥ डाख ठाही, अधिकार
 पूरो ययो, खंडे त्रीजे ए, त्रीजो वखाणो ॥ पद्मविजये जलो, नेमि जिन
 रासमां, सुणत मंगलिक, माळा पिठाणो ॥ जु० ॥ ५० ॥ सर्व गाथा ॥ २०९ ॥
 इति श्रीमद्भुत्तमोत्तमविजयस्य खण्डकुवादिद्वंदजयस्य वाज्यपारप्राप्तस्य
 पद्मविजयशिष्येण विरचिते नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे शांयप्रद्युम्नविवा-
 हजरासंधवधकीर्त्तनो नाम तृतीयखंडे तृतीयोऽधिकारः समाप्तः ॥ ३ ॥

॥ अथ तृतीय खंडस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥ शारदजिन गुरुने नमी, कहुं चोथो अधिकार ॥ जावे त्रीजा खंनमां,

सुणजो हर्ष अपार ॥ १ ॥ मूक्या नेमि जिनवरे, कृष्ण अरिना राय ॥ जरा-
संध सुत थापीयो, सहदेवने पितु ठाय ॥ २ ॥ शौर्यपुरे महानेमजी, समुद्र-
विजय सुत थाप ॥ हिरण्यनाज कोशल ठवे, कृष्णजी हर्ष थाप ॥ ३ ॥ धर-
नामे मथुरा ठवे, उग्रसेन सुत सार ॥ मातलि निज थानक गयो, प्रणमी
नेमकुमार ॥ ४ ॥ खेचरी एक आधी कहे, जीत्या श्रीवसुदेव ॥ नारद
मुखथी सांजली, नवमा तुम्हे वासुदेव ॥ ५ ॥ एम कहे आढ्या तुरत, शंभु
प्रद्युम्नने ताम ॥ परणावी बहु कन्यका, कीधां उत्तम काम ॥ ६ ॥ जीव-
जशा अग्नि जखे, हय गय रह जरु कोश ॥ नित वधे गोविंदने, वधते
परम संतोष ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ श्रीधर्म जिणंद दयाल जी, धर्म तणो दाता ॥ ए देशी ॥ श्रीनेमि
जिनेश्वर आगे जी ॥ हर्षथी अति माता ॥ सहु कूदे नाचवा लागे जी ॥
पामी जगत्राता ॥ सहु परमाणंद ते पामे जी ॥ ह० ॥ आणंदपुर वसे तिणे
ठामे जी ॥ पा० ॥ १ ॥ जिनजुवन मांदि मनोहार जी ॥ ह० ॥ तिहां तीर्थ
प्रसिद्ध थयुं सार जी ॥ पा० ॥ हरि साधवा चाढ्या देश जी ॥ ह० ॥ जरता-
ऊंमां आणी निवेश जी ॥ पा० ॥ २ ॥ साथे सोल सहस राजान जी ॥ ह० ॥
बहु खेचरपतिशुं कान जी ॥ पा० ॥ जिहां कोटिशिला सन्निवेश जी ॥ ह० ॥
तिहां आवे जरताऊंश जी ॥ पा० ॥ ३ ॥ तेह उंची ने विस्तार जी ॥ ह० ॥
योजनपरिमाण श्रीकार जी ॥ पा० ॥ सुरसमूह थाथितशुं हाडी जी ॥
ह० ॥ तस बल परीक्षा करे चाली जी ॥ पा० ॥ ४ ॥ तिहां पहेला वासुदेव
आधी जी ॥ ह० ॥ धरे वाम जुजाये ठावी जी ॥ पा० ॥ बीजा वासुदेव
शिरे लावे जी ॥ हा० ॥ त्रीजा कंठ देशे ठावे जी ॥ पा० ॥ ५ ॥ बहस्यधे
चोधा जाणो जी ॥ ह० ॥ हृदये पंचम मन आणो जी ॥ पा० ॥
लावे ठाठा केरुने देशे जी ॥ ह० ॥ सातमा ऊरु खगे सुविशेषे जी ॥ पा० ॥
॥ ६ ॥ ढिंचण खगे आठमा सार जी ॥ ह० ॥ नवमा चउ अंगुल धार जी
॥ पा० ॥ अवसर्पिणीए बल प्रांही जी ॥ ह० ॥ सहु नरनां घटतां यांही
जी ॥ पा० ॥ ७ ॥ जय जय तिहां शब्द प्रयुंजे जी ॥ ह० ॥ सुर असुर सह
हरि पूजे जी ॥ पा० ॥ खट् मासमां त्रण खंरु साधी जी ॥ ह० ॥ पगनी पुण्य
पूरव लाधी जी ॥ पा० ॥ ८ ॥ छारिका नयरीमां आढ्या जी ॥ ह० ॥ बहु

मोष्ठव कौतुक जाव्या जी ॥ पा० ॥ सहु जादव निज निज ठामे जी ॥ ६० ॥
 पापे हरि महागुण कामे जी ॥ पा० ॥ शुच दिवसे शुच मुहूरते जी ॥ ६० ॥
 सहु थावे निज निज सत्ते जी ॥ पा० ॥ सिंहासने थापी कान जी ॥ ६० ॥
 बली बलदेवने बहु मान जी ॥ पा० ॥ १० ॥ अजिपेक करे मन रंगे जी ॥ ६० ॥
 सुर साक्षिणे जादव संगे जी ॥ पा० ॥ सोख सहस मली राजान जी ॥ ६० ॥
 मंगल जय जय तिणे थान जी ॥ पा० ॥ ११ ॥ गंगा मागधनां पाणी जी
 ॥ ६० ॥ देवता ते थानक आणी जी ॥ पा० ॥ मणि कनकना कलश ते
 जरीया जी ॥ ६० ॥ अजिपेक करे परवरीया जी ॥ पा० ॥ १२ ॥ सोख
 सहस ते गोविंद परणे जी ॥ ६० ॥ थाठ सहस करे बली शरणे जी ॥ पा० ॥
 जादवना कुमरने थापे जी ॥ ६० ॥ शेष थाठ सहस जिन्न थापे जी ॥ पा०
 ॥ १३ ॥ करे विवाहमोष्ठव जारे जी ॥ ६० ॥ हवे विसर्जें सहुने ल्यारे
 जी ॥ पा० ॥ दशार्ह ते दश बलदेव जी ॥ ६० ॥ सोख सहस राजान बली
 हेव जी ॥ पा० ॥ १४ ॥ साना त्रण कोनी कुमार जी ॥ ६० ॥ प्रद्युन्न प्रमुख
 बली सार जी ॥ पा० ॥ शांव प्रमुख ते साठ हजार जी ॥ ६० ॥ दुदांत
 महा जोधार जी ॥ पा० ॥ १५ ॥ वीरसेन प्रमुख बली जेह जी ॥ ६० ॥
 एकवीश सहस कछा तेह जी ॥ पा० ॥ वीजा पण केह हजार जी ॥ ६० ॥
 पाले कृष्णनी आणा सार जी ॥ पा० ॥ १६ ॥ करे क्रीना नव नव रंगे
 जी ॥ ६० ॥ बहु कौतुके थति उठरंगे जी ॥ पा० ॥ कानन थाराम उथान
 जी ॥ ६० ॥ सरिता सर बावि ने थान जी ॥ पा० ॥ १७ ॥ क्रीनापर-
 वते विचरंता जी ॥ ६० ॥ निज नारी सहित सुखवंता जी ॥ पा० ॥ सुरलो-
 कमां सुर परे जाणो जी ॥ ६० ॥ गयो काल न जाणे तिण ठाणो जी ॥ पा०
 ॥ १८ ॥ हवे समुद्रविजय शिवादेवी जी ॥ ६० ॥ सहुनी वात देखी एहवी
 जी ॥ पा० ॥ कहे नेमि कुंवरने बाणी जी ॥ ६० ॥ नारी परणो एक गुण-
 खाणी जी ॥ पा० ॥ १९ ॥ थम पुरो मनोरथ पुत जी ॥ ६० ॥ सफळुं
 योवन नारी जुत जी ॥ पा० ॥ त्रण ज्ञानी जव उदवेगी जी ॥ ६० ॥ कहे
 नेमि जिणंद वेरागी जी ॥ पा० ॥ २० ॥ कन्या जव योग्य ते लह्मीये जी
 ॥ ६० ॥ तव परणुं एम थमे कहीये जी ॥ पा० ॥ ए नारी नरगनी वारी
 जी ॥ ६० ॥ दुहफळ जववननी क्यारी जी ॥ पा० ॥ २१ ॥ जे मूरख लोकें
 सेवी जी ॥ ६० ॥ सुणो माता तुमे शिवादेवी जी ॥ पा० ॥ बोखबुं घटे

एहं नान्ही जी ॥ ६० ॥ कहे बालगोपाल एम थान्ही जी ॥ पा० ॥ २२ ॥
 यतः ॥ इयर महिला न रुचइ, सुंदर महिलाण नछि संपत्ति ॥ एमेव विरइ
 पखि, - जिएहिं दियहा गमिचंति ॥ १ ॥ इम विनये गंजीर कही वाणी जी
 ॥ ६० ॥ नारी प्रतिपेधे मन आणी जी ॥ पा० ॥ जितमार कुमार श्रीनेम
 जी ॥ ६० ॥ माय ताय समजावे एम जी ॥ पा० ॥ २३ ॥ त्रीजे खंडे अधिकारे
 जी ॥ ६० ॥ चोये ढाल प्रथम उदार जी ॥ पा० ॥ गुरु उत्तमविजयने संगे
 जी ॥ ६० ॥ कहे पद्मविजय मन रंगे जी ॥ पा० ॥ २४ ॥ सर्थ गाथा ॥ ३१ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ अपराजितयो इण समे, चवी जसमतीनो जीव ॥ उमसेन घर धा-
 रिणी, कुरे आढ्यो खीव ॥ १ ॥ रूप लक्षण गुणथी नरी, प्रसवे पुत्री
 नाम ॥ राजिमती अनिधा उवे, उमसेन नृप ताम ॥ २ ॥ पांरुव धानक
 मो कसे, कृष्णगी करी बहू मान ॥ इण समे छारिकामां वसे, धनसेन अनि-
 धान ॥ ३ ॥ कमलामेखा नामथी, तेहने पुत्री एक ॥ ननसेनने आपे नक्षी,
 रूपे रति अतिरेक ॥ ४ ॥ नारद नमता आधीया, ते ननसेनने गेह ॥
 ननसेन धिवाह व्यप्रथी, नवि पूज्यो धरी नेह ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ स्वामी मीमंथर विनति ॥ ए देशी ॥ कश्चिप्रिय नारद उतपत्या, करवाने
 अनउ रे ॥ शाय प्रिय मित्र घर आधीयो, सागरचंद्र वे जउ रे ॥ कवि० ॥
 ॥ १ ॥ यइय उतो ने पूठे इश्युं, नुमो जाउं गामो गाम रे ॥ कोइक कोनु
 पेत्तीयुं, कइो अम तुमे स्वाम रे ॥ कवि० ॥ २ ॥ कहे रे नारद अमे पंसीपुं,
 अचरित मनोहार रे ॥ कमलामेखा धनमेननी, भुया रूपनंदार रे ॥
 ॥ कवि० ॥ ३ ॥ सांप्रत दीधी ननमेनने, गया कहीने आकाश रे ॥ सागर
 कमलामेखा नगो, थयो रागी अनि गाम रे ॥ कवि० ॥ ४ ॥ नारद
 कमलामेखा घरे, गया नव इम पूठे रे ॥ आथये कइो नव ते कहे, दीगं
 अचरित दू ठे रे ॥ कवि० ॥ ५ ॥ रूपमां सागरचंदनी, कुरुवी ननमेन
 रे ॥ सागर रागी ते वय यइ, चळुं मोहनं घेन रे ॥ कवि० ॥ ६ ॥ नारद
 सागरने कहे, ताहरी रागी ठे नेह रे ॥ सागर सिद्धसागर पज्यां, दीप
 सिद्ध पुत्र देह रे ॥ कवि० ॥ ७ ॥ पीन नरिसा हवे सांय जी, आयं सागर
 वन रे ॥ हाय जाउं रे सागर नगो, बहू हुमर सुखिगाम रे ॥ कवि० ॥ ८ ॥

सागर कहे कमलामेला तुमे, तव शांव कहे बाणी रे ॥ कमलामेलक मुज
जाणजे, कहे सागर तिणे वाणी रे ॥ कखि० ॥ ९ ॥ मेलवो कमलामेला
मने, तव शांव पण माने रे ॥ मद गयो जेटवे शांवनो, चित्त थाव्युं ते
याने रे ॥ कखि० ॥ १० ॥ दुःकर एह अंगी घयुं, अहो केम घरो एह रे
॥ तोही पण दुटवुं निवेही, पोते अंगीकृत जेह रे ॥ कखि० ॥ ११ ॥ यतः ॥
प्रतिपन्नानि महतां, युगांतेऽपि चलन्ति न ॥ अगस्तिवचनेर्वज्रो, विंध्योऽप्यापि
न वर्द्धते ॥ १ ॥ समरे प्रहसि विद्या हवे, थावे शांव उद्यान रे ॥ बहु रे कुमा-
रशुं परवख्यो, हवे जुठ तिणे यान रे ॥ कखि० ॥ १२ ॥ कमलामेला तेनावे
तिहां, सागरचंद्र लावे रे ॥ ते विहुंने परणात्रीयां, हवे जुठ किस्तुं घावे
रे ॥ कखि० ॥ १३ ॥ कमलामेला घर नवि जडे, पिता श्वशुर सह
खोखे रे ॥ तेह उद्यानमां आवीया, देखे कन्या तिहां टोखे रे ॥ कखि० ॥
॥ १४ ॥ तेह जइ कृष्णने विनवे, सुणी कृष्ण पण रुते रे ॥ जुळ करवा
जणी नीकळे, महा चढत मन भूते रे ॥ कखि० ॥ १५ ॥ शांव ने कमलामेला
हवे, बली सागरचंद्र रे ॥ शीघ्र आवीने पावे पडे, देखी तेह गोविंद रे
॥ कखि० ॥ १६ ॥ यइ रे विखखा हवे कृष्णजी, कहे वंचीयो मुज रे
॥ शुं करीये कहो एहने, नवि पडे कांइ मुज रे ॥ कखि० ॥ १७ ॥ हवे
नजसेन समजावीयो, मोकळीयो निज धाम रे ॥ कमलामेला ते सागर
जणी, दीचे कृष्ण गुणकाम रे ॥ कखि० ॥ १८ ॥ विळ खोखे ते सागरतणां,
नजसेन हवे नित्य रे ॥ तास थपदरीय तो नवि शके, एम धरत थप्रीत रे ॥
कखि० ॥ १९ ॥ एम घोचा अधिकारमां, व्रीजे खंडेविशास रे ॥ दास वीजी
एसोदानणी, सुणतां मंगलमास रे ॥ कखि० ॥ २० ॥ सवे गाथा ॥ ५६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इय अयसरे प्रशुद्धने, अवे वेदर्जी नार ॥ पुत्र पयो एक तेहने,
नान अनिरुद्ध कुमार ॥ १ ॥ यौवनवचे आव्यो जेदा, शुननिवासपुर
तान ॥ याप नान राजा जखो, उंला कन्या तस धान ॥ २ ॥ रुपवंत निज
सारियो, यहुन अहेरा काज ॥ आराधे विद्या प्रते, गौरी कहे शुन काज
॥ ३ ॥ कृष्ण तपो प्रशुद्ध सुत, तेदनां सुत अनिरुद्ध ॥ नुर उंयन रुपे
करी, पाशे तेह सुपुद्ध ॥ ४ ॥

॥ ढाख त्रीजी ॥

॥ वापलनी रे जीजलनी, तुं कां नवि बोले मीतुं ॥ ए देशी ॥ गौरी प्रिय सु
 वाण थारावे, शंकर नाम ते जास ॥ ते जुगो कहे संग्रामे तुज, जय थाशे सुवि-
 लास रे ॥ १ ॥ सांजलजो ए कर्म तणी, जुवो वात वने ठे केहवी ॥ ए आंकणी ॥
 शंकर देवने गौरी जाले, ए वर खोटो थाप्यो ॥ एहनी धुआने वर में थाप्यो,
 ते तें केम उथाप्यो रे ॥ सां० ॥ २ ॥ तव शंकर हवे वाणने जाले,
 नारीनुं कारय टाळी ॥ वीजे सघले जय तुज थाशे, ए में वात संजाही रे
 ॥ सां० ॥ ३ ॥ बहु खेचर जूचर तस जाचे, पण नवि वाण ते थापे ॥
 हवे अनिरुद्ध कुमरने तेनी, निज पासे ते थापे रे ॥ सां० ॥ ४ ॥ तिहां
 गंधर्वविवाहे परण्या, हवे ते उल्ला नारी ॥ खेइ थाकाशे कहे इम वाणी,
 नारी खेइ जाउं तुं सारी रे ॥ सां० ॥ ५ ॥ तव ते वाण वाणावली बोले,
 कुण ए छुष्ट ते दीसे ॥ एम कही अनिरुद्ध कुमरने रुंधे, मनमां धरी अति
 रीशे रे ॥ सां० ॥ ६ ॥ पाठसिद्ध विद्या दीये उपा, निज पतिने धरी राग ॥
 जुद्ध करी बहु काळ ते साथे, वाण थकी महाजाग रे ॥ सां० ॥ ७ ॥ नागपाशे
 करी कलज तणी परे, वांघे प्रद्युम्न पुत ॥ वाण महावल्लीयो इम करतो,
 विद्याधर संजुत रे ॥ सां० ॥ ८ ॥ प्रज्ञप्ति जइ कृष्णने जाले, तव ते हरि
 हवी थावे ॥ शांघ प्रद्युम्न संयुत चतुरंगी, सेना साथ सोदावे रे ॥ सां० ॥ ९ ॥
 गरुडपुत्र देखीने जुटे, नागपाश ततकाळ ॥ वाण कहे हरिने इम वाणी, तुं
 तुं महा विकराळ रे ॥ सां० ॥ १० ॥ सहुनी कन्या तुमे हरी जावो, पण तुमे फस
 तस पेखो ॥ कृष्ण कहे इहां वचन तणी सुणी, युक्ति तणो श्यो खेखो ॥ सां०
 ॥ ११ ॥ कन्या देवी परने थाखर, तस हरतां शो दोष ॥ इम सुणतां ते वाण जू-
 तिने, क्रोध तणो थयो पोष रे ॥ सां० ॥ १२ ॥ वाण तणो वरसाद वरसावे, कृष्ण
 उपर ते जाम ॥ तेह जनार्दन थावत ठेदे, वाणनो राशि ते ताम रे ॥ सां० ॥
 ॥ १३ ॥ खंरु खंरु तिहां वाणने कीधो, हवे अनिरुद्ध ने राम ॥
 शांघ प्रद्युम्न हरि उपा सद्गु, थाव्या हारिका गाम रे ॥ सां० ॥ १४ ॥
 जे उदेश ते कृष्ण कीधा, ते ते सयखा सीधा ॥ घर घर मंगलमाया पत्रणां,
 जग जगदाद ते सीधा रे ॥ सां० ॥ १५ ॥ श्रीविजयदेव सूरिश पट्टाधर,
 श्रीविजयसिंह सहाया ॥ कृतकिरिया उद्धार ते जेणे, सत्यविजय
 गुरुराया रे ॥ सां० ॥ १६ ॥ शिष्य कपूरविजय तस शिष्यो, द्रुमाविजय

तस जाणो ॥ तास शिष्य जिनविजय ते महोटा, महापंक्ति मन आणो
 रे ॥ सां० ॥ २७ ॥ उत्तमविजय ते शिष्य कहाया, व्रीजा खंममां एह ॥ चोथे
 अधिकारे ए व्रीजी, दाख अधिक गुणगेह रे ॥ सां० ॥ २८ ॥ रत्नविजय
 गणि कहेणथी जाख्यो, चोथो ए अधिकार ॥ व्रीजो खंम पण पूरण हुज,
 सुणतां जय जयकार रे ॥ सां० ॥ २९ ॥ दाख प्रथम अधिकारे तेरह, वीजे
 दश कही सारी ॥ खट्ट दाखो व्रीजे चोथे त्रण, सहु वत्रीश सुखकारी
 रे ॥ सां० ॥ ३० ॥ दाख उगणपचास प्रथम खंडे, वीजे कही वावन ॥
 व्रीजे वत्रीश सहु मखी एकसो, जाणो व्रीश ने त्रण रे ॥ सां० ॥ ३१ ॥
 इम त्रण खंम अधिक उल्लासे, उत्तमविजयनो दाख ॥ पद्मविजय कहे
 सुणतां होवे, घर घर मंगलमाख रे ॥ सां० ॥ ३२ ॥ चोपाई ॥ खंम खंमथी
 मीठो घणुं, श्री श्रीनेमिचरित्रे जणुं ॥ उत्तमविजय गुरुथी सखो, व्रीजो खंम
 एम पद्ये कखो ॥ ३३ ॥ सर्वे गाथा ॥ ३३ ॥ इति श्रीमद्भुवचरणधरोत्तमविजयज-
 यखब्धकुवादिहृंदस्य वाक्यापारपारप्राप्तस्य शिष्यपद्मविजयेन विरचिते श्री-
 मन्नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे सागरचंद्रोपाख्यानउपाहरणवाणवधवर्ण-
 नो नाम तृतीयखंडे चतुर्थोऽधिकारः ॥ ४ ॥ इति तृतीयखंडः संपूर्णः ॥ प्रथमा-
 धिकारे ॥ ४१७ ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ २९९ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ २०९ ॥
 तुर्याधिकारे ॥ ७३ ॥ सर्वस्मिन् चूत्वा ॥ २००० ॥ एवं प्रथम खंडे ॥ २६४७ ॥
 द्वितीयखंडे ॥ २७३० ॥ तृतीयखंडे ॥ २००० ॥ त्रण मखीने ॥ ४३९३ ॥

॥ अथ ॥

॥ चतुर्थखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शारदपदपंकज नमुं, नमुं ते जिन चोवीश ॥ शाश्वत जिनप्रतिमा
 नमुं, विहरमान जिन वीश ॥ १ ॥ उच्छेष्टे काखे नमुं, सिचेर सो जिनराय ॥ जास
 कल्याणके नरकमां, पण अजुआखुं घाय ॥ २ ॥ जंजु धातकी पुष्करा, दश क्षेत्रे
 त्रिहुं काख ॥ व्रीश चोवीशी ते नमुं, सातसें वीश विशाख ॥ ३ ॥ नमुं ते गुरु गुण
 आगळा, समतावंत महांत ॥ जास प्रसाद खही करी, खहीये जवने सांत
 ॥ ४ ॥ नमुं ते विद्यागुरु वली, उग्र क्रियाधर जेह ॥ जास कृपाथी कीजी-
 ये, उद्यम रुनो एह ॥ ५ ॥ व्रीजो खंम पूरण करी, कहुं चोथो हवे खंम ॥

सुणतां बोध होये जलो, सुणजो एह अखंन ॥ ६ ॥ बोधथी श्रद्धा निर्मली,
श्रद्धाथी चारित्त ॥ चारित्र्यथी शिवसंपदा, लहीये जिहां सुख नित ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ लूहारण जायो दीकरो ॥ लोहारी हे ॥ सोनारण जायो सुत के ॥
खाल सुरंगी हे ॥ ए देशी ॥ रमतां रमतां थावीया ॥ जिनवरजी हे ॥
कृष्ण थायुधशाला मांदि के ॥ खाल जिणंद हे ॥ चक्र शंख जीपण गरा
॥ जि० ॥ चाप शस्त्र बली त्यांदि के ॥ खाल ॥ १ ॥ कुंदधवल पंचमुख
जलो ॥ जि० ॥ पंच वरण जे शंख के ॥ खाल ॥ खेवा जाये जेटले ॥ जि० ॥
बहु सित ज्युं हंसपंख के ॥ खाल ॥ २ ॥ थायुधशाला रक्षक तिहां ॥
जि० ॥ थावी ग्रणमी पाय के ॥ खाल ॥ यद्यपि अतुलबली तुमो ॥
जि० ॥ तोपण ए न खेवाय के ॥ खाल ॥ ३ ॥ तो बजावयो वेगलो ॥
जि० ॥ सूकी एक गोविंद के ॥ खाल ॥ नेम खगारक हसी करी ॥ जि०
॥ तेह लीये जिनचंद के ॥ खाल ॥ ४ ॥ नेमजी बढने ठावीयो ॥ जि० ॥
तत्र राजे अति जेह के ॥ खाल ॥ फुंकी नेमजी पूरीयो ॥ जि० ॥ उठ्यो
अपूर्व ध्वनि तेह के ॥ खाल ॥ ५ ॥ पृथिवीवल्लभ ते कंपतुं ॥ जि० ॥
सायरतजता सीम के ॥ खाल ॥ जवण ने बनखंन कंपीयां ॥ जि० ॥ जन
जाणे ययुं किम के ॥ खाल ॥ ६ ॥ ग्रण चुवन खोजावीयां ॥ जि० ॥ मानुं
गगन ते पेसे पाताख के ॥ खाल ॥ अथवा पाताख थाकाशमां ॥ जि० ॥
पेसे इम सहु तिणे ताख के ॥ खाल ॥ ७ ॥ जुग पखटाणो मानता ॥
जि० ॥ सहु लोक करे आक्रंद के ॥ खाल ॥ देवनिर्मित नयरी तिणे ॥
जि० ॥ शतधा नवि यइ गुणवृंद के ॥ खाल ॥ ८ ॥ वर वाजी नासे तिहां
॥ जि० ॥ ग्रोनी बंधन पाश के ॥ खाल ॥ करिवर सांकस्य ग्रोन्ता ॥ जि० ॥
सहु देखी बीहीता तास के ॥ खाल ॥ ९ ॥ मृग्यां थावी लोकने ॥ जि० ॥
मृत परे रक्षक सहु थाय के ॥ खाल ॥ सहु नट कृष्ण शरण करे ॥ जि० ॥
धरे नीनि हरि हसी जाय के ॥ खाल ॥ १० ॥ यतः ॥ चाख ॥ धरणी धर-
द्वरूप, गिरि खरद्वरूप, जसके सायर नीर ॥ सवि चंद दिवापर, कंप काय-
र, मूके सत्त्व शरीर ॥ गज बंधन ग्रोने, खीसा मोने, आसे तराख सुरंग ॥
बन मांदि बीहे, शरणुं ईहे, सूथर सिंद कुरंग ॥ १ ॥ रमणी नय नरती,
पति अणुसरती, दस दिशे जोये वाट ॥ दवंती उये, बान्धनसहेये, कन

नवि संजारे घाट ॥ कोलाहल कोमे, जननी जोमे, नवि संजलाये साद ॥
मन शंके यादव, दानव मानव, वादी ठंडे वाद ॥ २ ॥ दास ॥ कृष्ण चिंते चक्री
उपनो ॥ जि० ॥ मुकुंथी पण शक्ति अतोख के ॥ ला० ॥ मुकु पूरे जन होजता
॥ जि० ॥ ए होजावे समुद्रकह्लोख के ॥ ला० ॥ ११ ॥ श्याधरकक
श्यावीयो ॥ जि० ॥ जाखे कृष्णने एम के ॥ ला० ॥ शंख पूख्यो ए स्वामी
जी ॥ जि० ॥ आवी अरिहा नेम के ॥ ला० ॥ १२ ॥ तेह सुणी हरि
हलफह्यो ॥ जि० ॥ आवी प्रशंसे जिणंद के ॥ ला० ॥ एकांते कहे रामने
॥ जि० ॥ खेरो ए राज्यनो वृंद के ॥ ला० ॥ १३ ॥ रण करतां पण महा-
वली ॥ जि० ॥ दीठा ए नेमकुमार के ॥ ला० ॥ तव हसीने कहे रामजी
॥ जि० ॥ एह विकल्प म धार के ॥ ला० ॥ १४ ॥ छीसंसर्ग न इष्टो
॥ जि० ॥ केम खेहरो ताहं राज्य के ॥ ला० ॥ महापाप मन मानतो ॥
जि० ॥ ए तो वावीशमो जिनराज के ॥ ला० ॥ १५ ॥ यतः ॥ जो होइ
वडलखो, अणंत सोखंमि तम्मि मोखंमि ॥ किह वडइ तस्त मणं,
अणंत छुहयंमि नरयम्मि ॥ ३ ॥ त्रिजुवन लखमी वरमाखा ॥ जि० ॥ होवे
जे नरनी पास के ॥ ला० ॥ ठूंठी मूंगी काणी कूवडी ॥ जि० ॥ केम इठे
सुविवास के ॥ ला० ॥ १६ ॥ खन सूचित तीर्थकरो ॥ जि० ॥ जाख्यो
नेमि जिनराय के ॥ ला० ॥ इम कही कान्हने थिर कख्यो ॥ जि० ॥ वली
कैटखा दिवस गमाय के ॥ ला० ॥ १७ ॥ बल परखीजे आपणां ॥ जि० ॥
एम कहे जिनने गोविंद के ॥ ला० ॥ जिनवर जाणे ज्ञानधी ॥ जि० ॥
जणे हाकारो जिनचंद के ॥ ला० ॥ १८ ॥ व्यायामशाखामां आवीया ॥
जि० ॥ बेठा सिंहासने दोय के ॥ ला० ॥ देव दाणव सिद्ध गुह्यका ॥
जि० ॥ जोवा थचरिज जेला होय के ॥ ला० ॥ १९ ॥ शे जुझे कहो
जूजुं ॥ जि० ॥ कहे नेमि जेतुम मन जाव के ॥ ला० ॥ कृष्ण कहे अमे
पेखीयुं ॥ जि० ॥ शखजुद्ध रणदाव के ॥ ला० ॥ २० ॥ मल्लयुद्धी जूजी-
ये ॥ जि० ॥ ते जिनवरे मानी वात के ॥ ला० ॥ बखगे जमे उल्लसे वली
॥ जि० ॥ सिंहनाद भूके सुखशात के ॥ ला० ॥ २१ ॥ ते सिंहनावधी
खखजले ॥ जि० ॥ हयं गय नयरी जनखोक के ॥ ला० ॥ जादव सह
चर्यकर यथां ॥ जि० ॥ मनमां धरता शोक के ॥ ला० ॥ २२ ॥ नेमि
जिनेश्वर तव कहे ॥ जि० ॥ अनुचित ए वाखने योग के ॥ ला० ॥ वाखो

लगारेक बांहनी ॥ जि० ॥ तो तुम जीतण जोग के ॥ सा० ॥ १३ ॥
 केशव कहे जुठ केटखो ॥ जि० ॥ करे मनमां अहंकार के ॥ सा० ॥ १४ ॥
 पण वाली नवि शके ॥ जि० ॥ इम कहे नेमकुमार के ॥ सा० ॥ १५ ॥
 अमर्ष धरी हवे कृष्णजी ॥ जि० ॥ करे वाम बांह प्रसार के ॥ सा० ॥ १६ ॥
 कमखनाल परे वालता ॥ जि० ॥ लीलाए नेमकुमार के ॥ सा० ॥ १७ ॥
 हवे नेमजी सांघी करे ॥ जि० ॥ निज बांह अति सुकुमार के ॥ सा० ॥ १८ ॥
 वाली न बखे बांहनी ॥ जि० ॥ तव बखगो यह विकराख के ॥ सा० ॥ १९ ॥
 तोपण न बली तेहरी ॥ जि० ॥ तव बखगे दोय कर खेय के ॥ सा० ॥ २० ॥
 प्राय लहे जिन विष्णुनो ॥ जि० ॥ हरि मन पाम्यो खेय के ॥ सा० ॥ २१ ॥
 पांहु प्रगु उंची करे ॥ जि० ॥ गृहशाखा परे जाम के ॥ सा० ॥ हरि परे
 हांचे हरि तिहां ॥ जि० ॥ खरं कीधुं निज हरिनाम के ॥ सा० ॥ २२ ॥
 यस अनंत जगयंत जी ॥ जि० ॥ जाणीने मूके बांहरी के ॥ सा० ॥ २३ ॥
 देखीने रंजीयो ॥ जि० ॥ आखिगे हरि त्यांहि के ॥ सा० ॥ २४ ॥
 जरणी एम कहे ॥ जि० ॥ पण मनमां अति विलखाय के ॥ सा० ॥ तुम
 यस शक्ति थगाध ठे ॥ जि० ॥ देखी हरख ते थाय के ॥ सा० ॥ २५ ॥
 चोथा खंभमां जाणीये ॥ जि० ॥ दास प्रथम अधिकार के ॥ सा० ॥ पदेसी
 उत्तमविजयनो ॥ जि० ॥ पद्मविजय कहे सार के ॥ सा० ॥ २६ ॥ गा० ॥ २७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कृष्ण कहे धन्य हुं ययो, देखी तुम यस शक्ति ॥ पृथिवीने पावन करी,
 सुर नर करे तुम नति ॥ १ ॥ देव ते त्रिवसे चमकीया, कहे परस्पर एम ॥
 जुठ बासक जिन नेमजी, हरि अंदोख्यो केम ॥ २ ॥ हरि हवे आदया
 यानके, धरता मनमां खेद ॥ तेनी कहे यसदेवने, राज्य तणो ययो नेद ॥ ३ ॥
 यस कहे ते केम तव कहे, सयसो निज गृहांत ॥ तव हसी हरिने यस
 कहे, पूर्व परे करे शांत ॥ ४ ॥ हरि कहे जानुं नुं सरो, जिनवर यादो एद ॥
 पण रिखनादिके नोगव्यां, राज्य नही संदेद ॥ ५ ॥ निते श्री यसदेवजी,
 नवि लागे उपदेश ॥ हरि हसी निज निज यानके, पद्मोता प्रेम विशेष
 ॥ ६ ॥ आनंदशे दिन निगमे, न सहे रति को गण ॥ कुसुंदेयी नारी
 करी, हरिने नामे वाण ॥ ७ ॥

॥ ढाख बीजी ॥

॥ जाव श्रावकना जाखीये ॥ ए देशी ॥ कुलदेवी कहे वाणी ए, तुमे सांजखो शारंगपाणि ए, जाणीए, तुज संताप आवी इहां ए ॥ १ ॥ मनमां मत करो खेद ए, ए परमेश्वर गतस्वेद ए, वेद ए, जोग कस्या विणु व्रत सीये ए ॥ २ ॥ शत्रु मित्र तृण मणि समो ए, एम जाखे जिन एकबीशमो, नमि नमो, महाकृपिण तेम जाखीयुं ए ॥ ३ ॥ राज्य हरणनी शी शंका ए, एहने सघषा सम नृप रंका ए, बंका ए, कांही विकल्प मने करे ए ॥ ४ ॥ गत-संशय थयो कान्हू ए, आणी मनमां शान ए, मान ए, मूकी आतम निंदतो ए ॥ ५ ॥ अंतेजरमां बेसी ए, नेम बोलावे हेसो ए, शुभ छेशी ए, आवे जिन केशव कने ए ॥ ६ ॥ आखिग्यो हरखे नारी ए, तव दीपर दीपर कहे नारी ए, प्यारी ए, हांसीमां बोलावती ए ॥ ७ ॥ जिनवर पण जिन साथे ए, पण जोजाइ दीए वाये ए, हाये ए, बखगी हत्ते रमे हर्षथी ए ॥ ८ ॥ रतन-आसन बेसानी ए, जिनथंग लूहे जखी सामी ए, बखगामी ए, माख विखेपे देहनी ए ॥ ९ ॥ रसवती साथे जुंजी ए, कहे कृष्ण ते सहु प्रयुंजी ए, नेमजी ए, सघने प्रवेश करे सुखे ए ॥ १० ॥ बानी वन आरामे ए, बखी क्रीनापर्वत ठामे ए, गोठीकामे ए, सहकारकेलि कमखवने ए ॥ ११ ॥ इम सुखमां सुविदास ए, आव्यो वसंत ते मास ए, उल्लास ए, काम नृपति पामे पणो ए ॥ १२ ॥ गोपीने कहे हरि आवो ए, नेमने विवाह मनावो ए, ठावो ए, मदनधाममां एहने ए ॥ १३ ॥ वसंत वर्णन ॥ पुन्नाग नाग चंपयं, एसा खवंग मंनियं ॥ खजूर केसि नाखियं, असो-गसैं थलंकिपं ॥ १ ॥ वर नागबद्धि सुंदरं, फल पुष्प पत्त निप्ररं ॥ लजाणतठ सिरिकरं, रेहंति दमण मणहरं ॥ २ ॥ मानुं जलपे लोकशुं, सरस शब्द जे थावे ए, मावे ए, हर्ष लोक मनमां नहीं ए ॥ १४ ॥ पल्लव विकसित मिय हत्ते, वात कंपित मानुं नाचे ए, साचे ए, शाखापल्लव करे स्तव करे ए ॥ १५ ॥ सरस कुसुम रस चूवे ए, मानुं एह ते रोवे ए, सोवे ए, विरही सुखे नहीं ते बती ए ॥ १६ ॥ फलचर नमीया ते बती, मानुं प्रणमे पाय ए, तिहां आय ए, प्रियजनने ते हर्षथी ए ॥ १७ ॥ शाखा चञ्चित मानुं तेडे ए, लोकने क्रीना देवे ए, चेत ए, लोक वसंत ते आत्रीयो ए ॥ १८ ॥ कामे उन्मत्त लोक ए, क्रीनां करे घोकायो कए, शोक ए, नहीं कोइना चित्तमां तदा ए

॥ १९ ॥ नारी लेइ निज साये ए, उद्याने सहु आवे ए, सोहावे ए, नव
 नव आचूपण थकी ए ॥ २० ॥ पण श्रीनेमि जिणंदने, मदन खोजावी नवि
 शके ए, धके ए, मारी काढ्यो मूखथी ए ॥ २१ ॥ कोकिल तिहां कूजित करे,
 वनपालक थावी जापे ए, विलासे ए, कृष्णजी वन फल फुलीयो ए ॥ २२ ॥
 डिंमि देवरावे तिहां, वनवल्ली जोवा जाय ए, राय ए, सहु जन रुझिं
 आवजो ए ॥ २३ ॥ ते सुणी सहु जन हलफढ्यो, तरुणलोक मन हरखे ए,
 वरखे ए, मयण ते घाण सनासडे ए ॥ २४ ॥ चोथे खंडे वीजी ए, ढाल प्रथम
 अधिकारे ए, प्यारे ए, पद्मविजय जाली जली ए ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ३० ॥

॥ दोहा ॥

॥ हय गय रह जरु परिवर्यो, अंतेउर सहु साथ ॥ समुद्रविजय मुख
 राजनी; वली साये नेमनाथ ॥ १ ॥ सुर अनुत्तरथी अनंत गुण, रूपे नेम-
 कुमार ॥ श्वेत ठत्र धरते थके, सोहे गुण श्रीकार ॥ २ ॥ धवल तनु ने धवल
 ध्वज, धवल ठत्र शिर जास ॥ धवल जसे वलदेवजी, रथ चाले वाम पास
 ॥ ३ ॥ उद्धुक नाम सेनापति, जानु जामर अक्रूर ॥ शांव प्रद्युम्न सारण
 निसड, पुंड्र प्रमुख वली जूर ॥ ४ ॥ जट कोटीथी परिवर्यो, हरिवली नेमि
 तीन ॥ नगर नागरी देखती, करी कटाक्ष ते पीन ॥ ५ ॥ नजर ठरी जे उपरे,
 तास प्रशंसे तेह ॥ थावी वाद करे इत्यो, जाले थाप सनेह ॥ ६ ॥ कोइ प्रशंसे
 कान्हने, कोइ प्रशंसे नेम ॥ कोइक श्रीवलदेवने, स्तवती धरती प्रेम ॥ ७ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ तन मन कीधुं तुने जेट ॥ महारा वाढहा ॥ तन ॥ ए देशी
 ॥ कानजी जावे उद्यान ॥ ए थांकणी ॥ रमवा चालो जाइए वनमां,
 परुहथी थाये विनाण ॥ मारा वाढहा ॥ क्रीमा वसंतनी करवा चाढ्या,
 वेसी निज निज यान ॥ मा ॥ का ॥ १ ॥ तिहां मंदार ने दमणो मरु-
 उं, कुंद चंदननां थान ॥ मा ॥ जाइ जूई ने केतकी वेली, वली रुद्राक्षनां
 रान ॥ मा ॥ का ॥ २ ॥ पारिजात ने धातकी सह्यकी, रायण चूत
 थमान ॥ मा ॥ कोरिंट ने मंदार मनोहर, जोवे नेम वली कान्ह ॥ मा ॥
 ॥ का ॥ ३ ॥ रुखनी जाति न जगमां एहवी, न जके तेह उद्यान ॥
 ॥ मा ॥ सहु जादव तिहां केखि करता, ज्युं नंदन सुर तान ॥ मा ॥
 ॥ का ॥ ४ ॥ खाय खाये हसे खेखे रंगे, केइ करे मद्यपान ॥ मा ॥

केइ करे बीजणे बली वायु, केइ कदली केरे पान ॥ मा० ॥ का० ॥ ५ ॥
 क्रीना करी एम हवे दामोदर, मज्जन केरे काज ॥ मा० ॥ कान्हजी जाये
 महाराज ॥ ए आंकणी ॥ वेणु वीणा मृदंग वजावे, कलकल रव जिम गाज
 ॥ मा० ॥ का० ॥ ६ ॥ पुष्करिणी मांहे स्नान करीने, आवे सरोवर पाज
 ॥ मा० ॥ केइक नाटक करती रमणी, मदवंती मूकी खाज ॥ मा० ॥
 ॥ का० ॥ ७ ॥ बहु वाजित्र घनि तिहां उठे, दश दिशे दीसे ब्राज ॥
 ॥ मा० ॥ गोविंद रुक्मिणी ने सत्यजामा, कमल क्रीना करे साज ॥ मा०
 ॥ का० ॥ ८ ॥ प्रीतमनी प्रिया आणा पामी, आवे नेमनी पाज ॥ मा०
 ॥ देवर देवर कहेती बलगे, आवो रमीये आज ॥ मा० ॥ का० ॥ ९ ॥
 नेमजी तो अविकारयी करता, क्रीना तेह समाज ॥ मा० ॥ अच्युत आणं-
 द अंतर पामे, देखी श्रीजिनराज ॥ मा० ॥ का० ॥ १० ॥ अंतेवर परि-
 जननी साये, ते रजनी तिहां वाय ॥ मा० ॥ हरि हली नेमि जिनराय ॥
 ए आंकणी ॥ इम नित नित तल क्रीडा करता, वारु वसंत बही जाय ॥
 ॥ मा० ॥ इ० ॥ ११ ॥ ग्रीष्म ते दुःखदायक तब आयो, आकुल जन
 सह्यु थाय ॥ मा० ॥ जादव कमल सरोवर सेवे, शीतल गंध लगाय ॥ मा०
 ॥ इ० ॥ १२ ॥ स्नान करण एक दिन बली पढोता, साथ अंतेवर लाय
 ॥ मा० ॥ मणिमय सिंहासन पर बेठा, सोल सहस्र नारी आय ॥
 ॥ मा० ॥ इ० ॥ १३ ॥ जादवकुमार हजारगमे तिहां, देवकुमार सम
 काय ॥ मा० ॥ कुसुमाक्षरण विभूषित सधला, देखत नारीबेधाय ॥ मा० ॥
 ॥ इ० ॥ १४ ॥ कुंकुम चंदन कपूर कस्तूरी, पाणी सुगंध ठेंढाय ॥ मा० ॥
 क्रीना सधली करती तेहवे, ते वर्णन न कराय ॥ मा० ॥ इ० ॥ १५ ॥
 नेमि जिनेश्वरशुं पण रमती, दीसे अति मनोहार ॥ मा० ॥ अचरिज परे
 तिणी वार ॥ ए आंकणी ॥ मज्जन मूकी सधला आवे, जोवा नेमकुमार ॥
 ॥ मा० ॥ अ० ॥ १६ ॥ कौतुक छीधा देवता आवे, लेइ निज निज नार
 ॥ मा० ॥ हरि पण मज्जन मूकी आवे, हरि ज्युं सुर परिवार ॥ मा० ॥ अ०
 ॥ १७ ॥ निज जह्जा वृत बंधव देखे, पण प्रभुजी अविकार ॥ मा० ॥
 जन्म यकी प्रभुजी अविकारी, जिनजी नेमकुमार ॥ मा० ॥ अ० ॥ १८ ॥
 नेमजी करे ते किणे न थाये, मार मार कस्यो मार ॥ मा० ॥ मेरुशिखर
 परे धिर चित्त देखी, बधतो जाये तार ॥ मा० ॥ अ० ॥ १९ ॥ मदिरा मद-

माती सोख सहसा, स्नान करावे नार ॥ मा० ॥ नेमचरित्र विमल ति
गावे, देवरनो राग धार ॥ मा० ॥ अ० ॥ २० ॥ वाहु उंची करी नाचे सघली
रंजित जिन गुण वार ॥ मा० ॥ रुक्मिणी जामा प्रमुख एम जाले, तु
दुःख लीयुं इण वार ॥ मा० ॥ अ० ॥ २१ ॥ आर्लिगन प्रजु नेमने करती, नेम
जी आर्लिगे ते वार ॥ मा० ॥ पण अविकारी जाइ देखीने, नेमजीनो अ
तार ॥ मा० ॥ अ० ॥ २२ ॥ कान चिंते विस्मय पामीने, घ्रात विमल शीख ए
॥ मा० ॥ प्रेरणार्थी पण चित्त न चलीयुं, जोइ मुऊ नारी सनेह ॥ मा० ॥
प्रजुजी गुणगण गेह ॥ ए आंकणी ॥ २३ ॥ रुक्मिणी प्रमुख एकेकी नारी
परणी युऊ करेह ॥ मा० ॥ जे देखी सुर पण कोजाये, रूप गुणे ए अगे
॥ मा० ॥ प्र० ॥ २४ ॥ ते कंठ वलगी पण न कोजाये, एहथी अवि
नरेह ॥ मा० ॥ अमने ए अज्ञान ते जाणो, जे कंठ इहां संदेह ॥ मा
॥ प्र० ॥ २५ ॥ इम कहेतो नेमजी आर्लिगे, हर्ष ते माय न देह ॥ मा
चोथे खंने प्रथम अधिकारे, ढाल त्रीजी कही एह ॥ मा० ॥ प्र० ॥ २६ ॥
दमाविजय जिनवर गुण गातां, उत्तम पदवी वरेह ॥ मा० ॥ पद्मविजय कहे
मार जे जीते, धन धन जगमां तेह ॥ मा० ॥ का० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ २०४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ स्नान करी ते वावमां, रुक्मिणी प्रमुख सह नार ॥ आवी वावनी
वाहिरे, टोखे थइ तिणी वार ॥ १ ॥ प्रजु पण आव्या वाहिरे, उठी सघली
नार ॥ बोळावे देवर प्रते, आवो नेमकुमार ॥ २ ॥ वेसो रयणसिंहासने,
इम कही जाली हाथ ॥ वेसारे सिंहासने, गोपीना मली साथ ॥ ३ ॥
अंग लूइ विलेपन करे, वस्त्राभरण पहेराय ॥ कुसुमे केश अलंकरे, विनय
करी तिण ठाय ॥ ४ ॥ स्वामी तुम मुख आगले, बोली जाणेकुण ॥
नारी चपल स्वजावथी, बुद्धि थकी पण ऊण ॥ ५ ॥ स्वामी जुवनाधिक
गुणे, रोप न करजो कोय ॥ साचुं कहेतां रीसमी, मूरखने पण न होय
॥ ६ ॥ तुम गुणगण न गणी शकुं, पण सह सफला ताम ॥ घर नारी
शोचावती, देवर अम परे जाम ॥ ७ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ बाळा वंसीवटने चोवटे, उजला नंदकिशोर ॥ गोरस ढलशे रे ॥ ए
देशी ॥ देवरजी तुमे सांजलो, बाळा परणो नारी एक ॥ देवर सुणीये रे ॥

ए टेक ॥ शूनुं घर घरणी बिना ॥ वा० ॥ चिंतवो धरीय विवेक ॥ दे०
 ॥ १ ॥ मात पिता जाइ जखा ॥ वा० ॥ मागे फरी फरी एह ॥ दे० ॥
 यौवन वय जातुं रहे ॥ वा० ॥ परणो धरी ससनेह ॥ दे० ॥ २ ॥ बृद्ध
 घइ व्रत पाखजो ॥ वा० ॥ पण नबि शोजे आज ॥ दे० ॥ वनकुसुम परे
 निगमो ॥ वा० ॥ स्त्री विणु यौवन राज ॥ दे० ॥ ३ ॥ मोनपणुं मुनिपणे
 जहुं ॥ वा० ॥ किम करो नेमजी मोन ॥ दे० ॥ लोक रंमोख बांदो
 कहे ॥ वा० ॥ करे विश्वास ते कोण ॥ दे० ॥ ४ ॥ जमतो घर घर एह ठे
 ॥ वा० ॥ नारी बिना कहे एम ॥ दे० ॥ रुक्मिणी कहे ते कारणे ॥ वा० ॥
 मानो वचन धरी प्रेम ॥ दे० ॥ ५ ॥ कामिनी वहन कायर तुमे ॥ वा० ॥
 न घटे एह विचार ॥ दे० ॥ वज्रीश सहस्र ज्ञाता जलो ॥ वा० ॥ वहे तुमचो
 जली नार ॥ दे० ॥ ६ ॥ एक अधिक वहेशे वली ॥ वा० ॥ शी चिंता तेह मांहि
 ॥ दे० ॥ एम कही पय प्रणमे जसे ॥ वा० ॥ सत्यजामा कहे त्यांहि ॥ दे०
 ॥ ७ ॥ रूपज प्रमुख जिनवर थया ॥ वा० ॥ ते परण्या निर्धार ॥ दे० ॥
 राजेश्वर पण ते थया ॥ वा० ॥ नीति प्रमुख सुविचार ॥ दे० ॥ ८ ॥ विषय
 सुख जोगव्यां तिणे ॥ वा० ॥ सुत बहु उपन्या तास ॥ दे० ॥ तीरथ थापी
 शिव गया ॥ वा० ॥ शाश्वत सुख सुखिलास ॥ दे० ॥ ९ ॥ तेहपी केम
 नवा थया ॥ वा० ॥ मोहना जावणहार ॥ दे० ॥ चित्त विचार करी हवे
 ॥ वा० ॥ परणो रुनी नार ॥ दे० ॥ १० ॥ जांबुवती हवे जलपती ॥ वा० ॥
 वेगली मूकी खाज ॥ दे० ॥ हरिवंशे विभूषण थया ॥ वा० ॥ मुनिसुव्रत
 जिनराज ॥ दे० ॥ ११ ॥ ते पण एहवासे बस्या ॥ वा० ॥ सुत उपनो
 वली सार ॥ दे० ॥ सुख बिलसे वली शाश्वतां ॥ वा० ॥ ए तुम वंश विचार
 ॥ दे० ॥ १२ ॥ पद्मावती कहे पदमिणी ॥ वा० ॥ नारी बिना नहीं
 कांय ॥ दे० ॥ नर विश्वास न को करे ॥ वा० ॥ घरनी शोजा जाय ॥
 दे० ॥ १३ ॥ गांधारी घणुं बोधती ॥ वा० ॥ सज्जनजात्रा काम ॥ दे० ॥
 संघसाय पर्वोष्ठवे ॥ वा० ॥ वली विवाहने ठाम ॥ दे० ॥ १४ ॥ तेम
 उजाणी जायवुं ॥ वा० ॥ वली कृण परपद होय ॥ दे० ॥ शोजे नहीं
 ए सर्वथा ॥ वा० ॥ नारी बिना सज्ज कोय ॥ दे० ॥ १५ ॥ गोरी कहे गोरी
 समी ॥ वा० ॥ मुणो देवरजी वात ॥ दे० ॥ अज्ञानी घणुं पंखीया ॥
 वा० ॥ पृथिवी जमवा जात ॥ दे० ॥ १६ ॥ निज नीडे थावी वसे ॥ वा०

॥ कांताकंठ विलग्न ॥ दे० ॥ सोवे सांजे सुख थकी ॥ वा० ॥ तेह जा
 सहु जग्न ॥ दे० ॥ १७ ॥ लक्ष्मणा लटकावी कहे ॥ वा० ॥ स्नानादि
 संजाल ॥ दे० ॥ विश्रंजपात्र ते नारी ठे ॥ वा० ॥ ते विणु कोण ततका
 ॥ दे० ॥ १८ ॥ सुसीमा साहसुं बोलती ॥ वा० ॥ नारी विना क
 नेम ॥ दे० ॥ घर परदूणो आवीयो ॥ वा० ॥ तस जालवीये केम
 दे० ॥ १९ ॥ मुनिवर घर पाठ धारीया ॥ वा० ॥ कुण पमिलाजे तास ॥ दे०
 दामोदर आधी कहे ॥ वा० ॥ बहु युके सुविलास ॥ दे० ॥ २० ॥ ते
 जादव प्रणमी कहे ॥ वा० ॥ प्रेम रसालां वयण ॥ दे० ॥ परणी प्रेयस
 स्वामिजी ॥ वा० ॥ ठारो अमारं नयण ॥ दे० ॥ २१ ॥ चोथे तं
 चौपगुं ॥ वा० ॥ दास प्रथम अधिकार ॥ दे० ॥ चौथी एह सोहामणी
 वा० ॥ पद्म कहे मनोहार ॥ दे० ॥ २२ ॥ सर्व गाया ॥ २३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नेमि जिनेसर चिंतवे, जुठ ए मोहविलास ॥ जिहां केवळ दुःख
 उपजे, तिहां आग्रह करे खास ॥ १ ॥ बुधवर्जित एहवास ए, मानुं केवळ
 पाश ॥ आग्रह जुठ करे कंठलो, युके थापे तास ॥ २ ॥ जो नवि मानुं
 वचन ए, सहु कहे घेखो एह ॥ लोकनीति जाणे नही, ते कारण
 करुं केह ॥ ३ ॥ जवदव मांदि खेपवे, मात पितादि कुटुंब ॥ पण जवपा
 तो उत्तरुं, जो कर खेउं तुंब ॥ ४ ॥ मात पिताए प्रेरीयां, नवि यूजे
 कहुं तोय ॥ पण संजम परण्या विना, खेयुं निश्चय होय ॥ ५ ॥ रूपना
 दिक दृष्टांत जे, ते रोगीने होय ॥ जास नीरोगी देहनी, उपध न करे कोय
 ॥ ६ ॥ माने जिन विवाहने, एम कहे नेमिचरित्र ॥ नव जावनमां प
 थवे, कष्टपट्टि इण रीत ॥ ७ ॥ मोन करे जव नेमजी, तय सहु गोपीतुंद ॥
 मान्युं मान्युं सहु कहे, हरल्यां सहु गोविंद ॥ ८ ॥ प्रीपम गमायी तिहां कहे,
 पद्मोता द्वारिक मांदि ॥ रात गमायी चतुरजुज, प्रातसमे उठांदि ॥ ९ ॥

॥ दास पांचमी ॥

॥ सोजगी गुरुजी महोत्र यो ॥ ए देशी ॥ सहु रे गोपांगनाने कहे ए
 गोविंद हरे न माय ॥ गोपांगना सांनखो ए ॥ ए टंक ॥ कोइ कन्या ज
 पद्मी ए, जिनरर योग्य जे याय ॥ गो० ॥ १ ॥ सत्यनामा ते सागुं कहे ए,
 गजीनती मुळ वदेन ॥ गो० ॥ तेह पुरी उपसेननी ए, रूपयी जीयो ठे मय

॥ गो० ॥ २ ॥ तेहने योग्य ठे नेमजी ए, नहीं कोइ जगतमां अन्य ॥ गो० ॥
 तास तोखे तो थमरी नहीं ए, तो किहां मनुजनी कन्य ॥ गो० ॥ ३ ॥
 कान कहे थमे जायशुं ए, राजीमती मागवा काज ॥ गो० ॥ में पण रूप
 सुणीयुं हतुं ए, वही कशुं इणी परे आज ॥ गो० ॥ ४ ॥ चतुरबुद्धि ते थमा-
 लने ए, मोकखे निरखवा रूप ॥ गो० ॥ तेह पण आबीने एम कहे ए,
 वचन चतुराइ अनूप ॥ गो० ॥ ५ ॥ रूप ए दोयनुं चितवी ए, प्रथम घडे नेम
 जिणंद ॥ गो० ॥ राजीमती घनी तव पठे ए, एह प्रजापति बिंद ॥ गो०
 ॥ ६ ॥ पुज्ज शेष तिणे लखा ए, शक्ति तणो रे अजाव ॥ गो० ॥ तिणे
 करी न्यून कांय निपनुं ए, एम मन मानुं तुं जाव ॥ गो० ॥ ७ ॥ रूप अतिशय
 वचचातुरी ए, सुणी कहे रामजी जाय ॥ गो० ॥ तुज परे कुण एम
 कही शके ए, याचना करो तुमे जाय ॥ गो० ॥ ८ ॥ ते पण जइ तिहां
 जाचतो ए, राजीमती नेमने काज ॥ गो० ॥ ते कहे थमे तो इहुं घणुं
 ए, जाग्य महोदुं थम आज ॥ गो० ॥ ९ ॥ किहां थकी दुर्गतिने घरे ए,
 होय ऐरावत बद्ध ॥ गो० ॥ सुरतरु सग मरुचूमिका ए, पामीरी शक्र संबंध
 ॥ गो० ॥ १० ॥ किहां थकी नेमने मुज धुआ ए, एह बहु हर्षेनो ठाय
 ॥ गो० ॥ ते सुणी थानके आबीया ए, वात कही कृष्ण राय ॥ गो० ॥ ११ ॥
 ए जव जावनामां कहुं ए, नेमचरित्रमां एम ॥ गो० ॥ कृष्णजी उग्रसेन
 घर गया ए, राजीमती मागे प्रेम ॥ गो० ॥ १२ ॥ समुद्रविजय जणी जाखीयुं
 ए, ते पण हर्षित थाय ॥ गो० ॥ कोष्टक निमित्तिउं पृथीयो ए, लगन
 समुद्रविजय राय ॥ गो० ॥ १३ ॥ कहे रे निमित्तिउं तिणे समे ए,
 एह विवाहनां काम ॥ गो० ॥ तेह वर्षासमे नवि होये ए, शास्त्र बोले
 घणे ठाम ॥ गो० ॥ १४ ॥ अन्य पण काज नवि कीजीये ए, तो किशी परणवा
 वात ॥ गो० ॥ समुद्र जाखे तव तेहने ए, काख बहु एम वही जात ॥ गो०
 ॥ १५ ॥ नेम मनावीयो महा वखे ए, एह विवाहनुं काज ॥ गो० ॥ धीरति
 जो कदी कीजीये ए, नीकखी जाय जिनराज ॥ गो० ॥ १६ ॥ तेह सुणी
 कहे रे नेमित्तिउं ए, श्रावण सुदि दिन ठठ ॥ गो० ॥ देइ सत्कार विस-
 र्जीयो ए, निमित्तिउं करी हठ ॥ गो० ॥ १७ ॥ उग्रसेनने तिहां कहावीयुं
 ए, लग्न दिन जेह आयात ॥ गो० ॥ बिहुं रे ठामे ते विवाहना ए, महोदव
 नित नित थात ॥ गो० ॥ १८ ॥ दशह दशह जेखा मिते ए, कृष्ण

ने तिम बलदेव ॥ गो० ॥ शेष पण जादव आवीया ए, सहु करे नेमनी
 सेव ॥ गो० ॥ १९ ॥ कनक ने रत्नना ढग करे ए, पंथ जिहां त्रण अण
 चार ॥ गो० ॥ दानदेवाय ते धानके ए, शोधता कार आगार ॥ गो० ॥ २० ॥
 तोरण घर घर बांधीयां ए, धवल मंगल बहु याय ॥ गो० ॥ जादव सहु
 तिहां नाचता ए, शिवादेवी हर्षे न माय ॥ गो० ॥ २१ ॥ खंन चोये कहीं
 पांचमी ए, ढाल प्रथम अधिकार ॥ गो० ॥ नेमि जिनरासमां क्यनी ए,
 पद्म कहे सुणतां जयकार ॥ गो० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १६४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बेसारी पूरव दिशे, जिनवर नेमकुमार ॥ रत्नजन्मि वर आसने,
 सहु जादव परिवार ॥ १ ॥ रत्न कनकरूपा तणा, मणिमय ने मृदुरूप ॥
 करी कलशा बहु आदरे, पद्म पिधान अनूप ॥ २ ॥ तीर्थोदकधी पूरीया,
 सुर नर जादव वग ॥ बाजंते वर डुडुहि, नवरावे ते समग ॥ ३ ॥ अंग
 खुदे जिनवर तणुं, करे विलेपन सार ॥ कस्तूरी कृष्णागर, मांदि कपूर
 उदार ॥ ४ ॥ मालती मोघर प्रमुखनी, कुसुममाख पहिराय ॥ कनक
 रत्न मुक्ताफले, जन्मि मुकुट शिराय ॥ ५ ॥ मुक्ताफल रचना करी, अष्टा-
 दश सर द्वार ॥ बाजुबंध ने वदेखा, कंठ बाहु निज वार ॥ ६ ॥ सुर उप-
 नित जली मुद्रिका, करती काकजमाल ॥ कौमयुगल पहिरावता, खल
 अने सुकुमाल ॥ ७ ॥ मोतीमाखा मोटिकी, कनी बांधी मनोहार ॥ चरण
 पत्त सोहे धणुं, मुख तंवोल श्रीकार ॥ ८ ॥ कल्पवृक्ष परे सोहता, नेमि
 जिनेसर राय ॥ वरघोडे सहु संचरे, मनमां हर्षे न माय ॥ ९ ॥

॥ ढाल ठाही ॥

॥ आज रहो रंग महोलमां ॥ केसरीया नेम ॥ ए देशी ॥ नेमजी वर-
 घोडे चढ्या ॥ सामलीया लाख ॥ मातने हरख कल्लोख रे ॥ सा० ॥ मुखमां
 ते पाननुं वीरुनुं ॥ सा० ॥ करता अति रंगरोख रे ॥ ॥ सा० ॥ ने० ॥
 ॥ १ ॥ दशह दशार्हनुं परवत्या ॥ सा० ॥ कृष्णजी ने बलदेव रे ॥ सा० ॥
 जादवकुमार सहसागमे ॥ सा० ॥ सांवेलां होय देव रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २ ॥
 मयगल चाले मखपता ॥ सा० ॥ मलयाचल परे तेह रे ॥ सा० ॥ हयवर
 हेपारव करे ॥ सा० ॥ पाखत्या खग परे जेह रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ३ ॥ मंगल
 शब्द घणा करे ॥ सा० ॥ सुरवरनो नहीं पार रे ॥ सा० ॥ कौतुक जोवा

आबीया ॥ सा० ॥ परणे नेमकुमार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ४ ॥ मात शिवा-
 देवी लीये ॥ सा० ॥ कामणबीको हाथ रे ॥ सा० ॥ दशे दशार्हनी राणीउं
 ॥ सा० ॥ जानबीउं बहु साथ रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ५ ॥ धीवसुदेवनी
 राणीउं ॥ सा० ॥ देवकी रोहिणी आदि रे ॥ सा० ॥ वहाँतेर सहस रथमां
 रही ॥ सा० ॥ गाये मंगल महोटा नाद रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ६ ॥ अग्र-
 महिषी कृष्णनी ॥ सा० ॥ आठ ते मंगल सार रे ॥ सा० ॥ सत्यजामा
 रुक्मिणी मुहा ॥ सा० ॥ तेम वत्रीश हजार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ७ ॥ मंगल
 गाये मोजमां ॥ सा० ॥ तेम बहु जादव नार रे ॥ सा० ॥ जय जय जय
 जय तिहां करे ॥ सा० ॥ सहने मोद अपार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ८ ॥ बिहुं
 पासे मयगल घटा ॥ सा० ॥ आरूढ महोटा राय रे ॥ सा० ॥ दश दशार्ह
 चाखे आगले ॥ सा० ॥ केशक रहवर ठाय रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ९ ॥ खाखो-
 गमे तिहां पाखली ॥ सा० ॥ खाखोगमे अस्तवार रे ॥ सा० ॥ सुजट
 कोनिगमे आगले ॥ सा० ॥ पाठल चाखे नार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १० ॥
 खहेके ध्वज तिहां चिहुं दिशे ॥ सा० ॥ नेजा फुरे निशाण रे ॥ सा० ॥
 वाजे देवनी छुंछुहि ॥ सा० ॥ इम महोटे मंमाण रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ११ ॥
 बंदिजन बिरुदावली ॥ सा० ॥ किल्लरी गावे गीत रे ॥ सा० ॥ आवेचोक
 वाजारमां ॥ सा० ॥ त्रण जगतना मित्त रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १२ ॥ चोक
 चोक चहुटे मिछ्यां ॥ सा० ॥ नर नारीनां बृंद रे ॥ सा० ॥ महोख गोल
 मेनी चढी ॥ सा० ॥ जोवे हर्षे अमंद रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १३ ॥ एक तणे
 एक नारीने ॥ सा० ॥ राजीमती वर एह रे ॥ सा० ॥ ते कहे राजुल धन्य
 ठे ॥ सा० ॥ एहशुं मांरुशे गेह रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १४ ॥ एक कहे वली
 एकने ॥ सा० ॥ उत्तर इहांथी डूर रे ॥ सा० ॥ ते कहे जाउं डूरे तुमे
 ॥ सा० ॥ अमने हर्षे ठे पूर रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १५ ॥ तव एक बोखे एणी
 परे ॥ सा० ॥ देव अटारो जोय रे ॥ सा० ॥ एहवी वस्तु न खमी शके
 ॥ सा० ॥ नखि जाणुं किणी परे होय रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १६ ॥ तव एक
 बोखे हर्षेशुं ॥ सा० ॥ धिग धिग हो तुज नार रे ॥ सा० ॥ अग्रमंगल किम
 उधरे ॥ सा० ॥ घाउं मंगल इण नार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १७ ॥ एक कहे एम
 नारीने ॥ सा० ॥ एहवो खहुं जरतार रे ॥ सा० ॥ तो मुज मनवंठित
 फले ॥ सा० ॥ सफल घाये संसार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १८ ॥ एम कांइ

प्रभु स्तवना करे ॥ सा० ॥ कांश्च वांठे काम रे ॥ सा० ॥ कांश्च ह्वे
 नाचती ॥ सा० ॥ नेत्रकमल पूजा ठाम रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १९ ॥ एम महोदे
 थाडंवर रे ॥ सा० ॥ उग्रसेन घर पास रे ॥ सा० ॥ नेम जिनेसर आवीपा
 ॥ सा० ॥ करुणानिधि आवास रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २० ॥ खंन चोये उष्टी
 कही ॥ सा० ॥ ढाल प्रथम अधिकार रे ॥ सा० ॥ ह्वे आगल श्रोता सुषो
 ॥ सा० ॥ पद्म कहे विस्तार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बहु कोलाहल सांगली, उज्ज्वल एक चोसाल ॥ देखी पूठे सारथि,
 जिनर जाग्य विशाल ॥ १ ॥ कहो ए मंदिर केहनुं, बीसे अति उत्तंग ॥
 भग्न मंगल थाये घणां, सहु जन नव नवरंग ॥ २ ॥ तव ते बोखे सारथि,
 उग्रसेननुं धाम ॥ धवल मंगल तुम सासरे, तुम विवाहने काम ॥ ३ ॥
 सार्वांठ तुम जायां तणी, वेठी दीसे दोय ॥ चंझानना मृगलोचना, बात
 करंती जोय ॥ ४ ॥ ते बातो किणविध करे, तेह कहुं परपंच ॥ नेम जिणंदने
 देसीने, कहे मूकी खलखंच ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ वीर माता प्रीतिकारणी ॥ ए देशी ॥ नेम देखीने चंझानना, कहे इणी
 परे वार्णी ॥ सुण सखी छी तणा वगेमां, ए राजुख ब्याणी ॥ १ ॥ बात
 सखींठ इणी परे करे, जेहने ए वर याशे ॥ जोगकीनारे करतां यका, नरि
 काख जणाशे ॥ वा० ॥ २ ॥ तव मृगलोचना इम कहे, सखी साचसुं पद्
 ॥ धन्य राजीमती जगनमां, एहसुं मांक्षे गेह ॥ वा० ॥ ३ ॥ रूप राजीमती
 बहेननुं, निपजावनो धाता ॥ एहवो योग नवि मेषवे, तो किमह विहयाता
 ॥ वा० ॥ ४ ॥ तूना शब्द सुणतो यकी, तिहां राजुख थाये ॥ दोय
 सखींठ विधे पेसीने, इण परे मंजखावे ॥ वा० ॥ ५ ॥ एकसी केम नुगे
 हे सखी, नखो वर ए थावंनो ॥ बहुख थाडंवर परबखो, दीसे ए खट्कतो
 ॥ वा० ॥ ६ ॥ अमे पण जोसुं ए वर प्रते, कही वचमांदि पेमे ॥ नेम देसी
 इम चितवे, मन मोद विसेवे ॥ वा० ॥ ७ ॥ इंड केमरुपरज चंझमा, इगे
 पद् नुगेदो ॥ अहव मुरु पुण्य प्राप्तारनो, वन्यां मून ए कंदो ॥ वा० ॥ ८ ॥
 पद् मोगाग्यनुय गुणनिधि, इम मनमां हररे ॥ काम अनवे ययतां यदा,
 नानुं अमृत वरसे ॥ वा० ॥ ९ ॥ जायां मृगलोचना हृदयनी, नखी पद्सी

वात ॥ हास्यधी कहे रे चंजानना, सुण वात विख्यात ॥ वा० ॥ १० ॥
 एह वर गुणनिधि अति जलो, पण एक ठे दोष ॥ तेह मणां रे केहतां घका,
 चढे राजुख रोप ॥ वा० ॥ ११ ॥ तव कहे तास चंजानना, एह में पण जाण्युं
 ॥ सांप्रत काळे कहेतुं नही, जहुं मोन बखाण्युं ॥ वा० ॥ १२ ॥ लाजती
 कहे रे राजीनती, जेहनो ए वर घाशे ॥ तेहनां जाग्य जलशे यली, ग्रण
 खोक गवाशे ॥ वा० ॥ १३ ॥ पण मुणो गुणनिधि एहमां, काढे दूषण
 जेह ॥ दूषमांघी जोइ जोइने, पूरा काढवा तेह ॥ वा० ॥ १४ ॥ कृपणपणुं
 कल्पपादप तणुं, खीरसागरें द्वार ॥ चंदन मांदि दुर्गंधता, जानु मांदि
 थंधकार ॥ वा० ॥ १५ ॥ जेम सुराचख मांदि चखपणुं, बखी कनकमां श्याम
 ॥ छत्रीने जेम दरिद्रता, शारदा शठ ठाम ॥ वा० ॥ १६ ॥ तव हस्ती
 तेह सखीठ कहे, सुण राजुख वाण ॥ गौर वर जोइये प्रयमयी, ते तो
 काजख पान ॥ वा० ॥ १७ ॥ अपर गुण परिचये जापीये, तव राजुख
 घोडे ॥ चतुरतुमे चित्रम मुक हतो, तुम वचनधी खोये ॥ वा० ॥ १८ ॥
 जेह दूषण थठे सर्पने, तेह दूषण दाखो ॥ पण मुणो वात ग्रण माहरी,
 मुणी चित्तमां राखो ॥ वा० ॥ १९ ॥ केरख श्याममां गुण मुणो, नरा गौरमां
 दोष ॥ गौरमां श्याम आवे धके, दोवे गुण तलो पाप ॥ वा० ॥ २० ॥
 तपाहि ॥ केरख श्यामत्वे गुणाः ॥ श्याम अचखा प्रसंसीये, बखी चित्रावेखि
 ॥ थगरु कस्तूरिका तिम मेघ गुणगेखि ॥ वा० ॥ २१ ॥ कीकी ते सामखी
 सोहीये, केश कस्तुरटी तेम ॥ रात्री पण सामखी सोहीये, दोवे काजख
 पम ॥ वा० ॥ २२ ॥ जेम जेम एह दोष सामखां, तेम मूड्य वहु पामे
 ॥ दोषे मुणो केरख गौरमां, कहुं दोष ठाम ठामे ॥ वा० ॥ २३ ॥ यतः ॥
 नू चित्तपक्षि थगरु, कठूरी पण कपीणिगा केसा ॥ कस्तुरटी मनी खपी,
 फसिणा पण अण्णफळा ॥ इति कृष्णत्वे गुणाः ॥ अपर केरख गौरत्वे दोषाः ॥
 सूप जो गौर तो द्वार ठे, हिम थेत तो पाडे ॥ गौर थनि कोदीयो
 बाखीये, नूनो परवर चाडे ॥ यतः ॥ गारं खरणं ददणं, हिमं च थइ-
 गौरविग्गदो सोनी ॥ परवर गुपीय जुगो, केरख गौरनपे दांना ॥ २४
 इति गौरत्वे दोषाः ॥ अपर गौरस्य कृष्णस्तमाधरणे गुणाः ॥ थेत गौर
 पण तो रदे, मांदि दोष अंगारो ॥ थंगर काजख करी मोईये, खो
 कीसीए सारो ॥ वा० ॥ २५ ॥ जोजन खाद निरये करी, चित्राने गेहा

प्रभु स्तवना करे ॥ सा० ॥ कांश्च वांटे काम रे ॥ सा० ॥ कांश्च हूँ
 नाचती ॥ सा० ॥ नेत्रकमल पूजा ठाम रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १९ ॥ एम महो
 थाडंवर ॥ सा० ॥ उग्रसेन घर पास रे ॥ सा० ॥ नेम जिनेसर आवीय
 ॥ सा० ॥ करुणानिधि आवास रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २० ॥ खंन चोथे ठ
 कही ॥ सा० ॥ ढाल प्रथम अधिकार रे ॥ सा० ॥ हवे आगल श्रोता सु
 ॥ सा० ॥ पद्म कहे विस्तार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बहु कोलाहल सांजली, उज्ज्वल एक चोसाल ॥ देखी पूठे सारथि
 जिनवर जाग्य विशाल ॥ १ ॥ कहो ए मंदिर केहनुं, दीसे अति उत्तंग ॥
 धवल मंगल धाये घणां, सहु जन नव नव रंग ॥ २ ॥ तव ते बोले सारथि
 उग्रसेनतुं धाम ॥ धवल मंगल तुम सासरे, तुम विवाहने काम ॥ ३ ॥
 सखीउं तुम जार्या तणी, वेठी दीसे दोय ॥ चंझानना मृगलोचना, वात
 करंती जोय ॥ ४ ॥ ते वातो किणविध करे, तेह कहुं परपंच ॥ नेम जिणंदने
 देखीने, कहे मूकी खलखंच ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ वीर माता प्रीतिकारणी ॥ ए देशी ॥ नेम देखीने चंझानना, कहे इणी
 परे बाणी ॥ सुण सखी स्त्री तणा वगमां, ए राजुख बलाणी ॥ १ ॥ वात
 सखीउं इणी परे करे, जेहने ए वर याशे ॥ जोगक्रीनारे करतां यका, नवि
 काख जणाशे ॥ वा० ॥ २ ॥ तव मृगलोचना इम कहे, सखी साचशुं पद
 ॥ धन्य राजीमती जगतमां, एहशुं मांशे गेह ॥ वा० ॥ ३ ॥ रूप राजीमती
 वदेननुं, निपजावतो धाता ॥ एहवो योग नवि मेखवे, तो किमह विख्याता
 ॥ वा० ॥ ४ ॥ तूरना शब्द सुणती थकी, तिहां राजुख आवे ॥ दोष
 सखीउं विचे पेसीने, इण परे संजलावे ॥ वा० ॥ ५ ॥ एकली केम जुगो
 हे सखी, नखो वर ए आवंतो ॥ बहुख थाडंवर परवखो, दीसे ए छटकं
 ॥ वा० ॥ ६ ॥ अमे पण जोशुं ए वर प्रते, कही वचमांहि पेसे ॥ नेम देखी
 इम चितवे, मन मोद विशेषे ॥ वा० ॥ ७ ॥ इंड केमकरध्वज चंझमा, हरो
 पद सुरेंदो ॥ अहव मुक पुण्य प्राग्नारनो, वन्यो मूर्त ए कंदो ॥ वा० ॥ ८ ॥
 पद सांजाग्यमुख गुणनिधि, इम मनमां हरखे ॥ काम थनखे वलतां यका,
 नानुं अमृत वरखे ॥ वा० ॥ ९ ॥ जार्या मृगलोचना हृदयनी, जली पदवी

वात ॥ हास्यधी कहे रे चंजानना, सुण वात विख्यात ॥ वा० ॥ १० ॥
 एह वर गुणनिधि अति जलो, पण एक ठे दोष ॥ ते ह्मणां रे केहतां थका,
 चढे राजुल रोप ॥ वा० ॥ ११ ॥ तव कहे तास चंजानना, एह में पण जाणुं
 ॥ सांग्रत काळे कहेवुं नहीं, जहुं मोन वत्ताणुं ॥ वा० ॥ १२ ॥ लाजती
 कहे रे राजीमती, जेहनो ए वर घाशे ॥ तेहनां जाग्य जलशे वली, ब्रण
 लोक गवाशे ॥ वा० ॥ १३ ॥ पण सुणो गुणनिधि एहमां, काढे दूषण
 जेह ॥ दूषमांघी जोइ जोइने, पूरा काढवा तेह ॥ वा० ॥ १४ ॥ कृष्णपणुं
 कल्पपादप तणुं, स्त्रीरसागरे फार ॥ चंदन मांहि डुगंधता, जानु मांहि
 अंधकार ॥ वा० ॥ १५ ॥ जेम सुराचल मांहे चलपणुं, वली कनकमां श्याम
 ॥ लढीने जेम दरिद्रता, शारदा शठ ठाम ॥ वा० ॥ १६ ॥ तव ह्सी
 तेह सखीठ कहे, सुण राजुल वाण ॥ गोर वर जोइये प्रथमथी, ते तो
 काजल वान ॥ वा० ॥ १७ ॥ अपर गुण परिचये जाणीये, तव राजुल
 बोझे ॥ चतुर तुमे विघ्नमुज हतो, तुम वचनथी खोखे ॥ वा० ॥ १८ ॥
 जेह चूषण अठे तवने, तेह दूषण दाखो ॥ पण सुणो वात ब्रण माहरी,
 सुणी चित्तमां राखो ॥ वा० ॥ १९ ॥ केवल श्याममां गुण सुणो, नरा गोरमां
 दोष ॥ गोरमां श्याम थावे थके, होवे गुण तणो पोप ॥ वा० ॥ २० ॥
 तथाहि ॥ केवलश्यामत्वे गुणाः ॥ श्याम अचला प्रशंसीये, वली चित्रावेलि
 ॥ अग्र कस्तूरिका तिम मेघ गुणगेलि ॥ वा० ॥ २१ ॥ कीकी ते सामली
 सोहीये, केश कस्तवटी तेम ॥ रात्री पण सामली सोहीये, होये काजल
 पन ॥ वा० ॥ २२ ॥ जेम जेम एह होय सामलां, तेम मूढ्य बहु पामे
 ॥ हवे सुणो केवल गोरमां, कहुं दोष ठाम ठामे ॥ वा० ॥ २३ ॥ यतः ॥
 शू चित्तवह्नि अग्र, कठूरी घण कणीणिगा केसा ॥ कस्तवटी मत्ती रयणी,
 कसिणा एष अण्णफला ॥ इति कृष्णत्वे गुणाः ॥ अथ केवल गोरत्वे दोषाः ॥
 लूण जो गोर तो फार ठे, हिम श्वेत तो वाडे ॥ गोर अति कोडीयो
 चाखीये, चूनो परवश चाडे ॥ यतः ॥ खारं खणं दहणं, हिमं च अश-
 गोरविग्गहो रोगी ॥ परवश गुणीय चुनो, केवल गोरत्वे दोषा ॥ १ ॥
 इति गोरत्वे दोषाः ॥ अथ गोरस्य कृष्णवस्त्राभरणे गुणाः ॥ श्वेत कर्पूर
 पण तो रहे, मांहे होय अंगारो ॥ आंख काजये करी सोहीये, वली
 कीक्रीप सारो ॥ वा० ॥ २४ ॥ जोजन खाद निरवे करी, चित्रामणे रेहा

॥ कृष्ण गुणहेतु इमजाणीये, वली गुण कहुं केहा ॥ वा० ॥ २५ ॥ इम
सखी वात करतां थका, कही सातमी ढाख ॥ पद्म कहे सांजलो जविजना,
प्रचुचरित्र रसाख ॥ वा० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ २१५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राजीमती इण थवसरे, मूके दीर्घ निसास ॥ तव सहीयर पूठे इस्थं,
करती कोडि विखास ॥ १ ॥ आग्रह करी जव पूठीयुं, सा कहे तव सवि-
पाद ॥ बाहिण फुरके खोयणं, अपमंगल अविवाद ॥ २ ॥ हृदय मांहि ठेदाप
जिम, तुरीय ठेदे तेम ॥ जगअद्भुत जगवासहो, देखतां प्रभु नेम
॥ ३ ॥ इम सुणीने सहीयरो कहे, मत कहे पदुतुं वयण ॥ अपमंगल हूरे
गयां, सांजख रे थम वयण ॥ ४ ॥ निरुपम जोग तुमे जोगवो, निरुपम नेमनी
संग ॥ विखंय नही पदमां हवे, करजो नव नव रंग ॥ ५ ॥ मनवत्तज तुज
वासहो, ए थाव्यो निर्धार ॥ मत कायर था पदमां, एम जंपे सहु नार
॥ ६ ॥ इण थवसर जगतातजी, आगख चाखे जाम ॥ परमेश्वर जिनजी
सुणे, करुण दीन खर ताम ॥ ७ ॥

॥ ढाख थावमी ॥

॥ नंद सखूणा नंदना रे खो ॥ ए देशी ॥ नेमजी कहे सुण सारथि
रे खो, कृष्ण हवे ठे दुःखजारथी रे खो ॥ केवल करुणाहेतु ठे रे खो, तव
सारथि इम कहेत ठे रे खो ॥ १ ॥ केम पूवो प्रभुजाणता रे खो, तुम विवाहे
पशु थाणता रे खो ॥ जादव जोजन कारणे रे खो, पद्म पशु संहारणे
रे खो ॥ २ ॥ गाम नगरवासी तणा रे खो, गुफा पर्वत निकुंज घणा रे
खो ॥ जखचर यखचर ननचरा रे खो, जीव घणा जेखा कल्या रे खो ॥ ३ ॥
थार्या बांध्या पदमां रे खो, नही आसो नृत्तास जेहमां रे खो ॥ निज निज
जापाए रडे रे खो, मरणना नयथी तरुफडे रे खो ॥ ४ ॥ नेम कहे येरागीयो
रे खो, रय फेरो सोनागीयो रे खो ॥ जोठं नजरे माहरी रे खो, पदनां
नही कोइ बाहरी रे खो ॥ ५ ॥ मृग सूथर घणां रोज्जमां रे खो, गान्धर ससजां
जेंसजा रे खो ॥ राशिवद्ध केइ पांजरे रे खो, बेनीवद्ध विनति करे
रे खो ॥ ६ ॥ मोर तित्तर खावां घणां रे खो, पंखी खरो नवि जाये गणां
रे खो ॥ गोह नहुख बहु कंधीयां रे खो, निर्दय पुरुषे वेधीयां रे
खो ॥ ७ ॥ शुन्य जे संभ्रांत खोयणां रे खो, जीवितनी बांठा तणा रे खो ॥ प्रभु-

जी निरखे जेटले रे लो, एक हरिण हूवे तेटले रे लो ॥ ७ ॥ निज नारी कोट
 छपरे रे लो, आप तणी मीवा धरे रे लो ॥ मानुं प्रजुने विनतिं जणे रे लो,
 करुणानिधि आगल तणे रे लो ॥ ८ ॥ हरणी कहे हरणा प्रते रे लो, विनवो
 प्रजुजी सांप्रते रे लो ॥ त्रिजुवनबंधु एह ठे रे लो, पटकाय पाखक जेह ठे
 रे लो ॥ ९ ॥ सहु जीवनी रक्षा तणी रे लो, विनति कीजे जिन जणी रे
 लो ॥ मृगलो नारी कछा घंकी रे लो, बोले एम मनमां चकी रे लो ॥ १० ॥
 निजरणां जख पीवीये रे लो, अटवी तरणे जीवीये रे लो ॥ नित्य वनमां
 वसीये अमे रे लो, निरपराधी राखो तुमे रे लो ॥ ११ ॥ स्वामी पण एहदुं सुणी
 रे लो, जग आशा चिंतामणि रे लो ॥ गुरु करुणा संवेगीयो रे लो, जवहुःख-
 धी उदवेगीयो रे लो ॥ १२ ॥ ब्रह्मचारी शिर सेहरो रे लो, स्वामी शिवपुर
 गेहरो रे लो ॥ मूकावे सवि प्राणीया रे लो, दयावंत एम जाणीया रे लो
 ॥ १३ ॥ सारथिने कहे वालीये रे लो, रथ पाठो फिरी चालीये रे लो ॥
 नहीं परणुं जीववध करी रे लो, एम कही चाढ्या प्रजु फिरी रे लो ॥ १४ ॥
 समुद्रविजय सुणी एहवी रे लो, बात ते जोवा जेहवी रे लो ॥ नारायण
 घखदेवजी रे लो, संत्रात यया ततखेव जी रे लो ॥ १५ ॥ शिवादेवी मुख बहु
 मख्यां रे लो, यादववर्ग तिहां सखसख्या रे लो ॥ मूकी निज निज बाहणां
 रे लो, आवे सहु पाय चारणां रे लो ॥ १६ ॥ कहे प्रजुने केम कीजीये रे
 लो, नरजव खाहो खीजीये रे लो ॥ टखवले स्वामीजी सहु रे लो, घरमां रहो
 परणो बहु रे लो ॥ १७ ॥ दानादिक घरमां करो रे लो, अनुक्रमे शिवपद
 विचरो रे लो ॥ घरमां केम नवि धर्म ठे रे लो, जाणपणाना जुठ मर्म ठे
 रे लो ॥ १८ ॥ चोया खंनमां जाणीये रे लो, पहेले अधिकारे वखाणीये
 रे लो ॥ आवमी ढाख पये कही रे लो, प्रजु समजावे हवे सही रे
 लो ॥ १९ ॥ सय गाथा ॥ २० ॥

॥ दोहा ॥

॥ नेम कहे सुण कृष्णजी, तुमे निपुण महाजाग ॥ मध्य दशा करीने
 जुठ, मनमां धरी बेराग ॥ १ ॥ जखचर घखचर नजचरा, हणवा धुरथी एह
 ॥ नवि अपराध तुमचो कखो, किहां धर्म ठे गेह ॥ २ ॥ राग दोष अत्रा-
 णधी, रसएछी जे लोक ॥ अशरण हूणे अनाथने, किहां धर्म ठे उंक ॥ ३ ॥
 एक पंचेंद्रियने हूणे, तो सातमीप जाय ॥ एटला जीवो वध करे, तिहां

किम धर्म कहाय ॥ ॥ ॥ जिहां परजीव विवाह ते, निज पण तिहां
 विवाह ॥ इहां परजव वाधा तणो, हेतु जाव विवाह ॥ ५ ॥ यतः ॥
 तानूण विवाहोच्चिय, परस्स तह अप्पणोवि वीवाहो ॥ इह परजव
 वाहाणं, वीवाहण हेतु जावेणं ॥ १ ॥ दानादिक गृहपति तणा, यद्यपि
 धर्म अनेक ॥ पण संयम तोले नहीं, जावशुद्धि अतिरेक ॥ ६ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ तुंगीया गिरि शिखर सोहे ॥ ए देशी ॥ सुण नरेसर धर्मेनी तुं, बात
 महोटी होय रे ॥ धर्म धर्म कहे सहु पण, मर्म न खहे कोय रे ॥ १ ॥ उप-
 दिशे एम नेम जिनजी ॥ ए आंकणी ॥ सांजलो जविलोक रे ॥ धर्म ते चारित्र
 जाणो, एह धन निज रोक रे ॥ उप० ॥ २ ॥ जावघरमां यद्यपि आवे, तोहि
 जाणो प्राहि रे ॥ अनंत गुण आरंज तेहथी, जाव अशुज घर मांहि रे ॥
 उप० ॥ ३ ॥ यतः ॥ जोच्चिय कहमवि दाणो, गिहिण कइयावि होइ सुहजावो
 ॥ आरंजेणंतणो, पायो ततो असुहजावो ॥ १ ॥ अशुज जाव ते होष
 नित्ये, शुज तो कृण कृण नाश रे ॥ वली प्रजुजी एम प्रतणे, जाणजो
 घर पाश रे ॥ उप० ॥ ४ ॥ रत्नमयी कोइ करे जिनघर, पृथिवी मंडित
 तेण रे ॥ तेहथी चारित्र मोहोदुं, होम होशे केण रे ॥ उप० ॥ ५ ॥ रंक पण
 जे चरण पामी, पूजित इंड नरिंड रे ॥ शम दम मुख सुख आगम
 सह, दुःख केरां वृंद रे ॥ उप० ॥ ६ ॥ आदरतुं जावे करी शुद्ध,
 चरण सुण नरनाह रे ॥ गृहवासे आरंज करवो, नरकहेतु विवाह रे
 ॥ उप० ॥ ७ ॥ सांजल नरवर एक उपनय, घेखी टोखी मांहि रे ॥
 नाक्षो निज परशंस करतो, हांसी पामे प्राहि रे ॥ उप० ॥ ८ ॥ घेखा जाणे
 एह घेखो, मोहे मुंजित मूढ रे ॥ तेम सवे तुमे करो आग्रह, न खहो
 केम ए गूढ रे ॥ उप० ॥ ९ ॥ परिग्रह मेयुन विषयवृद्धि, साधारण मातंग
 रे ॥ नीच जन आचीर्ण एहमां, किस्सो करीये रंग रे ॥ उप० ॥ १० ॥ अनु-
 स्रोते जन वट्ट चाखे, न करे कोइ तस शंस रे ॥ प्रतिस्रोते तरे तेहनी
 करे, तारु पण परशंस रे ॥ उप० ॥ ११ ॥ अज्ञानी पण नवि जाय,
 देखीने उन्नम रे ॥ जाणतो केम विषय सेतुं, विषय छुगेति मग रे ॥ उप०
 ॥ १२ ॥ नारायण सुण तेह कारण, गेहिनी गिहवास रे ॥ पाम्यो पुंय वार
 अनंती, नवि रातुं एह पाश रे ॥ उप० ॥ १३ ॥ नाइ जगिनी मित्र

गृहिणी, मात ने बली तात रे ॥ सज्जन शत्रु एकने सहु, वार अनंत विख्यात
रे ॥ उप० ॥ १४ ॥ यहुक्तं जगवत्यंगे ॥ अयणं जंते जीवे सब जीवाणं, माइ-
त्ताए, ज्ञाइत्ताए, जगिणीत्ताए, भज्जत्ताए, पुत्तत्ताए, धुयत्ताए, सुएहत्ताए, उव-
वन्नपुवे हंता गोयमा असइं थहुवा अणंतसुत्तो सबजीवाविणं इमस्स जीव-
स्स माइत्ताए जाव उववन्नपुवाहंता गोयमा जाव अणंतसुत्तो इत्यादि आ-
खापका ज्ञेयाः ॥ दुहावास गिहुवास सेवी, नरकादिक खद्यां दुःख रे ॥ तिण
कारण उळेग पाम्यो, बाहुं हुं शिवसुख रे ॥ उप० ॥ १५ ॥ ठे थपूरव तेह सहुने
चतुर्भुज सुण वाण रे ॥ चौथे खंडे सज्जन सहुने, समजावे जिन ज्ञाण
रे ॥ उप० ॥ १६ ॥ पदेखे अधिकारे मनोहर, ढाख नवमी एह रे ॥ पद्य कहे
हरि पमुह कहे पण, जिनपति आगे केह रे ॥ उप० ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ १७५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एह संसार पखेवणं, सुखनो नहीं खखेश ॥ शाश्वत सुख तिणे
इठीये, सांजल कृष्ण नरेश ॥ १ ॥ जे सुखनो अंतज नहीं, जरा जनम
पण नांहि ॥ परमाणंद खरूपमय, नहीं एहबुं सुख क्यांहि ॥ २ ॥ ते
कारण सुण नरवरु, नहीं मांडुं गृहवास ॥ जाबुं पूरे जाये अपर, ते
केम लहे निज वास ॥ ३ ॥

॥ ढाख दशमी ॥

॥ शेर सेनापति वार्द्धिको, पुरोहित ने परधान वे ॥ केरु न मूके रे
कामिनी, सहस्र वत्रीश राजान वे ॥ प्राणजीवन घर आउनां, आउनां
वे दिख व्याउनां वे ॥ प्रा० ॥ १ ॥ देशी ॥ समुद्रविजय बखदेवजी, दश
दशार्ह राजान वे ॥ कंसारि पमुहा बली, सेनापति परधान वे ॥ प्राण-
जीवन दिख व्याउनां, व्याउनां वे सुख पाउनां वे ॥ प्रा० ॥ २ ॥ ए आं-
कणी ॥ शिवादेवी मुख जामिनी, जादव अनेक कुमार वे ॥ जामा मुख दरि-
जामिनी, बिलपे वत्रीश हजार वे ॥ प्रा० ॥ ३ ॥ रमणी श्रीवसुदेवनी, आवी-
यहंतैर हजार वे ॥ विनति करे पावे पडे, रुवे सयल परिवार वे ॥ प्रा०
॥ ४ ॥ केशव पाय पमी कहे, सुण बंधव जगनाथ वे ॥ बात मानो प्रभु
थम तणी, करीये थमने सनाथ वे ॥ प्रा० ॥ ५ ॥ जे संसार असारता,
देखानी जगतात वे ॥ हुं पण जाणुं ते सवे, पण बिलवे मात तात वे ॥
प्रा० ॥ ६ ॥ शाख मांहे परसिद्धे, लोकनीति पण एह वे ॥ माय तायने

पाखीये, केम रहेशे प्रभु तेह वे ॥ प्रा० ॥ ६ ॥ यतः ॥ मातृजक्तिं सुभी
 कुर्या, -दपि संसारपारगः ॥ वर्धमानश्च तद्भक्त्या, यथाजिग्रहमग्रही
 ॥ १॥ पुनः ॥ यदुक्तं ॥ आस्तन्यपानाज्जननी पशूना, -माहारखाजाच्च नरा
 मानाम् ॥ आगेहकृत्याच्च विमध्यमाना, -माजीवितात्तीर्थमिवोत्तमाना
 ॥ २ ॥ ते पण जाणो ठो तुमे, माता पिता पूजनीक वे ॥ ते रुक्तां मूक
 तुमे, जेम मूके प्रत्यनीक वे ॥ प्रा० ॥ ७ ॥ जगवत्सल जिनराजी
 कहे सुणो तुमे सुजाण वे ॥ मुऊ दीक्षा खेतां थका, कांइ न होवे हाण
 वे ॥ प्रा० ॥ ८ ॥ राज्य खलमी घर आंगणे, तुमे वली आणाकार वे ॥
 वचन न खोपो तातनुं, तुमो विनीत शिरदार वे ॥ प्रा० ॥ ९ ॥ रहनेमि
 सत्यनेमि वधी, दृढनेमि ग्रण घ्रात वे ॥ सहोदर माहरा तेह ठे, विनय
 वंत विख्यात वे ॥ प्रा० ॥ १० ॥ वृद्धजाव ए पाखशे, नहीं गुण अति
 शय हीन वे ॥ वली एक सुण तुं नरपति, आयु न सांधे को क्षीण वे ॥
 प्रा० ॥ ११ ॥ ते पण कोय खबर नहीं, कोण पठे ने पूर्व वे ॥ पाखशे के
 नहीं पाखशे, कर्म परिणाम अपूर्वे वे ॥ प्रा० ॥ १२ ॥ ऊलहलते दावानखे
 पन्तां वारे खोय वे ॥ तो मुऊ नीकखतां प्रते, केम नाखो सहु कोय
 वे ॥ प्रा० ॥ १३ ॥ जो हुं तुमने वाहखो, मूको थामह एह वे ॥ जेम जव
 जखनिधि हुं तं, उत्तर सुर नर जेह वे ॥ प्रा० ॥ १४ ॥ दीक्षाखेइ सुणी
 नरपति, करगुं तुम उपगार वे ॥ शिवमुख कारण धर्मेना, यागुं अमे
 दातार वे ॥ प्रा० ॥ १५ ॥ सात व्यसन पूरां जिके, पुत्र थये गुं होय वे ॥
 केवख क्लेश कारण होये, मूढ अज्ञानी खोय वे ॥ प्रा० ॥ १६ ॥ कोण
 कोनां माय ताय ठे, वस्तु मते नहीं कोय वे ॥ एक आव्यो एकखो जशे,
 सांजखजो सहु कोय वे ॥ प्रा० ॥ १७ ॥ कृष्ण विचारे चित्तमां, महायेरागी
 नेम वे ॥ सुर पण नवि वाखी शके, वाखी शकुं थमे केम वे ॥ प्रा० ॥ १८ ॥
 सांजखीये एम शास्त्रमां, धीर पुरुष महाजाग वे ॥ तेहने डुकर को नहीं,
 कायरनो नहीं खाग वे ॥ प्रा० ॥ १९ ॥ इण परे केशव चिंतयी, मोहे मूर्खित
 मद्र वे ॥ समुद्रविजय मुख सहु मखा, करे थाकंद रुद्र वे ॥ प्रा०
 ॥ २० ॥ शिवादेवी मुख सहु रडे, दुःख खागुं असराख वे ॥ जेम वनराजी
 सहु रने, तेम विखपे तिण ताख वे ॥ प्रा० ॥ २१ ॥ नेहनिगम एम वंजतो,
 वंजतो मोहनूपाख वे ॥ रय वाखी वल्या नेमजी, सहु जीवोना रख-

बाख वे ॥ प्रा० ॥ २१ ॥ चोथे खंडे एकही, दशमी ढाख रसाख वे ॥ पद्म कहे
जिनजी नमो, जिणे टाळ्यो मोहजंजाख वे ॥ प्रा० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ३०१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जिनवर आढ्या निज घरे, सहु समजावी साय ॥ लोकांतिक आवी कहे,
तीर्थ वतांवो नाथ ॥ १ ॥ सारस्वत आदे देइ, तेहनी ठे नव जात ॥ स्वयंभु
जिन तोहि पण, तस आचार आयात ॥ २ ॥ यतः ॥ सारस्वत माझ्या,
बहि वरुणा य गहतोया य ॥ नुसिया अवावाहा, अगिच्या चव रिष्टाय
॥ १ ॥ ए ए देवनिकाया, जयवं बोहिति जिणवराणं तु ॥ सवजगजीवहि-
ययं, जयवं तिष्ठं पवचेहि ॥ २ ॥ सम्यग्दृष्टि देवता, पंचम कल्पे वास ॥
कृष्ण राजीने अंतरे, रक्षा ते सुख आवास ॥ ३ ॥ एक जव्य ते जीवना,
सुखबोधिकानी साख ॥ प्रवचनसारउद्धारमां, सात थाठ पण जाख ॥ ४ ॥
इत्यादिक शास्त्रांतरे, ठे महोटा अधिकार ॥ तेह ग्रंथची जाणजो, इहां
याये विस्तार ॥ ५ ॥ हवे जिनवर नेमीश्वर, देवे दान उदार ॥ तेह दान
प्रभु तिस दीये, जेम पुष्कळ जसधार ॥ ६ ॥

॥ ढाख अगीयारमी ॥

॥ जरत नृप जावशुं ए ॥ ए देशी ॥ हवे सूरय लगे थके ए, दानदीये
जिनराय ॥ अमर पुरे सवे ए, हय गय रय समुदाय ॥ १ ॥ जविक लीये
हरखशुं ए ॥ ए टेक ॥ भृंगाटक त्रिक चाचरे ए, राजमारगे करे जाण ॥
मागो मागो एम कहे ए, जिनवर दीये वरसी दान ॥ जवि० ॥ २ ॥ प्रात
जोजन अवसर लगे ए, जे मागे ते तास ॥ आपे थदलकपणे ए, धण
कण कनकनी राश ॥ जवि० ॥ ३ ॥ देव दानव जख राखता ए, चूतप्रेत
सहु आय ॥ जिनेश्वर घर जरे ए, ऊरण पृथिवी थाय ॥ जवि० ॥ ४ ॥
देव दानव जादव सहु ए, छारिका नगरी मांहि ॥ करे पुंज डव्यना ए,
गाम गाम एम प्राहि ॥ जवि० ॥ ५ ॥ एक कोनी थाठ लाख जला ए, कनक
दीये नितमेव ॥ वरस लगे सामटा ए, उद्घोषणा करे देव ॥ जवि० ॥
॥ ६ ॥ एम करतां वरसे दीया ए, त्रणसं अष्टांती कोरु ॥ संख्या एम
जाणीये ए, लाख पंशी वली जोरु ॥ जवि० ॥ ७ ॥ दान पसाय पामी हवे
ए, याचक जाये निज गेह ॥ हय गय वर चढ्या ए, नारी न पेसण देह
॥ जवि० ॥ ८ ॥ वली कहे तुमेकोण ठो ए, सम खाये तव तेह ॥ पद्मं

अचरिज थयुं ए, दान लीये जव्य जेह् ॥ जवि० ॥ ए ॥ आवश्यक नि
 जुक्ति ए, जाख्यो बहु अधिकार ॥ तिहांथी सहु जाणजो ए, इहां थां
 विस्तार ॥ जवि० ॥ १० ॥ चोथे खंडे रुयनी ए, ढाल प्रथम अधिकार
 ॥ अग्यारमी सांचली ए, पद्म कहे श्रीकार ॥ जवि० ॥ ११ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१०

॥ दोहा ॥

॥ राजीमती इण अवसरे, बात सुणी निर्धार ॥ रथ फेरी पाठा बढ्य
 जिनवर नेमकुमार ॥ १ ॥ वज्राहत धरणी ढली, मूर्छा पामी तेह
 धावमात सखीज वली, धावे जलफल देह ॥ २ ॥ चंदन रस शीतल जखे
 सिंचे तास शरीर ॥ लेइ हाथमां वीजणा, देवे तास समीर ॥ ३ ॥ चे
 वढ्युं महाकष्टथी, तव मूके महा पोक ॥ करे विलाप रोवे घणुं, हृदय
 करती शोक ॥ ४ ॥ तेम विलपे राजीमती, कविथी पण न कहाय
 आचूपण सहु खसी गयां, चीवर पण शिथिलाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल चारमी ॥

॥ सामलीया लाल, प्रीतनी कां न बंधाणी कारण कहोने ॥ ए देशी ॥
 सामलीया लाल, तोरणथी रथ फेख्यो रे कारण कोने, गुणगिरुआ लाल मुज
 ने मूकी चाढ्या रे दरिसण योने ॥ ए देक ॥ जो तुमे थावी पाहुं फिरुं
 तो शे कारण एवहुं करुं, मुजने शोकसायर धरुं ॥ सा० ॥ १ ॥ कोइ
 अपराध कख्यो तुमचो, तो स्वामी खमीये अमचो, पण महोटा थइ केम
 विरचो ॥ सा० ॥ २ ॥ है है दैव कखुं कांइ, देइ निधानने हरी जाइ, मुज
 हैयहुं फाटी जाइ ॥ सा० ॥ ३ ॥ अथवा पाप कख्यां महोटां, उदये
 थाव्यां ते खोटां, दुःखनी थाइ ए पोटा ॥ सा० ॥ ४ ॥ किहांथी एवर मुज
 जागे, में न विचाखुं कांय आगे, मनहुं जइ एहखुं लागे ॥ सा० ॥ ५ ॥
 ए जनमांतरनां पाप, मानी परणवुं प्रजु थाप, पाठा गया देइ संताप ॥
 सा० ॥ ६ ॥ महोटा पुरुष जो नवि पाखे, निज बोढ्युं नवि संजाले, विरह
 करी मुजने वाखे ॥ सा० ॥ ७ ॥ कर्म तणो नही ए दोष, जिनजीनो
 पण नही रोष, गिरुआ वरते शुभ पोष ॥ सा० ॥ ८ ॥ सुपनुं के इंदरजाल,
 देवमाया ए असराख, सर्व गयुं केम विसराख ॥ सा० ॥ ९ ॥ बातनी
 पण न करी एहखुं, नवि जोयुं न हस्या जेहखुं, कीका पण न करी नेहखुं
 ॥ सा० ॥ १० ॥ चिंतासायरमां पनी, नष्टचेतना थइ पनी, प्रजु विण

नवि जाये अरु घनी ॥ सा० ॥ ११ ॥ एम करतां अतिशय रोती, अश्रु-
 भार बहु सिंचंती, वली हृदयने ताडंती ॥ सा० ॥ १२ ॥ मूर्खा पामे कृण
 कृणे, धरणी ढले निर्वलपणे, वस्त्र खसे पण नवि मुणे ॥ सा० ॥ १३ ॥
 हार वली गोमी नाखे, रही न शके ते प्रभु पाखे, एहतुं दुःख कुण कही
 दाखे ॥ सा० ॥ १४ ॥ एम देखी सखीठं चोले, इणी परे शुं निज तनु रोले,
 बीजो बरजे इण तोले ॥ सा० ॥ १५ ॥ निःस्नेही नितुर जेह, हरिण परे
 बीहीतो गेह, तेहने वरीये कहो केह ॥ सा० ॥ १६ ॥ हरिवंशे कुंभार
 बहुला, कामदेव परे रूपाळा, तेहने परणो तुमे बाला ॥ सा० ॥ १७ ॥
 इम सुणी कोपे कलकली, रे जोली तुमे मति चली, मूरख मति तुम अट-
 कली ॥ सा० ॥ १८ ॥ जोजकुखे हुं थवतरी, नेमि जिनेश्वरने वरी, केम
 एम कहो मुज जाठं परी ॥ सा० ॥ १९ ॥ कर्णकटुक ए वयणगां, नहीं
 तुमे महारां सयणगां, महारां हृदय रुवे रुवे नयणगां ॥ सा० ॥ २० ॥
 सुदर्शन विण नवि विकसे, कमखिनी तेम मुज मन न वसे, नेम विना
 कहो केम यशे ॥ सा० ॥ २१ ॥ इणे पशु उपर किरपा आणी, इणे मारी
 वात न को जाणी, ए विण परणुं नहीं को प्राणी ॥ सा० ॥ २२ ॥ तिणे सांज-
 खजो सखीठं महारी, में ए प्रतिज्ञा निर्धारी, प्रभु करशे ते करुं इण वारी
 ॥ सा० ॥ २३ ॥ नवि कीधो हाथ उपर हाथे, पण कर मूकावुं हुं माथे,
 पण जाठं प्रभुजीनी साथे ॥ सा० ॥ २४ ॥ चोये खंडे सार ए, दाख प्रथम
 अधिकार ए, पद्मविजय कहे वार ए ॥ सा० ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ३४० ॥

॥ दोहा ॥

॥ करी प्रतिज्ञा इणी परे, राजीमती वर नार ॥ जावधरम सन्मुख थया,
 जिनवर नेमिकुमार ॥ १ ॥ दान देइ संवधरी, पृथ्वी कीधी निहाळ ॥ पुण्य
 प्रगट थयां लोकनां, दरिद्र गयां विसराळ ॥ २ ॥ हवे दीक्षा थवसर घइ,
 आसन कंप्यां इंद्र ॥ भुवनपति वेमाणिया, वण सूरय ने चंद्र ॥ ३ ॥ देव
 दाणव जख रक्तसा, गंधर्व मुख केइ कोम ॥ थावे हरखे छारिका, करता
 होनाहोम ॥ ४ ॥ गंधोदक वरपा करे, पंचवरण कुसुमेण ॥ रयणवृद्धि सुरवर
 करे, नयरीमां हरपेण ॥ ५ ॥ नर नारी विलित थयां, देखी अचरिज तेह ॥
 लोक मट्यां बहु जोयवा, सह्य प्होतां निज गेह ॥ ६ ॥ चोसठ इंद्र प्रमुख
 सह्य, वंदे जिनवर पाय ॥ कर जोमी स्तवना करे, हियडे हर्ष न माय ॥ ७ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ गनगन ज्यां ज्यां गगने गुण गावे ॥ ए देशी ॥ धन्य धन्य स्वामी तु
 वंश, शिवादेवी उरसर हंस रे ॥ गनगड ज्यां ज्यां जस नोवत वाजे, देव
 छुजि थंतर गाजे रे ॥ ग० ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ धन्य समुद्रविजय ए राय, शि
 वादेवी वंदन ठाय रे ॥ ग० ॥ २ ॥ त्रण लोक दिवाकर सरिखो, प्रभुजीने जोइ जो
 हरखो रे ॥ ग० ॥ ३ ॥ कुमारावस्थाए जिणे जीत्यो, काम सुजट ते जग
 विदितो रे ॥ ग० ॥ ४ ॥ याशे वाधीशमो जिनराय, नमशे सुर नरपति पा
 रे ॥ ग० ॥ ५ ॥ आ जरतमां जूपण जाणो, पन्थोहे जादव सुरराणो
 ॥ ग० ॥ ६ ॥ महावीर्या महोद्यम इंदो, सहजने तिहां हर्ष थमंदो रे ॥ ग० ॥ ७ ॥
 कलशा मणि रयणे जमीया, मानुं स्वर्ग मांहे ते घडीया रे ॥ ग० ॥ ८ ॥ ए
 जातिना एक सहस्र थाठ, कहीं थाठ सहस्रनो पाठ रे ॥ ग० ॥ ९ ॥ सिं
 सने प्रभु नवरावे, तिहां गंधोदक वरसावे रे ॥ ग० ॥ १० ॥ थंग लूही वि
 पण करता, महामूलां आचूपण धरता रे ॥ ग० ॥ ११ ॥ देवदूष्य प्रधान प
 रावे, सुरतरु कुसुमे सोहावे रे ॥ ग० ॥ १२ ॥ महारयणमाळा प्रभु पहेरे, या
 चरणे प रदेशे रे रे ॥ ग० ॥ १३ ॥ शिधिका उत्तरकुरु नामे, रयणमय र
 शुद्ध परिणामे रे ॥ ग० ॥ १४ ॥ रचे जादव शिधिका एक, पेसे देवनी तेह
 विवेक रे ॥ ग० ॥ १५ ॥ तिहां रयणसिंहासणे वेसे, मुखकमल सदा ज
 विहसे रे ॥ ग० ॥ १६ ॥ शक्र ईशान चामर बीजे, उग्र सनतकुमार धरीजे रे
 ग० ॥ १७ ॥ माहेंड खड्ड खेड चाखे, ब्रह्मेंड दर्पण बली जाखे रे ॥ ग० ॥ १८ ॥
 खांतक कलशो खीये हाथे, महाशुक्र सस्तिक खीये साथे रे ॥ ग० ॥ १९ ॥
 सहसार सरासण सार, प्राणत सुर श्रीवत्तधार रे ॥ ग० ॥ २० ॥ नंदाव
 थच्युत इंड, खीये पामे परमानंद रे ॥ ग० ॥ २१ ॥ नाटक करे थमर
 थमरी, प्रभु गुण गावे सद्गु समरी रे ॥ ग० ॥ २२ ॥ शिधिका बदे होनाहोन, सु
 नर चाखे सद्गु जोर रे ॥ ग० ॥ २३ ॥ करे कोतुक मुखर केइ, केइ ना
 करे येइ येइ रे ॥ ग० ॥ २४ ॥ कृष्ण समुद्रविजय सद्गु सोहे, मयगड महो
 थारोहे रे ॥ ग० ॥ २५ ॥ रय तुरग चट्या केइ चाखे, जादव कोनो
 महासे रे ॥ ग० ॥ २६ ॥ शिधिकाने चारे पामे, रहे देवविमान आकाश रे
 ॥ ग० ॥ २७ ॥ जगमग प्रगटी रद्री ग्यात, ठायो मूरय उद्योत रे ॥ ग० ॥ २८ ॥
 गंधोदक वाटे वरसे, बली कुसुमदृष्टि चित्त हरसे रे ॥ ग० ॥ २९ ॥ के

सुर विरुदावली बोले, जिनजीने नहीं कोइ तोले रे ॥ ग० ॥ छारिका मध्य
मध्य पड़ जावे, सहसावन मांहि आवे रे ॥ ग० ॥ १६ ॥ ठठ जक्त करे
शुज सेइया, वली अध्यवसाय विशेषा रे ॥ ग० ॥ प्रजु उतरे शिविकामांयी,
जाणे केशरी पद गुफाधी रे ॥ ग० ॥ १७ ॥ आचरण तथा अलंकार, उतारे
हर्ष अपार रे ॥ ग० ॥ नारायण लीये सवि पोते, परमोद जरे सहु
जोते रे ॥ ग० ॥ १८ ॥ पंच मुष्टि करे प्रजु खोच, जोवे बहु जन संकोच
रे ॥ ग० ॥ हीरसायरे केश तेलेइ, बहु मान यकी परठवेइ रे ॥ ग० ॥ १९ ॥
हवे शक्र कोडाइल वारे, करे व्रत उच्चार तिवारे रे ॥ ग० ॥ दीक्षा लीये
व्रणसें वरपे, देवदूष्य शक्र दीये हरपे रे ॥ ग० ॥ २० ॥ व्रण ज्ञान सहित
गिह्वासे, पण माने बंधाणो तुं पाशे रे ॥ ग० ॥ श्रावण सुदि ठठने
दिवसे, चित्रा नक्षत्र मन उल्लसे रे ॥ ग० ॥ २१ ॥ साथे राजकुमार हजार,
करे सिद्ध जणी नमस्कार रे ॥ ग० ॥ सवि पाप अकरवा योग्य, हवे
ययो व्रतनो संयोग रे ॥ ग० ॥ २२ ॥ उपजे मणपझाव नाण, थढीछीप
संझी मन जाण रे ॥ ग० ॥ एम जाणो सहु जिनवरने, होये चोयुं नाण
व्रतधरने रे ॥ ग० ॥ २३ ॥ यतः ॥ तिहि नाणेहिं समग्गा, तिठपरा जाव
हुंति गिह्वासे ॥ पञ्चवर्गमि चरिते, चउ नाणी जाव ठठमगे ॥ १ ॥
नरके पण होये अजुआयुं, एम पंच कझाणके जायुं रे ॥ ग० ॥ पूर्वाह्न
समये व्रत लीधुं, इषी परे थातम हित कीधुं रे ॥ ग० ॥ २४ ॥ सुर जादव
निज निज घाने, प्रजु विचरे काठस्तग प्याने रे ॥ ग० ॥ हवे प्रजुजी बीजे
दिन, छारिकामां ब्राह्मण वरदिन रे ॥ ग० ॥ २५ ॥ पारणुं परमात्रे
कीधुं, पंच दिव्य अतुल जस्त लीधुं रे ॥ ग० ॥ वसुधार प्रमुख कसां प्रंघे,
प्रजु विचरे ईर्षापंघे रे ॥ ग० ॥ २६ ॥ यतः ॥ थरु तेरस कोनी, वसुहारा
नियनप सुवत्तस्त ॥ मुंचंति कुसुमवुडिं, गंधोदपय स्थणवुडिं च ॥ २ ॥
पहंपंति डुंडुहीठ, देवा चेजंचलेहिं वीयंति ॥ अणवरय महोदाणं, तुछेहिं
यछेहिं उणुछं ॥ ३ ॥ तपे याति करमवन दहता, प्रजु आचं थनायें मिच-
रंता रे ॥ ग० ॥ चोये खंडे पद जाखी, पहेउे अपिछारे चित्त राखी रे ॥ ग०
॥ २७ ॥ कहे उत्तमविजयनो यात्र, कवि पद्यविजय सुरस्ताउ रे ॥ ग० ॥ अति
दरसे तेरमी दाउ, सुपतां होय मंगलमाउ रे ॥ ग० ॥ २८ ॥ सर्वे गाथा ॥ २९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ लघु जाइ जिन नेमनो, रहनेमि जस नाम ॥ राजीमती रागी करण
जाये नित तस धाम ॥ १ ॥ फल वस्त्रादिक मोकखे, पण ते जाणे एम
नेम स्नेहथी मोकखे, देवर ए रहनेम ॥ २ ॥ शुद्ध हृदयथी ते लीये, पण
जाणे रहनेम ॥ फल वस्त्रादिक तो लीये, जो मुज उपर प्रेम ॥ ३ ॥
हांसी करतां एकदा, कहे सुंदरी सुण बाण ॥ नारी रतन तुज परिहरी
मुज ब्राता ते थजाण ॥ ४ ॥ पण तुज कांहि गयुं नथी, जोगव मुज
जोग ॥ फरी फरी यौवन दोहिलुं, दोहिलो ए संयोग ॥ ५ ॥ रहनेमि कार्म
तणो, राजीमती लही जाव ॥ धर्म कुशल धर्म वयणथी, पन्वोहे सद्गजाव
॥ ६ ॥ पण नचि पन्वोही शकी, निज देवर जिनब्रात ॥ हवे बीजे
दिन शुं करे, ते सुणजो अवदात ॥ ७ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ दे थाहरी मुज पांखरी जी ॥ ए देशी ॥ एक दिन राजीमती सती जी
पीवे पय थसराल ॥ रहनेमि आव्यो तदा जी, सा जाखे तिण ताल के
॥ १ ॥ देवर डाह्या हो राज वारु, मारी वात सुणो सुखकारु ॥ ए आंकर्ण
॥ कनकथाल लावो तुमे जी, वमन कहं तेह मांहि ॥ ते लाव्यो उता
वलो जी, धरतो हर्ष उमाहि के ॥ दे० ॥ २ ॥ तेहमां वमन करी कहे जी,
पान करो तुमे एह ॥ ते कहे केम हुं कूतरो जी, पान कहं नहीं रेह के ॥
दे० ॥ ३ ॥ सा कहे जो जाणो तुमे जी, तो मन करो विचार ॥ वमन करी
मुजने गया जी, जिनवर नेमकुमार के ॥ दे० ॥ ४ ॥ दुःखखाणी जाणी
अंगना जी, त्याग करी गया तेह ॥ ते पीचा इछो तुमे जी, मांस रुधिर
जरी देह के ॥ दे० ॥ ५ ॥ तेहथी तुम सुख केम थशे जी, ठो प्रचुना लघु
ब्रात ॥ एह विमासो केम नहीं जी, एहथी नहीं सुखशात के ॥ दे० ॥ ६ ॥
कनककुंजी थशुचिचरी जी, कनकपिधान तेजाण ॥ बाहिर सुंदर देखीये
जी, माने सार थजाण के ॥ दे० ॥ ७ ॥ यतः ॥ सवेयो ॥ देह थचेतन,
प्रेतदरी रज, रेत जरी, मल खेतकी क्यारी ॥ व्याधिकी पोट, थराधिकी
उंट, उपाधिकी जोट, समाधिसों न्यारी ॥ रे जीउ देह, करे सुखहानि, इतो
परि तो तोहिं, लागत प्यारी ॥ देह तो तोहि, तजेगी निदान पे, तुहि तजे
न क्युं, देहकी यारी ॥ ८ ॥ बीजचंचल जेम नेहलो जी, थथवा रंग

पतंग ॥ रुठी राखसी सारखी जी, जाण तुं नारीनो संग के ॥ दे० ॥ ८ ॥ सवेयो
॥ कामिनीकी बात माने, ताके मुहरे धूर ज्युं ॥ कपट निपट बोडे,
हैयाकी न बात खोले, मनये उठाय कर, कहे सब कूर ज्युं ॥ जैसोहि पतंग-
रंग, तेसोहि त्रियाको नेह, विवुरत बार नांझी, जैसो नदीपूर ज्युं ॥
कहे कवि मुनिचंद, मुणो हो सज्जन जन, कामिनीकी बात माने, ताके
मुहरे धूर ज्युं ॥ २ ॥ जुवनजाव झायके तजी जी, केम बंठे तुं तेह ॥ तस
मारग तुमे आदरो जी, एहज शिवसुख रेह के ॥ दे० ॥ ९ ॥ नीच मारग
हरे तजो जी, नहीं आदरं हूं तुज ॥ सती अवर छे नहीं जी, जाण
तुं ए मुज गुज के ॥ दे० ॥ १० ॥ जगतनाथ ज्ञानी प्रभु, गति मति
महारी तेम ॥ कहेशे जे प्रजुजी खरं जी, करशुं ते दृढप्रेम के ॥ दे० ॥ ११ ॥
जाणी दृढता तेहनी जी, जोग मांहि निरीह ॥ रहनेमि निज घर गयो जी,
राजीमती सती छीह के ॥ दे० ॥ १२ ॥ मन चिंते जुठ अंतरो जी, दोय
सहोदर जाय ॥ मोक्ष जणी एक उधमी जी, एक नरक जणी घाय के ॥
॥ दे० ॥ १३ ॥ अथवा अंकुर बीजनो जी, जाये उंचो तेह ॥ तेहज बीजतुं
मूख ते जी, जाये अधोमुख जेह के ॥ दे० ॥ १४ ॥ एम चितवती नेमना
जी, गुण गाती नितमेव ॥ दिन निगमती वांठती जी, जिन उत्तम पद
सेव के ॥ दे० ॥ १५ ॥ चोये खंडे ए थइ जी, दास प्रथम अधिकार ॥ पद्मविजय
कहे चौदमी जी, सुणतां जय जयकार के ॥ दे० ॥ १६ ॥ सर्व गाथा ॥ ४०६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ विचरंता नेमीसरु, निर्मम जेह निःसंग ॥ निराशंस अकिंचणो, अच-
क्षितव्रत दृढरंग ॥ १ ॥ अकपायी अविपायी जे, अविकारी गतमान ॥
अजयदान दाता असद, निरुपम गुण जगवान् ॥ २ ॥ विचरंता मही-
मंन्ये, चोपन दिवस व्यतीत ॥ घनघाती गिरि चूरतो, तपविदंडे नित
॥ ३ ॥ अनुक्रमे विचरंता प्रभु, आव्या गढ गिरनार ॥ सहसावन मांहे
रह्या, अछम करी चोविहार ॥ ४ ॥ आशो वदि पहेले प्रहर, अमावास्याने
दिन ॥ पंचावनमें दहान्ये, केवलज्ञान उपन्न ॥ ५ ॥ लोकालोक प्रकाशकं,
अप्रतिहत ने अनंत ॥ अप्रतिपाति एहवी, मूर्त्त अमूर्त्त जासंत ॥ ६ ॥

॥ दाख पंदरमी ॥

॥ देशी विवाहखानी ॥ इम पंच विदेहे ॥ ए देशी ॥ प्रभु केवल पामे,

नारकी सुखीया थाय ॥ त्रिचुवन सवि सुखीयो, आरति दूर पलाय ॥ १ ॥
 विकसे सवि पृथ्वी, आसन कंपे देव ॥ आवे सवि इंदा, कर जोनी करे
 सेव ॥ २ ॥ सहु हर्षे न माये, नावे कहेतां पार ॥ जोजन लगे धरती, शुद्ध
 करे तिण वार ॥ ३ ॥ गंधोदक वरसे, पंच वरणां फूल ॥ तिहां वरसे
 देवा, सरस सुगंध अमूल ॥ ४ ॥ हवे वेमानिक सुर, अच्यंतर प्राकार
 ॥ रयणामयी केवल, दीसे घणुं मनोहार ॥ ५ ॥ पठे जोइस सुरवर,
 कनक प्राकार विशाल ॥ करे बीजो हरपे, होमाहोन तिण ताल ॥ ६ ॥
 वप्र रूपा केरो, बीजो चाहिर होय ॥ करे जवनपति सुर, कोशीसां पण
 जोय ॥ ७ ॥ मणि रयण कनकनां, दीपे अनुक्रमे तेह ॥ मणि कनक रत्न-
 मय, तोरणां चिहुं दिशि रेह ॥ ८ ॥ रयणामय द्वारा, रयणपताका जाण
 ॥ धर्मध्वज पमुहा सवि, विरचे अति मंकाण ॥ ९ ॥ करी कनक रत्न-
 मय, माणिकमय सुरसाळ ॥ उत्र शाखिजंजिका, मकर मुखादि विशाल
 ॥ १० ॥ रयणामय पीठह, उपर पीठिका सार ॥ ते मणिमय जाणो, रयण-
 सिंहासन चार ॥ ११ ॥ कंकेली रुंखह, धूपघटी शुज गंध ॥ चैत्यजुम
 देवठंदो, पीठ आसन संबंध ॥ १२ ॥ उत्र चामर पमुहा, जे वली अन्य
 सवि काज ॥ व्यंतर सवि विरचे, माने धन दिन आज ॥ १३ ॥ हवे
 नेमजी थरिहा, कनककमल ठवे पाय ॥ सुरविरचित नव शुज, देखी
 हरख न माय ॥ १४ ॥ पूरव दिशि द्वारे, पेसे जगत दयाळ ॥ दीपे त्रण
 प्रदक्षिणा, चैत्य वृक्षने जाल ॥ १५ ॥ नमो तिष्ठस्त उचरी, पूरव सन्मुख
 वेसे ॥ प्रतिविंवा त्रण दिशि, रयणां देव निवेशे ॥ १६ ॥ तीर्थंकर
 महिमा, थाप सरिखा दीसे ॥ एम उवणनिखेपो, पूजो विशवाधीशे ॥ १७ ॥
 हवे चोसठ इंद्रह, हरखे करता सेव ॥ गंधोदक वरसे, रयणवृष्टि ततखेव
 ॥ १८ ॥ सिंहनादने मूके, गलगल करे जेम नाग ॥ वाजे वर डुंडुहि, पूरे
 थाकाश समग ॥ १९ ॥ विरुदावली बोले, करता प्रभु गुण ज्ञान ॥
 उद्योत थाकाशे, संकीरण असमान ॥ २० ॥ जातां ने थावतां, कोलाहल
 बहु थाय ॥ अव्यक्त ध्वनि तव, हर्ष जरे बोलाय ॥ २१ ॥ एम चोथे खंडे,
 रंग थखंन गवाय ॥ पदेले अधिकारे, समोसरण विरचाय ॥ २२ ॥
 पन्नरमी ढाळे, उत्तमविजयनो बाल ॥ कहे पद्मविजय सुर, महिमा अतिदि
 रसाळ ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ४३५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वनपाखक जइ कृष्णने, दीये बधामणी एम ॥ केवखज्ञान ते उपन्युं,
सदसावनमां नेम ॥ १ ॥ चोत्रीश अतिशय राजता, वेर विरोध समंत ॥
देव कोनाकोनी मल्या, प्रनु गुण दये भरंत ॥ २ ॥ ते चोत्रीश अतिशय
दवे, विवरी कहेशुं सार ॥ चार जनमयी तेहमां, कर्म सप्यायी अग्यार
॥ ३ ॥ उंगलीश अतिशय देवना, कीधा अति मनोहार ॥ भोताजन सुखजो
तुमे, चित्त राखी एक ठार ॥ ४ ॥

॥ दाख सोवमी ॥

॥ दर्शन तारा दहिमां मनमोहन मेरे ॥ ए देही ॥ देव अनुत्तरणी कथुं
॥ मनमोहन मेरे ॥ रूप अनंत जगयंत ॥ म० ॥ रोग रहित सुगंधता ॥
म० ॥ छेद नदीं नखयंत ॥ म० ॥ १ ॥ पदेखो अतिशय एम कयो ॥
म० ॥ बीजो कमल सम सास ॥ म० ॥ रुधिर मांस गोदीर ज्युं ॥ म० ॥
प्रीजो ए पुगंध नाश ॥ म० ॥ २ ॥ नवि कोइ देखे प्रनु तणो ॥ म० ॥
आहार तथा नीहार ॥ म० ॥ चोयो अतिशय जाणीयो ॥ म० ॥ मूख ए अति-
शय चार ॥ म० ॥ ३ ॥ एक जोजनमां नर तिरि ॥ म० ॥ देव तपी कोनाकोन
॥ म० ॥ माये संकीरण नवि होये ॥ म० ॥ कर्म सप्यायी जोन ॥ म० ॥ ४ ॥ निज
निज जापाए सदु ॥ म० ॥ सनके सरदष्टांत ॥ म० ॥ ते पण जोजनगा-
निनी ॥ म० ॥ बीजो अतिशय तंत ॥ म० ॥ ५ ॥ जामंरुख तेजे तपे ॥
म० ॥ दिनकर अधिक प्रताप ॥ म० ॥ जोयण सवासो अंतरे ॥ म० ॥
नवि होय रोग संताप ॥ म० ॥ ६ ॥ वेर इति मरकी यखी ॥ म० ॥ अति-
वृष्टि अनावुडि ॥ म० ॥ दुर्निह स्वपर चक्रनो ॥ म० ॥ जय न अग्या-
रने इह ॥ म० ॥ ७ ॥ कर्मकये अग्यार ए ॥ म० ॥ सवि पत्तर सुविज्ञास
॥ म० ॥ दवे उंगलीश सुरना कखा ॥ म० ॥ सुणीये धरी उल्लास ॥ म०
॥ ८ ॥ धर्मचक्र ने चामरा ॥ म० ॥ सिंहासन पायपीठ ॥ म० ॥ उज्ज्वल
प्रण उग्रज जखां ॥ म० ॥ चाखतां आकाशे दीठ ॥ म० ॥ ९ ॥ धर्म-
ध्वज रयणामयी ॥ म० ॥ कनककमल पद न्यास ॥ म० ॥ गड त्रिक विरचे
सुरवरा ॥ म० ॥ चउमुख वेठा सास ॥ म० ॥ १० ॥ चेत्य वृद्ध उंधा
कंठका ॥ म० ॥ वृद्ध नमे जिनराय ॥ म० ॥ वाजे देवनी डुंडहि ॥
म० ॥ वाये अनुकूल वाय ॥ म० ॥ ११ ॥ पंखी दीये सुप्रदक्षिणा ॥ म०

॥ गंधोदकनी बुढ ॥ म० ॥ वरसे कुसुम पंच वर्णनां ॥ म० ॥ अतिशय
 एह उक्किठ ॥ म० ॥ १२ ॥ नख ने रोम वधे नहीं ॥ म० ॥ चार निकाय
 सुर कोरु ॥ म० ॥ प्रभु पासुं मूके नहीं ॥ म० ॥ जघन्य थकी ए जोरु
 ॥ म० ॥ १३ ॥ क्तु इंद्रिय अनुकूलपणुं ॥ मा० ॥ ए उंगणीश संजाल
 ॥ म० ॥ सवि चोत्रीश ए अतिशया ॥ म० ॥ सहु जिनने सुविशाल
 ॥ म० ॥ १४ ॥ दोष अढार रहित जिना ॥ म० ॥ अंतराय पंच नाश ॥
 म० ॥ हास्यादिक खट्ट जस नहीं ॥ म० ॥ काम मिथ्या नहीं जास ॥
 म० ॥ १५ ॥ वंली अज्ञान निडा नहीं ॥ म० ॥ अविरति नहींथ लगार
 ॥ म० ॥ राग छेप उठी गया ॥ म० ॥ अथवा वीजा अढार ॥ म० ॥ १६ ॥
 अज्ञान नहीं क्रोध मद नहीं ॥ म० ॥ नहीं माया लोअ मान ॥ म० ॥ रति
 अरति निडा नहीं ॥ म० ॥ शोक नहीं मृपा थान ॥ म० ॥ १७ ॥ चोरी
 मठर जय नहीं ॥ म० ॥ जीवहिंसा नहीं प्रेम ॥ म० ॥ क्रीना संग
 हांसी नहीं ॥ म० ॥ निरखो प्रभुजी नेम ॥ म० ॥ १८ ॥ विचरे संयम
 साधता ॥ म० ॥ चोथे खंडे रसाख ॥ म० ॥ पहेले अधिकारे सोलमी ॥
 म० ॥ पद्मविजये कही ढाल ॥ म० ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ ४५८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वधामणी एम सांजली, नारायण हरखंत ॥ कोनी सामावार तव,
 सोवन तस अरपंत ॥ १ ॥ हवे जिनवंदन कारणे, सामग्री करी राय ॥
 मोद जरे जन नीकले, आगल ते कहेवाय ॥ २ ॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

॥ शारद बुधदायी ॥ ए देशी ॥ ढाल ॥ हवे कृष्ण नरेसर, वंदन केरे काज ॥
 सामग्री महोटी, माने धन दिन आज ॥ वलजझनी साथे, तेम दशे दशार ॥
 ऐरावत उपर, चढीया ताम मोरार ॥ १ ॥ ब्रूटक ॥ पटहस्ती उपर नृप सोहे,
 समुद्रविजय राजान ॥ धवल ठत्र शिर उपर राजे, चामर वली थसमान
 ॥ तेम झुदांत कुमर सहु साथे, लीधा साठ हजार ॥ शूरवीर वखवंत
 चढ्या तेम, एकवीश सहस कुमार ॥ २ ॥ ढाल ॥ सोख सहस नरेसर,
 हय गय रथ तेम लाख ॥ वहेंतालीश जट वली, कोडी थरुतालीश
 दाख ॥ गोविंद परवरीयो, तेम शिवादेवी नार ॥ रोहिणी देवकी मुख, साथे
 वहोतेर हजार ॥ ३ ॥ ब्रू० ॥ तेम रुक्मिणी पमुहा अंतेउरी, जाणे

बन्नीश सहेस ॥ राजीमती पमुहा जादवीउं, कहेतां पार न लहेस ॥ ए
 बहु आमंवरयी थावे, समवसरण जिहां सोहे ॥ परमेश्वर देखीने अजि-
 गम, पंच साचवे जोहे ॥ ४ ॥ ढाल ॥ धरमध्वज देखे, जोयण सवासो
 मान ॥ प्रभुयी वारस गुण, कंकली तरु जाण ॥ इत्यादिक जिन रिद्धि,
 देखी आणंद पामे ॥ उतरे गजवरयी, मुकुट ठग तुरी वामे ॥ ५ ॥ श्रू० ॥
 तेम तंबोख पाडुका मूके, एम सचित्तादिक त्याग ॥ जेम नारायण तेम
 नरवर सह, करता निज निज लाग ॥ हार विराजित हृदये विष्णु, पीतां-
 वर परिवारे ॥ एकमना जय जय सह करता, समवसरण पेसारे ॥ ६ ॥
 ॥ ढाल ॥ सुर अंसुर ने किन्नर, परवरीया जिन नेम ॥ करुणांते नयन
 युग, वरणव्यां पुरवे जेम ॥ दश धनु परमाणे, देखे कृष्ण नरेश ॥ प्रणमे
 परिवारे, अरिहा नेम जिनेश ॥ ७ ॥ श्रू० ॥ अरिहा नेम जिनेसर प्रणमे,
 प्रण परदक्षिणा करीने ॥ धन्य कृतारथ सफलो माने, दिवस ते हर्ष धरीने ॥
 कोखाहल सह वारी इंद्रा, यादव सह सांजलता ॥ कर जोडी जिन आगल
 रहीने, हरखे प्रभु गुण स्तवता ॥ ८ ॥ ढाल ॥ धन्य धन्य शिवादेवी,
 माता तुमची स्वामी ॥ जिणे जग परमेसर, जनम्या गुणगणधामी ॥
 धन्य समुद्रविजय नृप, जस कुल उग्यो जाण ॥ इत्यादिक स्तवना,
 करता अति कल्याण ॥ ९ ॥ श्रू० ॥ एम स्तवना करी प्रणमी प्रभुने, वली
 सुरपति आणंदे ॥ समुद्रविजय शिवादेवीने कहे, धन्य तुम कुल जिन-
 चंदे ॥ एम स्तवना सांजलीने यादव, यादवी हर्ष न माय ॥ ते पण
 प्रभुनी तेम स्तवना करे, कान पळुं न सुणाय ॥ १० ॥ ढाल ॥ सुरवर
 पण कौतुक, नाटक गीत रसाख ॥ देखावे बहुविध, यादवने सुविशाल ॥
 इंद्राणी ने नारी, हर्ष जरे गीत ज्ञान ॥ गाय नेमचरित्रह, पुत्रकित अति बहु
 मान ॥ ११ ॥ श्रू० ॥ एम बहु हर्ष जरे जिनवरने, चोक फेरे सह वेते ॥ सह जाणे
 मुळ साहमा प्रभुजी, हवे ते देशना देशे ॥ हवे प्रभुजी पण देशना अव-
 सर, जाणी दीचे उपदेश ॥ पांजीश गुणयुत आणी बोखे, तेह कहं लव-
 खेश ॥ १२ ॥ ढाल ॥ संस्कृतवंत जाणी, अर्द्ध मागधी धार ॥ उदात्तपणे
 वली, निधित सवि उपचार ॥ मेघनी परे गंजीर, पन्डंदा बहु होय ॥
 नाद्यात्तपणं पणुं, राग सकल वली जोय ॥ १३ ॥ श्रू० ॥ सात गुण ए
 शब्दज केरा, हवे अर्थना जाणो ॥ बोनामां पण अर्थ कहे बहु, गुण

आठमो वखाणो ॥ पूर्वापर अविरोधी बोले, न पडे को संदेह ॥ खंभी
 न शके कोइ ठल ताकी, श्रेष्ठ सिद्धांते जेह ॥ १४ ॥ ढाल ॥ सहुने मन
 गमती, पद सापेह विचार ॥ प्रस्ताव उचित कहे, वस्तु स्वरूप अनु-
 सार ॥ विस्तार सहित ते, थाप शंसा नवि बोले ॥ सज्जुमि अनुसार,
 स्निग्ध मधुर वच खोले ॥ १५ ॥ ब्रू ॥ एहवा गुणघी पामे भ्लाघा, परना
 नमे न जाले ॥ तुछ नहीं धरमारथ संयुत, जरम रहित वसी बाले ॥
 कारक प्रमुख विपरीत न बोले, चमतकार सहु पामे ॥ अद्भुत अविश्वं-
 पां जेहमां, जविजनने हितकामे ॥ १६ ॥ ढाल ॥ विचित्र बहु जाति,
 वचन विशेषण युक्त ॥ साहस संयुत वसी, अक्षरपद शुज उक्त ॥ संपूर्ण वि-
 क्षित, अर्थ कहे नवि ठेद ॥ एम देशना देतां, पामे नहीं प्रनु खेद ॥ १७
 ॥ ब्रू ॥ रोद न पामे इणी परे जिनजी, पांथीश गुणयुत बाणी ॥ सांनझी
 वनम जविजन रीके, चोये खंभे वखाणी ॥ पहेसे अधिकारे सत्तरमी, पूरी
 यद ए दास ॥ पद्मविजय कहे प्रनु गुण सुणतां, होवे मंगलमाख ॥ १८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे प्रारंभे देशना, सुणो जविप्राणी जीव ॥ एह अनादि संसारमां,
 जीव अनादि सदेव ॥ १ ॥ तेम सामान्ये जीवने, कर्म संयोग अनादि ॥
 अवन्यने भंतज नहीं, विशेषे कर्म सावि ॥ २ ॥ मिथ्या अविरति योग तिम,
 बडी कयाय प्रमाद ॥ हेतुकर्म ग्रहेवा तणा, तिणे जाणो ए सादि ॥ ३ ॥
 बास तपादिक कारणे, याये तेद्वनो थंन ॥ वस्यो अनादि निगोदमां, पुगअ-
 परियट्ठ थनंन ॥ ४ ॥ एक निगोदे जाणीये, जीव थनंतानंत ॥ तेह असांख्य
 निगोदयी, जाणो गोअक संन ॥ ५ ॥ आसोन्नाम साये खीये, साये खेये
 आहार ॥ साये ते प्रणमावता, साये मरण विचार ॥ ६ ॥ बीणझी निद्रा
 वसे, स्वर न जाणे कोय ॥ कास शवद रूप गंध रस, मनिपूर्वेक नवि
 होय ॥ ७ ॥ हाये चाये नवि कदा, जीन ताप न खदंत ॥ केरअ मरिदा
 मत्त परे, चेतन अनि मूर्त ॥ ८ ॥

॥ दास अठारमी ॥

॥ सुविधि जिन बडी बडी निति जी ॥ एदेशी ॥ नेम जिनपर दीप
 देशना जी, अमृत अवरिन बाणी ॥ कोइछ पुण्यमंजोगयी जी, कर्म दृष्ट हो
 यद जाय ॥ नेम ॥ १ ॥ अनुक्रमे नीकस्यो तेद्वयी जी, आशीयां

वादर मांहि ॥ सूरण गाजर प्रमुखमां जी, वेद जेदादि खहे त्यांहि ॥ नेम० ॥
 ॥ २ ॥ तिहां चकी पृथ्वी अप अणुकमे जी, अगनि ने वायु प्रत्येक ॥ वण
 मांहि काख बहु रह्यो जी, दुःख सखां तें अनेक ॥ नेम० ॥ ३ ॥ उत्स-
 पिणी अवत्तपिणी जी, रह्यो असंख्य परिमाण ॥ वि ति चउरिंदिमां आवीयो
 जी, युक्त अयुक्त अजाण ॥ नेम० ॥ ४ ॥ काख संख्यात रह्यो तिहां जी,
 असन्नी पंचिंदियमां आय ॥ आठ जव तिहां वस्यो जीवमो जी, वली
 एकेंद्रि मुख थाय ॥ नेम० ॥ ५ ॥ तिहां चकी पूर्व पुण्ये खह्यो जी, संज्ञी पंचेंद्रि
 तिर्यंच ॥ तिहां पण व्यक्त वेदन बहु जी, जखचर प्रमुख विध पंच ॥
 ॥ नेम० ॥ ६ ॥ तिहां वली पाप बहुलां करी जी, नरगमां जाय असराख ॥
 वेदनापार नवि पामीये जी, समुद्र सरिसा जिहां काख ॥ नेम० ॥ ७ ॥
 अंग बीजा मांहि वरणवी जी, वेदना सुणत दुःखदाय ॥ हसतां ते कर्म
 बांधे घणां जी, रोवतां नविय वृटाय ॥ नेम० ॥ ८ ॥ शीत उष्ण चूख तृपां
 घणी जी, खरज ने ताव अत्यंत ॥ दाघ ने वली परवशपणुं जी, शोक
 ने जय ते अनंत ॥ नेम० ॥ ९ ॥ परमाधामी तणी वेदना जी, मांहो-
 मांहि रे मारंत ॥ तेहनी वेदना ते खहे जी, कहो कुण कही शके अंत
 ॥ नेम० ॥ १० ॥ एहवां दुःख सही वली वली जी, उपजे तिरिगति मांहि
 ॥ एम अनंत पुगलपरियट्टा जी, परियट्टो विगत उठांहि ॥ नेम० ॥ ११ ॥
 दश दष्टांते करी दोहिलो जी, पामीयो नर अवतार ॥ आर्य देश विणु ते
 निष्फळ गयो जी, काख अनंत विचार ॥ नेम० ॥ १२ ॥ आर्य देशे कुष्ठे
 उपनो जी, एम कहीं थंग पंगु काण ॥ काख अनंत अंतरे गयो जी, न रणुं
 उपना बिना ठाण ॥ नेम० ॥ १३ ॥ सुख दुःख सहुए संसारमां जी,
 पामीयो वार अनंत ॥ धर्म जिनवर तणो नवि खह्यो जी, जेह करे जव तणो
 अंत ॥ नेम० ॥ १४ ॥ कर्म सातनी जिहां चित्ति करे जी, एक कोनाकोनि
 मांहि ॥ ते यथाप्रवृत्तिकरण थकी जी, बहु वेळा आवतो प्राहि ॥ नेम०
 ॥ १५ ॥ अजव्यसिद्धिआ एह धानके जी, आवे अनंतीय वार ॥ पण नवि
 जेदे राग छेपनी जी, गांठ ते अतिहि असार ॥ नेम० ॥ १६ ॥ कोइक
 जाग्यउदये करी जी, आसन्नसिद्धिआ सत्व ॥ वज्र थपूयकरणे करी जी,
 गंठिगिरि जेदी खहे तत्व ॥ नेम० ॥ १७ ॥ वीर्य उझास बधते थके जी,
 अनिवृत्तिकरण परिणाम ॥ अंतरमुदूरत काखमां जी. समकिन खहे गुण-

धाम ॥ नेम० ॥ १७ ॥ समकित मोक्षतरु बीज ठे जी, धर्म आवासनुं
 छार ॥ सुजट संग्राममां जेम लहे जी, हर्ष आनंद अपार ॥ नेम० ॥ १८ ॥
 करुण स्वरूप बहु ग्रंथमां जी, तेम समकित सुविचार ॥ इण परे धर्म दुर्वज
 घणुं जी, जाणी हारे ते गमार ॥ नेम० ॥ १९ ॥ मनुजजव जे लही
 हारशे जी, ते दुःख लेहशे अनंत ॥ धर्म आराधी जे साधशे जी, बाधशे
 गुणगण संत ॥ नेम० ॥ २० ॥ खंरु चोथे अधिकारमां जी, प्रथम अठारमी
 ढाल ॥ पद्य कहे धर्म जधिका करो जी, धर्मथी मंगलमाळ ॥ नेम० ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुधा मुधा करे देशना, सांजले श्रोता लोक ॥ झूख तृपा सवि उप-
 शमे, बैर विरोध ने शोक ॥ १ ॥ कंसारि कर जोनीने, कहे नेमने एम ॥
 तुम उपर राजुख तणो, अधिको किम प्रजु प्रेम ॥ २ ॥ नेम कहे सुण नरपति,
 पूरव जव अवदात ॥ एम करी धनवती थकी, कही नव जवनी वात ॥ ३ ॥

॥ ढाल उगणीशमी ॥

॥ साहेवजी ॥ श्रीविमलाचल जेटीये हो जी ॥ ए देशी ॥ साहेवजी ॥
 वरदत्त नामे नरपति हो जी, सांजली श्रीजिन वाणी ॥ साहेवजी ॥ साहेवजी
 ॥ रोम रोम हरपित थयो जी, बोले जोडी पाणी ॥ सा० ॥ १ ॥ सा० ॥
 अरज सुणोने जिनराजीया ॥ ए आंकणी ॥ सा० ॥ जव दुःखथी हुं उजग्यो
 हो जी, सांजली तुम उपदेश ॥ सा० ॥ सा० ॥ मुज आतम में उखल्यो
 हो जी, गुणवंत असंख्य प्रदेश ॥ सा० ॥ २ ॥ सा० ॥ जवदवमां बलतां
 थका हो जी, उऊरवा मुज चित्त ॥ सा० ॥ सा० ॥ तुम संगे मुज
 रांकने हो जी, थाशे गुण सुविदित्त ॥ सा० ॥ ३ ॥ सा० ॥ देइ दीक्षा
 निस्तारीये हो जी, सांजली नेम जिणंद ॥ सा० ॥ सा० ॥ दीक्षा दीये
 वरदत्तने हो जी, साथे वे सहस नरिंद ॥ सा० ॥ ४ ॥ सा० ॥ धनदेव
 धनदत्त बांधवा जी, धनजवथी हुंता जेह ॥ सा० ॥ सा० ॥ विमलबोध
 वली मंत्रवी हो जी, अपराजित जवथी तेह ॥ सा० ॥ ५ ॥ सा० ॥ इण
 जवे ते त्रण राजवी हो जी, तिहां आव्या कोइ काज ॥ सा० ॥ सा० ॥
 दीक्षा लीये निज सांजली हो जी, जव राजिमतीयाज ॥ सा० ॥ ६ ॥
 ॥ सा० ॥ ते त्रण वली वरदत्त मुखा हो जी, अष्टादश गणधार ॥ सा० ॥
 ॥ सा० ॥ समवायांगे जाखीया जी, चरित्र मांहे अग्यार ॥ सा० ॥ ७ ॥ सा० ॥

त्रिपदी खड़ी जिनमुख यकी हो जी, उत्पाद व्यय ध्रुव नाम ॥ सा० ॥ सा० ॥
 छादशांगी रचे गणधरा हो जी, बीज बुद्धि गुणधाम ॥ सा० ॥ ७ ॥ सा० ॥
 बीजा पण जादय बहु हो जी, ठंकी निज निज गेह ॥ सा० ॥ सा० ॥
 महाव्रत लीये मनमोदशुं हो जी, पामवा शिवसुख तेह ॥ सा० ॥ ९ ॥ सा० ॥
 राजपुत्री नामे जक्षणी हो जी, खेवे संजमचार ॥ सा० ॥ सा० ॥ राजकन्या
 बहु परवरी हो जी, प्रथम प्रवर्त्तनी सार ॥ सा० ॥ १० ॥ सा० ॥ दशार्ह
 उपसेन कृष्ण हो जी, बली बखदेव राजान ॥ सा० ॥ सा० ॥ प्रद्युम्न
 कुमार प्रमुख घणा हो जी, श्रावक शुरु श्रद्धान ॥ सा० ॥ ११ ॥ सा० ॥
 रोहिणी देवकी रुक्मिणी हो जी, बहु जादवीउं साध ॥ सा० ॥ सा० ॥
 श्रावकपुं अंगीकरे हो जी, स्वयमेव नेमजी हाय ॥ सा० ॥ १२ ॥ सा० ॥
 केशक समकित आदरे हो जी, केशक जझक जाव ॥ सा० ॥ सा० ॥ संघ
 चतुर्विध थापना हो जी, एह थवस्थित जाव ॥ सा० ॥ १३ ॥ सा० ॥
 प्रथम पोरिसि दीये देशना हो जी, नेमजी वचन रसाख ॥ सा० ॥ सा० ॥
 वरदत्त बीजा पोरिसि हो जी, ए व्यवहार त्रिकाल ॥ सा० ॥ १४ ॥ सा० ॥
 नमन स्तवन पूजन करी हो जी, सुरवर गया निज थान ॥ सा० ॥ सा० ॥
 निज निज थानक सहु गया हो जी, कृष्ण प्रमुख राजान ॥ सा० ॥ १५ ॥
 सा० ॥ त्रण मुख खट् कर जेहना हो जी, नाम गोमेध यक्षराय ॥ सा० ॥
 सा० ॥ अंधिका शासनदेवता हो जी, पासे रहे ते सदाय ॥ सा० ॥ १६ ॥
 सा० ॥ जिनवर जग उपगारीया हो जी, अन्य देश करे विहार ॥ सा० ॥
 सा० ॥ अग्रतिबंधपणे करी हो जी, जिनवरजी जयकार ॥ सा० ॥ १७ ॥
 सा० ॥ चौथे खंडे ए यइ हो जी, उंगणीशमी रुनी ढाख ॥ सा० ॥ सा० ॥
 ॥ ए अधिकार पूरो थयो हो जी, सुणतां मंगलमाल ॥ सा० ॥ १८ ॥
 सा० ॥ सत्यविजय गुरु मुंदरु हो जी, कपूरविजय तस शिष्य ॥ सा० ॥
 सा० ॥ अंतवासी तेहना हो जी, क्षमाविजय सुजगोश ॥ सा० ॥ १९ ॥
 सा० ॥ जिन विजयवर तेहना हो जी. उत्तमविजय तस शिष्य ॥ सा० ॥
 ॥ सा० ॥ तास शिष्य जावे जणे हो जी, पद्य ते विशवावीश ॥ सा० ॥ २० ॥
 सर्व गाथा ॥ ५३१ ॥ इति श्रीमद्भुत्तमोत्तमविजयपदपद्मभृंगतुल्यपद्मविजय-
 विरचिते श्रीमन्नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे अरिष्टनेमिकौमारकीमादीक्षा-
 केवलोल्लसितसंघस्थापनवर्णनो नाम चतुर्थखंडे प्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ चतुर्थखंडस्य द्वितीयोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ जुगला धरम निवारणो, रूपजदेव नमी पाय ॥ वीजा ए अधिकारमां,
मुनिवर गुण कहेवाय ॥ १ ॥ इणी अवसर हवे पांनवा, नित जौपदी जे
नार ॥ साथे केलि क्रीडा करे, माने सफल अवतार ॥ २ ॥ इण अवसर
जौपदी घरे नारद आग्या जाण ॥ मान न देवे जौपदी, रीप चढी तिण
वाण ॥ ३ ॥ उत्पत्तिया आकाशमां, धातकी जरते जाय ॥ नाम अमरकंका
नयर, जिहां पद्मोत्तर राय ॥ ४ ॥ ते पण छीनो लोलुपी, नारदने कहे
एम ॥ मुऊ अंतेजर सारिखुं, कहीं ठे के नहीं केम ॥ ५ ॥ रुपि कहे कूप
मंडूक परे, नवि जाणे कांय वात ॥ पांनव घर जौपदी जेसी, त्रिजुवनमां
न विख्यात ॥ ६ ॥ राय मित्र सुर मोकली, तेमावी ते नार ॥ पद्मोत्तर कहे
सुंदरी, वीहीक न धरे लगार ॥ ७ ॥ मुऊशुं जोगव जोग तुं, जौपदी बोखे
ताम ॥ मासांतें कहेसो तिको, करशुं तुमचुं काम ॥ ८ ॥ जौपदी पण ते
महासती, करे तपस्या सार ॥ हवे परजाते पांनवा, नवि देखे निज नार ॥ ९ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ एकवीशानी देशी ॥ हवे जौपदी रे, खोल करणने नीसह्या ॥ देश नय-
रने रे, वनमां जोवा सहु मल्या ॥ नवि लाधी रे, शुद्धि कांइ जौपदी तणी ॥
पांनव माता रे, आवी कहे कृष्णजी जणी ॥ १ ॥ त्रू ॥ कहे कृष्णने जौपदी
कोइ, देव दानव हरी गयो ॥ कृष्ण सुणीने थया शोकातुर, कुण जाइ
वयरी थयो ॥ नारद मुख बली शोध लाधी, पांनव लेइ साथ ए ॥ कृष्ण
सायर तटी आराधी, मागध तीरथनाथ ए ॥ २ ॥ ढाल ॥ तव सुस्थित रे, कहे
सुणो नारायण तुमो ॥ जौपदीने रे, लावी थापुं तुमने अमो ॥ पद्म राजा
रे, नयर सहित नाखुं सायरे ॥ कहे कृष्णजी रे, एह न करवुं मायरे
॥ ३ ॥ त्रू ॥ जावुं माहरे तिहां तेणे तुमे, मारग आपो तिहां जइ ॥ जीती तेह-
ने थावुं बहेलो, जौपदी साथे लइ ॥ त रथ जावे मार्गे तेतो, आप्यो तव
हरि जाय ए ॥ जीते समरे तेह नरपति, जौपदी शरणे आय ए ॥ ४ ॥ ढाल ॥
मोरारीए रे, मूक्यो तेहने जीवतो ॥ जौपदी लेइ रे, बलीयो शंख बजावतो ॥
मुनिसुव्रत रे, तिहां जिन कपिल नारायणो ॥ सुणीयो शंख रे, पूठे स्वामी

ए कुण तणो ॥ ५ ॥ श्रू ॥ कहे प्रजुजी तुम समोवन, जंजू जरत वासुदेव ए ॥
 इत्यादिक सह्य सुणी उम्मखो, मिलावने नरदेव ए ॥ कहे जिनजी चक्री
 अरिहा, विष्णु पण न मखे कदा ॥ इम सुणुं पण हर्ष बाह्यो, थाव्यो
 सागरतट तदा ॥ ६ ॥ दास ॥ शंख पूख्यो जी, कृष्णने कहे पाठा बलो ॥
 शंख पूरी जी, कृष्ण कहे तुमे सांजखो ॥ दूर थाव्या जी, एह वात तुमे मत
 कहो ॥ अवेहं जी, शंख मढ्या ते पण लहो ॥ ७ ॥ श्रू ॥ लहो अवेहं हवे
 तट जइ, कृष्ण पांनवने कहे ॥ तुमे गंगा पार पामो, जिहां तरंग मढोटो
 वहे ॥ सुस्थित सुरने मखो हुं पण, थावुं तुं वेगो वही ॥ गंगा पांनव
 तरी विचारे, कृष्ण घल जोइये सही ॥ ८ ॥ दास ॥ जोजन पासठ रे, एह
 तरंग वहे घणा ॥ केम थावशे रे, नारायण नावा विना ॥ एम चिंतवी
 रे, नावा नवि मूकी तिणे ॥ कंसारिय रे, कार्य करी थाव्या तिहां कणे ॥ ९ ॥
 श्रू ॥ तिहां कणे थावी गंगा तरवा, एक हाथमां रघ धरी ॥ गंगामां
 परवेशीये, एम विचार कखो हरि ॥ कृष्ण थाको चिंतवे थदो, पांनुसुत वलीया
 घणा ॥ नावा विणु जुउं गंगा तरीया, करे कृष्ण विश्रामणा ॥ १० ॥ दास ॥
 नदी तरीने रे, पांनव पासे थावीया ॥ पांनवे पण रे, व्यतिकर सपे सुणावीया
 ॥ सुणी कोप्यो रे, गोविंद गंगा कांठे ए ॥ रघ जोगे रे, लेश खोदनी खांठे
 ए ॥ ११ ॥ श्रू ॥ जोगी रघने कहे इणी परे, हजी बल जोयुं थठे ॥
 थपरकंका जीत कीधी, तेदधी बल कुण पठे ॥ जाउं दुष्टो मादरा मुखयी,
 एम कही छारिका गया ॥ पांनव पण निज नयर थाव्या, मन सचिंता नाधीया
 ॥ १२ ॥ दास ॥ कहे कुंतीने रे, कुंती पण वासुदेवने ॥ कहे सांजख रे,
 जरत अरध तुज सेवने ॥ मादरा सुत रे, कहे तुं किदां जइने रहे ॥ कहे नर-
 पति रे, तुज सुत दक्षिण दिशि गहे ॥ १३ ॥ श्रू ॥ तिहां जइने उदधि
 कांठे, ननुं नगर निवास ए ॥ पांनु मधुरा नाम चापी, रदो मुख थावास
 ए ॥ कुंती पण जइ पुत्रने कहे, पांनवे तेन कीप ए ॥ बीजे अधिकारे ए
 पहेली, दास पय सुसिद्ध ए ॥ १४ ॥ ॥ सवे गाथा ॥ २३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन विचरंता प्रजु, नेमिनाथ जगवान् ॥ थाव्या बहु परिवारयी,
 बहिसपुर उधान ॥ १ ॥ सुखसा नाग पहेषां कसा, तेदना जे गद्ग पुत
 ॥ कन्या पत्रीस परलीया, प्रत्येके बहु धित ॥ २ ॥ थनुद्धने प्रनु

देशना सुणी, चरमशरीरी तेह ॥ व्रत लेइ पूरव जण्णा, छादशांग गुणगेह ॥ ३ ॥ ते प्रभु साथे विचरता, तप तपता मुनिराय ॥ विहार करंता नेमजी, अनुक्रमे छारिका जाय ॥ ४ ॥ समवसख्या सहसावने, हवे ते खट् रुपिराय ॥ ठठने पारणे पूठीने, दो दो गोचरी जाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ धन दिन वेखा धन घकी तेह ॥ एदेशी ॥ वे वे रे मुनिवर गोचरी जाय, छारिकामां ईर्यासमिति ते शोधता जी ॥ अनीकजश ने अतंतसेन दोय, देवकीने घर जाय इंड्रिय रोधता जी ॥ १ ॥ देखी रे कृष्ण सरिखा ते साध, मोदक सिंहकेसरीया रागथी जी ॥ पफिझाजे देवकी ते रुपिराय, माने रे मुनिवर आढ्या जागथी जी ॥ २ ॥ ते रुपि बहोरी जाये रे ताम, अजितसेन निहता रि आधीया जी ॥ ते पण तेमहीज बहोरी रे जाय, देवजश शत्रुसेन पाठ धारीया जी ॥ ३ ॥ देवकी रे संशय पामी ताम, पूठे रे कर जोर्नी रुपिराय जी रे ॥ स्वामी रे शुं तुम दिशि मोह याय, अथवा रे मुज मति मोह ते याय जी रे ॥ ४ ॥ अथवा रे छारिकामां अन्न पान, दुष्कर ठे केम मुजने ते कहो जी ॥ मुनि तव बोझे नहीं कोइ बात, अमे रे सहोदर खट् सरिखा सहो जी ॥ ५ ॥ बीक्षा रे लीधी प्रभुजीनी पास, फीरता रे गोचरी आढ्या तुम घरे जी ॥ चिंते सा तिख सम तिख पण नांदि, केम रे ए देवुं नारायण परे जी ॥ ६ ॥ पूठे रे अथमत्ते रीसिराय, बाह्या रे अन्न मुत मुजने जीवता जी ॥ जइने रे पूठे नेम जिणंद, नेमजी कहे सांनखीये तुज मुता जी ॥ ७ ॥ संशय नाह्यो सघखो रे तास, करती रे खेद देवकीने प्रभु कहे जी ॥ म करो रे खेद कख्यां कमे जेह, पामे रे दुःख ते कमे उदय खहे जी ॥ ८ ॥ पूठे जये तुमे शोक्यनां रत्न, लीधां ने दीवुं एक तो रोयतां जी ॥ सांनखी निंदे डुरित ते थाप, पहोता रे घर हवे पुत्रने बांठनां जी ॥ ९ ॥ नारायण पूठे खो तुम शोक, सा कहे पुत्र न पाव्यो निज करे जी ॥ कहे रे कंसारि म करो खेद, पुत्र होशे तुम करगुं तेणी परे जी ॥ १० ॥ देव आराव्यो आढ्यो ते देव, मुर कहे कारण कहो तव हरि कहे जी ॥ बांनुं रे खनु ब्राना तव देव, बोझ रे होशे एव दीक्षा खहे जी ॥ ११ ॥ अनुक्रमे प्रसव्यो पुत्र पवित्र, गजमुकमात्र ते नाने राखहो जी ॥ बट्ट नृपकन्या परज्यो तेह, नवनावना

ग्रंथे इणी परे लहो जी ॥ ११ ॥ नेमचरित्रमां कन्या ते एक, वीजी
 रे सोमिख छिजनी दीकरी जी ॥ अंतगमसूत्रमां एकज एह, एहनूं रे
 तत्त्व तो बहुश्रुत लहे वरी जी ॥ १३ ॥ इणी अवसर नेमि जगवान्, पाउ
 धार्या बंदन परपद सहु मिखी जी ॥ सांजली देशना पाम्यो वेराग, पत्नी
 रे संयुत दीक्षा लीये वली जी ॥ १४ ॥ बांदी रे वलीया जादव सर्वे,
 सांजे रे आणा लेइ प्रजुजी तणी जी ॥ काउस्सग रह्या समशान मजार,
 गजमुकमाख ते समताना धणी जी ॥ १५ ॥ आव्यो रे सोमख सुसरो
 ताम, देखी रे वैर उदेरी कोपीयो जी ॥ मारी रे पुत्री परणीने एम, देखो
 रे जूठ पाखंग आरोपीयो जी ॥ १६ ॥ बांधी रे शिर पर माटीनी पाख,
 बखती रे चय अंगारा तिहां जरे जी ॥ समताए प्रणमी कर्म जलाय,
 पड़ोता रे शिवनगरी शाश्वत घरे जी ॥ १७ ॥ अन्य दिन कृष्ण ते बंदन
 जाय, इंट बहंतो ब्राह्मण देखीयो जी ॥ करुणाए कृष्णे मूकी एक इंट,
 सहु सैन्ये एम उपगारे विशेषीयो जी ॥ १८ ॥ अनुक्रमे नेमना बंदी रे
 पाय, पूठे रे मुक ब्राता प्रजु किहां गया जी ॥ प्रजु कहे साध्यो आतम
 काज, तेह सुणी सहु जादव मूरठीया जी ॥ १९ ॥ नारायण पूठे स्वामी
 रे नेम, केम हुं रे जाणुं केम ए निपनुं जी ॥ प्रजु कहे खेद म कर ए
 सहाय, कारी तुऊ परे तिणे केवल उपनुं जी ॥ २० ॥ नयरीमां पेसतां
 मखशे रे तेह, तुऊने रे देखी ते यमघर जशे जी ॥ पुरमां रे पेसतां
 साहमो रे तेह, आवे रे पावे मरण ते जय वशे जी ॥ २१ ॥ जाणी रे ज्ञानो
 बध करनार, बांधी रे पाय ने नयरमां फेरवे जी ॥ उग्र रे पाप फले तत-
 काख, नगरने बाहिर तेहने खेपवे जी ॥ २२ ॥ तेह देखीने नेमजी पास,
 महाव्रत जादव बहु तिहां आदरे जी ॥ राजीमती बहु कन्या रे साथ,
 एकनासा कन्या दीक्षा वरे जी ॥ २३ ॥ रहनेमि पण जिन नेमना ब्रात,
 दीक्षा रे लीये ते महा वरुजागीया जी ॥ तेम वली खट् प्रजुजीना रे ब्रात,
 खेवे रे महाव्रत महावेरागीया जी ॥ २४ ॥ वसुदेव विना दशे दशार, तेम
 शिवादेवी माता प्रजु तणी जी ॥ जादव वंशमां घणा कुमार, व्रत लीये तेम
 जादव कन्या घणी जी ॥ २५ ॥ वसुदेव राणी बहोतेर सहस, देवकी
 रोहिणी कनकवती विना जी ॥ दुर्धन जवनी कोडे जेह, चारित्र लीये सहु
 तिहां थइ एकमना जी ॥ २६ ॥ कृष्ण रे खेवे एहवो नियम, कन्या रे नवि

परणानुं स्वामी जी रे ॥ घर मांढे उपनुं केवलज्ञान, कनकवतीने नमुं शिर
नामी जी रे ॥ २७ ॥ देवताए कीधो महिमा रे तास, मास अणसण्णी
शाश्वत सुख वरे जी ॥ सागरचंद्र ते रामनो पुत्र, आगलथी पण थाव-
कनां व्रत धरे जी ॥ २८ ॥ प्रतिमा रे धरी समशानमां जाय, गजसुकमाल
निर्वाण सुणी तदा जी ॥ काउस्सग्ग रखो तव आवे नजसेन, ठिअ सागर-
चंद्रनां खोले सदा जी ॥ २९ ॥ कमला रे मेला हरणनुं एह, फल रे तुं
पामी पाखंकी डुष्टधी रे ॥ एम कही माटीनी बांधी रे पाल, अंगारा धरे ते
पापे पुष्टधी रे ॥ ३० ॥ तेह परिसह समता जाव, सहीया रे कहीया खगे
ते गया जी ॥ चोथे खंडे रे वीजे अधिकार, वीजी रे ढालमां मुनिवर बहु
थया जी ॥ ३१ ॥ साध्यां रे सघले आतम काज, जिनवर पासे उत्तम
जविजना जी ॥ ताख्यो रे नेमजीए निज परिवार, पद्मविजय कहे
सांजलो एकमना जी ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ॥ ६० ॥

॥ दोहा ॥

॥ वेगो परशंसा करे, सजा मांहि सुरइंद ॥ नीच जुअ जुफे नहीं, दोष
न लीये गोविंद ॥ १ ॥ कोइक देव अणमानतो, आवे छारिका मांहि ॥ जाये
रमवा तिण समे, नरसिंह मन उवांहि ॥ २ ॥ श्वानरूप दुर्गंध कखुं,
मारग मध्ये ताम ॥ लोक ते नाठा वेगला, केशवबोले आम ॥ ३ ॥ अहो
श्यामता एहनी, उज्ज्वल दंतनी पंत ॥ नीच जुअ पण नवि कख्यो, ग्रंथो
देव महंत ॥ ४ ॥ वर मागो ते आपीये, कृष्ण कहे सुणो वात ॥ रोग घणो
मुज नयरमां, आपो जिणे होय शांत ॥ ५ ॥ जेरी आपे देवता, जाले
महिमा तास ॥ ठ ठ मासने आंतरे, एह वजावजो खास ॥ ६ ॥ रोग
जशे पूरव तणा, आगामिक नवि थाय ॥ हरि सुर निज थानक गया,
तिम करता नरराय ॥ ७ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ श्रीसिद्धचक्रनी करो जवि सेवना रे ॥ ए देशी ॥ दाघज्वर रोगी परदे-
शीउं रे, जेरीपालने कोय ॥ कहे द्यो लख सोवन आपो मुने रे, जेरी
पल सम सोय ॥ १ ॥ गति अनुसारे मति एम उपजे रे ॥ ए आंकणी ॥
खंरु देइ तस जेरी सांधतो रे, चंदनखंरु लगाय ॥ एम अन्य अन्य प्रते देतां
थका रे, मूल जेरी न रहाय ॥ गति ॥ २ ॥ उपद्रवधी जेरी बली

तामतो रे, शब्द तेहवो न सुणाय ॥ वात सुणे तव जेरीपाळनी रे, न्यायी ते
नरराय ॥ गति० ॥ ३ ॥ अठम करी सुर आराधी लहे रे, जेरी थन्य
उदार ॥ तिण नयरी दो वेंच धन्यंतरी रे, बेतरणी नामे धार ॥ गति० ॥ ४ ॥
बेतरणी उपध करे सवेने रे, जेहने जेह उचित ॥ तेम करतो निज जेखज
आपतो रे, खरचतो गांठनुं धित ॥ गति० ॥ ५ ॥ पाप सहित जेखज धन्य-
तरी रे, करतो नित्य ते एम ॥ मुनिवर आवे तव कहे नवि जणयो रे, तुम
ओपध होय जेम ॥ गति० ॥ ६ ॥ नारायण पूठे जिन नेमने रे, कुण गति
जाशे ए दोय ॥ धन्यंतरी सातमी नरके जशे रे, जिन कहे पापथी होय
॥ गति० ॥ ७ ॥ चीजो वेंच्य वने कपिमां घडो रे, एक दिन मुनि समुदाय
॥ विहार करंतां आवशे तिहां कने रे, एक मुनि कांटे विंधाय ॥ गति० ॥
॥ ८ ॥ पण ते काढी न शक्या को मुनि रे, बोळ्या मुनि शक्यवंत ॥ जाळ
तुमे सह साध म चूकशो रे, तव सह गमन करंत ॥ गति० ॥ ९ ॥ अनु-
क्रमे कपिण दीठा मुनिवर रे, जातिसमरण ज्ञान ॥ ईहापोह करंतां तस
उपनुं रे, वेचकशास्त्रनुं ज्ञान ॥ गति० ॥ १० ॥ संरोहिणी थोपधि तिहां
चोपनी रे, करी शाता मुनिराय ॥ अकर खखी निज पूरव जव कहे रे,
मुनि आगळ पठताय ॥ गति० ॥ ११ ॥ अठम करी सहस्रारे उपनो रे,
देखे ते अणगार ॥ निज शवने नवकार सुणावता रे, जाण्यो तस उपगार
॥ गति० ॥ १२ ॥ सुर आवी मुनिवर प्रणमी कहे रे, आ सवि तुम्ह
पसाय ॥ एम करी मुनिवर लेइ तिहां घकी रे, मूके मुनि समुदाय ॥ गति० ॥
॥ १३ ॥ मुनि पण निज मुनिउघने एम कहे रे, कपि सुरनो अवदात ॥
नारायण सुणी धर्मे दड घता रे, हरि निज धाम आयात ॥ गति० ॥ १४ ॥
प्रभु विचरंता थन्य देशे गया रे, चोथे खंडे ए ढाल ॥ चीजे अधिकारे चीजी
कही रे, पद्ये अतिहि रसाळ ॥ गति० ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ ७२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन वरपा वेसतां, आव्या नेमि जिणंद ॥ प्रणमी पूठे इणी परे,
जक्ति घकी गोविंद ॥ १ ॥ जगवन् वपांकाळमां, विचरो नहीं किय हेत
॥ प्रभु कहे थमे विचरुं नहीं, जीवदया संकेत ॥ २ ॥ कृष्ण कहे जो एम
वे, जीव तणो उपघात ॥ तिण कारण नहीं नीसरुं, गेह घकी जगतात
॥ ३ ॥ करी प्रतिज्ञा एहवी, आवे निज आवास ॥ तेनी तिहां प्रतिहा-

रने, जाखे इणी परे तास ॥ ४ ॥ पेसणने मत थापजो, चोमासे निर्भार
॥ इण अवसरे तिण पुरी वसे, वीर नामे वणकार ॥ ५ ॥ कृष्ण तणुं दर्शन
करी, नित लेवे अन्न पान ॥ जावा नवि दीये पोलीयो, वर्षासमय
निदान ॥ ६ ॥ अचें नित छारे रह्यो, पण नवि लेवे अन्न ॥ हरि चोमासुं
उतरे, डुर्वल देखे तन्न ॥ ७ ॥ पूठे तव कहे पोलीयो, सबलो तस विरतंत
॥ त्रूठो हरि आणा करे, पइसणने एकांत ॥ ८ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ धन धन संप्रति साचो राजा ॥ एदेशी ॥ जाव थकी जिनवंदन कीजे,
जेम वांदे गोविंद रे ॥ छाद्शावर्त्तन वांदणे वांदे, थडार सहस मुणींद
रे ॥ जा० ॥ १ ॥ कृष्ण कहे सुणो नेम जिनेसर, थाक चढ्यो बहु आज
रे ॥ त्रणसैं साठ संग्रामे न थाको, तेम थाको जिनराज रे ॥ जा० ॥ २ ॥
नेम कहे तुम थाक उतख्यो, तीर्थकर नाम कर्म रे ॥ सातमीथी वली त्रीजी
कीथी, द्वायिक समकित धर्म रे ॥ जा० ॥ ३ ॥ मुनिवंदनथी एह
कमाया, कृष्ण कहे फरी नेम रे ॥ वंदना कीजे एहज रीते, कर्मथी वृद्धं जेम
रे ॥ जा० ॥ ४ ॥ प्रभु कहे जाव थकी कर्म त्रूटे, जाव दोहिलो जाण रे
॥ कृष्ण परे वीरे पण वांढ्या, कृष्ण लाज मन थाण रे ॥ जा० ॥ ५ ॥ वीर-
वंदन फल पूठे प्रभुने, प्रभु कहे कायकिलेश रे ॥ सांजली नियम लीये
नारायण, सांजलो जुवनदिनेश रे ॥ जा० ॥ ६ ॥ पुत्रीने नहीं हूं परणावुं,
व्रत लेशे वली जेह रे ॥ तेहनो महोठव करशुं हरखे, थनुमोदशुं वली
तेह रे ॥ जा० ॥ ७ ॥ स्तवना करी प्रणमी घेर थावे, हवे निज पुत्री
जेह रे ॥ विवाह जोग्य थाय जव थावे, नरपति पूठे एह रे ॥ जा० ॥ ८ ॥
स्वामिनी थाशो के दासी थाशो, कहो जेहवी मन वात रे ॥ सहु कहेतां
तजी स्वामिनी थाशुं, तव वोखे तस तात रे ॥ जा० ॥ ९ ॥ द्यो दीक्षा प्रभु
नेमनी पासे, जग ठकुराइ थाय रे ॥ एम उठव करी व्रत लेवरावे, जव-
जीरु नरराय रे ॥ जा० ॥ १० ॥ एम करतां एक निज पुत्रीने, राणी शीखवे
एम रे ॥ दासीपणुं तुं मागी लेजे, तुज परणावे जेम रे ॥ जा० ॥ ११ ॥
तेमज कखुं तिणे तव हरि चिंते, एह कपट करे जोय रे ॥ तेम करीये
जेम दासी थाये, अवसर न करे वली कोय रे ॥ जा० ॥ १२ ॥ वीरा साख-
वीने हरि पूठे, शी शी करणी तें कीध रे ॥ ते कहे वोरमीण काकीनो,

उठरे यमघर दीध रे ॥ जा० ॥ १३ ॥ रघचक्रे बहेतुं जख रोख्युं, वाम
वरण परजाव रे ॥ पाजणी कलशमां माखीउं रोकी, वाम हस्त अनुजाव
॥ जा० ॥ १४ ॥ सांजखी हरिचिते परणातुं, एहने एहज योग्य रे ॥
सी आस्थान सजा नृप बोखे, सांजखजो सहु लोग रे ॥ जा० ॥ १५ ॥
रीर ए कृत्री महावखवंतो, सप्त फणो हण्यो नाग रे ॥ चक्रांका गंगा जेणे
रोकी, महाकृत्री महाजाग रे ॥ जा० ॥ १६ ॥ घोषवती सेना महावसती,
खशीपुरवर मांदि रे ॥ वाम हस्तथी ते इणे वारी, महाकृत्री उठांदि
॥ जा० ॥ १७ ॥ एम कही केतुमंजरी कन्या, परणावे नरराय रे ॥
र तेनी आव्यो कन्याने, पण मन चिंता घाय रे ॥ जा० ॥ १८ ॥
हनी पासे कांदि न करावे, काम काज खगार रे ॥ चाकरी करतां नित दिन
जाये, एक दिन पूठे मोरार रे ॥ जा० ॥ १९ ॥ कीसी खघर कहे वीरा ताहरी,
रीरो कहे सुण राय रे ॥ नोकरीने घर वाघ बीयाणो, ए उलाणो
राय रे ॥ जा० ॥ २० ॥ हरि कहे घरनुं काम करावे, सयखुं पदनी पास
रे ॥ घर जइ तानना तर्जना करीने, काम करावे ते पास रे ॥ जा० ॥
२१ ॥ रोती मातने थावी जाले, मंतो ए न खनाय रे ॥ ते कहे
हण्यने तव हरि जाले, माहरो बांक न कांय रे ॥ जा० ॥ २२ ॥ दासी-
खुं इण दाये माग्युं, सा कहे तव सुणो स्वामी रे ॥ त्यामिनी करीये द्ये
एम जाख्युं, वार वार शिर नामी रे ॥ जा० ॥ २३ ॥ हरखे हरि द्ये व्रत
खेरावे, उठव करीय अघार रे ॥ इणी परे चारित्र्य द्ये करे जे, पामे ते
अघार रे ॥ जा० ॥ २४ ॥ बोये खंडे बीजे अधिकारे, चौथी दाख रसाख
रे ॥ पद्मविजय कहे प्रजुनी नमतां, पानीये मंगलमात्र रे ॥ जा० ॥ २५ ॥
॥ दोदा ॥

॥ कृष्ण नारी द्ये दंडा, दंडपनाम कुमार ॥ यौवन वय परख्यो पत्नी,
नी राजकुमार ॥ १ ॥ सांजखी प्रजुनी देशना, पाम्यो ते वराग ॥
महा महोद्य नरवर करे, दीक्षा खीये महाजाग ॥ २ ॥ कने उदय थाव्युं
तदा, नामे जे अंतराय ॥ मुनिवर साये जाय पण, तेहने खान न
पाय ॥ ३ ॥ मुनिवर पूठे नेमने, प्रजुनी करो शिष्य ॥ कृष्ण पुत्र जग जाणीयो,
दंडप नाम मुनीरा ॥ ४ ॥ धर्मी खोक वसे पदा, महावनवंत उदार ॥
इणे नगरी पामे नदी, जिहा मात्र खगार ॥ ५ ॥ स्वामी कहे कारण

किस्युं, किस्युं कर्म कलुं एण ॥ तव प्रभु पूरव चव कहे, कर्म अफस
नहीं जेण ॥ ६ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ गरवानी देशी ॥ सांजखो साधु सोहामणा रे खो, कर्म कल्यां इणे अति
घणां रे खो ॥ धान्यपुरक नगरी बन्ने रे खो, विप्र पाराशर परगन्ने रे खो ॥ १ ॥
सोत्र बवावे रायनां रे खो, पांचसैं हल समुदायनां रे खो ॥ चास एकेक तणा-
वतो रे खो, निज सोत्रे ते बसवतो रे खो ॥ २ ॥ जोजन अवसर पण
चने रे खो, सहु जीवने अंतराय करे रे खो ॥ कर्म बंधायुं आकलं रे खो,
उदये आद्युं ते पाधलं रे खो ॥ ३ ॥ ते सांजखी वेरागीयो रे खो, ढंडण
गुन मनि जामीयो रे खो ॥ करे अतिग्रह एह्यो रे खो, निज सब्बे आहार
खेयरो रे खो ॥ ४ ॥ एम सहेतां मास खट् थया रे खो, हरि नेमने बंदन
गया रे खो ॥ पूवं जिन ए मुनिवरा रे खो, एहमां कण दुःकरकरा
रे खो ॥ ५ ॥ प्रभुजी कहे ढंडण मुनि रे खो, परिसह सहे वे महागुणी
रे खो ॥ प्रभु बांदी पात्रा वट्ठ्या रे खो, पुरमां आढ्या उतावला रे खो ॥ ६ ॥
ढंडण इपि साहमा आधता रे खो, देखी हरि मन आवता रे खो ॥ गजथी
ठनरी बंदता रे खो, ह्यं मुनिगुण गावता रे खो ॥ ७ ॥ तुम अथतार
सफस थयो रे खो, तुम नमतां मुकु दुःख गयो रे खो ॥ ते एक शेठ देसी
चिंतये रे खो, कृष्ण इणी परे जे स्तये रे खो ॥ ८ ॥ ते प्राणी धन्य मानीये
रे खो घर तेहीने आणीये रे खो ॥ एम चिंती तेह्या घरे रे खो, मोदक
बास खीये करे रे खो ॥ ९ ॥ करी मनोहार बहोरावोया रे खो, इपि जिन
पाने आर्वावा रे खो ॥ इपि आखोवे गोचरी रे खो, एम निहा आढ्यो
करा रे खो ॥ १० ॥ नामी भूटुं के नहीं रे खो, अंतराय कर्म जे सही
रे खो ॥ तव बांझ्या दानी गुरु रे खो, कर्म हजी मुकु वे उरु रे खो ॥ ११ ॥
कृष्णअग्नि ए जाणजो रे खो, निज खब्धि मन माणजो रे खो ॥ परनी
अग्नि जाणी दये रे खो, आहार एहाने परचये रे खो ॥ १२ ॥ परचवता
व्याने चट्या रे खो, कर्म मंचाते अति यट्या रे खो, केयखजान उभनुं तदा
रे खो, जोकाजोळ व्यापी मदा रे खो ॥ १३ ॥ नेमजीने परदक्षिणा रे
खो, देखने ह्ये टेहना रे खो ॥ येम केखी पपेटा रे खो, रिहार करे प्रभु
अनरदा रे खो ॥ १४ ॥ चांये नटि ए खही रे खो, पांचमी ढाल पये कही रे

श्रीनेमिनाथनो रास खंरु चोवो.

३३३

लो ॥ चीजे अधिकारे जखी रे लो, कर्म न करशो सांजखी रे लो ॥ १५ ॥
॥ दोहा ॥

॥ विहार करम करता प्रभु, पाउ धास्या एक दिन्न ॥ बहु मुनिवरगुं पर-
व्या, छारिकाना उपवन्न ॥ १ ॥ रहनेमि प्रभु पूठीने, गोचरी करवा जाय
॥ पाठा बसतां मार्गमां, वृष्टि घणैरी चाय ॥ २ ॥ एक गुफा मांहे रखा,
इण थवत्तर जिन नेम ॥ राजीमती वांझी बल्या, मारगमां थयुं एम ॥
॥ ३ ॥ राजुख तेह थजाणतां, पेठाते दरी मांहि ॥ थंधारे देखे नहीं, तेह
रूपिने त्यांहि ॥ ४ ॥ काढी वस्त्र निज थंगनां, करे मोकळां तेह ॥
नीचोवे नहीं वस्त्रने, मुनिवर मारग एह ॥ ५ ॥ नग देखी नारी प्रते, कामा-
तुर रूपि तेह ॥ रहनेमि जाखे इत्थुं, आणी अधिक सनेह ॥ ६ ॥ जोग
जोगवीये आपणे, करीये सफज संतार ॥ योवन फरी फरी दोहिलुं,
दोहिलो ए थवत्तर ॥ ७ ॥

॥ ढाख ठठी ॥

॥ थनशोमां जो ॥ ए देशी ॥ राजीमती गुणवंती बोखे, धीर्य कवोटो
वाखी ॥ कुलवंता नर एम न जाखे, थावे टीखी काखी ॥ १ ॥ थंखगा
रहेजो ॥ व्रण लोकपति डुहवाशे ॥ थ० ॥ जगबंधवना बंधव घाउं, बखी
जगशरणना शिष्य ॥ हजीय लग्गी डुर्बुद्धिशी तुजने, विहुं लोके थजगीश
॥ थ० ॥ २ ॥ सर्वज्ञ शिष्य थइ थातम हित, जो नवि करशो कांइ ॥ तो
जमशो नवसापर मांहि, सुखन नहीं ए ठांइ ॥ थ० ॥ ३ ॥ देवद्रव्य हरवो
संपत्ती व्रत, खंरुन ने रूपिवात ॥ शासन उडाहक बोधि तरु, मूखे थग्नि
वरसात ॥ थ० ॥ ४ ॥ जेह थगंधन कुलना जाया, नाग वम्युं नवि इछे
॥ ज्वलती थग्नि मांहि बखी पेसे, ते पण केम नवि प्रीते ॥ थ० ॥ ५ ॥
एह थसंजम जीवित काजे, बमीया वांठे जोग ॥ धिग् जसकामी
तुजने रुनो, मरण तणो संयोग ॥ थ० ॥ ६ ॥ हुं जोज रायना कुलमां
उपनी, तुं थंधक कुल जायो ॥ थापणनो एक एक थकी कुल, दीसे सर्वे सवायो
॥ थ० ॥ ७ ॥ गंध नकुल सरिखा रखे थइये, तिणे संजममां चाखो ॥
जन्मारग चाखीने थातम, कां डुर्गतिमां घाखो ॥ थ० ॥ ८ ॥ ज्यां ज्यां
जमिनी देखीश त्यां त्यां, मन जो ताहरुं जाशे ॥ तो वाताहत हठ परे
ताहरुं, सही मनहुं मोलाशे ॥ थ० ॥ ९ ॥ तेह सतीनां वचन सुणीने, जाग्यो

तें महांजाग ॥ उन्मारगे जातो तेम वाढ्यो, जेम अंकुशे नाग ॥ अ० ॥
 ॥ १० ॥ जोग तणी इठा ठांमीने, प्रजुजी पास आलोवे ॥ पश्चात्ताप
 करंतो मुनिवर, कर्म कलंकने धोवे ॥ अ० ॥ ११ ॥ एक वरस ठग्नस्य
 रद्दीने, मुनिवर शुज परिणामे ॥ घाती करमनो घात करीने, केवलज्ञान ते
 पामे ॥ अ० ॥ १२ ॥ धन्य राजीमती धन्य ए रिखजी, जिणे साख्यां निज
 काज ॥ विहार करे प्रजु अन्य देशे वली, जव्यकमल दिनराज ॥ अ० ॥
 ॥ १३ ॥ प्रजुजी पाउ धाव्या फरी रेवत, पीतांवरे सुणी घात ॥ निज सुतने
 हरि इणी परे जाखे, प्रजु रेवत आयात ॥ अ० ॥ १४ ॥ जे प्रजुजीने पहेला
 वांदे, तेहने अश्व हुं थापुं ॥ तेहने मानी धन धन जाणुं, हृदय मांही
 पण थापुं ॥ अ० ॥ १५ ॥ पालक नाम अजव्य ते उठी, रातने पाठसे याम
 ॥ प्रजु वांदीने इण परे जाखे, आजो साखी ठाम ॥ अ० ॥ १६ ॥ दूर
 थकी एम कहीने वलीयो, हवे जे शांव कुमार ॥ घरमां उठी जावथी वांदे,
 आदर जक्ति अपार ॥ अ० ॥ १७ ॥ हरि हवे परमेश्वरने पूठे, पहेला
 वांधा केहणे ॥ जिम निर्णय करी अश्व अनोपम, थापुं हरखे तेहने ॥ अ० ॥
 ॥ १८ ॥ प्रजु कहे अव्यथी पालके वांधा, जावथी शांव कुमारे ॥ जेह
 अजव्य प्राणी होय तेहने, आवे न जाव किवारे ॥ अ० ॥ १९ ॥ पालक
 काढी मूक्यो घरथी, शांवने अश्व ते आप्यो ॥ शांव उपर नारायणने बहु,
 हृदय प्रमोद ते व्याप्यो ॥ अ० ॥ २० ॥ चोथे खंने वीजे अधिकारे, जाली
 ठछी ढाल ॥ ए अधिकार संपूरण हुठ, हुठ हपे विशाल ॥ अ० ॥ २१ ॥
 क्षमाविजय जिनजक्ति अनोपम, उत्तम जविक रसाल ॥ पद्मविजय कहे
 बहुविध करतां, पामे मंगलमाल ॥ अ० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १६५ ॥
 इति श्रीझौपदीप्रत्याहरणगजसुकमालढंढणकपिप्रमुखचरित्रवर्णनो नाम
 चतुर्थखंने द्वितीयोऽधिकारः संपूर्णः ॥ २ ॥

॥ अथ तृतीयोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ शारद गुरु जिनवर नमी, हवे त्रीजो अधिकार ॥ चोथा खंन तणो
 कहुं, सुणतां जय जयकार ॥ १ ॥ एक दिन नेम समोसखा, करता जवि उप-
 गार ॥ हरि सामग्री मोटिकी, वंदन करे तैयार ॥ २ ॥ तिण अवसर
 छारापुरी, दीठी घणुं उकिळ ॥ यादव पण सुखीया घणुं, निज नयणे करी

बीष्ठ ॥ ३ ॥ जइ वंदे नेमीसरु, थवसर पामी एम ॥ पूठे प्रांजलि पु
करी, स्वामी जाखो नेम ॥ ४ ॥ स्वामी एहवी छारिका, ए जादव समु
दाय ॥ रदेशे के ए हय जशे, तव चाखे जिनराय ॥ ५ ॥

॥ बाख पहेली ॥

॥ सत्तरमुं पापनुं ठाम ॥ ए देशी ॥ हवे बोखे नेम जिणंद, सांजख
नरवर इंद ॥ जग धिर नहीं इंद के चंद हो राज ॥ १ ॥ सांजखो वचन
हमारां ॥ ए आंकणी ॥ तुज देखतां हय जाशे, तेहनो कोइ आधार न थाइ
॥ उगरशे जे व्रत यांसे हो राज ॥ सां० ॥ २ ॥ तव बोखे केशवराय, ए
कोण थकी हय धाय ॥ तव बोखे त्रिभुवन राय हो राज ॥ सां० ॥ ३ ॥
पाराशर तापस नामे, ते निंछ कन्या एक पामे ॥ लइ जाये यमुना छी
ठामे हो राज ॥ सां० ॥ ४ ॥ तेणे पुत्र एक जखो जायो, तेहनूं नाम छेपा
यन ठायो ॥ ठछ जोजी वंज धरायो हो राज ॥ सां० ॥ ५ ॥ तेहथी सहु
केरो नाश, बखी मदिरा कारण तास ॥ तिणे धर्म करो सुविखास हो
राज ॥ सां० ॥ ६ ॥ नारायण जाखे एम, मुज बात कहो जिन नेम ॥ मुज
मरण खजावे के केम हो राज ॥ सां० ॥ ७ ॥ तव बोख्या मुनिवर नाथ,
तुज मरण जराकुमार हाथ ॥ सुणी बिसित यादव साथ हो राज ॥ सां० ॥
॥ ८ ॥ जराकुमार खज्जा पामी, जिनवरने मस्तक नामी ॥ खेइ धनुपने
वनवासगामी हो राज ॥ सां० ॥ ९ ॥ सुणी छेपायन छूनाणो, नगरी यादव
रहाने जाणो ॥ गयो अगम अगोचर ठाणो हो राज ॥ सां० ॥ १० ॥ प्रणमी
प्रभुपद थरविंद, जादव साथे गोविंद ॥ मनमां धरतो दुःखबुंद हो राज
॥ सां० ॥ ११ ॥ सहु सुपना सरखुं माने, इंद्रजाख परे तिण टाणे ॥ आवे
सहु निज निज याने हो ॥ सां० ॥ १२ ॥ सवि मदिरा बाहिर कढावे,
कादंवरी गुफा मांहि ठावे ॥ हरि आदेशे सहु जावे हो राज ॥ सां० ॥ १३ ॥
तेह कुंन मांहि सुरा थापे, बात संजारे दुःख व्यापे ॥ हियमा थर थर बहु
कांपे हो राज ॥ सां० ॥ १४ ॥ बलदेवनो सारथि एक, सिद्धारथ नाम विवेक
॥ व्रत खेबानी मन टेक हो राज ॥ सां० ॥ १५ ॥ जाखे बलजइने एम,
छारिका कुसनो हय केम ॥ देखी शकीये धरी प्रेम हो राज ॥ सां० ॥ १६ ॥
मुज थाणा थापो तिणे, प्रभु पासे व्रत खेज जिणे ॥ हुं उजग्यो प्रभुजीने
वयणे हो राज ॥ सां० ॥ १७ ॥ तव थांसु पामता बोखे, जाइ नहीं अमे

ताहरे तोखे ॥ पण एक वचन दे कोखे हो राज ॥ सां० ॥ १७ ॥ तमे
 देवता थाउं जे वारे, प्रतिबोधो मुऊने तिवारे ॥ तो आणा देउं इण वारे हो
 राज ॥ सां० ॥ १८ ॥ हा मानी दीक्षा लीधी, खट मास तपस्या कीधी ॥ इणे
 पामी देवनी रुद्धि हो राज ॥ सां० ॥ १९ ॥ चोथे खंडे ए पहेली ढाख, बीजे
 अधिकारे रसाख ॥ पद्मविजयने मंगलमाल हो राज ॥ सां० ॥ २० ॥

॥ दोहा ॥

॥ इण थवसर फल फूलथी, मदिरा अति मदवंत ॥ माधव मासे ते षड्,
 नविन सुरा परे संत ॥ १ ॥ कोइक जावि जावथी, शांथ सेवक एक दिग्न ॥
 तरस्यो पढोतो तिहां किणे, देखी रीज्युं मन्न ॥ २ ॥ पीधी मदिरा होंशथी
 पखी जाजन जरी लीध ॥ हलफखतो आच्यो तिहां, शांथ जणी ते दीध
 ॥ ३ ॥ शांथे पीधी ते सुरा, मदवंता दुष्टा ताम ॥ दुर्दांत कुमरे परिवर्था,
 पढोता मदिरा ठाम ॥ ४ ॥ कंठ खगे पीधी सुरा, फरे ते वनह मजार ॥
 छेपायन ध्याने रह्यो, दीगो सविहुं कुमार ॥ ५ ॥ परवशर्था एम चित्तवें,
 ए थमचो खयकार ॥ प्रथमज हणवा एहने, करीये जलो प्रकार ॥ ६ ॥
 समकाखे सहुए करे, तामना तज्जोना मार ॥ निर्दयपणे तेम मारीयो, वमे
 ते रुधिर थपार ॥ ७ ॥ मदिराथी शुद्ध बुद्ध गइ, सहु सरखा मतिवंत
 ॥ निज कुखे जे उपनी, नवि पीवे ते संत ॥ ८ ॥ थांवा फळे पत्त राखके,
 महुथा फळे पत्त खोय ॥ ताको रस मुखमें परे, क्युं न हीनबुद्धि होय ॥ ९ ॥
 धरणी नखे तापस पड्यो, मूर्खा खयो ततकाख ॥ जीवरहित जाणी वड्या,
 सहु निज पुर समकाख ॥ १० ॥ वात मुणी चरमुख थकी, नारायण खेदाप
 ॥ थहो दुर्दांत कुमार ए, कुलक्षय कारण थाय ॥ ११ ॥ कृष्ण राम घेहु जणा,
 आच्यो ते वन मांदि ॥ हरि छेपायन देखीने, इणी परे जाखे त्यांदि ॥ १२ ॥

॥ दोहा बीजो ॥

॥ अजित जिणंदशुं प्रीतर्की ॥ ए देशी ॥ कृष्ण कंदे इम वयणनां, समयां
 तुमे हो थमचो थपराध के ॥ क्रोध ते दुःखदायक कस्यो, क्रोधे करी
 हो न होये निरावाध के ॥ कृ० ॥ १ ॥ तुमे तो तपसी लोक वो, मदिरा
 नच हो थझानी कुमार के ॥ जे तुमने उपज्जव कस्यो, तुमे स्वमरुं हो करुणा-
 वंनार के ॥ कृ० ॥ २ ॥ वंरुं करतां रुदुं करे, ते सज्जन हो जगमां विख्यात
 के ॥ विनय सहित मुण्यां वयणनां, पण मनमां हो न थयो उपशान्त के

श्रीनेमिनाथनो रास खंड चोयो.

३३७

॥ कृ० ॥ ३ ॥ कहे त्रिदंती तापसो, सुण केशव हो में कीध ते जाण के ॥
 उष्ट कुमरे जय रोपव्यो, तिणे म कहे हवे एहवी बाण के ॥ कृ० ॥ ४ ॥
 एक तुमे वखदेवजी, मूकीने हो सहुनो करुं नाश के ॥ एह प्रतिज्ञा नवि फरे,
 जोइ काये हो माहरी दुःखराश के ॥ कृ० ॥ ५ ॥ केवली वयण जे
 आसीयां, नवि थन्यचा हो जदि जग पखटाय के ॥ एम कहे वख निज बंधुने,
 द म करो हो जाल्युं जिनराय के ॥ कृ० ॥ ६ ॥ कर पद नासिका
 हनां, होय बांकां हो वली नयण न सोम के ॥ घूख उष्ट दांत जेहना,
 त न वखे हो कोप जे रोम रोम के ॥ कृ० ॥ ७ ॥ आख्या निज नपरी
 वे, बीजे दिन हो कहेवराव्युं एम के ॥ नगर मांहि सहु धोकने, छेपायने
 हा जाल्युं ठे जेम के ॥ कृ० ॥ ८ ॥ तप जप नियम धरम करो, इणे थव-
 सर हो आख्या नेम जिणंद के ॥ यादव सहु बंदन गया, सुणे देशना हो
 प्रभुमुख गोविंद के ॥ कृ० ॥ ९ ॥ शांव प्रभुन्न निपध वली, सुणी देशना
 हो जाग्या महाजाग के ॥ उद्धमूक सारण आदि दे, कहुं केता हो पाम्या
 बेराग के ॥ कृ० ॥ १० ॥ रुक्मिणी जांबुवती वली, गोरी ने हो गांधारी
 नार के ॥ कमळा मुसीमा सत्यजामा, पद्मावती हो पमुहा गुणधार के ॥
 कृ० ॥ ११ ॥ देशना प्रभुजीनी सांजली, घर ठांनी हो खीये संयमचार
 के ॥ हरि पूज्या पठी जिन कहे, छारिकादाह हो थरो वपें वार के ॥ कृ० ॥
 ॥ १२ ॥ सांजलीने हरि चमकीया, मन चिंते हो धन तेह राजान के ॥
 दीक्षा खीधी प्रभु कने, समुद्रादिक हो रम्या आतमध्यान के ॥ कृ० ॥ १३ ॥
 तब प्रभुजी बोखे इस्थुं, निवाणुं करी हो धाय वासुदेव के ॥ नरके अवश्य
 जवुं पढे, तुमे जाशो हो त्रीजी नरके देव के ॥ कृ० ॥ १४ ॥ कंसारितव
 दुःख धरे, प्रभुजी कहे हो म करो मन खेद के ॥ तिहांथी नरजव पामशो,
 बेमानिक हो याशो तिहांथी पुंवेद के ॥ कृ० ॥ १५ ॥ तिहांथी चवी इण
 भरतमां, शतछारपुरे हो जितशत्रुने गेह के ॥ अमम नामे प्रभु वारमा, याशो
 गुण हो अतंतनुं गेह के ॥ कृ० ॥ १६ ॥ वखदेव ब्रह्मलोके जशे, तिहांथी
 नर हो वली याशे देव के ॥ तिहांथी अमम प्रभु तीरये, शिव खहेशे
 हो निरुपम ततखेव के ॥ कृ० ॥ १७ ॥ यतः ॥ चरित्रे ॥ भूयोऽन्यधत्त
 सर्वज्ञो, मा विपीद जनार्दन ॥ तत उद्धृत्य मर्त्यस्त्वं, जावी बेमानिकः सुरः
 ॥ १ ॥ इत्यादि ॥ त्रीजे जवे कहीं जिन थशे, एम जाल्युं हो सूत्रे ठे जेह

के ॥ तेह मतांतर जाणवुं, हीरप्रभे हो वोढ्युं ठे एह के ॥ कृ० ॥ १७ ॥
 एम कही प्रजुजी विचरीया, कंसारिहो आब्या निज गेह के ॥ पनह वजावे
 ण परे, प्रजुजीए कह्यो हो छारिकानो दाह के ॥ कृ० ॥ १८ ॥ धर्म करे
 सहु ते सुणी, छेपायन हो थयो अशिकुमार के ॥ पूरव जव देखी करी,
 छारिकापुरी हो आब्यो तिण बार के ॥ कृ० ॥ १९ ॥ खंन चोये अधिकार
 ए, श्रीजे कही हो बीजी वरढाल के ॥ पद्मविजय ए सोहामणी, धर्म करतां
 हो होय मंगलमाल के ॥ कृ० ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ ५९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ केशक करे एकांतरां, केशक ठछ तपकार ॥ केशक आंखिख तप करे,
 केशक ब्रह्मव्रतधार ॥ १ ॥ केशक श्रावकव्रतधरु, केशक समकितव्रत ॥ धर्म-
 प्रजावे देवता, नवि उपसर्ग करंत ॥ २ ॥ ठिऊ गवेपे लोकनां, वरस
 अग्यार विखीन ॥ आब्युं वरस ते बारमुं, चिंते लोक विखिन्न ॥ ३ ॥ धर्म
 थकी छेपायनो, नागे निश्चय एह ॥ मय मांस मुख वावरे, रमवा लागे
 तेह ॥ ४ ॥ ठिऊ जड्युं हवे तेहने, आवे नयरी पास ॥ बहु उत्पात देखा-
 वतो, करतो अट्टहास ॥ ५ ॥

॥ ढाल श्रीजी ॥

॥ कर्म न दूटे रे प्राणीया ॥ ए देशी ॥ छारे चित्री जे पूतली, ते पण
 हसवा रे जाय ॥ जमुहा आंख जमान्ती, देखी जय मन थाय ॥ १ ॥
 छारिका बलती रे पणी परे ॥ ए देक ॥ छारे चित्रित देवता, कंपावे घरबार ॥
 तरुअरचार दिशा बले, कोइ कोइनो न आधार ॥ छा० ॥ २ ॥ उडकापात घणा
 होये, ग्रह भूके बहु धूम ॥ रविमंखे अगनि जरे, देखी आवे ते धूम ॥
 छा० ॥ ३ ॥ बैताल जूत ने शाकिनी, सहित जमे तेह देव ॥ ग्रहण होय
 शशी सूरनां, श्रापद पुरमां जमेव ॥ छा० ॥ ४ ॥ खन्न देखे वीहामणां, संवत्सर
 तव वाय ॥ विकुर्वे छुष्ट देवता, वातनी ते न कहाय ॥ छा० ॥ ५ ॥
 काष्ठ तृणादिक संहरे, लोक जे नासी रे जाय ॥ तेहने छावी होमे तिहां,
 नयरी काष्ठ जराय ॥ छा० ॥ ६ ॥ साठ कुलकोनी ते जादवा, वसता नगरीनी
 बाहार ॥ वहांतेर कुलकोनी तिम वली, वसती नगर मजार ॥ छा०
 ॥ ७ ॥ तृण काष्ठादिक बहु जरी, पिंन करी सहु लोक ॥ अग्नि लगाडे रे
 कोपधी, लागे जरु जरु उंक ॥ छा० ॥ ८ ॥ पवने ज्वाला प्रेरौ थकी;

आकाशे अमकंत ॥ बालक गरढा रे सहु तिहां, अशरण बहु विलपंत ॥ छा० ॥ ९ ॥ मंदिरनी रे कोढ्योगमे, पळे पशु तिरयंच ॥ कोखाहल करुणाखरे, रोवे खही परपंच ॥ छा० ॥ १० ॥ चित्रामण परे धंचीया, कोझी नवि नीकसाय ॥ एक कहे हा हा मावनी, एक ते चाप बोसाय ॥ छा० ॥ ११ ॥ ए छारापुरी दाहनुं, कोण कहे रे स्वरूप ॥ कोझनाथ न को शिरे, देखे केशव रूप ॥ छा० ॥ १२ ॥ बलतुं नयर से देखीने, नारायण ने रे राम ॥ वसुदेव देवकी रोहिणी, आरोपे रये ताम ॥ छा० ॥ १३ ॥ अश्व वृषज तो हाखे नहीं, करता कोनि उपाय ॥ छेपायने सहु धंचीया, बात ते कांय न कहेवाय ॥ छा० ॥ १४ ॥ पोते रथने रे खेंचता, अक जांगे ततखेव ॥ तोपण निज बखे खेंचतां, नारायण बलदेव ॥ छा० ॥ १५ ॥ हा हा कृष्ण राखो तुमो, हा राखो बलदेव ॥ महाबलवंत तुमे अठो, अमे बलीये ततखेव ॥ छा० ॥ १६ ॥ अमने कादो रे मांदिणी, पाठ अमारा रे नाथ ॥ जादव रोता रे इणी परे, सांचखे ते नरनाथ ॥ छा० ॥ १७ ॥ सांचखतां एम घर घरे, आव्या छारनी पास ॥ दरवाजा दीये देवता, जमीया वज्रसंकाश ॥ छा० ॥ १८ ॥ जांजे पादुप्रहारथी, श्री बलदेवजी ताम ॥ तोपण रथ नवि नीकखे, बोखे देव ते ठाम ॥ छा० ॥ १९ ॥ सांचखो बलदेव केशवा, शाने करो रे प्रयास ॥ में तुमने रे पहेसां कसुं, तिणे केम करीये विपास ॥ छा० ॥ २० ॥ उगरशो तुमे बिहु जणा, मूको ए माय ताय ॥ सुरवर वाणी ते सांचखी, बोखे वसुदेव राय ॥ छा० ॥ २१ ॥ नीकखो पुत्र तुमे हवे, राखो पोताना प्राण ॥ जीवंता जो हशो तुमे, तो बली राज्य मंमाण ॥ छा० ॥ २२ ॥ तुमे तो स्वामी न को करी, पण जे जावी ते होय ॥ शाने दुःख धरीये हैये, तुमचो वांक न कोय ॥ छा० ॥ २३ ॥ श्रीनेमि जिनवर कने, पूर्वे दीक्षा न लीध ॥ धिक् धिक् अमचा रे मोहने, आव्यां कर्मे जे कीध ॥ छा० ॥ २४ ॥ समुद्रविजयादिक नरपति, शांवादिक जे कुमार ॥ धन बली माहरी रे राणीठ, लीधो संयमचार ॥ छा० ॥ २५ ॥ एम कही नेम शरण करे, पचखे चार आहार ॥ अरिहा सिद्ध मुनि धर्मनुं, शरण करे सुविचार ॥ छा० ॥ २६ ॥ एम शुज्ज्यान परायणा, समरंता नवकार ॥ अग्नि वरसावे छेपायनो, पढोता लग्न मजार ॥ छा० ॥ २७ ॥ चौथे खंडे त्रीजी चली, त्रीजे अधिकारे ढाल ॥ पद्मविजय कहे धर्मधी, होवे मंगलमाख ॥ छा० ॥ २८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राम कृष्ण बिहु नीकल्या, पहोता जीर्ण उद्यान ॥ वलती देखे छारिका,
 धरता दुःख असमान ॥ १ ॥ घर वलतां देखे तिहां, सांजखे बहु प्रखार
 ॥ वालक वलगे मातने, माता पण कहे वाप ॥ २ ॥ धरणी ढखे ने
 थारडे, एक एक उपर धाय ॥ फूटे जवन बूटे गिरि, क्रीमा केरां ठाय ॥ ३ ॥
 चंदनयांजा जल ते, तिम गढ ने कपिशिर्प ॥ थनल थनल देखे तिहां, बखी
 थनलनो वर्ष ॥ ४ ॥ एस असमंजस देखीने, रुदन करे नरराय ॥ बीन
 वचन जाखे तदा, हेयडे दुःख न माय ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौथी ॥

॥ सुगुण सनेहा हो कविय न विसरे ॥ ए देशी ॥ माहारं वल पराक्रम
 किहां गयुं, जिणे जीत्यो जरासंधो जी ॥ त्रणसं साठ संग्राम ते में कल्यां,
 सांजखो वलनड बंधो जी ॥ १ ॥ खमीयन शकीये रे ए दुःख सांजखी ॥
 ए देक ॥ तो शी दीठानी वातो जी, सुणतां हेयडुं रे कम कम कंपतुं, होये
 जेम वज्रघातो जी ॥ ख० ॥ २ ॥ देव अधिष्ठित रयण ते किहां गयां,
 मुर बखी थाठ हजार जी ॥ देवनी दीधी रे जेरी किहां गइ, टाखे विषम
 विकारो जी ॥ ख० ॥ ३ ॥ साहाय्य शक्रनुं रे धनद ते किहां गया, जिणे छारि-
 का निपाइ जी ॥ धीर कुमर सहु माहरा किहां गया, जव ए थापद थाइ
 जी ॥ ख० ॥ ४ ॥ मुकुटबंध सोख सहस ते राजवी, कोइ न थाव्या काजो
 जी ॥ कायर परे ए रे उजा देखीये, खोयुं त्रण खंन राजो जी ॥ ख० ॥
 ५ ॥ तव वलनड बंधवने एम कहे, म करो नाइ विषादो जी ॥ प्रनुजीप
 बाख्युं रे ते ते निपन्युं, मुख दुःख कर्मप्रसादो जी ॥ ख० ॥ ६ ॥ खसमी
 थिर नहीं जगमां केइने, ईज्जास सम एइ जी ॥ पण कोइ जीवने मोह
 ठे थाकरो, थयिरने थिर खहे जेइ जी ॥ ख० ॥ ७ ॥ जिनवर वयणां रे
 जेइने चित्त वस्यां, ते किम थाये दीना जी ॥ थापद थायी रे धारे पीरता,
 तेइ जगत नगीना जी ॥ ख० ॥ ८ ॥ थयखंनो जिनवचन ह्वे तुम्हे, धीरा
 संपद पामे जी ॥ केशव कहे बंधव साचुं कयुं, पण न रहाये ए गामे जी ॥
 ख० ॥ ९ ॥ किण दिशि जागुं रे संपदहीणना, तव वलनड ते बांछे जी
 ॥ पांनव सज्जन बंधव साचसा, थन्य नहीं इण तोखे जी ॥ ख० ॥ १० ॥
 दक्षिण मयुरा रे वामी तेइ ठे, पीनांथर तव जाये जी ॥ में पूरये पांनव

अपमानीया, ते केम आदर देशे जी ॥ ख० ॥ ११ ॥ बल कहे सज्जन विसा
 नहीं, पूरवना उपगार जी ॥ तुमे उपगार पांरवने बहु कस्यो, करशे पूजा सत
 कार जी ॥ ख० ॥ १२ ॥ एम कही चाव्या रे ते मधुरा जणी, पण दुःखनो
 नहीं अंत जी ॥ एहनं दुःख एहज जाणे तथा, के जाणे जगवंतो जी ॥ ख० ॥
 १३ ॥ रामपुत्र कुब्जवारक नामची, छारिका मांहि तेह जी ॥ मंदिर माये रे
 आरोही करी, वचन कहे हवे एह जी ॥ ख० ॥ १४ ॥ नेम जिनेश्वरे मुजने
 एम कह्युं, चरमशरीरी तुंही जी ॥ छारिकामां मुजने वसतां यका,
 याये विपरीत ते युंही जी ॥ ख० ॥ १५ ॥ जिनमत साचो रे जो होय इण
 समे, तो थाळं व्रतधारो जी ॥ जृंजक देवे रे मूक्यो तिण समे, प्रजु पात्ते ते
 कुमारो जी ॥ ख० ॥ १६ ॥ पल्लव देशे रे प्रजुजी विचरता, हवे हरि महिषा
 जेह जी ॥ वत्रीश सहस तथा वखी रामनी, अणसण आदरे तेह जी
 ॥ ख० ॥ १७ ॥ तेम वखी नर नारी यादव तणी, तेम बहु कुमर हजारो
 जी ॥ नेम जिनेसर चित्तमां धारता, अणसण करेय तिवारो जी ॥ ख०
 ॥ १८ ॥ खट्ट मसवाना रे ते नयरी वखी, साठ बहोंतर कुखकोनो जी
 ॥ जल यइ पठे सायर तिहां फस्यो, जेहनी हती नहीं जोनो जी ॥ ख०
 ॥ १९ ॥ धर्म कस्या ते रे जगरीया तिहां, धर्म ते सवें आधारो जी ॥ चोये
 तंडे रे चोखे चित्तगुं, धर्म करो सुविचारो जी ॥ ख० ॥ २० ॥ ग्रीजे अधि-
 कारे चोयी कही, पद्मविजये एह दाखो जी ॥ श्रीगुरु उत्तमविजय कृपा
 यकी, सुणतां मंगलमाखो जी ॥ ख० ॥ २१ ॥ सवें गाथा ॥ ११० ॥

॥ दोहा ॥

॥ राम कृष्ण वेहु जणा, वावरता कंद मूख ॥ सयणासण जूये करे, पामंता
 दुःखशूख ॥ १ ॥ नवी गिरि निऊरणां पीये, पग बहे शोषितधार ॥
 थांखे पण थांनु ऊरे, वेदन खहे अपार ॥ २ ॥ सोरठ मूकी थावीया,
 हस्तिकल्प पुरयादार ॥ चूख लागो हवे कृष्णने, वसने कहे तिवार ॥ ३ ॥
 थन्न पाणी थाणो तुमे, तव चाव्या दखी राय ॥ आपदे सिंदनाद सुपी,
 कहे तुमे थावजो धाय ॥ ४ ॥ एक मुझा थापी खीये, पुरनां जइ थन्न
 पान ॥ धृतराष्ट्र सुत तिण पुरे, अग्रदंत राजान ॥ ५ ॥ वात सुपी तिणे
 यख तणी, सेइ तेना चतुरंग ॥ थावी यखजइ बांटीया, गोपुर दीधे ठरंग
 ॥ ६ ॥ सिंदनाद दखपर करे, सांखडी ते गोविंद ॥ थावी गोपुरमां

जियो, करे संग्राम नरिंद ॥ ७ ॥ एक स्थंज हलधर करे, छारखंरु हरि हा
॥ लरुता सैन्य चूरे सवे, जीत करे जडुनाथ ॥ ८ ॥ अन्न खेइ वल्लीया
विहु, आव्या सरोवर पाल ॥ कोसंव उद्याने गया, झूखनी वेदन टाल ॥ ९ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ घंटावनी देशी ॥ ग्रीष्म कालना जोरथी रे, लागी तरस अपार ॥ कृष्ण
कहे वलजडने, खोली आणो तुम्हे वारि रे, सुके ताडु ए वार रे, नवि
चाली शकीये यार रे, वलजड कहे तिवार रे ॥ १ ॥ कर्म तणी गति
एहवी मेरे लाल ॥ ए टेक ॥ खेइ आवुं पाणी अमे रे, तुमे रहेजो सावधान
॥ एम कह्नीने चालीया, जोवे पाणीनां थान रे, हरि सूता तेहज रान
रे, आवी निडा असमान रे, पीतांवर एक परिधान रे ॥ क० ॥ २ ॥
धलजड बोले एम वली रे, जंचुं वदन निहाल ॥ बांधवनी रक्षा करो, वनवेवी
तुमे रखवाल रे, तुम शरणे ए ठे जाल रे, तिणे जालवजो संजाल रे,
हुं आवुं हुं ततकाल रे ॥ क० ॥ ३ ॥ हली तो पाणीने गया रे, आव्यो
जराकुमार ॥ जाधी जावना योगथी, रह्यो वृक्ष अंतर अधिकार रे, हरि-
पाद ते मृगलो धार रे, बाण मूक्युं आकर्षी त्वार रे, विंधाणो पाद मोरार
रे ॥ क० ॥ ४ ॥ सहसा उठी हरि कहे रे, किणे कीधो ठल एह ॥ माहरी
कोइए नवि हणी, एटला दिन पहेलां रेह रे, नाम गोत्र कहो तुमे केह
रे, तव बोढ्यो इण परे तेह रे, तुं सांजलजे ससनेह रे ॥ क० ॥ ५ ॥
वसुदेव राघ राणी जरा रे, माय ताय मुज जाण ॥ राम कृष्णनो जाइ वनो रे,
ते पण भ्राता गुणखाण रे, में सांजली जिननी बाण रे, तस रक्षाने इण
वाण रे, झूख्यो तरण्यो रहुं राण रे ॥ क० ॥ ६ ॥ मुजने धार वरस गया
रे, सहेतां घणा कलेश ॥ नर नवि दीगो इण वने, तुं कोण अठे शुजवेश रे,
तव बोले कृष्ण नरेश रे, जाइ आव आव शुज खेश रे, ताहरो फोक थयो
कलेश रे ॥ क० ॥ ७ ॥ तेहज कृष्ण हुं जाणजे रे, ताहरो जे लघु भ्रात ॥
जिणे अरथे तुं वन रहे, जावी भाव ते आयात रे, जिनवयण न फोकट
यात रे, जदि जग पलटाइ जात रे, पण जिनवचन नवि पलटात रे ॥ क०
॥ ८ ॥ जराकुमर सुणी इश्युं रे, कहे शुं कृष्ण ए जाय ॥ आवी दीगो कृष्णने,
मूर्धा तेहने तिहां थाय रे, वढ्युं चेत ते रुदन कराय रे, हा कृष्ण किहांथी
ए ठाय रे, जेह्यी नासीए ते थाय रे ॥ क० ॥ ९ ॥ दुःखजर

हेयहे रोवतो रे, पूठे कृष्णने एम ॥ छारिका शुंदाधी खरी, जडु केरो दय
 यो तेम रे, मळ्युं सर्व कळुं जिन तेम रे, तुळ देखीने चिंतुं एम रे,
 जाइ एह थइ गयुं केम रे ॥ क० ॥ १० ॥ केशवे पण मांजी कळो रे,
 छारिका केरो दाह ॥ सांजखी रोवे इण परे, जेम रोवरावे वृक्षनी साह रे,
 तस उपनुं दुःख अघाह रे, जाइ माखो निरअपराह रे, मुज होशे ते नर-
 गनो राह रे ॥ क० ॥ ११ ॥ रुडुं करतां चूंनुं थयुं रे, पृथवी थापो माग ॥
 एह शरीरे नरकनां, अमने ठे दुःखनो लाग रे, मुज नरक अधिक दुःख
 लाग रे, मुज कृष्ण उपर यहु राग रे, तेहने माखो विण थाग रे ॥ क० ॥
 ॥ १२ ॥ प्रजुए ज्यारे जाखीयुं, ल्यारे मरण न पान्यो केम ॥ मुज मुवे उठुं
 कियुं, तुळ जीवतां जग केम रे, तव कृष्ण कहे धरी प्रेम रे, मत शोक
 करो तुमे जेम रे, निपनुं प्रजुए कळुं तेम रे ॥ क० ॥ १३ ॥ कौस्तुभ खेइ
 जाठ तुमे रे, वहेछा पांरुव पास ॥ व्यतिकर सयखो जाखजो, अमचो
 छारिकानो नाश रे, वहेछो इहांपी तुं नास रे, नहीं तो बलदेवने पास रे,
 जमराय थाधीन ते याश रे ॥ क० ॥ १४ ॥ विपरीत पगळां थापजो रे,
 जेम नावे पूठे राम ॥ पांरुवने खमावजो, अमचो अपराध ते आम रे, राज्य
 थंध गरवने धाम रे, दूर थाप्युं रहेवा ठाम रे, अन्याय कखो अमे ताम रे,
 औपदी खेइ वलीया जाम रे ॥ क० ॥ १५ ॥ जराकुमर एम सांजखी रे,
 काळ्युं पगधी घाण ॥ कौस्तुभ रत्न खेइ गयो, पगळां विपरीत मंमाण रे ॥
 वेदना हरिने अग्रमाण रे, तृणसंचारे करी ठाण रे, एम बोखे अवसर जाण
 रे ॥ क० ॥ १६ ॥ जिनवरने नमुं हपेयी रे, शक्रे प्रणमित पाय ॥ शाश्वत
 सुख पान्या जिके, तेम सिद्ध नमुं निर्माय रे, आचारिज तेम उवजाय
 रे, तेम साधुना समुदाय रे, शिवसाधन करे उपाय रे ॥ क० ॥ १७ ॥
 नमीये नेम जिनेसरु रे, जस मुजने उपगार ॥ जव्यजीव प्रतिबोधता,
 मुजने देखो इण वार रे, तुमे जगतवत्सल हितकार रे, ज्ञानादिक गुणचंडार
 रे, अतिशय वर चोत्रीश धार रे ॥ क० ॥ १८ ॥ जेह करी आशातना रे, तेह
 खमावुं खाम ॥ तुम उपगार न विसरुं, वार वार नमुं शिर नाम रे, जीवना सह
 जीवने खाम रे, सह गुणजे मित्रने वाम रे, एम पामीश शाश्वत धाम रे ॥
 ॥ क० ॥ १९ ॥ वेसी संचारे चिंतवे रे, धन्य श्रीनेमि जिणंद ॥ वरदचादिक
 राजवी, थया गेह तजी मुणींद रे, जस दूर गया दुःखदंद रे, शांवादिक कुम-

रनां वृंद रे, धन्य जाखे इम गोविंद रे ॥ क० ॥ २० ॥ राजीमती रुक्मिणी मुहा
 रे, धन्य जादवनी नार ॥ गृहवास ठांभीने जिणे, लीधो वर संजमजार
 रे, इम जावना जावे उदार रे, पण वेदननो नहीं पार रे, थयो वात
 प्रकोप प्रचार रे ॥ क० ॥ २१ ॥ ते दुःखमां वली सांजरी रे, छारिका नय-
 रीनी रुद्धि ॥ सहस वरस मुऊने थयां, पण एम मुऊ किणही न कीध रे,
 जेम छेपायने दुःख दीध रे, हुं एकलमख परसिद्ध रे, पण ए दुःख देवा
 गिद्ध रे ॥ क० ॥ २२ ॥ जो देखुं हवे तेहने रे, तो कय आणुं तास ॥
 तास उदरथी कुल सवे, काहुं पुर रुद्धि विखास रे, इम रोजध्यान अज्यास
 रे, दूढो तिहां आयुपाश रे, मरी पोहता नरकावास रे ॥ क० ॥ २३ ॥
 सोख वरस कुमरपणे रे, उपन वरस मंजुलिक ॥ नवसें थछावीश जाणीवे,
 वासुदेवपणे तह कीक रे, जिहां कर्म कखां तिहां ठीक रे, त्रीजी नरक
 दुःख बीहीक रे, पढोता तेहमां न अलीक रे ॥ क० ॥ २४ ॥ चोये खंडे
 पूरण थइ रे, प्रगट ए पांचमी ढाल ॥ पांच ढाखे पूरो थयो, त्रीजो अवि-
 कार रसाख रे, गुरु उत्तमविजय कृपाल रे, तस शिष्य पन्न कहे वाख रे,
 सुणतां होय मंगलमाख रे ॥ क० ॥ २५ ॥ सर्वे गाथा ॥ १५२ ॥ इति श्रीमदु-
 चमो ॥ छारिकादाहकृष्णावसानकीर्तनो नाम चतुर्थखंडे तृतीयोऽधिकारः ॥

॥ अथ चतुर्थखंडस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्री अरिहंत उपगारीया, तिम सिद्धज जगवान् ॥ सूरि वाचक मुनि-
 वर नमुं, हेने थाणी ध्यान ॥ १ ॥ पद्मपत्रपुटमां जरी, जख खेइ थाव्या
 राम ॥ थपशकुने करी वारीया, स्वखना खेहता ताम ॥ २ ॥ थाव्या कृष्ण
 पोढ्या जिहां, उंढ्या दीसे एह ॥ एम चिंती उना रहे, एक क्षण श्रीयख तेह
 ॥ ३ ॥ मुख उपर बहु मक्षिका, देखीने वखदेव ॥ वख झूर करीने जुवे,
 मृत जाव्या ततखेव ॥ ४ ॥ नेह घणो जाइ उपरे, दुथ्या जेम वज्रघात ॥
 मूर्छां थावीने तिहां, कीधो गृथीपात ॥ ५ ॥ शीतख वातादिक थकी, चेतन
 पाम्या जाम ॥ सिंदनाद मृके तिहां, महानीम तव राम ॥ ६ ॥ थापद
 सहु कंढ्या तिहां, पडे ते पर्वतशृंग ॥ राम कहे मुऊ त्रातनो, किण कयो
 गातर भंग ॥ ७ ॥ प्रगट थाठे ते पापीयो, जो होय सुनट सतेज ॥

श्रीनेमिनाथनो रास खंड चौथो.

सुख प्रमत्त बाखक रूपि, श्री कृष्ण हृषे गतदेज ॥ ७ ॥ एम महोटे शब्दे
रोता नमे वन मांहि ॥ नवि दीगो हृषनारने, पाठा थाव्या लांहि ॥
॥ दाख पहेली ॥

॥ श्या माटे साहेव सामुं न जुठं ॥ ए देशी ॥ श्या माटे बंधव मुखय
रोखो, थाखिंगन करी जाये ॥ मोरारी रे ॥ गुनह विना गोविंदजी इणी
नवि वोखो श्ये थाशे ॥ कंसारि रे ॥ १ ॥ श्या ॥ अच्युत प दुःख में
समाये, था वनमां वनमाखी ॥ मो ॥ कृष्ण विना जे कृष्ण एक जाये, वा
वरस सो बाखी ॥ कं ॥ २ ॥ श्या ॥ बाख्यो पाख्यो विष्णु उठेख्यो
हाये हरि दुखराख्यो ॥ मो ॥ जाइ खपु पण गुण बहु जेहमां, किये
वियोग कराख्यो ॥ कं ॥ ३ ॥ श्या ॥ आगखची बोखता इंझानुत, थाज
पोखाव्या न वोखो ॥ मो ॥ दाथा उपर खूण न दीजे, वयण नारायण
पोखो ॥ कं ॥ ४ ॥ श्या ॥ शारंगधर थन्द सार करो ने, पुरुषोत्तम कहे-
वाठ ॥ मो ॥ दामोदर तुमे मारी येखा, केम जनाइन घाठ ॥ कं ॥
॥ ५ ॥ श्या ॥ पूरव प्रीति पीतांबर किहां गइ, विछड पापी प्रकाशो ॥
॥ मो ॥ में थपराथ न केशव कीथो, श्ये रुखा ते शिमासो ॥ कं ॥
॥ ६ ॥ श्या ॥ चनुर चतुर्गुंज एम न कीजे, रुपां गमनी माये ॥ मो ॥
सोमसिंधु सोमहृदि जुठ. उठां तुमे पडुनाथ ॥ देव्यादि रे ॥ ७ ॥ श्या ॥
घार घणी मुजने जे सागी. निगं न वोखो जगनाथ ॥ बादीरी रे ॥ थाज
थपराथ ते मयसो गमाये. नही कइ परी गोपीनाथ ॥ नरकारि रे ॥ ८ ॥
॥ श्या ॥ श्रीधर मृगान. नही वेडा. मजिना सोरि जाय ॥ मो ॥ विश्व-
रूपी तुमे देरकीमृत्तु बेती थरज कराय ॥ कं ॥ ९ ॥ श्या ॥ माधव
मनमां थार्या उठा. गनुंदर रेकृत ॥ मो ॥ पद्वेशय पदनाज विश्वरज,
मन नवि कीजे दुठ ॥ कं ॥ १० ॥ श्या ॥ श्रीवशदत्तधर एन गंता,
रान गड उग्या दिव ॥ मो ॥ रहे रे वस। मुकुट मनावन. उठां नपुनूदन
॥ कं ॥ ११ ॥ श्या ॥ नवि उठे थारं नशिखरु नव शम्भुधरन माही
॥ मो ॥ वृषावधि खाया गंधास वज्रगड वज्र या नाही ॥ कं ॥ १२ ॥
॥ श्या ॥ उधम करेक उन वन जमका उठेक धरपाधर कार ॥ मो ॥
प्रभुस खाकी विपुन धरव मुकुटगड उठा ॥ कं ॥ १३ ॥ श्या ॥
महिना उठा एम नव परव, उधम करेक ॥ मो ॥ एम

जमतां वर्षाक्षुसमये, सिद्धारथ सुर जागे ॥ कं० ॥ १४ ॥ श्या० ॥ वलदे-
 वनो रथकार जे हुतो, तिणे जाणुं उद्दिनाणे ॥ मो० ॥ तेह चिते त्रिबि-
 क्रमरागे, एम करे एह अज्ञाणे ॥ कं० ॥ १५ ॥ श्या० ॥ श्रीपतिमृतक
 वहे ए हलधरं, माहारे प्रतिज्ञा एह ॥ मो० ॥ आपदमां प्रतिबोध ते देवो,
 एम चित्तवी आवे तेह ॥ कं० ॥ १६ ॥ श्या० ॥ एक पापाण शकट विकु-
 र्वा, पर्वतथी उतरंतो ॥ मो० ॥ कणवीनुं रूप करी तिहां वेगो, ते मुशखी
 निरखंतो ॥ कं० ॥ १७ ॥ श्या० ॥ समजूमि कांइ शकट ते जांगुं, सांधवा
 वेगो तेह ॥ मो० ॥ बल बोले रे करे शुं मूरख, केम संधाये एह ॥ कं० ॥
 ॥ १८ ॥ श्या० ॥ तब ते बोढ्यो सुणीये गदाग्रज, जुळ सहसं न हणीयो ॥
 ॥ मो० ॥ ते विणु जुळ मुवो मुज केशी, ते तें मन नवि गणीयो ॥ हलधा-
 री रे ॥ १९ ॥ श्या० ॥ जीवशे जो शशिविंदु ताहरो, तो ए शकट संधाशे ॥
 ॥ ह० ॥ तब रुपी बलजड ते चाढ्या, नवि मरे जिन एम जापे ॥ ह० ॥ २० ॥
 ॥ श्या० ॥ पठर उपर पश्चिनी वावे, तब देवने बल बोले ॥ ह० ॥ पठर
 उपर कज केम उगे, मूरख नहीं तुज तोले ॥ ह० ॥ २१ ॥ श्या० ॥ देव कहे
 तुज अनुज जो जीवे, तो ए कमल ते उगे ॥ ह० ॥ एम कहे रुग ते
 हलधरजी, बली आगल जइ पूगे ॥ ह० ॥ २२ ॥ श्या० ॥ दाधो वृक्ष ते
 जलथी सिंचे, बल देखी कहे तेहने ॥ ह० ॥ बलीया वृक्ष कहो किम उगे,
 तहारो आशय मुज कहेने ॥ ह० ॥ २३ ॥ श्या० ॥ ते कहे विष्णुक्सेन जो
 जीवे, तो ए वृक्ष ते फलशे ॥ ह० ॥ आगल जइ बली देव देखाडे, ते देखी बल
 बलशे ॥ ह० ॥ २४ ॥ श्या० ॥ गोपी रूप करी लेइ दूर्वा, गोशव वदने देवे ॥ ह० ॥
 बल कहे केम मुइ दूर्वा चरशे, तब ते देव ते कहेवे ॥ ह० ॥ २५ ॥ श्या० ॥
 जो ए पूर्णपुरुष तुज बांधव, जीवशे तो ए खाशे ॥ ह० ॥ ते सुणी श्री
 बलजड विचारे, शुं ए बात खरी याशे ॥ ह० ॥ २६ ॥ श्या० ॥ चौथे खंने
 ने अधिकारे, बलजड प्रतिबोध लहेशे ॥ ह० ॥ पहेली ढाल पद्मविजये
 कही, मंगलिक बात सुर कहेशे ॥ ह० ॥ २७ ॥ श्या० ॥ सर्वे गाथा ॥ २६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इत्यादिक दृष्टान्तथी, चित्तवे श्री बलजड ॥ केम सहुए जाले इशुं,
 मरण लह्या उपेंड ॥ १ ॥ इण अटवीमां को नहीं, दीसे माणस रूप ॥
 एह पुरुष केम एकलो, कहेतो विणु स्वरूप ॥ २ ॥ कोइक कारण देखीये,

एम चिते हखधार ॥ नुरवर ते परगट घइ, बोजे बाणी तिवार ॥ ३ ॥
 सिद्धारय सारधि ताणुं, रूप करी कहे एम ॥ तुम वचने हुं आवीयो,
 प्रतिबोधनने प्रेम ॥ ४ ॥ जराकुमर बाणे करी, जलशय पाम्या काळ ॥ जे
 प्रभु नेमे जाग्रीयुं, ते तुं वचन संजाव ॥ ५ ॥ इत्यादिक सवि सांजजी,
 प्रतिपुज्या वखदेव ॥ ते नुरने कहे शुं करूं, वधु गयो दुःख देव ॥ ६ ॥ सुर
 कहे वत खेवुं घटे, तुमे जिन नेमना जाय ॥ सुणी एम सुर वख दाह दे,
 चक्रपाणिनी काय ॥ ७ ॥ वियाधर मुनि नेमजी, मोकखे जाणी जाव ॥
 वख पण संजम आदरे, जे जवसायर नाव ॥ ८ ॥

॥ दाख बीजी ॥

॥ लायो लायने राज, मांयां मूजां मोती ॥ ए देशी ॥ बंदो बंदो रे आज,
 एहवा मुनिवर बंदो ॥ मागीतुंगी पर्वत उपर, जइने पाप निकंदो ॥ वं०
 ॥ १ ॥ तेह गिरि उपर तप करतां, सिद्धारय रहे पासे ॥ एक दिन मास-
 तमणने पारण, जाये गोचरी आशे ॥ वं० ॥ २ ॥ एक नारे दीठा ते मुनि-
 वर, कामदेवने रूप ॥ कूवा कांठे उची मोही, निरखे करी करी चूप ॥ वं०
 ॥ ३ ॥ घट साटे निज पुत्रने फांस्यो, मुनिवर पण ते देखी ॥ नारीने कही
 वखजइ वन चाढ्या, गोचरी पण उवेली ॥ वं० ॥ ४ ॥ धिगू मुळ रूप अन्-
 यंतुं कारण, नवि थावुं पुर मांदि ॥ काष्ठहारादिक पासे खेसुं, जिह्वा रहीने
 लांदि ॥ वं० ॥ ५ ॥ तिहां जइ दुःकर तप बहु करता, काष्ठहारादिक
 पासे ॥ जिह्वा खइने पारणुं करता, एक कर्नकयनी आशे ॥ वं० ॥ ६ ॥
 काष्ठहारादिक जइ ते पुरमां, राजाने कहे वात ॥ एक पुरुष वखवंत तप-
 स्वी, ए गिरि उपर व्यात ॥ वं० ॥ ७ ॥ राजा चिते शंका पाम्यो, राज्य इछा
 यकी मोहोशे ॥ ए तपनुं फल जाणुं निश्चे, राज्य खसमी मुळ जोशे ॥
 वं० ॥ ८ ॥ मारुं आगखची एम चिंती, सेना खेइ चतुरंग ॥ वख विख्या
 तव सिद्धारय नुर, सान्निधिकरे उठरंग ॥ वं० ॥ ९ ॥ सिंह रूप तिहां महा-
 भयकारी, ते पण देखे अनेक ॥ देखी चमक्यो राजा प्रणम्यो, मुनिने धरीय
 विवेक ॥ वं० ॥ १० ॥ राजा निज स्थानक ते पहोतो, हवे वखने उपदेशे ॥
 बाध प्रमुख तिहां शांत घइने, मुनि पासे उपवेशे ॥ वं० ॥ ११ ॥ केइक आवक
 केइक जइक, केइ करे काउस्तग ॥ केइक अणसण केइ तपस्या,
 करता पशुना वग ॥ वं० ॥ १२ ॥ मांस आहार त्याग करे केइ, केइ रहे

नित पासे ॥ तिर्यंचरूपे शिष्य तणी परे, दीसे शुभ्र अज्यासे ॥ वं० ॥ १३ ॥
 एक मृगलो जातिसमरणथी, मुनि पूरव जवनेहे ॥ मुनिवर साये जाय
 ने थावे, सेवा करे निज देहे ॥ वं० ॥ १४ ॥ काष्ठहार मुख खोले वनमा,
 ते हरणो मुनि माटे ॥ शुद्ध आहारादिक देखी जापे, मुनि चालो ए वाटे
 ॥ वं० ॥ १५ ॥ मुनि पण तस आग्रहथी जाये, पारणे लेवा आहार ॥
 एम दिन दिन करतां एक दिन मृगे, दीठा तिहां रथकार ॥ वं० ॥ १६ ॥
 आहार देखी सूजतो ते मृगलो, शानाए मुनिने जाखे ॥ एम कही मुनि-
 वर आगल चाले, मृगलो मारग दाखे ॥ वं० ॥ १७ ॥ रथकारे दीठा मुनि-
 वरने, मासखमण तपकारी ॥ इण अटवीमां कढपतरु परे, मुनिवर ए
 निर्धारी ॥ वं० ॥ १८ ॥ मुळलगे किहांथी एह तपस्वी, महारूपस्वी शांत ॥
 महातेजस्वी महागुणवंता, दीसे एह महांत ॥ वं० ॥ १९ ॥ चोथे खंडे
 ने अधिकारे, वीजी ढाख रसाल ॥ पद्मविजय कहे रथकारकनां, जाग्यां
 जाग्य विशाल ॥ वं० ॥ २० ॥ सर्वे गाथा ॥ ६४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ थहो जाग्य आज माहरं, थाव्या श्रीकपिराय ॥ पदकज प्रणमे
 साधना, थाणंद अंग न माय ॥ १ ॥ स्वामी मुळ पावन करो, छो ए
 शुद्ध आहार ॥ मुनि पण योग्य जाणी हवे, चिते इम निर्धार ॥ २ ॥
 शुद्ध पात्र कोइ पेखीये, जो नवि लावुं आहार ॥ तो पुण्यमां अंतरायनो,
 कारण थाउं निर्धार ॥ ३ ॥ करुणानिधि एम चिंतवी, निरपेक्षी निज देह ॥
 मृगलो मन हरखे घणुं, आहार खीये मुनि तेह ॥ ४ ॥ मुनि रथकारक
 देखीने, मृगलो चिते एम ॥ धन्य ए रथकारक जिणे, मुनि पन्थिआन्या
 केम ॥ ५ ॥ धन्य एह गुरु निःस्पृही, तारण तरण ऊहाज ॥ हुं नवि कांदि
 करी शकुं, विहू जमवारो आज ॥ ६ ॥ धर्म ध्यान ततपर त्रिहुं, उता वे
 एम जाम ॥ थळवेदी तरुनाख तिहां, तूटी वायरे ताम ॥ ७ ॥ चंपाणा
 ग्रणे जणा, काळ करी ततखेव ॥ पद्मोत्तर बेमानमां, ब्रह्मलोके सदु देव ॥ ८ ॥

॥ दाख वीजी ॥

॥ माखी केरा वागमां ॥ मन जमरा रे ॥ ए देशी ॥ सो वरस व्रत
 पाखीयुं मुनिराजे रे, दे उपयोग ते राम ॥ देव विराजे रे ॥ मार्ज देखे वीजी
 नरकमां दुःख खेहेता रे, वैक्रिय शरीर करे ताम ॥ मुख बहु वहेता रे ॥ १ ॥

गदाधर मोहे करी तिहां थावे रे, कृष्ण आखिंगी तेह वात सुणावे रे ॥ जाइ
बाषो तुमे स्वर्गमां लेइ जाउं रे, तुम दुःख देखी एह हुं दुःख पाउं रे
॥ २ ॥ अग्रज तुमचो राम तुं मत वीहो रे, कहो ते करुं तुम काम रात
ने दिहो रे ॥ एम कही कृष्ण लीधा करे सुख देवा रे, पण न ग्रही शके राम
सुरवर जेहवा रे ॥ ३ ॥ पारद परे बिखरी जाये जेखा मखे रे, पामे दुःख
अस्यंत हरि बहु कलकले रे ॥ जाइ जगवंते जाखीयुं इम हरि कहे रे, विषय
यकी अन्त दुःख प्राणी खहे रे ॥ ४ ॥ ते न निवारी को शके तेहज खमे
रे, तिणे न करो प्रयास मुजने नवि गमे रे ॥ निज कृत दुःख सुख सहु खहे
तव सुर कहे रे, कांहीक काम प्रकाश करीये गहगहे रे ॥ ५ ॥ कहो तो तुम पासे
रहुं दुःख बारवा रे, तव कहे प्रभिशृंग समठ कोण तारवा रे ॥ पण एक
दुःख मुज नरणी हेपहुं दहे रे, सुर कहे कहो उठरंग श्याने नवि कहे रे ॥ ६ ॥
शतावत बोले तदा छारिका यखी रे, दुःख पाम्या सहु संत आंतरनी कलकली
रे ॥ सुख पाम्या खसजन बहु देखी आपदा रे, वखी अकाखे अंत हुं पाम्यो
तदा रे ॥ ७ ॥ तिणे जाउं तुमे जरतमां एम दाखवो रे, विकुर्वी विमान
मांही मुज यापवो रे ॥ शंख गदा शारंग सहु पासे यापजो रे, रही आकाशे
वाणी इम प्रकाशे वाणिज्यो रे ॥ ८ ॥ देश पुर गामे सहु जणी मुणा-
वजो रे, थमे जीवता हरि राम एम जणावजो रे ॥ संदरीये सहु जगत
ने उपजावीये रे, तिणे छारिकापुर गम थमे निपजावीये रे ॥ ९ ॥ तिणे
पाठी थमे संदरी एम जाणजो रे, करता हरता तेथ थमे पीठापजो रे ॥
खगे पण जाउं थमे इहां थावुं रे, इष्टित क्रीना जेप थमे यनावुं रे ॥ १० ॥
यज्ञपुरुषना मुख यकी एम सांजखी रे, थावे जरत मजार ते सुरवर दर्शी
रे ॥ जे दाशार्दे जाखीयुं तेन सहु कसुं रे, वखी नाखे बहु बार खोकने
प्रमकर रे ॥ ११ ॥ प्रतिमा चरागो थन्द तपी पूजा करो रे, सर्वपापी
एम सार तुमे एम मन परो रे ॥ गान गान पुरदेशनां देठख कर्यां रे,
जख घख वाट मजार कृष्णमंदिर धर्यां रे ॥ १२ ॥ जे पूजा करे तेहनी नञी
पूरवे रे, आशा पनादिक जेह दुख वखी चूरवे रे ॥ जे नवि पूजे तेहने
तस दुःख दीये रे, शक्ति निष्पावनी तेह पइ एम बाणीये रे ॥ १३ ॥ वने
आज खगी दजी एम सुर करी रे, पदोतो खगे मजार दाइ दुख मन

नित पासे ॥ तिर्यंचरूपे शिष्य तणी परे, दीसे शुभ अज्यासे ॥ वं० ॥ १३ ॥
 एक मृगलो जातिसमरणथी, मुनि पूरव जवनेहे ॥ मुनिवर साथे जाय
 ने थावे, सेवा करे निज देहे ॥ वं० ॥ १४ ॥ काष्ठहार मुख खोले वनमा,
 ते हरणो मुनि माटे ॥ शुद्ध आहारादिक देखी जापे, मुनि चालो ए वाटे
 ॥ वं० ॥ १५ ॥ मुनि पण तस आग्रहथी जाये, पारणे लेवा आहार ॥
 एम दिन दिन करतां एक दिन मृगे, दीठा तिहां रथकार ॥ वं० ॥ १६ ॥
 आहार देखी सूऊतो ते मृगलो, शानाए मुनिने जाखे ॥ एम कही मुनि
 वर आगल चाले, मृगलो मारग दाखे ॥ वं० ॥ १७ ॥ रथकारे दीठा मुनि
 वरने, मासखमण तपकारी ॥ इण अटवीमां कटपतरु परे, मुनिवर ए
 निर्धारी ॥ वं० ॥ १८ ॥ मुऊलगे किहांथी एह तपस्वी, महारूपस्वी शांत ॥
 महातेजस्वी महागुणवंता, दीसे एह महांत ॥ वं० ॥ १९ ॥ चोथे खंडे
 ने अधिकारे, वीजी ढाल रसाल ॥ पद्मविजय कहे रथकारकनां, जाग्यां
 जाग्य विशाल ॥ वं० ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ ६४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अहो जाग्य आज माहरं, आव्या श्रीरूपिराय ॥ पदकज प्रणमे
 साधना, आणंद अंग न माय ॥ १ ॥ स्वामी मुऊ पावन करो, लो ए
 शुद्ध आहार ॥ मुनि पण योग्य जाणी हवे, चिते इम निर्धार ॥ २ ॥
 शुद्ध पात्र कोइ पेखीये, जो नवि लावुं आहार ॥ तो पुण्यमां अंतरायनो,
 कारण थाजं निर्धार ॥ ३ ॥ करुणानिधि एम चिंतवी, निरपेक्षी निज देह ॥
 मृगलो मन हरखे घणुं, आहार खीये मुनि तेह ॥ ४ ॥ मुनि रथकारक
 देखीने, मृगलो चिते एम ॥ धन्य ए रथकारक जिणे, मुनि पण्डितान्या
 केम ॥ ५ ॥ धन्य एह गुरु निःस्पृही, तारण तरण ऊहाज ॥ हुं नवि कांदि
 करी शकुं, धिक् जमवारो आज ॥ ६ ॥ धर्म ध्यान ततपर त्रिहुं, उजा वे
 एम जाम ॥ अरुतेदी तरुमाल तिहां, तूटी वायरे ताम ॥ ७ ॥ चंपाणा
 त्रणे जणा, काल करी ततखेव ॥ पद्मोत्तर वैमानमां, ब्रह्मलोके सहु देव ॥ ८ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ माखी केरा वागमां ॥ मन जमरा रे ॥ ए देशी ॥ सो वरस व्रत
 पाखीयुं मुनिराजे रे, दे उपयोग ते राम ॥ देव विराजे रे ॥ मार्ज देखे त्रीजी
 नरकमां दुःख खेहेता रे, बेक्रिय शरीर करे ताम ॥ सुख बहु वहेता रे ॥ १ ॥

गदाधर मोहे करी तिहां आवे रे, कृष्ण आखिंगी तेह वात सुणावे रे ॥ जाइ
बाखो तुमे स्वर्गमां लेइ जाउं रे, तुम दुःख देखी एह हुं दुःख पाउं रे
॥ २ ॥ अग्रज तुमचो राम हुं मत वीहो रे, कहो ते करुं तुम काम रात
मे दिहो रे ॥ एम कही कृष्ण लीधा करे सुख देवा रे, पण न ग्रही शके राम
सुरवर जेहवा रे ॥ ३ ॥ पारद परे बिखरी जाये जेवा मखे रे, पामे दुःख
अखंत हरि बहु कलकले रे ॥ जाइ जगवंते जालीयुं इमं हरि कहे रे, विषय
बकी अखंत दुःख प्राणी खहे रे ॥ ४ ॥ ते न निवारी को शके तेहज खमे
रे, तिणे न करो प्रयास मुऊने नवि गमे रे ॥ निज कृत दुःख सुख सहु खहे
तब सुर कहे रे, कांहीक काम प्रकाश करीये गहगहे रे ॥ ५ ॥ कहो तो तुम पाते
रहुं दुःख बारवा रे, तब कहे प्रश्निभृंग समठ कोण तारवा रे ॥ पण एक
दुःख मुऊ नरथी हेपहुं दहे रे, सुर कहे कहो उठरंग श्याने नवि कहे रे ॥ ६ ॥
शतावत बोखे तदा छारिका बली रे, दुःख पाम्या सहु संत आंतरनी कसकसी
रे ॥ सुख पाम्या खसजन बहु देखी थापदा रे, वसी अकाखे अंत हुं पाम्यो
तदा रे ॥ ७ ॥ तिणे जाउं तुमे जरतमां एम दाखवो रे, विकुशीं विमान
मांही मुऊ थापवो रे ॥ शंख गदा शारंग सहु पाते थापजो रे, रही आकाशे
वाणी इम प्रकाशे वाणिज्यो रे ॥ ८ ॥ देश पुर गामे सहु जणी सुणा-
वजो रे, अमे जीवता हरि राम एम जणावजो रे ॥ संदरीये सहु जगत
ने उपजावीये रे, तिणे छारिकापुर गाम अमे निपजावीये रे ॥ ९ ॥ तिणे
पाठी अमे संदरी एम जाणजो रे, करता दरता तेप अमे पीठापजो रे ॥
सगें पण जाउं अमे इहां थावुं रे, इधित क्रीना जेप अमे यनावुं रे ॥ १० ॥
यक्षपुरुषना मुख बकी एम सांजसी रे, थावे जरत मऊर ते सुरवर हसी
रे ॥ जे दाशाहे जालीयुं तेम सहु कसुं रे, वसी नारे बहु बार खोजने
ब्रमकर रे ॥ ११ ॥ प्रतिमा चरायो अम्ह तपी पूजा करो रे, सवेव्यापी
एम सार तुमे एम मन धरो रे ॥ गाम गाम पुरदेशमां देठष कर्यां रे,
जख घख वाट मऊर कृष्णनंदिर पर्यां रे ॥ १२ ॥ जे पूजा करे तेहनी वसी
पूवे रे, आशा धनादिक जेद दुःख बसी चूवे रे ॥ जे नवि पूजे तेहने
तस दुःख दीये रे, इडि निप्यात्तनी तेह पइ एम नागरीये रे ॥ १३ ॥ वने
आज खणी दजी एम सुर करी रे, पदोतो सगे नऊर जाइ दुःख मन

धरी रे ॥ चोथे अधिकारे त्रीजी कही चोथे खंमे रे, पद्मविजय जयकार रंग
अखंमे रे ॥ १४ ॥ सर्व गाथा ॥ ७६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे पांरुव पासे तदा, पहुतो जराकुमार ॥ वात कही सवि तेहने,
कर्णपुटे दुःख धार ॥ १ ॥ इण परे छारिका परजखी, अन्धिशयन इम अंत ॥
कोस्तुज थापे तेहने, सघलो कही विरतंत ॥ २ ॥ तेह सुणी दिखगीर बहु,
रुदन करे तिणी वार ॥ वरस सगे शोकज धख्यो, प्रेतकारय करे त्सार ॥ ३ ॥
जाणी संसार असारता, व्रत थादरवा मन्न ॥ जाणी नेमि जिनेसरु,
रूपि मोकखे ते दिन्न ॥ ४ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ हस्तिनागपुर वर जखुं ॥ ए देशी ॥ धर्मघोष मुनि राजीया, जे चार
ज्ञानना धार रे ॥ पांचसें मुनिवरे परवखा, मुनि नाम यथारथ धार रे ॥ १ ॥
मुनि नाम यथारथ धार, संवेगगुणे बाधता रुपिराय रे ॥ रुपिराय सुठाय
अवग्रह, पाचीने विचरंत रे ॥ पांरुव पांचे सांजदयो, मुनि आगमनो उवंत रे ॥
देशना सुणी राय जागीया, उपन्यो वेराग महंत रे ॥ ७० ॥ २ ॥ झोपदी साये
पांरुवा, करी महोष्ठव अति विस्तार रे ॥ राज्य थापी जराकुमरने, सद्गुणखीधो
संपमजार रे ॥ ७१ ॥ ३ ॥ अजिग्रह करे अति आकरा, तेहमां जीम अजिग्रह
जीम रे ॥ कुंत अग्रे नाखी जतो, थाहार देशे तो खेसुं ए नीम रे ॥ ७२ ॥
॥ ४ ॥ मास वए पुरो यथो, ते अजिग्रह घोर उदार रे ॥ अनुक्रमे मही पावन
करे, रुपि छादशांसीना धार रे ॥ ७३ ॥ ५ ॥ अरिहंत नेम जिनेश्वरु, वंदनने
धरी उमाह रे ॥ मासखमणनुं पारणुं, करता चाढ्या उठाह रे ॥ ७४ ॥
॥ ६ ॥ जगवंत पण बहु देशमां, करी अग्रतिबंध विहार रे ॥ उत्तर देशे
विचरीया, शतपुर नगरादिक ठार रे ॥ ७५ ॥ ७ ॥ छीमंत नगर जइ
विचरीया, प्रभु म्हेष्ठ देश विचरंत रे ॥ नरपति शेर सेनापति, प्रभु धर्म-
नारगमां उवंत रे ॥ ७६ ॥ ८ ॥ आर्य अनाय्य एणो परे, विचरी थाये
छीमंत रे ॥ विचरी किरातना देशमां, प्रभु छीमंतयी उतरंत रे ॥ ७७ ॥
॥ ९ ॥ विचरे दक्षिण देशमां, प्रतिबोधे जय्यनां वृंद रे ॥ एम धरती पावन
करी, अरिहा प्रभु नेमि जिणंद रे ॥ ७८ ॥ १० ॥ गणधर अग्यारे करी,
मुनि परिवखा सहस्र अठार रे ॥ ग्रणमे प्रभुने पदकजे, साधवी चाखीय

हजार रे ॥ सा० ॥ ११ ॥ चारसैं चौद पूरवधरा, तेम पनरसैं उहिनाणी रे ॥
 ॥ केवली वैक्रियधर वली, जाख्या पनरसैं हित आणी रे ॥ जा० ॥ १२ ॥
 एक सहस्र मणपझावा, हवेध्रावकसंख्या धार रे ॥ एक लाख उपर तथा,
 वली उंगणोतेर हजार रे ॥ व० ॥ १३ ॥ ग्रण लाख उपर जली, ध्राविका
 ठग्रीश हजार रे ॥ स्तवितो युणितो सेवीजतो, देव देवी तथा नर नार
 रे ॥ दे० ॥ १४ ॥ मोक्षसमय जाणी करी, प्रभु पढोता गढ गिरनार रे ॥ वन-
 राजी विक्रती रही, दीते पर्यंत अति मनोहार रे ॥ दी० ॥ १५ ॥ आसन
 कंप्यां इंद्रनां, जाणी प्रभु समय निर्वाण रे ॥ जवनपति आवे व्यंतरा, तेम
 जोइस ने वेमाण रे ॥ ते० ॥ १६ ॥ समवसरण तेम विरचीयुं, सिंहासन
 बेसे जिणंद रे ॥ पूरव दक्षिणे गणधरा, प्रभु ग्रणमी वेसे मुणींद रे ॥ प्र० ॥
 ॥ १७ ॥ तास पूठे केवली वली, तेदनी पूठे मननाण रे ॥ अवधिज्ञानी
 तेदनी पूठे, तस पूठे शेष मुनि जाण रे ॥ त० ॥ १८ ॥ वैमानिकनी अप-
 धरा, पद्मज दिशि साधवी सार रे ॥ दक्षिण दिशि पेसी वेसे, दक्षिण पश्चिम
 ग्रण धार रे ॥ द० ॥ १९ ॥ जवन व्यंतर ज्योतिपी तणी, देवी अति रूप-
 निधान रे ॥ पश्चिम दिशि पेसी उपविशे, पश्चिम उत्तर ग्रण घान रे ॥ प० ॥
 २० ॥ जवनपति वण ज्योतिपी, हवेग्रण उत्तर दिशि आवी रे ॥ पूरव
 उत्तर स्थानके, नर नारी वैमानिक ठावी रे ॥ न० ॥ २१ ॥ एम चिहुं दिशि
 वार पर्यंदा, वीजा गढमां तिरियंच रे ॥ जातिवैर विसारीने, सुणे देशना
 धर्मने संच रे ॥ सु० ॥ २२ ॥ ग्रीजे गढे वाहन रहे, प्रभु देशना दीये सुर-
 साख रे ॥ देशना सुणी केश्र प्रत लीये, केश्र ध्रावक जडक जाल रे ॥ के०
 ॥ २३ ॥ चोये खंडे चोयी कही, ढाख रुमी चोये अधिकार रे ॥ पद्मविजय
 कहे नेमजी, दीधी देशना जवि उपगार रे ॥ दी० ॥ २४ ॥ सर्व ॥ गाथा ११४ ॥
 ॥ दोहो सोरठी ॥

॥ ग्रणसैं वरस गृहवास, कुमार अवस्थाए रह्या ॥ पठे दीक्षा सुविधास,
 चोपन दिन परिसह सखा ॥ १ ॥ दोहा ॥ चोपन दिन ऊणा वली, सातसैं वरस
 प्रमाण ॥ प्रभुजी विचख्या केवली, सत्रि एक सहस्र वखाण ॥ २ ॥ मासजक्त
 अणसण करी, पादपोषगम सार ॥ शोखेशीकरणे करी, ध्यान गुरू विचार ॥ ३ ॥
 ॥ बाख पांचमी ॥

॥ देशी उवाखानी ॥ नेमजी ण अणसण कीधुं रे, बहु रूपि पण लीधुं

रे ॥ थापाढ उज्ज्वल मास रे, आठम दिन सुखिलास रे ॥ १ ॥ चार अघात
 ने नाश रे, त्रोली कर्मना पाश रे ॥ पांचसें ठग्रीश साध रे, साथे टाखी उष
 रे ॥ २ ॥ सिद्धिदक समयमां वरीयारे, शाश्वत सुख अनुजवीया रे ॥ सि
 बुद्ध जिनराय रे, सर्व दुःख क्षय थाय रे ॥ ३ ॥ परिनिर्वृत जगवान् रे, पाम
 लोकाग्र यान रे ॥ अज अजरामर जेहू रे, अशरीरी गतनेहू रे ॥ ४ ॥ अख
 बाध अखंरु रे, शुद्ध गुणपङ्कज पिंड रे ॥ वर्ण न गंध न फास रे, स
 संवाणनो नाश रे ॥ ५ ॥ गुण सवि द्वायिक जावे रे, अणाहारी प्रभु थावे
 ॥ न करे दान आदान रे, परपुरज्जखनुं निदान रे ॥ ६ ॥ योग ने लेख्या
 तीत रे, राग ने छेप व्यतीत रे ॥ इम गुण अनंतनो स्वामी रे, संपूरण न
 सामी रे ॥ ७ ॥ प्रद्युम्न शांभु कुमार रे, अग्रमहिषी कृष्ण नार रे ॥ जिन
 रना बहु व्रात रे, केहना केहना कहं थवदात रे ॥ ८ ॥ बीजा बहु मुनि
 राय रे, तेम साधवी समुदाय रे ॥ राजीमती तेम जाणो रे, मोक्ष लखा
 मुजाणो रे ॥ ९ ॥ समुद्रविजय नरराय रे, माहिंद कदपमां जाय रे ॥ शिव
 देवी जिनमाय रे, पद्मोतां तिणहीज ठाय रे ॥ १० ॥ यजुक्तं ॥ नागसु उष
 न पिया, सेसाणं सत्त जंति ईसाणे ॥ अठ्ठय सणंकुमारे, माहिंदे अठ्ठ अण
 कमसो ॥ १ ॥ थाइ जिणाण छण्हं, गयाउं मुखंमि अठ्ठ जणणीउं ॥ अठ्ठ
 सणंकुमारे, माहिंदे अठ्ठ वयंति ॥ २ ॥ जाणी प्रभु निरवाण रे, चोस
 इंड मंणाण रे ॥ प्रभु पुर उंजग करता रे, आनंद अंग न धरता रे ॥ ११ ॥ स्वाम
 कृष्ण देशना देश रे, हितशिक्षा कृष्ण कहेशे रे ॥ प्रभुमी कहेने कहेणुं रे
 कृष्ण मुख देखी गद्गद्गुं रे ॥ १२ ॥ स्वामी केम नवि बोखो रे, उत्तर एक त
 खोखो रे ॥ नयणे करी प्रभु निरखो रे, अमीपरसांयुद्ध वरखो रे ॥ १३
 एन बहु शोक संताप रे, करता टखवसे थाप रे ॥ मुरपति थाणावी कीर्
 रे, धनदे शिविका प्रसिद्धि रे ॥ १४ ॥ तेपण रुदन करंतो रे, प्रभुविरहो न
 खमंतो रे ॥ चरची चंदन शुद्ध रे, शिविकाए थापे विबुध रे ॥ १५ ॥ नेरुतकृष्णम
 खावे रे, तिहां नखी चय विरचावे रे ॥ गोशीये चंदने पूरे रे, सेद विपाद संपूरे
 ॥ १६ ॥ प्रभुननु चय माहि यापे रे, थाणा अग्रिकुमरने थापे रे ॥ अग्रि रवे
 मुर तेहू रे, वायुकुमर वायु जेहू रे ॥ १७ ॥ स्त्रीरसायर जख रेउ रे, अग्रि वृजा
 प्याने केने रे ॥ उपखी दक्षिण ने वान रे, दादा उज्ज्वल ताम रे ॥ १८ ॥ सांढम
 ईशान खेवे रे, चमर वखी अथ तेहूवे रे ॥ शेष मुरा अठ्ठि थादि, खेवे एक पक

बाही रे ॥ १९ ॥ देवीउं फूख खेइ जावे रे, ते तो मनमां बहु दुःख पावे
रे ॥ प्रभु संजारावा काज रे, जसम खेवे केइ नरराज रे ॥ २० ॥ प्रभु संस्कारने
गम रे, बज्जी बजे करी ताम रे ॥ लखता लक्षण ने नाम रे, सुरपति जकिने
काम रे ॥ २१ ॥ चेत्य करे जिन नेम रे, प्रतिमा थापे ते प्रेम रे ॥ कुमति
तथा उन्माद रे, मोढे आपे आहाद रे ॥ २२ ॥ जिनप्रतिमा जिन सरखी
रे, जाणी में आगम परखी रे ॥ सहु नंदीसरे जावे रे, अछाइ महोछव
तिहां थावे रे ॥ २३ ॥ सहु निज निज धानक जाइ रे, जंबुद्वीपपद्मचि
माइ रे ॥ ए अधिकार ते ज्ञाख्यो रे, चरित्र मांहे पण दाख्यो रे ॥ २४ ॥
चोखे खंके ए दाख रे, कही पांचमी अतिहि रसाख रे ॥ चोथा अधिकारमां
राखी रे, मुनि पद्मविजये चित्त राखी रे ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ २४२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ विचरंता पांख हवे, बंदन उल्लसित जाव ॥ इस्तिकद्वपुर आवीया,
ब्रह्मापरमां नाव ॥ १ ॥ धार योजन रेवतगिरि, जाणी चित्त एम ॥
आपण करशुं पारणुं, जिनवर बांदी नेम ॥ २ ॥ सूर्य उदये एम सांनदुं,
प्रभु पाम्या निर्वाण ॥ भसक पढ्यो तब भासको, आयुवखे रहे प्राण ॥
३ ॥ मनना मनोरथ मन रक्षा, नवि पढोता गिरनार ॥ प्रभुजी नवि
बांदी शक्या, हीनपुण्य शिरदार ॥ ४ ॥ यतः ॥ बनकुसुमं कृपणश्रीः,
कृपाया सुरंगधूखी च ॥ तत्रैव यांति विषयं, ज्ञान्यविहीना मनोरथाः
यै ॥ १ ॥ आहार खेवो जुगतो नहीं, प्रभुजी घया अणाहार ॥ आपणे
पणसण थैय ठे, एम सहु करे विचार ॥ ५ ॥ श्रीसिद्धाचल उपरे,
रे ते अणसण सार ॥ ज्ञातासूत्र चरित्रमां, ज्ञाख्यो एह प्रकार ॥ ६ ॥
ज्ञा कोडि मुनि परवखा, पांख पाम्या सिद्ध ॥ एम ज्ञाख्युं प्रयांतरे,
पण ठे परसिद्ध ॥ ७ ॥ झोपदी ब्रह्मखोके गइ, तिहांची ननुज थर-
र ॥ खेइशे शाश्वत सुख जखां, अजर अमर अधिकार ॥ ८ ॥

॥ दाख ठही ॥

॥ राग धन्याश्री ॥ धुपीयो धुखीयो रे में तुं सुरपति जिन धुपीयो ॥ ए
श्री ॥ गापो गापो रे में नेम जिनेसर गापो ॥ नेम जिनेश्वर त्वना
रतां, आनंद थंग न मापो रे ॥ नेम ॥ १ ॥ नव नर एह संयं कसो में, नव
नमय सुखदापो ॥ अधिक अधिक रस सुपतां केदने, आपंद अंग न

घायो रे ॥ में० ॥ २ ॥ नाम गोत्र जस कांति सुखायी, महाफल सूत्रे कहायो ॥
 ॥ तेणे तेहना गुण कीर्त्तन करतां, अधिक अधिक फल पायो रे ॥ में० ॥
 ॥ ३ ॥ श्रुत व्याकरणादिक जे ग्रंथा, नहीं तेहवो मुज मायो ॥ केवल जिन
 गुण जकि थकी ए, रास रुनो विरचायो रे ॥ में० ॥ ४ ॥ विनयधर्म वखी
 नीति अनोपम, ब्रह्मचर्य सुसवायो ॥ ब्रह्मचारी प्रजुना गुण गातां, ब्रह्म
 थपूरव पायो रे ॥ में० ॥ ५ ॥ एह रासमां दूषण काढी, पंक्ति जन
 शोभायो ॥ हित किरपा थाणी मुज उपर, सहु परमाण करायो रे ॥ में० ॥
 ॥ ६ ॥ जे खल लोक करे पर मठर, तास वचन न गणायो ॥ जो न गमे
 थनच्यने जिनवर, पण सोजागी उरायो रे ॥ में० ॥ ७ ॥ श्रीवसुदेवहीनी
 जयजावन, नेमिचरित्र समुदायो ॥ पासे राखी रास रच्यो में, अक्षर विण
 न कहायो रे ॥ में० ॥ ८ ॥ जे महारी मतिथी में चाख्युं, शास्त्र अति-
 क्रम जायो ॥ तस मिठा डुकर मुज होजो, पापरति न रखायो रे ॥ में० ॥
 ॥ ९ ॥ चोये खंने चोये अधिकारे, ठही ढाल गवायो ॥ उगणीश पट पण
 पट ढाखे करी, चोयो खंन सवायो रे ॥ में० ॥ १० ॥ प्रथम जिनेश्वर
 चरण पसाये, गुरु उचम गुण रायो ॥ तास कृपायी पद्मविजय कहे, पर-
 मात्म प्रजु गायो रे ॥ में० ॥ ११ ॥ सवे गाथा ॥ १६१ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ देशी ह्मचनीनी ॥ वर्द्धमान जिनशासन नायक, तस गणधर थग्यार
 ॥ तेहमां सोहम पंचमा गणधर, दुथा प्रथम पटधार रे ॥ ह्मचनी ॥ १ ॥
 अनुक्रमे जंबू प्रमुख बहु पटधर, चौथाखीशमें पाट ॥ श्रीजगचंद्र सूरिवर
 जेणे, रोप्या धर्मेना घाट रे ॥ ह्म० ॥ २ ॥ वर्द्धमान तपत्री जस राणे,
 तपविरुद्ध ते दीधुं ॥ ठनु नाम ए गुणयी पाम्या, जगजन मांदि प्रसिद्ध
 रे ॥ ह्म० ॥ ३ ॥ देवेंद्र सूरि प्रमुख क्रमे थाव्या, थाणंदविमल सूरिदो ॥
 जिणे किरियाउद्धार ते कीधो, कुमतिमां जेम दिणंदो रे ॥ ह्म० ॥ ४ ॥
 विजयदान सूरि तस पटधर, हीरविजय सूरिराया ॥ थकवरसाहे जास
 वयणयी, पन्ह थनारि वजाया रे ॥ ह्म० ॥ ५ ॥ तास पाटे विजयसेन
 सूरिसर, विरुद्ध सवाइ पाम्या ॥ तास पाट विजयदेव सूरिवर, नर नारी
 जस नाम्या रे ॥ ह्म० ॥ ६ ॥ विजयसिंह सूरि तस पाटे, ज्ञानयंत
 ठगराणी ॥ नास शिष्यसमुदायमां जाणो, सत्यविजय सोजागी रे

श्रीनेमिनाथनो रास खंड चौथो.

३५५

॥ ह्रम० ॥ ७ ॥ आचारयनी आणा पामी, कखो क्रियाउद्धार ॥ गाम नगरपुर
पाटण मांदि, जस शोजा विस्तार रे ॥ ह्रम० ॥ ८ ॥ कपूर समी कीरति जस
बज्जख, कपूरविजय पंन्यास ॥ पंनित प्रवर घणुं गुणवंता, जस सोनाग्य
विखास रे ॥ ह्रम० ॥ ९ ॥ तास पदे जझक उपगारी, दमाविजय पंन्यास
॥ सांजरे पुरव मुनिवर महोटा, मुझा देखी जास रे ॥ ह्रम० ॥ १० ॥ देशना
जेहनी नंदीपेण परे, उद्धत पण उद्धरीया ॥ जिहां जिहां विचख्या तिहां
तिहां ताख्या, जे समताना दरिचारे ॥ ह्रम० ॥ ११ ॥ तस शिष्यसमुदा-
यमां पंनित, जिनविजय गुरुराय ॥ लक्षण लक्षित शिक्षित बहुजन, नर
नारी गुण गाय रे ॥ ह्रम० ॥ १२ ॥ जझक उपगारी तस पाटे, हित शिखा-
मण दायी ॥ उत्तमविजय गुरु शुज गुणधर, जविजन धर्म सखायी रे ॥
ह्रम० ॥ १३ ॥ पयनी पंचसंग्रह मुख ग्रंथा, तेहमां घणुं परधान ॥ बहु
सिद्धांत जिणे श्रवणायां, दमावंत असमान रे ॥ ह्रम० ॥ १४ ॥ गगन नयन
गज चंड १०२० संवहर, दीवासी दिन जाणो ॥ शुज मुहूरतमां गुरुकिर-
पायी, रास चढ्यो सुप्रमाणो रे ॥ ह्रम० ॥ १५ ॥ ढाल उगणपचास प्रथम
खंने, वीजे वावन जाखी ॥ ग्रीजे वग्रीश चोये वग्रीश, सवि सरवाखे
दाखी रे ॥ ह्रम० ॥ १६ ॥ एकसो ने उगणोतेर ढाखे, एहु रास में कीधो
॥ रत्नविजय गणि कहणयी माहरो, मनह मनोरथ सीधो रे ॥ ह्रम० ॥
१७ ॥ ते गुरु उत्तमविजय कृपाधी, पद्मविजय तस शिष्ये ॥
निज परना उपगारने हेते, जाख्यो वीसवावीशे रे ॥ ह्रम० ॥ १८ ॥
राधणपुर वर मांदि विराजे, चैत्य घणां मनोहार ॥ देवविमान परे जे
दीपे, उज्ज्वल चंड अतुहार रे ॥ ह्रम० ॥ १९ ॥ दानी ध्यानी ज्ञानी रुना,
जाग्यवंत शुज नाम ॥ श्रावक श्रद्धावंत तणां जिहां, दीसे बहुलां धाम
रे ॥ ह्रम० ॥ २० ॥ ते राधणपुर रही चोमासुं, कीधो ए अज्यास ॥ विजय-
धर्म सूरेश्वर राज्ये, वाघ्यो श्रुति उद्धास रे ॥ ह्रम० ॥ २१ ॥ जिहां
खगे ग्रहगण तारा पृथिवी, चंड सूर्य परकाश ॥ तिहां खगे एहु रास धिर
होजो, जय जयकार विखास रे ॥ ह्रम० ॥ २२ ॥ नेमचरित्र ए सुणशे खखशे,
वांचशे जाग्य विशाल ॥ अनुक्रमे शाश्वत पद ते खेहशे, होशे मंगलमाख
रे ॥ ह्रम० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ १०४ ॥ इति श्रीमन्महाजाप्यादि-
नेमप्रकरणोक्तान्नायवेचारः वाच्योपनिषद्ज्ञातारः पंडितप्रवराः श्रीम-

सुत्तमविजयास्तेषां पदपद्मभृङ्गकल्पेन पं० पद्मविजयेन विरचिते प्राकृतप्र-
बंधे सुरासुरनरवरनिकरवन्दिते श्रीनेमिचरित्रे वलदेवदीक्षापांरुवदीक्षानेमि-
निर्वाणपांरुवसिद्धिगमनवर्णनो नाम चतुर्थखंडे चतुर्थोऽधिकारः समाप्तः ॥
प्रथमाधिकारे ॥ ५३१ ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ १६५ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ १५२ ॥
चतुर्थाधिकारे ॥ १०४ ॥ सर्वस्मिन् जूत्वा ॥ १०३२ ॥ एवं प्रथम खंडे ॥
॥ १६४७ ॥ द्वितीय खंडे ॥ १७३७ ॥ तृतीय खंडे ॥ १००७ ॥ चतुर्थ खंडे
॥ १०३२ ॥ चतुर्णां मिलने सर्व गाथा ॥ ५४२५ ॥

॥ अथ श्रीगुरुलक्षण प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

॥ खटू काया रखवाल गुरु, खिखलट जापा खीण ॥ तत्त्व गृहे तत् उप-
दिशे, गुरुसं तत्त्व प्रवीण ॥ १ ॥ जाहीके उपदेश तें, मिले धर्मको जेव ॥
संशय कोउ ना रहै, सो कहीये गुरुदेव ॥ २ ॥ पुत्र समान जु जानहीं,
शिष्य हुको नितमेव ॥ क्रोध न कबहु चित्तमें, सो कहीये गुरुदेव ॥ ३ ॥
श्रुतज्ञानी मानी नहीं, चाह नहीं बहु सेव ॥ पर उपकार बुझि जिहिं, सो
कहीये गुरुदेव ॥ ४ ॥ सवही शुभ गुन युक्त थरु, कोउ बुरी नहीं देव ॥
विद्याके जंभार जो, सो कहीये गुरुदेव ॥ ५ ॥ वचन सुने जन जो यश,
मन जीजे ततखेव ॥ ब्रह्मे सुमति कुमति टरी, सो कहीये गुरुदेव ॥ ६ ॥
सकल कला गुन जान थरु, मत मतांतर अवेव ॥ खंनन करी मंनन करै,
सो कहीये गुरुदेव ॥ ७ ॥ गुरु सोइ जगवान् सम, गुरु सुसज्जन एव ॥
मात तातवत् होत जो, सो कहीये गुरुदेव ॥ ८ ॥

॥ इति पंक्तिप्रवरश्रीपद्मविजयविरचितः

श्रीनेमीश्वररासः संपूर्णः ॥

